

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES BESTSELLING SERIES

HANNAH WHITTEN

FOR

the

THRONE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

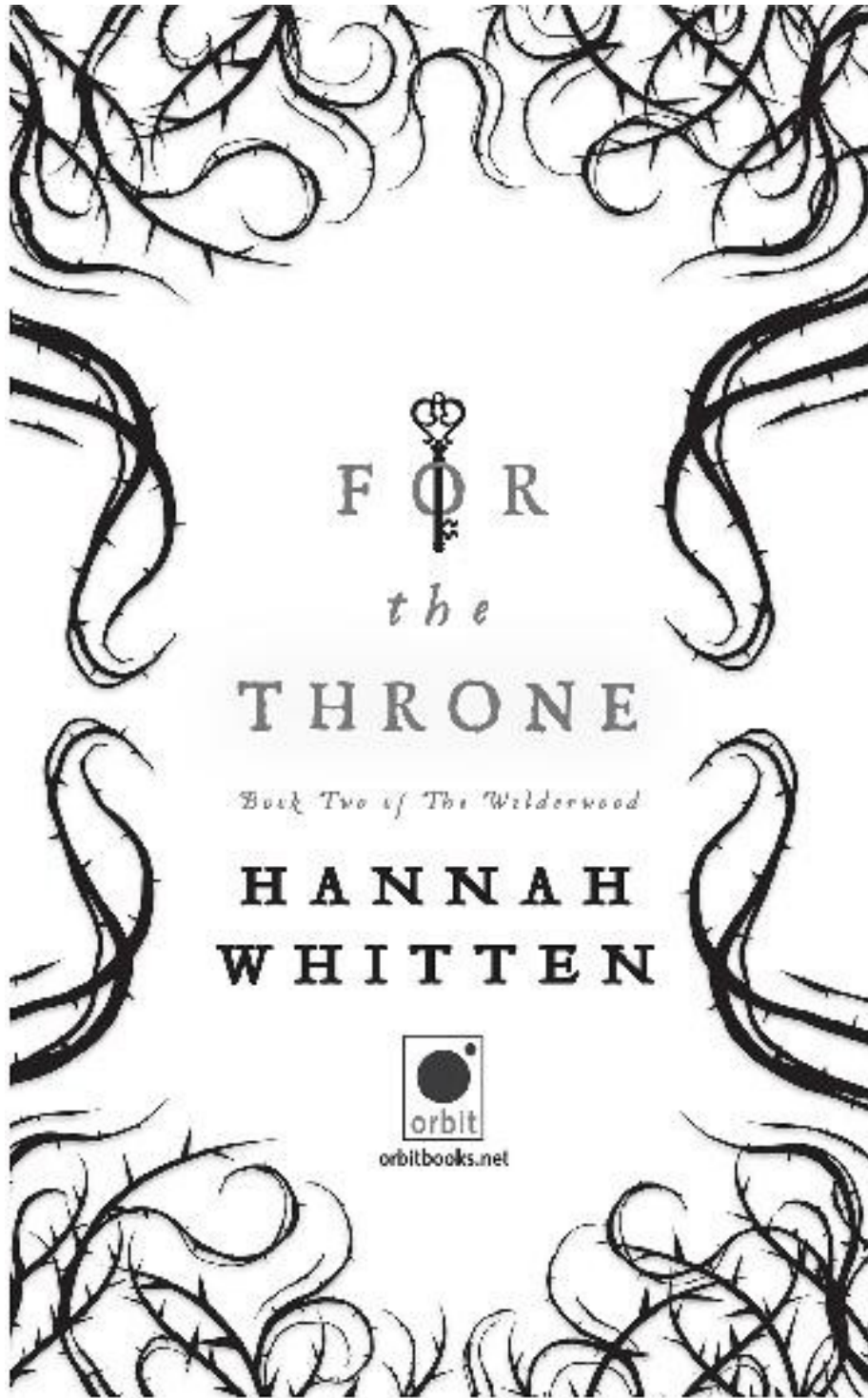
Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler veya kişilerle olan benzerlikler tesadüfidir.

Telif Hakkı © 2022 Hannah Whitten tarafından
Yüksükotu Kralı'ndan alıntıdır telif hakkı© 2022 yazar
Hannah Whitten
One Dark Window'dan alıntıdır, telif hakkı© 2022
Rachel Gillig'e aittir

Kapak tasarımı Lisa Marie Pompilio'ya ait
Arcangel ve Shutterstock tarafından hazırlanan kapak
illüstrasyonları Kapak telif hakkı© 2022 by Hachette
Book Group, Inc. Yazar fotoğrafı Caleb Whitten

Hachette Book Group özgür ifade hakkını ve telif haklarının
değerini desteklemektedir. Telif hakkının amacı, yazarları ve
sanatçıları kültürümüzü zenginleştiren yaratıcı eserler
üretmeye teşvik etmektir.

Bu kitabın izinsiz olarak taranması, yüklenmesi ve dağıtılması
yazarın fikri haklarının çalınmasıdır.
mülkiyet. Kitaptan materyal kullanmak için izin almak
isterseniz (inceleme amacı dışında), lütfen
permissions@hbgusa.com adresiyle iletişime geçin. Desteğiniz
için teşekkür ederiz
yazarın hakları.

Yörünge
Hachette Kitap Grubu
1290 Avenue of the Americas
New York, NY 10104
orbitbooks.net

İlk Baskı: Haziran 2022
İngiltere'de Orbit tarafından aynı anda yayımlandı

Orbit, Hachette Book Group'un bir baskısıdır.
Orbit adı ve logosu Little, Brown Book Group Limited'in ticari markalarıdır.

Yayıncı, yayıncıya ait olmayan web sitelerinden (veya içeriklerinden) sorumlu değildir.

Hachette Konuşmacılar Bürosu, konuşma etkinlikleri için geniş bir yazar yelpazesi . Daha fazlasını öğrenmek için şu adrese gidin

www.hachettespeakersbureau.com veya (866) 376-6591 numaralı telefonu arayın.

Library of Congress Cataloging-in-Publication Data

İsimler: Whitten, Hannah, yazar.

Başlık: Taht için / Hannah Whitten.

Açıklama: İlk baskı. | New York, NY : Orbit, 2022. | Seri: Vahşi orman ; kitap 2

Tanımlayıcılar: LCCN 2021052029| ISBN 9780316592819 (ticari ciltlessiz kitap)| ISBN 9780316592826 (e-kitap)| ISBN 9780316592833 (diğer e-kitap)

Sınıflandırma: LCC PS3623.H5864 F667 2021| DDC 813/.6 -dc23

LC kaydı <https://lccn.loc.gov/2021052029> adresinde mevcuttur

ISBN'ler: 9780316592819 (ticari ciltlessiz kitap),
9780316592826 (e-kitap)

E3-20220330-JV-NF-ORI

İçindekiler

[Kapak](#)

[Başlık Sayfası Telif](#)

[Hakkı İthaf Epigraf](#)

[Birinci Bölüm İkinci](#)

[Bölüm Üçüncü](#)

[Bölüm Dördüncü](#)

[Bölüm Beşinci](#)

[Beşinci Bölüm](#)

[Altıncı Bölüm](#)

[Yedinci Bölüm](#)

[Sekizinci Bölüm](#)

[Dokuzuncu Bölüm](#)

[Onuncu Bölüm On](#)

[Birinci n n Bölüm](#)

[On İkinci Bölüm On](#)

[Üçüncü Bölüm On](#)

[Dördüncü Bölüm](#)

[OBölüm On Altıncı](#)

[Bölüm OYedinci](#)

[Bölüm](#)

On Sekizinci Bölüm On
Dokuzuncu Bölüm
Yirminci Yedinci Bölüm
DokuzBölüm Yirmi
Birinci Bölüm Yirmi
İkinci Yirmi Bölüm
Yirmi Üçüncü Bölüm
Dördüncü Yirmi Bölüm
Yirmi Beşinci Bölüm
Altıncı Bölüm Yirmi
Bölüm Yirmi Sekizinci
Otuzuncu Bölüm
Bölüm -Bir Otuzuncu
Bölüm Otuzuncu-İki
Otuzuncu -ÜçBölüm
Bölüm Otuzuncu
Bölüm Otuzuncu
Bölüm Otuzuncu
Bölüm Otuzuncu
Bölüm -DokuzBölüm
Otuzuncu -Dört-Beş-
Altı-Yedi-Sekiz Kırkıncı
Kırk Birinci Bölüm
Kırk İkinci Kırk
Bölüm Üçüncü
Bölüm Kırk
Dördüncü Bölüm

[Kırk Beşinci Bölüm](#)

[Sonsöz](#)

[Teşekkür Daha](#)

[Fazlasını Keşfedin](#)

[Ekstralar](#)

[Yazarla Tanışın](#)

[Yüksükotu Kralı'nın Önizlemesi](#)

[Karanlık Bir Pencere'nin Önizlemesi](#)

[Ayrıca Hannah Whitten](#)

[tarafından Kurt İçin'e Övgü](#)

Çiçek yerine diken yetiştiren herkese-
Kendince sebeplerin vardı.

Kitap , ön , fırsatları ve daha fazlasını keşfedin.

[Daha fazlasını öğrenmek için buraya dokununuz.](#)

Bu karanlığın benim olduğumu
kabul ediyorum.

-Shakespeare, Fırtına (5.1.275-276)

Ekle
ikinci bir ılık ve ikinci bir karanlık elde edersiniz, bu sadece
adil.

-Richard Siken, "Fryderyk'in Değişen Portresi
Ilık"

ayna ayna

üç yıl önce

Uyuyamadı.

Bu o kadar da garip değildi. Uyku Neve'e hiçbir zaman kolay gelmemişti, beşikte bile; görünüşe göre, bebekliğini uykuya daldırmak için masallar ve şarkılardan oluşan ayrıntılı bir yatma zamanı ritüeli gerekiyordu, bakıcılar sonunda dinlenmeye yatırılmadan önce minik İlk Kız'ı sonsuz bir yürüme ve zıplama döngüsünde sırayla yürüyorlardı.

pek bir şey değişmemişti. Neve'in zihninin dinlenmeyi kabul etmesi için hâlâ onu yıpratması, ipler kopana kadar düğümler atması gerekiyordu. Bu onu hiç rahatsız etmemişti, çünkü uyumak çoğu zaman zaman kaybı gibi görünüyordu, çalışmak için daha iyi harcanabilecek saatler.

Şimdi olduğu gibi.

Neve parmaklarını Ryltish kazlarının ince tüyleriyle doldurulmuş ve Karseckan dokuma tezgâhlarından çıkan yumuşak liflerle örülmüş yorganına vurdu. Dua vergileri kullanılıyordu. Muhtemelen Vadida'daki en rahat yataklardan birine sahipti ama son zamanlarda bu kadar az kullanması israf gibi görünüyordu.

Savurgan ya da değil, uyku yakın zamanda gelmeyecekti .

Bir küfür mırıldanan Neve kendini yukarı itti.

Zemin soğuktu ama terlik bulmaya zahmet etmedi. Kütüphanede hiçbir zaman tam olarak yanmayan bir şömine vardı; yeterince ısınacaktı.

Yatağının başucundaki masanın üzerinde kalaylı bir sehpanın içinde bir kandil ve bir kitap dolusu kibrit duruyordu. Neve kibriti çaktı, alevi fitile dokundururken soğuk havaya kükürt kokusu yayıldı. Gıcırdamamasına dikkat ederek kapısını sessizce açtı ve koridora çıktı.

Nöbet yerlerinde uyuklayan bir ya da iki nöbetçinin yanından geçti, ama onu gördülerse, konuşmadılar. İlk Kızı

koridorlarda dolaşmak yeni bir şey değildi. Bir yıldır geceleri gizlice odasından çıkıp kütüphaneye gidiyordu. Kurtlar, ormanlar ve İkinci Kızlar hakkında bulabildiği her bilgiyi bulmaya çalışıyordu.

Red'in kapısına yaklaştıkça adımları yavaşlıyor, aslında vermek zorunda olmadığı bir kararı erteliyordu. Red bu gece gezmelerinde ona katılırdı, en az Neve kadar uyuyamazdı. Ama geçen yıl, on altı yaşına bastıktan sonra... şey, sonra, Red Neve'le kütüphaneye gelmeyi bırakmıştı. İçine doğduğu bu korkunç pazarlıktan bir çıkış yolu bulmaya çalışmayı bırakmıştı.

Red'in itaati Neve'in karnında neredeyse öfke gibi bir şeyin yanmasına neden oldu. Kabul edilemez olanı kabul etmesi. Belki ikizi gerçekten de bunun daha iyi bir şey olduğunu düşünüyordu ama Neve en karanlık anlarında bunun daha çok korkaklık olduğunu düşünüyordu. Kader size korkunç bir şey sunmuşsa, neden onu kabul etmek zorunda olduğunuza karar verdiniz? Bu kararı aklınıza rahatça sığdırmanızı sağlayacak ne olabilirdi?

Bu yüzden Neve kütüphaneye gitmeye devam etti, Kurtlar'dan, Krallar'dan, kehanetlerden ya da pazarlıklardan bahseden her kitabı raflardan çekip aldı ve baştan sona okudu. Red bir canavarın ağızına girmeye razı olabilirdi ama Neve canavarı boğmanın bir yolunu bulacaktı.

Bunu düzeltebilirdi.

Cevabın ne bilmesine rağmen, Red'in kapısının önünde bir süre oyalandı. İçeriden gelen sessizlik, koridordaki sessizlik, pencereden giren ay ışığının kestiği yumuşak karanlıktaki sessizlik.

Neve iç çekti. Yürümeye devam etti.

Kütüphanenin çift kapısı onun dokunuşuyla açıldı, menteşeler iyi yağlanmış ve pırıl pırıl parlıyordu. Valleydan kütüphanesi çok değerliydi, kraliçelerin yüzyıllar boyunca eklediği, nadir kitaplar ve sanat eserleriyle doluydu -bazıları bilinen dünyadaki tek kopyalardı. Neve içeri girdi ve kapıları çekerek kapattı, lambasını bir masanın üzerine koydu. Titreyen ışık

rafların gölgeli girintilerini yaptı, tüm sandalyeleri cılız, örümcekli şeylere dönüştürdü.

Kapının solundaki büyük ocakta yanan közler, üzerinde asılı duran yağlı boya tabloyu yarı aydınlıkta ürkütücü bir hale getiriyordu. Neve külleri kısık ateşe atıp soğuk odaya bir ısı dalgası gönderirken tabloyu inceledi.

Resim çok büyüktü, neredeyse Neve'in odasındaki zemin büyüklüğündeydi. Soluk çizgilerle birbirine bağlanmış, parlak beyaz noktalarla süslenmiş karanlık bir alan. Takımyıldızların bir haritası.

Neve bir zamanlar gece gökyüzünden büyülenmişti. Hâlâ gökyüzüyle belli bir yakınlık hissediyordu, ancak onun yaşındaki birinin kendini karanlık ve bilinmez olarak görmesinin acı verici derecede iddialı olduğunu anlayacak kadar da bilinçliydi.

Neve çok bilgili biriydi. Çok az şey istiyordu. Kız kardeşi için güvenlik. Onu seven birini. Elde edebileceği kadar büyük bir kontrol ölçüsü. Dış güçler tarafından yönlendirilmek, sönmüş bir mumdan çıkan duman gibi kolayca farklı yönlerle itilmek yerine hayatında aktif bir oyuncu olmak.

Ateşle beslendi, geri adım attı ve gözlerini kısarak resme baktı. Takımyıldızların isimlerinin çoğunu biliyordu, bu bilgiyi tam da bu kütüphanede bulmuştu. Leviathan, Veba Yıldızları, Kız Kardeşler, Uzaklardaki Kraliçe. Bazı hikâyeleri de biliyordu ama bunlar ülkeden ülkeye o kadar büyük farklılıklar gösteriyordu ki, içlerinde herhangi bir doğruluk payı olduğuna inanmak zordu. Nioh'ta, Far-Flung Kraliçesi bir tahtı gasp eden ve dünyayı savaşa sürükleyen işbirlikçi bir kızdı; takımyıldızı kötü bir alamet olarak kabul edildi. Valleyda'da, takımyıldızın hikayesi nezaket ve barıştan, uzaklarda büyümüş bir kraliçenin reşit olmasından ve bir refah dönemi başlatmasından ibaretti. Alpera'da ise yıldızlardaki şeklin bir kraliçe değil, bir hançer olduğunu düşünüyorlardı.

Yıkım ve yeniden doğuş, barış ve savaş, hepsi

arpık, hiçbiri doğru değil. Neve'in gözleri kısıldı, kaşları çatıldı.

Neve, elinin topuğunu yorgun gözlerine sürterek, üzerinde çalıştığı kitaplığa doğru yürüdü. Raflardan aldığı üç kitabı göğsüne kalkan gibi dayadıktan sonra yakındaki bir masanın üzerine kabaca bıraktı. Oturdu, esnedi ve ilkinini açtı. Tekil bir baskı, kapağı çatlak deri, sayfaları toz kokuyordu. Harfler el yazısıyla yazılmış gibiydi, mürekkep bazı yerlerde hayalet gibi solmuştu.

Girişlerin çoğu şiir gibi biimlendirilmışti. Burnu kırıştı. Bu noktada Neve'in seçici olmaya pek gücü yetmiyordu ama burada, her şeyden çok eski bir günlüğe benzeyen bu yerde aradığını bulacağına da pek inancı yoktu.

Aslında kitabın işe yaramayacağından o kadar emindi ki, başıboş bir satır gözüne çarpmadan önce kapağı yarıya kadar kapatmıştı: Altın Damarlı, Ahşap Dolaşık.

Sertçe yutkundu. Sonra kitabı açtı ve okudu.

Dallardaki fısıltıları duydum ve bir kişinin iki, üç
kişinin  olduğunu anlatıyorlar.

Biri taşıyıcı olacak, Gölge Kraliçe, Karanlık Tutucu.

Kapıyı açmak için iki kişi: Gölge Kraliçe ve Altın
Damarlı, Tahta Karışık.

Bir taht yapmak için üç kişi - Gölge Kraliçe, Altın
Ayinli ve Kutsal Hain, Kfre Bağlı.

"Saçmalık," diye mırıldandı Neve kitaba. Kitabı yle sert kapattı ki, eski sayfalar hafif bir toz bulutu yaydı. "Krallar ve gölgeler lanet olsun."

Boğazını kalın ve çiğ hissetti. Neve kollarını masanın üzerinde kavuşturdu ve alnını masaya dayadı, dişleri hayal kırıklığına uğramış gözyaşları beklentisiyle kenetlenmişti. Neve pek ağlayan biri değildi ama onu ağlatan hep böyle şeyler olurdu; boşa harcanan zaman, faydasız çaba, yapabileceklerinin ne kadar az olduğunu hatırlatan şeyler.

Ateşin sessizliğinde bir hıçkırık tutturdu, sonra duygularını bastırdı. En azından bunu kontrol edebiliyordu.

Bir süre sonra ayağa kalktı ve kapıya yönelmeden önce yaşlı bir kadın gibi yorgun bir şekilde masaya yaslandı. Uykusuzluk olsun ya da olmasın, bu gece bunu yapamazdı.

Neve kapıya giden yolu yarılamıştı ki bir öfke dalgası, gözyaşlarını yükselten daha yumuşak türden bir öfkeyi gölgede bıraktı. Harekete geçmeden önce düşünmedi; masaya geri döndü, işe yaramaz kitabı kaptı ve ateşe attı.

Deri patladı ve fokurdadı, içindeki kağıt alev alırken odayı keskin bir koku doldurdu. Kitap sanki bir ölüm çırpınışı içindeymiş gibi çevrilerek açıldı, ateş onu silip süpürdükçe küçüldü, dumana boğdu. Böylesine hızlı bir yıkımın gücü sayfaların çevrilmesine neden oldu. Neve arka kapaktaki yarısı yenmiş harflerin çizgilerini ve yaylarını yakaladı - bir T, bir N, bir Y.

Kitap yanmayı bitirmeden gitti.

Tekrar Red'in odasının önünden geçerken, karşı duvardaki pencereye baktı ve kendi kendine bunun Red'in kapalı kapısını görmek istemediği için olmadığını söyledi, kapının arkasında uyuyan kız kardeşini ve Red'in olmayacağı zamana doğru saatin nasıl hızla ilerlediğini düşünmek istemiyordu.

Şehirdeki ışıkların çoğu bu kadar geç bir saatte sönmüştü ve gökyüzü, yıldızlarla dolu gece mavisi bir şerit halinde sokakların üzerine yayılmıştı. Takımyıldızları seçebilecek kadar berraktı ve Neve neredeyse bilinçsizce durdu, gözleri parlak desenlerin izini sürdü.

Kızkardeşler takımyıldızı ufkun yarısındaydı.

Kardeş şekillerden biri görülebiliyordu, elini hala dünyanın kıvrımının ardında saklı olan diğerine uzatmıştı.

Açı, sanki toprağın içine uzanıyormuş gibi görünmesine neden oldu.

Birinci Bölüm

Neve

Ağaçların arasında bir şey hareket ediyordu.

Neve koşmayı bıraktı, ciğerlerindeki nefesi kesecek kadar sert bir gövdeye çarptı. Kendini yarı deli hissediyordu ve öyle de görünüyordu; bir kuleden, ağaçların baş aşağı büyüdüğü ve her şeyin siyah, beyaz ve grinin tonlarından oluştuğu kâbus gibi bir manzaraya doğru kaçıyordu.

Gölgeler Diyarı. Canavarların hapishanesi, tanrıların hapishanesi. Bir yeraltı dünyası, bir yarı dünya, Wilderwood'un altına demir atmış karanlık.

Bu bir çeşit çarpık anlam ifade ediyordu. Biri Red'i tüketmişti, o yüzden diğeri de Neve'i tüketti.

Dakikalar önce, cam bir tabutun içinde uyanmış, damarları siyah mürekkeple boyanmış ve zihni bulanmış bir halde uyanmıştı. Ve o da oradaydı. Ve Neve düşünmemişti, nezaket ya da açıklama için bir saniye bile ayırmamıştı. O tabuttan dışarı fırlamış ve kaçmıştı.

Şimdi, elbette, biraz pişmanlık duyuyordu.

Nefesini sakinleştirmeye, çingiraklarını yumuşatmaya çalıştı, önündeki ormana -ağaçlar ters ona hâlâ orman diyebilir misiniz? Bütününüyle görülemeyecek kadar büyüktü, beyaz gövdelere karşı gri kaymalar, yavaş, ağır hareket izlenimi vermeye yetiyordu.

Bir el koluna dolanıp kulağına sert bir fısıltının habercisi olduğunda kalp atışları neredeyse düzenli bir tempoya kavuşmak üzereydi.

"Ve nereye," diye mırıldandı Solmir, "nereye gittiğini sanıyorsun, Neverah?"

İçgüdüsel olarak dirseğini geriye doğru fırlattı.

Adamın yumuşak bir tarafı vardı -varsa bile; ona doğru bastırılan vücut ince sert açılar ve keskin düzlemlerden oluşuyordu, bıçak gibi yapılı bir adamdı. Yine de dirseği, acıdan çok şaşkınlıktan kaynaklansa da hızlı bir çıkardı ve bu, topuğuna basmaya çalışarak ayağıyla tekme atması için yeterince destekleyiciydi.

"Her ruhsuz Eski Olan'ın üzerinde yalınayaksın." Sesi her şeyden çok kızgındı, hâlâ kulağının dibinde fısıltıyla konuşuyordu. "Gerçekten yapacağını mı düşünüyorsun?"

Neve'in yumruğu kalça kemiğine saplanınca bir homurtu daha çıkardı.

Bu ses onun canını yaktığı kadar Neve'in de canını yaktı ve Neve'in dudakları boğuk, öfkeli bir çığlıkla dişlerinin arasından sıyrıldı. Yüksek sesle değildi ama buranın tuhaf sessizliğinde yankılandı.

Solmir donakaldı, gözleri ondan ormandaki yaratığa kaydı, hâlâ ağaçların arasında yavaş ve kıvrımlı bir şekilde ilerliyordu. Sonra eli kızın ağzını kapattı.

Neve onun tutuşuna karşı kıvrandı; ona bu kadar yakın olmaktansa ters dönmüş ağaçlardaki şeyle şansını denemeyi tercih ederdi. Neve'in pençeleyen elleri sorununu bir kolunu daha beline dolayarak çözdü, dirseklerini kaburgalarına, sırtının küçük kısmını da kalçalarına hizaladı. "Dinle," diye mırıldandı kulağına ve lanet olsun, sanki yatıştırıcı olmaya çalışıyor gibiydi. "Benden nefret ettiğini biliyorum. Bu iyi bir şey. Ama söz veriyorum, o şeyin sana yaptıklarından daha çok nefret edeceksin."

Dudakları boş yere avucuna değdi ve Neve'in aklından onu ısırmak, bu dünyada ya da az önce terk ettiği dünyada o anda ondan daha fazla nefret ettiği hiçbir şey olmadığını söylemek geçti. Ama sonra ağaçların arasındaki şey, yüzünü görebileceği kadar döndü.

Yüz demek pek doğru olmayabilir. Gerçekten, sadece bir ağızdı. Halka halka dişleri olan, jilet gibi keskin ve boyu kadar uzun bir ağız.

Neve, Solmir'in elinin arkasından küçük bir ses çıkardı. Mücadele etmeyi bıraktı.

Ağaçlardaki dişli şey nefes aldı ve kokusu Neve'in üzerine bir dalga gibi çöktü, leş gibi kalın ve ateş gibi sıcaktı, havanın soğuğuyla daha da artmıştı. Solmir onu kendine doğru daha sıkı çekti, kolu ortasına mengene gibi dolandı. Kıpırdamadan durdular ve beklediler.

Bir asır gibi gelen bir süreden sonra, o şey döndü, o korkunç ağzı yine onlardan uzağa bakıyordu. Ters dönmüş ağaçların arasından yavaşça ilerlemeye devam etti.

Bir kalp atışı, sonra Solmir onu bıraktı.

Neve ona doğru döndü, ağzında bir hırıltı vardı ve parmakları yumruk şeklinde kıvrılmıştı. Parmaklarından birini kaldırdı ama Solmir daha hızlıydı. Solmir'in eli havada kızınkinin etrafına dolandı ve çenesine ulaşmadan önce durdurdu.

"Hadi ama Neverah," dedi, dudaklarında nefret dolu bir gülümsemenin hayaleti vardı. "Onca diplomasi dersi aldın ve beni dinlemeyecek misin?"

"Diplomasi onurlu insanlar içindir." Birbirine kenetlenmiş elleri havada birbirine zıt güçler gibi sallandı. "Burada geçerli değil."

"Yeterince adil." Elini hızla çevirdi ve kadının kolu arkasına, vücuduyla adamın sert düzlemi arasına sıkıştı. "O zaman bunu diplomatik olmayan bir şekilde yapacağız. Sanırım içten içe bunu daha çok seviyorsun. Şiddet için her bahaneye atlıyor gibisin."

Ona karşı sarsıldı. Adam güldü, karanlık ve mizahsız. "Bak ne diyeceğim, küçük kraliçe. Ben söyleyeceğimi söyleyeyim, sonra bana vurabilirsin. İstedikğin kadar sert. Nereye istersen." Sesinde tam olarak tanımlayamadığı bir şey vardı. Kederli ve öfkeli, sönmüş bir ateş gibi alçaktan yanan bir vahşet. "Anlaştık mı?"

Başka pek fazla seçeneği yok gibiydi. "Peki," dedi Neve. "Konuşalım."

Arkasında hafifçe gevşedi, ancak onu tutuşu

Kolunu hiç bırakmadı. Neredeyse tüm parmaklarında gümüş yüzükler vardı ve bunlar soğuk bir dünyada daha derin soğuk lekeleri gibi tenini ısıırıyordu. "Gölgeler Diyarı'ndasın."

"Anladım," diye cevap verdi, ses tonundaki korkuyu şiddetle bastırmaya çalışarak.

"Akıllı kadın." Tutuşunu düzelitti, gümüş kolunun kırılğan uzunluğunu ürpertti. "Gölgeler Diyarı'ndasın," diye devam etti, "çünkü yardımına ihtiyacım var."

"Ya sana yardım etmek istemiyorsam? Neden sana yardım etmek isteyeyim ki?"

"Çünkü gerçekten başka bir seçeneğin yok." Sonra onu yüzüne doğru çevirdi, görünüşe göre o söyleyene kadar yumruk atmayacağından emindi.

Solmir yakışıklıydı, iki kat nefret ettiği bir gerçektir bu; doğru olmasından ve fark etmesinden nefret ediyordu. Uzun, düz saçları omuzlarının üzerinden neredeyse dirseklerine kadar dökölüyordu. Gölgeler Diyarı'nın monotonluğu saçları soldurduğu için rengini bilmiyordu ama orta halli bir griye benziyordu, renkli bir yerde olsa altınla kahverengi arasında bir yerde olurdu sanki. Koyu renk kaşları yüksek alnına hançer darbeleri gibi iniyordu; burnu düzdü ve hınzır bir kıvrımı olan ince bir ağzın üzerinde belirginleşmişti. Oldukça uzun boyluydu, öyle ki ona baktığında neredeyse tuzağa yakalanmış bir şeyi gözleyen yırtıcı bir kuşa benziyordu.

Ve gözleri. Maviydiler. Tüm bu gri, siyah ve beyazın içinde maviydi.

"Sana kendimi haklı çıkarmaya çalışmayacağım." Ama o mavi gözlerdeki bakış, bunu isteyebileceğini söylüyordu. "Size tüm dürüstlüğümle yüzeyde yaptığım her şeyin bir amacı olduğunu söyleyeceğim."

"Peki bu amaç neydi?"

Sıcaklığı olmayan keskin bir gülümseme ağzını büktü. "Kralları öldürmek için."

Neve duygularını yüzünden ve uzuvlarından uzak tutmakta, vurdumduymazlığı oynamakta çok iyiydi, bu yüzden kafa karışıklığı ve mide çullanma gibi heykel gibi hareketsiz durdu.

Küfür zihninde çalkalanıyor, bu parçayı alıp mantıklı bir yere oturtmaya çalışıyordu.

"Sen," dedi sonunda, "bundan daha fazlasını açıklamak zorunda kalacaksın."

"Hadi, Neverah." Başını salladı, tüm o saçlar göğsünü okşamak için sallanıyordu. "Onların iyi bir şey olduğunu düşünmedin, değil mi? Düşünmediğini biliyorum. O dal parçasına nasıl dokunmak istemediğini gördüm. Tüm bunlar kız kardeşin içindi, asla yanlış yönlendirilmiş bir dindarlık yüzünden değil."

"Kız kardeşim hakkında konuşma."

Kraliçe gibi bir emir ve gözleri kısa süreliğine büyüdü. "Anlaşıldı, Majesteleri."

Açıklanamaz bir şekilde, unvan yüzüne sıcaklık getirdi. Neve kolunu adamın elinden kurtardı ama ona vurmaya çalışmadı. Henüz. "Demek Kralları öldürmek istiyorsun. Bu yüzden mi onları buraya getirmeye çalıştın?"

Solmir başını salladı, onunla alaycı bir şekilde konuşmasına garip bir ciddiyet ediyordu.

Korkunç, çarpık bir koru, beyaz dallarda kan, karanlık damlıyordu. Burada uyanmadan önce neler olduğuna dair anıları dağınıktı, toparlaması zordu, bütün bir resmin içinde birleştirmesi zordu. Ama iliklerine kadar işleyen soğuk büyü'nün Gölgeler Diyarı'na çekilmeden önce Kiri, Solmir ve diğer rahibelerin dünyalar arasında bir geçit açtığını biliyordu. Bir geçit yapmak için onu kullanıyorlardı. Onu, Kızıl'ı demirleyen ormanın tersine demirleyerek birbirlerinin karanlık aynaları haline getirmişlerdi.

Kırmızı. Gölgeler lanet olsun ona, şu anda Kızıl'ı düşünemezdi.

Neve yutkundu ve boğazının arkasında asılı duran keder kaşıntısını kovdu. "Bunun yerine Kralları burada öldürmeye mi çalışacaksın?"

"Çok isterdim. Ama yapamam." Yine o soğuk gülümseme, tüm açılılarıyla. "Korkarım Gölgeler Diyarı'nda hiçbir şey gerçekten ölemez."

Bunu söyleme şekli olmasaydı, gerçeğin kendisi rahatlatıcı olabilirdi. Hem bir meydan okuma hem de bir eldeki kazanan kart olarak, gözler parlıyor ve ağız sert bir çizgi.

Ama Neve'in bunu düşünmek için fazla fırsatı olmadı.

Ters dönmüş ağaçlar bir o yana bir bu yana savruluyor, cılız kökleri soğuk gökyüzüne uzanıyor ve iskelet parmaklar gibi sallanıyordu. Metal yırtılmasına benzer bir ses grinin içinde yankılandı ve bir gümbürtüyle uzun gövdeli canavar ormandan fırladı, dişli ağız havayı gıcırdatarak doğruca onlara doğru geliyordu.

"Kahretsin," diye mırıldandı Solmir ve Neve'i kenara itti.

Kuru zeminde ve birbirine dolanan dalların üzerinde tökezleyerek dizlerinin üzerine çöktü ve fırlayan dişlerden uzaklaştı. Üzerinde hâlâ soğuğa ve sert ağaç kabuklarının baskısına karşı dayanıksız beyaz bir gecelik vardı. Yeraltı dünyasına yolculuk edeceğini bilseydi, kıyafetini daha özenle seçerdi.

Bu saçma düşünce, bir kraliçe ve bir kâfirden ziyade Birinci Kız olarak yaşamına ait bir şeydi ve korkunç, havlayan bir kahkaha atmasına yetti.

Solmir onun önünde, kocaman ağzının önünde duruyordu, dişleri bir gülümsemenin diktesiyle açılmıştı. Daha önce koyu renkli ve neredeyse askeri bir ceket giymişti ama şimdi onu kenara atmış, altındaki ince beyaz gömleğin kollarını yukarı itmişti. Kollarından aşağı siyah çizgiler akıyordu, sanki kalbinden kan yerine mürekkep akıyordu. Elllerinde karanlık birikmiş, parmaklarını, bileklerini karartmıştı. Parmak eklemlerinde ince bir buz çizgisi parlıyordu.

Solucan benzeri canavarın gıcırdayan ağız o kadar yakındı ki Neve nefesini hissedebiliyordu.

Sonra Solmir uzanmış yumruklarını açtı.

Ellerindeki karanlık havaya fırladı, pürüzlü ve dikenli bir hal aldı, sanki kan dolaşımına dikenlerden bir ağ örmüştü ve şimdi onu dışarı atıyordu. Canavarın üzerine düştü, kanla kaplanmış etini kesti, etrafını sardı.

ve onu böğürtüyor.

Ama yine de o şey gelmeye devam etti.

Korku Solmir'de görülmesi doğal olmayan bir duyguydu; yüzünün açıları bunu iyi taşıyamıyordu. Mavi gözleri irileşti ve acımasız ağzı açıldı ama ellerini tekrar uzatıp daha fazla gölge çağırmaya çalışmadan önce sadece bir kalp atışı şok geçirmesine izin verdi. Derisinden yavaşça aşağı inen mürekkep eskisi kadar koyu değildi, siyahtan çok griydi.

Büyü zayıflıyor, tükeniyordu. Neve hâlâ onun işleyişinden tam olarak emin değildi, bir nöbetçi parçasındaki kanının kemiklerine çağırıldığı soğuk şey, sadece bu yere bağlıydı, Red'in yeşil ve büyüyen gücünün tersiydi. Ama hâlâ içinde yaşadığını, soğuk ve dikenli olduğunu, açmaya çalıştıkları kapının onu daha da güçlü kıldığını, onu o korkunç koruya nasıl bağladıklarını biliyordu.

Ve o kadar çok dişi olan bir canavar tarafından yenmek istemediğini biliyordu.

Neve hiç düşünmeden Solmir'in izlediği yolu izledi. Ellerini uzattı ve o çaba göstermeden karanlık damarlarından aşağı aktı, avuçlarında toplanırken parmakları yumruk şeklinde büküldü. Kış gibiydi, ısırان bir rüzgâr gibiydi, merkezini neredeyse yakacak kadar soğuk yapıyordu.

Yakıcı soğuk kollarından aşağı indi, ellerine yerleşti ve dayanılamayacak kadar çok olduğunda yumrukları açıldı.

Kendi dikenli büyü ağı, solucan-şey tam çeneleri dokunacak kadar yaklaşmışken onu yakaladı.

Etkisi anında oldu. Solmir'in dikenleri o şeyi sadece gibi görünürken, Neve'in dikenleri onu . Kıvrandı, gri gökyüzüne doğru çığlık attı, Neve' büyüünün dokunduğu yerlerden uzaklaştıkça küçüldü. Vücudundan dökülen gölge bukleleri havayı bulandırıyor, solucan-canavarın körüğünün garip, daha küçük bir yankısı olan bir tür cıvıltı sesi çıkarıyordu. Bir çatırtı, bir başka anlamsız gölge patlaması ve o şey oldu.

Geriye kalan gölgeler ormana doğru koşturdu ve Solmir onların ardından yüzünü buruşturdu, bir elini kaldırdı ve sonra indirdi. "Kahretsin," diye mırıldandı. "Pekâlâ. Bir dahaki sefere onları yakalayabiliriz. Birkaç gölge yaratığın gücü pek bir şey değiştirmmez."

Neve gözlerini kocaman açmış canavarın olduğu boşluğa bakıyor, karanlık yavaş yavaş damarlarından çekilirken geceliğinin altından göğsü kabarıyordu. Üşüyordu, her yeri buz gibiydi, ince bir buz tabakasının kapladığı bir avucundan su damlıyordu. "Burada hiçbir şeyin ölemeyeceğini söylediğini sanıyordum?"

"Tüm o gölgeleri gördün mü?" Sanki az önce onları yemek isteyen dev bir solucana büyü fırlatmamışlar gibi soğukkanlı ve sakin bir tavırla kaşlarını kaldırdı. "Onlar küçük canavarın artıklarıydı. Enerjisi dönüşmüştü. Burada ölmüş gibi görünen herhangi bir şey yok olmaz, sadece şekil değiştirir."

Ağzı onu daha fazla sorgulamak, belki de ona büyü yaparsa daha az rahatsız edici bir şekle dönüşeceği hakkında küçümseyici bir yorum yapmak için açıldı. Ama başındaki beyaz acı parıltısı ağzından inlemekten başka bir şey çıkmasına izin vermedi.

Dizleri toprakta, elleri şakaklarında. Neve aynı anda hem sıkıştırıldığını hem de parçalara ayrıldığını, vücudunun hem ezildiğini hem de genişlediğini hissetti. Ağrı kafasında, midesinde, sinir uçlarında alevlendi, daha önce hiç hissetmediği kadar soğuk, zonklayan bir ağrıya ortasına yerleşti.

Uzaktan, Solmir'in tekrar küfrettiğini duydu, ellerin yüzünün yanlarına hafifçe bastırdığını hissetti. Görüşü bulanıktı ama damarlarındaki siyah parıltıyı, her nabız atışında derisine bastıran keskin bir şeyi gördü.

"Kahretsin, kadın," diye hırladı Solmir. "Henüz beni terk edemezsin."

Onun önünde çömeldi. "Burada büyüünün bir bedeli var, Neverah." Bunu çok sakin bir şekilde söylemişti ama parmakları sanki onu sabitlemeye çalışıyormuş gibi kızın şakaklarında sıkıca duruyordu,

özölmesini engelledi. "Yüzeyde Gölgelel Diyarı'nın etkisi zayıftı çünkü büyüü zayıftı. Ama gücünü burada kullandığınızda, bu yer size bağlanır. Senin bir parçan olur. Ve sen bununla başa çıkamazsın. Burası tanrılar ve canavarlar için yapılmış bir hapishaneydi ve sen ikisi de değilsin."

Tanrılar ve canavarlar. O zaman hangisiydi?

"Bunu düzeltebilirim." Söylediklerinde hiç yumuşaklık yoktu. Tamamen pençe ve dıştı. "Sana başka bir çapa verebilirim, Gölgelel Diyarı'nın kendisi olmayan, güç alabileceğın bir şey."

Başını kaldırıp ona baktı, dudakları aralandı, acının karmaşası içinde konuşuyordu. "Arick'i öldürdün. Neredeyse kız kardeşimi öldürüyordun. Beni kullandın." Bir ürperti, damarlarında dikenlerin yırtılması. "Teklif ettiğın hiçbir şeyi istemiyorum."

Eli koluna dolandı, parmakları uzun ve zarıftı, onu yukarı çekerken parmaklarındaki gümüş halkalar yanıyordu. Yüzü tamamen keskindi, o cehennem mavisii gözlerinin üzerinde bıçak gibi kaşlar ve ağzında onunkine uygun bir hırıltı vardı.

"Teklif etmiyorum," dedi Solmir.

Dudaklarını onunkilere morartıcı bir öpücükle mühürledi.

Şok onu hareketsiz bırakmıştı ama Neve bunun daha önce olduğı gibi bir kucaklaşma olmadığını anlayacak kadar farkındaydı. Bu öpüşmeden çok bir savaştı; adamın dişlerini dudaklarının arkasında hissedebiliyor, ağzının baskısını bir kılıç kadar iyi hissedebiliyordu.

Ve onu acımasızca öperken, Neve'in içindeki bir şey... değışti.

Damarlarını yırtan dikenlerin acısı azaldı, bir iğneye dönüştü, sonra sadece bir sızı oldu. Başındaki arpıntı yavaş yavaş azaldı, dudakları Solmir'in dudaklarında ne kadar uzun süre kalırsa o kadar uzaklaştı; temas, sarmal bir ipin ucunu ekiştirir gibi büyüyü içinden çekip çıkardı. Bu boşalma hem memnuniyet verici hem de yıkıcıydı; acı ve güç aynı ölçüde geri çekiliyordu. Gittikçe vücudu daha topraklanmış, daha kendisi gibi hissediyordu.

Kırılğan ve insan, hiçbir şeyi kontrol edemiyor.

Solmir öpüşmelerine ara verdi ama kolları hâlâ onu sarıyor, yere yığılma ihtimaline karşı onu ayakta tutuyordu. Çam iğneleri, kar, uzak mesafeler ve açık gökyüzü gibi kokuyordu.

Gözlerindeki bakış ona Arick'miş gibi davrandığı o ayları hatırlatıyordu. Nezaket göstermeye çalıştığı zaman-

Elinin topuğu göğsüne çarparak ondan uzaklaştı. "Bana ne yaptın sen?"

"Sana yeni bir çapa verdim. Gücünü Gölgele Diyarı yerine bana bağladım. Şu andan itibaren büyü istiyorsan, önce benden alacaksın. Ben senin taşıyıcınım." Kızın çırpınan ellerini yakaladı, yüzü donuktu ve onu hareketsiz tutuyordu. "Anlaşmamız bir vuruştur Neverah, ama sen şimdiden iki vuruş yaptın."

Öylece donup kaldılar, adamın elleri kadının bileklerine dolanmıştı, kadının yüzü öfkeyle çarpılmış ve gözyaşlarıyla çizilmişti.

Yüz ifadesi uzaktan vurdumduymaz sanılabiliirdi. Ama onunla düşmüş Kral arasında sadece birkaç santim vardı ve Neve onun mavi gözlerinde pişmanlık, öfke ve keder gibi bir şeyin yanışını görebiliyordu. Yavaşça onu bıraktı, atılmış paltosunu almak ve kaslı omuzlarına çekmek için eğildi. "Yapmam gerekeni yaptım."

Ne yapmamız gerekiyorsa onu yaparız.

Neve kollarını ortasına doladı ve onun yüzeydeyken nasıl olduğunu bir kez daha düşündü. Ona değer veriyormuş gibi davranmıştı ve Neve buna inanacak kadar aptaldı. Bu bir numaraydı - bunu artık biliyordu. Onun güvenini kazanmanın bir yoluydu. Ona bunu sormak, neden sadece Arick'in yüzünü takmakla yetinmediğini, neden bu kadar yaralayıcı bir şey yapmak zorunda kaldığını sormak istiyordu. O zamanlar ona değer veren tek insanlar Raffe ve Arick'ti ve Arick'in verdiği değer gerçek olmadığını bilmek -Arick'in vermediği- içini sıkıyordu.

"Arick'i sen öldürdün," diye hırladı. "Onun sözlerini kullanamazsın."

"Asla onun olmadılar." Solmir'in gözleri parladı. "Onlar benimdi."

Bu bir açılıştı. Neredeyse sormak, nezaketiyle, ilgisiyle ne demek istediğini için bir davetti. Neve kabul etmedi. Bilmek istemiyordu.

Dikenli boğazına rağmen yutkundu. "Kız kardeşim hayatta mı?" Dumanlı camın ardından Red'i gördüğüne dair belli belirsiz bir anısı vardı ama bu güvenmek için yeterli değildi ve bunu onun ağzından duyması gerekiyordu. "Eğer değilse, seni öldürürüm -gerçekten öldürürüm, sihirli bir dumana dönüşmeni sağlamam. Ve bunu yapmak için kıcını yüzeye sürüklemem gerekirse, yaparım."

"O yaşıyor." Ona küçük bir baş selamı verdi. "Sanırım bu iş yürüyecekse ona ihtiyacımız olacak."

Neve'in kaşları çatıldı. "Ne işe yarayacaksa?"

"Kralları öldürmek tabii ki." Solmir'in ağzında sivri bir sırtış belirdi. Arkasını döndü ve sanki onu takip edeceğinden eminmiş gibi ağaçların arasından kızın kaçtığı yöne doğru ilerledi. "Ne gariptir ki, yapacağımız şey tam da kıkları yüzeye çıkarmak."

Sonuçta çok uzağa koşmamıştı. Kule, yapraksız dalları arasından görülebilen, ters dönmüş ağaçlardan oluşan ince bir bağıın hemen ötesinde beliriyordu.

Gerçi dal tam olarak doğru terim değildi. Ağaçlar baş aşağı büyümüşü, kalın dallar gri, kuru toprağı kesiyor, inciklere çarpacak kadar uzun çıkıntılar yapıyordu. Başının üzerinde, renksiz havada yayılan kökler, cılız ve hareketsiz, sisin içinde kaybolmadan önce görebildiğı kadar uzanıyordu.

Aynadaki bir orman, Tapınak'ta yetiştirdikleri koru genişledi, büyüdü.

Ağaçların ötesinde ise kilometrelerce uzanan, baş aşağı ya da başka türlü hiçbir ağaç tarafından kırılmamış çorak gri bir atık vardı. İçinde uyandığı kule ıssız genişliğinde gökyüzünü işaret ediyordu, yıpranmış tuğla çelenk içinde

siyah dikenlere tırmanıyor. Solmir kapıya doğru yöneldi, sanki bir sabah anayasası yapmışlar ve yavaş bir kahvaltı için içeri giriyorlarmış gibi kayıtsızdı.

"O zaman kışları yüzeye tam olarak nasıl çıkarmayı planlıyorsunuz?" Neve titremeye karşı kollarını kavuşturdu, buranın soğuğu tenine işliyordu. "Kralları bir kez getirmeyi başaramadınız, şimdi de tekrar mı deneyeceksiniz? Kötü olduğun kadar aptal mısın?"

En iyi hakaretlerinden biri değildi ama yeraltında uyanmış ve bir canavardan kaçmıştı; şu anda zekice davranması beklenemezdi.

Solmir kapıyı iterek açarken ona ters bir bakış attı, kenarda durup içeri girmesi için eliyle büyük bir işaret yaptı. İçeri girerken parmaklarını yumruk yapıp eşiğin diğer ucuna yaklaştırdı. Teni onunkini hatırlıyordu ve bu onu pençeleriyle koparmak istemesine neden oldu.

"Son derece aptalca," dedi kadın geçerken. "Ve son derece kötü."

Neve omurgasını olabildiğince dik tuttu.

Uzaklarda bir şey gümbürdedi. sarsıldı, kulenin taş zemini ayaklarının altında titredi. Neve kendini duvara yaslamak için elini uzattı ve mucizevi bir şekilde merdivenleri kaplayan dikenlerden kaçındı.

Solmir'in eli tekrar kızın koluna dolandı ve onu kapı aralığında karşısına yerleştirmeden önce geriye doğru çekti. Burnu neredeyse adamın köprücük kemiğindeki boşluğa girecekti.

"Depremde en güvenli yer," dedi sıkılmış dişlerinin arasından, mavi gözleri ona bakmak yerine ufku tarıyordu. "Kapı girişleri. Bunu unutma, işe yarayabilir."

Yer bir kez daha gürledi, sonra duruldu, hareketsizleşti. Neve beyaz parmaklı elleriyle arkasındaki kapı çerçevesini kavradı. "Bu sık sık olur mu?"

"Artık daha sık." Ondan uzaklaştı ve merdivenleri çıkmaya başladı. "Gölgeler Diyarı sarsılıyor. Daha da büyüyor

dengesiz." Homurdandı. "En azından artık geride tutacak pek bir şey yok. Neredeyse hiç küçük canavar kalmadı ve sadece dört tane Kadim Varlık var." Bir duraklama. "Aslında belki üç. Terziye sormam gerek."

"Az önce söylediklerinden hiçbir şey anlamadığının farkındasın değil mi?" Ona gözlerine ulaşmayan jilet gibi bir sırtıttı attı.

"Şimdi kim kalın kafalı?"

Gölgeler Diyarı'nın soğuğu geceliğini kesip geçerken bir ürperti onu acı bir cevap vermekten alıkoydu. Neve bunu saklamak için elinden geleni yaptı ama Solmir fark etti, ağzı neredeyse dalgınlaşacak kadar yumuşamıştı. silkerek çıkardı.

Kollarını tamamen kurtarmadan önce başı titriyordu. "İstemiyorum-"

"Evet, biliyorum, teklif ettiğim hiçbir şeyi istemiyorsun. Çok kötü. Al şu lanet paltoyu."

Bir an tereddüt ettikten sonra giydi. Giydiği yerden dolayı sıcaktı. Neve kumaştan uzaklaşmamak için kendini zor tuttu.

Bir duraksama oldu, sonra Solmir içini çekti. "Burada olduğun için ben de pek heyecanlanmadım Neverah. İstediyim bu değildi."

"Hayır, sizin istediğiniz Kralların yüzeyde olması ve kız kardeşimin ölmesiydi."

"Pek sayılmaz." Sıkılmış dişlerinin arasından geldi, sanki onu itmeye çalıştığı kavgayı vermemek için çok uğraşıyordu. "Sana istediğimi söyledim. Krallar yok edildi."

Duygularını göstermek elini göstermek demekti ve Neve ona zaten çok fazla kırılmanlık vermişti. Bunu hak etmiyordu ve Neve'in de harcayacak fazla zamanı yoktu. Bu yüzden kendini toparladı, yüzünün öfkeye dönüşme isteğiyle savaştı. Maskeyi tekrar taktı ve eğer adam maskeyi görebiliyorsa, en azından deniyordu. "Buna inanmamı mı bekliyorsun?"

"Tekrar söylüyorum, fazla seçeneğiniz yok. Bir yalancı, bir katil ve daha bir sürü çirkin şey olabilirim.

Ama aynı zamanda tüm bu yeraltı dünyasında seni zerre kadar önemseyen tek şey benim." Çıplak dişleri parıldıyordu. "Sen ve ben aynı şeyleri istiyoruz. Bundan nefret ettiğini biliyorum."

Adam çok yakın duruyordu. Ondan uzaklaşmak istedi ama bu bir teslimiyet olurdu ve Neve onun bir şey kazandığını düşünmesine izin vermeyi reddetti. Gözlerini kısmıştı. "Ne kadar küstahsın."

"Bir son istiyorsun. Ve bunun sona ermesi için sadece iki yol vardı. Ya Krallar ruhları ve bedenlerinden geriye kalanlarla birlikte yok olacaklar ya da sonunda Gölgeler Diyarı çözüldüğünde oradan kaçacaklar." Alnında, her iki şakağında da en acı verici görünen ve merkezde şiddeti azalan yara izleri vardı. Elini kaldırıp onları dalgınca ovuşturdu. "İster inanın ister inanmayın, yüzeye çıktığımda hepimiz için en kolay yolu seçmeye çalıştım."

"Arick'i manipüle ettiğin zaman." Adamın yüzünde pişmanlık ifadesi yoktu ve muhtemelen bunu değiştiremezdi ama Neve onun yarım itirafların arkasına saklanmasına izin vermeyecekti. "Beni manipüle ettiğinde."

"O kadar da manipüle edilmenize gerek yoktu, Majesteleri." Mavi gözleri loş gri ışıktaydı. "Bir dürtmeye bile ihtiyacınız yoktu."

Nabzının tadını yuttu. Çenesini eğmeyi reddetti, bakışlarını kaçırmayı reddetti.

Göz temasını ilk kesen Solmir oldu ama bunu rahat bir şekilde yapması Neve'in istediğinden daha az zafer hissi uyandırdı. Alnını bir kez daha ovuşturduktan sonra elini indirip yanındaki hançerin kabzasına dayadı. "İhtiyacım olan şeyi başarabilirdim, hepimizin ihtiyacı olan şeyi -gerçekten Neverah, bana teşekkür etmelisin- ama kız kardeşin gidip işleri karmaşıktırmak zorunda kaldı." Bir duraklama. "Sanırım bunu beklemeliydim. Kaderin cilvesi."

Ağzı bir kez daha ona Kırmızı'dan bahsetmemesini söylemek için açıldı ama bunu yapamadan bir sarsıntı daha geldi.

Neve yana doğru savrularak dizlerini merdivenlere çarptı, ancak bu sarsıntı ilkinе kıyasla önemsizdi. Solmir kapıya yönelmedi, bunun yerine pratik bir akıcılıkla çömeldi. Bu dünya ne kadar zamandır sallanıyordu ki neredeyse alışmış gibi görünüyordu?

Yeryüzü yeniden hareketsiz kaldığında Solmir doğruldu ve merdivenlerden yukarı, uyandığı dairesel odaya doğru yürümeye başladı. "Muhtemelen zamanın kısa olduğunu anlamışsındır," diye seslendi omzunun üzerinden. "Bu yüzden sana ayak uydurmanı öneririm."

İkinci Bölüm

Kırmızı

Orman bazen ona rüyalar verirdi.

Mantıklı geliyordu. Büyüye onun kadar tam anlamıyla ev sahipliği yapmak için, büyüün dışarıda olduğu kadar içeride de izler bırakmasını, gözlerini yeşile boyadığı ve saçlarına sarmaşıklar geçirdiği kadar düşüncelerine de altın oyuklar açmasını beklemek gerekirdi. Daha az rahatsız edici değil, ama her şey düşünüldüğünde oldukça hafif bir yan etki.

Wilderwood olduktan hemen sonra başlamıştı. Neve yeryüzüne sürüklendikten hemen sonra. Ardında altın imgeler bırakan rüyalar, sonunda uykuya dalmadan önce yorgun düşüncelerinin ateşlenmesinden daha gerçek hissettiren rüyalar. Rüyalar oldukça basitti, uzun sürmezdi. Yansıması olmayan bir ayna. Gökyüzünde dönen yıldızlar, neredeyse kelimelerin şekillerini oluşturmak için bir araya geliyor, sonra onları okuyamadan dağılıyorlardı.

Ama bu, Wilderwood'un Red'e şimdiye kadar verdiği en sağlam hayaldi: bir ağaç. Bir sis denizinde beyaz gövdeli bir nöbetçi, manzaranın geri kalanının ne olabileceğini gizleyen sis. Bir fidan olarak başladı, sonra büyüdü - yavaşça, rüyalar gibi, sonra hemen. Yükseldi, başının üzerinde altın ve siyahın girdaplı çizgileriyle damarlı dallar yaydı.

Sonra, elinde bir elma. Sıcak ve altın sarısı, bir elmanın olması gerektiğinden daha ağır. Dudaklarına götürdü, ısırıldı. Kan tadı ve göğsünde korkunç bir acı, sanki bir şekilde hayati bir parçasını koparıp yemiş gibi.

Red'in gözleri açıldı, ortası büküldü, ağzından bakır aktı. Kalbi boğazının dibinde hızla atıyor, damarlarını yemyeşil örümcek ağlarıyla örüyordu, sonra

Nerede olduğunu hatırladıkça ritmi yavaşladı.

Kara Kale. Kurtla birlikte.

Yatak odalarının açık pencerelerinden hafif bir rüzgâr esiyor, yaprak, toprak ve tarçın kokusuyla birlikte sonsuz sonbaharın kokusunu taşıyordu. Yatağın üzerinden süzülen loş sabah ışığı Eammon'un koyu renk saçlarını altın renginde parlatıyor, çıplak omuzlarındaki ve karnındaki yara izlerini belirginleştiriyordu.

Onları görünce gülümsedi, kanlı rüyaların kalıntılarını kovarak adamın yanına sokuldu ve parmağıyla karnındaki üç beyaz çizgiden birini izledi. Ormanı doğrusal zamana ve sonsuz alacakaranlığa geri döndürmüşlerdi ve bunun için hiçbir zaman sabahları olduğu kadar minnettar olmamıştı. Kurt gri, erken ışıktaki çok güzel görünüyordu.

Takip eden eli kalça kemiğindeki yara izlerini okşadı. Daha aşağıya. Parmakları etrafına dolandığında çenesi yukarı doğru eğildi, alçak ve memnun bir iç çekti ama uyanmadı.

Red hınzırca sıırttı ve elini ağzıyla değıştirdi.

Bu onu uyandırmak için yeterliydi. Eammon'un gözleri açıldı, koyu yeşil bir koronayla çevrili kehribar rengi, hemen eridi. Yaralı ellerinden biri saçlarına doğru kaydı. "Günaydın."

"Çok günaydın," diye mırıldandı Red ona karşı, kalçalarına yaslanmak için ayağa kalkmadan önce.

Sonra, düşünceleri artık bulanık ve alevli olmadığında ve gün için giyindiğinde, Red rüyasını tekrar düşündü. Bu seferki farklıydı. Bir şekilde ağırdı.

Yine de son zamanlarda her şey ağır geliyordu. Gölge Korusu'ndan bu yana bir hafta geçmişti, yeryüzü açıldığından beri, Solmir'in Kralların geri kalanını diğer tarafa getirme planını bozduklarından beri ve o ve Eammon iki bedende, iki ruhta tutulan Wilderwood'un tamamı haline geldiklerinden beri.

Bir haftadır Neve'den haber yok.

Aramaya nereden başlayacağımı bile bilmediğim bir hafta.
Bir hafta.

Kuledeki ayna ona hiçbir şey göstermiyordu, son kez baktığından ve Gölgeler Diyarı'nı gördüğünden beri göstermiyordu, ormanın kenarına gidip onu paramparça bulmadan önce. Kemiklerine gömülü orman ona hiçbir ipucu vermiyordu, artık çapaları olduğu için sessizdi, artık pahalıya satın aldığı kelimelerle konuşmuyordu ama bir taşın üzerindeki yosun gibi zihninin yanına yerleşmişti. Dışında kalan, artık nöbetçilerden ve bilinçten arınmış ama hâlâ büyülü olan orman, sonbahar ve altından başka bir şey değildi.

Kızıl, şimdiye kadar sahip olduğu en güçlü şeydi. Ve kendini çaresiz hissediyordu.

Eammon'un ensesindeki ellerinin sert aşinalığı aklını şimdiki zamana geri getirdi. Düşüncelere dalmış, saçlarını örmeye ara vermişti ve Eammon saçlarını avuçlarının arasında toplayarak onun bıraktığı yerden devam etti. "Seni rahatsız eden yeni bir şey mi var?" Sesi alçak ve sabahki gibi çakıllıydı. "Yoksa aynı mı?"

"Aynısı," diye mırıldandı.

Yumuşak bir onaylama sesi. Yaptığı örgü topaklıydı ama sıkıca bağladı, hafifçe çekti, böylece boynu arkasındaki adamı görmek için yukarı kalktı. Alnına bir öpücük kondurdu. "Belki Raffe'nin Fife'a anlatacak yeni bir şeyleri vardır."

İçini çekti, başının arkası Eammon'un karnının düzlemine dayanacak şekilde daha uzağa eğildi. "Belki." Bu Fife'ın Vadi'nin başkentine ikinci gidişi olacaktı, artık Wilderwood'un sınırları tarafından kısıtlanmıyordu ama yine de farklı şekillerde bağlıydı - Lyra'nın hayatı için yaptığı pazarlıkla, Eammon'un gerçekte Eammon olmadığı ama büyü ve orman tarafından gölgede bırakıldığı o birkaç dakika içinde. Raffe ile bir tavernada buluştu, Raffe bulabildiği en sıradan kıyafetleri giyiyordu ve Neve'i bulmak için Raffe'nin elindeki şeyleri nasıl kullanabileceklerini bulmaya çalıştılar.

İyi. Şimdilik emrinde. Kimse Kraliçe'nin aslında hastalıktan iyileşmediğini anlamadan önce

Nişanlısının Alpera'yı ziyaret etmediğini ve Baş Rahibenin de ona eşlik etmediğini söyledi.

Eğer bunlar ortaya çıkarsa, Raffe'nin saray kütüphanesini kullanması ve Tapınağı yakından izlemesi o kadar kolay olmayabilirdi.

Şimdiye kadar, Valleyda'nın izolasyonu onların lehine çalışmıştı. Onları dikkate değer kılan şeyler, fethedilecek bir bölge olarak istenmemelerine neden oluyordu: Kuzey sınırındaki Wilderwood, İkinci Kız ondalık vergisi, fakir toprak ve sıcaklığın uzun sürmesine asla izin vermeyen iklim. Bunlardan ikisi artık caydırıcı olmasa da, özellikle havalar soğuduğunda ve saray mensupları yaklaşan kışa hazırlanmak için evlerine ya da yurt dışına kapandıklarında haberler yavaş yayılıyordu.

Sessiz ve hızlı hareket ederlerse, soyluların Neve'in gittiğini öğrenmeleri için hiçbir neden kalmayacaktı. Red, kız kardeşini yeraltı dünyasından geri getirmeye çalışmakla o kadar meşguldü ki, tahtı için de savaşıyordu.

Eğer iş o noktaya gelirse, bu işin peşini bırakmayı düşünüyordu. Bir tahtın de ne faydası olmuştu ki? Red kesinlikle istemiyordu.

Eammon'a yaslanıp onun kütüphane kokusunu içine çekerken gözleri kapandı. Hâlâ aynıydı ama yaprak kokusu şimdi daha belirgindi. "Bir rüya gördüm. Wilderwood'dan bir rüya." Tek gözünü açıp ona baktı. "Sen de gördün mü?"

Elini saçlarına götürdü, kaşları aşağı doğru inerken uçuşan parçaları kulaklarının arkasına sıkıştırdı ve kadının böldüğü uykuyu düşündü. "Hatırladığım kadarıyla hayır." Gözlerinde bir sıcaklık titreşimi. "Gerçi oldukça tehlikede uyandım, bu yüzden hafızam olabileceği kadar keskin değil."

Onu sertçe karnından dürterken dudakları büküldü. Ona orman rüyalarını ilk kez görmeye başladığında anlatmıştı. Bu rüyalar ona da oluyordu - hızlı görüntü ve his parlamaları, fazla anlam ifade etmeyecek kadar kısa

bir rüyaydı. Genellikle Red bir orman rüyası gördüğünde Eammon da görürdü, ikisini de saran sihirli iplik senkronize bir şekilde tutuşurdu.

Ama görünüşe göre bu seferki sadece onun içindi. Kırmızı kaşlarını çattı. "Diğerlerinden daha garipti. Daha uzundu. Bir ağaç vardı. Bir nöbetçi. Ve bir elma. Ondan bir ısırık aldığımda kanlıydı."

Eammon'un eli hareketsiz kaldı. Kandan bahsetmek onu hâlâ geriyordu, artık orman bunu gerektirmese bile. Lyra alaycı bir tavırla ona mızımız demişti ama gözlerinde sempatik bir ışık vardı. Kurt birkaç ömre yetecek kadar kanla yüzleşmişti.

Bir anlık sertlik geçti, elini çekmeden önce başparmağı kadının çenesinde gezindi. "Sence bir anlamı var mı? Wilderwood'un bize verdiği rüyalar genellikle bir anlam ifade etmez, en azından benim için, ama eğer öyle olduğunu düşünüyorsan..."

"Olabilir." Red iç çekti. "Ya da Lyra'nın dün gece bize getirdiği baharatların kafama bir numara yaptığı anlamına da gelebilir."

Homurdandı. "Kütüphaneyi kontrol edeceğim. Emin olmak için tarihlerde benzer bir şey var mı diye bakarım. Kanlı elmalardan bahsedenler az sayıda ve oldukça spesifik olmalı diye düşünüyorum."

"Fife'ı sonra yardım edeceğim. Raffe için bir mektubum var." "Bir tane daha mı?"

Omuz silkti ve tuniğinin eteğindeki gevşek bir ipliği karıştırdı. "Onun yerinde olsaydım, denediğimiz her şeyi kesinlikle bilmek isterdim. Kaybolan siz olsaydınız."

Kurt alçak bir sesle onayladı.

Red'in parmakları endişeyle bacağına vuruyordu. "Eğer Raffe'nin elinde yeni bir şey yoksa," dedi sonunda, "bundan sonra ne yapacağımızı konuşmalıyız."

Başını kaldırıp bakmadı ama Eammon'un iç çekişindeki aksaklığı duydu. Bu, günlerdir etraflarındaki havada asılı duran, tam olarak olmayan bir tartışmaya yakındı. İki kütüphaneyi araştırıyorlardı ve hiçbir şey bulamamışlardı.

Neve'i bulmalarına yardım etmek için. Red'in zaten çok ince olan sabrı neredeyse tükenmek üzereydi. Onlar eski kitaplar ve tedbirle vakit kaybederken Neve'in nelere katlandığını kim bilebilirdi?

Atmosfer çatırdıyor, bekliyordu. Sonunda Eammon başını salladı. "Bunu konuşacağız," dedi. Sonra kızın alnına bir öpücük daha kondurdu ve merdivenlerden inerek gözden kayboldu.

Red ayağa kalktı, kollarını başının üzerinde gererek sabah tutukluğunu giderdi. Mutfaktan nefis kokular yükselmeye başlamıştı bile -Lyra bir gece önce güneye yaptığı kısa bir gezintinin ardından gelmişti, artık Wilderwood'a bağlı olmadığına göre kıtada yapmayı planladığı gezilerin ilkiydi bu. Fife bir gece önce akşam yemeği için elinden geleni yapmıştı ve görünüşe göre bu sabah kahvaltı için de aynısını yapmıştı.

Raffe'ye yazdığı mektup masanın üzerinde duruyordu, sadece bir sayfaydı ve küçük bir şekilde katlanmıştı. Red alt dudağını dişlerinin arasına alarak mektuba baktı. Mektupta ilerleme kaydedemediklerinden daha fazlası vardı. Sonuna birkaç satır karalanmış. Arick'in doğum günü yaklaşıyordu. Raffe o hatırlatmasa da hatırlayacaktı ama Red yine de bundan bahsetmesi gerektiğini düşündü. Onun da hatırladığının bir kanıtı.

Arick için duyduğu keder tuhaf bir şeydi, muhtemelen yaşadığı tekinsiz üzüntüler arasında hissettiği en tuhaf şeydi. Onu öldürdüğü için üzgün değildi; Arick'in uyandırdığı tüm o tuhaf duygular arasında suçluluk duygusu yoktu. Eammon'u ya da Neve'i kurtarmak için çok daha kötüsünü yapabilirdi. Arick, Solmir'i çağırdığında, ona gölgesini ve hayatını verdiğinde seçimini yapmıştı.

Ama yine de gittiği için üzgündü.

Mektubu alıp cebine koyarken ağzı ince, sert bir çizgiyle kapandı. Solmir'i bir daha gördüğünde onu öldürecekti. Arick'i öldürdüğünden çok daha yavaş bir şekilde.

Merdivenlerden indi, Fife ve Solmir'in konuşmalarını dinlerken düşünceleri Arick ve Solmir'den daha yakın endişelere yöneldi.

Yemek odasında Lyra'nın sesleri. Eammon, Fife'a eğer isterse Lyra'nın kıtadaki gezilerine onunla birlikte gidebileceğini söylemişti; artık o ve Kızıl, Wilderwood olduklarına ve onu gerçek bir sınır olmadığına göre, Lyra kadar uzağa ve geniş bir alana seyahat edebilmesi mantıklıydı. Ama Fife bunu denememiş, sadece Raffe ile buluşmak için Vadi'nin başkentine kadar gitmişti. Red onu neyin engellediğinden emin değildi ve her şey hâlâ yeniyken, hâlâ hamken sormaktan çekiniyordu. Hiçbiri Fife'ın Eammon'un kısa bir süreliğine dönüştüğü tanrıyla pazarlık yaparak kendini neyin içine soktuğunu tam olarak anlamamışken.

Wilderwood'la -Eammon'la- yaptığı yeni pazarlık farklıydı. Nasıl olduğundan emin olmasa da taşıdığı ormanda bunu hissedebiliyordu. Wilderwood'un Fife'tan kan olmayan, sadakat olmayan bir şeye ihtiyacı vardı. Kolundaki işaret daha önce olduğundan daha büyük ve karmaşıktı, derinin altında neredeyse dirseğinden ön kolunun ortasına kadar uzanan bir kök yumağıydı. Orman ondan hiçbir şey istemiyordu; gölge-yaratıklar ya da kapatması umuduyla kan atacağı gedikler yoktu.

Kendisinininkine paralel ilerleyen, zar zor ayırt edebildiği o uyumlu orman düşüncesi ipliğinde bile Red, Fife'ın yeni pazarlığının ne anlama geldiğine dair hiçbir şey fark edemiyordu.

Bu onları, üçünü de tedirgin etti. Birbirlerinin etrafında temkinli hareket etmelerine neden oluyordu. Ve eğer bu Red için acı vericiyse, kendi küçük dünyalarında uzun zamandır birlikte olan Fife ve Eammon için nasıl olduğunu hayal bile edemiyordu.

Yemek odasına vardığında Lyra çoktan oturmuştu, elinde dumanı tüten bir fincan kahve ve elf yüzünde bir gülümseme vardı. Ormanın dışında güneşin altında geçirdiği zaman sıkıca sarılmış siyah saçlarının uçlarını açmış, bakır rengi bir ışıltı vermişti. Red kapıdan içeri girerken elindeki yontulmuş kupayı selamlamak için kaldırdı. "Gerçekten oturacak mısın?"

Yoksa kocanızın yolundan gidip bir dilim kızarmış ekmeği çalacak ve zar zor selam mı vereceksiniz?"

"Oturacağım." Red sandalyesine kaydđ ve Lyra'nın uzattığı fincanı aldı, diğer kadının kahvesini çoktan kremayla doldurduğunu görünce ona minnettar bir sırtış attđ. "Bu her zamankinden çok daha güzel kokuyor."

"Kahvenin tadının fasulye suyu gibi olması gerekmediğini biliyor muydunuz? Bunu Meducia'ya uğradığımda öğrendim. şaraptan kahveye kadar her türlü içeceğin yolunu biliyorlar."

"seçiyorum." Fife mutfaktan çıktı, elinde bütün bir jambona benzeyen bir şey vardı ve onu tostun yanına koydu. "Kahveme fasulye suyu dediğin gerçeği hakkında yorum yapmamayı seçiyorum."

Lyra burnunu kırıřtırdđ ve onun kızıl saçlarını okşadı. "En iyi gevşek fasulye suyu."

Fife ona gülümsedi. Red'in bir haftadır ondan gördüğü ilk gerçek gülümsemeydi bu. Uzun kollarını aşağı doğru çekerek Pazarlıkçı İşareti'ni gizlemişti ve Lyra kahvaltısına döndüğünde bileğinde durduğundan emin olmak için manşetiyle oynadı.

Onu izlediğini hissetmiş olmalıydđ. Ela gözleri Red'inkilere kaydđ; Fife hafifçe, hüzünlü bir omuz silkti.

Bu yüzden Lyra'ya yeni pazarlıktan bahsetmemiş, ona yeni Mührü göstermemişti. Göstermesi gerekiyordu ve yakında - Lyra Solmir'le ters korulukta yaptıkları savaşı yeterince hatırlıyordu, çok kötü yaralandığını biliyordu. Eninde sonunda onu kurtaran şeyin ne olduğunu anlayacaktđ.

Üçü, Fife Lyra'nın yanında ve Red de onların karşısında, dostça bir sessizlik içinde yemeklerini yediler. Artık sadece Sınır'dan gelen erzaklarla sınırlı olmadıkları için yemekler çok daha karmaşık bir meseleydi. Ormanın ötesindeki köylüler hâlâ güneye yapacakları büyük göç için hazırlanıyorlardđ -Vadida'daki sessiz kaos yüzünden bu gecikmişti- ama Valdrek ve Lear dönecekleri yeni dünyayı incelemek için başkente gitmişlerdi bile.

Neve'yi bulabilirlerse -Neve'yi bulduğumuzda, diye düşündü Red kendi kendine neredeyse vahşice, parmakları kupasının etrafında sıkılaşıarak- Red köylülerin yeniden yerleşmesine yardım edeceğini biliyordu. Ama şimdilik, Raffe'nin gizlice Valleyda'da işleri sadece iradesiyle bir arada tuttuğu düşünülürse, koca bir ülkeyi Wilderwood'un arkasından taşımaya çalışmak pek akıllıca görünmüyordu. Uçtakiler de aynı fikirdeydi ve birçoğu zaten oldukları yerde kalmaktan memnundu. Artık ormanın içinden geçen yol açık olduğuna ve dünyanın geri kalanıyla ticaret yapabildiklerine göre, Wilderwood'un ötesindeki topraklar artık bir hapishane gibi görünmüyordu.

"Raffe'yi gördüğünde bunu ona vermek ister misin?" Red cebinden mektubu çıkararak sordu.

Fife onu aldı ve ne kadar ince olduğunu hissedince kaşlarını kaldırdı. "Rapor edecek yeni bir şey var mı?"

"Hayır." İçini çekti. "Ama bunu bilmek isteyecektir. Hiçbir haber kötü haber değildir."

Lyra bir parça daha tost aldı. "Ben 'haber yok iyi haberdır' sanıyordum."

"Bunu 'hiçbir haber Raffe'yi olduğundan daha fazla sinirlendirmeyecek' şeklinde bırakacağız."

Arick'in doğum gününün kısa bir hatırlatması dışında mektupta pek bir şey yoktu; sadece Red'in her gün aynaya bakmasına rağmen aynanın ona kız kardeşinden hiçbir şey göstermediğini yineliyordu. Eammon'la birlikte Gölge Diyarı'nı açmanın ve Neve'i oradan çıkarmanın mümkün olan her yolunu aradıklarını bir kez daha anlatıyordu.

Pekala. Mümkün olan her güvenli yol.

Wilderwood olmadan önce Gölge Diyarı'na açılan sayısız kaza kapısı vardı. Gedikler, düşen nöbetçilerin etrafındaki çalkalanmış kara toprak, gölge yaratıkları ve onu Kenar'a ilk götürdüğünde savaştıkları küçük canavarı doğurmuştu. Ve bu, diye düşündü Red, aradıkları cevap olabilirdi.

Ya Gölgeleler Diyarı'na açılan bir kapıyı yeniden yaratmanın bir yolu varsa? Bir şekilde bir nöbetçiyi gevşek bir diş gibi içlerinden birinden kurtarmak, onu tekrar toprağa yerleştirmek ve dünyalar arasında bir yol açacak kadar onlardan uzakta çürümesine izin vermek?

Bu fikirden Eammon'a sadece bir kez bahsetmişti. O da kötü yanıt vermişti. Öfkeli demek daha doğru olur aslında, Eammon ateş gözlü ve kısık sesliydi, intikam alan bir şey gibi tepesine dikilmiş, ona ne halt ettiğini soruyordu.

O ana kadar annesinin de aynı şekilde öldüğünü fark etmemişti. Gaya Gölgeleler Diyarı'nı açmaya ve Solmir'i dışarı çıkarmaya çalışmış, Yabanağacı da kendi yarasını durdurmak için çaresizce onu tüketmişti.

Bu sefer farklı olmalıydı. Tüm ormanı aralarında tutuyorlardı, artık hiçbirini toprağa bağlı değildi. Elbette bu isyan etmeyeceği, anlayacağı anlamına mı geliyordu? Ama Eammon kararlıydı ve açıkça dehşete düşmüştü, bu yüzden Red konuyu kapattı.

Ama bu fikir onu bırakmıyordu. Ve Raffe'ye yazdığı mektup zayıftı.

"Bir dakika bekle, Fife." Red ayağa kalktı, ceplerinde bir kalem aradı - Eammon'un her zaman yazacak bir şeye ihtiyacı olduğu için her zaman bir kalem taşımaya başlamıştı. Genelde kulağının arkasında bir kalem olurdu ama Red ondan bir tane ödünç almasını ve sonra bunu kendi başına çözmesini tercih ederdi. "Benim de eklemek istediğim bir şey var."

Belki de bu rüya Raffe'yi bir şekilde rahatlatırdı, çünkü rapor edilecek yeni bir şey yoktu. Ve Vadida'daki kütüphane çok genişti; eğer o ve Eammon önemli bir şey bulamazlarsa, onun bulması mümkündü.

Mektubun sonuna rüyanın ana hatlarını karaladı, kurumasını hızlandırmak için mürekkebe üfledi ve Fife'a geri verdi. "Sorusu olursa tekrar yazmasını söyle."

Fife başını salladı ve mektubu ceketinin cebine soktu.

"Gelmek ister misin?" diye sordu Lyra'ya, bunu pek de soğukkanlı bir şekilde yapamamıştı. "Raffe her zaman beni satın alır ve gece için daha güzel hanlardan birine yerleştirir."

"Elbette." Tosttan bir ısırık daha aldı ve Lyra ayağa kalkarak kollarını başının üzerine uzattı. Valleyda'dan yeni kıyafetler almıştı, altın sarısı teniyle mükemmel bir kontrast oluşturan buz renginde bir elbise giymişti ama torunu hâlâ sırtındaydı. Bu ikili onu aynı anda hem vahşi hem de narin gösteriyordu. "O zaman belki bundan sonra nereye gitmek istediğin hakkında konuşabiliriz."

Birlikte kalacağız, o ve ben. Bunu daha önce de söylemişti, Hiçbiri ormanın onları bu kadar çabuk bırakacağını, Red ve Eammon'un sonunda kırılmış olanı iyileştireceğini bilmeden çok önce. Lyra ilk başta sadece Fife reddettiği için tek başına gitmişti; Red onun ikinci kez yalvarıp yalvaramayacağını merak ediyordu. Red onun endişesini anlasa da -Yaban Ormanı'na olan yeni bağının onu oradan ayrılma konusunda tedirgin ettiğini anlıyordu- Lyra'nın bir dahaki sefere gitmeyi seçeceğini umuyordu.

Yine de bir yanı Fife'ın Lyra'nın yeni mührünü görmesinden daha çok tedirgin olduğunu düşünüyordu.

Hepsi hâlâ kendi yarattıkları labirente yollarını bulmaya çalışıyordu ve hiç kimse parametreleri nasıl zorlayacağından tam olarak emin değildi. O ve Eammon ormanlarıyla sınırlı değillerdi. Wilderwood'u içlerinde taşıyorlardı; onları artık var olmayan bir sınırın içinde tutamazdı. Ama Neve kayıpken ve güçleri çok yeniyken, ikisi de ayrılma konusunu gündeme getirmemişti. Özellikle de artık sihirlerini bu kadar fiziksel ve açık bir şekilde kullandıklarına göre. Red hala Valleydadan kimseyle karşılaşmak istemiyordu, onu sadece bir kez ziyaret edip tekrar ortadan kaybolan İkinci Kız olarak hatırlayan herhangi biriyle - kız kardeşi, yeni kraliçe, bildirildiğine göre hastalanmadan hemen önce. Cevaplamak istemediği soruların gelme ihtimali çok yüksekti, her şey çok kırılgandı.

Ve eğer o bu konuda bu kadar gergin olsaydı , o yapamazdı

Eammon'un neler hissettiğini hayal edin. Wilderwood'un güney sınırını bir kez ihlal ettiğinde kendini tamamen kaybetmiş olan, yüzyıllardır onun dışındaki dünyayı tanımayan Eammon.

Evet. Tüm bunlar için zaman olacaktı. Neve'i bulduklarında. Red son zamanlarda okyanusu tekrar görmeyi ne kadar çok istediğini düşünüyordu.

Fife ve Lyra'nın kapıdan çıktığını gördü ve ikisinin iyileşmiş Wilderwood'un altın sarısı genişliğine doğru ilerleyişini izledi. Eammon kütüphanede onu bekliyordu. Ona bir fincan kahve daha getirmeliydi; şüphesiz ilkini bitirmişti.

Ama Red bunun yerine kuleye doğru yürüdü.

Wilderwood' iyileştirdiğinden beri kulenin dışındaki sarmaşıklar yemyeşil yapraklar ve kafası kadar büyük beyaz çiçeklerle dolup taşmıştı. Bu güzel bir şeydi, tüm bu sonbaharın içinde bir bahar noktası. Ve onun büyüğü, derisinin altındaki çılgınca çiçek açan orman, orada hâlâ daha güçlüydü.

Aynayı çalıştıracak kadar güçlü olmasa da.

Tek bir deneme. Bugün bir kez deneyecekti, kız kardeşini bir an olsun görebilmek için yalvaran bir fedakârlık yapacaktı. Sonra Eammon'a katılacak, kendileri, Wilderwood ve Gölge Diyarı hakkında henüz bilmedikleri şeyleri bulmak için kitapları karıştıracaktı. Neve'i onu tutan karanlıktan kurtarmalarını sağlayabilecek şeyler.

Bir dene.

Yosunların üzerinde yürürken, Kırmızı'nın bakışları - gözlerinin koyu kahverengisi artık Eammon'un gibi yeşille çevrelenmişti- demir kapıya, ötesindeki ağaçlara kaydı. Sadece sarılar ve turuncular, sadece kahverengi kabuklar, onları kesecek beyaz nöbetçiler yoktu.

"Bir kapı olmalı," diye fısıldadı Kızıl, ormanının sonbaharında, kelimeler yüksek sesle söylenmişti ama aynı zamanda içe, derisinin altında taşıdığı ormana da yönelmişti. "Bir şey olmalı."

Cevap yok. Ama bir esinti yükseldi, altın rengi

yapraklar ve omurgası boyunca cevap veren bir hışırtı hissetti.

Kızıl kule koşarak çıktı, Eammon'un bağladığı topak topak örgüden koyu altın rengi saç tellerini çekmeye başlamıştı bile. İnce sarmaşık dalları sarışına dolanmış, başından doğal bir şekilde uzuyordu; onlardan birini de kopardı. Sonra, tırnağını karşı başparmağının alt kısmına batırırken küçük bir damla kan geldi. Bu ona Wilderwood'daki ilk günlerini hatırlattı, sanki bir ömür önceymiş gibi geliyordu, büyüsünü kullanmamak için tırnağıyla uğraşıyordu.

Tuhaf, eskiden korktuğu şey.

Yaldızlı çerçeveye sürdüğü kanı; saçlarını ve sarmaşıklarını onun kıvrımlarına sardı. "Bana kız kardeşimi göster," diye emretti Kızıl, dalların takırtısını, çiçeklerin yapraklarını ve rüzgârın ıslığını barındıran katmanlı bir sesle.

Hiçbir şey. Tekrar. Derin, titrek bir iç çekişle Red yerden kalktı.

Ama o mat gri yüzeyde bir şey dikkatini çekti. Siyah, ışıksız bir odada hareket eden bir şey gibi bir değişim, iki farklı karanlık türü. Burnu neredeyse cama değene kadar öne eğildi ve cama baktı.

Aynadaki karanlık, neredeyse bir kök yumağı gibi görünüyordu.

Üçüncü Bölüm

Raffe

Sonunda bir suikastçı geldiğinde, Raffe hazırды.

Hazırды. Wilderwood'un kenarındaki o geceden beri - Neve'in kaybolduğu gece- diğer ayakkabının düşmesini bekliyordu. Bu kadar uzun sürmesi bir mucizeydi, gerçekten.

Bir hafta önce, sırtında Kiri'yle köye doğru yürüyüşe çıkmıştı. Orada bir sorunla karşılaşmayı bekliyordu: Wilderwood'un sınırında gerçekleşen kozmik hesaplaşmadan uyanan köylüler, bir ormanda gölgeye bürünmüş, korkuyla saldırmaya hazır bir adamla kavga ediyorlardı. Ama gizemli bir şekilde herkes uykudaydı. Belki büyü sayesinde, belki de Wilderwood'a bu kadar yakın yaşamayı seçen insanlar kendilerini gariplikleri fark etmemeye alıştırdıkları için, ağaçların sınırındaki tanrı savaşı görünüşe göre yorum yapılmadan gelip geçmişti.

Neyse ki Vadida'nın en kuzeyindeki köyde de kanunlar hızlı ve gevşek işliyordu. Raffe, açıkça yaralı bir kadınla Florya sınırını yardım etmek için iki kez düşünmeyen birini bulmayı başarmıştı ve Rylt'e geçiş ücretini som altın sikkelerle ödediğinde kaşlarını bile kaldırmamıştı. Kısa sürmesine rağmen ucuz değildi. Rylt'i oluşturan adalar kümesine batıya doğru yelken açmak genellikle üç günlük bir yolculuktan ama iki günde gidebileceğini söyleyen bir denizci bulmuştu. Raffe, Kiri'ye yiyecek alacak kadar para ödemişti ama bundan fazlasını ödememiş ve kaptana Kiri'nin uzak teyzesi olduğuna, delirdiğine dair bir hikâye anlatmıştı. Kaptanın ona inanıp inanmadığını merak ediyordu. Her halükârda, altınına inanmıştı.

Başkente döndükten sonra

Kiri'nin Tarikatı'nın geri kalanının Baş Rahibelerini denizin ötesine kadar takip etmesini sağladı. Ryltish Tapınağı'na yazılan bir mektup diğer rahibelere yolculuklarında eşlik etmişti ve böyle bir şeyin bedeli midesini ve kesesini ağrıtmış olsa da, gitmelerine değmişti. Hem Tapınak'a hem de saraya yalan söylemek de kolaydı -Kraliçe Neverah Rylt'teki dindarlıktan o kadar etkilenmişti ki, birbirlerinden bir şeyler öğrenebilmeleri için Valleyda'nın kendi Tarikatı'nı göndermişti.

Raffe, gönderdiği tüm Vadi rahibelerinin olan biten her şey hakkında çenelerini kapalı tutacak kadar akıllı olduklarına ve Kiri'nin herhangi bir saçmalamasını yaralarına bağlayabileceğine güvenmek zorundaydı. Şimdiye kadar şansları yaver gitmişti. Ama bunun sonsuza dek süreceğine inanmayacak kadar da kurnazdı.

Raffe birden fazla kez onları öldürmesi gerektiğini düşündü. Kiri'yi öldürmeli, rahibeleri öldürmeliydi. Ama o kadar kana susamış değildi. Henüz değil.

Gerçi muhtemelen Neve de böyle yapardı.

Neve. Arick. Kederini, hayal kırıklığını ve onları çevreleyen bir dizi başka nahoş duyguyu bir kenara itmiş, duygularını irade gücüyle ve bu başarısız olduğunda da şarapla uzak tutmuştu. Dün Arick'in doğum gününün yakında olduğunu hatırlamıştı, zihni bu bilgiyi rastgele bir şekilde sunmuştu ve sonrasında bir şişenin tamamını içmiş olsa da gerçek anlamda yas tutmamıştı. Hiç zamanı yoktu. Enerjisi yoktu. Tüm bunlar çözüldüğünde, nihayet Neve'e kavuştuğunda, o zaman birlikte yas tutabilirlerdi.

Gerçi birlikte olma bağlamı bile onun için tuhaftı.

Neve'i seviyordu. Çocukluklarından beri seviyordu. Ama bu aşkın şeklini saptamak, salt gerçekliğinden daha zordu -kenarlarını ve hatlarını, göğsüne tam olarak nasıl sığması gerektiğini. Neve'i seviyordu ama onu tanıyor muydu? Daha önce de öyle düşünmüştü. Red ve ormandan önce, Tapınak'taki ağaçlardan önce, onu arabasına çekerken görmeden önce.

karanlığa ve toprağa gömülür.

Onun neler yapabileceğini, neler yapmaya istekli olduğunu gördükten sonra, onu tanıdığından o kadar da emin değildi.

Ancak başkente geri döndüğünden beri beklediği suikastçı nihayet odasına girdiğinde, tüm bu sayısız düşünce artık aklından çok uzaktaydı.

Raffe yatağında gömleksiz yatıyordu, gözlerini karanlığa dikmiş gölgeler arasında ilerleyen bir figürü izliyordu. Suikastçı hafif uykusunu bölmeden önce rüya görüyordu. Tuhaf bir rüyaydı: Gövdesi altın ve siyah renkte kıvrılmış kocaman, beyaz bir ağaç.

Suikastçıyı odanın içinde takip ederken, neredeyse kapalı gözleriyle kirpiklerinin arasından bakarken rüyanın tortuları hâlâ zihninin köşelerine yapışıyordu. Raffe nefeslerini uzun ve düzgün tutuyor, uzuvlarını gevşek bırakıyordu. Elini kısa bir hançeri sakladığı yastığın altına soktuğunda, uykusunda yer değiştiriyormuş gibi görünüyordu.

Suikastçı onun hareketinden caymadı. Ve bu iş için giyinmemişlerdi -siyah, evet, ama bir cüppe giymiş gibi görünüyordlardı? Elbette bu sadece bir ışık oyunuydu.

Gölgeli figür yaklaştı. Bıçak parıltısı yoktu ama birini öldürmenin başka yolları da vardı. Raffe yastığının altındaki hançer kabzasını sıkıca kavradı. Onları öldürmeden önce kimin gönderdiğini bulacaktı. noktada neredeyse herkesi potansiyel bir düşman olarak görüyordu ama hangilerinin korkak olmadığını bilmek faydalı olacaktı.

Figür gözlerinin yarığını görebileceği kadar yaklaştığında Raffe gözlerini kapattı. Burnundan derin, topraklayıcı bir nefes aldı ve toruyla geçirdiği bir yıllık eğitimden aklında kalan birkaç şeyi hatırladı. Figür yaklaşırken sıcak nefes yanaklarında gezindi.

Raffe bir hırıltıyla doğruldu ve hançerini havaya savurarak tam boğazının dibinde durdu.

"Krallar ve gölgeler, Raffe!" Çan gibi bir kahkaha. Tanıdık. "Düşündüğümden daha hızlısın!"

Gözleri kısıldı, loşluğa, hançerin ucundaki nazlı nazlı gülümseyen figüre alışmaya çalıştı. "Kayu?"

Okada Kayu, Niohni İmparatoru'nun Üçüncü Kızı. Ay ışığı dişlerini parlatırken sırttı ve kapüşonunu geri çekmek için uzandı. Uzun, düz siyah saçları omuzlarından aşağı dökülüyordu ve Kayu sabırsızca saçlarını salladı. "Dürüst olacağım, etkilendim." Raffe'nin bıçağının kenarını abartılı bir şekilde parmağıyla iterek masasına doğru ilerledi, bir kibrit buldu ve yarı erimiş koniyi yaktı. Kollarını kavuşturarak ona döndüğünde ışığın parıltısı gözlerini gölgeledi. "Birkaç santim yaklaştığımda hâlâ uyuyordun, öleceğini düşündüm."

"Yani beni öldürmeye mi çalışıyordun?"

"Tabii ki hayır. Sadece yapabileceğimi bilmek istedim." "Bu düşündüğün kadar rahatlatıcı değil."

"Bugün okuduğum bir şeyi denemek istedim. Elkyrath'ın Krahlları muhafızlarını, tüm ağırlıklarını topuklarına verdikleri bu tekniği kullanarak neredeyse sessizce yürümeleri için eğitirlerdi. Gördüğünüz gibi, sessiz olmak istediğimizde parmak ucuna bastığımız gibi, bunun ayak parmağı olduğunu düşünürsünüz, ancak bu çoğunlukla sizi düşmeye eğilimli hale getirir."

"Sessiz değildin. ."

"Beni Elkyrath'ın Krahllı eğitmedi."

Raffe elini yüzünde gezdirdi. Görünüşe göre Kayu kütüphaneyi kullanmak için Valleyda'daydı, bu da onu Raffe'nin başına bela olan bir dizi kitap kurdu kadının sonuncusu yapıyordu. İkisi de Valedren ikiziydi ve şimdi de bir Okada. Görünüşe göre yörüngesine bir tip çekmiş.

Kayu üç gün önce maiyetinde kimse olmadan ve çok az eşyayla gelmişti. Elinde tuttuğu, Isla tarafından imzalanmış mektupta -ki bu göğüs kafesine hızlı bir yumruk değil miydi- Niohni prensesinin istediği kadar Valleyda'da kalabileceği, denizcilik eğitimi alırken sarayın onu ağırlamaktan heyecan duyacağı yazıyordu.

Raffe'nin on dört yaşındayken ticaret yollarını öğrenmek için buraya geldiğinde aldığı mektuba çok benziyordu.

Sonbaharın başında gelmesi, Kayu'nun mevsim geçene kadar herhangi bir Valleydan öğretmeniyle gerçek bir eğitim alamayacağı anlamına geliyordu, çünkü neredeyse herkes hızla yaklaşan soğuğa hazırlanmak için kendi holdinglerine gitmişti. Ama Kayu buna aldırıyor gibiydi.

Karşısında Kayu parmağının ucunu yaladı ve mum alevinde boş boş gezdirdi. Umursamaz tavrına rağmen, gecenin bir yarısı bir erkeğin odasında bulunmaktan, onun inanmasını istediğinden daha az rahatsızmış gibi, kendini kaskatı tutuyordu.

Raffe'nin gözleri titrek ışığa karşı kısıldı. "Elkyrathan suikast taktikleri bir navigasyon öğrencisinin okumak için zaman harcayacağını düşüneceğim şeyler değil."

"Ben çok yönlü biriyim."

"Yine de bir tahtı ele geçirmeyi planlayan birinin ilgisini çekebilecek bir şey olduğu kesin."

Kayu'nun bedenindeki gerginliğin bir kısmı azalmış gibiydi, sanki dürüstlüğü onu rahatlatmıştı. Yine de kalp şeklindeki yüzü hiçbir şey ele vermiyordu, koyu renk gözleri muma ve mumun içinden geçen parmağına odaklanmıştı. "O halde bana hâlâ inanmıyorsun."

"Kraliçe hastayken ailenizin sizi buraya okumaya göndermesinin Vadi tahtının sıradaki olmanızla hiçbir ilgisi yok mu? Hayır, yok."

Biraz sertleşti ama sesi kayıtsızdı. "Lütfen. Sence Valleyda bir savaş başlatmaya değer mi? Bu mahkemeden daha canlı cenazelerde bulundum." Bir tutam saç parmağının etrafında döndürmeye başlarken omuz silkti. "Kraliçe'nin hasta olduğunu da bilmiyordum. Son duyduğumda Tarikat'a karışıyor, yüzyıllardır değiştirilmeyen şeyleri değiştiriyordu. Tüm bunları yapmak için oldukça sağlıklı görünüyordu."

Neve'den bahsetmek bir hataydı. Göğsünün boşaldığını ve aynı anda kaynayan bir öfkeyle dolduğunu hissetti.

Aynı anda.

"Yakında iyileşecek, eminim," diye devam etti Kayu. "O zaman belki bir balo olur. Baloları severim. Dansa gitmeyeli yıllar oldu."

"Belki eve gidip babanı bir tane atmaya ikna edebilirsin."

Parmağı dondu, siyah saçları boğumuna kadar sarıldı. Kayu'nun babasından söz etmek, bir kış sabahında bir kova buzun üstünden geçmek gibi bir şeydi. "Babamın bana top atmaktansa beni okyanusa atma ihtimali daha yüksek." Saçlarını serbest bıraktı, uzaklara baktı. "Ve ablalarımın ikisinin de evli olduğunu, birinin Elkyrath'ta soylu bir kadınla, diğerinin de babamızın haznedarıyla evli olduğunu ve dolayısıyla Kraliçe pozisyonu için uygun olmadıklarını kaç kez söylemem gerekecek bilmiyorum."

"Evli değilsiniz." Valleydan tahtına geçecek her Kraliçe ya bekâr ya da Valleydan sarayından biriyle evli olmak zorundaydı. Kayu, Kızıl ve Neve'in üçüncü dereceden kuzeniydi; büyük halasının geç yaşta bir Niohni soylusuyla evlenip çocuk doğurması gibi karmaşık bir durum söz konusuydu. Veraset sırası karışıkta ama Kayu'nun evlenmemiş olmasıyla sona eriyordu ve bu nedenle de Vadida'nın bir sonraki Kraliçesi olmaya hak .

Dolgun dudakları yana doğru çekildi, yüzünde okuyamadığı bir ifade vardı. "Hayır, evli değilim." Bir süre durakladıktan sonra elini umursamaz bir tavırla savurdu. "Ama aynı zamanda müsait değilim, inan bana. Ve bunu istemiyorum."

Valleydan kraliçeliğinin istenmemesi onları kurtaran tek şeydi, çünkü kimse İkinci Kız ondaliğının artık tartışmalı olduğunu bilmiyordu. Raffe bu sırrı olabildiğince uzun süre saklamanın kendisine iyi geleceğini düşündü.

Yine de, Neve'in Gölgeleler Diyarı'nda kaybolmasından birkaç gün sonra taç için bir adayın ortaya çıkması, istenmeyen kraliçe olsun ya da olmasın, onu duraksatmaya yetmişti.

Raffe, şarap sevkiyatı işine gerçekten ilgi göstermek için çok geç olup olmadığını ilk kez merak etmiyordu.

Güneş ışığının en ufak bir ipucu ötesindeki gökyüzüne süzülüyordu.

Pencere, gecenin yumruğu şafağın parmaklarına açılıyordu. Artık tamamen uyanıktı; tekrar uyumaya çalışmak anlamsız olacaktı. Raffe kaşlarını çatarak ayağa kalktı, çarşafını beline dolayarak gardırobun önüne geçti. "Sabahın köründe buraya gizlice girmenin beni öldürebilecek misin diye bakmaktan başka bir nedeni var mı? Bu arada hâlâ bundan memnun değilim. Seni öldürebilirdim."

"Bunu yapmayacağını bildiğimi asaletinin bir kanıtı olarak kabul et." Kayu duvara dayalı tahta sandalyeye oturdu ve çenesini yumruğuna dayadı. "Acı verecek kadar asilsin Raffe. Çekiciliğin çileden çıkarıcı bir hal almasının tam sınırındasın."

"Neyse ki çekici olmak pek umurumda değil." Gardırobunu açtı, böylece geniş kapılar onu kadının görüş alanından gizledi.

"Kraliçe dışında kimseye değil, değil mi?"

Dondu kaldı, parmakları bir çift pantolonun etrafında kenetlendi. Pantolonu giymeden önce sadece bir an geçti, bu hareketi olabildiğince soğukkanlı bir şekilde yaptı. "Bunu sana söyleten ne?"

"Bir kere benim iki gözüm var. Ve sen, Raffe, tüm dünyanın yükünü taşıyan bir adam gibi dolaşıyorsun. Başka kimin için taşıyacaksın ki?"

Raffe gömleğini gereğinden fazla bir güçle çekerek neredeyse bir dikişini gevşetiyordu.

Gardırobunu kapattığında Kayu tıpkı bir prenses gibi sandalyesine oturdu ve bu kez zarıfçe bacak bacak üstüne attı. Mum ışığı, neredeyse maviye çalacak kadar siyah olan uzun, düz saçlarını yaldızlıyordu. "İyileştikten sonra onu görmek için sabırsızlanıyorum," dedi. "Seni böylesine esir alan uzak kuzeninle tanışmayı çok istiyorum."

Esir kelimesi çenesinin gerilmesine neden oldu. "Floriane'da iyileşiyor ve siz gitmeden önce döneceğinden şüpheliyim. Kız kardeşinin kurban sağlığını büyük ölçüde etkiledi."

En azından bu yalan değildi.

"Floriane?" Loşlukta beyaz bir ışık parladı; Kayu eteğinin cebinden sıkıca katlanmış bir kâğıt çıkardı. "Rylt'ten sana onunla ilgili bir mektup gelmesi garip o zaman."

Rylt. Kiri.

Kahretsin, çok hızlı çalışıyordu.

Çekingen davranmaya değmezdi, zaten bu konuda iyi olduğu da söylenemezdi. Raffe odanın öbür ucuna doğru yürüdü ve elini buyurgan bir tavırla uzattı. Kayu gülümseyerek mektubu ona uzattı. "İstersen ne yazdığını sana anlatabilirim. Çok basit bir şey. Neredeyse hayal kırıklığına uğrayacaktım; dün yaygın şifreler hakkında bir şeyler okuyordum ve bir tanesini deneme şansım olabileceğini düşünmüştüm."

"Çok yorucusun." Mektubu hızla taradı, gözleri mektubun içindekileri okumayı başaramadan alttaki imzaya takıldı. Bu Kiri'ydi, tamam.

Kahretsin, kahretsin. "Bunu nasıl aldın?"

Cevap vermesi biraz zaman aldı ve başını kaldırıp baktığında gözlerinde hızlı bir endişe parıltısı belirdi. Sonra kayboldu, onun hayal gücü olabilecek kadar geçiciydi.

"Bir habercinin elinde bir mektupla odanıza doğru geldiğini görünce, mektubu size götürebileceğimi söyledim." Kayu'nun yüzünde bir gülümseme belirdi. "Bu kadar erken buluşmamızın cinsel nedenlerle olduğunu ima etmiş olabilirim."

Raffe dikkatini mektuba vererek, "Harika," diye mırıldandı.

Eski Baş Rahibenin yaralarının onu duyarsız hale getirebileceğini ummak buraya kadarmış. Kiri yeterince kibarca yazmış, aslında bir ifşaata girmeden sadece kenarından dolaşmış. Güvenli geçiş için ve eminim büyük bir kişisel maliyetle kız kardeşlerini gönderdiği için ona teşekkür etti. Rylt'teki konaklama yerlerinin çok şanslı olduğunu söyledi; bu sözcük seçimi adamın ensesinde tüylerin diken diken olmasına neden oldu.

Duymak daha kolay, denizin ötesinde, lanetli

Kiri, "Ormanın gürültüsü" diye yazdı. Ve birçok asi kız kardeş bu davaya yöneldi.

Saçmalık. Bunu saçmalık olarak reddetmek istedi. Ama yapamadı, tam olarak değil.

Mektupta Vadili rahibelerin huzura kavuşması için daha fazla paraya ihtiyaç duyulabileceği ima ediliyordu; bu açık bir rüşvet girişimiydi ve diğer her şeyin yanında o kadar önemsiz bir tehditti ki neredeyse kahkahayı bastıracaktı.

Ve sonunda, Kraliçe'nin iyi olduğunu duymak sizi mutlu edecek. Anahtarını bulmalı, doğru adımları atmalı. Yıldızlar birçok yolu olan hikayeler yazarlar, ama Kalp Ağacı hepsinin sonundadır.

Yani hala kızgındı. Mükemmeldi. Hatta muazzam.

Raffe mektubu katladı ve kaşlarını çatmamak için kendini zor tutarak ceketinin içine soktu. "Baş Rahibe ve Tarikatı Kraliçe için dua etmek üzere Rylt'e gittiler. Çünkü dualar büyük gruplar halinde yapıldığında daha iyi duyulur." Bunu kışından uydurmuştu; Raffe'nin dinle pek ilgisi yoktu ve temel bilgileri bile zar zor biliyordu. Ama genellikle ailesi ziyarete geldiğinde kullandığı kibar ses tonunu kullanmıştı, umarım bu da saçmalıklarına biraz ağırlık kazandırırdı. "Belli ki baskı Baş Rahibe'ye ulaşıyor."

"Açıkça." Kayu'nun sesinde düz ve sert bir şeyler vardı. "Ama neden sana yazıyor?"

"Kraliçe iyileşene kadar işleri düzene sokmam için beni görevlendirdi."

Kayu'nun gözleri kısıldı. "Valleydan soylularından herhangi biri yerine sana, bir Meducialıya mı emanet etti?"

"Bu mahkemeyi tanımıyorsunuz." Raffe başını salladı. "Burada kimse lanetli bir taht için yaygara koparmıyor."

Kayu alaycı bir kahkaha attı. "Gördün mü? Soğuk ve çoğunlukla fakir bir ülkenin yönetimi için bir çocuğun kurban edilmesi pek de istenen bir şey değil. Ne ben ne de bir başkası tarafından."

Rahatlama Raffe'nin sert omurgasını yumuşattı.

Sessiz bir andı ama bir sonraki adımın ne olabileceğinin ağırlığını hissediyordu. Raffe gardıroba döndü, derinliklerinden bir ceket çıkardı ve kollarını geçirdi. Her şeyi berbat etmeye kararlı görünen bu gölge lanet kadının şimdi ne yapacağını görmek için bekliyordu.

Hâlâ sandalyesinde kibarca oturan Kayu, sanki bir sonuca varmış gibi başını salladı.

Her şeyi yaptığı zarafetle ayağa kalktı, ona doğru yürürken siyah etekleri zemini süpürüyordu. Raffe uzun boyluydu, Kayu ise kısaydı. Yine de ona baktığında korkmuş gibi görünmüyordu.

"Eğer bu işi başaracaksan," dedi sessizce, "paraya ihtiyacın olacak."

Bu o kadar beklenmedik bir şeydi ki, ağzı bir an için açık kaldı.

Onun şaşkınlığından yararlanarak devam etti, tavrı küstah, kitapçı prenesten daha sert bir şeye dönüştü. "Rylt'e geçiş pahalıdır ve görünüşe göre Kiri onu gönderdiğin miktarla tatmin olmamış. Kışlık yiyecek sevkiyatı için paraya ihtiyacınız olacak, Valleyda'nın bunun çoğunu ithal etmek zorunda olduğunu biliyorum ve eğer diğer ülkeler Kraliçe'nin yokluğunda fiyatları yükseltebileceklerini düşünürlerse, zaten olduğundan daha pahalı olacak. Dua vergilerindeki son indirimlerden bahsetmiyorum bile." Durakladı. "Eminim Kraliçe'nin doktorları da pahalıdır."

Bu bir sınavdı ve sonrasındaki bir saniyelik sessizlik sınavı geçemediğini gösteriyordu. Kayu başını salladı. "Ben de öyle düşünmüştüm. Nerede o zaman?"

"Floriane."

"Hadi, Raffe."

Dudaklarını düzleştirdi.

Kayu gözlerini devirdi. "Peki, bana söyleme." Bundan beklediğinden daha kolay vazgeçti. "Yine de yaşıyor."

"O yaşıyor. Ve geri dönecek."

Meydan okur gibiydi ama Kayu sadece başını salladı.

Zaten bildiği bir Şeyi dođrulamıŐtı.

"Sessizliğiniz." Alaycı bir ifadeydi. "Eminim bu da pahalıdır."

KöŐeli kaşları gözlerinin üzerinde birleşti. "Bunu satın almak zorunda değilsin."

Şaşkınlıktan dili tutulmuştu.

Omuz silkti, gözlerini kaçırdı. "Söylediğim Şeyde ciddiye dim, senin acınacak derecede asil olduğun konusunda. Asalet insanları canlı canlı yer, özellikle de kralıçeleri kayıp olan yabancı krallıklardaki insanları. Sana gerçekten yardım etmek istiyorum, Raffe." Yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi. "Bu kendi başına yapabileceğin türden bir Şey değil."

Ağzı umutsuzca tekrar açılmak istedi. Bunu engellemek için çenesini sıktı.

Kayu, Kiri'nin mektubunu keten gömleği ile atletinin arasına sıkıŐtırdıđı göğsünü okşadı. "Bunu bir düşün." Kapıya doğru süzüldü ve dışarı süzüldü. Kapı arkasından sessizce kapandı.

Raffe bir an ona baktı ve bir elini gergin bir Şekilde kısacık kesilmiş saçlarına sürttü. "Beş lanet at üzerinde beş lanet gölge kral."

Dördüncü Bölüm

Neve

Bu Kule oldu Güzel. Acımasız, ve
sinir bozucu, ama güzeldi. Neve bu kadarını kabul
edebilirdi.

Dört açık pencere duvarlardaki pusula noktalarında
duruyordu, pervazları gölgeleri andıran kıvrımlı çizgilerle
oyulmuştu, ahşabın üzerinde kıvrılıp bükülüyorlardı. Bir
duvara yaslanmış neredeyse çıplak bir raf, kırık seramik
kaplardan oluşan bir koleksiyonu barındırıyordu. Hemen
yanında, henüz tam olarak alevlenmemiş bir şömine kor
halinde parlıyordu. Ateşi renksiz görmek çok tuhaftı. Alevler
neredeyse dumandan ayırt edilemiyordu.

Raf dışında odadaki tek mobilyalar bir masa, bir sandalye
ve uzak duvara yaslanmış bir karyolaydı.

Ve tabutu.

Neve merdivenlerin başında dondu kaldı, genişleyen
gözleri uyandığı yere sabitlendi. Tabutun kapağı, karanlığın
dallarıyla tüten cam, hâlâ ittiği kaidenin yarısındaydı.

Merhaba, Neve. Uyanmışsın.

Burada duyduğu ilk şey buydu ve bir anlığına da olsa
rahatlamıştı. Bu yabancı coğrafyada başka birinin sesini
duymak, yalnız olmadığını bilmek.

Artık bir teselli değildi.

Solmir rafa gitti, seramik kaplardan birini aldı ve kaşlarını
çatarak içindekilere baktı. "Fazla değil," diye mırıldandı kendi
kendine, "ama idare eder." Rafın direklerinden birine kanvas
bir çanta asılmıştı; onu bir omzuna attı ve tencerede ne varsa
bir avuç dolusu torbaya doldurdu. "Buranın kullanışlı bir yanı
var," dedi.

çalıştığını söyledi. "Burada yemek yemene gerek yok. En teknik anlamda canlı olmamanın faydalarından biri. Uyumana da gerek yok ama yine de uyuyorum." Çenesini duvara dayalı karyolaya doğru salladı. "Eski bir alışkanlık sanırım. Yapacak başka bir şey yok gibi."

Ama Neve dinlemiyordu. Hâlâ tabuta takılıp kalmıştı.

O fark etti. Mavi gözleri durduğu yerden baktığı yere kadar takip etti ve ağzının kenarı eğildi. "Ne kadarını hatırlıyorsun?"

"Yeter." Sesi kazınmış gibiydi. "Koruyu hatırlıyorum. Nöbetçiler. O..." Elini kaldırdı; şimdi soluk gri olan parmaklarını esnetti, gölge ile vuruldukları zamanı hatırladı.

Sözünü bitirmedi ama Solmir başını salladı. Bakışlarında bir şey titredi, sert ve parlak. "Ve bunu seçtiğini hatırlıyor musun?"

Sanki inkâr etmesini bekliyormuş gibi bir meydan okuma. Ama Neve omuz silkti. "Evet," diye mırıldandı. "Bunu ben de hatırlıyorum."

Gözleri dumanla buğulanmış cama açıldı, diğer tarafta tanıdık bir yüz vardı. Kırmızı. Gözyaşları içinde, yırtık pırtık, toz toprak içinde. Red yumruklarını cama vuruyor, onun için çığlık atıyordu. Neve'in küçük bir parçası bunu görmekten, Red'in Neve'in aylardır denediği gibi çaresizce ona ulaşmaya çalıştığını görmekten acımasızca memnun olmuştu. O zamanlar her şey çok basitti.

Kendisine baktığını hatırlıyordu. Zonklayan, dış damarlar, karanlığı pompalıyor, onu ters çevrilmiş nöbetçi ağaç korusuna bağlıyordu. Onu yeraltı dünyasına açılan bir kapı yapıyordu.

Camın diğer tarafında da başka bir yüz vardı. Raffe. Şimdi bile, ortasına saplanmış bir mızrak gibi hissediyordu. Raffe onun için bağılıyor, Raffe onu kurtarmaya çalışıyordu. Valleyda'da seçimini yaptıktan sonra bile onu hep kurtarmaya çalışmış, karanlığın içine dalıp gitmişti.

ve dallardaki kanı.

Kız kardeşini arıyor, evet. Ama başka şeyler de arıyordu.

Ve başka bir seçenекle karşı karşıya kaldığında, orada, koruda, tüm o gölgeyi içine çekmişti.

Neve ellerini tekrar kaldırdı ve sonunda gözlerini tabuttan ayırıp avuçlarına baktı. Hâlâ koyu renkli damarlar tarafından lekelenmemişti ama dışarıda yaptığı gibi büyü çağırmaya çalışsa-

"İşe yaramayacak."

Solmir neredeyse sessizce hareket etmişti; tam karşısında duruyordu, yüzü okunmuyordu. "Artık büyüye sahip değilsin."

Gözleri kısıldı. "Güçsüz olduğumu düşünmemi sağlayarak beni kontrol edebileceğini düşünüyorsan, farklı bir açı denemen gerekecek. Hayatımda bir gün bile güçsüz olmadım ve şimdi de olmayacağım."

Kaşları çatıldı, ağzını zalim bir gülümseme kapladı. "Sana güçsüz demeye asla cüret edemem Neverah."

Ve bu bir zafer gibi hissettirmemeliydi, ama hissettirdi.

"Ancak," diye devam etti Solmir, "bu gücü kullanmak bundan sonra biraz daha fazla planlama yapman gerekecek. Çünkü o benim içimde yaşıyor."

Elleri hâlâ ikisinin arasında havada, avuçları açık bir şekilde duruyordu, sanki ona bir şey vermesini bekliyordu. "Sen neden bahsediyorsun?"

"O öpücüğü hatırlamıyor musun?" Gözleri parlıyordu. "Yaralıyım."

O öpücük, sıcaklık ya da romantizm için değil, kesici ve hesaplanmış bir şey, karmaşık bir savaşta iyi zamanlanmış bir hamle olan bir öpücük. Hissettiği telaş, sanki içinden bir şeylerin çekilip gitmesi gibiydi.

Solmir soluk, zarif bir parmakla avucunun ortasına dokundu. "Gölgeler Diyarı'nın kendisinden güç çekmek tehlikeli bir oyundur. Seni değiştirir, içine işler, seni buraya demirler. Farklı bir kaptan çekmek daha iyidir.

İhtiyacınız olduğunda gücü alıp size verebilecek bir şey."

"Sen." Dişlerini bu kelime üzerinde sıktı. "Taşıyıcı sensin."

Çenesinde bir kas tüylendi, ama Solmir'in kesik kesik gülümsemesi hiç değişmedi. "Kesinlikle."

Elleri kapandı. "Yani sihrimi kullanmak istediğim her an seni öpmek zorunda mıyım?"

Bundan ne kadar nefret ettiğini söylemesine gerek yoktu; ses tonu, aynı anda hem soğuk hem de öfkeliydi. Dışarıdaki o dişlek şey her neyse onu öpmek istiyordu.

"Bu senin büyüün değil Neverah. Kendisinden başka hiç kimseye ya da hiçbir şeye ait değil." Solmir rafa geri döndü ve seramik kapta ne varsa birkaç avuç daha çantasına doldurdu. "Ve bunun bir öpücük olması da gerekmiyor, her ne kadar en etkili aktarım yöntemi bu olsa da, anlayamadığım ama Wilderwood ve Shadowlands'in melodramatik doğası ve yapımlarıyla ilgili olduğunu varsaydığım nedenlerden dolayı. Sadece ten tene bir dokunuş bile yeterli olacaktır."

Bu daha iyiydi, ama çok değil.

Tencereden son bir avuç daha aldıktan sonra Solmir çantayı omzuna attı. "Sana çok büyük bir iyilik yaptım, gerçekten. İnan bana, Gölgele Diyarı'nın seni olması gerekenden daha fazla değiştirmesine izin vermek istemezsin."

"Yani bunun yerine seni değiştirmesine izin mi vereceksin?"

"Ne yaptığımı biliyorum," diye cevap verdi, ki bu aslında bir cevap değildi. "Neden, benim için mi endişeleniyorsun?"

Neve kollarını kavuşturdu, hâlâ onun paltosunu giydiğinin rahatsız edici bir şekilde farkındaydı. Çam, soğuk ve kar gibi kokuyordu. "Daha çok dişlerin çıkmaya başlayacak diye endişeleniyorum."

"Henüz değil." Döndü, merdivenlerin karanlığında kayboldu ve ona takip etmekten başka seçenek bırakmadı. "Korkarım Gölgele Diyarı'nın üzerimde bıraktığı izleri fark etmek daha zor."

Zihnini sadece ağaç gövdelerine dikkat edecek şekilde eğitirse, bu normal bir ormanda normal bir yürüyüşmüş gibi davranmak kolaydı. Ormanlarda pek fazla zaman geçirdiği söylenemezdi -hele de Wilderwood'un hayaleti tüm hayatının üzerinde bu kadar büyük bir şekilde dururken- ama bu düşüncelerini çoğunlukla sessiz tutuyor, göğüs kafesinin hemen altında gizlenen paniği yatıştırıyordu.

İleride Solmir onun hızına yetişmek için hiç çaba sarf etmedi. Çıplak ayaklarıyla tozun, kesik dalların ve ölü bitki iskeletlerinin üzerinden geçerken, uzun saçlarının kırbacını görüş alanında tutmaya çalışıyordu. Solmir bir asker gibi hareket ediyordu, kontrollü ve istikrarlıydı, engebeli zemine rağmen dimdik yürüyordu. Omzunun üstündeki çantaya koyduğu her neyse, hareketiyle birlikte tatsız bir şekilde çıtırdıyordu.

Muhtemelen onu bir kol tutmalıydı. ihtimale karşı büyü kullanması gerekebilirdi.

Lanet olsun sana, diye düşündü onun arkasından. Krallar ve gölgeler seni dünyanın en derin karnına lanetlesin.

İronik bir sıfat. Solmir'in başına gelmesini isteyebileceği daha büyük bir bela yoktu.

Neve solgun, soğuk ve boş olan ellerine baktı. Deneysel olarak parmaklarını büktü. Damarlarında en ufak bir sızı belirtisi vardı ama bileklerinde karanlık, avuçlarında don yoktu. Büyünün yokluğunun kendisini yoksun hissettirmesi müstehcendi.

Solmir'e güçsüz olmadığını, hiçbir zaman da olmadığını söylemişti. Bu doğrudu; o bir İlk Kız'dı, bir Kraliçe'ydi. Ve Valleyda, tüm sayısız hatalarına rağmen, en azından doğuştan erkek olarak atanan ve bu ayrıcalıkla uyumlu olanlardan daha fazlasının kendi rotalarını çizmeyi hak ettiğini kabul ediyordu. Şu anda bile, kendisine ait olduğunu düşünmekten kendini alamadığı büyü nefret ettiği bir adamın içindeyken, güçsüz değildi.

Ama güce sahip olmak, onu kontrol etmekle aynı şey değildi ve onun istediği de buydu.

Bu düşünce her ne kadar canını sıkarsa da, en iyisi bu olabilirdi. Solmir'in Gölgeleer Diyarı'nın büyüü ve Wilderwood'un insanı değıştirmesi hakkında söyledikleri mantıklıydı.

Ne de olsa Red'i değıştirmişti.

Bu düşünce göğsünde bir sızıya neden oldu, sanki kalbi kaburgalarını yerinde tutamayacak kadar ağırlaşmıştı. Kırmızı, Tapınağın köklerle dolu zemininde çömelmiş, vahşi, kadından çok yabaniydi. Gözlerinin etrafındaki yeşil damarlar ve yeşil, gelecek daha fazla değışimin vaadiydi. Büyülü bir ormanın karşı taraflarına, ağaçların ve gölgelerin arasına saplanmışlardı.

Red bir canavara, Neve ise düşmüş bir tanrıya karıştı.

Gözlerini ilerideki Solmir'e dikti. İçgüdüsel olarak onu takip etmiş, burada tanımadığı bir sürü insan varken tanıdığı şeytana yakın durmuştu ama göğsündeki his hiç de güvende olduğunu göstermiyordu. "Nereye gidiyoruz?"

"Bir arkadaşımı görmek için." Solmir arkasını dönmedi. Uzun saçları, ağaçların simsiyah görüntüsü içinde duman renginde bir fener gibiydi.

"Bir arkadaş." Korkuyu sesinden uzak tutmaya çalıştı, içine sızan gerginliğin küçümseme sanılabileceğini umdu. "Bir canavar ya da daha kötü bir şey mi? Ya da belki de Kralları öldürmekle ilgili tüm konuşmaların yalandı ve beni doğrudan onlara götürüyorsun."

"Sana söylediğim tek bir şeye inanacaksan," dedi Solmir, hâlâ dönmeden, "o da şu olsun: Krallar ve ben aynı tarafta değiliz. Bunu kafanıza sokun Majesteleri."

"Bana öyle demeyi kes." Bunu bir emir tonunda söylemek istedi, ama hiçbir zaman tam olarak ağırlığını hissettiremedi. "Şaka yapıyormuş gibi söyleyeceksen bana öyle demeyi kes."

"Sen bir kraliçesin, Neverah." Sonunda onunla yüzleşmek için dönüp yolun ortasında durduğunda adının sesi boğazında sert bir şekilde yankılanıyordu. Ona neredeyse hiç Neve dememişti,

Arick'in yüzünü taktığında bile. "Senin bir tacın ve tahtın var, bana eski kafalı diyebilirsin ama bu benim biraz saygı göstermemi gerektiriyor."

Midesinde bir şeyler düğümlendi. "Sen bir kralsın."

Ağzının çizgileri düzleşti. "Öyleydim."

Neve buna nasıl cevap vereceğinden emin değildi.

Solmir geri çekildi, ondan uzaklaştı. Kolları iki yanında kaskatı kesilmişti, yüzü amansızdı. Bir açmaz, boyun eğmek istemeyen iki hükümdar.

Önce o kırıldı. Solmir elini kaldırıp şakağındaki yara izini ovuşturduktan sonra arkasını döndü ve bir kez daha neredeyse umursamaz bir tavırla ilerlemeye başladı. "Bunu kabullenmenin çok zor olduğunun farkındayım," dedi konuşurcasına. "Ama şimdiye kadar yapmaya çalıştığım tek şey -evet, yüzeyde bile, zavallı, bahtsız Arick gibi davranarak-Kralları öldürmektir. Dünyanızın yüzleşmeye hazır olmadığı türden bir gücü yeniden elde etmeden önce tehditlerini etkisiz hale getirmek. Asla yüzleşmek için donanımlı olamazdı." Sanki onun tepkisini kontrol ediyormuş ve bunu yaptığı için kendine kıızıyormuş gibi hızlıca ona baktı. "Hepsi -Kiri ve Arick, koru- hepsi bir amaç içindi. Diğerleri geldiği anda onları yok edecektim."

Yerde bir sarsıntı daha dalgalandı, kulede hissettikleri kadar güçlü değildi ama yakındı. Neve bir elini yanındaki ters çevrilmiş gövdelerden birine koydu ve dizlerini zifte doğru kilitledi. Solmir hiçbir şeyin üzerinde dengede durmuyordu ama vücudundaki her kasın gerildiğini, gömleğinin omuzlarına doğru gerildiğini ve kalçalarının giydiği koyu renk pantolonun sıradan kumaşına doğru gerildiğini görebiliyordu.

Yakışıklı olduğu için lanet olsun ona. Bütün canavarlar aynı görünseydi hayat çok daha kolay olurdu.

Yerdeki kıvrınma durduğunda önce o toparlandı. Ağzının çizgileri artık alaycı değil, gerçekten endişeli görünüyordu. "Gittikçe kötüleşiyor," diye mırıldandı, neredeyse kendi kendine. "Sadece üç tane kalmış olmalı."

Neve titreyen bacaklarının üzerinde doğruldu. "Yeterince uzun süre beklersek Gölgeler Diyarı'nın sonu gelebilir gibi görünüyor."

Sadece yarı ciddiye ama Solmir'in ona bakışı ciddiydi. "Gölgeler Diyarı içindeki Krallarla birlikte çökse bile sonları gelmeyecek. Pek sayılmaz." Topuklarının üzerinde döndü ve tozlu zemini kesen dalların üzerinden adımlarını atarak uzaklaştı. "Bir tanrıyı yok etmek için bundan daha fazlası gerekir."

Sessizlik içinde yürüdüler. Neve soğuğa karşı titredi, tam olarak ne yaptığını düşünmeden önce Solmir'in paltosunu kendine doğru çekti. Bir parçası kaçmak istiyordu ama daha büyük bir parçası sadece üşüyordu.

Bir süre sonra Solmir, sanki kadının sessizliği ona ağır gelen bir şeymiş gibi içini çekti. "Bunu mümkün olan en kolay yoldan yapmaya çalıştım," dedi. "Kız kardeşin ve onun Kurdu yolumuza çıkmadan önce."

Eğer Red'den bahsetmeye devam ederse, onu lime lime edecek ve burada gerçekten ölemeyeceği gerçeğinin tadını çıkaracaktı. "Hayatında hiç başkasının iyiliği için bir şey yaptığına inanmıyorum."

"Her şeyin bir ilki vardır," diye yanıtladı.

"Bu yüzden mi tüm sihrimi aldın? Asil niyetini kanıtlamak için mi?"

Yarı dönmüştü, mavi gözlerinin ışıltısı tüm bu griliğin içinde alev gibi parlıyordu. Ağzının köşesi yukarı kıvrıldı ama gülümsemedi. "Niyetimin asil olduğunu asla iddia etmem Neverah. Ben ne olduğumu biliyorum."

Dudakları sıkı bir çizgi halinde sıkıştı.

"Onu aldım çünkü buradaki büyü ruhunu çürütüyor, seni bir canavara dönüştürüyor." Tekrar ilerlemeye başladı, doğal olmayan orman zeminini dolduran saz dallarının üzerinden çevik bir zarafetle tırmandı. Dallardan biri yerden kesildi; üzerinde durdu ve ona baktı. "Bir teşekkür beklemiyorum, merak etme."

Neve ona ters ters baktı. "En azından sen daha iyi biliyorsun"

Bu."

O zalim ağız bir kez daha gülümsememek için eğildi. Solmir neredeyse kibarca başını eğdi, sonra zıplayarak aşağı indi ve ters dönmüş ağaçların arasından geçmeye devam etti. Neve'e dalın üzerinden geçmesine yardım etmesi için elini uzatmadı; Neve neredeyse tökezliyor, çıplak ayak parmağını solgun ağaç kabuğuna çarpıyordu.

"Eğer ruhumun çürümemesini istiyorsan," dedi adamın sırtına bakarak ve ayağındaki acıyı görmezden gelmeye çalışarak, "peki ya seninki? Tabii bir ruhun olduğunu varsayarsak."

"Oh, biliyorum." Sesi bu konuda neredeyse kızgındı. "Solmuş ve üzgün bir şey olsa da. Ama bir süre önce onu büyüden ayırmayı başardım." Sesi alçalmıştı. "Gerçeği bilmek istersen, bu oldukça büyük bir başarıydı. Buradaki büyü müsait olan her yere sızıp sizi ele geçirmeyi seviyor. Bana söylenene göre Wilderwood'daki büyüye çok benziyormuş. Ama dikkatli olursam, ikisinin birbirine karışmasını engelleyebilirim."

"Madalya ister misin?"

Mavi gözleri ona doğru kaydı. "Bir dakikalık sessizlik yeterli olacaktır."

Aklı zaten tam olarak anlamlandıramadığı şeylerle çalkalandığı için Neve ona verdi.

Onlar yürürken boynunu büktü, ters dönmüş ağaçların cılız kökleri arasında görebildiği gökyüzü parçalarına baktı. Neredeyse katmanlı bulutlara benzeyen bir şey griyi işaretliyordu, ama kıstığında onların sadece daha fazla kök olduğunu gördü, değişen sisin içinde gizlenecek kadar yüksekti.

"Güveninizi hak etmiyorum. Bu kadarını biliyorum." Solmir kararlı bir şekilde öne doğru baktı, ses tonu ve duruşu neredeyse zorlama gibi görünen bir şekilde rahattı, sanki kelimeleri ağızından çıkmadan önce uzun süre düşünmüş gibiydi. "Ama ne yazık ki onu bana vermek zorunda kalacaksın."

"Sana güvenmiştim." Neredeyse yaralı gibi çıkmıştı ve Neve bundan nefret ediyordu ama sesindeki pürüzlü tınıyı yutkunarak çıkaramıyordu. "Beni buraya o getirdi."

Elleri omzundaki çantanın kayışında sıkılaştı.

Neve'in gözleri adamın sırtına dikildi, göğsünde dikenli ve zehirli bir şey yükseliyordu, tüm gücünün artık onda olduğu gerçeğine rağmen. "Başından beri başka biri gibi davrandığın için sana güvendiğimi iddia etmek haksızlık olabilir. Başından beri bana yalan söyledin Solmir. Benden nasıl güven isteyebilirsin?"

Solmir döndü. Bir dansçı gibi çevik bir şekilde aralarındaki mesafeyi kapattı, düzensiz, dallarla kaplı zeminde adım atarak kızın üzerine geldi, ellerini arkasına kenetlemiş, yoldan çıkmış bir askere hitap eden bir general gibiydi.

"Ve sen de yalanları sorgusuz sualsiz yuttun, değil mi?" Bakışları onu olduğu yerde sabitlemişti, tenindeki halkalar kadar soğuk noktalar da ürperticiydi. "En derin parçan bir şeyler olduğunu bildiğinde bile. Benim Arick olmadığını bildiğinde bile."

"Bunu bilmiyordum." Ama midesindeki o düşüş hissi bildiğini söylüyordu, biliyordu, biliyordu.

"Kendi zekana hakaret etme. Belki tamamını bilmiyordun, tam olarak ne olduğunu bilmiyordun ama şüpheleniyordun. Onun değiştiğini, Kiri'den daha fazlasından etkilendiğini biliyordun. Ve hiçbir şey söylemediniz." Durakladı. "Anneni öldürdüklerini bildiğinde bile."

Başka bir sarsıntı onu kendini savunmaya çalışmaktan, adamın söyledikleri yalanmış gibi davranmaya çalışmaktan kurtardı. Sarsıntı altlarındaki zemini sarstı, dengesini bozmasına ve Solmir'in göğsüne doğru tökezlemesine yetti. Elleri onu sabitlemek için yukarı kalktı, avuç içi ceketinin kolunun açıkta bıraktığı bileğinin şeridine değdi.

Neve düşünmek için bir an bile beklemedi. Elini çevirdi ve parmaklarını onunkilere doladı.

Onun ne yaptığını fark etti. Onun kendisine karşı sarsıldığını, geri çekilmeye çalıştığını hissetti, ama önce o çekti, bir gezegenin ayna çekmesi gibi onu çekti.

Ve içinde barındırdığı o karanlık, dikenli güç kızın bekleyen damarlarına aktı.

Acıdı, içini parçaladı, tanıdık yaralar açtı. Önce avuç içi, sonra parmakları tutuldu, damarlar mürekkep rengine büründü ve omzundan kalbine doğru ilerledi, sonra diğer yanından aşağı inerek onun tutmadığı eli işaretledi.

Solmir kendini uzaklaştırdı ama kadın daha da hızlıydı. Neve ona bir şey ikram ediyormuş gibi aralarındaki buz tutmuş elini açtı ve ikramı, hançer uzunluğunda dikenlerle beneklenmiş, Solmir'in boynuna dolanmış bir böğürtlen, içinden çıkamayacağı bir tasma oldu.

Ama Solmir yapmadı bakKorkuyorum, değilinde ve en ufak. Onun yerine, o baktı neredeyse Memnun oldum. "Oh, Evet." mırıldandı. "Görünüşe göre her şey yolunda gidecek." "Bana annemin ölümüyle hiçbir ilgin olmadığını söylemiştin. ölüm." Neve'in sesi çok sakindi. Red'le aralarındaki farklardan biri de buydu: Red duygularını herkesin görebileceği bir yere , saklamaya çalışmazdı. Neve ise duygularını derinlere, çok aşağılara ve uzaklara gömme konusunda yetenekliydi.

"Ben yapmadım." Solmir'in sesi, boynuna batan gölge dikenlerine rağmen aynı sakinlikteydi. "Öldürülenlerin hepsi Kiri'ydi. Ama o an anladığın andı. Her ne oluyorsa planladığından daha büyük olduğundan emin olduğun andı. Ve bunu durdurmak için hiçbir şey yapmadın."

"Sen de öyle." Neve'in parmakları seğirdi; Solmir'in boğazının etrafındaki dikenler, ağzında yüzünü buruşturan bir titreşim görmesine yetecek kadar gerildi. "Bunu beni incitmeyecek şekilde yapmaya çalıştığını söylemiştin ama incittiğini gördüğünde hiçbir şey yapmadın."

"Yapmamı mı istiyorsun?" Yüzü sert açılarla doluydu. "Benden hiçbir şeyi durdurmamı istemedin."

Dudakları dişlerinden geriye doğru kalktı. "Ben senin vicdanın olamam."

Gözlerinde bir kıvılcım, onunlone uygun bir hırıltı. "Ve ben senin omurganı olamam."

Orada durdular, büyüyle birbirlerine kilitlenmişlerdi; bir Kraliçe, bir Kral ve bir yeraltı dünyasının karanlığı.

"İşler hep bu noktaya gelecekti." Solmir kımıldadı, dikenlerden oluşan yakası derisine batıyordu. Bir tanesi boğazına battı, buruşturmaya yetti ama delmeye yetmedi. "Onları durdurmak, kendi suretlerinde bir dünya yaratamamaları için onları yok etmek her zaman sana düşecekti. Her zaman sen ve Redarys olacaktınız."

"Sadece kaçsaydı olmazdı." Neve başını iki yana salladı, bu tanıdık tartışmanın böylesine yabancı bir yerde cereyan etmesinin yarattığı tezat onu ürpertti. "Eğer Red beni dinleyip Kurt'a gitmeseydi, bunların hiçbirisi olmayacaktı."

"Bunun doğru olmadığını biliyorsun. Seni buraya getiren seçimleri sen yaptın Neverah. Onun olduğu kadar senin de seçimin. Bundan kaçabilirdin ama ikiniz de Kurt ve taht için varsınız ve böyle şeyler saklansanız bile sizi bulmanın bir yolunu bulur."

Seçimleri. Kiri'nin onu, Red'i kollarını açarak karşıladığı kaderinden kurtarmanın bir yolu olduğuna ikna etmesine izin . Ters çevrilmiş korularını büyötmek için nöbetçi parçaların üzerinde kan akıtmak. Cam bir tabutta yatarken tüm o gölgeli büyüü çekmek.

Tüm bu şeyleri kontrolü sağlamak için yapmıştı ve hepsi aynı yere çıkıyordu. Tıpkı Red'in yaptığı gibi gitmeyi seçti, ikisi de diğerini kurtarmaya çalışıyordu.

İki kadına ve ormana geri dönüp durdu.

Solmir ona baktı, dikenleri yakasındayken bile bir şekilde hâlâ otoriterdi. Gözleri gerçek gökyüzünün olmadığı bir yerde gökyüzü renginde bir parıltıydı, çok uzun saçları alnındaki buruşuk yaraları okşuyordu. "Beni serbest bırakacak mısınız Majesteleri?"

"Kendini serbest bırakamaz mısın?" Alaycı göründüyse, olsun. Krallar ve gölgeler onunla yeterince alay biliyordu.

Bugün.

Saklamaya çalışmadan gösterdiği ilk gerçek rahatsızlık belirtisi olarak yer değiştirdi. "Birkaç gölge yarattığı daha özümseyene kadar olmaz," diye cevap verdi. "Büyü kaynağımız azalıyor, çünkü Gölgeler Diyarı'nın kendisinden oldukça vahim sonuçlar olmadan çekemiyoruz. Sizin için acı ve çözülme, benim içinse zaten parçalanmış olan ruhumun daha da parçalanması." Parmağıyla bir dikene dokundu. "Bu utanç verici bir savurganlıktı."

Kaşlarını çattı, sırf o dikenlerden birini onun ağzına sokabilmek için kolunu kavrayıp sınırlı büyü kaynaklarından daha fazlasını çıkarma dürtüsüyle savaştı. Bunun yerine, Neve dimdik ve kraliçe gibi durdu ve elini bıraktı, büyüü ilk başta ondan çözdüğü aynı içgüdüsel yolla -ay bir kuyruklu yıldızı yörüngesinden serbest bırakarak- üzerindeki tutuşunu serbest bıraktı.

Solmir'in boynundaki dikenler yavaşça soldu, kendi içlerine doğru çekildi. Havada dağılmadan önce gri duman bulutlarına dönüştüler. Bu ona daha önce solucan canavarı öldürdükleri zamanı hatırlattı ama bu gölgeler hiç ses çıkarmıyordu. Büyüyü boşaltmış, kullanımdan çıkarmıştı.

Sonuncusu da bitene kadar Solmir ona yakın durdu, nefesinin yanağında gezindiğini hissedebileceği kadar yakın.

Sonra hızla topuklarının üzerinde dönerek tekrar ileriye doğru adım attı. "Haydi gel. Arkadaşım bekliyor."

"Bana hâlâ arkadaşının kim olduğunu söylemedin."

"Daha önce adı neydi bilmiyorum. Ama burada ona Terzi deniyor." Omzunun üzerinden bir bakış. "Sanırım onu seveceksin."

Orman incelmeden önce sıklaştı, gövdeler ters döndü.

Dokuma tezgâhındaki iplikler gibi birbirine yaklaşıp dokumacıyı bekliyorlardı. Yerdeki dallar birbirlerinin etrafından dolanıyordu, yönlerini bulmak zordu. Bazı yerlerde neredeyse çılgın bir merdiven gibi dizilmişler, bir yukarı bir aşağı eğiliyorlardı ve neredeyse bir kereden fazla Solmir'in sırtına takılıyordu. Solmir ona her yaklaştığında geriliyordu, sanki onun kolunu tutup tekrar büyüsünü çekmesini bekliyordu. Neve bundan çok fazla zevk almamaya çalıştı.

Her ikisi de hareket ederken bir gözlerini ormanın derinliklerine dikmiş, gürültüye karşı dikkatli davranıyorlardı. O dişlek solucan benzeri şeyin anısı Neve'in zihninde hâlâ son derece tazeydi ve benzer bir şeyle karşılaşmak istemiyordu. Ya da daha kötü bir şeyle.

Ama tersine çevrilmiş orman sessizdi. Sanki kilometrelerce ötede yaşayan tek canlı onlarmış gibi görünüyordu.

Yerde yankılanan bir başka gümbürtü. Geçene kadar kafesli dalların üzerinde durdular. tedirgin, sözsüz bir bakış geçti. Arkadaşlığa yakındı ve ikisi de bunu aynı anda fark etmiş gibiydi -Neve kaşlarını çattı, Solmir'in dudağı kalktı ve başka bir bakış atmadan birbirlerinden uzaklaşıp patıkaya doğru döndüler.

Tersine dönmüş orman yavaş yavaş daralıyor, baş aşağı duran ağaçlar birbirinden uzaklaşıyordu. Neve'in gökyüzünü görebileceği, gri ufukta uzaktaki köklerin buluta benzeyen lekelerini görebileceği kadar açık bir alana geldiler. Yerdeki dallar incelmış, kuru toprağın üzerinde kökler gibi kıvrılıyor, birbirine dolanıyor ve düz bir şekilde uzanıyordu.

Açıklığın ortasında bir kulübe duruyordu. O kadar normal görünüyordu ki, Neve zihninin bir şekilde oyun oynayıp oynamadığını anlamak için bir an ona bakmak zorunda kaldı. Tamamen sıradan bir kulübe, kütükten yapılmıştı ve bacasından gri gökyüzüne doğru bir duman yükseliyordu. Bahçede lanet olası bir keçi bile vardı.

İleriye doğru adım atarken kaşları çatıldı.

Solmir, neredeyse normal olan bir şeyin görüntüsünden etkilendi. "Terzi kendine rahat bir ev yapmış gibi görünüyor, her şey göz önüne alındığında."

Laf olsun diye söylenmiş bu söz Solmir'e kastettiğinden daha ağır gelmiş gibiydi. Başını salladı, dudakları düşünceli bir şekilde bükülmüştü. "Daha önce de yapmıştı."

Avluda keçi dönüp ona baktı. Neve ancak o zaman üç gözü olduğunu fark etti. Meledi ve sesi ağlayan bir çocuk gibiydi.

Neve'in kalbi boğazına kaçtı; geri geri gitmeye başladı, neredeyse Solmir'le çarpışıyordu, sonra yönünü değiştirdi, geceliği bacaklarının etrafında düğümlendi.

Solmir keçiye baktı ve omuz silkti. "Başka bir küçük canavar. Oldukça işe yaramaz biri."

"İşe yaramaz belki ama çok rahatsız edici." Kalp atışları yavaşladı; Neve doğruldu. "Beş Kral."

"Bunu bir lanet olarak kullanmanız son derece rahatsız edici," diye mırıldandı Solmir.

Ama Neve dikkatini vermiyordu. Gözleri kulübeye, açılan kapının yavaşça sürünmesine gitmişti.

Kesinlikle bir insan eli olmayan bir şey tarafından itildi.

Beşinci Bölüm

Neve

İçgüdüleri ona geri çekilmesini, arkalarında bıraktıkları ters dönmüş ağaçlara doğru koşmasını söylüyordu. Neve bunun yerine ayaklarını dikti ve Solmir'in paltosunun kenarlarını bir zırh gibi kendine çekti.

Solmir bıçak gibi kesilmiş kaşlarını kaldırarak ona baktı. "Korkacak bir şey yok."

"Korktuğumu kim söyledi?"

"Şu anda seninle ilgili her şey korktuğunu söylüyor."

Bundan hoşlanmamıştı, adamın onu kolayca okuyabileceği fikrinden hoşlanmamıştı. "Endişelenmek ve korkmak aynı şey değildir."

"Kendine ne söylemen , Neverah."

Kapı, neredeyse örümcek bacaklarına benzeyen bir şey tarafından itilerek amansızca ilerlemeye devam etti. En azından üç taneydi ve bir elin yapabileceği gibi birlikte hareket ediyorlardı. Dikenli koyu renkli kürkler bacakların boylarını süslüyordu ve kulübenin içindeki karanlık, bacakların bağlı olduğu gövdeyi gizlese de, bacaklar tek başlarına neredeyse Neve'in boyu kadar uzun görünüyordu.

"O da ne?" Neve sesini eşit tutmak için elinden geleni yaptı, ancak bu zordu. Örümceklerden nefret ederdi. Hep nefret etmişti. Tabii ki burada dev bir örümcek olacaktı.

"O," dedi Solmir, zamire vurgu yaparak, "Terzi. Ve ondan korkmanıza gerek yok. O sadece böcek yer."

Neve'in Gölgeleer Diyarı'nda henüz hiç böcek görmemiş olması pek de rahatlatıcı değildi.

Kapı şimdi tamamen açık duruyordu, kulübenin yan tarafında dikdörtgen bir gaga gibi. Bacaklar -Terzi kadın- ortadan kaybolmuştu.

kulübesinin kasvetine geri döndü. Görünüşe göre, kapının açılması alabilecekleri en iyi karşılamaydı. Solmir yılmadan kapıya doğru ilerledi ve giderken çantasını omzundan indirdi.

Neve bir an için burada kalıp Solmir'in Terzi'yle olan işini tek başına bitirmesini beklemeyi düşündü. Ama üç gözlü keçi ona tekrar baktı ve garip bir meleme daha çıkardı - sesi gemi borusuna benziyordu, sanki o şey ağzını her açtığında hatırladığı sesler listesini tekrarlıyordu - ve bu Neve'in ona yetişmek için acele etmesine yetti.

Eşikten hemen önce Solmir durdu. Başını karanlığa doğru eğdi, tam olarak bir selam değil ama bir hürmet gösterisi. "Kadim Olan'ın Sevgilisi, senin mülküne girerken gücümü devrediyorum ve ocağına bağlı kaldığım sürece senin kanunlarından başka hiçbir kanuna uymuyorum." Çantayı kapının önüne bıraktı.

Kulübenin içinden beklenmedik şekilde melodik bir kıkırdama geldi. "Vazgeçecek fazla gücün yok gibi görünüyor, bir zamanların Kralı. Kuyunuz neredeyse kurumuş. Ama jestin için minnettarım." Örümcek bacaklarından biri daha karanlıktan dışarı kıvrıldı, çantayı kancaladı ve içeri çekti. Derin bir koklama sesi, ardından dişlerin birbirine çarpması gibi hoş bir tıkırtı. "Teklifiniz kabul edildi. Siz ve misafiriniz hoş geldiniz."

Solmir Neve'e baktı ve sıırttı. "Burada kalmak için son şansın. Keçiyle arkadaş olabilirsin."

Neve ona cevap verme onurunu göstermedi. İleriye doğru yürüdü ve eşiği ondan önce geçti, korkuyu bastırmak için savaştı, ta ki ortasındaki soğuk bir sızıdan başka bir şey olmayana kadar. Adamın yanından geçerken eli esnedi, derisini çizmek ve bir sihir daha çalmak için kaşınıyordu ama elini yumruk yaptı.

Gözleri karanlığa alıştığında kulübenin içi de en az dışı kadar rahatsız edici derecede normaldi. Tavandan otlar gibi dikenli şeyler ; bir

Daha yakından bakınca bunların sivri tüylü ve parçalı böcek bacakları olduğu anlaşıldı. Solmir'in kulede çantaya doldurduğu, Terzi'ye adak olarak verdiği şeye tıpatıp benziyorlardı.

Ağzı aşağı çekildi. Gölge Diyarı'ndaki çoğu şey ölü gibi görünüyordu ama görünüşe göre durum her zaman böyle değildi ve Solmir'in bilgi karşılığında teklif edebileceği bir böcek leşi stoku vardı. Bu durum boğazının gerisinde gergin bir kahkaha atmasına neden oldu. Ticaret konusunda çok fazla eğitim almıştı ama böcek parçalarıyla pazarlık yapmayı hiç düşünmemişti. Görünüşe göre her zaman öğrenilecek yeni bir şey vardı.

Küçük mekân, küçük bir ocakta çıtırdayan renksiz bir ateşle ısıniyordu. Odanın ortasında büyük bir tahta blok duruyordu; sandalye olmasa da bir masa olabilirdi. Bloğun yüzeyinde koyu lekeler vardı ve bu lekeler kanat kalıntıları gibi yırtık yanardöner parçalarla süslenmişti. Düz bir dolap duvara yaslanmıştı.

Ve gözleri hafif çarpık normalliğe daha fazla odaklanamadığında, kulübenin sakinine dönmek zorunda kaldı.

Bir kadın. En azından büyük bir kısmı. Sade beyaz bir elbise giymiş bir gövde, zarif bir boyun, dalgalı siyah saçların çerçevelediği güzel bir yüz. Belden yukarısı yeterince normal görünüyordu. Ama bacaklarının olması gereken yerde, kadının boyundan daha uzun, örümcek bacak kümeleri vardı. Gülümsediğinde dişleri sivriydi ve gözleri ateş ışığında çok yönlü parlıyordu.

Neve'in ağzı kurudu ama o bir kraliçeydi ve Solmir'in kapıdaki yaratığı karşılama şekli ona Terzi'ye de herhangi bir devlet adamına gösterdiği saygıyı göstermesi gerektiğini söylüyordu. Bu yüzden çılgık atıp kapıdan kaçmak yerine başını eğdi. "Hoşgeldiniz dedğiniz için teşekkür ederim."

Terzi'nin sırtışı eğlenerek genişledi. "Küçük Gölge Kraliçe, sonunda." Fısıltı katmanlı gibiydi, sanki

Bu yaratığın uzuvları olduğu kadar sesleri de vardı, hepsi bir araya getirilmiş ve tek bir tuşa ayarlanmıştı. Terzi öne doğru ilerledi, örümcek bacaklarının üzerinde o kadar zarıftı ki sanki yüzüyormuş gibi görünüyordu, kıvranan siyah bir denizin içinde bir kadının gövdesi. "Adınızı duyduk. Evet, sizden ve yaptıklarınızdan çok şey duyduk. Açtığın ve sonra kapattığın kapıyı." Başını salladı, birden ciddileşti. "Duymuş olmanız gerektiği gibi. Solmir ne kadar isterse istesin, bunun kestirme bir yolu yok. Biri taşıyıcı ."

Gölge Kraliçe. Neve nasıl olduğunu anlayamasa da başlık tanıdık geliyordu.

"Birisi bir taşıyıcı." Solmir kapıyı kapattı ve kollarını arkasında kavuşturdu, duruşundaki sert çizgiye rağmen sesi kayıtsızdı. "Kokusunu aldığını söylememiş miydin? Küçük kraliçemiz için tüm sihri burada tutuyorum. Sonunda bir canavara dönüşmek istemiyor."

"Neden olmasın?" Terzi Neve'e doğru başını eğdi, siyah saçları omuzlarına dökülüyordu. "Kendi dünyanda çoktan yakınlaştın bile. Burası da çok farklı değil. Sadece saklanması daha zor."

"Acıdan hoşlanmadı," dedi Solmir. "Ya da değişikliklerden." Sesi neredeyse eğleniyor gibiydi. Neve onun yine o zalim gülümsemeyi takınıp takınmadığını görmek için dönüp bakmadı, çünkü eğer takınıyorsa, onu pençeleyip çıkarmaya karşı koyamayabilirdi.

"Ah, şu." Terzi elini salladı. "Pekâlâ. Güç acıdır Gölge Kraliçe ve canavar bakanın gözündedir. Öğreneceksin."

Tavandaki böcek kalıntılarının sallanmasına ve dolabın takırdamasına yetecek bir gümbürtü zemini sarstı. "Titreme," dedi Terzi yumuşak bir sesle. "Ölüm sancıları ölmekte olan bir yer."

"Gittikçe kötüleşiyorlar." Solmir kollarını göğsünde kavuşturarak Neve'in yanına geldi. "Kuleden buraya iki kişinin geldiğini hissettik."

Yaratık başını salladı. "Bu dünya dikiş yerlerinden yıpranıyor"

Her ölen Kadim ile daha da çözülüyor, daha da dengesizleşiyor. Tanrılar düşerken büyü de sallanıyor. Artık sadece üç tane kaldı."

Neve onu gerçek haliyle gördüğünden beri ilk kez Solmir neredeyse rahatsız görünüyordu. Neredeyse sempatik. "Ve sanırım seninki o üçünden biri değil."

"Hayır." Terzi'nin gözleri kapandı, insan omuzlarından örümcek uzuvlarına bir keder ürpertisi yayıldı. "Hayır. Weaver'ım gitti."

Solmir içini çekerek baş ve işaret parmaklarıyla gözlerini ovuşturdu. Ellerindeki gümüş parlıyordu ve saçları geriye düştüğünde Neve kulak memesinde de bir yüzüğün parladığını fark etti. "Benim kalbim de seninki gibi acıyor."

"Senin varlığınla üzüntüm azalıyor." Arkaik ifadeler, zamanın ötesinden gelen basmakalıp sözler, Neve'i konuşmanın dışında tutuyordu.

"Anlayabileceğim şekilde konuşmanızın sakıncası var mı?" Neve'in sesi ince ama asil çıkmıştı. "Zamanımızın sınırlı olduğuna ve bir an önce kendi dünyama dönmek istiyorum."

Bir duraklama. Sonra Terzi başını geriye attı ve gırtlığını yırtarcasına bir kahkaha attı; korkunç görüntüsüyle tamamen çelişen güzel, müzikal bir sestti bu. "Sihir sende olmayabilir, küçük kraliçe, ama bunun seni yavaşlatacağını hiç sanmıyorum. Dünya senin ayaklarına doğru yükselecek ve yumruğuna doğru eğilecekmiş gibi yürüyorsun." Terzi Solmir'in kendisine verdiği çantayı açtı ve insan kollarını rahatça kavuşturarak örümcek bacaklarıyla içindekileri ayırmaya başladı. "Bu iş her zaman Gölge Kraliçe ve Altın-Veined'a, bir gemiye ve bir kapıya kalacaktı. Solmir'e bunu söyledim; ona iki kez söyledim -ilk olarak, kendisine ait olmayan bir kraliçeyi getirmeye çalıştığında, sonra da yüzeye çıkmanın bir yolunu bulduğunda. Burası beni tamamen değiştirdi ama hâlâ gelecekte haber verme yeteneğim var. Bir zamanlar okuduğum yıldızlar değişmedi ve kendisine verileni asla istemeyen bir Kralın arzularına boyun eğmiyorlar."

Solmir'in gözleri kısıldı ama konuşan Neve oldu. "Neden bana böyle seslenip duruyorsun? Gölge Kraliçe mi?"

Terzi omuz silktili. "Çünkü sen busun," dedi basitçe. "Ya da en azından öyle olacaksın."

Neve'nin gözleri Solmir'e kaydı. Ama Kral'ın daha fazla içgörüsü varsa bile bunu kendine sakladı, yüzü soğuk, yakışıklı ve okunamazdı.

"Gölge Kraliçe, taht için," diye düşündü örümcek-kadın. Parçalı bacakları doğru eğildi ve üzerine tünemek için kendine karanlık bir taht yaptı. Ayıkladığı böcek parçaları masanın üzerinde düzgün yığınlar halinde duruyordu. "Düşündüğün gibi bir taht olmasa da. Kurtlar, ormanlar, tahtlar ve karanlık, çoğunlukla insan kalplerine hapsolmuş koca dünyalar. Sen ve kız kardeşin başından beri bunun bir parçası-sınız, ikinizin de fark ettiğinden daha derine batmışsınız."

Neve'in kalbi kardeş kelimesini duyunca yerinden fırladı; umutla mı, korkuyla mı, yoksa ikisi arasında bir şeyle mi, bilemiyordu. "Red hakkında ne biliyorsun?"

Terzi başını eğdi. "Sadece yıldızların bana uzun zaman önce söylediği şeyi. Sen tam tersini yaparken o tamamen ışığa dönüşecekti."

Aydınlık ve karanlık. arasında hep böyle olmuştu. Tersine dönmelerin dansı, aynadaki yansımalar. "O iyi mi?"

"Yüzeyde neler olup bittiğini bilmiyorum," diye cevap verdi Terzi. "Ama Leydi Kurt'un başına bir şey gelseydi, haberiniz olurdu."

Neve'in kendine defalarca verdiği bir güvence. Eğer Red gittiye, Neve bunu bilecekti.

Bunun her iki taraf için de geçerli olup olmadığını merak etti. Red onun yokluğunu şimdi Neve'in Wilderwood'a gittiğinde hissettiği kadar şiddetli hissediyor muydu?

"Merak etme, Gölge Kraliçe. Siz ikiniz birbirinize kavuşmanın yolunu bulacaksınız. Böyle bir şeyin koşulları değişken olsa da bu kadarı kesin." Terzi'nin yüzlü gözleri Neve'den uzaklaştı ve

Solmir'e. "Ama önce Kalp Ağacı'nı bulmalısın."

Orada bir büyük harf kullanma hissi vardı, kelimelerin seslerinden daha önemli oldukları anlaşıyordu. Neve'in midesini bu şekilde bulandırmaları için hiçbir neden yoktu.

Onun yanında, Solmir'in çapraz kolları göğsünün üzerinde gerilmişti. İnce gömleğinin kumaşı gerildi ve kolunun üst kısmını çevreleyen tuhaf, sivri uçlu bir dövmenin bulanık hatlarını ortaya "Ben de öyle düşünmüştüm," diye mırıldandı. "Dünyalar arasında gerçekten açılacak tek kapı bu gibi görünüyor."

Sesindeki kızgınlık, başarısız bir planı hatırlatıyordu; toprağa saplanmış bir kapı, dallarda kan ve ortada Neve.

"Diğer yollar yeterince zorlanarak açılabilir." Terzi küçümseyen bir el salladı. "Ama Kralları kendisine çekebilecek kadar güçlü olan tek şey Kalp Ağacı."

Neve kaskatı kesildi. Yanı başındaki Solmir hiçbir şey söylemedi ama gözlerindeki bakış ateş saçıyordu.

"Bu ne burada ne de orada, artık değil," diye devam etti Terzi. "Şimdi işe yarayacağını bildiğimiz şeylere odaklanıyoruz."

"Nerede o zaman?" Solmir alçak sesle ve soğuk bir şekilde sordu. Endişesini buyurganlıkla maskeleyemeye . Neve bunu fark etmişti; kendisi de yapmıştı.

"Her zaman olduğu yerde." Teklifini nihayet sıralayan Terzi'nin parçalı bacakları böcek parçalarını havaya kaldırarak tavan kirişlerine yapıştırmaya başladı. "Baş aşağı duran bir kale. Ev karanlık bir yansıma yaptı."

Solmir'in dişleri, Neve'in neredeyse duyabileceği kadar sıkılmıştı.

"Ama başka yerlerde olduğu gibi orada da işler kötüye gitti." Terzi masanın üzerindeki yığınlardan bir bacak kopardı ve ağzına attı. "Kalp Ağacı'nın huzuruna çıkmak için her birinizin bir Yaşlı Kişi'nin gücüne ihtiyacı olacak. Neyse ki üç tane kaldı, yani şu seçeneklere sahipsiniz

hangi ikisini yok etmek istiyorsunuz?"

Neve'in elleri uyuştı, solucan-şey'i, tüm o dişleri düşündü. Bir Kadim daha ne kadar kötü olabilirdi?

"Yılan, Kahin ve Leviathan." Terzi kadın ağzı dolu bir şekilde konuştu ve insan parmaklarıyla kalan tanrıları tek tek saydı. "Yerinde olsam ilk ikisini seçerdim. Yılan zaten ölmek üzere, Kutsal Alan'ın çekimine karşı direniyor ve Kahin'le baş etmek, onu zincirlediğinden beri Leviathan'la baş etmekten daha kolay."

Solmir ne kabul ne de ret anlamına gelen bir ses çıkardı.

Terzi ellerini masanın üzerine koydu, saçları yüzünü gizleyecek şekilde başını öne eğdi. "Dokumacım burada olsaydı sana gücünü sunardı," dedi sessizce. "Böyle asildi, daha büyük bir iyilik için ölümü kabul etmeye istekliydi. Ve her şeyin sona ermesi gerektiğini, gölgeden oluşan bir dünyanın devam edemeyeceğini biliyordu."

Bir duraksama, Terzi'nin kederinin tozlu havada ağır ağır asılı kalması. "İstersen bize tanrının çözülme hikâyesini anlatabilirsin." Solmir ayaklarının üzerinde kaydı. "Bazı şeylere katlanmayı kolaylaştırabilir."

Kaşları çatıldı; Neve ona şaşkın ve kaçamak bir bakış fırlattı. Kral'ın sesi neredeyse... nazikti.

Terzi içini çekerken o tuhaf, yüzlü gözler kapandı. "Eğer tutmayı kabul ederseniz, size hikâyeyi anlatmaktan onur duyarım."

"Eğer kabul ederseniz, bu hikâyeyi anlatmaktan onur duyarım." Neve'i aşan bir tören ritmi. Bağlamını bilmediği bir yas ritüeli, Solmir yaşlı yaratığa bir tür teselli sunuyordu.

Midesi bulandı.

Terzi siyah saçlarından bir tutam aldı ve dalgınca örmeye başladı. Neve de düşünceleri coştığında ve ellerinin bir göreve ihtiyacı olduğunda benzer bir şey yapardı.

"Orada değildim," diye söze başladı Terzi, alttan alta bir suçluluk duygusuyla. "Dokumacım benimle yaşamadı; vahşi bir yaratık olarak kaldı. Ağaçlarda dolaştı ama her zaman geri döndü. Ta ki dönmeyene kadar." Titreyen bir nefes. "Her şeyin aynı kaldığı bu yerde saatlerin ve günlerin bir anlamı yok ama yokluğu kalbimi sızlatacak kadar uzun sürdüğünde bir şeylerin yanlış gittiğini anladım."

Neve'in gözleri Solmir'e kaydı. Eski Kral hâlâ çenesi gergin ve kolları kavuşturulmuş bir şekilde duruyordu ama mavi gözlerinde soğuktan daha fazlası vardı. Acıma belki de. Ya da suçluluk.

"Ben tanrı değilim," diye devam etti Terzi. "Güç onları çeker, yerçekimi onları ileriye doğru çeker -ne kadar direnirlerse dirensinler- çok fazla sihrin yattığı Sanctum'a ya da dünyalar arasında kapılar açmaya. Ben bu çekimi hissedemedim ama Weaver'ım hissetti. Ve karşı konulamayacak kadar güçlendi. Dokumacım Krallara gitti, onların Mabedine gitti, kendini durduramadı." Nefes alış verışı titredi. "Tanrımı diğerlerinden birinin kemikleriyle kestiler; belki Ejderha ya da Şahin, en erken yenik düşenlerden biri. Onun gücünü kendi içlerine çektiler. Ve şimdi Weaver'ım yok oldu."

Korkunç bir yerde korkunç bir hikâye; hayvani bir tanrının aşkı için çarpıtılmış bir kadın. Ama yine de Neve'in göğsünde bir keder kıpırdandı, bu insanlık dışı şeylere karşı insani duygular.

"Bunun olduğunu hissettim," dedi Terzi. "Dokumacım ve ben birbirimize öyle bağlıydık ki... Onun sevgisi için insanlığımdan vazgeçtim. Bir parçam, bu gerçekleştiğinde öleceğimi düşündü." Durakladı. "Ölmediğim için üzgünüm."

Sessizliğe gömüldü; kimse onu doldurmadı. Canavar tanrıların hissettiği duyguların Neve'inkilerle bu kadar örtüşmesi tuhaftı. Hiç de farklı görünmüyorlardı.

Terzi düşünceli bir şekilde parçalı bir bacağını dişlerine doğru kıvırdı. "Artık zamanı söyleyemiyorum ama Weaver'ımı aldıklarından bu yana çok şey geçtiğini biliyorum. Sen neden

sadece şimdi gel, bir kez-Kral?"

"Diğer planları deniyorum." Solmir'in gözleri parladı; ona kaybını anlatırken gösterdiği yumuşaklık gitmişti ve şimdi tamamen soğuk ve sertti. "Bana söylediklerin anlamsızdı."

Terzi sırtırken keskin dişleri dudağını çukurlaştırdı. "Sana söylemiştim demeyeceğim."

Solmir homurdandı. "İşe yarayabilirdi ama bazı... komplikasyonlar vardı."

Red gibi, Kurt gibi komplikasyonlar. Neve şimdi bile bu konuda ne hissedeceğini bilmiyordu. Kurtarılmak istemeyen, kurban sunağını kendine yuva edinmiş bir kız kardeşi kurtarmak için yaptığı onca şey.

"Olmazdı," dedi Terzi kesin bir ifadeyle. "Dünyalar arasındaki açık yollar tanrıları kendilerine doğru çeker, evet, ama sadece Kalp Ağacı Krallar kadar güçlü bir şeyi çekebilir. Senin geçidini hissettiler ve eminim oraya ulaşmak için ellerinden geleni yaptılar. Ama asla tam olarak içeri çekilemezlerdi. Şu anda oldukları gibi değil."

Solmir'in gözleri Neve'e doğru kaydı, mavi bir parıltı Neve'in okumaya çalışamayacağı kadar hızlıydı.

Terzi, sunduklarının arasından bir başka böcek parçası seçti. "Ne kadar meşgulmüşsün, bir zamanlar Kral. Yırtılmayı hissettim - burada, sınırda hepimiz hissettik, gerçi Eskileri çekmek için çok küçüktü ama geçenin sen olduğunu düşünmedim. Sadece bir gölge-yaratık ya da daha küçük bir canavar. Ruhu olan birinin geçişini hissetmeliydim."

"Artık sadece daha önemsiz bir yaratık kadar önemliyim," dedi Solmir. "Ve benim ruhum küçük, adi bir şey."

"Hâlâ dikkat çekici bir tane var." Terzi arkasına yaslandı ve düşünceli bir şekilde çiğnedi. "Benimki uzun zaman önce bu yere battı, büyüü çekip beni bükmesine izin verdiğim için karanlıkla, çamurla ve çürümeyle birleşti. Gözlerimin ne renk olduğunu bile hatırlamıyorum."

"Sen buraya gelmeden çok önce seninki açığa çıkmıştı."

Düşün, yoksa Dokumacı'ya asla aşık olmazdın." Alay etmek, Solmir'in üzerinde alay etmekten tamamen farklı görünüyordu. Gözlerinde kötü niyetli olmayan bir ışık vardı; kendini daha gevşek tutuyordu.

"Tencere ve çaydanlıklar." Terzi örümcek bacaklarının uçlarını parmak gibi oynattı. "Alınmak istememiştim. Uzun dostluklar görgü kurallarını paçavraya çevirmeye meyillidir."

"Benimkini parçaladığını biliyorum." Tek bir yumuşak hareketle, sanki alıştırma yaptığı bir şeymiş gibi, Solmir tek dizinin üzerine . Yumruğu yukarı kalktı ve alınının önünde durdu, çenesi Terzi'nin tozlu zeminine doğru eğildi.

Şaşkınlık Neve'in kaşlarının kalkmasına neden oldu; Terzi'ye baktı, şaşkınlığının kendisine de yansımaları bekliyordu. Ama yaratık şaşırmış gibi görünse de daha çok duygulanmış gibiydi, sanki Solmir'in diz çökmesi tanrılar ve canavarlar arasında Neve'in bilmediği bir ritüelin bir parçasıydı.

Araknid gözleri irileşen Terzi'nin bacakları seğirirken bir adım geri çekildi ve bir elini göğsüne götürdü. "Ah, bir kez-Kral, hayır." Yarı kahkaha yarı hıçkırıktı. "Ben bir tanrı değilim. Hoş geldin sözlerinin ötesinde hürmet gösterilecek biri değilim."

"Sen Dokumacının Sevgilisiydin." Yine bir büyük harf kullanma hissi, sanki Sevgili de Gölge Kraliçe kadar bir unvanmış gibi. "Ve Dokumacı gitti. Ona göstereceğim hürmeti sana da gösteriyorum." Solmir başını kaldırdı, yüzü vakurdu ama Neve'in ondan beklediği küçümsemeden eser yoktu. "Kadim Olan'a sevgi gibi bir şey hissettirebilen herkes saygıyı hak eder."

Terzi kadın kederli bir gülümsemeyle ağzını büktü. "Aşkın çok zor olduğunu düşünüyorsun," diye mırıldandı. "Ne kadar tedirgin edici bir şey. Ama bazen, etrafındaki her şey öyle olmasa bile, basit olabilir."

Solmir hiçbir şey söylemedi. Ama doğrulurken ağzı yine o ince çizgiye dönüştü, ifadesi kibirli ve soğuktu. Neve daralmış gözlerle onu izledi, ne yapacağından emin değildi.

Tüm bu farklı parçaları bir araya getirerek onun bütününü oluşturabilirdi. Görünüşe göre Solmir'de zalimlik ve hırsan daha fazlası vardı ama bu zırhtaki çatlakları takip edip ötesinde ne olduğunu göremiyordu.

Gölge Kraliçe.

Neve irkildi. Başını çevirdi, az önce kulağına fısıldayan kişiyi arıyordu. Ama kabinde başka kimse yoktu ve yeterince yakın-

Bu Terzi. Onun gözler vardı sabit üzerinde Neve, gariplikleriyle hipnotize ediyordu ve ağzı hareket etmiyordu. Ama o konuşuyordu. Bir şekilde Neve'in kafasının içinde konuşuyordu.

Buranın yöntemlerini öğrendim, içine gömülmenin nasıl zihinle zihni konuşturduğunu. Sesi bedensizken ne kadar konuşulabilirse o kadar şaşkındı. Gölgeyi yutmak bu dünyanın bir parçasını yutmaktır, küçük kraliçe ve sonra bu dünyanın şeyleri onun aracılığıyla sizinle konuşabilir. Korunuzdaki büyüü çektiğinizde bizi de çektiniz. Ve bir zamanların kralı şimdi o büyüü taşıyor olsa da, büyü sende izlerini bıraktı. Büyü yaraları. İç çekmeye benzer bir şey kafasından geçti. Bundan çok yoruldum. Her .

Neve Solmir'e baktı; onun tüm dikkati kirişlerden sarkan böcek parçalarındaydı. Yaşlı Olan'ın sevgilisinin sözleri sadece Neve içindi, sadece onun kafatasına söylenmişti.

Bir zamanlar ben de senin gibiydim, diye devam etti Terzi. Hayal gücümün ötesinde ağlara yakalanmış bir insan kızı. Dokumacı yüzeyde çok farklı görünüyordu, ama onu sürgüne kadar takip edecek kadar sevdim. Ve gerçek halini gördüğümde benim için çok güzeldi, çünkü ben değişmişim. Durakladı. Canavarlık tuhaf bir şeydir. En yalın haliyle, en basit tanımıyla, bir canavar yalnızca olması gerektiğini düşündüğünüzden farklı bir şeydir. Ve neyin olması gerektiğine kim karar verir ki?

Neve siyah damarları ve buzu, çiçeklerin olması gereken yerdeki dikenleri düşündü. Kırmızı'yı düşündü.

Yeşil. Solmir büyüü elinde tutuyordu çünkü onun kendisini değiştirmesini nasıl engelleyeceğini biliyordu - en azından iddia ettiği sebep buydu. Ama ya Neve onu geri alırsa? Terzi gibi bir şeye mi dönüşecekti?

Benim gibi biri değil, diye cevap verdi Terzi. Kıkırdadı. İnsanın zihninde duyması son derece rahatsız edici bir şeydi. Büyü yapmak ya da başka bir şey yapmak için de zaman olacak. Bu dünyada tutacak çok şey var. Kimin neyi elinde tutacağına ikinizin karar vermesi gerekecek Gölge Kraliçe.

Bu da ne demek oluyor? Neve bir insanın kafasında nasıl bir konuşma yürüttüğü konusunda bilgili değildi. Gölge Kraliçe olmak mı?

Terzi cevap vermeden önce bir süre sessizlik oldu. Bu, nihayetinde size kalmış bir şey.

"Neverah?"

Solmir'in sesi onu Terzi'nin onu soktuğu trans halinden çıkardı. Neve başını sallayarak örümcek kadının kıkırdamasının hayaletini uzaklaştırdı. "Ne?"

Gözleri Terzi'yle onun arasında gidip gelirken, kaşlarından birinin kavisinde anlayış vardı. "Ah. Demek senin kafanın içinde de konuşabiliyorlar."

"Çok mu?" Neve'in elinin yarısı alnına doğru kalktı, sanki düşünceleri koruyabileceği fiziksel bir şeymiş gibi. "Yani buradaki herkes zihin okuyabiliyor mu?"

Ocağın yanında, Terzi kahkahalarla gülüyordu. "O kadar sıradan bir şey değil," diye onu rahatlattı. "Zihinden zihne konuşmak muazzam bir güç gerektirir. Eskiler ve Krallar bunu yapabilir ama sadece fiziksel olarak onların huzurundaysanız. Benim gibi bazı Sevgililer de, gerçi şu anda geriye bir tek ben kaldım. Tabii Leviathan'ın Sevgilisinin cesedinden yaptığı o korkunç kuklayı saymazsanız, ki ben kesinlikle saymıyorum." Narin bir omuz silkme hareketi yaptı. "Birinin zihninizle konuşması onu okuyabileceği anlamına gelmez. Bunu ancak siz izin verirsiniz yapabilirler." Keskin dişli bir gülümsemesinin dokunuşu ağzında , sadece bu tarafı kötü.

"Onları içeri almamaya odaklan Gölge Kraliçe. Diğerlerinin hiçbirisi benim kadar nazik olmayacak. Düşüncelerini çalınmış altın gibi, sana haber verme nezaketini göstermeden alacaklar."

Neve dişlerini göstererek Solmir'le yüzleşmek için döndü. "Eğer aklımı okumaya kalkarsan, yemin ederim beynini kafatasından söküp atarım."

Ellerini teslim olur gibi kaldırdı, ağzında nefret dolu bir gülümseme vardı ama gözlerindeki duygu, ifadenin ima ettiğinden daha karmaşık görünüyordu. "Ben artık bir Kral değilim Neverah. Önemli olan şekilde değil. Senin aklını okuyamam." Sırtışı daha da yükseldi. "Benim hakkımdaki kirli düşüncelerin güvende."

Bunu bir cevapla onaylamadı, ancak ağzını kapalı tutmanın verdiği güçle dişleri neredeyse kırılacakmış gibi hissetti.

Terzi'den bir müzikal kakhaha tufanı daha. "Tüm bunlar nasıl sonuçlanırsa , Kralım, en azından sıkılmayacaksınız."

"Sıkılmak daha iyi olabilir," diye mırıldandı Solmir, elleri hâlâ havada ve gözleri hâlâ yanıyordu.

Aralarındaki hava bir fırtına gibi çatırdadı; sonra Solmir'in kolları indi. Kızın yanaklarını kızgın bir sıcaklığın kaplamasına neden olan bir reddedişle ondan uzaklaştı. "Eğer Kalp Ağacı her zaman olduğu yerdeyse, o zaman diğer Krallar da orada mı? Onu zorla açmaya mı çalışıyorlar?"

Terzi arkasındaki dolaptan bir fincan aldı ve ateşin üzerindeki çaydanlıktan sıvı doldurdu. "Diğerlerini görmeyeli ne kadar oldu Solmir? Onlardan ayrılalı çok uzun zaman oldu. Kalp Ağacı'na ilk gidişinden sonra. Yüzeğe çıkmayı ilk denediğinde."

Gözlerinde bir şey kıpırdadı. "Bundan bahsetmiyoruz."

Örümcek bacakları ve insan eli birlikte sallandı. "Güzel. Demek istediğim, diğer Kralları yüzyıllardır görmediniz."

Sizce neden Eskileri avlamak yerine Kutsal Alana çekilmelerini bekliyorlar? Spor olsun diye değil. Çünkü gidemiyorlar. Gölgeler Diyarı büyüünün o kadar derinliklerine dalmışlar ki, kendilerini taşların toprağa demirlediği gibi demirlemişler." Fincanındaki koyu, çamurlu sıvıdan bir yudum aldı ve dişlerini lekeledi. "Kralların Kutsal Alanı terk edebilmelerinin tek yolu Kalp Ağacı'nın açılması. Sadece onun gücü onları çözmeye ve dışarı çekmeye yeter."

Şaşkınlık, Solmir'in yüzünde kolay kolay yer etmeyen bir başka duyguydu. Ağız kapanmadan önce bir an açık kaldı ve alnındaki büzülmüş yara izlerini ovmak için uzandığında elinde hafif bir titreme oldu.

"Krallar fiziksel olarak kapana kısılmış durumdalar, ancak bunun sizi yanlış bir güvene sürüklemesine izin vermeyin. Hala düşüncelerini gönderebilirler, kendilerinin izdüşümlerini gönderebilirler. Ve projeksiyonlar size dokunamasa da, komuta ettikleri karanlık dokunabilir." Terzi keskin dişlerindeki koyu renkli sıvıyı yaladı. "Burada güvenlik diye bir şey yok. Bunun kolay olacağını düşünerek kendinizi kandırmayın."

Solmir'in ağız düz, gözleri kısıktı. Kafasında karmaşık bir denklem üzerinde çalışan bir adam gibi görünüyordu, sanki bu bilgi bir şekilde yapmakta olduğu bir planı değiştirmişti ve şimdi onu düzeltmesi gerekiyordu. "Eğer sadece Ağacı açacağımızı düşünüyorlarsa," dedi, "bizi durdurmaları için bir neden yok. Onların geçmesine izin vermeye çalıştığımızı düşünecekler."

"Onlar aptal değil," dedi Terzi keskin bir sesle. "Krallar girişimde bulunduğun hiçbir şeyin onların yararına olmadığını biliyorlar Solmir. Kaderini bu kadar kolay kabul ettiğine inanmayacaklar." Omuz silkti, kupasını bırakıp tekrar dolaba döndü, parçalı bacakları Neve'in ne olduğunu göremeyeceği kadar hızlı bir şekilde derinliklerinden bir şey çıkardı. "Senin Ağaca ulaşmanı engellemeye çalışıp çalışmayacaklarını bilmiyorum ama boş boş oturmayacaklardır."

siz yaparken. Karmaşık bir oyun oynuyorsunuz ve onların hangi hamleleri yapacağını bilmeniz mümkün değil."

"Ne kadarı?" Neve, Solmir'e dönerek sordu. Ses tonunu soğuk, yüzünü ise amansız tuttu. "Hangi kadarı kabullenmedin?"

Gözlerinde bir hesaplama parıltısı daha; Solmir'le konuşurken beklenen bir şeydi bu. Ağzından çıkan her kelime her zaman dikkatle ayarlanmış, kesmek için bilenmiş gibiydi. "Onlardan biri olmak," diye cevap verdi. "Asla başka bir şey olamadım, çünkü bir zamanlar Kraldım."

Keskin, kesici bir şeyle karşılık vermek istedi. Ama adamın alaycı tavrının etrafında bir kırılmanlık hayaleti dolaşıyordu ve tam olarak adlandıramadığı nedenlerden dolayı bu onu sessiz tuttu.

Terzi, örümcek bacaklarının arasına sakladığı her ne bulduysa, dolaptan geri döndü. "Yerinizde olsam," dedi, arkası dönükken yaptıkları konuşmayı görmezden gelerek, "Yılan'la başladım."

"Sanki Yılan bizi karşılayacakmış gibi konuşuyorsun," dedi Solmir.

"Gelecek, çünkü senin gelişinin ne anlama geleceğini biliyor. Yeterince uzun yaşarsan, bir zamanların Kralı, ölüm bir nezakete dönüşür. Sen henüz o noktada değilsin, sanmıyorum." Bir duraklama. "Öyleyim."

Orada asılı duruyordu, sıradan bir ölüm dileği. Neve bunun Solmir'i şaşırtıp şaşırtmadığını anlayamadı. Şaşırdıysa bile bu sefer saklamıştı. Yüzünde hiçbir duygu titreşimi yoktu; mermerden yontulmuş olabilirdi.

Terzi sessizliği bozdu. Kulübenin köşesine doğru bir el salladı. "Çizme ihtiyacım olduğu zamanki boyumla aynı görünüyorsun Gölge Kraliçe. Şurada biraz olabilir."

Bu ikisine sırtını dönmekten nefret ediyordu ama Neve'in ayakkabıya ihtiyacı vardı. Köşeye gidip örümcek ağlarını fırçaladı ve eski görünen ama çıplak ayaktan daha iyi olacak kadar sağlam olan tozlu bir çift buldu. Botları giydi ve bağcıklarını , ayağını kesecek bir şey bulduğu için mutluydu.

asırlık olsa bile.

Arkasında Solmir ve Terzi sessizlik içinde duruyordu. Ama bu öyle ağır bir sessizlikti ki, kendisinin kovulduğu zihinsel bir sohbeti sürdürüp sürdürmediklerini merak etti.

"Teşekkür ederim," dedi kulübenin karşısındaki kısa mesafeyi geri yürürken, hem içten bir teşekkür hem de birbirlerinin düşüncelerine dalmışlarsa varlığını işaret etmenin bir yolu olarak.

Terzi ona bakmadı ama Solmir'e hüzünlü, küçük bir gülümseme verdi. "Bir iyiliğe karşılık başka bir iyilik." Bacakları döndü ve dolaptan aldığı şeyi ortaya çıkardı.

Bir kemik.

İlk bakışta bir insan uyluk kemiğine benziyordu. Ama orantıları bozuktu; çok kısaydı ve bir ucundaki nodül çok küçüktü. Diğer ucu keskin bir uç şeklinde oyulmuştu, bu da onu yaklaşık bir hançer boyutuna ve şekline getiriyordu.

"Dokumacı bana verdi," dedi, sanki içinde bir gelecek görebilecekmiş gibi fildişine bakarak. Belki de . "Çok uzun zaman önce, beni neyin beklediğini bilmeyen bir insan kadinken. Bağlılığımızın bir simgesi olarak Dokumacımın kendi bacaklarından birinin kemiği." Gözleri Solmir'e döndü. "Sen iyi bir dost oldun, bir zamanlar Kral. En azından buradaki dostlara göre. Ve Gölge Kraliçe'nin büyüğü sende." Kemiği Solmir'in eline koydu ve yavaşça önünde diz çöktü. "Daha fazlasına ihtiyacın olacak. Ve ben çok yorgunum."

Anlayış, bir elin bir eldivene yapışması gibi yerine oturdu; solucan benzeri küçük canavarın ölümü, gölgeye dönüşme şekli - ama gölge büyüydü, Gölgeler Diyarı'ndan koparılmıştı, almak için özgürdü.

Terzi'nin önerdiği şey buydu. Ölümüyle daha fazla sihir.

"Yorulduğum Solmir. Bu dünya her yanımızda ölüyor." Başını kaldırdı, gözleri huzur doluydu. "Benim gücüm küçük. Ama yapabileceğin her şeyi yapmak için her zerresine ihtiyacın olacak.

yapmalısın."

Kral'ın gözleri mavi mavi parlıyordu, içlerinde Neve'in anlam veremediği bir savaş . Sonra çenesini sallayarak başını salladı.

"Bir sonraki dünya daha nazik olsun, Sevgilim," dedi sessizce. Terzi kadın gözlerini kapadı ve gülümsedi. "Öyle olmalı." Sonra Solmir sivriltilmiş kemiği boynuna sapladı.

Kan yok. Onun yerine, yaradan duman gibi dökülen gölgeler. Ölü bir kaptan sıçrayan büyü parçaları. Solmir elini kaldırdı. Gölgelele ona doğru akın etti, Avucunu, ön kolunu siyaha boyuyor, kalbine kadar sızıyordu. Dişleri kenetlendi ama hiç ses çıkarmadı.

Neve acıyıp acımadığını merak etti.

Teşekkür .

Kafatasının içinde çıplak bir nefes sesi vardı ve bir şekilde Solmir'in de aynı şeyi duyduğunu biliyordu, çarpık bir samimiyet.

Sonra Terzi gitmiş, kulübe Neve ve Solmir dışında bomboş kalmıştı. Yerde bir leke bile bırakmamıştı, Solmir'in damarlarında dolaşan nabız gibi atan gölgesinden başka yaşamına dair bir iz yoktu. Yavaş yavaş soldu, pakatlendi ve kapatıldı.

Solmir yerde Terzi'nin cesedinin olması gereken yere baktı. Sonra döndü ve kapıdan dışarı çıktı.

Yutkundu ve Neve de onu takip etti.

Gölgelele Diyarı'nın soğuk havası, kulübenin yakın çevresinden sonra neredeyse taze görünüyordu. Üç gözlü keçi avluda meledi, bu kez cam kırılmasına benzer bir sesle.

Solmir onunla yüzleşmedi ama yaklaştığında kemiği uzattı. "Bunu sen al." Sesi düz ve titreşimsizdi. "Sadece bir tanrının kemiği bir başkasını öldürebilir ve bunlar aynı şekilde yaratılmış tanrılar olmalı."

Elinde pürüzsüz ve ağırdı ama Neve'in düşündüğünden daha hafifti. "Yani seni öldürebilir mi?"

"Sesin çok heyecanlı çıkmasın." Solmir ilerlemeye başladı.
"Ben artık bir tanrı değilim."

Keçi tekrar meledi, iki bıçağın buluşma sesiydi ve Neve ona bakmak için döndü, kemiği elinde dengeledi.

Gücü ve ihtiyacı düşündü.

Solmir'in gözleri ondan keçiye, onun elinde bükülen kemiğe kaydı. "Çok fazla güç yok," dedi usulca, kadının sormaya cesaret edemediği bir sorunun cevabıydı bu. "Ama biraz."

"İhtiyacımız olacağını söyledi," diye fısıldadı

Neve Başını salladı.

"Bu şey onu öldürecek mi?"

Solmir, "Küçük yaratıklar tanrı değildir; sadece aynı şekilde yapılmış bir yaratığın değil, herhangi bir tanrı-kemiği tarafından yok edilebilirler," dedi. "Özel olan sadece tanrıların kendisidir."

Başını salladı, parmağının ucu dalgınca pürüzsüz fildişine sürtündü. "Daha fazla alabilir misin?"

Dudakları dişlerinin arasından sıyrıldı. "Her zaman daha fazlasını alabilirim."

Neve temkinli bir şekilde keçi benzeri küçük canavara doğru adım attı. Kemiği boğazına sapladığında hayvan meledi ve sesi bir kadın çığlığına benziyordu.

Altıncı Bölüm

Neve

Birbirlerine o kadar yaklaşmışlardı ki Neve engebeli zeminde ilerlerken onları tutamak gibi kullanabiliyordu. Botlarla yürümek çok daha kolaydı.

İleride, Solmir beklediği yırtıcı hayvan hareket etmiyordu. Neredeyse ateşinin ilk sancılarıyla savaşıyor gibi titrek görünüyordu. Damarları ara sıra karanlıkta titreşiyor, parmakları sanki içlerinden bir şey çıkmaya çalışıyormuş gibi önce dışarı sonra tekrar içeri doğru bükülüyordu.

Ona ihtiyatla baktı. Her zaman daha fazla büyü alabileceğini söylemişti, ama görünüşe göre söylediği kadar kolay değildi.

Göğsünde neredeyse endişeye benzer bir şey yükseldi. Neve bundan nefret ederdi. Solmir onun endişelenmesini hak etmiyordu.

Yine de tüm Gölge Diyarı'nda az da olsa güvenli görünen tek şey oydu. Ve canavarca bir şeye dönüşmek istemiyorsa, tek büyü kaynağı da oydu.

Yerde bir sarsıntı daha oldu ve düşmemek için ters dönmüş bir ağacın gövdesine tutunmak zorunda kaldı. Solmir de aynısını yaptı ve siyah titreyen bir eliyle soluk ağaç kabuğuna dayanarak kendini sabitledi. Toprak durulduğunda, tekrar yola koyulmadan önce tek parça olduğundan emin olmak için ona bir bakış attı.

Ama sonra tökezledi, sadece hafifçe, hassas hızını bozarak. Durdu, yüzünü ona döndü, çenesi gerildi ve elini ortasına bastırdı. Gözleri aşağı bakıyordu ama Neve bir adım ilerleyince gözleri onunkilere kaydı. Kadın dondu kaldı.

Solmir'in gözlerinin akı tamamen kararmıştı.

Neve geri çekilmek, ellerini aralarında önemsiz bir kalkan gibi tutmak istedi. Bunun yerine, korkusunu örtmesini umarak kaşlarını çattı. "Bayılacak mısın?"

Keskin ve ilkel; endişesini dişlerinin ardında saklıyordu. Gerçekten de endişelenmek yerindeydi. Neve'in ihtiyacı olan son şey Gölgeler Diyarı'nda yalnız kalmaktı.

"Hayır Neverah, bayılmayacağım." Damarları boyunca uzanan gölge titreşimleri azalmıştı ama gözleri hâlâ irislerinin parlak okyanusunun etrafında yeni ay karasıydı. Topuklarının üzerinde döndü, sırtını bir ağacın gövdesine dayadı ve alnındaki yaraları ovuşturdu. Bu hareket, gömleğinin üzerinden o tuhaf dövmenin tekrar görünmesine neden oldu. "Büyü tutması kaygan bir şeydir. Özellikle de ruhunuzu ele geçirmesini engellemeniz gerektiğinde."

Kaşları çatıldı. "Yani biz konuşurken ruhun için bir savaşın içinde misin? Oldukça melodramatik."

"Gerçekten." Yüzünü hafifçe buruşturarak ağaçtan indi, saçlarını geriye atarken yüzükleri parlıyordu. Karanlık hâlâ kol ve bacaklarında dalgalanıyordu ama Neve onu izlerken bile kayboldu, gölge onun tuttuğu yere gitti. "Bir iki dakika içinde iyi olacağım. Benim için endişelenmene gerek yok. Redary'lerden olmayanlar için çok kısıtlı kaynağınız olduğunu biliyorum."

Kaşları aşağı indi ama Neve cevap vermedi.

Solmir tekrar ağaçların arasında ilerlerken uzun saçları duman renginde, her adımda daha da güçlenmiş gibi görünüyordu. Neve onu takip etmeden önce bir süre dudaklarını çiğnedi. "Nereye gidiyoruz?"

"Dinlenebileceğimiz bir yer."

"Sorularımın açık bir şekilde yanıtlanmasını bekliyorum." Sesli harfler kırılmış, ses tonu ölçülü. Eski botlar, yırtık pırtık bir gecelik ve Solmir'in eski, çok büyük paltosuyla bile hâlâ bir Kraliçe gibi konuşmuyorsa kahretsин onu. "En azından bunu yapabilirsin."

Bir an için onun cevap vereceğini düşünmedi. Solmir'in yürüyüşü

emdiği tüm o dikenli büyü, ihtiyaç duyana kadar beklemek için rahat bir yer buldu ve onunla yüzleşmek için tamamen döndü. Elinden geldiğince yarım bakışlardan hoşlanmadığını fark etmişti; omzunun üzerinden nazlı bakışlar atacak biri değildi. Solmir onunla yüz yüze gelmeyi tercih ediyor gibiydi.

Başını eğdi. "Evet, Majesteleri." Neve yumruklarını sıktı.

Ağzının köşesi yukarı kalktı, hınzır ve keskin. "Dokumacı, bir yandaşını Gölgeler Diyarı'na kadar takip ettiren tek Eski Kişi değildi, gerçi hâlâ hayatta olan tek kişi o." Sadece bir saniyeliğine durakladı, bakışlarında bir şey karardı. "Şey. Öyleydi."

Sesi kederli gelmiyordu, gerçekten. Ama ses tonunda bir kesinlik ve bir boşluk hissi vardı. Bir şeyin yok olduğunu bilmek ile ona uzandığınızda yokluğunu hissetmek arasındaki fark gibi.

Solmir'in başını hafifçe sallaması, sadece saçlarını karıştırdığı için görülebiliyordu. "Ejderha'nın uzun zaman önce bir tane vardı. Fare'de de vardı - kiminle yatacağına karar verirken herkes kendi kararını verir, ama ben bunu tam olarak anlayamıyorum. Ve Leviathan." Ağzı tiksintiyle aşağı doğru kaydı. "Görünüşe göre Leviathan sevgilisinin bedenini saklamış. Bağlılıklarının bir kanıtı olarak. İşin içine tanrılar girdiğinde aşk çok çabuk dehşete dönüşüyor."

Neve sessizce, "Aşk herhangi biriyle hızla dehşete dönüşebilir," dedi.

"Bilmiyor muyum?" diye mırıldandı, ondan uzaklaşıp tekrar ilerlemeye başlarken.

Tersine dönmüş orman hep aynı görünüyordu, mesafe ya da zamanın geçişini gösteren hiçbir değişiklik yoktu ama Neve kulübeye varmadan önce bir mil daha yürüdüklerini tahmin ediyordu.

Bu, Terzi'ninkinden bile daha tekinsiz . Kulübe, çatısı burada bulutların yerine yüzen ve her zaman var olan sisin alt tarafına degecek yüksek olan kazıklar üzerindeydi. Bir ip merdiven sarkıyordu

Kulübeyi tutan platformdan yere doğru, hafifçe ileri geri dönüyordu. Her şeye rağmen çatı sarkıyordu.

-ve Neve'in görebildiği yanda bir delik vardı- ayaklıkların kendisi yeterince sağlam görünüyordu.

Yine de Solmir merdiveni tuttuğunda Neve başını salladı. "Kesinlikle olmaz. Neden biz-"

"Yorgun musun, Neverah?"

Soru onu şaşırtmıştı ama gözlerinde bir ağırlık vardı ve sanki hareketsiz durmak yorgunluğun onu yakalamasına izin vermiş gibi, burada oyalandıkça uzuvları daha zor dayanıyormuş gibi hissediyordu. "Bunun konuyla bir ilgisi var mı?"

Solmir'in kolları esnedi ve merdivenin ileri geri sallanmasını sağladı. Saçları da gri havada dalgalanarak onu takip etti. Neve ipin kopmasını umuyordu. "Vücudunun olduğundan çok daha uzun süredir uyanıksın. İkimizin de biraz uyuması gerek." Bir diş . "Görünüşe göre önümüzde uzun bir yolculuk var ve ben kendi adıma iyice dinlenmiş olmak istiyorum."

Merdiveni tırmanmaya başladı, kendini yukarı çekerken sırtındaki kaslar çalışıyordu, kolundaki dövme gömleğinin kumaşından tekrar belirginleşti.

Neve kaşlarını çatarak ona baktı. "Yani ikimiz de aynı köhne kulübede mi uyuyacağız?"

"İstersen aşağıda kalabilir ve yerde uyuyabilirsin."

Neve, "Atları sıçan krallar," diye mırıldandı.

Yukarıdan belli belirsiz bir homurtu geldi.

Ödünç alınan botlar ve gecelikle ipe tırmanmak zor oldu ve Neve en tepedeki platforma ulaştığında nefes nefese kalmıştı. Çoğunlukla sağlam görünüyordu, ancak bazı ahşap kalaslar arasında bir ayağın geçebileceği kadar büyük boşluklar vardı.

Kapı kırık menteşelerin üzerine çökerek açıldı. Neve temkinli adımlarla içeri girdi; Gölgeler Diyarı'nın yaygın soğuğu burada daha da belirgindi ve içgüdüsel olarak Solmir'in paltosunu omuzlarına daha sıkı doladı.

Kabinin içi de en az dışarısı kadar köhneydi.

Dışarıda. Kapının sağında açılan delik duvarın büyük bir kısmını kaplamıştı; Solmir esintiyi engellemek için eski bir gardıroba benzeyen bir şeyi deliğin önüne itiyor, omuzları Neve'in fark ettiği için kendisine kızdığı bir şekilde çalışıyordu.

Gardırop deliğin önüne yerleştirildiğinde Solmir doğruldu ve ellerinin tozunu aldı. Neve'in kısılmış gözlerini yakaladı ve omuz silkti. "Soğuk için pek bir şey yapmaz ama hiç yoktan iyidir."

Gardırop dışında, kulübede kalan tek mobilya karşı duvara yaslanmış kırık bir masa ve odanın ortasındaki yıpranmış bir halıydı. Halının dokumasına bir şey sıkışmış, dikenli parçalar tuhaf liflerle beneklenmişti.

Neve onlardan birine hafifçe dokunmak için eğildi. Tüyler.

"Burası Hawk'ın sevgilisinin eviydi. O ölmüştü.

Uzun zamandır, neredeyse Şahin'in olduğu kadar uzun zamandır." Solmir duvara yaslandı ve botlarının bağcıklarını çözmeye başladı. "Eskiler'in aşıkları onlardan uzun süre dayanacak gibi görünmüyor."

"Dinin sorunu da bu zaten," dedi Neve. "Varlığınızın nedenini bir tanrıya bağlamak, doğal olarak varlığınızın çok da önemli olmamasına yol açıyor gibi görünüyor."

Solmir kaşlarını çattı, hâlâ bağcıklarıyla uğraşıyordu. "Yeni bir ruhani düzen başlatan biri olarak, dini çok hor görüyorsun."

"Bunu zaten biliyordun." Neve onun gibi kendini olabildiğince rahat ettirmek yerine, halının yanında sabit bir şekilde durdu. Paltosunu hâlâ boynuna dolamıştı. "Gerçek dünyada dindarlık göstermeye çalışmış olabilirim ama seni kandırdığımı sanmıyorum."

Elleri durdu; Solmir ona baktı, mavi gözleri gri tonlu kasvetin içinde daralmış ve parlıyordu. Neve'in sözcükleri geri çağırma, boğazında hapsetme isteği uyandırdı.

O an geçti; botlarına geri döndü. "Teselli olacaksa, diğer herkesi yeterince iyi kandırdın." Homurdandı. "Kiri hariç, belki."

Bu tesellinin tam tersiydi ama Neve bunu ona söylemedi. Hikâyesindeki iki kötü karakterin onu herkesten daha iyi okuyabilmesinin içini tırmalayan ve göğsünü kabartan bir gerçek olduğunu ona söylemedi.

"Raffe'yi kandırmadım," dedi sessizce. Neredeyse bir silah. Başka birinin ona bakıp gerçeği gördüğünün kanıtı.

Çoğunlukla.

Bu isim Solmir'in başını duvara yaslarken ağzını buruşturmasına neden oldu. "Raffe ona ne söylersen inanırdı." Homurdandı. "Gerçek aşk böyle yapar, değil mi? Ben bilemem."

Elleri paltosunun çok uzun kollarında yumruk oldu. Gerçek aşk. Doğru.

Başını iki yana sallayarak Raffe'yi, aralarında her ne varsa onu ve onu bozduğu tüm değişmez yolları aklından kovdu. İç çekerek halının üzerine yerleşti, sonra arkasına yaslandı, başını yırtık kumaşın ve kırık tüylerin üzerine koydu.

"Rahat mı?" Solmir sordu.

"Cam bir tabuttan daha iyi."

Sessizlik. Solmir'in duvara doğru kaydığını duydu. "Bunun için üzgün olduğumu söyleyebilirdim," dedi, sesi neredeyse onunki kadar keskindi, "ama aslında seni güvende tutmak içindi. Senin güvenliğin için endişelendiğime inanmakta zorlanmanı anlıyorum ama bu doğru." Bir duraklama daha, daha uzun, soğuk havada daha ağır. "Sana ihtiyacım var Neverah. Ne yazık ki ikimiz için de."

"Buna değmezdi," dedi Neve, yan yatarak. Başını kollarına yasladı, paltosunun kumaşı yanağını tırmalıyordu, çam ve kar kokuyordu.

"Ne değildi?"

"Beni güvende tutuyor," diye yanıtladı.

Sis. Sadece etrafında değil, sanki sis onun içindeydi, sanki dağılmış ve dumandan başka bir şey olmamıştı. Neredeyse huzurluydu.

Rüya görüyor. Rüya görüyor olmalı.

Neve derin ya da sık rüya biri değildi, beyninin uykuda döktüğü şeylere daha zengin anlamlar yükleyen biri de değildi. Ama burada bir şeyler farklı hissediyordu. Ağır. Farkındaydı.

Zemini hissedemiyordu ama üzerinde yattığını biliyordu; yüzüne bastıran paltonun dokumasını hissedemiyordu ama orada olduğunu biliyordu. Eski tüylerin iğneleri geceliğine batıyordu ve onları sanki kalın bir kumaşın içinden geçiyormuş gibi hissediyordu, orada ama uzaktaydılar.

Ve sihir hissetti.

Çok değil, Solmir o morartıcı, korkunç öpücükle onu almadan önce taşıdığı şeye benzemiyordu, hatta bir nöbetçinin kanıyla her gün onu çalarken yüzeyde sürekli olan soğuk kayma bile. Ama içinde derinlerde bir nefes vardı, tam merkezinde dikenlerin batması, sanki bir şey öpücüklerin düzeltmeyeceği şekilde kalıcı olarak değişmiş gibiydi.

Ruhu, belki.

Etrafındaki sis yavaşça dağıldı. Dağıldıkça, cisimsiz olma hissi azaldı ve Neve'in bilinci tekrar uzuvlarına doğru ağırlaştı.

Değişen sis devasa bir ağacı ortaya çıkardı.

Ama sadece bir kısmının, alt yarısının. Birbiri üzerine kıvrılan köklerden oluşan bir kule, onun üç katı uzunluğundaydı. Boynunu büktüğünde, sisin içinde, başının kilometrelerce üzerindeymiş gibi görünen gövdenin başladığı yeri neredeyse görebiliyordu. Aşağı baktığında kendisinin de köklerin üzerinde durduğunu gördü. Görebildiği tek katı şey ağaçtı, dünyanın geri kalanı sadece sisten ibaretti.

Kökler beyazdı, tıpkı Tapınak'taki dallar gibi, ters çevrilmiş ormandaki ağaçlar gibi. Koyu renkli damarlar

Gölge çizgileri hâlâ bir şekilde ışıldıyordu. Ama çok yukarıda, köklerin bittiği ve gövdenin başladığı yerde, soluk altın parıltıları vardı.

Neverah Valedren.

Etrafında yankılanan, her yönden gelen ve yönden gelmeyen bir ses. Sesin dağınıklığı karakteristik özelliklerini seçmeyi zorlaştırıyordu ama belli belirsiz erkeksi, kendinden emin bir ses gibi geliyordu. Yarı tanıdık.

İleriye, kök kuleye doğru bir adım attı. Ağacın kendisi yaklaşmıyordu ama her adım onu bedenine daha çok bağlıyor gibiydi. Geceliği, Solmir'in paltosu ve Terzi'nin çizmeleri gitmiş, üzerinde ona rahatsız edici bir şekilde kefeni hatırlatan tül gibi beyaz bir örtüden başka bir şey kalmamıştı.

Derin bir rüya içgüdüsünü takip eden Neve, köklerden gövdeye doğru tırmanmaya başladı.

Tüm o beyaz ahşabın içinde bir şey parıldıyordu. Yaklaştıkça bunun bir ayna olduğunu gördü; altın yaldızla çerçevelenmiş, ağaç kabuğunun parlak ışıltısı karşısında belli belirsiz perişan görünen bir aynaydı bu. Paslı lekeler çerçeveyi çirkinleştirmiş, rengi neredeyse dayanılmaz derecede korkunçlaşmış ve sarı saçlar solmuş bir güneşten gelen ışınlar gibi kıvrımların arasından örülmüştü.

Ancak ayna, içinde barındırdığı yansıma kadar rahatsız edici değildi.

Neve'in damarları beyaz teninin altında simsiyahtı, her biri tüm vücudunu karanlık bir bağla sarıyordu. Minik dikenler bileğinden aşağıya doğru büyüyor, en büyüğü elinin yakınında, dirseğine yaklaştıkça daha küçük noktalara dönüşüyordu. Parmak eklemlerinden daha fazla diken çıkıyordu, bir eldiven gibi. Ve gözleri tamamen, simsiyahtı.

Tıpkı Solmir'in Terzi'den, öldürdükleri küçük canavarlardan aldığı büyülerde olduğu gibi. Ancak onunkinde bir ruhun varlığına işaret eden en ufak bir renk dokunuşu yoktu.

Onu kurtardığı canavarlık bu olmalıydı. Neve dikenli ellerinden birini yavaşça kaldırdı ve

Aynanın gümüşü yüzeyi, kırmızı ve altın rengine karşı gri teni.

Camda bir şey değışti. Yansımasında bir anlık bir bozulma oldu, çelimsizliği doldu ve renklendi. Koyu altın rengi saçlar, vahşı kahverengi gözler, kendisinininkinden daha dolgun dudakları daha dolgun yanakları olan bir yüz.

Kırmızı.

Neve aynaya doğru pençelerini savurdu, sivri uçlu elleri camı kırarmış gibi kavis çiziyordu. "Kırmızı! Beni duyabiliyor musun? Geri dön!"

Ama yansıması yine sadece kendisiydi ve bu bile anlıktı. Ayna onun görüntüsünü almayı bıraktı ve onun yerine sadece karanlıkla temas eden kalın bir ağaç kökü yumağını gösterdi.

Neve elini cama vurdu. "Kırmızı!" Hiçbir şey.

Dizlerinin üzerine çöktü, ellerinin topuklarını gözlerine bastırdı, dikenli bileziklerini umursamadı.

Neredeyse oldu.

Yine o ses, adını söyleyen ses, dolgun, yumuşak ve bir şekilde tanıdık, tam olarak bir araya getiremediği bir çocukluk anısı gibi. İçinde keder kabarmıştı, göğsünde yankılanan acıya cevap verecek kadar derin bir keder. Ellerini gözlerinden çekti -kan yoktu, sanki dikenleri kullanıcısına zarar vermekten acizmiş gibi- ve sisin içine baktı. "Ne?"

Henüz ayna olmaya hazır değilsin. Ağacı bulana, anahtarı bulana kadar değil.

Neve başını salladı. Saçma sapan bir yerde saçma sapan kelimeler, ama ses Ağaç'tan bahsetmişti ve bu ona bunun dikkat etmesi gereken bir şey olduğunu düşündürdü. "Kimsin sen? Yaşlı Biri mi? Taraftarlarından biri mi?"

Bir duraklama. Aynanın arkasında, ağaç köklerinin arasındaki boşluklarda Neve neredeyse bir şekil görüyordu. Belirgin bir şey seçilemeyecek kadar çabuk kaybolmuştu.

Ne olduğumu bilmiyorum. Pek sayılmaz. Soluk, bir nota ile

özlem. Ama bunu yaptığımı hiç sanmıyorum.

Hayal kırıklığı yerini daha karmaşık bir şeye bıraktı. Neve alt dudağını kemirerek yutkundu. "O zaman sana neden güveneyim?"

Muhtemelen yapmamalısın. Neredeyse şaka yapıyordum. Ama kime güveneceğiniz konusunda pek çok şüpheli karar verdiniz.

Gölgeli bir rüyada bedensiz bir ses tarafından azarlanacaksa lanet olsun ona; sadede gelmeyi tercih ederdi. "Ağaç hakkında bir şey biliyor musun?"

Sanırım biliyorum. Belki de. Ama anılar... sis gibidirler. Neve'in ayaklarının üzerinden bir sis dalgası geçti. Seni gördüğümde daha kolay oluyor. Ama arada kaldım.

"Neyin arasında?"

İki dünya. İkiniz. Yaşam ve ölüm de sanırım.

Neve kollarını kendine doladı, tüllü rüya elbisesinin içinden soğuk sızıyordu. "Bana bildiklerini anlat."

Ağaç her zaman olduğu yerde sizi bekliyor. Ama sadece ona ulaşmak yeterli değildir; aynalı bir yolculuk, eşleşen bir aşk olmalıdır. Ve bir anahtar, eğer geri dönecekseniz.

"Peki anahtarı nereden bulabilirim?" Bu başlamak için en iyi yer gibi görünüyordu. Aynalı yolculuklar, eşleşen aşklar... bunlarla daha sonra ilgilenebilirdi.

İhtiyacınız olduğunda, orada olacaktır.

Neve sisin içinde kaşlarını çattı. "Bana kim olduğunu söyleyemeyeceğine emin misin?"

Bir duraklama. Hatırladığım zaman, sana haber veririm.

Sis Neve'in teninde gezindi. Ürperdi - sanki bir şey arıyormuş gibi neredeyse istilacı hissettiriyordu.

Ses sertleşti. Sen boş bir kapsın.

Ayaklarının üzerinde kaydı. "Solmir büyüü elinde tutuyor. Yani ben..." Sustu ve dikenli ellerine baktı. "Sonum böyle olmasın diye."

Ses . Üzerine daha fazla sis çöktü, düşünüyordu.

Bu değişecek, dedi sonunda. Geçmiş, şimdiki zaman ve gelecek burada birbirine dolanıyor ve tüm yollar olan kadar sağlam görünüyor. Ama sonunda doğru olanı yapacaktır. Bu sağlam ve kesin.

O. Solmir mi? Neve açıklığa kavuşturmak istemedi ama bu soru ağzını aşağıya çekmesine neden oldu. Solmir'in doğru olanı yaptığı, sağlam ve emin olduğu fikri, onu büyü dışında herhangi bir nedenle öpmek istemesi kadar olası görünüyordu.

Aynanın ötesindeki köklerde bir şekil daha parladı, tekrar solmadan önce geniş omuzları ve dar bir beli seçmesine yetecek kadar somuttu. Yukarı bak.

Öyle yaptı. Yavaşça, sisin içinden bir dal indi. Yapraksızdı ve koyu renkli damarlarla keşişmesinin yanı sıra, beyaz ağta altın parıltıları vardı. Kabukta hapsolmuş ikilik. Tam başının üzerinde durdu, uzanıp orada yetişen şeye dokunabileceği kadar yakındı.

Elmalar. Biri siyah, biri altın, biri kıpkırmızı.

Eli neredeyse kendiliğinden hareket ediyor, sisin içinden uzanıp siyah elmaya dokunuyordu. Elma sıcaaktı. Bir şekilde bakır kokuyordu. Kk dikenlerin uçları, elmanın merkezinden dışarı doğru byyorlarmış gibi koyu renkli eti süslüyordu.

Onu seçme.

Sesinde bir aciliyet vardı. Neve elini bıraktı. "Nedir bu?" Nefes aldı. "Bu bir rüyadan daha fazlası."

Burada her şey göründüğünden daha fazlası. Elmalar başının üzerinde hafifçe sallanıyordu. İki dünyaya sahip olmak, ikisi arasında bir yere sahip olmak demektir ve siz ne birine ne de diğerine aitsinizdir. Her şey siz onları nasıl tasavvur ederseniz öyle görünür. Eğlence sese renk kattı. Bu senden daha fazla elma değil, ama gözlerinin görmek için bir şeye ihtiyaı var.

"O zaman burası dünyalar arası bir yer mi?"

Bir bakıma. Yaşam ve ölüm arasında bir yer. Bir şeyleri kilitlemek için bir . Bir duraklama. Hapishane yapma konusunda çok yetenekliyiz.

Çok az cevap veren birçok kelime. Neve kaşlarını çattı ve endişeyle tırnaklarını avucunun içine geçirdi.

"Ona söylemeli miyim?" diye sordu sessizce. "Söylediğın her şeyi?"

Ne istersen onu yap, dedi ses. Herkes kendi kötü adamının hikayesini en iyi nasıl anlatacağına karar vermeli.

Tırnakları daha derine battı.

Senin için başka bir şeyim yok. Bedensiz bir sesin nasıl bu kadar yorgun çıkabildiğini hayal bile edemiyordu. Yine o tanıdıklığı hissetti, aynı yorgun, bitkin ve kalp hastası tonunu tam olarak nerede duyduğunu hatırlamak için dudaklarını büktü. Ona geri dön.

Ve bu komutla gözleri fal taşı gibi açıldı.

Neve bir an için kendi içine düşmüş gibi bir hisle yan yatarak kıvrıldı. Farkındalık önce bacaklarına, sonra kollarına ve kalbine parça parça geldi. Fiziksel olarak hareket etmemiştı ama yine de kilometrelerce yol kat etmiş gibi hissediyordu.

Dünyalar arasında bir yer. Yaşam ve ölüm arasında. Anlamak için çok büyük ve ağır şeyler, düşüncelerinin saramadığı şeyler.

Ama denemek için fazla zaman harcamadı, dikkati başka bir şeyle dağılmıştı. Çünkü burada, Gölgelel Diyarı'ndaki bu yıkık kulübede biri şarkı söylüyordu.

Tanımadığı bir dildi bu, ninni gibi inip kalkan, alçak ve ağır bir melodiydi. Metalin tahtaya sürtünme sesini duydu; sonra şarkı bir küfürle kesildi.

Solmir bir dizini bükmüş, diğerini uzatmış, kulübenin duvarına yaslanmış oturuyordu. Başparmağı ağzındaydı, elinde bir hançer vardı ve yontulmuş küçük bir tahta parçası kasıtlı gibi görünen bir şekilde yerde duruyordu.

Hareket ettiğinde gözleri ona doğru kaydı. "Günaydın, uyuyan güzel," diye mırıldandı başparmağının ucuyla.

"Ama burada sabah yok." Neve yavaşça doğruldu, kasları protesto ediyordu. "Ne şarkı söylüyordun?"

Başparmağı ağzından düştü. Gri bir leke

Kan rengini kaybetmişti. "Şarkı mı söylüyordum?"

O küçük an için çok farklı görünüyordu. Yayılmış ve savunmasız, insan. Her ne olursa olsun doğru şeyi yapabilecek biri.

"Evet," dedi Neve, huysuzca. "Yüksek sesle."

Ses tonundaki sertlik Solmir'in gözünden kaçmamıştı. Solmir doğruldu, başparmağını gömleğine sildi, oyulmuş tahtayı aldı ve cebine soktu. "Bağışlayın beni, Majesteleri. İnsan vakit geçirebildiği kadar vakit geçiriyor."

"Şarkı söyleyerek ve... yontarak mı?"

"İçki ve yatak sporu olurdu ama Gölgeler Diyarı'nda ne yazık ki şarap yok ve benden diğerini istemeni bekleyeceğim."

Öfkeli bir kızarıklık alnından göğsüne doğru aktı. "Senden beni karşılaşacağımız bir sonraki küçük canavarın ağzına atmanı isteyeceğim."

"Beni iyi vakit geçirmekle tehdit etme." Ayağa kalktı, bir elini sallanan kapıya doğru salladı. "Şimdi ikimiz de iyice dinlendiğimize göre, gidip bir tanrıyı yok edelim."

Yedinci Bölüm

Kırmızı

Değişti, Eammon. Dün sana gösterdim ve sen de bekleyip kalıp kalmadığını görmemi söyledin." Elini salladı. "Kaldı. Bir anlamı olmalı."

Kırmızı aynanın yanında duruyordu, hâlâ kopmuş saçlarının telleriyle saçaklı ve kanıyla benekli, önünde ürkütücü bir merkez olarak tırnak kırpıntılarından oluşan bir yığın vardı. Kurbanlarının görüntüsü Eammon'u rahatsız etmişti, bunu söyleyebilirdi ama Eammon onlar hakkında yorum yapmadı. Onun yanında durmuş, kollarını kavuşturmuş, yansıyan saç kökleriyle aynaya bakıyordu. Kalın kaşları birbirine yaklaştı, ağzı ince bir çizgi halinde sıkıştı.

Günlerdir peşlerini bırakmayan tartışmanın hayaleti yakınlarda asılı duruyordu. Dün anlayışlı davranmış, onun haklı olup olmadığını ve aynadaki değişimin bir tesadüf olup olmadığını görmek için zaman tanımıştı. Şimdi harekete geçmeye hazırdı. Bir şeyler yapmaya hazırdı. Her şeyi yapmaya.

Eammon hâlâ isteksiz bir ifadeyle, "Olabilir," diye geçiştirdi. "Ya da aynanın artık çalışmadığı anlamına da gelebilir. Artık Wilderwood olduğumuza göre büyü değişti, İlk Kızları göstermesini sağlayan bağlar henüz anlamadığımız şekillerde değişti."

"Evet, farkındayım, teşekkür ederim. Ama annen aynayı kız kardeşini görmek için yaptı. İşlevi bu ve ben de bunu yapmaya çalışıyorum." Red'in eli aynaya doğru gitti. "Daha önce işe yaradıysa, Wilderwood yüzyıllardır olmadığı kadar güçlüyken neden şimdi yaramasın?"

"Çünkü daha önce Neve Gölgele Diyarı'nda değildi."

"Ama eğer bu onu görmeme yardım edecekse-"

"Kızıl, Gölgele Diyarı yanılıyor." Son kelime

neredeyse bir hırıltı. "Korkunç canavarlar ve daha kötü tanrılarla dolu baş aşağı bir dünya. Wilderwood şekil değiştirdiğine göre onu nasıl açacağımızı bilsek bile, böyle bir şeye öylece giremezsin, korkunç sonuçlar doğurmadan olmaz. Karanlık, çarpık ve içindeki her şeyi çarpıtıyor."

İçindeki her şeyi. Neve gibi.

Eammon kollarını geniş göğsünün üzerinde sımsıkı kavuşturmuş, yukarı itilmiş kolları uzun süre önce iyileşmiş yara izlerini ve ön kollarındaki kabuğa benzeyen siperleri ortaya çıkarıyordu. "Bu bir ipucu olabilir," dedi sonunda. "Hiçbir şey de olmayabilir. Sadece umutlanmanı istemiyorum, Red. İstemiyorum..." Sustu, baş ve işaret parmağıyla gözlerini ovuşturdu.

Etraflarında boğucu bir sessizlik oluşmuştu. Günlerdir bunun etrafında dönüyorlardı ve sonunda buradaydı.

Red yutkundu. "Ne istemiyorsun, Eammon?"

Sonunda elini bıraktı, yeşil halkalı gözleri ona doğru döndü. "Onu kurtarmaya çalışırken kendine zarar vermeni istemiyorum," dedi, her kelimesi sessiz ve netti.

"Ama benim için yaptığı buydu."

"Peki yapmasını istedin mi?"

"Aynı şey değil. Benim kurtarılmaya ihtiyacım yoktu. Neve'in ihtiyacı olduğunu biliyoruz."

Eammon buna cevap vermedi. Ama yüzündeki ifade değişmedi.

Red'in ağzı, sanki tüm vücudu bir yay ve o da bir okmuş gibi sıkıca tuttuğu için bir mengene gibi hissediliyordu. "Onu geri getiremeyeceğimizi mi düşünüyorsun?"

"Ben öyle bir şey demedim."

"Söylemene gerek yoktu"

"Bence onu geri getirme şansımız yüksek." Eammon'un sesindeki her tonu biliyordu, ne zaman yalan söylediğini, ne zaman doğruyu söylediğini ve ne zaman ikisinin arasında bir yerde oyalandığını biliyordu. Bu gerçektir ama zayıf gerçektir.

"Ama

Bu kolay olmayacak Red. Girilemez olması gereken bir hapishanede. Onu oradan çıkarmak için... önsezi ve aynalardan daha fazlası gerekecek ve bir şey denemeden önce ne yaptığımızı bildiğimizden emin olmalıyız."

Öfke damarlarının parlak yeşil renkte parlamasına neden oldu. "Yani kız kardeşim canavarlarla birlikte kapana kısılmışken sen sadece biraz daha okumak mı istiyorsun?" diye tısladı. Krallarla birlikte? Aşağıda ne olduğunu gördüm Eammon ve onu bırakmayacağım."

"Elbette onu bırakmayacağız. Ama zamana ihtiyacımız var-"

"Onun zamanı yok!"

Red bunu haykırmak istememişti; sesi kısıktı ve kelimeleri neredeyse yarım bir hıçkırık haline getirmişti. Eammon'ın elleri uzandı, teselli etme içgüdüsüyle, ama o geri çekildi. Adamın elleri düştü.

Yeşil damarların izlediği, ağaç kabuğuyla incelikle bilenmiş kolunu kaldırdı. "Dünya kadar vaktimiz var," diye fısıldadı. "Ama Neve'in yok. Neve hâlâ insan."

Eammon dik duruyordu, gözleri okunmuyordu. "Peki artık insan olmadığın için pişman mısın, Redarys?"

Hâlâ bazen yatakta ya da şaka yaparken onun tam adını kullanıyordu.

Ama bu resmiydi. Uzak.

Midesi dibe vurdu.

"Tabii ki hayır," diye nefes aldı ama kendini uzanıp ona dokunmaya zorlayamadı. "Bunu biliyorsun."

Cevap , sadece o kehribar ve yeşil bakışlarıyla ona bakmaya devam etti.

Sonunda Eammon içini çekti. "Ben kütüphanede olacağım." Merdivenlere doğru döndü. "Müsait olduğunda gel." Ayak sesleri merdivenlerde yankılandı, kapıyı iterek açtığında kapı gıcırdadı.

Kırmızı aynadan asma oymalı pencerelerden birine geçti ve onun avludan geçerek Kaleye doğru yürüyüşünü izledi. Bir yanı ona seslenmek, onu kendine çekmek istiyordu.

geri dönmesini, ikisi de tartışmalarını unutana kadar onu kulenin zemininde götürmesine izin vermesini istedi.

O yapmadı.

Bunun yerine içindeki tüm ağaçları, derisinin altında taşıdığı Wilderwood'u düşündü. Eammon'la birlikte nöbetçileri, çürümeleri Gölgeler Diyarı'na açılan kapıları açan nöbetçileri.

Eammon beklemek istedi. Neve'e gitmek için tamamen güvenli, hiçbir risk taşımayan bir yol bulmak istiyordu. Red bunun mümkün olmadığını biliyordu. Onun korkusunu anlıyordu -onu kaybetme düşüncesi içindeki her şeyi dikenli düğümlere dönüştürüyordu- ama Eammon'un bir kardeşi yoktu. Bir ikizi. Bunu, bunun eşsiz acısını anlayamazdı.

Red, Neve'i Gölgeler Diyarı'nda daha fazla bırakamazdı. Eammon'un hiçbir şeyi riske atmayan efsanevi mükemmel planını bulmasını bekleyemezdi.

Ve işe yarayabilecek bir şeyi denemesine engel olmasına izin veremezdi.

Kafasının içinde bir hışırtı, ağaçların arasından geçen rüzgâr gibi. Bir uyarı mı? Bir hayır duası mı? Umurunda değildi. Planı gevşek ve kötü biçimlendirilmişti ama Red'in aklına gelen ve işe yarama ihtimali olan tek şey buydu ve çaresizlik pek çok açığı kapatıyordu.

Avlunun aşağısında, Eammon kalenin kapısında durakladı. Dönüp ona baktı, gözleri öğle güneşiyle gölgelenmişti. Sonra içeride kayboldu.

Eğer ona söylerse, Red'i durdururdu - belki de onu lanet kütüphaneye kilitleyecek kadar ileri giderdi. Red bunu yapacaksa şimdi yapmalıydı ve yalnız olmalıydı.

Kalenin kapısı Eammon'un arkasından kapanırken, Red merdivenlere doğru ilerledi.

Artık Wilderwood'da ona karşı bir tehdit yoktu ama

Kapının ötesine geçmek hâlâ kalbinin boğazına çarpmasına neden oluyordu. Red kapıyı arkasından sessizce kapattı ama kimsenin onu dinlemediğini biliyordu. Eammon şimdiye kadar bir kitaba gömülmüş olurdu, tartışmalarını unutmak için olduğu kadar işe yarar bir şeyler bulmak için de... Fife ve Lyra da dün geceyi başkentte geçirdikten sonra Raffe'yle buluşmaktan dönüyor olacaktı.

Yine de ağaçların arasından geçerken onları dikkatle izledi. Eski alışkanlıklardan vazgeçmek zordu.

Göğsüne tuttuğu aynayla hızlı hareket etmek zordu. Red aynayı karnından uzağa doğru eğdi ve kaşlarını çatarak yüzeye baktı. Hâlâ o tuhaf ve katmanlı kök karanlığıyla kaplıydı, gözlerinizi kırmazsanız seçmeniz neredeyse imkânsızdı.

Elbette, kökler bir nöbetçiye ihtiyacı olduğu anlamına geliyordu. Kendi içinden birini çekip çıkarması, Neve'i içine çekecek bir kapı açması gerekiyordu. Başka ne anlama gelebilirdi ki?

Düşüncelerine karşı bir başka hışırtı, yanlarından geçen altın iplik koparılmış bir arp teli gibi titreşiyordu. Wilderwood bir şeyler anlatıyordu ama ne olduğundan emin değildi.

Red'in dönüştüğü şey hakkında anladığı çok az şey vardı. Dışarıda kadın-içinde çoğunlukla-orman. Eammon'u bir terazi gibi düşündüğünü hatırlıyordu, kemikten dala ileri geri sallanıyordu, dengeyi sağlamak zordu. Wilderwood olduklarından beri, sanki bu teraziye bir destek koymuşlar, onları mükemmel bir dengede tutmuşlardı.

Peki onları tekrar devirirse ne olur? Ya içindekini dışarı çıkarırsa?

Red başını iki yana sallayarak düşüncelerinde toplanmak ve kendini tökezleyecek bir şey haline getirmek isteyen şüpheyi dağıttı. Bu Neve içindi. Sonuçlarına katlanacaktı.

En azından bunu yapabilirdi.

Rotası planlı değildi. Ama Red, diğer İkinci Kızların cesetlerini bıraktığı açıklığa vardığında

Eammon'u bir ömür önce yarı yarıya ormana gömülmüş halde bulunduğu yerde dinlenmek doğru gibi görünüyordu. Altın sarısı ve koyu sarı yapraklar zemini kaplamış, keskin, neredeyse tarçınımsı kokuları havaya yayılmıştı. Dairesel kenarda artık nöbetçi yoktu ama burası hâlâ kutsallığa, şimdiye kadar bulunduğu her yerden daha yakın geliyordu.

Özellikle bir yer. Kabuğunda yara izi olan n bet iden artık hiçbir iz yoktu - kinci Kız'ın kurban edilmesini emreden kelimelerin belirlediği, Gaya'nın ablası Tiernan Niryea Andraline'in onları kesip Valleyda'ya geri getirdiği n bet iden- ama Kızıl'ın içindeki bir şey onun olduğu yeri tanıdı.  inde Wilderwood'un haritasını taşıyordu ve bu nokta işaretliydi.

Bir süre düşündükten sonra aynayı ağacın büyüdüğü yere yüzü yukarı bakacak şekilde koydu.  er evenin içine örülmüş saçlarının altın rengi neredeyse yapraklarla eşleşiyordu. Kızıl aynanın yanında dizlerinin üzerine çöktü ve kemerinden kısa bir hançer çıkardı.

Belki de bu aptalcaydı. Belki de hiçbir işe yaramayacaktı - aynaya yaptığı diğer fedak rlıkların hiçbiri işe yaramamıştı. Ya da belki de Neve'i kurtaracak şey sonunda buydu, burada, Eammon'u kurtardığı, büyü ve kanın birbirine bu kadar yakın aktığı açıklıkta.

Red'in emin olduğu tek şey Neve'i karanlıkta bırakamayacağıydı. Onu canavarlarla bırakamazdı.

Neve onun için bunu yapardı.

Kızıl'ın içindeki Wilderwood sessizdi. Ne zihninde ne de derisinin altında bir hışırtı vardı; normalde kanının akışı yaprakları kıpırdatan bir esintiydi, kalbinin atışı dalların sallanmasına neden olurdu. şimdi ise kemiklerine kök salmış orman donup kalmış, onun ne yapacağını görmek için bekliyordu. Terazide nasıl vuracağını görmek için.

Kızıl derin bir nefes aldı. Hançer avucunun üzerinde sallanıyordu, kararsızdı ve Wilderwood'un altın çizgisi

düşüncelerine karşı durgun ve sessizdi.

Hançeri düşürdü. Kan her zaman geçici bir çözüm olmuştu, hiçbir zaman gerçek bir çözüm olmamıştı - Eammon ona Wilderwood'un yarısını verdiğinde, ormanın kenarında tamamen sihirliiyken, tek yaptığı elini kalbinin üzerine koymak olmuştu.

Bir an sonra Red elini sonbahar yapraklarının üzerine koydu, parmaklarını toprağa doğru bastırırken yaprakların derisinin altında çıtırdadığını hissetti.

"Birini bırakmak istiyorum," dedi bir süre sessiz kaldıktan sonra. "Nöbetçilerden birini. Kız kardeşime ulaşabilmek için kendi dışımda birine ihtiyacım var." Ne kahkaha ne de hıçkırık olan bir ses, aradaki vahşi, ham boşlukta yaşayan bir şey. "Böylece kilitli bir kapıyı açabilirim."

Niyetini toprağa açıkladığı için kendini biraz gülünç hissediyordu. Ama kökleri aldığı anı, Valleydan sarayının altındaki o nemli hapishaneyi ve ormana tam olarak ne istediğini nasıl bildirmek zorunda kaldığını hatırladı. Yaptığı her şeyin kendi seçimi olduğunu bilmesini sağlamıştı.

Önce hiçbir şey.

Sonra bir
kükreme.

Sesin kendi ağzından geldiğini fark etmesi bir anını aldı, bir duygu parıltısı elinden yukarı, kolundan aşağı yalayarak kalbinin etrafında alevlendi. Red'in sırtı kamburlaştı, acıdan değil ama onun ötesinde bir şeyden, acı ve zevk ikilisini o kadar aşan bir şeyden ki bildiğinden farklı bir dünyadan geliyor gibiydi.

İçinde bir yırtılma, omurgasında bir burkulma, en derin yerlerinden koparılmış hayati bir şey. Taşıdığı nöbetçilerden birinden hem daha katı hem de daha geçici, sanki ruhu bedeninden ayrılıyordu.

Red içerideki ormandı, o dışarıdaki dünyaydı - bir parçasının koptuğunu, toprağa kök saldiğını, farkındalığını kendi zihninden dışarıya, toprağa ve onun dokunduğu her şeye yaydiğını hissetti.

Sonsuz. Her şeyi bilen.

Sadece kantarın topuzunu kaçırmamış, onu devirmiş, her şeyi altüst etmişti. Kanı ve niyeti onun içini dışına çıkarmış, insanın geri çekilmesini ve ormanın öne çıkmasını sağlamış, onu ışığa ve sınırsız büyüye dönüştürmüştü. Güzeldi, sarhoş ediciydi.

Bu onu çıldırtacaktı.

Damarlarının her biri yemyeşil aktı, sonra altın rengine büründü. Ellerinden kökler çıktı ama kopmadılar - derisi soldu, sertleşti, kabuklar kollarına ve kalbine doğru yayıldı.

Sadece bir nöbetçiyi serbest bırakmıyordu. Biri haline geliyordu. O ve bu ağaç, bir ve aynı, vücudu bir kapı açtı.

Red, Eammon'un açıklığa doğru kaydığını görmekten çok hissetti, ona ve yanında yatan aynaya baktı, ne yaptığını bir saniye içinde anladı. Yüksek sesle ve uzun uzun küfretti. "Redarys!"

Ormanda bir gümbürtü koptu. Red'in kemiklerinde, nöbetçi olan kısımlarında ve hâlâ kadın olan kısımlarında neredeyse bir çağrı gibi titreşti.

Parmaklarında - eskiden parmakları olan, şimdi kökleri olan, toprağın içinde uzanan parmaklarında - bir kalp atışı hissetti. Kendisinininki değil ama sanki birine uzanmış ve onun sadece bir parçasını kavramış gibi bir karşılık.

Şok dalgası ağaçların arasından geçerken, Eammon... yer değiştirdi. Wilderwood'un yarattığı tüm değişiklikler parladı ve bir an için şeklini gizledi. Durduğu yerde bir delik vardı, altın ışık ve uzun beyaz ağaçlardan başka bir şey barındırmayan atmosferde bir insan şekli, sanki biri vücudunu bir tuval olarak kullanmış ve üzerine Wilderwood'u boyamıştı.

Düşüncelerinin yanından geçen ormanın altın ipliği, kafasının içinde yankılanan melodik bir ses göndererek burkuldu, aynı anda hem güzel hem de korkunçtu. İşaretini taşıyan kolu -şimdi yarı kabuk- sanki güneş ışığını derisinin altına hapsetmiş gibi yanıyor ve ağrıyordu.

"Kendini geri çağır, Redarys," diye hırladı Eammon, yapraklarla kaplı ve neredeyse hiç insan olmayan bir sesle. "Kendini bana geri çağır."

Basitçe durabileceği düşüncesi çok basit görünüyordu. Peki gerçekten istiyor muydu? Neve'i kurtarmak için bunu mu yapması gerekiyordu? Birini bu kadar çok severken ne kadar ileri gitmek çok uzaktı?

Eammon'un gözleri. En koyu yeşilin içinde kehribar rengi haleler, ağırlı ve nemli. "Lütfen Kırmızı." Sesi, yapraklar tarafından engellenmemiş, boğuk ve alçaktı. "Gitme."

Beni burada yalnız bırakmaya cüret etme. Bunu ona bir kez söylemişti, aynı açıklıkta. Başka hiçbir şeyi kabul etmeden önce aralarında verdikleri bir söz. Şimdi bozmayacağı bir söz.

Kabuk gibi hissedilen ve özsu gibi tadı olan dişlerini gıcırdatan Red, Wilderwood'u çekiştirdi ve niyetini tıpkı başladığında yaptığı gibi toprağa geri soktu.

Böyle olmaz, diye düşündü, kelimeleri ok gibi göndererek. Bana başka bir yol göster.

Ve Wilderwood sanki başından beri bunu istiyormuş gibi iç çekti.

Kızıl kendini topraktan çekerken bilinci tekrar insana benzer bir şekle büründü. İlk başta parmakları hâlâ kök, beyaz ve inceydi ama yavaşça geri çekilerek bir el şeklini aldılar, kabuk yerine deri. Acıdı ve ürperdi.

Avucunun içinde bir şekil vardı. Sanki toprağın içinden bir şey çekip çıkarmış gibi, seçilemeyecek kadar çamur içindeydi. Ne olduğunu anlamaya vakti olmadı; yer altından gümbürdedi, uyanan bir canavarın sırtı gibi yalpaladı. Bu onun dengesini bozmaya yetti; Red şekli tuniğinin cebine soktu ve ellerini yere dayadı.

Başlar başlamaz, gümbürtüler kesildi.

Aynada hâlâ karanlık ağaç köklerinden başka bir şey yoktu.

Ağızındaki acı toprak tadı başarısızlık gibi geliyordu.

Açıklığın karşısında Eammon'un gözleri parlıyordu, kahverengi ve yeşil, kabuk zırhlı ön kollarının üstündeki damarlar yaralı teninde belirgin bir şekilde duruyordu. Bir insandan çok bir orman tanrısına benziyordu. Birbirlerine baktılar, aralarındaki hava çatırdıyordu.

"Ne yapıyorsun sen?" Dişlerinin arasından bir lanet gibi gıcırdadı. "Ne yapıyorsun, Red?"

"En mantıklısı buydu." Titreyen bacaklarının üzerinde durdu. "Gölgeler Diyarı daha önce de hep böyle açılmıştı. Sana söylersem beni durduracağını biliyordum."

"Tabii yaparım." Bir yırtıcı gibi ileriye doğru adım attı. "Seni sebepsiz yere parçalanmaktan alıkoyacağımdan hiç şüphen olmasın. İşe yarayacağını bile bilmediğin halde yapabileceğin en tehlikeli şeyi yapmanı."

"O benim kız kardeşim, Eammon."

"Ve sen de benim karımsın." Neredeyse bir hırıltı ve elleri pençe şeklinde kıvrıldı. "Sen çözülürken öylece oturmamı mı bekliyorsun?"

"Benden beklediğin , değil mi?" Ağız kapandı.

Red gözlerini kapadı, derin ve titrek bir nefes aldı. "Denemeden edemezdim."

Eammon başını salladı. "Söylemeliydin-"

"Ne istiyorsunuz?" Yeni bir ses, her ikisini de öfkelerinden uzaklaştıracak kadar büyük bir kinle delip geçti. Ormanla değişime uğramış iki çift göz açıklığın kenarına döndü.

Fife, dişlerini göstermiş ve yüzü fırtınalı. Bir kolunu yukarı kaldırmış, diğer elini ön kolunun etrafında kavuşturmuştu. Parmaklarının altında, Pazarlıkçının İşareti bir fener gibi parlıyordu.

Kafasındaki ses, kolundaki yanık. Fife da hissetmiş olmalıydı, Eammon'ın çaresizliği Wilderwood'un çağrısını göndermesine neden olmuştu.

Lyra Fife'ın arkasında duruyordu, ifadesi okunamıyordu, açık kahverengi gözleri açılmıştı. Red ve Eammon'a baktı.

dudaklarını birleştirdi ve döndü.

"Fife?" Eammon'un sesi şaşkınlıkla karışıktı. Eli Mark'ının üzerinde değildi; Fife ve Red'e bir ok gibi saplanmış olsa da çağrıyı hissetmiş gibi görünmüyordu.

Fife'ın hiç bu kadar kızgın görüldüğünü görmemişti. Solgun yüzündeki çiller göze çarpıyordu ve göğsü sanki kilometrelerce koşmuş gibi kabarmıştı.

"Sen aradın." Sıkılmış dişlerinin arasından bir hırıltı, sanki bu kelime ikiye bölebileceği bir şeymiş gibi. "Neredeyse Keep'e varmak üzereydik ama sen aradın ve ben de gelmek zorunda kaldım. İşte buradayım." Elini çevredeki ormana doğru uzattı. "Ne sikim istiyorsun Eammon?"

Red yutkundu. "Benim hatam," dedi sessizce, Fife ile Eammon'un arasına girerek. "Aptalca bir şey yaptım ve... Eammon panikledi."

Lyra hâlâ onlardan uzağa bakıyordu. Ama panik kelimesini duyunca omuzları kaskatı kesildi ve Red onun tek bir iç çekiş sesi çıkardığını duydu.

"Bir kazaydı," diye gürlledi Eammon arkasında. Red omzunun üzerinden baktı; ağzı kızgın olduğu anlamına gelen özel bir şekilde tutulmuştu ama kendisine kızgındı ve gözleri güneş ışığında gölgelenmişti. "Bu bir mazeret değil ama söz veriyorum Fife, kasıtlı yapmadım. Sana asla bu şekilde emir vermeyeceğimi biliyorsun, umarım biliyorsundur."

"Ama yine de yaptın." Fife onun kolunu bıraktı; Mark'ın zonklaması azalmış gibi görünüyordu ama acı hâlâ çenesinin hizasında yaşıyordu. "Sen, Wilderwood, sen ve o her neye dönüştüyseniz beni kendinize çektiniz. Ve bu acıtıyor, Eammon. Krallar ve gölgeler, bu-"

"Acıdığını biliyor." Red'in sesi onunkiyle kesişti, pürüzlü ve öfkeliydi, kendisine, Fife'a, Eammon'a, her şeye. "Wilderwood'un ne kadar acı verdiğini Eammon'dan iyi kimse bilemez, Fife. Sana öyle demek istemediğini söyledi."

"Sen de hissettin mi?" Fife'ın ela gözleri Red'e döndü. "Yoksa sen muaf mısın? Acıyı sadece sihirli olmayan bizler mi çekiyoruz?"

"Hissettim," dedi Red ve göz ucuyla Eammon'un omuzlarının çöktüğünü gördü.

Yine de bir adım öne çıktı. "Hepimiz şu anda bu işin nasıl yürüdüğünü anlamaya çalışıyoruz-"

"Görünüşe göre Wilderwood iletişim konusunda, siz de dinleme konusunda daha iyi ."

Lyra'nın eli Fife'in koluna indi ve işler daha da kötüye gitmeden onu durdurdu. "Kaleye geri dönüyoruz." Omzunun üzerinden Red ve Eammon'a baktı. "Bence peşimizden gelmemelisiniz. En azından bir süreliğine."

Sesi sabitti ama içinde çelik vardı. Red üzgün olduğunu söyleyebilirdi, sarsılmıştı ve zorlukla bir arada duruyordu. Gözlerinde uzaklara dalan bir bakış vardı, sanki zihninde yeni bir şeyi, henüz hesaplaşmaya vakit bulamadığı bir bilgiyi evirip çeviriyordu.

Anlayış çabuk geldi. Fife Lyra'ya hâlâ pazarlığından bahsetmemişti. Görünüşe göre Fife'in yeni Markası tarafından çağırılması Lyra'nın duyduğu ilk şeydi. İkisinin bir dakika yalnız kalmaya ihtiyacı vardı. Fife ve Eammon'ın birbirlerine attıkları zehirli bakışlara bakılırsa, onların da biraz yalnız kalmaya ihtiyaçları vardı.

"Sonra konuşuruz," dedi Red sessizce. Lyra'nın konuşacak birine ihtiyacı olacaktı. Red, sevdiği birinin senin adına zor kararlar vermesinin nasıl bir şey olduğunu biliyordu.

Bunu iki kez biliyordu.

Fife son bir yanık bakışla Lyra'yı ormana kadar takip etti. Gölgelelerin arasında kaybolmadan önce Red, Lyra'nın onun elini tuttuğunu gördü.

İç çekerek Kurt'unun yüzüne döndü.

Eammon tepesinde dikiliyordu, gözleri parlıyor, boynundaki damarlar yeşil yeşil yanıyordu. Sesi artık yaprak katmanlı bir tınıya bürünmüştü, duyduğu kadar hissettiği de bir tını ve bunu bilerek yaptığını biliyordu. "Bu son derece aptalcaydı, Redarys."

"Onu öylece bırakamazdım.

çalış." kadar iri olamıyordu ama bakışlarına karşılık verdi ve saçlarının arasından geçen sarmaşıklar açıldıkça yaprakların kafa derisine sürtündüğünü hissetti. "Sırf çok zor olabilir diye bir yolu gidilmeden bırakamam, senin gibi değil."

"Bu hiç adil değil."

"Hayır, değil. Ama o benim ikizim." Başını salladı, sesi yükseliyordu. "Böyle bir kaybın, senin bir parçan olan birini kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu anlamıyorsun!"

"Öyle değil mi?" Bir eli kalçasına asılıp onu kendine çekerken diğer eli yüzünü kavradı. Başparmağı yanağında kabaca gezinerek alt dudağını aşağı çekti. "Ailemi kaybettim. Neredeyse seni de kaybediyordum." Yaralı parmaklarından bir titreme geçti. "Bu korkunun nasıl bir şey olduğunu biliyorum ve bana bunu tekrar hissettirmeyeceksin."

Ortasında alevlenen ısı, öfkeyle daha da yükseldi. "Yani şimdi bana emir mi veriyorsun?"

"Kesinlikle öyleyim." Adamın dudakları kadının dudaklarına çarptı ve kadın tırnaklarını adamın omuzlarına acıtacak kadar sert geçirdi ve bu tam da ikisinin de istediği şeydi. Bir rahatlama. Bir erteleme. Öfke, şehvet ve kaybolmuşluk birbirine karışmıştı ve bu bir çıkış yoluydu, eşit ölçüde savaşmanın ve iyileşmenin bir yoluydu. Adamın dişleri kızın alt dudağına battı ve Red nefesini tutarak ellerini adamın saçlarına doladı.

Ona bakabilecek kadar geri çekildi, bir eli ensesindeydi, diğer eli ise tuniğini sürükleyerek çıkarırken yan tarafında geziniyordu. Yakıcı ağzı boğazından aşağıya, köprücük kemiğinin üzerinden geçerek göğsüne yaklaştı, ta ki sırtı kavislenene ve nefesi iniltiye dönüşene kadar.

Eammon onu sert ve kaba bir şekilde yaladı, sonra aşağı indi. Kalça kemiğini öptü, taytının belini çekti, ağzı ortaya çıkardığı her santim derideydi. Taytını çıkardığında, Red ellerini onun omuzlarına koyarak çalıların arasına fırlattı, adam ona baktı, altın yaprakların üzerinde bir tövbekâr gibi diz çökmüştü, gözleri parlıyordu ve siyah saçları dağınıktı.

"Kendimi kaybetmeme asla izin vermedin, Red." Sesi boğuk çıkıyordu, konuşurken bile elleri kızın üzerinde geziniyordu, sanki kız tutabileceğine inanmadığı bir şeymiş gibi. "Beni her seferinde geri getirdin, bunun için seni öldürmek istediğimde bile. Bu yüzden ben de kendini kaybetmene izin vermeyeceğim."

"Yapmayacağım." Adamın gömleğini çekti, başından çıkardı ve ağaçların arasına fırlattı. Dizlerinin üzerine çöktü, çünkü bu şekilde onun tenine daha fazla dokunabilir, yara izleri kendi üzerinde iz bırakana kadar göğsüne bastırabilirdi. "Kendimi kaybetmeyeceğim."

"Hayır, yapmayacaksın." Ağzı onunkine karşı açık kaldı. "Sana bu kadar ihtiyaç duymamı sağlayıp sonra da gidip bir kapıyı açmaya çalışırken kendini öldüremezsin. Anladın mı?"

Bunu ama ona karşı hareket edişi, onu toprağa bastırışı ve kalçalarının üzerine yerleşışı bunu gösteriyordu.

Orada kalmasına izin vermedi. Eammon onu belinden kavrayıp sırtını toprağa, kendisini de yukarıya yaslayacak şekilde yuvarlamadan önce, o tanıdık kıvrımı ortasında hissedecek, sonsuz sonbaharın soğuşuna rağmen her ikisinin de alnını ter kaplayacak kadar uzun süre at sürdü.

"Çok hızlı," dedi, içinden çıkarken bir öpücük için eğildi. Ağzı kalçasına, uyluklarının bittiği hassas deriye sürtündü. "Bu şekilde çok çabuk bitecek ve bunu hatırlamanı istiyorum."

Ona her zaman hatırladığını söyleyecekti, ama sonra ağzı onun üzerindeydi ve tutarlı bir konuşma imkansızdı.

Eammon bunu yaptığında, kadın yıldızları görene kadar, içindeki sarmal sıcaklık birden fazla kez patlayana kadar durmadı. Ve ancak o zaman onun üzerine, içine doğru yükseldi, kollarını başının ve omuzlarının iki yanına dayayarak güneşi engelledi.

Konuşmadılar. Gerek yoktu. Ve ikisi de zirveye ulaştığında,

onu öptü.

Daha sonra, ormanda çıplak bir şekilde pelerininin üzerine uzandılar. Kırmızı yanağını Eammon'un göğsüne yaslamış, kalbinin ormanda attığı gümbürtüyü dinliyordu. Düşünceleri gerildi, durgunlaştı, uykunun şurup yavaşlığına yaklaştı.

Ve sis gördü.

Eammon'la birlikte uzanmıştı ve şimdi ayakta idi ama hâlâ onun tenini kendi teninde hissedebiliyor, pelerininin dokumasının yan tarafına baskı yaptığını hissedebiliyordu. Etrafına bir göz attığında Eammon'un orada olmadığını gördü; Red yalnızdı, sadece o ve sis vardı. Uyanıklıkla uyku arasında bir yerde, yarım bir rüya.

Artık çıplak da değildi. Onun yerine, Kurt'a kurban olarak kutsandığında giydiği elbiseye benzer, uzun, soluk ve tüllü bir şey giymişti. Kumaşı karıştırırken ağzı alaycı bir şekilde buruştu. Hayatın, arzusun ve anının parçalarını alıp tuhaf şekillerde birbirine diken bir başka rüya-şey.

Ama üzerinden kayan sis neredeyse elle tutulur gibiydi. Ve Red kristal netliğinde izlendiğini biliyordu.

İhtiyacın olan sevgi buydu. Vahşi, vahşi ve kan dökmeye meyilli.

Sisin içinden dar gözlerle bakarak -bir rüyada olabileceği kadar- etrafına bakındı. Hiçbir şekil görünmüyordu, konuşan şeyin ne olabileceğine dair ona ipucu verecek hiçbir şey yoktu, ancak ses erkeksi ve neredeyse tanıdık geliyordu.

Bunun bir rüya olduğundan emindi ama çok tuhaf bir rüyaydı.

Tedirginlik kürek kemiklerini sızlattı. Kollarını kavuşturdu. "Kimsin sen?"

Cevap alamayacağını düşündüğü kadar uzun bir duraklama. Sonra: Bilmiyorum, gerçekten.

Sis yavaşça dağıldı, soğuk havadaki nefesler gibi sürüklenip gitti. Sisin gidişi onun nerede olduğunu ortaya çıkardı.

Bir ağaç. Ama Red ağacın dallarındaydı, bir ağacın üzerine tünemişti.

Beyaz kabuğundan ince altın damarlar dolanan, boyu kadar geniş bir dal. Altında sonsuz bir sis, kilometrelerce aşağıya doğru uzanan bir gövde vardı. Gözlerini kısarsa, inanılmaz uzunluktaki gövdenin dibinde, karanlıkla temas eden kök yumaklarını görebiliyordu.

Neredeyse aynada gördüğü gibi.

Red dizlerinin üzerine çöktü, dalın kenarından cesaret edebildiği kadar uzağa eğildi ve karanlığa doğru "Neve!" diye bağırdı.

Henüz değil.

Ses yorgun ama kararlı geliyordu, tıpkı yaramaz bir çocuğu uyaran yorgun bir ebeveyn gibi. Anahtarın sende. Ağacın senin içindeki yarısı içindeydi, ama o kendi yarısına yolculuk etmeli ve anahtarını orada bulmalı. Sabırlı olmalısın.

Kaşlarını çattı. Ses aynı anda her yerden geliyordu, sanki sisin kendisi fısıldıyordu. Yine de o tanıdıklık hissi, tam olarak yerine oturmayan ama kimin konuştuğunu görse oturabilecek bir anı. Kırmızı yavaşça ayağa kalktı ve dal boyunca ilerledi.

Başka bir dalda gözüne bir şey takıldı, uyumsuzca parlak bir renk parıltısı. Kırmızı kaşlarını çattı.

Elmalar. Üç küme, biri altın, biri siyah ve biri de kan kırmızısı.

Ağaç anahtardır, aynadır, diye geldi ses, sisin içinde yankılanarak. Ağaç hem vardır hem de . O sizsiniz ve taşıdığınız parçadır.

"Anlamıyorum," diye mırıldandı Red, gözleri hâlâ elmalardaydı.

Yansıtılmış güç ve yansıtılmış sevgi, diye yanıtladı ses. Gölgele Diyarı'nı açan şey budur. Kalp Ağacı'nı açar. Seni açar.

"Bu hiçbir şeyi açıklığa kavuşturmadı," diye mırıldandı Red, ama gözleri yana kayınca tuzlu bir yanıtın geri kalanı boğazında düğümlendi.

Ağaç gövdesinden çıkan aynayı gördüğünde

Ağaç.

Yanında getirdiği aynayı, Neve'e göstermek için çok uğraştığı aynayı. Aynada kendi yansımasını gördü, yarı orman yarı kadın, vahşi gözlü ve öpücükle morarmış. Ama sonra bir parıltı oldu, gri tonlu bir dünya yarım anlığına yansıdı. Hem kendisine benzeyen hem de benzemeyen, uzun siyah saçlı, siyah gözlü ve bileklerinde dikenler olan bir kadın.

Neve.

Ama Kırmızı, üzerinde durduğu dalı ve aşağıdaki sonsuz düşüşü umursamadan ileri doğru koşmaya çalıştıkça, rüya kaydı, yorgun zihninin oluşturacağı bir şeye daha çok benzedi ve kendi gerçekliğinden uzaklaştı. Adımları çok uzun ve çok yavaştı, kavrayan parmakları aynanın çerçevesine dokunamadı. Ayna geriye düştü, kayboldu ve o da onu karanlığa kadar takip etti.

"Kırmızı mı?"

Eammon yan dönmüş, bir elini kızın başının diğer tarafına koymuş ve onu kollarının arasına almıştı, gözlerinde endişe vardı. "Bağırdın."

Uzandı ve adamın kaşlarının arasındaki çizgiyi düzeltti. "Özür dilerim," dedi. "Tuhaf bir rüya."

Kaşlarını çattı. "Yine mi?"

Red başını salladı, doğrulmaya çalıştı, saçları uyku ve seks yüzünden dağılmıştı. "Bu sefer farklı hissettim." Aceleyle attığı tuniğini aradı, aniden topraktan çıkardığı şeyi bulma ihtiyacı duydu. "Kalp Ağacı terimi sana bir şey ifade ediyor mu?"

Eammon'un kaşları daha da çatıldı. "Aklımın ucundan bile geçmiyor, hayır."

Tuniği birkaç metre ötedeydi - lanet olsun, o şeyi gerçekten fırlatmıştı - bir çalının alçak dikenlerine dolanmıştı. Red, cebine uzanıp neredeyse nöbetçi olduğunda elinde kalmış olan gizemli nesneyi çıkarmadan önce onu çözmeye zahmet etmedi. Üzerindeki kiri temizlemek için dizine vurdu.

Bir anahtar. Beyaz tahtadan yapılmış ve altın damarlarla işlenmişti ama bir anahtar olduğu kesindi. Ve elini anahtarın etrafına sıkıca kapattığında, sanki anahtar yaşayan bir şeymiş ya da en azından ona bağlıymış gibi, bir kalp atışının zayıf ritmini hissetti.

Hâlâ kafası karışmış olan Eammon'a döndü ve onu havada tuttu. "Bu her neyse," dedi, "görünüşe göre bir kilidi var."

Sekizinci Bölüm

Neve

Çünkü Neve'in en çokiyi bilenmiş yetenek oldu
Kendine işkence ederken, onlar yürürken Raffe'yi
düşündü.

Gölgeler Diyarı'nın her daim var olan soğuğu, onun sıcaklığını kolayca akla getiriyordu. Sıcak kahverengi gözler, sıcak gülümseme, paylaştıkları tek öpücük için onun sıcak ağzı, annesi ölmüş, elleri büyüden buz tutmuş ve Red hâlâ yokken odasında.

Onu bir uçurumun kenarından geri çekmek ister gibi öpmüştü.

Ama bundan daha fazlası vardı, değil mi? Onu kurtarmayı istemekten ve işe yarayacağını düşündüğü şeyi varsaymaktan daha fazlası?

Neve'in dudakları birbirine yapıştı, hatırlamaya, o öpücüğü zihninde yeniden canlandırmaya çalıştı. O sırada onu hissetmekten, bir an için bile olsa ulaşılmaz olduğunu düşündüğün bir şeye sahip olmanın verdiği tamamen fiziksel heyecandan ötesini düşünmemişti. Aralarında her zaman var olan şeyin özü buydu, güçlü ve baş döndürücü: asla gerçekleşemeyeceği bilgisi. Ama sonra oldu ve o da neydi?

Bir kurtarma. Tutunmaya çalıştığı şey ellerinden kayıp giderken Raffe ona bir can simidi, tutunabileceği bir şey atıyordu.

Bu kadar keskin terimlerle düşünmek kaşlarını çatmasına neden oldu. Adını koyabildiği tek duygu çaresizlikken, duyguları hatırlamaya çalışmak.

Raffe'yle birbirlerinin yörüngesinde çarpışabilecek yıldızlar gibi dönmeye başlamadan çok önce, Raffe onun arkadaşıydı. Ve sonunda, o öpücükte hissettiği şey buydu, sıcaklık olarak-

olduğu gibi dolu ve eksiksizdi. Anlamadıkları bir karanlıkta birini kaybetme olasılığıyla karşı karşıya kalan bir arkadaşın çaresizliği.

Seni sevmekten vazgeçmem için yapabileceğin hiçbir şey yok.

Onu sevdiğini bu şekilde söylemişti. Belki bir itiraftı ama sürpriz değildi - elbette birbirlerini seviyorlardı, bu asla söz konusu değildi. Ama bunun özellikleri, parametreleri ve köşelerin uyuşma yolları... bu daha karmaşıktı.

O da karşılık vermemiştir. Olaydan sonra bunu birden fazla kez düşünmüştü. Karşılık vermemiştir ve bunun için kendini kötü hissetmeli miydi? Bu bir yalan olmazdı ama bağlamı olmayan bir gerçek olurdu ve bu hiç yanıt vermemekten daha mı kötüydü?

Neve onun ne yaptığını merak ediyordu. Onu tekrar görürse birbirlerine ne söyleyeceklerini merak ediyordu. Onun ne söylemesini istediğini merak etti.

Raffe'yi düşünmek ona Arick'i, Arick'i düşünmek de ona nişanlısının yüzünü takınmış olan Solmir-Solmir-as-Arick'i düşündürüyordu, hepsini birer aletten başka bir şey değilmiş gibi planlarına boyun eğdiriyordu.

Sırtını dikleştirmiş ve ağaçların arasında kusursuzca ilerleyerek ona ters ters baktı. Büyüyü özümsemenin onda yarattığı tüm zayıflık şimdi yok olmuştu, karanlık güç paketlenmişti. Bir taşıyıcı, kendisine böyle sesleniyordu. Bu kelime aklını kurcalıyordu, sanki daha büyük bir şeyin parçasıymış gibi daha ağır basmalıydı. Ama Neve ne olduğunu hatırlayamıyordu.

"Başına dikkat et."

Sesi sessizdi ve onu düşüncelerinden uyandırdı. Solmir ona doğru dönmüş, baş aşağı duran ağaçların en alt dallarını - köklerini- işaret ediyordu.

Ağ dokuma. İpek gibi ince, neredeyse görünmezdi ama yine de kalındı ve havayı bulanıklaştırıyordu. Neve yüzünü buruşturdu. "Örümceklerden nefret ediyorum," diye mırıldandı.

kendisi.

"Ben de," dedi Solmir, arkasını dönüp ağlardan kaçmak için eğilerek.

Ağzı buruştu. Onu kendi dünyasına geri göndermek ve umarım diğer Kralları öldürmek gibi ortak bir amaç dışında, Solmir'le ortak bir zemin bulmak istediği bir şey değildi.

Onun Arick olduğunu sandığı zamanlarda gösterdiği garip şefkat anları hâlâ aklından çıkmıyordu. Hareket etme şekli, aynı anda hem dikkatli hem de şefkatliydi. Bunun ne kadarının onun Arick'i inandırıcı bir maskeye büründürmeye çalışmasından, nişanlısı olmasının boşluklarını doldurmaya çalışmasından kaynaklandığından emin değildi. Ama hepsi maske gibi gelmemiştir.

Şimdi burada, kendi bedeninde olduğuna göre, onun etrafındaki bu dikkat devam ediyordu. O kadar bariz olmasa da, hem ona davranışında hem de bu dünyada hareket etme biçiminde parıltılar halinde vardı. Ona paltosunu verirken. Bir ninni mırıldanıyordu.

Onu tam olarak kategorize edemiyordu ve Neve ölçemediği şeylerden nefret ederdi. Her zaman hızlı bir zekâyâ sahip olmuştu, insanları dakikalar içinde çözebilir, ne istediklerini ve bunu nasıl kullanabileceğini bilirdi. Ama Solmir ondan kaçıyordu ve bu onu huzursuz ediyordu.

Ona ihtiyacı vardı. Ve şimdilik onun da ona ihtiyacı vardı; Kadimlerin yeraltı dünyasında tek başına gezinemezdi. Şu anda Solmir gerekli bir kötüydü.

Ama öyle olmadığı bir an gelirse... şey.
O zaman başka seçimler yapılabilir.

Sonunda ağaçlar seyreldi ve gri bir manzara ortaya çıktı. Burası bir zamanlar tarla olabilirdi; bazı yerlerde ölü otların kurumuş kabukları hâlâ toprağa yapışmış, çatlamış zemine inatla kök salmıştı. Şimdi ise ileriye doğru uzanan düz bir alandan başka bir şey değildi; ileride yürüyen Solmir'in figürü dışında uçsuz bucaksız ve özelliksizdi.

Gümbürtü yavaşça başladı, yerde sürünerek ilerliyordu,

ödünç aldığı botları sallanıyordu. Başını kaldırdığında Solmir'in mavi gözlerini kocaman açmış ona baktığını gördü.

"Dizlerinin üzerine çök," dedi ve bu sözler başka bir durumda olsa kesinlikle onu azarlayacağı şeyler olsa da Neve itaat etti.

Tam zamanında.

Yer sanki parçalanmaya çalışıyormuş gibi titriyor, durgun havaya bir kükreme yayıyor, dişlerini birbirine çarptırıyordu. Sonra gerçekten de parçalandı; çatlaklar kuru, tozlu zemini ikiye böldü, titreyerek açıldı, derin karanlıktan uçurumlar oluştu.

Neve'in elinin yanında kılcal bir çatlak belirdi ve hızla genişleyerek bir yarığa dönüştü. Tırmanarak uzaklaşmaya çalıştı ama titreyen toprak yönlendirme hareketini neredeyse imkansız hale getirdi ve etrafında daha fazla çatlak yırtılarak çömeldiği yerde hızla bozulan bir güvenlik adası oluşturdu.

"Neverah!"

Solmir ona doğru sıçradı, teneke bir bardağın içindeki bozuk para gibi yerde sekti. Açılan yarıkların etrafında patinaj yaparak gri toz bulutları savurdu. Bütün gökyüzü kırılan toprağın, çöken çamurun sesiyle doldu. Kendini parçalayan bir dünya.

Yerden fırladı ve çömelerek onun yanına indi. "Uygunsuzluğum için beni affedin Majesteleri," diye tısladı, sonra onu kucakladı ve büyüyen yarığın üzerinden daha büyük bir toprak parçasına atladı. İniş sırasında tökezledi ve kollarını Neve'nin şakaklarına dayayarak toprağın üzerine yayıldılar. Neve'in başının arkası toprağa çarptı, görüşünü bulanıklaştıracak ve kafatasında acıya neden olacak kadar sertti.

Uçurumlardan, esneyen ağızlardan çıkan dumanlar gibi kara dumanlar yükseliyor, sahte gökyüzünü oluşturan gri sise doğru kıvrılıyordu. Çıtırtılı sesi, paramparça olan toprağın iniltisini kesiyordu; kırılmasıyla dünyadan kopmuş, gevşek bir büyü.

Solmir ayağa fırladı ve avını koruyan bir yırtıcı hayvan gibi onun üzerinde durdu. Ellerini havaya kaldırdı ve bir kükremeye tüm o haydut büyüsunü çağırdı.

Bir eşekarısı sürüsü tarafından saldırıya uğrayan birini izlemek gibiydi. Anlamsız, şekilsiz cıvıltı sesleri, büyü Solmir'e doğru çullanıp açık avuçlarına akarken ve onu parmak ucundan dirseğine, sonra daha yükseğe gölgelendirirken bir kreşendoya dönüştü. Geldi ve gelmeye devam etti, görünüşe göre sonsuz bir dalga yerden yukarıya ve onun bekleyen ellerine doğru kabarıyordu.

Acı ya da öfke ya da her ikisi de olabilecek sert bir sesle çığlık attı ve Neve'i bu yeraltı dünyasında duyduğu, gördüğü her şeyden daha çok korkuttu. Bu, çözülmekte olan birinin sesiydi ve sesi bastırmak için ellerini kulaklarına kapattı.

Her şeye rağmen yer sallanmaya devam etti. Bulundukları ada sağlam kalmıştı ama Solmir orada durup çığlık atarken ve bir insanın kaldırabileceğinden çok daha fazla karanlığı içine çekerken kenarları yavaşça parçalandı, güvenlik ortadan kalktı.

Ve sonra, nihayet, gölgelerin hücumu durdu. Solmir yere yığıldı, dizleri ve elleri toza çarptı, mürekkep karanlığı teninin üzerinde kayarken sırtı kabardı, ters ateşböcekleri gibi titredi. Parmak uzunluğundaki dikenler kollarına battı, gömleğinin kumaşını yırttı. Tırnaklarının olması gereken yerde pençeler kıvrılıyordu.

Düşmüş bir tanrı bir canavar yarattı.

Neve geriye doğru kaçtı, ondan uzaklaştı, onu olmaktan kurtardığı çarpık şekilden uzaklaştı. Kulübede gördüğü o garip rüyayı, aynadaki yansımasını düşündü.

Solmir yavaşça başını kaldırdı. Dişlerini alt dudağına geçirmiş, dişleri uzamış ve sivrilmişti. Siyah, gözlerinin akını yutmuştu ama irisleri hâlâ yakıcı, korkunç bir maviydi. Hâlâ içinde olan, hâlâ savaşı ruhunun işaretiydi bu.

Ama ona bakarken mavi renk titredi.

Dengesiz ayakları üzerinde durmak için yalpaladı, bacakları olması gerekenden daha uzundu ve garip bir şekilde eklemliydi. Yine de Solmir, kırık toprakta ona doğru yürürken görkemli zarafetini korudu, çok uzun dişlerinin ağzını içine çektiği istemsiz alay dışında ifadesizdi.

mesafe koymak isteyen Neve, ellerini arkasında birleştirerek tozlu zeminde kaymaya başladı. Ama bir eli boşluğa düştü, neredeyse dengesini kaybedecekti - gidecek hiçbir yeri, kaçacak hiçbir yeri yoktu.

Bu yüzden, canavar yaklaştıkça çenesindeki titremeyi gizleyerek, boyunun tamamını çekerek ayakta durmaya çalıştı.

Ondan birkaç santim ötede Solmir durdu. Gözlerinde gölgeler oynaşıyordu ama mavisini tutundu, yine de kaslarının titremesinden bunun fiziksel bir çaba olduğunu görebiliyordu.

Pençeli bir el, ince buzla kaplı yüzüne doğru uzandı ve tenine değmeden hemen önce durdu. Neve irkilmeyi reddetti, Solmir'in maviden siyaha ve tekrar siyaha dönen gözlerine bakmayı reddetti. Ne yapacağını bilmiyordu, karanlığın içinde yutulmuştu, tutunduğu insanlığın en ufak iplikleri bile gerginlik altında yıpranıyordu. Bilmiyordu ama ona korku göstermeyecekti.

Gözlerinde hesaplama, değişen yüzünde tanıdık bir duygu. Solmir'in pençeleri sanki bir karar verilmiş gibi ondan uzaklaştı. Aynı anda döndü, ellerini gri havaya doğru uzattı ve kesik bir atardamardan çıkan kan kadar yoğun ve hızlı bir diken yağmuru ondan fışkırdı.

Akış yavaş yavaş azaldı, dikenler ellerini terk ederken gri dumana dönüştü. Solmir yere yığıldı, dizleri çatlamış toprağa çarptı, parmaklarından sihirle yapılmış dikenler dökülürken sırtı kabardı. Pençeler geri çekildi, damarlarının karanlığı kayboldu. Siyah gözlerinin yeniden mavi olduğunu, dişlerinin köreldiğini anlamak için yüzünü görmesine gerek yoktu.

Bir canavara dönüştü, sonra da canavarın kanını akıttı. İnsanlık burada çok geçici bir şeydi.

"Bunu neden yaptın?" Neve, boş ovada yankılanan bir fısıltıyla sordu. "Bunu yapacağını bildiğin halde neden tüm o büyüü içine çektin... bunu yapmak için mi?"

Sesinde endişe vardı. Bunu saklamaya çalışacak enerjisi yoktu.

"Çünkü eğer yapmasaydım, Krallara gidecekti." Solmir yavaşça doğruldu. Bir canavar olarak geçirdiği dakikaların saçlarını karıştırmasından korkuyormuş gibi bir elini saçlarının üzerinde gezdirdi. "Bu şekilde, bir kısmını ziyan etmek zorunda kalsak bile, en azından kullanılmış olacaktı, böylece sahip olamayacaklardı."

Yine kendisi gibi görünüyordu, çok soğuk gözleri olan çok yakışıklı bir adam. "Ne yapıyordun sen?" Neve hâlâ sessiz ve endişeli bir şekilde sordu. "Yanıma geldiğinde..."

Solmir gözlerini kırptırdı. Gözlerini bir an için başka yöne çevirdi, yüzüne bakmak yerine omzunun üzerinden baktı. "Sana büyüünün bir kısmını verecektim," dedi, çenesindeki hafif titremeye rağmen kırılmış ve duygusuz bir şekilde. "Çok fazlaydı, neredeyse beni bunaltacaktı ve bırakıp bırakamayacağımı bilmiyordum."

"Neden ?"

Cevap vermeden önce bir duraksadı, boğazındaki sütun yutkunmakla titriyordu. "Çünkü çok korkmuştun Neverah," dedi. "Ve büyü öyle bir şeydi ki, seni ancak öperek bir fark yaratabilecek kadar geçebilirdim. Bunu yapmayacaktım. Bana o şekilde bakarken olmazdı."

Sonra onun yanından geçip sonsuz gri ufka doğru ilerledi. Neve onu takip etmeden önce bir an kaşlarını çatı.

Dikkat, özen. Ona yüzeyde gösterdiği şeyler, burada bir şekilde tehlikeli hissettiren şeyler. Onun ilgisini istemiyordu - bu her şeyi çok karmaşık hale getiriyordu- ama eğer ona sahip olmazsa bu dünyanın onun için nasıl bir yer olacağından korkuyordu.

Bir süre sessizlik içinde yürüdüler, sonra tekrar konuştu, soruyu nasıl ifade edeceğinden tam olarak emin değildi. "Gözlerin..."

Yürürken işaret parmağı başparmağındaki gümüş yüzükle uğraşüyor, onu gergin bir şekilde çeviriyordu. "Peki ya onlar?"

"Onlar da neredeyse kararıyordu."

Omuz silkti. "Bir ruhu ve o kadar gücü aynı anda elinde tutmak oldukça zor bir iş. Ruhlar ve Gölgeler Diyarı büyüğü aynı anda elde tutulabilecek şeyler değil - en azından ikisini de elinde tutmayı planlıyorsan." Başını gri gökyüzüne doğru eğdi, uzaktaki köklerin belli belirsiz izleri lekeli bulutlar gibi görünüyordu. "Belki de o madalyayı istiyorumdur."

Büyü ve ruhlar konusuna bu kadar odaklanmış olmasaydı, daha önceki bir şakaya yapılan gönderme gözlerini devirmesine neden olabilirdi. "Kırmızı'ya olan bu mu?"

Solmir o anda durdu ve ona bakmak için döndü. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş, Gölgeler Diyarı'nın dağınık ışığı bedenini aydınlatıyordu. "Hayır," dedi sonunda, neredeyse yumuşak ya da en azından sesinin alabildiği kadar yumuşak. "Wilderwood'un büyüğü farklıdır. Bir ruhla uyum sağlar, bunu söylemenin en iyi yolu bu. Onu tamamen tüketmek yerine güçlendirir. Redarys'in ruhu hâlâ yerinde." Kaşları çatıldı, ağzında bir sırıtma belirdi. "Her zaman olduğu gibi inatçı ve sinir bozucu."

Neve kendine rağmen küçük bir gülümseme attı. "Güzel," diye mırıldandı. "Bu çok iyi."

Bir süre daha onu izledi, yüzü okunmuyordu, hâlâ yüzüğü başparmağının etrafında döndürüyordu. kolları yetiştirdiği dikenler yüzünden umutsuzca yırtılmıştı, pazusunu çevreleyen dövme görünüyordu. Üç çizgi, en üstteki en kalın, ortadaki küçük dikey çizgilerle işaretlenmiş, alttaki ise basit.

Solmir topuklarının üzerinde dönerek tekrar çorak araziye doğru yürüdü. "İyi olduğunu düşünmene sevindim," dedi. "Eminim Redarys onunkini benimkinden daha çok kullanıyordur."

Dokuzuncu Bölüm

Raffe

Tapınak onu ürpertti.

Her zaman öyleydi, gerçekten. Hiçbir zaman din için fazla olmamıştı.

-Çoğu ülkede günlük hürmet daha çok halk kahramanları ve yerel efsane figürleri içindi, inanç daha küçük ve kişisel ölçekteydi. Eğer bir tarikat rahibesi değilseniz

-Ya da şanssız bir şekilde doğurgan bir Vadi kraliçesiyseniz, Krallarla olan ilişkileriniz çok azdı. Yılda birkaç kez kırmızı bir mum yakılabilir, beyazlar içinde evlenilir ve siyahlar içinde gömülürdünüz ama Beş Kral'ın etrafında yayılan din, tövbe edenlerden çok şey isteyen bir din değildi.

Raffe o tür bir mesafeye geri dönebilmeyi çok istiyordu.

Tapınağın ikinci odasında bir uçurumun kenarında durur gibi , elleri iki yanında kaskatı kesilmiş, omuzları gerilmişti. Fife'ın Red'den getirdiği not parmaklarının arasından sarkıyordu, ona hâlâ bir haber olmadığını, Neve'den hâlâ bir iz olmadığını, hâlâ hiçbir şey olmadığını söyleyen pek çok kelime vardı. Valleyda Kraliçesi'nin kayıp olduğu bir gün daha geçmişti ve bunu bilen tek kişi oydu.

Şey. O ve Kayu.

"Kahretsin," diye mırıldandı Red'in mektubunu elinde buruşturarak.

Tapınağın ikinci odasındaki kırık dallar, Neve'in onlara karşı yürüttüğü seferden sonra biraz daha yıpranmış görünüyordu ama çok fazla değil. Biraz daha eğrilmiş, biraz daha solmuş olsalar da taş kaideleri üzerinde dimdik duruyorlardı ve yerde kan lekeleri olsa da ağaç kabuklarında hiçbir leke yoktu.

Tapınak artık gerekli bile değildi.

Gerçekten. Rahibeler dışında neredeyse hiç kimse dua etmeye gelmiyordu ve hepsi de ya Neve ya da onun tarafından Rylt'e gönderilmişti. Diğer krallıklardaki tapınaklarda da durumun aynı olup olmadığını bilmiyordu ama Vadida her zaman en dindar olanıydı. Dinleri yavaş yavaş ölüyordu.

Raffe artık Kralların ne olduğunu, her şeyin yalanlar, yarı gerçekler ve güç üzerine kurulu olduğunu bildiğinden, Tapınak'ta olmak onu biraz hasta hissettiriyordu.

Raffe neden burada olduğunu bilmiyordu, gerçekten. Tapınağı zaten karış karış aramış, gözden kaçırdıkları bir ipucu, Neve'in garip deneylerinden onu kurtarmanın yolunu gösterebilecek bir iz olup olmadığını görmeye çalışmıştı.

Her şeye rağmen, içeri girdiğinde refleks olarak kırmızı dua mumlarının bulunduğu masaya uzanmıştı. Ne yaptığını fark ettiğinde, sanki fitil ve balmumu yerine yılanlarla dolu bir sepetmiş gibi geri çekildi. Krallar duymak istediği son insanlardı. Çocukluğuna geri dönebilir, bir halk masalı figürüne ya da Plaguebreaker'a dua edebilirdi ama onunla kanlı canlı karşılaştıktan sonra bu da garip geliyordu. Belki de şimdi dua etmesi gerekenlerin Kızıl ve Eammon olduğu fikri aklına gelmişti ama bu daha da tuhaf ve yararsızdı. Onlar da en az onun kadar ne yapacaklarını bilmiyorlardı.

Aklına Kayu geldi. Onu bu sabah kahvaltıdan sonra Tapınak'a doğru yürürken görmüştü; üzerinde gümüş işlemeli mor ipekten görkemli bir elbise vardı, uzun siyah saçları özenle yüzünden geriye doğru örülmüştü. Belvedere'in uşağının kolunda bahçelerde geziniyordu - ticaretin efendisi, mevsimler soğuğa doğru alçalırken bile başkentte bir oda tutuyordu, ancak defterleri dengelemek zorunda kalmadıkça genellikle saraydan uzak duruyordu. Uşağın yaptığı bir espriye neşeyle gülerken bile gözleri ona doğru kaymıştı ama başını eğmek dışında Raffe'yi hiç tanımamıştı. Sanki dün sabahın erken saatlerinde onun odasında suikastçılık oynamıyormuş gibi.

Sabah. Yazışmalarını okuyorum. Yardım teklif ediyor.

Raffe bir elini yüzünde gezdirdi. Kayu'ya güvenmediğini söyleyebilirdi ama o ufak tefek bir kadındı, bu yüzden muhtemelen onu güvenebileceğinden çok daha uzağa fırlatabilirdi. Yine de teklifini kabul etmekten başka bir yol göremiyordu. Kadın haklıydı. Paraya ihtiyacı vardı.

Ve uğraşmak zorunda olduğu diğer her şeyle birlikte, meraklı bir Niohni prensesini başından savmaya çalışmak, zihinsel kapasitesinin yetmediği bir görevdi. Yardım etmesine izin verecekti. Ve işler ters giderse... şey, önce suikastçıyı oynamıştı.

Raffe bu düşüncayı aklından geçirirken bile midesi düğümlendi. Bunun için olması gerektiği kadar kana susamış değildi.

Bu yüzden dönüp arkasında duran, gözleri kocaman açılmış ve elinde yanan bir mum tutan kadını gördüğünde, ağzından dökülen küfürler gerçekten etkileyiciydi.

Başını yana eğdi. Onu ilk gördüğünde gözlerindeki ifadenin paniğe yakın bir yerde olduğuna yemin edebilirdi ama şimdi her zamanki gibi sakin ve öfkesiz görünüyordu. "Kendini dindar mı hissediyorsun, Raffe?"

Raffe onun elindeki mumu işaret etti. "Görünüşe göre senin kadar dindar değil."

Yine o kalp şeklindeki yüzünde temkinli bir şey parladı. Ama sonra Kayu omuz silkti. "Eski alışkanlıklar." Bir ipek telaşla yanından geçti, dal parçalarından birinin önünde mumunu düzeltmeye gitti. Kayu'nun bunu dikkatle yaptığını fark etti, pratik yaptığını gösteren zarif hareketler yapıyordu.

Ona döndüğünde mum ışığı elbisesinin üzerinde parıldıyordu, şimdi duasına sırtını dönmüştü. Mürekkep karası gözlerini duvarları kaplayan dal parçalarına dikti. "Dekorasyon için pek uygun değil."

"Nioh'daki Tapınak dekore edilmiş mi?"

"Sade ama bundan daha iyi. Sergileyecek sadece bir şubemizin olması, başka yerlerde daha fazlasını yapabileceğimiz anlamına geliyor; bu kadar çok şubemizin olması odayı gerçekten boğuyor."

"Dekorasyon eksikliği sizi bu kadar rahatsız ediyorsa, adı her neyse onunla gezintinize geri dönebilirsiniz."

"Kıskanmayın. Aldous'un adı çoktan duyuldu; Belvedere'le yıllardır birlikteler." Hâlâ Raffe'nin elinde tuttuğu nota başıyla işaret etti. "Kraliçe hakkında yeni haberler var mı?"

Bu kelime parmaklarının bükülmesine neden oldu; Raffe kaşlarını çatarak notu cebine soktu. "Üzgünüm ama yazışmalarımın içeriğini öğrenmenin tek yolu onu çalmaktır."

"Bir meydan okumaya benziyor." Ama kelimeler olması gerekenden daha yumuşaktı; Kayu'nun yüzü dalgındı. İçini çekti, gözleri ondan duvarlardaki dalların sivri gölgelerine kaydı. "Her şeyi bu kadar uzun süre bir arada tutmuş olman gerçekten dikkate değer. Valleydan sarayının entrikadan pek hoşlanmadığını biliyorum - sanırım soğuk, entrikayı içlerinden söküp alıyor. Ama şansınız sonsuza dek sürmeyecek. Güç güçtür ve eninde sonunda birileri onu isteyecektir. Neverah Valedren'i ne kadar çabuk bulursanız o kadar iyi olur."

Kayu'nun bilebileceğinden daha gerçekçi. Gölgeler Diyarı'nda Neve'e neler olduğunu, onu kurtarmanın bir yolunu bulmaya bir türlü yaklaşılamazken geçen günleri nasıl geçirdiğini anlatmanın hiçbir yolu yoktu. Kafasında durmadan canlandırdı - cam tabut, korunun dönüştüğü çalkantılı kasırga, sadece o gri gökyüzünü, o tersine dönmüş ormanı, ölümsüz şeylerin yaşadığı o sonsuz ölü bir anlığına görerek toprağa gömülüğü. Bu onlarınkine hiç benzemeyen bir dünyaydı ve nasıl işlediğine, ona ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu.

O, içinde kaybolmadan önce bile ne yapmıştı. Gecenin son hareketinin ona ait olduğunu unutmamıştı. Gözlerinin nasıl açıldığını, Red'i gördüğünü, onu gördüğünü ve sonra tüm o karanlığı içine çekerken, onu boğmasına izin verirken nasıl kapandığını. Gölgelere dönüşmüştü. Onu terk etti.

Bu da düşüncelerini Solmir'e getirdi.

Red'in ayrılışı ile Wilderwood'daki savaş arasında geçen aylar boyunca Raffe, Neve ile Arick arasındaki ilişkiden ne anlam çıkaracağını bilememişti. Tam olarak arkadaşlık sayılmazdı ama daha fazlası da sayılmazdı. Yine de, ilk başta birbirlerine aşık olduklarını düşünmüştü ve bu onun içini boş ve çarpık hissettirmişti. Kıskançlık, evet, ama neredeyse... rahatlama gibi bir şey? Kraliyet, nişanlılık ve aşkın geometrileri, hepsi de kapılıp gidilecek şeylerdi. Belki de yenilgiyi kabul etmek daha iyiydi.

Zaman geçtikçe düşünceleri değişmişti; artık Neve'in Arick'e aşık olduğunu düşünmüyordu ama Arick'in ona aşık olduğu anlaşıyordu. Bu, Raffe'nin adam hakkında bildiğini sandığı her şeye ters düşüyordu. Arick, Red'i bunun ne anlama geldiğini bilecek kadar büyüdüklerinden beri seviyordu; Red onun ilk her şeyiydi. Ve Arick'in aşkı üzerine bir temel inşa edebileceğiniz türden olmasa da, buna gerek de yoktu. Red'in kaçması için çok konuşmuşlardı ama sonunda kaçmayacağını hepsi biliyordu. Raffe, Arick ve Neve'den önce biliyordu ama ne kadar kötü karşılamış olurlarsa olsunlar, bu bir sürpriz değildi.

Red'i eve getirmeye çalıştıkları sırada Arick'in aniden nişanlısı Neve'i istemeye karar vermesi

-Hiç mantıklı gelmiyordu. Ve bu, Arick'in artık kendinde olmadığına dair ilk ipucu olmalıydı.

Belki de istemek doğru bir ifade değildi. Solmir Neve'e karşı nazik ve dikkatliydi. İşler çılgınca kontrolden çıksa bile onun güvende olmasını istediği açıktı. Ama belki de onu istediği için değil, onu kullanmak istediği içindi.

Bu düşünce bile yumruklarını sıkmasına neden oldu.

Bunu anladığında, işler onları durduramayacağı kadar ileri gitmişti. Koruya doğru koştuğunu, tabutu gördüğünü, kılıcı ve elleriyle tabuta saldırdığını hatırlıyordu. Hiçbir şey yoktu.

Hiçbir şey.

Ve Şimdi Neve oldu hapsolmuş ile Solmir içinde ve

Yeraltı dünyası.

Onun yanında Kayu sessizdi, gözleri kısılmış ve dolgun dudakları yana kıvrılmış bir şekilde dal parçalarını izliyordu. Manikürlü tırnakları elbisesinin ipek koluna vuruyordu, bir prensesin resmiydi.

İnsanlara güvenmekte çok iyiydi. Raffo herkesin iyi niyetli olduğuna inanmak istiyordu ve bu yüzden birden fazla kez canı yanmıştı ama bu tür olası sonuçlarla, savaşlar, taht kavgaları ve çalınan tahtlarla hiç karşılaşmamıştı. Şimdi bu, aktif olarak savaştığı bir içgüdüydü.

Ama tam olarak anlayamadığı nedenlerden dolayı Kayu'ya güvenmek istiyordu. Belki de yalnızlıktandı - tüm bunları sıkıca kenetlenmiş ipler ve irade gücüyle bir arada tutuyordu. Burada yardım edecek birinin olması güzel olurdu.

Saklanmak zorunda olmadığı birinin olması güzel olurdu.

Red'in notunu ceketinin cebinde, Kiri'ninkinin yanında hissedebiliyordu. İkisini de yakmalıydı ama bunun yerine tekrar tekrar okumaya devam etti, sanki kafasında tekrar tekrar okursa kelimelerden bir anlam çıkarabilirmiş gibi.

Ama o hiçbir şey bilmiyorsa, Red ve Eammon da hiçbir şey bilmiyorsa, geriye soracak başka kim kalıyordu? Belki Kiri şahsen bilgi vermek konusunda daha açık sözlü olabilirdi.

"Rylt'e geçiş için ne kadar istiyorsunuz?" diye sordu sessizce.

Kayu, bu soru karşısında şaşırılmış gibi görünmedi. Zarif bir omuz silkme hareketi yaptı. "Kaç kişi götüreceğimize bağlı."

"Üç. Bekle, beş." Fife ve Lyra'nın da orada olması iyi bir fikir olabilirdi; etrafı müttefiklerle çevrili olursa Kiri'nin yanında kendini daha güvende hissedebilirdi.

"Altı," diye düzeltti Kayu.

Çok geç, sorusunu yanıtlarken kullandığı biz ifadesini hatırladı. "Kayu, anlamıyorsun-" "Yap değil söyle o için Ben." O zamandan beri o bilinen her-

kuşkusuz çok uzun sürmedi-Kayu sakin ve soğukkanlı olmaktan başka bir şey değildi. Odasına girip bir suikastçı gibi davrandığında bile, her zaman kontrolü elinde tutan, bir sonraki üç hamlenin ne olduğunu tam olarak bilen ve onlar için fazlasıyla hazırlıklı olan birinin havası vardı.

Ama şimdi kara gözleri öfkeliydi, elleri iki yanında yumruk olmuştu. Sanki üzerinde bir silah olsa onu gerçekten öldürebilecekmiş gibi dönüp dik dik baktı. Raffe'nin gözleri irileşti ama burnu neredeyse köprücük kemiğine değecek kadar yaklaştığında bile geri adım atma dürtüsüne karşı koymayı başardı.

"Lütfen anlamayacak kadar kalın kafalıymışım gibi davranma, Raffe." Kızgın olduğu belliydi ama sesi sakinliğini koruyordu. "Eğer benim paramla Rylt'e gitmek istiyorsan, ben de seninle geliyorum."

Bir an, bir nefes. Çok yakınımda duruyordu.

Hepsini tek başına Rylt'e götürmeyi göze alamazdı. Ve Kiri'yi buraya geri getirmeye çalışmak hem çok görünür hem de çok tehlikeli olurdu - o kadını Valleyda'nın yakınında istemiyordu. Kızıl ve Eammon'u başkente getirmenin zorluklarından bahsetmiyorum bile. Artık insan gibi görünmedikleri için ne olduklarını saklamak neredeyse imkânsızdı. Belki bir tür açıklama uydurabilir, yarı doğru söyleyebilirdi ama bu zorlama olurdu ve dedikoduları engelleyemezdi.

Başka seçeneği yoktu ve bu neredeyse bir rahatlama gibi geliyordu.

"Peki," dedi Raffe, alçak sesle ve karanlık. "Ama eğer bunlardan herhangi biri ortaya çıkarsa, suçlunun kim olduğunu tam olarak bileceğim. Ve kolay lokma olmayacağım."

"Senden bunu asla beklemezdim," dedi soğukkanlılıkla.

Ve orada durdular, çok yakın ve çok sıcak, odadaki gerilim yer sarsıntısıyla kırılana kadar.

Sarsıntı aniden ortaya çıktı. Bir zift, bir kayma, zemindeki bir gümbürtü onları önce birbirlerine sonra da yere savurdu. Raffe içgüdüsel olarak

Kayu'nun üzerine düşmesini ve yıkılmasını bekliyordu.

Ancak kayalar hiç gelmedi, sanki deprem nöbetçi ağaç parçalarına odaklanmıştı. Etraflarındaki taş duvarlar inledi ama sadece dal parçaları uzun bir uykudan uyanan biri gibi eğilip büküldü. Beyaz ahşabın üzerinde renk titremeleri, altın ve siyah, sadece bir göz kırpması süren ışık ve karanlığın dansı.

Paniğe kapılan Raffe önce kendi avuçlarını kontrol etti, sonra Kayu'nunkileri tutup onları da kontrol etti. Kan yoktu, kazara kırıkları uyandırabilecek küçük kesikler yoktu. Bu farklıydı, yeni bir şeydi-

Başlar başlamaz durdu. Artık inilti yoktu ve zemin bir kez daha düz ve hareketsizdi. İkisi de yere gergin ve yeni bir raunda hazırды ama Tapınak hareketsiz ve sessizdi.

Bir kalp atışı. Dalların uçları bir kez, ölmekte olan eller gibi kıpırdadı. Sonra bir çatırtıyla hepsi şekil değiştirdi.

Anahtarlar. Hepsi anahtara benziyordu.

Göz açıp kapayıncaya kadar tekrar dallara dönüştüler, o kadar hızlıydı ki Raffe bunu hayal edip etmediğini merak etti. Ama hemen yanında Kayu'nun gözleri kocaman açılmış, ağzı açık kalmıştı; o da görmüştü.

"Bütün bu gölgeler içinde bu da neydi?" diye fısıldadı.

"Bilmiyorum." Raffe içini çekti, başını salladı. Bir yudum için, bir bardak için. "Ama kimin yapacağını biliyorum."

Onuncu Bölüm

Neve

İki gün yürüdükten sonra -en azından iki kez uyumak için durduklarını, biri diğerinin rahat edebileceği kadar uzakta uyuklarken değişmeyen ufku izlediklerini varsayıyordu- ilerideki manzara nihayet değişmişti. Neve düz, çatlak bir zeminden başka bir şey görünce kalbinin yerinden fırlamasından utandı.

Gökyüzünün kül rengi ışıltısına karşı kömürün daha koyu bir tonu olan, sarp ve engebeli bir dağ silsilesine benziyordu. Sıradağ, bir çanağın kenarının kıvrımı gibi bir yandan diğer yana uzanıyordu ve onlar yaklaştıkça daha da büyüyor gibiydi; tersine çevrilmiş ormandan ayrıldıklarından beri fark ettiği tek zaman ya da mesafe işaretiydi bu.

Solmir onun birkaç metre önünde durdu ama sesini duyurmak için sesini yükseltmesine gerek yoktu. Ölü bir dünyanın sessizliği sözlerinin duyulmasını sağlıyordu. "Gölgeler Diyarı ne kadar büyük?"

"Yeterince büyük," diye cevap verdi, arkasını dönmeden.

"Peki her zaman böyle miydi? Parçalanmaya başlamadan önce de mi?" Yerin derinliklerinden gelen büyüü sarsan o büyük depremden beri zemin sabit kalmıştı ama Neve hâlâ temkinli adımlar atıyor, dünyanın her an sallanmasına hazırlanıyordu.

"Hiçbir zaman tam olarak canlı olmadı," dedi Solmir sert bir şekilde, "ama Eskiler buraya ilk geldiklerinde, tüm küçük canavar çocuklarıyla birlikte, o kadar da ölü değildi." Eli geldikleri yönde geriye, sonra ileriye, sıradağlara doğru kesildi. "Gölgeler Diyarı'nın tamamı ormanla çevrilidir; Gölgeler Diyarı'nın sınırları

Wilderwood, her ne kadar kenarların ölçüleri tam olarak uyuşmasa da, Kadimler burayı diledikleri gibi şekillendirdiler. Her biri burada kendi bölgelerini yarattı. Yeraltındaki Yılan, ormanlardaki Dokumacı, Leviathan'ın yaşadığı Sonsuz Deniz'in ötesindeki Ejderha. Birbirleriyle savaştılar, bölgeleri ele geçirdiler, diğerlerini kaybettiler. Çoğunlukla yeryüzüne davrandıkları gibi davrandılar, sadece insanlar yollarına çıkmadan." Omuz silkti, elini bıraktı. "Hiçbir zaman hoş olmadı. Ama bundan daha fazlası oldu."

Adamın tarif ettiği dünyanın kendi yaşadıkları dünyadan daha iyi mi yoksa daha kötü mü olduğuna karar veremiyordu ama adamın söylediği başka bir şey, bu baştan savma coğrafya dersinden bile daha çok dikkatini çekmişti. "Küçük canavarlar Eskiler'in çocukları mı?"

"Bunu söylemenin en kolay yolu bu." Solmir omuz silkti ve saçları arkasında dalgalandı. Yine de saçlarını salık bırakıyordu, gerçi saçları araya giriyordu. "Daha küçük canavarlar, içinden geldikleri Kadimlerin daha zayıf kopyalarıdır. Kadimler onların tek ebeveynidir." Sonra döndü, ona kemerli bir bakış attı ve ağzını hınzırca çevirdi. "Sevgili edinen Kadimler bile onlarla üremeyi başaramadı."

Neve yüzünü buruşturdu.

Şimdiye kadar karşılaştıkları tek küçük canavar üç gözlü keçi ve dişleri olan o solucan-şeydi. Ama Neve, tedirgin edici bir şekilde, solucan olarak düşündüğü şeyin kolaylıkla yılan da olabileceğini düşündü. "Oraya varmamıza ne kadar var?"

"Sabır, Majesteleri."

Neve sabırla onu lime lime edebilirdi ama sustu ve çatlamış çöl boyunca onu takip etti.

Sonra bir gümbürtü.

Solmir durdu ve elini ona doğru uzatacak vakti ancak bulabildi ki zıplayan toprak onları doğru savurdu. Topraktaki kanallar genişledi, örümcek-

perdeli. Sarsıntı bir öncekinden daha korkunç değildi -aç mideler gibi açılan yarıklardan haydut büyü bulutları fişkırmıyordu- ama yine de Neve'in kafatasındaki dişleri takırdatıyordu.

Önlerindeki ufukta, o dağlık lekelerden biri batmaya başladı. Gri gökyüzüne bir toz bulutu yayıldı, çöküşünün sesi uzaklığın etkisiyle yumuşadı.

Sarsıntı neredeyse başlar başlamaz sona ermiş, Solmir'le birlikte yere eğilmiş, denge için birbirlerine bastırmışlardı. Dünya bir kez daha sarsıldı ve sonra hareketsiz kaldı.

Önce o ayağa kalktı, ondan önce dengesini sağladı. Solmir kibar bir el uzattı.

Neve parmaklarını hafifçe avucuna yerleştirmeden önce temkinli bir şekilde baktı, tırnakları gümüş yüzüklerine çarpıyordu. Solmir onu yukarı çekti, güvenli bir şekilde ayağa kalkar kalkmaz elini bıraktı. "Sana en son yardım ettiğimde büyük miktarda büyü çekmiştin."

"Beni kışkırtma," diye mırıldandı Neve.

Keskin bir gülümseme takındı ve sonra sonsuz gibi görünen çölde yeniden ilerlemeye başladı. "Acele etmeliyiz."

Takip ederken dudağını çiğnedi, Red'le paylaştıkları gergin bir tikti bu. Ama Red alt dudağını dişlerinin arasına çekerken, bunun bir endişe işareti olduğunu bilmeseniz neredeyse çapkınca davranırken, Neve kendi dudağını kanlı bir şekilde kemirme eğilimindeydi.

Yürümeye devam ettiler. Çok geçmeden -dakikalar, saatler, Neve artık düz tutmaya çalışmıyordu- önlerinde bir şey yükseldi, sonsuz ufukta küçük bir kesinti. Belki bir tepe, ama düzensiz şekilli, garip tümsekleri ve tam olarak seçemediği kıvrımları olan bir tepe.

Bir krallığa, bir bölgeye ya da başka bir şeye giriş gibi görünmüyordu. Neve onu geçeceklerini, yabancı bir diyarda tuhaf bir sapkınlık olduğunu düşündü ama Solmir yolunu tepeye doğru kıvrırdı.

Kaşlarını çattı. "O zaman oraya mı gidiyoruz?"

Solmir elini garip şekilli tepeye doğru çevirdi, tembel

bir karşılama taklidi. "İşte, Yılan Krallığı'nın girişi."

Neve'in başı yana eğikti, kafasındaki giriş imgesiyle bunu örtüştürmeye çalışıyordu - bir tanrının krallığını işaret eden süslü, tapınak benzeri bir şey. "Tüm bölge girişleri bu kadar... sıradan mı?"

"Tanımınıza göre değişir." Solmir gözlerini gökyüzünün soluk ışıltısından ayırıp sıradağlara doğru baktı, sonra çenesiyle işaret etti. "Orası Kahin'in bölgesi, bir sonraki gideceğimiz yer. Sana sıradan geliyor mu?"

"Evet," diye , sinirlenerek. "Onlar sadece dağ." "Tekrar bak."

Neve iç çekerek uzaktaki sivri çizgiye döndü. Bu kadar uzakta, dağlar belli belirsiz şekillerden başka bir şey değildi. Gözlerini kısarak onları netleştirmeye çalıştı.

Açılar tuhaftı. Dağların kenarları garip yönlerle işaret ediyordu, gelişigüzel bir şekilde toplanmışlardı. Özellikle bir çıkıntı tekinsiz bir şekilde tanıdık geliyordu...

Gözleri genişledi. Çıkıntı bir kaya değildi. Dev bir kafatasıydı.

"Kemikler," diye mırıldandı. "Onlar kemik."

"Ölü Yaşlılar." Solmir gözleri ışıldayarak mezarlık menzilinden uzaklaştı. "Kabus gibi bir tanrı için kabus gibi bir bölge."

"Kahin'i pek sevmişe benzemiyorsun."

"Buradaki hiçbir şeyi pek sevmiyorum."

Yeterince makul, diye tahmin etti.

Girişe yaklaştıkça, özellikleri daha kolay seçilebiliyordu; tepe kayadan yapılmamıştı. Yine kafatasları. Sıra sıra dizilmiş, sanki bir meşale tarafından eritilmiş, tuğla gibi dizilmişlerdi. Birkaçı neredeyse insana benziyordu ama çoğu Neve'in tanıyamadığı yaratıklara aitti, kemikler tuhaf şekilliydi, açıları tamamen yanlıştı. "Buradaki her şey lanet olası kemikler."

"Çoğu şeyin ölü olmasının yan etkilerinden biri," dedi Solmir.

Kayalığın ortasında derin, karanlık bir çukur vardı. Merdiven yoktu ama zemini, bilinçli olarak oluşturulmuş bir mağaranın girişi gibi aşağı doğru çöküyor gibiydi. Akla kolayca, kendi krallığını kurmak için çağlar boyunca yerin altında ilerleyen devasa, kaslı bir yılanı getirdi.

Neve ürperdi.

Solmir fark etti. "Sanırım önce ben gidiyorum?"

"Kesinlikle ilk sen gidiyorsun."

İçini çekti, nefesi saçlarını karıştırıyordu. "Peki." Mavi gözlerini ona çevirdi, gözlerinde hiç mizah yoktu. "Bana yakın olma ihtimalinin çok çekici gelmediğini biliyorum ama yakınımda kalmak isteyeceksin."

"Sanırım bir ya da iki saatliğine tiksintimin üstesinden gelebilirim." Şimdiden ona hiç gönüllü olarak yaklaşmadığı kadar yakın duruyordu; adamın gevşek saç telleri arasından gümüş bir göz kırpışını görebilecek kadar yakındı; kulak memesine bir yüzük. Adam onun hiç takmadığı kadar çok mücevher takıyordu. "Aşağıda Yılan'dan başka ne bulacağız? Daha küçük yaratıklar mı?"

"Bundan şüpheliyim. Terzi'yi görmeden önce öldürdüğün o şey, Yılan'ın yıllardır gördüğüm ilk çocuğu."

Yani bu Yılan'ın çocuklarından biriydi. Bu da Yılan'ın daha büyük, daha güçlü ve muhtemelen daha fazla dişe sahip bir versiyonu olması gerektiği anlamına geliyordu. Neve'in nabızı bileklerinde atmaya başladı. "Ama eğer yaparsak..." Solmir elini hâlâ üzerinde olan paltosunun cebine soktu. Neve geriye doğru sıçradı, Solmir'den önce ağzına bir karşılık geldi elinde bir şeyle elini çekti.

Tanrı kemiği.

Parmağının etrafında çevirdi, sonra ona uzattı, önce kör ucunu. "Sen bunu kullan."

Neve tereddütle elini uzattı. Kemiği içine bıraktı.

"Benim üzerimde işe yaramayacağını daha önce de söylemiştim ama yine de acıtacağından emin olduğum için tekrarlama ihtiyacı hissediyorum." Solmir karanlığa doğru döndü. "Senin bana hâlâ ihtiyacın var, benim de sana."

Neve kemiği eline aldı, başparmağıyla fildişine vurdu. "Ses tonuna dikkat et, ben de bunu hatırlamaya çalışayım."

Gölge ve ışığın saçlarını çizdiği mağaranın ağzından içeri adım atarken yarım bir kahkaha attı. İkinci kez ona elini uzattı. "Karanlık olacak," dedi açıklama olarak.

Ve ikinci kez elini onun elinin içine koydu. Teni havadan biraz daha sıcaktı, gümüş yüzüklerinin soğukluğu avucunda buz lekeleri gibi duruyordu.

Ona sırtıttı. "Büyük bir küfür işlemeye hazır mısınız?" "Her zaman."

Sonra Solmir onları karanlığa gömdü.

Neve'in görüşü kasvete çabucak uyum sağladı - gri tonlamada geçirdiği günlere eşdeğer bir süre görüşünü çoktan değiştirmişti. Ama bakacak pek bir şey yoktu. Mağaranın duvarları pürüzsüz taştandı ve eğimli bir tavana doğru kıvrılıyordu. Dik bir şekilde aşağıya doğru eğimli, aynı derecede pürüzsüz taş zeminde mika parçaları parlıyordu. Eğer oturur ve iterse, muhtemelen üzerinde kayabilirdi.

Bu düşünce boğazında gergin bir kıkırdamanın yükselmesine neden oldu; Neve bunu engellemek için dişlerini birbirine kenetledi. Görebiliyor olmasına rağmen bir elini Solmir'in elinin içinde tutarken diğer eliyle kemiği kavradı.

Mağaranın derinliklerinden bir ses yükseldi. Neve, Solmir'in elini yüzükleri tenine batacak kadar sert bir şekilde kavradı; vücutlarını ayıran tek şey Solmir'in paltosunun hantal kumaşı olana kadar ileri doğru bastırdı.

"Gergin mi?" diye sordu.

"Olmak için nedenim var."

"Benim kadar değil. Bıçak aleti olan sensin." Solmir karanlıkta bir adım daha atarak Neve'den uzaklaştı ama elleri birbirine kenetlenmişti. Neve onu takip ederken mesafeyi korumaya çalıştı.

Düşünceleri anlaşılmaz bir şekilde Raffe'ye döndü.

Neve başını salladı, küçük bir ürperti, Raffe'nin öpücüğünün, teninin, yumuşaklığının anısını kovmaya yetecek kadar. Daha sonra, diye kendini tembihledi. Onu daha sonra düşünebilir, o duygu düğümünü derinlemesine inceleyebilir ve parçalarına ayırabilirdi. Ya da onu donmaya, kemikleşmeye, çözülmek yerine çatlatılması ve kırılması gereken bir şeye dönüşmeye bırakabilirdi. Onu aşağı itmeye devam edebilirdi. Bu konuda çok iyiydi.

Elini sabırsızca çekiştiren Solmir, bakışlarını ona yöneltmek için başını yana eğdi. Üç yetişkin adamın boyu kadar uzun, şişmiş, solucan gibi bir ceset duvarda sıralanmıştı. Yılan'ın çocuklarından , uzun zaman önce ölmüş küçük bir canavar. Bu şeyin derisi, yarı deri değiştirmiş bir yılan ya da çok uzun süre dışarıda kalmış bir et gibi yamalıydı.

Ve bir ucunda, dişlerle dolu bir ağız.

Neve geri çekildi, korkudan kollarındaki tüyler diken oldu, sonra mantığı devreye girdi ve ona küçük canavarın öldüğünü söyledi. Solmir'e baktı. "Onun büyüsünü mü alacaksın?"

"O şey bir süredir ölü," diye Solmir. "Sahip olduğu büyü her neyse yok oldu."

"Krallara mı?"

"Maalesef."

Neve cesedin yanından geçerlerken boynunu eğik tuttu, yol kıvrılıp ceset gözden kaybolana kadar ona tamamen sırtını dönmek istemedi. O zaman bile omuzlarının üzerinde dalgalanan tüyleri diken diken olmaktan kurtulamadı.

Toprağın içinde tek bir tünel olarak başlayan tünel, derinlere genişledi, taşa daha fazla koridor açıldı

düzensiz aralıklarla duvarlar. Bazıları içinden geçilebilecek kadar genişti ama diğerleri o kadar dardı ki sürünmek zorunda kalırdınız. Neve onlara çok uzun süre bakmasına izin vermedi. Toprağın içinde bu şekilde ilerlemeyi düşünmek bile avuçlarının nemlenmesine neden oluyordu.

Sonunda yolları düzleştirdi ve dairesel bir mağarada son buldu. Tüneller her yöne doğru dallanıyordu, içlerinde ne olduğuna dair bir ipucu veremeyecek kadar karanlıktı. Solmir durdu ve elini bıraktı, sırayla her tünele bakmak için döndü.

Neve kollarını kavuşturdu. "Eee? Şimdi nereye?"

"Bana bir dakika verin." Hatırlayabildiği kadarıyla ilk kez Solmir tamamen emin görünmüyordu. Omuzlarını silkeleyerek saçlarının sırtında sallanmasını sağladı. Bir an sonra parmaklarını esnetti, sanki havadan bir yön çıkarabilecekmış gibi oynattı. Yılan'ın gücünü hissetmeye çalışıyordu.

Deniyor ve görünüşe göre pek uzağa gidemiyor. "Doğru tüneli mi buluyorsun yoksa yoldan çıkmış bir köpeği mi arıyorsun?"

"Majesteleri, sessizliğinizin hediyesi için size yalvarıyorum." Solmir hangi tünelden geçeceğini bulmaya çalışırken, kadın ileri geri hareket ederek dairesel alanın etrafına dikkatle baktı. Al. Onun vizyon oldu bir şekilde hazier aşağı Burada. Gölgeler taş duvarların etrafında kıvrılıyordu, kalın, karanlık ve uğursuzdu ve Solmir'e yaklaşma dürtüsüyle savaştı Yine, sadece yalnız olmadığının sağlam güvencesi için.

Tüm alaycılığına rağmen, yaptığı şeyin prensibini anlamıştı. Güç gücü çeker, demişti ve o ağına kadar doluydu. Yılan da öyleydi. Eğer içindeki büyüü dinlerse, onun zorunda kalmaması için sahip olduğu tüm o güç, onu ölmekte olan Yaşlı Olan'a doğru çekecekti.

Umarım, ölmekte olan Yaşlı Kişi Beş Kral'a çekilmeden, onların Mabedinde sıkışıp kalmadan önce.

Terzi onlara Yılan'ın direndiğini, Krallar tarafından emilmekten kaçınmaya çalıştığını ve onların büyüsunü kendi büyüsuyle artırdığını söylemişti. Ama orada

başarılı olup olmadığını bilmenin bir yolu yoktu. Bu tünellerden birine girip ya bir tanrı ya da daha fazla boş karanlık bulana kadar bilmenin bir yolu yoktu.

Her iki seçenek de kollarını kendine daha sıkı sarmasına, Solmir'in paltosunun içinde kozalanmasına neden oldu.

Bir saat gibi gelen bir sürenin sonunda Solmir'in elleri çözüldü. Ona döndü ve Neve yanılmıştı; keskin kemikli yüzünde en yabancı görünen şey şaşkınlık ya da korku değildi. Yenilgiydi.

"Bilmiyorum," dedi, sanki bu onun için olduğu kadar kendisi için de bir şokmuş gibi.

Neve bir an için şaşkın bir sessizlik içinde durdu. Sonra bir adım ilerledi, ellerini kollarının arasına sıkıştırdı. "Bilmiyorum da ne demek?"

"Tam olarak görüldüğü gibi." Solmir elini kaldırdı, alnındaki büzüşmüş yara izlerini sinirli bir şekilde ovuşturdu. İşaret parmağı başparmağındaki halkayı döndürüp duruyordu. "Büyü bana nereye gideceğimi söylemiyor. Güç beni çağırmalı ama çağırmıyor. Daha doğrusu, söylemeye çalışıyor ama..." Başını iki yana salladı. "Bilmiyorum. Sanki Yılan onu bulmamı istemiyor."

Şimdi tam onun yanındaydı ve gözlerini hançer gibi kullanabilecekmiş gibi dik dik bakıyordu. "Yani bizi buraya kadar getirdin ve bilmiyorsun-"

Ağzının üzerindeki avuç içi zehrinin geri kalanını emdi ve Neve nedenini anlamadan önce elini adamın elinden kurtarmak için yarı kaldırmıştı.

Odanın kenarlarındaki gölgeler daha yakındı. Daha kalın, neredeyse opaktı. Gölgesiz taştan küçük bir daire Neve ve Solmir'i çevreliyordu ama bunun dışında tüm oda yapışkan bir karanlıkla kaplıydı.

Ve ondan alçak, anlamsız bir ses yayılıyordu.

Gölge yaratıklar. Sınırsız büyü, tıpkı kırılmış topraktan fışkıran şey gibi, tıpkı dikenleri onu çözerken küçük canavarın içinden sızan şey gibi. Ama bunlarda farklı bir şeyler vardı. Onlar hala idi,

tek tip, sanki kontrol ediliyorlarmış gibi.

Sanki çoktan daha büyük bir şeye bağlanmışlar, büyüleri kendilerinden daha güçlü bir şey tarafından yönlendiriliyormuş gibi.

Solmir yavaşça döndü, sessiz kalacağı belli olunca elini kızın ağzından çekti. Ama diğer eli onun bileğini buldu ve canını acıtacak kadar sert sıktı.

"Yılan'dan gelen büyü mü?" Dudakları soruyla birlikte zorlukla kıpırdadı, sanki ses gölge yaratıkların durağanlığını bozacakmış gibi. Sorarken bile cevabın hayır olduğunu biliyordu. Eğer Yılan ölüyorsa, tüm bu ham gücü bir arada tutacak güce sahip olamazdı.

"Hayır." Zar zor bir ses, daha çok kulağına doğru bir nefes. "O zaman alabilir misin?"

Solmir yavaşça başını salladı. "Çoktan sahiplendi."

Soğuk vuruldu itibaren Neve'in Sternum, aşağı aracılığıyla Ortasında. Uyuşturan bir korku.

Karanlığın duvarı aşılmaz bir şekilde yakınımızda duruyordu.

Sonra, karanlığın içinde, beyaz bir parıltı.

Dişler.

Gölgelerdeki dişler, keskin ve uzamış, dişlerle dolu yüzlerce çene. Önce orada öylece asılı kaldılar, ama sonra hepsi açılıp konuştu.

"Savurgan."

Her yerden ve hiçbir yerden gelen, katmanlı ve uyumsuz bir ses. Neve ellerini kulaklarına götürmemek için kendini zor tuttu. Diğer elindeki tanrı kemiğini sıkıca kavradı ve bunun cisimsiz bir şeye karşı işe yarayıp yaramayacağını merak etti.

Tekrar senkronize bir şekilde konuşmadan önce tüm dişler birbirine kenetlendi, tandem dişli bir gülümseme. "Solmir, oğlum, biz de seni bekliyorduk. Evine hoş geldin."

"Calryes," diye nefes aldı Solmir. Mavi gözlerinde, beyazlamış yüzünde korku parlıyordu ve dehşete düşmüş eski bir tanrı Neve'in gördüğü en korkunç şeydi.

Ama kendini topladı. İfadesini soğuk, kibirli ve vurdumduymaz bir hale getirdi. Neredeyse kayıtsızca döndü.

Bileğindeki ölümcül tutuş bunu gösteriyordu.

Solmir gölgelere doğru bıçak gibi bir sırtış fırlattı.
"Merhaba baba."

On Birinci Bölüm

Neve

Bir duraklama. Sonra bir kahkaha, yüzlerce ağzın konuşmasından daha yüksek ve daha korkunç, karanlıkta yankılanan ve çarpıtılan bir kahkaha.

Dehşet ve kuşku Neve'in zihninde savaşıırken parmakları, eklemleri çatlayacakmış gibi hissedene kadar tanrı kemiğinin etrafında sıkılaştı. Calryes mi? Baba mı? Efsaneler böyle bir şeyden, Solmir'in diğer kralların oğullarından biri olduğundan bahsetmiyordu ve bu vahyin neden bu kadar dünyayı sarsan bir his olduğunu tam olarak anlayamasa da, midesini düğümlemeye yetmişti.

Eğer Valchior Beş Kral'ın lideriyse, Calryes de onun sağ koluydu.

Bu da boka battıkları anlamına geliyordu.

"Oğlum." Calryes hâlâ yüzlerce dişli gölge ağzından konuşuyordu ama Solmir'in hemen önünde daha yoğun bir karanlık alan vardı ve bu alan değişiyor, yeni bir şeye dönüşüyor gibiydi. "Gördüğüm kadarıyla bir yoldaşla dönmüşsün. Ne kadar ilginç."

Solmir adım adım ilerleyerek hızla kaynaşan gölgelerle Neve'in arasına girdi. Korumacı bir tavırla değil, daha çok onu gözlerden saklamak, hızla şekillenmekte olan Kral'ın onu bütünüyle görmesini engellemek ister gibiydi.

Diğer her durumda Neve sinmeyi reddediyordu. Ama şimdi, Solmir'in arkasında, başının öne eğilmesine, kendini onun arkasına saklamasına izin verdi. Derinlerdeki bir içgüdü ona bunun kraliçe kibrinin zamanı olmadığını söylüyordu.

Solmir'in önündeki karanlık yavaşça katılaştı. Karanlık yavaş yavaş katılaşıırken bile gölgenin özü kaldı.

Çivili bir ta tatan ince bir figür. Herhangi bir ekle oturtulamayacak kadar çok yer değiştirmişti, sadece bir insan izlenimi veriyordu.

Terzi, Kralların Kutsal Alanı terk edemeyeceklerini söylemişti; orada kapana kısılmışlardı, çektikleri tüm sihirle sabitlenmişlerdi ve Gölgeler Diyarı'nın bir parçası haline gelmişlerdi. Ama kendilerinin projeksiyonlarını gönderebilirlerdi. Bu Calryes değildi, sadece bir simülakrdı.

Bu, olduğundan daha güven verici olmalıydı.

"Yüzeyden gelen küçük kraliçe," diye devam etti Kral, gölgeler bir bozkırdaki sis gibi kenarlarından sızıyordu. Ona Gölge Kraliçe dememişti, Terzi'nin dediği gibi ve bu nedense kadının omurgasında soğuk bir parmak rahatlamasına neden olmuştu. "Peki ne için Solmir?"

"Yalnız kaldım," dedi Solmir.

Neve onun başının arkasına ters ters baktı.

"Umarım bu sefer senin için daha iyi olur." Kelimeler sinsiydi. Calryes'in belirsiz şeklinin etrafındaki gölgeler, bir çukurun içindeki engerekler gibi kayarak kıvrıldı. "En azından ölmeden sonuna kadar geldi. Bu da bir gelişme."

Solmir'in eli yanında yumruk haline geldi, o kadar sıkıydı ki neredeyse titriyordu.

Arkasında, Neve kafasında hızlı hesaplamalar yapıyor, planlar örüyor ve sonra bir kenara atıyordu. Calryes Yılan'ın mağarasına gittiklerini biliyordu, bu yüzden nedenini de biliyordu: ölmekte olan tanrının gücünü toplamak, onu Krallardan önce almak. Kendisi almaya çalışmak için mi buradaydı?

Hayır, hayır, bu hiç mantıklı değildi. Eğer Krallar ölmekte olan tanrıları fiziksel olarak hapsedukları Kutsal Alan'a çekmeye çalışıyorlarsa, bu gerçekten orada olmadıkları sürece büyüü ememeyecekleri anlamına geliyor olmalıydı. Bu da Yılan'ın gücünü almaya çalışmak için burada olmadığı, Neve ve Solmir'in onu almasını engellemek için burada olduğu anlamına geliyordu.

Ve fiziksel olarak onlara dokunamasa bile

farkına varması sinirlerini zıplattı.

Peki o zaman. Dikkatini dağıtması gerekecek.

Neve bir adım öne çıkarak Solmir'in etrafında bir mobilyaymış gibi dolaştı. Solmir hareketsiz ve sersemlemiş bir halde duruyordu; Kral'ın -babasının- varlığı tüm hareketlerini çalmış, yerini dehşete bırakmıştı.

"Neden burada olduğumu biliyorsun," dedi Neve karanlığa.

Sessizlik. Sonra tüm o dişli ağızlardan uyumsuz ve hızlı bir kahkaha tufanı daha koptu. "Öyle mi?" Calryes'in buharlı suretinden bir parıltı geçti, en sağlam parçası olan çivili tacı geriye doğru eğildi. "Aklıma pek çok neden geliyor, küçük kraliçe. Hiçbiri nazik değil."

"Ben de değilim."

Calryes düşünceli bir ifadeyle, "Hayır," dedi. "Hayır, öyle olduğunu sanmıyorum."

Karanlığın ince dalları Neve'in kollarının etrafında kıvrıldı, sanki bir şey arıyorlardı. Neve'in dişlerinin arasına bir soluk takıldı ama kıpırdamadı, her parçası kaçmak istese buz gibi duruşunu korudu.

Ama Neve'nin üzerindeki gölgelerin görüntüsü Solmir'i korku dolu durgunluğundan kopardı. Bileğinden tutup onu geri çekmeye çalıştı. Neve ona izin vermedi, onun yerine başını yana çevirdi, gözleri sert ve sabitti.

Tek bir kelime mırıldandı: Git.

Elini bıraktı ama onun emrini yerine getirmedi, sanki onu ilk kez görüyormuş gibi baktı.

Kollarının etrafında kıvrılan gölgeler, ışığın kovaladığı gece böcekleri gibi sürünerek uzaklaştı. "Hmm." Calryes'in şekli gerçek bir hareketi gösteremeyecek kadar şekilsizdi ama Neve onun düşünceli bir şekilde çenesine vurduğu izlenimine kapıldı. "Büyü yok. En azından gerçekten kullanılabilecek bir şey yok. Ama bunu daha önce de yaşadın, yakın zamanda da. Yara izleri taze."

Sonra gölgeler Solmir'e doğru fırladı.

Neve'nin etrafındaki kıvrımları yavaş ve kıvrımlıysa, Solmir'in üzerine hırçın bir niyetle, daha ziyade vurucu bir saldırıyla gittiler.

Meraklı bir keşiften daha fazlası. Karanlık boğazına dolandı, kollarını zincirledi. Dallar ağzına, burun deliklerine, gözlerine dalıyor, derinlere iniyor ve araştırıyordu.

Çığlık attı, çığ ve boğuk, dünya sarsılırken, tüm haydut büyüğü kuru toprağa yağan yağmur gibi ona koşarken tarlada attığı çığlıktan daha kötü. Ses mağarada yankılandı ve sonunda Neve'in kraliçe duruşunu paramparça etti.

Bir yanı yüzeye doğru kaçmak istiyordu. Bir yanı da Solmir'in üzerindeki gölgeleri yırtıp onu da kendisiyle birlikte sürüklemek istiyordu. Ama kendini ikisini de yapmaya zorlayamıyordu, bu yüzden ellerini kulaklarına götürerek o korkunç çığlığı bastırmaya çalıştı.

"Demek taşıyıcı o oldu," diye düşündü Calryes, oğlunun acısı onu hiç etkilememişti. "Tüm o büyüğü senin için tutuyor. Asilce görünüyor olmalı ama bunun seni kandırmasına izin verme küçük kraliçe. Ruhları ve büyüğü aynı anda tutmak zordur. Seni birinden kurtarmak sadece diğeri için seni istediği anlamına gelir." Düşük bir kıkırdama. "Her zaman kaderden kaçmaya çalışıyorsun."

Karanlıktan yapılmış halatlar Solmir'i yerden çekip aldı, kıvranarak havaya kaldırdı. Sonunda çığlık atmayı bırakmıştı ama boğazı, gözleri ve burnu hâlâ o delici dallarla doluydu ve boynundaki tendonlar, gözlerindeki damarlar göze çarpıyordu. Ona baktı, bir şeyler anlatmaya çalışıyordu, bakışlarında ağızıyla söyleyemediği kelimeler vardı. Kızın ona vermeye çalıştığı emrin aynısını.

Git.

Ve sanki bu sözsüz emir gerçekleşmiş gibi, Neve'in içindeki bir şey onu çağırıyordu.

Bir çekiş, bir çekiş. Sanki kafesine bir kanca saplanmıştı ve nazik ama talepkâr bir şekilde ileri doğru çekiliyordu. Düşünmeden önce bir adım attı, sonra içgüdüsüne uyarak önlerindeki tünelde umutsuzca koşmaya başladı.

Calryes'in peşinden gölgeler göndermesini, onu öldürmeye çalışmasını bekliyordu.

ona çelme takmak, onu tutsak etmek. Ancak arkasındaki mağarada yankılanan kahkaha, karanlıktan gelen herhangi bir eziyetten daha kötüydü.

"Hızlı koş, küçük kraliçe!" Calyres seslendi. Ve Neve yaptı.

Daha önce sahip olduğu tüm zayıf görüş şimdi kaybolmuş, yeraltının sonsuz karanlığı tarafından hortumlanmıştı. Yine de Neve, seyrek de olsa çevresini çoğunlukla seçebiliyordu. Kavisli taş duvarlar ve sadece aşağıya doğru eğimli, kavisli bir taş zemin. Birkaç tane daha küçük canavar cesedinin yanından geçti, daha alacalı, dişlerle sonlanan tüp benzeri bedenler. Bir tanesi duvar yerine tünele dönerek ölmüştü, ağzı önünde açık duruyordu. Neve koşmaya devam ederken bile ürperdi, cesedin yanından uzaklaşmaya dikkat ediyordu.

Sonunda koşmayı bıraktı, tek ses nefesinin hırıltısıydı. Birkaç nefes alıp verdikten sonra kendini tuttu ve önünden ya da arkasından bir şey duyup duymadığını görmek için dinlemeye başladı.

Hiçbir şey. Babası tarafından gölgelerle işkence edilen Solmir'i düşündü ve gözlerini sıkarak kapattı. Onu orada bırakmıştı.

Solmir'e yapılan bir şey için suçluluk hissetmek tuhaftı. O bir Kral'dı, Arick'in çalıntı yüzüyle onu kandıran bir katildi ve şüphesiz başına gelen her kötü şeyi hak etmişti.

Ama yine de suçluluk duygusu Neve'in bağırsaklarında düğümleniyor ve rahatsız ediyordu.

Tanrı kemiğini eline aldı ve bir kılıç gibi tuttu. Solmir iyi olacaktı. Bundan daha kötülerini de atlatmıştı.

Ve bıçaklayacak bir tanrısı vardı.

Derin ve acılı bir nefes alan Neve koşmaya başladı.

Tekrar.

Damarlarındaki çekim uzaklaştıkça güçleniyor, onu aşağıya doğru, sabit ve amansız bir şekilde çekiyordu. Neve mağaraları hiç sevmemişti; yeraltında olmak onu ürkek ve hissettiriyordu; insanlar güneş ve yeryüzü için yaratılmıştı -Ama nabzının atışı ve kemiklerinin çekilmesi ona etrafını düşünecek zaman vermedi.

Zaten korkuya ayıracak zamanı da yoktu. Neve, onu korkutsa ve canını yaksa bile yapması gerekeni yapmakta ustaydı.

Yaklaştığında bunu hissetti. Bu noktaya kadar biraz dar olan tünel, geniş, karanlık bir alana doğru genişledi. Tünelin havası teninin üzerinde geziniyordu, bir şekilde yalnız hissettiren bir boşluk hissi. Buradaki karanlık da daha koyuydu - Calryes'e demir atmış gölgeler gibi değil, hiç de duyarlı hissettiren bir şekilde değil, sadece... karanlık. Işık tarafından hiç rahatsız edilmemiş bir şeyin derin karanlığı.

Neve, bir elini önünde tutarak ve diğer eliyle tanrı kemiğini kavrayarak kararsızca içine adım attı.

Onu yuttu. Gözlerini ne kadar ayarlarsa ayarlasın göremiyordu; burada kasveti aydınlatacak hiçbir şey yoktu ve hiçbir zaman da olmamıştı. Sadece siyahlık, sadece koyu kadife gibi teninin üzerinde kayan gölgeler vardı. Nefesi çok gürültülü, mağara çok sessiz görünüyordu.

Bu yüzden iniltiyi duyduğunda, çan sesi gibi net ve cınlayarak geldi.

Neve dondu kaldı, elleri hâlâ önündeydi. Söz yok - ne işe yarayacaklardı ki? Ama nefesini yüksek sesle tuttu, herhangi bir hayvanın anlayacağı bir selamlama.

Zaten saklanmanın bir faydası yoktu. Yılan onun burada olduğunu biliyordu.

Şakaklarında bir çırpınış, yabancı bir bilincin dokunuşu, satın almak için çabalıyordu. Zihnine konuşan Terzi'den daha farklı, daha ağır geliyordu, sanki 'un 'u 'a bağlamaya çalıştığı düşünceler 'u 'a bağlamaya çalışıyormuş gibi 'un 'u 'a çevirmişti.

onun anlayabileceği bir Şey olmadan önce kendileri. Terzi bir zamanlar insandı. Yılan hiç olmamıştı.

Yılan nihayet konuştuğunda, sözleri sanki iliklerine işlemiş gibi kemiklerinde yankılandı.

Gölge Kraliçe.

"Evet." Nefesi muhtemelen bulanıklaşacak kadar soğuktu ama Neve bunu göremiyordu. Başlığa yanıt vermek doğal geliyordu ve bunu Yaşlı Olan'dan duymak hiç korku uyandırmıyordu.

Kocaman bir ağızdan çıkan bir i çekiş, havayı yerinden oynattı. Saçlarının dalgalandığını hissetti.

Yıldızlar ve kükürt gibi kokuyorsun. Seni diğerinden ayırabilirdim, kilometrelerce öteden bile. İstediğim kişi sendin.

Neve'in elleri iki yanında büküldü. Tnellere ulaştıklarında Solmir'i düşündü, nereye gideceğini bilmediğini. Yılan onu buraya çağırmıştı. Onun kendi yıkımının aracı olmasını, vazgeçtiği gücün taşıyıcısı olmasını istemişti.

"Neden?" diye sordu .

Karanlıkta bir değişim, göremediği ama hissedebildiği ağır ve dehşet verici bir hareket. İki kap olmalı. Büyü için bir kap, ruhlar için bir kap. Birden fazla olduğunda aynı anda tutulamazlar. Yılan durakladı ve Neve bir kez daha kafatasına vuran o sürtünmeyi hissetti, insanlık dışı bir zihin onun için kendini tercüme ediyordu. Belki de hanginiz olacağınıza karar vermek bana düşmez Gölge Kraliçe. Ama seni sempatime diğerinden daha layık buluyorum.

Anlamıyordu, gerçekten anlamıyordu ama Neve'in böyle Şeyleri kabul etme alışkanlığı yoktu. Kendini dikleştirdi, kemiği yumruğunda sıktı ve Calryes'e söylediği sözlerin aynısını söyledi. "Neden burada olduğumu biliyorsun."

Evet. Bir huff, geceliğinin parçalarını bacaklarına doğru üflüyor. Bu yarım hayatı istediğimden çok daha uzun yaşadım, beni çekmeye çalışan sahtekrlara karşı direndim

sihrimi onlarınkine karıştıracağım. Bir duraklama. Ama ölmek benim türümden biri için zor bir iş. Neredeyse her zaman yardıma ihtiyacımız olur. Sen olduğun mutluyum.

Yapmak üzere olduğu şeyin büyüklüğü omuzlarına ağır geliyordu. Burada Solmir'den başka herhangi bir şeyden aldığı büyüü ilk kez kullandığında hissettiği acının anıları, geri dönüp tüm o sonsuz karanlığa doğru koşmak, bir tür ışık bulana kadar koşmak istemesine neden oldu.

"Acıyacak mı?" diye nefes aldı. "Sihrini almak mı?"

Önemli şeyler genellikle acıtır, Gölge Kraliçe. Bunu biliyorsun.

O yaptı.

Ama bu sonsuza kadar sürmeyecek. Bir iç çekiş daha, havayı karıştırıyor. İçimdeki sihir bu yerin temellerine bağlı değil. Özgürdür. Gölgeler Diyarı'ndan çekip çıkarmanın yaptığı gibi ruhuna ağırlık vermeyecek.

"O zaman güvenli."

Kafasının içinde yankılanan bir kahkaha. Burada hiçbir şey öyle değil. Ama bu gerekli.

Neve başını salladı ama tanrının görüp görmediğinden emin değildi. Yine de, parmakları kemik parçasının etrafında sıkılaşıırken boğazı sanki bir taş yutmuş gibi hissetti.

"Tereddüt mü? Senden bunu beklemezdim Neverah."

Gölgeleri yaran yeni bir ses.

Neve'in önündeki karanlık, Calryes'in yukarıda yaptığı gibi birleşerek kendini şekillendirdi. Calryes'in olduğundan daha katı bir adama dönüştü, sanki buradaki büyüye daha hâkimmiş gibi. Başından bir taç gibi yükselen sivri uçlar, zengin mor bir cübbenin altında güçlü omuzlar ve kumral saçlarından bir alev, yakışıklılığı iskelet çürümesine ve tekrar geri dönmeye başladı.

Onu daha önce hiç görmemişti. Yine de kim olduğunu biliyordu.

Valchior.

Kral gülümsedi. "Tanrısal dostumuzu bıçaklamayı bekliyordum."

ilk fırsatta buraya geldin. Sihri seviyorsun. Kontrolü seviyorsun. Ve onun gücünü öz bunların hepsine sahip olacaksın."

Neve cevap vermedi, kıpırdamadı, tapınması öğretilen tanrıların en büyüğüyle karşı karşıyaydı ve kutsaldan başka bir şey olmayan bir korkuyla doluydu. Yılan'ın hoşnutsuzluğunu zihninde hissedebiliyor, insanlık dışı bir korkuyla kıvılcımlanıyordu ama bu korku kendi korkusunun yanında ikinci planda kalıyordu. Kral'ın bunu hissedip hissetmediğini merak etti. Hoşuna gidip gitmediğini.

Valchior, Calryes'ten daha katı olabilirdi ama yine de kenarları tüylüydü, yüz hatları değişiyordu. İnsan, kafatası, kefen. Yine de her şekilde ağzının etrafında keskin bir gülümseme dolaşıyordu, dudakları çürüyen bir tanrının sahip olabileceğinden daha dolgun ve daha şehvetliydi.

"Ne kadar sevimlisin," diye mırıldandı, gölgeler ayaklarının etrafında kaynarken öne doğru bir adım attı. "Solmir'imizin başını döndürmen hiç de şaşırtıcı değil."

Neve içinde çalkalanan dehşete rağmen dudaklarını bükerek alay etmeyi başardı. "Birbirimize ihtiyacımız var. Bundan daha fazlası değil."

Valchior'un başı yana eğildi, kıkırdarken yüzü iskelete dönüştü. "Belki de bu doğrudur. Onu Calryes'in merhametine bıraktın ve bu kesinlikle hoş bir aile buluşması değil."

Suçluluk duygusu yine pençelerini göğsüne sapladı. Neve buna karşı dişlerini sıktı.

"Ne yaptığını, seninle ilgili tüm planlarını anladın mı?" Valchior sordu. "Seni yüzeyde acımasız biri haline getirdi mi?"

"Bana hiçbir şey yapmadı." Neve kemiği daha sıkı kavradı.

Bunu söylemek bir şeyi ele vermek miydi? Kral'ın dudaklarının soğuk bir gülümsemeye dönüşmesi öyle olduğunu gösteriyordu. "İlginç," diye mırıldandı. "Demek acımasızlık tamamen sana ait."

Sesi onun üzerinde geziniyor, yakından incelemesine izin vermediği derin korkularına sesleniyordu. Ne yapacağına dair korkuları

olur. Daha neler yapacaktı. Tüm çizgilerini yol verene kadar bastırmıştı ve henüz onları yeniden çizme arzusu duymamıştı.

"Bunun farkına varmak özgürleştirici bir şey Neverah." Valchior onun etrafında adım atacak kadar bedensel değildi. Bunun yerine gölgelerin farklı yerlerinde beliriyor, karanlık ona uyum sağlamak için değiştikçe ana noktalara çekiliyordu. "İyilik için çabalamak seni tüketmekten başka bir işe yaramaz. Kimse iyiliğin gerçekte ne olduğuna bile karar veremez. Çok keyfi bir şey ve biz onu bir ilmik gibi kullanıyoruz."

"İyilik, sen ne değilsen odur," dedi ama sesi çok küçük çıktı.

"Öyle mi?" Şimdi önündeydi ve çok yakındı. Neve irkilmemek için bütün kaslarını tuttu. "Çünkü bence iyilik daha çok sevdiklerini kurtarmaya çalışmakla ilgili. Bedeli ne olursa olsun."

Tartışmak istedi ama ne diyebilirdi ki? Neve kabul etti, gölgeler onu lanetledi. O da kabul etti.

Valchior'un gülümsemesi genişledi. "Benzer yollardan geçtik, Neve. Ben kızımı Wilderwood'dan, Kurt'tan kurtarmaya çalıştım. Hepimizi bu hapisane dünyasının sonsuza dek tutamayacağı tanrılardan koruyacak gücü geri almaya çalıştım. Bunun için beni suçlayabilir misin, gerçekten?"

Kral hareketini durdurdu, onun önünde hareketsiz durdu. Yüz hatlarının kemikten güzelliğe doğru titreşimi durdu ve geriye sadece yakışıklı, sadece hükümdarlık bıraktı. "Burası bizim için yaratılmadı. Seni nasıl değiştirdiğini gördün. Dönüştüğümüz şey için biz mi suçluyuz?"

"Bunu yapmak zorunda değildin." Ter, elindeki tanrı kemiğini kayganlaştırdı, kavramasını zorlaştırdı. Korkudan nemli kalmış tenindeki soğuk hava titremesine neden oldu. "Gölgeler Diyarı'ndan güç çekmeye devam etmek, ruhlarınızı onun büyüüne bağlamak zorunda değildiniz, ta ki Sanctum'unuzu bile terk edemeyene kadar. Solmir yapmadı."

"Solmir," diye tısladı Valchior, "sana acıklı hikâyesinin tamamını anlatmadı."

Bunu biliyordu. Elbette biliyordu. Ona söylememişti ve o da sormamıştı çünkü yapacak çok şey vardı ve hem onu esir alan hem de eve dönüş yolu olan düşmüş bir Kral'ın acıklı hikâyesini omuzlamadan endişelenecek çok şey vardı.

Onun da ne kadar kaybettiğini bilmesine gerek yoktu.

"Bu dünya uzun ömürlü olmak için yaratılmadı." Valchior öne doğru eğildiğinde etrafındaki hava değışti. "Yukarıdaki dünyanız da pek iyi durumda değil, değil mi? Cinayet ve açgözlölük, hırsızlık ve zalimlik. Bir ruhun ne kadar iyi olduğunu merak ediyorsun. Ama eskiden böyle değildi, hepimizin korkacak ortak şeyleri varken. Canavarlar insanları bir araya getirir. Ve canavarlar tanrılar olduğunda, yöneticiler olduğunda, daha da iyi - insanlara korkacak çok şey verildiğinde, daha da sıkı bir şekilde bir araya gelirler."

"Sizin ve diğerlerinin gerçek dünyaya geri dönmesine izin vermenin iyi bir şey olacağını mı savunuyorsunuz?"

"Sadece bir gözlem yapıyorum, ama evet, sanırım olabilir." Valchior omuz silkti. "Korku ile pek çok şey çözülebilir. En mükemmel araçtır. Mükemmel bir kontrol aracı."

"Korku ile hükmedemezsin." Dişlerini gıcırdatarak, zorla çıkardı.

"Asil bir fikir," diye kabul etti Valchior, "ama boş. Yüzeyde kralieyken korku dışında hiçbir şey başaramadın Neverah. Ve bunu sen de biliyorsun. Yaptığın her şey, attığın tüm adımlar, küçük sarayındaki herkes senden korktuğu içindi. Aklını yitirmiş ve kederliyken yapabileceklerinden korkuyordu." Sıcak bir kahkaha, tüm bu karanlığın içinde uyumsuz. "Ve sen bundan hoşlandın."

Kötü adamların yalan söylemesi gerekmiyor muydu? Yalan söylüyor olsaydı bu daha kolay olurdu.

Yılan'ın düşünceleri hâlâ kendi düşüncelerinin etrafında dolanıyordu, gergindi ama artık korkulu değildi. Valchior, Yaşlı Olan'ı zar zor kabul etmişti. Bu haliyle Yılan'a hiçbir şey yapamazdı, gücünü emmek için onu öldüremezdi.

Neve'e de konuşmaktan başka bir şey yapamadı.

Gerçekleri kan gibi akıtmak ve onu çaresizce yarayı sarmaya çalışırken bırakmak dışında.

"Havan tükenene kadar konuşabilirsin," dedi Neve, çenesi gerilmiş ve yumrukları kemik parçasının etrafında kenetlenmiş halde. "Ama ben yine de buraya yapmaya geldiğim şeyi yapacağım."

Kral geri adım attı ve kollarını iki yana açtı. "Seni durdurmayı hayal bile edemem Gölge Kraliçe."

Başlığı yavaşça, kasıtlı olarak söyledi. Onun irkilmesini izledi.

"Kim olduğunuzu biliyoruz," diye mırıldandı Valchior. "Neden burada olduğunu biliyoruz." Ağzını Neve'nin kulağına yaklaştırmak için öne doğru eğildi ve ona dokunamayan, gölge şeklinde bir projeksiyon olmasına rağmen Neve geri çekildi. "Ve bunu memnuniyetle karşılıyoruz."

"Neverah?"

Solmir'in sesi, yarı panik halindeydi. Kayalıklara giden koridorda yankılanırken, botları yukarıdaki tünellerin pürüzsüz kayalarında kayıyordu.

Valchior'un kara çarşafı başı sese doğru döndü. Neve onun kaybolup gideceğini düşündü ama onun yerine neşeli gülümsemesi genişledi. "Serseri Kralımız, buluşmasından döndü. Calryes oğlunu görme fırsatını kaçırmadı, biliyorsun. Onun dikkatini dağıtmak için, sen ve ben konuşabilelim diye. Neredeyse çok tatlıydı."

Dikkat dağıtıcı şeyler. Bunların hepsinin dikkat dağıtıcı olduğunu biliyordu ama teyit edildiğini duymak -beklemediği yönlerle doğru ilerlediğini- endişenin orta yerinden kıvrılmasına neden oldu.

"Neve, cevap ver bana!" Solmir'in sesi şimdi koşuyormuş, esneyen karanlığa doğru koşuyormuş gibi geliyordu.

Kısaltılmış adı. Bunu söylediğini duymak hâlâ kulağa tuhaf geliyordu.

"Senin için gelmesi ne tuhaf," diye mırıldandı Valchior. "Bu çocuk tam bir çelişkiler yumağı." Kıkırdadı. "Ona dikkat et, küçük kraliçe. Soğukta seni ısıtabilir ama sonunda seni yakar."

"Neverah Valedren!" Endişeden bıçak gibi kesilmişti.

Bir çağrı gibi bir isim. Sadist bir babanın gölgeli prangalarına terk ettikten sonra onu kurtarmaya gelen parlak zırhlı bir şövalyeden en uzak şey.

Valchior onun önünde bocaladı. "Ve böylece sana veda ediyorum Neverah." Kenarları döndü, yakışıklılık görüntüsü sise karışmadan önce iskelet kalıntılarına dönüştü. "Tekrar görüşene dek."

Sonra Neve kavrayabileceğinden çok daha büyük bir mağarada, kendisine doğru koşan düşmüş Kral ve ölmek isteyen kadim tanrı dışında tek başına durdu.

Gölge Kraliçe. Yılan'ın kafasının içindeki sesi gergindi. Lütfen.

Neve başını salladı, ellerini sabitledi. Kemiğin ağırlığı demir atıyordu, pürüzsüz ve serindi. Karanlıkta dönüp Yılan'a doğru yöneldiğinde, tanrının iç çektiğini duydu.

Solmir hâlâ koridorda ilerliyordu; onun küfürlerini, taşların üzerinden kayışını ve yanından geçtiği şişmiş cesetlerin etrafından dolanışını duyabiliyordu.

Tanrı-kemiği parçasını tutmayan elini uzattı, sıcak pullar avucuyla buluştuğunda durdu, kuru ve derisine sürtünüyordu. Neve önünde büyük bir cüsse, aklını karıştıracak büyüklükte bir yaratık hissetti ve onu görüş alanından saklayan karanlığa şükretti.

Yılan tekrar iç çekti, karanlıkta ve zihninde yankılanan devasa bir ses. Nazik değildim, dedi, ne itirafı ne de çürütmeyi hatırlatan tonlarda. Sadece bir gerçeği ifade ediyordu. Dünyaları sona erdirmek niyetiyle denizden karaya sürünerek çıktım. Bazen yaptım da. Bazıları için bir şehir bir dünyadır. Bir köy. Bir tanrının zihninde garip bir şekilde gerilmiş, hüznü bir kahkaha gibi bir şey. Suları içilmez kıldım, toprakları çoraklaştırdım, yeryüzünün tamamını zehirledim.

"Sana ne dediler?" Sorulması gereken doğru soru gibi görünüyordu. Neve, adını sormadan bir şeyin canını almak garip geliyordu.

Birçok şey. Yılan yerleşti, karanlıkta bir gümbürtü. Dünya Yılanı, dilinize en kolay olan yılandır.

"Dünya Yılanı," diye tekrarladı Neve. Elindeki kemiği sabitledi. "Umarım... Umarım iyi dinlenirsin."

Her şey bir gelişme olacaktır, diye yanıtladı Tanrı. Sonra, neredeyse sonradan bir düşünce: Kararlarınızın hiçbirisi kolay olmayacak Gölge Kraliçe, ama size şunu söyleyeyim: Krallar bizim olduğumuzdan daha kötü . İnsanlık, benim türümün anlayamayacağı şekilde zalimliği doğurur.

"Onları durduracağız," diye mırıldandı, ağzından çıkana kadar biz dediğini fark etmemiştir.

Öyle ya da . Son bir iç çekiş, rüzgar mağarada dalgalanıyor. Şimdi çabuk ol.

Devasa kalbinin atışları pullarının arasında gümbürdüyordu. Neve'in avuçları onlara karşı soğuktu. Gözlerini kapattı.

Sonra Neve kemiği kaldırdı ve sivri ucunu Yılan'ın böğrüne sapladı.

Bir tanrının ölümü o kadar da uzun sürmedi. Göremediği devasa şekil sarsılarak soğuk havayı yerinden oynattı; kenara savrulmamak için geriye doğru adım attı. Bir hamle daha yaptı, hareket botlarının parmak uçlarında kayaların sıçramasına neden oldu ve atmosferi titretti.

Ve büyü onun bedeninden önce damlaya damlaya, sonra sel gibi akmaya başladığında, Neve ellerini kaldırdı.

On İkinci Bölüm

Kırmızı

Raffe burada."

Red'in kafası, okumakta olduğu kitaptan, boynunu kıracak kadar hızlı bir şekilde kalktı. "Raffe?"

Lyra kütüphanenin kapı pervazına yaslandı. Kollarını koyu yeşil elbisesinin üzerinde kavuşturmuş, koyu renk gözlerindeki altın benekleri ortaya çıkarıyordu. "Bir de misafir getirmiş."

Bu, Red'in kaşlarının kalkmasına ve başını Eammon'a çevirmesine neden oldu. Eammon onun yanında oturmuş, artık işe yaramayan bir yığın kitabın arkasına çökmüş, yüzü yorgun ve saçları dağınıktı. Açıklıktan bu yana geçen dört günün neredeyse tamamında buradaydılar ve kütüphanedeki her şeyi cilt cilt aramışlardı. Şimdiye kadar hiçbir şey bulamamışlardı.

Yine de, Eammon gözleri düşene kadar durmadan kitaplarını karıştırdı ve masanın üzerine yığılmak yerine üst kata gelip yataklarında uyumasını sağlamak için sık sık onu dürterek uyandırmak zorunda kaldı.

Ama çoğu gece bekledi. Ve uyuduğunda, Red işe yaramaz diye bir kenara attığı kitapları topladı ve rüyalarda seslerden daha fazla bahsedilip bahsedilmediğini araştırmaya devam etti.

Elbette ona garip rüyasının çoğunu anlatmıştı. Sis, kanlı elma, Kalp Ağacı, şifreli döngülerle konuşan bir ses vardı. Ama belirsiz tutmuş, ona sesin kendisi hakkında her şeyi anlatmamıştı. Ona ne kadar tanıdık geldiğini, ne kadar kişisel olduğunu söylemedi.

Bir şekilde bu da işin bir parçasıydı. Sorgulanmamış bir gerçeğin derin yankısıyla, Neve'i kurtarmak için her ne olması gerekiyorsa bunun kişisel olacağını, Eammon'un nihayetinde yardım edemeyeceği bir şekilde ona ulaşacağını söyleyebilirdi.

Onun bundan nefret edeceğini biliyordu, bu yüzden bunu kendine sakladı.

Red'in eli cebine, orada sakladığı anahtara gitti. Eammon ona bakmaktan hoşlanmıyordu, ona ilk gösterdiğinde sadece üstünkörü bir bakış atmıştı. Ama Red onu her yere taşıyor, parmaklarını bir endişe taşıymış gibi üzerinde gezdiriyor, avucunun içinde döndürüyordu. Neve ile arasında somut bir bağ, tutunabileceği tek şey gibi hissediyordu.

Kurt kitabını kapattı, kaşları aşağıya çekildi. Gözleri Red'inkilere kaydı, bir soruydu bu; Red omuz silkti. Notunda Raffe'nin buraya gelmesi gerektiğini düşündürecek hiçbir şey yoktu, en azından onun anlayabildiği kadarıyla. Özellikle de şu anda Yabanağacı'nı mümkün olduğunca Valleyda'nın ortak düşüncelerinden uzak tutmaya çalışmanın en iyisi olduğu konusunda hemfikirken.

Eammon ayağa kalktı ve yerini korumak için kitabının sırtına bir kağıt parçası sıkıştırdı. "Onları bekletmek iyi olmaz." Yorgun bir el ağzını ovuşturdu. "Bütün bu gölgeler içinde neden başka birini bu işe karıştırırsın ki?"

Lyra, "Başkalarının uzak durmaları gereken karışıklıklara bulaşmalarına izin vermemeyi bilirsin," diye mırıldandı.

Üçü de durakladı, hayvanlar etraflarına kurulan tuzakların bir kez daha farkına vardı. Eammon'un yüzündeki yaralı ifade içini parçalamış olsa da Red'in içinde öfke yoktu.

Eammon'la Fife'tan ve açıklıkta, gecenin derinliklerinde, bacakları birbirine dolanmış ve yanağını Eammon'ın göğsüne yaslamış halde olanlardan konuşmuşlardı. Wilderwood'un çağrısını gönderdiği o kısacık andan hatırladıkları, panik yüzünden diğer her şeyi . Ve daha önce olanları, Gölge Korusu'nun olduğu gün, onu kurtarmak için tüm ormanı seferber ettiği anı.

"Her iki seferde de hiçbir şey hatırlamıyorum," diye fısıldamıştı karanlığa, pencerelerinin paniksiz ağızları keskin sonbahar kokusunu, keskin sonbahar havasını içeri alıyordu. "Altın rengi bir ışık vardı. Var olma hissi... uçsuz bucaksız olma, mümkün olandan daha fazla yer kaplama. Her şey

Parçalarım dağıldı." Yeşil buğulu gözler onunkilere döndü, ay ışığında parlıyordu, içlerindeki endişe apaçık ortadaydı. Eammon tekrar konuştuğunda sesi kısılmıştı. "Çağırımı hissettiğinde canın ne kadar yandı?"

"O kadar da kötü değildi. Sadece... yüksek sesle, kafamın içinde." Elini göğsünün üzerinde gezdirdi ve kalbinin üzerine koydu. "Hiçbir şey duymadın mı?"

"Hiçbir şey. Ama Wilderwood ve ben o kadar uzun zamandır bir arada yaşıyoruz ki, bana her zaman yüksek sesle konuşuyormuşuz gibi geliyor." Eammon elini karışmış saçlarında gezdirdi. "Fife onu dinleme konusunda daha iyi olamadığımı söylemişti. Görünüşe göre haklı."

"Dinlemesi zor bir şey," diye mırıldandı Red. "Özellikle de uzun yıllar boyunca senin bir parçan olmuşsa."

"Artık kuralları anlamıyorum. Beni yanlış anlamayın, bunu Wilderwood ve benim daha önceki halimize tercih ederim ama bir yanım ormanın benden tam olarak ne istediğini bilmeyi özlüyor." Adam onun altında kaydı. "Belki de Lyra'yı kurtarmak için pazarlık yapmasına izin vermemeliydim. Lyra ölmüyordu, sadece yaralanmıştı ve o da paniklemişti. Ama ben... ben böyle olacağını bilmiyordum." Durakladı, parmağının etrafındaki altın saç ve sarmaşıktan bir tutamı boş yere doladı. "Bu farklı," dedi sonunda. "Bu pazarlık daha önce yaptığından farklı ama nasıl olduğunu bilmiyorum. Sanki Wilderwood benim bilmediğim bir şey biliyor."

"Ama ona izin vermek zorundaydın." Red başını kaldırdı, koyu renkli, uzun saçlarından bir tutamı gözlerinden uzaklaştırdı. Küçük bir boynuzun ucu parmak ucuna değdi. "Lyra, Wilderwood'a onu takas yapmadan iyileştirmen için yeterince bağlı değildi."

"Biliyorum. Onu bu şekilde bırakamazdım." Bir huff, eli onunkini yakalamak için yukarı kalktı ve göğsüne yasladı. "Ama şimdi Fife'ı bu şekilde bıraktım."

Red başını çevirip adamın çıplak, yaralı omzuna bir öpücük kondurdu. "Kendilerine gelecekler."

"Buna mecbur olmamalılar," diye mırıldandı. Ama sesi alçak ve gürültülüydü, kısa süre sonra nefes alış veriş düzleşti ve uykuya daldı.

Şimdi kütüphanede, Eammon'un gözleri hâlâ suçluluk duygusuyla gölgeleniyordu. Lyra'ya cevap vermedi, parmak eklemlerini masaya dayayıp derin bir nefes aldıktan sonra ayağa kalktı ve kapıya yöneldi. Lyra tek kelime etmeden onun geçmesine izin verdi.

Dudaklarını birbirine bastıran Red, onu takip etmek için harekete geçti. Lyra'ya ulaştığında durakladı, gözleri hâlâ ilerideydi. "Fife'ı yine bu işe bulaştırmak istememişti," dedi yumuşak bir sesle.

Lyra'nın cevap vermeyeceğini düşündü ama bir süre sonra diğer kadın iç çekti, omuzları çöktü. "Biliyorum." Gözlerinde bir tirbuşon kıvrımı belirdi; Lyra onu geri itti. "Fife pazarlık yapmayı seçti. Ve Eammon..." Omuz silkti. "Reddedecek durumda değildi sanırım."

"Yapardı." Red, Wolf'u iliklerine kadar tanıyordu, zihninin çalışma şeklini ve suçluluk duygusunu tetikleyen şeyleri. "Eğer kendisi olsaydı, başka bir yol bulmaya çalışırdı. Pazarlıktan başka bir şey."

"Öyle bir şey yoktu," dedi Lyra bıkkınlıkla. "Bunu hepimiz biliyoruz."

Red'in bir cevabı yoktu.

Lyra'nın tırnakları elbisesinin koluna vuruyordu, gözleri hâlâ yere sabitlenmişti. "Beni kurtarmak içindi," dedi, o kadar sessizdi ki neredeyse bir fısıltı gibiydi. "Fife beni kurtarmak için pazarlık yaptı, bu yüzden kızmamalıyım, değil mi? Ama tüm o yıllar boyunca, yaşamamız gerekenden çok daha uzun olan o yüzyıllar boyunca tek istediği bu lanet ormandan kurtulmaktı. Ve ben-" Sözcükleri yakaladı ve yutkundu, sessiz bir iç çekti. "Olmamasının nedeni ben olmak istemiyorum. Bunun için bana kızgın değil, henüz değil. Ama eninde sonunda kızmayacağını düşünemiyorum. Peki o zaman ne yapacağım?"

Red elini uzattı. Bir kalp atışı ve Lyra kendi elini onun eline koyarak rahatladı. "Fife seni seviyor," dedi Red, basit, sade ve gerçek. "Tam da sizin ona ihtiyaç duyduğunuz gibi. Ve o kadar uzun zamandır seviyor ki, hiç olmaması gereken çok daha fazla zamana karşı koydu. O pişman olmayacak."

seni kurtaran her şey."

"Biliyorum." Lyra başını salladı. "Ben sadece... Kings, keşke bana söyleseydi. Keşke bu şekilde öğrenmek zorunda kalmasaydım."

"Yapmalıydı." Red homurdandı ve kütüphaneden çıkıp merdivenlere doğru giderlerken Lyra'nın elini nazikçe çekti. "Gizlilik onlara asla iyi hizmet etmiyor, değil mi?"

"Öğrenirler sanırsın."

Eammon merdivenlerin başında dikilmişti bile, kaskatı ve kararsızdı, gözleri düşük kaşlarının gölgesindeydi. Red ve Lyra basamakları tırmanırken bir kez başını salladı ama onlara doğru bakmadı, tüm dikkati kapıdaki adamdaydı. "Raffe."

"Kurt." Raffe fuayenin ortasında, tıpkı Eammon gibi tedirgin bir şekilde duruyordu, seyahat ve anonimlik için giyinmişti. Koyu renk pantolon, çizme, koyu renk ceket, görünecek hiçbir şey yoktu. Parmakları, sanki ellerinde tutacak bir şey olmasını istemiş gibi ileri geri oynuyordu ve gözleri isteksizce Eammon'dan ayrılıp Kırmızı'yı buldu, sanki Kurt'un göz teması kurmadığı anda atlayabileceğini düşünüyordu. "Bayan Kurt."

Başlık acıtmamalıydı. Yine de yaktı. Adının değiştirilmesiyle oluşan dikkatli bir mesafe. Aralarındaki şeylerin eskisinden çok daha farklı olduğunun, kolay arkadaşlığın bulanıklaştığının bir işaretiydi bu. "Merhaba, Raffe."

Selamlamaya karşılık vermedi. Bunun yerine Kızıl'ın arkasına baktı, yüzünü aydınlatan bir saygı kıvılcımı vardı. Lyra, Raffe'yi dindarlığa yaklaştıran tek şeydi. Yumruğunu alnına doğru kaldırdı. "Plaguebreaker."

Ayaklarının kayması Lyra'nın rahatsızlığını belli eden tek işaretti. Kendi yumruğunu hızla kaldırdı, sonra bıraktı. "Raffe." Sonra gözleri dikkatle Raffe'nin soluna kayd, "Raffe'nin arkadaşı."

Raffe'nin arkadaşı da -Krallar ve gölgeler, Kalede beşi dışında birini görmek çok tuhaftı; ne düşünüyordu ki? Güzeldi, Kızıl'dan daha kısa ve daha küçüktü, düz siyah saçları bir şelale gibi akıyordu ve

Kalp şeklinde bir yüzün içinde koyu parlak gözler.

İronik bir şekilde, Raffe'den çok daha rahat görünüyordu. Gözlerinde korku yoktu, sadece hayranlığa yakın bir şey vardı. Ağzı açık kalmış, bakışları Keep'i korku ve zevk karışımı bir duyguyla yalayıp yutmuştu.

"Sen de kimsin?" Red bu sorunun kulağa bu kadar kaba gelmesini istememişti ama şaşkınlık içinde ağzından kaçırır. Hepsini bunun gizli kalması gerektiği konusunda hemfikir - Wilderwood'un değişme şekli, Red'in bir İkinci Kız'dan çok daha fazlası olması. Çok fazla insanın dahil olması iyi bir şey olamazdı.

Ama Raffe'nin misafiri şaşırmış görünmüyordu. Sırttı, başını eğdi -Red'in hatırladığı birkaç saray adabına göre, bu onun da kraliyet mensubu olduğu anlamına geliyordu.

Harika.

"Okada Kayu," dedi bir şarkıcınıninkine benzeyen alçak, tatlı bir sesle. "Niohni İmparatoru'nun Üçüncü Kızı, uzun süre hüküm sürsün." Sonuncusunu ağzını alaycı bir şekilde bükerek, gözlerinde bir parıltıyla söyledi. "Çok da umurumda değil."

Nioh. Doğuda, kıtanın sınırlarının ötesinde, bilimdeki, özellikle de botanikteki ilerlemeleriyle bilinen bir adalar topluluğu. Red, Valleydan sarayındaki bahçıvanların bir zamanlar yemek tabağı büyüklüğünde, gök mavisi ve narin bazı Niohni çiçekleri yetiştirmeye çalıştıklarını hatırladı. İklim onlar için çok sertti, renklerini akıtmış ve saplarında gevşek bırakmıştı.

Tüm güzelliğine rağmen Kayu, Kırmızı'ya o çiçekleri hiç hatırlatmıyordu. Başkalarının solup gitmesi gerektiğini düşündüğü koşullarda gelişen birine benziyordu.

Eammon'un gözleri Raffe'ye döndü, yeşil ve kehribar rengi çatırdıyordu. "Bunun anlamı nedir, Raffe? Söylememe konusunda anlaştığımızı sanıyordum-"

"Teselli olacaksa," dedi Kayu, "bana söylemedi." Raffe'nin yerinden kalkıp duvara doğru ilerledi.

Ciaran ve Gaya'nın duvar halısına bakıyordum. Hâlâ orada asılı duruyordu, yıpranmış ve çamurlanmıştı. Red ve Eammon iç dekorasyon için fazla zaman bulamamışlardı. "Çoğunu kendi başıma çözdüm. Herkesin Wilderwood'u görmezden gelmesini umma planın sadece onu zaten görmezden gelmeye meyilli olanlar için işe yarıyor. Adil olmak gerekirse, bu da çoğu insan için geçerli." Bir parmağını kaldırdı, düşünceli bir saygıyla goblene hafifçe dokundu. "Ama vücudunda meraklı bir kemik olan herkes eninde sonunda bir şeylerin ters gittiğini anlayacaktır. Ve bu meraklı kemiğe eşlik edecek bir beyni olan herkes, bunun kayıp Valleydan kraliçesiyle bir ilgisi olduğunu anlayacaktır."

Red, Eammon'un gergin koluna uyarıcı bir el koydu. Endişesinin şeklini anlamak kolaydı. Geceleri, aralarında boşluk olmadığında ve kelimeler kolayca döküldüğünde mırıldandıkları bir başka şey daha vardı: Uzun zamandır Yaban Ormanı'ndaki Kurt'tan korkarak yaşayanlar onun savunmasız olduğunu fark ederlerse neler olabileceği. Dirgenler ve ateşler, yüzyıllardır süren dehşet ve öfke, onları artık dışarıda tutamayacak bir ormanın sınırlarını zorluyordu.

"Neler olduğunu biliyorum." Kayu elini bıraktı ve onlara doğru döndü. "Kraliçe Neverah'ın Gölgele Diyarı'na gittiğini biliyorum. Ve onu geri getirmenin bir yolunu aradığınızı da biliyorum."

Red kuşkulu gözlerini Raffe'ye çevirdi. "Bunu gizli tutmamız gerektiğinin neresi Niohni kraliyetini Kaleye getirmek anlamına geliyor?"

Koyu renk gözlerinin altında halkalar göze çarpıyordu, sanki uyku zor gelmiş gibiydi. "Anladı, Red. Onu yakınımızda tutmak daha akıllıca göründü. Ona göz kulak olabileceğimiz bir yerde." Yorgun bir elini yüzünde gezdirdi. "Etrafım kitapseverler ve meraklılarla çevrili olduğu için lanetliyim."

Kayu, söz konusu adama zarif bir işaret yaparak, "Hakkını yemeyelim, Raffe her şeyi gizli tutarak mükemmel bir iş çıkarıyordu," dedi. "Ama Valleyda'ya çalışmaya ve çalıştım da. Bir şeylerin ters gittiğini anlamak zor olmadı.

dikkat etmeye başladı." Elini bıraktı, omuz silkti. "Ve gelmeden önce tüm bu Valleydan İkinci Kızı karmaşasına geçici bir ilgiden daha fazlasını göstermiştim. Büyüleyici bir gelenek, tabii ne kadar korkunç olduğunu aşabilirsiniz."

Red, Eammon'la hızlı bir bakış alışverişinde bulundu. Kurt'un kaşları düşük, ağzı düz bir çizgi halindeydi. Belli ki diğer kadının açıklaması onu ikna etmemişti.

Ama Red ona inanmaya meyilliydi. Uzak diyarlardan gelen ihmal edilmiş bir prensesin, her İkinci Kız doğduğunda kendini Valleyda'nın dönüştüğü peri masalına kapılmış bulması garip görünmüyordu.

Yine de ideal değildi. Kızıl iç çekerek, Eammon'dan öğrendiği gergin bir tikle burnunun köprüsünü baş ve işaret parmakları arasına sıkıştırdı. "Ne istiyorsun, Kayu? Paramız yok-"

"Herkes para istediğimi düşünüyor." Kayu'nun sesi neredeyse tiksiniş gibiydi, kara gözlerini devirdi. Gobleni bıraktı, onun yerine duvar boyunca uzanan, titrek, orman büyüleriyle yapılmış alevlerle süslü asmaya gitti. "Kendime ait yeterince şeyim var, teşekkür ederim. Ve kız kardeşini bulmana yardım etmek için bunun önemli bir kısmından ayrılmayı planlıyorum."

Eammon'un yüzünün her çizgisinde korku vardı ama başını eğmesi ve gözlerini Kırmızı'ya dikmesi bunun onun kararı olduğunu gösteriyordu. Ne isterse kabul edecekti.

Red derin bir nefes verdi. Paranın Neve'i bulma konusunda nasıl bir rol oynayacağını bilmiyordu ama yaptıkları başka hiçbir şey onları daha fazla yaklaştırmamıştı. Çaresizlik, dallarla dolu göğsünde sıkışan duygular için zayıf bir kelimeydi.

Ve Kayu biliyordu. Neve'in gittiğini biliyordu, Red ve Eammon'Wilderwood olduğunu biliyordu, İkinci Kızların kurban edilmesinin geçmişte kaldığını biliyordu. Hepsi tehlikeli bilgilerdi. Raffe haklıydı, onu yakınında tutmak akıllıca olurdu.

Eammon'a başıyla onay verdi. Kayu kalabilir.

Kayu titizlikle duvardaki alevlere baktı.

tüm alışverişı izledi, bilerek onlara karar vermeleri için zaman tanıdı. Bir anlaşmaya varıldığını hissetmiş olmalı ki Eammon'un başını sallamasından bir nefes sonra asmayı işaret etti. "Bu çok ilginç. Orman büyüğü mü?" Omzunun üzerinden baktı, işaret parmağı Kırmızı ile Eammon arasında gidip geliyordu. "Raffe bana ikinizin Wilderwood'la ilgili bir şeyler... yaptığınızı söyledi."

Eammon, "Bunu söylemenin bir yolu da bu," diye mırıldandı.

Raffe içini çekti. "Bu harabede sandalyeleriniz varsa, onları bulsanız iyi olur," dedi kapının sağındaki gömme yemek odasına doğru ilerlerken. "Size anlatacak çok şeyim var. Oturmak isteyeceksiniz."

"Yani Kiri Kalp Ağacı'nın ne olduğunu biliyor mu?"

Önlerindeki yontulmuş fincanlarda uzun süredir soğumuş çay tortuları duruyordu. Red'in kolları masanın üzerinde kavuşturulmuş, boynunu eğerek Kiri'nin girdaplı yazısıyla yazılmış mektuba bakıyordu. Eammon'un eli rahatlatıcı bir ağırlıkla Red'in ensesinde duruyordu. Lyra, Red'in diğer tarafında oturuyordu ve Fife da gergin ve sessiz bir şekilde onun yanına oturmuştu; Raffe konuşmaya başlamadan önce Edge'deki işlerini halletmek için gelmişti.

Karşılarında, sanki karşıt ordular gibi dizilmişler gibi, Raffe Kayu'nun yanına oturmuş, fincanının dibindeki yapraklara bakıyordu. Tüm hikâyesi boyunca -Kiri'nin mektubu, dalların uçlarının Tapınak'ta anahtarlar dönuşmesi, Kayu'nun yardım teklifi -Kayunun kendisi zar zor dinliyor gibiydi, sanki ilk kez bir peri masalı okuyormuş gibi dikkati daha çok etrafındaki Kale tarafından çekilmişti.

"İsmiyle bahsetti ama ayrıntı vermedi." Raffe başını iki yana salladı ve bir elini kısacık kesilmiş saçlarında gezdirdi. "Ve mektubunda bir bahsediyor. Tapınaktaki dallara ne oldu?"

mektuba yazdıklarından daha fazlasını bildiğini düşündürüyor." "Yani Neve'in de bir anahtar bulması gerekiyor." Kırmızı'nın masanın üzerinde . Raffe Tapınak'taki dallardan söz ettiğinde cebinden çıkarıp ona nasıl geldiğini anlatmıştı.

ona.

Kadın anahtarı ilk çıkardığında Eammon'un gözleri kısa bir süre anahtara kaymış, sonra da sanki hâlâ onu tedirgin ediyormuş gibi başını çevirmişti. Ama şimdi kaşlarının arasında bir çizgiyle, neredeyse titizlikle ona bakıyordu.

"Seninkini nasıl buldun?" diye sordu Raffe. "Sanırım o dallar şekil değiştirdiğinde aklına geldi bu dört gün önce, öğleden sonra bir saatti. Ne yaptığını hatırlıyor musun?"

Eammon'un kulaklarının ucu kıpkırmızı oldu.

Red boğazını temizledi, oturduğu yerde kaydı. "Neve'e ulaşmaya çalışıyordum," dedi, hem girişimin hem de sonrasının ayrıntılarını atlayarak. "Neve'in anahtarının da aynı şekilde ona gelmesi gerekiyorsa, sanırım o bana ulaşmaya çalışırken gerçekleşecek."

Bu hepsinin sessizliğe bürünmesine neden oldu, mantıksal olarak takip eden şey kafalarının üzerinde asılı kaldı: Eğer Neve'in henüz bir anahtarı yoksa -ki hiçbirinin olduğunu düşünmek için bir nedeni yoktu- bu geri dönmeye çalışmadığı anlamına mı geliyordu?

Eammon gergin sessizliği bozdu. "Sanırım anahtarını tanıdım, Red."

Dönüp ona baktı, kaşları çatılmıştı. Eammon hâlâ masanın üzerindeki anahtara bakıyordu, ağzı çok düşündüğü zamanki gibi çarpılmıştı. "Bir şey olmayabilir," diye uyardı, "ama Kenar'ın duvarlarına oyulmuş bir anahtar korusuna benzeyen bir şey var. Valdrek bir şeyler biliyor olabilir."

"Denemeye değer," dedi Raffe. "Bu noktada bulabileceğimiz her türlü bağlantıyı kabul edeceğim."

"O duvarda bir sürü oyma var." Lyra'nın sesi nazikti, sanki kimsenin istemiyormuş gibiydi. "Bir bağlantı olabilir ya da sadece bir

Tesadüf. Ve Kiri deli, bu konuda hepimiz hemfikiriz. Anahtarlardan ve ağaçlardan bahsetmesi sadece saçmalık olabilir."

Bunun üzerine Kayu'nun ifadesi bir anlığına karardı. Red bunun onaylama mı yoksa hoşnutsuzluk mu ya da ikisi arasında bir şey mi olduğunu anlayamadı.

"Kuşkusuz deli ama mektubundaki şeyler Red'in rüyasıyla örtüşüyor." Eammon öne doğru Red'in ensesini sıktı ve elini yüzünde gezdirmeden önce anahtara bir kez daha dikkatle baktı. "Onu tamamen göz ardı etmemeliyiz."

"Deli ya da değil, Kiri'nin ne demek istediğini öğrenmenin en iyi yolu gidip ona bizzat sormaktır. Hepimize." Raffe onları yemek odasına götürüp tuhaf anlatısına başladığından beri Kayu ilk kez konuşuyordu ve bunu inanarak söylüyordu. Koyu renk gözleri yeşilliklerle kaplı pencereden Kırmızı'ya kaydı. "Rylt'e geçiş için ödeme yapabilirim."

"Yapamayız." Eammon başını hızlı ve keskin bir şekilde salladı. "Ya biz yokken Neve geri gelirse?"

"Neve'in geri dönmesinin bensiz gerçekleşebileceğini sanmıyorum," dedi Red nazikçe.

O bunu biliyordu. Red de biliyordu. Ayrıca Wilderwood'dan ayrılma konusundaki isteksizliğinin sadece Neve'i özleme ihtimalinden kaynaklanmadığını da biliyordu. Sinirleri omuzlarını gerdi - avucunu dizine yerleştirdi, sıktı.

Lyra başını salladı. "Geri kalanımız normal görünebilir ama Red ve Eammon görünemez." Eliyle Red'in Pazarlıkçı İşareti'ni ve saçındaki sarmaşığı gösterdi. "Tüm bunları bir geminin mürettebatına nasıl açıklamayı planlıyorsun?"

"Pelerin giyeceğiz." Artık bir araya gelen bir plan, Neve'i kurtarmak için ilerleyebilecekleri bir olasılık vardı, Red bunun parmaklarının arasından kayıp gitmesine izin vermeyecekti. "Mümkün olduğunca gözden uzak durun. Bunu başarabiliriz."

"Ve mürettebata çok iyi ödeme yapacağım," dedi Kayu. "Arkadaşlarımla tuhaf hastalıklarıyla ilgili bir hikâyenin sorgulanmayacağı kadar iyi."

Yanında, Eammon'un dudakları büküldü, dizi masanın altında gergin bir şekilde zıpladı. Ama hiçbir şey söylemedi.

Red elini onunkinin içine soktu, parmaklarını onun yaralı parmaklarının etrafında dolaştırdı. "Eammon?"

Fuayede ona hak vermiş, Neve'le ilgili kararların kendisine ait olduğunu tek kelime etmeden söylemişti. Ama bu kararı onun yerine vermek istemiyordu.

Eli onun elini sıkıca kavradı. Eammon başını kaldırıp Kayu'ya baktı ve başını salladı.

Kayu ellerini çırpı, kara gözleri parlıyordu. "Harika! Ayarlamaları yapacağım. Birkaç gün içinde yola çıkabiliriz. Üç günlük bir yolculuk, o yüzden ona göre hazırlanın." Başını eğerek Lyra ve Fife'a baktı. "Raffe ikinizin de gitmek isteyeceğinizi düşündü. Bütün çete."

Kendisini de tüm çeteye dahil etmesi söylemeye gerek yok.

Raffe'nin yüzünde hayal kırıklığı ve yılgınlık vardı ama başka bir şey daha vardı. Neredeyse minnettar görünüyordu. Kayu gözleri de onu takip etti; kızgınlık, temkinlilik ve isteksiz bir saygı karışımıydı bu.

"Eğer Valdrek'e o oyma hakkında soru soracaksak, bunu bugün yapmalıyız," dedi Eammon. Cevapları barındırabilecek bir şeye doğru ilerlemeye hevesli bir şekilde masadan kalktı.

Kırmızı başını salladı. "Ama ben... ben önce aynayı tekrar kontrol etmek istiyorum."

Eammon dondu kaldı. Bir eli yanında kasıldı.

Açıklıktaki o günden beri aynaya bakmamışlar, ondan hiç söz etmemişlerdi. Eammon onu kuleye geri getirmiş ve orada kalmıştı. Red kendini ondan uzak tutmuştu ama şimdi içinde bir şey onu oraya çekiyormuş gibi hissediyordu.

Neve'i, onun nasıl bir anahtar aramak zorunda kaldığını düşünüp duruyordu. Ya onu bulduysa ama aynaya bakana kadar Kırmızı ile iletişim kuramadıysa? Ya içinde bir şey

cam yüzey değişmişti, bu da onlara başka bir ipucu mu veriyordu? Bunu şansa bırakamazdı.

Red, Eammon'elini tuttu ve sıktı. "Sadece emin olmak istiyorum."

Dudaklarını birbirine bastırarak ona baktı. Bir an durdu, sonra başını salladı.

"Bu Lanet olsun. ayna verir Ben ve titriyor," Raffe mırıldandı.

Eammon homurdandı.

Avludan kuleye doğru garip bir yürüyüşü, gökyüzü geceye doğru giderek kararıyor ve her şeyi koyu mor gölgeler içinde bırakıyordu. Kayu'nun gözleri yuvarlak ve meraklıydı, her şeyi aynı anda kavramaya çalışıyordu. Ne zaman bir şeye, duvardaki yosunlara ya da molozların arasına örülmüş bir çiçeğe dokunacakmış gibi uzansa, Raffe elini sopayla uzaklaştırıyordu. Bunu üçüncü kez yaptığında, o da elini geri çekti. "Tefecine bir çocuk gibi davranmak hiç hoş değil."

"Burası tehlikeli."

"Artık değil." Red omzunun üzerinden onlara baktı. "Eammon ve ben ormanı iyice kontrol altına aldık."

Eammon kulenin kapısını iterek açtı ve merdivenlerden yukarı, dört pencere ve kâğıttan güneşi olan dairesel odaya çıktılar. Masanın üzerine, Red ve Eammon'ın çaresizce kütüphaneden uzaklaşmak istedikleri zamandan kalma kitaplar yayılmıştı.

Kurt çömelmiş, parmaklarını şömineye doğru uzatıyordu. -Bir an sonra alevler kütükleri sardı ve aslında yakmadan odunların üzerinde gezinmeye başladı. Kayu'nun gözleri büyüdü.

Ayna iki pencerenin arasındaki duvara yaslanmış, Eammon'un eski pelerinlerinden biriyle örtülmüştü. Ağzıyla hoşnutsuz bir çizgi çizerek pelerini çekti ve yere bıraktı.

İlk başta, Red'in son bakışından bu yana hiçbir şey değişmemiş gibi görünüyordu. Aynanın yüzeyi hâlâ ağaç kökleriyle kaplıydı, cama yapışmışlardı.

şekil, bükülmüş karanlıktan daha fazlası olarak zar zor görülebilir.

Kızıl temkinli bir adımla öne çıktı, uzanıp örgüsünden bir tutam saç kopardı. Diz çöktü, saçı çerçevenin kıvrımlarına sardı.

Bir an. Sonra ayna camına bastırılan kökler yavaşça açılmaya başladı.

Bir eteğin ipliği gibi çözüldüler ve Red görüşü bulanıklaşana kadar baktı, değişimlerinin ardında bir şeylerin ortaya çıkmasını bekledi. Ama teker teker geri çekildiler ve ortaya hâlâ hiçbir şey çıkmadı; sadece uçsuz bucaksız, özelliksiz gri bir alan. Neve yok, Gölgeler Diyarı yok. Hiçbir ipucu yok.

Mat gri, derisini döken bir yılan gibi yavaşça soyuldu ve geride gümüş yansımalar bıraktı. Sadece bir ayna.

Sadece bir ayna, yansımaları ona geri ışınıyordu; saçlarında sarmaşıklar ve gözlerinin etrafında yeşil bir halka olan vahşi bir kadın. Büyü, derisinden sızan güç kendini gösteriyordu.

Yavaşça yansıması değişti. Sis, çerçevenin kenarlarından içeri doğru süzülerek onun şeklini kapladı, gri ve şekilsiz bir hale getirdi. Bu ona rüyasını hatırlattı, arada bir yerdeydi.

Ses geldiğinde, ona rüyasını da hatırlattı. Aynı ses, belli belirsiz tanıdık. Düşüncelerinin yanında akan Wilderwood'un altın ipliği onunla birlikte titreşiyor, bir arp gibi altını çiziyor, ikisi uyum içindeydi.

Senin aynan olmak için ilk adımı attı. Karanlık bir tanrının gücünü aldı, senin ışığı aldığın yere gölgeyi aldı. İkiniz artık sadece camın sizi bağlayamayacağı kadar güçlüsünüz.

Kaşları çatıldı. "Ben-"

Ve sonra ayna paramparça oldu.

Bu sırada çığlık attı, çığlığının sesi kırılan camın buz gibi çatırtısına karıştı. Kırılan cam parçaları bir iğne fırtınası halinde yıpranmış yaldızlı çerçeveden dışarı fırladı; Eammon onun önüne atılarak

ön kolunu gözlerinin önüne getirdi. Fife küfretti, Kayu nefes nefese kaldı. Red bunların hiçbirini fark etmedi, uzuvları gevşedi, düşünceleri bulanıklaştı.

Aynanız olma yolunda ilk adımı attı.

Red yıpranmış ahşap zemine oturdu, bakışları kilometrelerce uzaktaydı, vücudu da Neve kadar uzak hissediyordu. Eammon onun yanına çömeldi ve elini tuttu. İçinde cam vardı. Cam parçalarını dikkatlice ayıkladı.

"Anlamıyorum." Raffe başını salladı, şimdi boş olan çerçeveye doğru adım atarken çizmelerinin altındaki camlar çatırdıyordu. "Sadece... sadece paramparça oldu, bize hiçbir şey söylemedikten sonra..."

"Bana bir şey söyledi," diye mırıldandı Red.

Eammon'un gözleri onunkilere dikildi, endişe yeşil ve kehribar rengi gözlerini karartmıştı.

"Rüyamdaki sesi duydum," dedi Red. Elinden yavaşça kan sızıyordu. "Ve bana Neve'in benim aynam olma yolunda ilk adımı attığını söyledi."

"Ama bu ne anlama geliyor?" Raffe'nin sesi panikle kızgınlık arasında bir yerdeydi.

Red'in cevap verme şansı olmadı. Görüşü grileşti, kasları gevşedi, enerjisinin her zerresi bir süzgeçten geçen su gibi akıp gitti. Başının Eammon'un omzuna düştüğünün, elinin yerdeki ayna parçalarının arasında gezindiğinin belli belirsiz farkındaydı ve sonra hiçbir şey bilmiyordu.

On Üçüncü Bölüm

Neve

Yüzeye dönüşünü hatırlamıyordu, tam olarak değil. Bazı berraklık kırıntıları vardı -çizmelerine çarpan kayaların ufalanması, dağınık etekliğinin taş zeminde kayması, bir avucunun altında mağara duvarının, diğerinde Solmir'in teninin hissedilmesi- ama çoğunlukla Neve sürükleniyor, damarlarından akarak ortasındaki soğuk düğümle birleşen ve kara bir güneş gibi dönen gölgelerin kıvrımlarına yakalanıyordu.

Bir tanrının büyüsünü kendi büyüsü yaptı.

Bazı saray mensuplarının gecenin garip saatlerinde loş sokak köşelerinden satın aldıkları maddeler vardı. Tuhaf isimleri ve daha da tuhaf görünümleri olan, dil altına konan tozlar ya da bir iğneyle dikkatlice damara sokulan sıvılar. Neve bunların hiçbirini denememişti, ne teklif edilmişti ne de arayıp bulacak kadar önemsemişti; şarap unutmak için yeterince iyiydi. Ama Arick bir kez denemişti ve ona bunun uçmak gibi bir his olduğunu söylemişti; sanki kocaman bir el sizi alıp yıldızların arasındaki yerlere fırlatmıştı ve hissettiğiniz tek şey düşme korkusu olmadan koşuşturmaktı.

Bu daha iyiydi.

Fırlatılmayı unutun; Neve yıldızların arasındaki yerdi, derisinin altında tutulan bir kozmos, insan şeklindeki bir galaksiydi. Yılanı öldürdükten sonra ellerini kaldırmıştı ve bunu daha önce yapmamış olması, başka bir yaratıktan nasıl güç emeceğini bilmemesi önemli değildi - yine de ona geldi, bir hançer gibi derisinin altından kayarak kılıfına girdi. İlk başta bir acı hissetti, ama ilk uyandığında hissettiklerine hiç benzemiyordu.

Gölgeler Diyarı'nın kendisinden büyü çekti. Gerçekten de farklıydı, ölüm onu bir Kadim'den ya da daha küçük bir yaratıktan kurtardığında gücü almak.

Damarları sanki kanı mürekkebe akmış gibi kararmış ve dikenler bileklerine acımasız bir mücevher gibi batmış olsa da Neve kendini güvende hissediyordu. Sonsuz hissediyordu.

Emilen büyü'nün ilk etkisi geçmeye başladığında, bedeninin bir gölge kanalı yerine et ve kan olduğunun farkına vardığında, Neve bu kayıp karşısında ağlayabilirdi. Karanlık, insanlığın inceliklerinden çok daha kolaydı.

Kayalığın tam girişinde durakladı; kayalığın dudağının ince gri ışığı engellediği yerde bir gölge bandı vardı. Avuçlarını göğsüne bastırdı; sanki o ana kadar nefes almayı unutmuş gibi soluk soluğa kaldı.

"Yaralandın mı?"

Solmir, sesinin kenarlarındaki endişeyi sertleştirerek soruyu bir talep haline getirdi. Adam bir noktada elini bırakmıştı, bu gerçeği onun kendisine doğru uzandığını görene kadar fark etmemişti, teni açık ve koyu renklerle çizilmişti ve kayalığın dışında duruyordu. Yolculuk ettikleri günler boyunca sakalının uzamadığını fark etti. Hâlâ kısa kesilmişti ve güçlü bir çeneyi çevreliyordu. Zamanın burada olması gerektiği gibi akmadığını bir kez daha hatırlatıyordu. Hayatın ve onun işaretlerinin çok az ağırlığı vardı.

"Ben iyiyim," diye cevap verdi Neve ve sesi uzak, havadar geliyordu. "İyiden de öte."

Eli hâlâ ona doğru uzanıyordu, parmaklarında hafif bir titreme vardı. "Acımıyor... acımıyor mu?"

"Acı geçicidir."

Kaşları çatıldı, bıçak şeklindeki ağzı yana doğru büküldü. Neve' elini tuttu, öldürücü bir vuruş gibi bir hareket yaptı ve Neve onun büyü'nün gitmesine izin vermesini, içinde yaşamak yerine ona akmasına izin vermesini istediğini biliyordu. Ama bu ona yaptırabileceği bir şey değildi. Onu bir kez öpmüştü, ilk seferinde - ama kafası karışmıştı ve

Sonra korkup daşıldılar. Ve bu sadece Gölgelel Diyarı'ndan gelen bir güçtü, bir tanrı değil.

şimdi Neve odaklanmıştı. Kontrol altındaydı. Neve ona vermeye karar verene kadar bu sihre sahip olamayacaktı.

Kaşları daha da aşağı indi ama Solmir bir şey söylemedi. Bir süre sonra elini bıraktı.

"Çok farklı hissettiriyor," diye mırıldandı. Neve bileklerine baktı, dikenlerine hayranlıkla bakmak için onları hafifçe ileri geri çevirdi. Tüm keskinliklerine rağmen narin bir güzelliikleri vardı.

"Bu farklı." Sesinin yüzeyinin altında adını koyamadığı bir duygu dalgalanıyordu. "Yılan onu öldürmene izin verdi ama yine de bu işi sen yaptın. Kendi eylemlerinle kazandığın güç, sana verilen güçten farklıdır."

Bilmiyor muydu? İsim ya da unvandan başka bir şeyle verilen gücün hiçbir zaman gerçekten sadece size ait olmadığını, her zaman onu bahşedenler tarafından çekiştirildiğini ve parçalandığını. Gücün sizi ayakta tutan iplerden başka bir şey olmadığını; belki sizi diğerlerinden daha yükseğe çıkardığını ama yine de bir kukla olduğunuzu.

Solmir'in diğer Krallara karşı olan tüm öfkesi bu çerçevede düşünöldüğünde anlamlıydı. Özellikle de şimdi Calyres'in onun babası olduğunu ve burada her zaman düşündüğünden daha az seçeneği olduğunu bildiğine göre.

İçinden akıp giden tüm bu gölgeli tanrı büyüyle onu ne kadar daha fazla anlıyor gibi görünmesi tuhaftı.

Neve başını eğdi. Kendini gevşek ve ince ip gibi hissediyordu, taşıdığı büyü yüzünden dokusu iplik iplik olmuştu. "Bana Calyres'in baban olduğunu söylememiştin."

Yüz ifadesi kapandı, tüm o endişe kendini bastırdı, sert açılara ve kibre dönüştü. "Aile geçmişimle ilgilendiğiniz izlenimine kapılmamıştım."

"Eğer aile geçmişiniz eve gitmeme engel olacaksa öyleyim."

"Sen hayatta olduğundan daha uzun süredir Kralları öldürmek istiyorum Neverah. Birinin babam olması

önemsiz." Solmir kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Birbirimize karşı sıcak duygular beslemiyoruz. Eminim daha önce de açıklığa kavuşmuştur."

Daha önce, gölgeler tarafından zincire vurulduğunda, onlar tarafından işkence gördüğünde. Meşgul tutulurken.

Yılan'ın gücü damarlarına yerleşirken Valchior'u düşünmemiştir ama şimdi Kral'ın projeksiyonuyla yaptığı konuşma aklına geldi. Ona Gölge Kraliçe demiştir. Kralların onun neden burada olduğunu bildiğini söylemiştir. Bunu memnuniyetle karşıladıklarını söylemiştir.

Bunların hiçbirisi ona mantıklı gelmiyordu. Eğer Krallar onun Solmir'in onları öldürülebilecekleri gerçek dünyaya getirme planının bir parçası olarak burada olduğunu biliyorlarsa, neden bunu hoş karşılasınlardı ki?

Krallar Solmir'den farklı bir oyun oynuyorlardı. Aynı taşlar, farklı hamleler. Ve Neve ortada kalmıştı.

Bu kararını kolaylaştırdı: Valchior'un söylediklerini kendine saklayacaktı.

"Babanla aranızın bozuk olduğu çok açık bir şekilde ortaya çıktı." O da kollarını kavuşturdu, Solmir'in hâlâ kayalığın ağzında duran kapalı duruşunu taklit ediyordu. "Ama bana söylemeliydin. Eğer birlikte çalışacaksak bana her şeyi anlatmalıydın."

Farklı oyunlar, farklı taşlar, farklı kurallar. Sır saklamaya karar vermiş olması, Solmir'inkini ortaya çıkarmaya çalışmayacağı anlamına gelmiyordu.

Yine de Neve'in ani bir dürüstlük beklentisi yoktu. Bu yüzden eski Kral mavi gözlerini onunkilerden ayırdığında, çapraz kollarını yumuşattığında ve iç çektiğinde, bu onun için olduğu kadar Neve için de sürpriz olmuştu. "Ben bir piçim. Calryes, Alpera'ya dönüşen surlarla çevrili şehri ziyaret ettiğinde annemle yatmış. Daha sonrasına kadar bir sonuç olduğumu bilmiyordum."

Yani Alpera'lıydı. Mantıklıydı; buz ve kar gibi görünüyor, çam gibi kokuyordu.

"Annem kralın üçüncü doğan kızıydı. Ama Calryes bir oğlu olduğunu öğrendiğinde -büyü kullanabilen bir oğul- varis olmama engel olan herkesi öldürttü."

"Annen de dahil mi?"

Sesi biraz daha kısıldı. Hâlâ kesikti ama sertleşmişti. "Annem de dahil. Ve iki üvey kardeşim."

Onun da annesini kaybetmiş olması göğsünde bir şeyleri aynı anda hem uyuşturuyor hem de yakıyordu. Bu acıyı yaşamış ve sonra da ona yaşatılmasına izin vermişti.

"Yakın değildik," dedi, sanki etraflarındaki havadan onun duygularını okuyabiliyormuş gibi. "Bunu hak ettiğinden daha nazik bir şekilde ifade etmek gerekirse. Benim varlığımı unutmak istiyordu. Ağabeylerim acımasızdı, bana ve diğer herkese karşı - korkunç krallar olurlardı. Bu yüzden Calryes'in ne yaptığını fark ettiğimde onu durdurmaya çalışmadım."

Uyuşukluk geçti, sadece yakıcı bir sempati ya da öfke ya da ikisinin arasında bir şey oldu. Neve, kötü adamıyla bu kadar çok ortak noktası olduğunu bilmenin onu rahatlattığını mı yoksa dehşete mi düşürdüğünü bilmiyordu.

"Elkyrath'ın hemen kuzeyindeki toprakları yönetecek bir oğlu olma ihtimali, ünlü suikastçıları görevlendirmesine yetecek kadar değerliydi," diye devam etti Solmir. "Yani evet, Calryes benim babam ve Beş Kral'dan biri olmamın sebebi. Bu tam olarak benim fikrim değildi."

Solmir'in herhangi bir şeye, hatta Kral olmaya bile zorlandığı düşüncesi, şu anda karşısında duran adamla tamamen çelişkili görünüyordu. Ama Neve bunu da biliyordu. Başka hiçbir şey yapamazken bile ailenin insanı nasıl parçalayabileceğini.

Bu yüzden düşüncelerini aileden uzaklaştırdı. Kendisindeki yaralarla adamın yaralarının birbirini nasıl yansıttığı, acı noktalarının nasıl eşleştiği üzerinde durmayı reddetti.

"İnsanların doğuştan sihir yapabildiğini düşünmek bana hâlâ çok garip geliyor." Neve mağara duvarına yaslandı ve taş tavanı incelemek için başını geriye doğru eğdi. Tavan

Solmir'le bu şekilde konuşmak neredeyse rahattı, o ışıkta, o karanlıkta. "Dünya çok farklıydı."

"Çok daha kötü," diye mırıldandı Solmir. Onu taklit ederek omzunu kayalığın dış tarafındaki duvara yasladı. Eğer aralarında kaya olmasaydı, omuzları birbirine değecekti. "Büyünün serbest ve kontrolsüz olmasından hayır gelmezdi. Kimin kullanıp kimin kullanamayacağını belirleyecek ahlaki bir test yoktu ve çoğu insan korkunçtu."

"Bu da insanlığa dair oldukça kasvetli bir bakış açısını ortaya koyuyor."

"Değerlendirmeye kendimi de dahil ediyorum." Mavi gözlerini ona doğru çevirdi. "Katılmadığını mı söylüyorsun?"

"Bu bir tuzak."

"Ne kadar zeki bir küçük kraliçe."

Neve kurumuş, çatlamış dudaklarını dişlerinin arasında sıktı. "Bazı insanlar iyidir," diye mırıldandı sessizce. Raffeyi düşündü, kararlı, emin ve nazikti. Muhtemelen kendisini asla böyle düşünmeyen ama herkesi güvende tutmak için Wilderwood'a girmeye razı olacak kadar şiddetle, yoğun bir şekilde seven Red'i. "Pek çoğuyla tanışmadığımı kabul ediyorum ama insanların -çoğu insanın- iyi olduğuna inanmak zorundayım."

Solmir bir an sessiz kaldı. Yüzünü göremiyordu ama kayalıktan uzaklaşıp gri manzaraya bakarken vücudunun nasıl değiştiğini gördü. "İnancın ardındaki tüm yalanları görmüş biri için, büyük bir inanç kapasiten var Neverah."

Neve boş bulunarak parmağının ucunu dikenlerinden birine bastırdı. Bir diken, sıcak bir kan kuyusu, yeraltı dünyasının monotonluğunda kömüre dönüşen kıpkırmızı. Şimdiden büyüünün yerleştini, kendisine daha kalıcı bir yuva yapmaya çalıştığını hissedebiliyordu. Onu Gölgeler Diyarı'na bağlamaya, bu değişiklikleri kalıcı hale getirmeye çalışıyordu. Onu eve dönemeyecek bir şey haline getirmeye.

Neve iç çekerek duvarı itti ve dikenlerle çevrili, güneşsiz bir arazinin düz gri ışığına doğru yürüdü.

Elleri önünde yükseliyordu. "O zaman şu işi bitirelim."

Bu sefer öpücük yok. Daha önce güç transferi için paylaştıkları gibi yaralayıcı, acımasız bir öpücük bile şu anda çok fazla yakınlık gibi geliyordu, aralarındaki geçmişin ipleri, anlayışın hayaletleri yakınlarda asılı duruyordu.

Arick'i öldürmüştü. Red'e zarar vermişti. Red'in Kurdu'nu öldürebilirdi ve Neve'in kız kardeşiyle evlenen canavara karşı hiçbir sevgisi olmamasına rağmen, Solmir'e karşı biriktirilecek bir kin daha olması iyi bir şeydi.

Benzerlikleri ne olursa olsun onun kim olduğunu unutamıyordu. Onunla ne kadar uzun zaman geçirirse geçirsin, o kadar az kötü adam gibi görünüyordu. O eski bir kraldı, düşmüş bir tanrıydı. Bir amaç için bir araç.

Böylece Neve ellerini Solmir'in yüzünün iki yanına koydu, tüm o dikenleri keskin açılara bastırdı ve Yılan'ın büyüünü serbest bıraktı.

Geldiği gibi kolayca gitti, içinden çıkıp Solmir'in içine kaydı, gerçi onu öpmüş olsaydı daha uzun sürerdi. Adamın gözleri karardıkça kadının bileklerindeki dikenler küçüldü, adamın gözleri karardıkça kadının kollarındaki damarlar soldu. Solmir büyüü alıp güç için bir kap olarak depolarken, değişimler titreşti, kalıcı değildi, sadece parladı. Avuçlarının arasında titredi.

Neve, içindeki tüm sihir tükendiğinde ellerini bıraktı. Solmir başını öne eğmiş, biraz titreyerek gözlerini onunkilere çevirdi. "Yarı yarıya onu saklayacağına inanıyordum."

Sanki biliyormuş gibi, düşüncelerini yüzüne yansıtmış gibi söylemişti. Neve bu gücün onda yarattığı değişikliklerle giderek daha az ilgileniyordu. Ruhu için ne anlama gelebileceğiyle giderek daha az ilgileniyordu. Büyüyü elinde tutmak, sunduğu kontrolü elinde tutmak çok kolay olurdu. Kendini bu ölü dünyanın bir parçası haline getirmek, güçlü ve dokunulmaz olmak, sonuçlarına lanet etmek.

Ama Neve'i bekleyen bir hayat vardı. Bekleyen insanlar, ondan önceki adamın incittiği insanlar. Gerekirse tekrar incitebileceği insanlar.

Neve döndü ve çatlamış çöle doğru adım attı. Dünya ayaklarının altında hafifçe gümbürdüyordu, sanki bir daha gerçekten istikrarlı olma noktasını geçmiş gibiydi.

"Sadece bir canavara ihtiyacımız var," dedi. "Ve sen bu işte zaten çok iyisin."

Ayna gitmişti.

Neve kıvrılan ağaç köklerinden oluşan bir kulede yatıyordu, beyaz kabuğu gölge damarlarıyla doluydu. Kendilerini onun etrafında şekillendirmişlerdi; başını yaslayabilmesi için şakağına doğru kıvrılmışlar, yan yatabilmesi için sırtına . Aynı uzun, beyaz örtü bacaklarına doğru kayıyordu.

Ama ayna yerinde yoktu. Neve ilk başta aynanın göremeyeceği kadar yüksekte olduğunu, geçen seferkinden farklı bir yerde büyüdüğünü düşündü. Ama rüyaların orantısız mantığı içinde, onun gittiğini biliyordu. Burada sadece Neve, sis ve yaslandığı imkânsız ağaç vardı.

Bunun onu panikletmesi mi gerekiyordu? Ama yapmadı. Neve'in hissettiği tek şey şaşkınlıktı. Başını yana eğdi; onu tutan kök kayarak uzaklaştı, iş bitmişti. O ayağa kalkarken diğerleri yavaşça kulelerinin labirentine geri çekildi.

Neve boynunu büktü, yukarı doğru baktı. Başının kilometrelerce üzerinde belli belirsiz bir altın rengi. Daha parlak görünüyordu.

Ses buna daha önce ne demişti? Arada bir yer. Yaşam ve ölüm arasında, iki dünya arasında. Bir tarafta kırmızı, diğer tarafta o.

İlk adımı attınız.

O ses. Bu sefer daha güçlüydü, daha az ürkekti ama yine de tam olarak adlandıramadığı bir şekilde tanıdıktı.

Kimseyi göremeyeceğini bilse de Neve yine de etrafına bakınarak sonsuz sisi araştırdı. "Ne oldu?"

ne demek istiyorsun?"

Aynen dediğim gibi. Gözlerini devirdiğini neredeyse duyabiliyordu. Sesin sahibinin gözleri var mıydı ki? Bir tanrının gücünü . Büyü, Redarys'in sahip olduğu şeyin tersi. Karanlık bir yansıma.

"Onu saklamadım." Neve parmaklarını bükerek gizlice diken olup olmadığını kontrol etti.

Ama yapabilirdin. Sadece yapmamayı seçtiniz. Sonunda bunların çoğu seçime bağlı olacak. Sisin içinden, her yerden ve hiçbir yerden gelen alaycı bir kahkaha yankılandı. Öğrenilen bir ders kolay kolay bir kenara atılmaz.

Neve kaşlarını çatı. "Yani bu neden ayna gitti?"

Yılan'ın gücünü aldığım için mi?"

Kendiniz bir haritanız varken pusulaya ihtiyacınız yoktur.

Kaşları daha da çatıldı. Neve sisin içinde ilerlemeye devam etti ama ne kadar yürürse yürüsün, arkasındaki ağaç köklerinden oluşan kule hiç uzaklaşmıyor gibiydi. "Ve buradaki metaforunuzda ayna pusuladır."

İyi .

"Ve ben de haritayım."

Yalnız sen değilsin.

Neve'in ayakları tekledi. Tekrar yürümeye başlamadan önce bir an durakladı. "Ben ve Red, o zaman," dedi sessizce.

Kalanları almak için bir birinci, bir ikinci ve bir üçüncü. Sesin tonunda şimdi melankolik bir şey vardı, sanki Red'den bahsetmek Neve'e olduğu kadar ona da ağır geliyordu. Ama Ağaç'ın açılması için sadece sen ve Redary'ler. Kehanetler parça parça gelebilir.

Neve'in ortasındaki soğuk düğüm aniden ağırlaştı, sanki kaburgalarının arkasında kurşun taşıyor gibiydi. Her şeyi, suçluluk duygusunu, utancı ve yüzleşmek istemediği diğer tüm duyguları içine attığı o yer, Red'le yirmi yaşına girdiklerinden beri olan her şeyle ilgili tüm gerçek hislerini sakladığı uygun kafes. Elini karnına bastırdı, sanki bir şekilde

kaçmasını, bilinmek için çaresizlik içinde onu parçalamasını engellemek için.

Böyle şeyler sonsuza dek bir kenara itilemez. Kederli, yorgun. Ağaca ulaşma gücüne sahip olmak için tüm gerçekler ışıkla yüzleşmelidir. Anahtarı almak için.

"Ama Ağaç'ın nerede olduğunu biliyoruz," dedi Neve. Sonra, neredeyse isteksizce, "Ya da en azından Solmir biliyor," dedi.

Konum her şey demek değildir. İki tanrının gücüne ihtiyacınız var, her biriniz için bir tane. Ve sonra, Ağacı bulduğunuzda, seçiminizi yapmalısınız. Yıldızların vaat ettiği şey olmak ya da bu yükü sizden sonra gelenlere bırakmak.

Neve başını salladı. "Ne demek istiyorsun? Ne tür bir seçim yapmak?" Ama kelimeler ağzından çıkarken bile inceldi, soldu, ağaç kökleri ve sis kararttı.

"Neverah?"

Gri bir görüntü, kafasının içinde yüzüyordu, uykudan uyanmıştı. Neve yüzünü buruşturarak doğruldu; sert çöl tozunun üzerinde uyumak kemiklerine hiç de iyi gelmiyordu. "Ne oldu?"

Solmir birkaç adım ötede oturmuş, sırtını bir kayaya dayamış, bacaklarını önüne uzatmış, odun parçasını tekrar yontuyordu. "Bir ses çıkardın."

Ensesini ovuşturdu, parmaklarını birbirine karışmış saçlarında gezdirmeye çalıştı. "Uyudun mu?" diye sordu, çünkü ne tür bir ses çıkardığını sormak istemiyordu ve ne tür bir ses olursa olsun endişelenecek kadar dikkatini verdiğini düşünmek istemiyordu. Uyumak için çaldıkları o kısacık anlarda kendisinin de aynısını yaptığını, boş manzarayı izlemesi gerekirken onun yüzünün buruşmasını ve kaşlarının çatılmasını izlediğini düşünmek istemiyordu.

Burada gece yoktu. Gökyüzü aynı loş griydi, tekdüze ufukta hiçbir değişiklik yoktu. Ama yine de, Neve gözlerini zorlukla açık tutabildiğinde ve ayakları üzerinde dengesizleştğinde, Solmir bir taş çıkıntısında durmaları için ısrar etmişti - bu sefer gerçek taş, birbirine lehimlenmiş kemik değil.

Neve neredeyse yürümeyi bırakır bırakmaz uykuya dalmıştı, bir tanrının gücünü taşımanın ve sonra onu serbest bırakmanın yorgunluğu o kadar yorucuydu ki böyle bir savunmasızlık bir şey gibi görünmüyordu. Solmir'in onu kollayacağını biliyordu.

Bir noktada, tüm sağduyusuna rağmen, ona güvenmeye başlamıştı.

Valchior'un karanlıkta fısıldadığı sözler. Sonunda seni yakacak.

Önce onu yakarsam olmaz, diye düşündü Neve, bir anıyı çürütmek için. Ama kendi kafasının içinde bile kulağa boş geliyordu.

Solmir'in kolları dirseklerine kadar sıyrılmıştı ve oyma yaparken kaslı ön kollarını ortaya çıkarıyordu. Kollarındaki yırtıklar, pazusunu çevreleyen dövme bandının etrafında açılıyordu.

"Kolundaki de ne?" Neve dizlerini göğsüne doğru çekti. Uyanmış olabilirdi ama henüz yeniden yürümeye başlamaya hazır değildi. Ve merak ediyordu.

"Klan dövmesi," dedi, kırparak. "Eski bir Alperan geleneği. Kral olduğumda bunu bana iğnelediler." Elindeki bıçakla kolunu işaret etti ve sırayla her bir bandı gösterdi. "Kalın olan halk için. Üzerinde çizgiler olan benden önceki kral için -bir amca sanırım, Elkyrathi suikastçıları bağırsaklarını deşmeden önce onu pek tanımıyordum. Ve ince olan da benim için. Tüm denklemin en önemsiz parçası."

Yontma işine geri döndü. Neve dudağını ısırıldı.

İşte aralarında hoş karşılanmayan ve görmezden gelinemeyecek bir ortak nokta daha vardı. Hükümdarlık kisvesi, sizi kişiliğinizden soyarken size nasıl güç verdiğiydi. Özellikle de bu gerçekten istediğiniz bir şey değilse.

Neve bir gün Kraliçe olacağını bilerek yetiştirilmişti. Bu gerçeğin herhangi bir duygusal ağırlığı yoktu; bu sadece olacak olan şeydi, onun kaçınılmaz yörüngesiydi. Kraliçe olduktan sonra da bu pozisyonu bir amaçtan öte bir şey olarak görmedi. Bu durum

Red'in doğumu onu ormana kurban edilmeye mahkûm etmişti ve Neve onu kurtarmak için kendi koşullarını kullanmaya karar verdi. Kraliçelik onun başına gelen bir şeydi, arayıp bulduğu bir şey değil.

Solmir burada konuşulacak tek kişiydi ama aynı zamanda bunu anlayabilecek birkaç kişiden biriydi.

Çenesini dizlerine dayadı. "Annem beni Arick'le nişanladığında, duyurudan önce bana söylemedi bile."

Solmir'in bıçağının tahtaya vuruşundaki yumuşak tıkırtı kesildi. "Bu pek de ideal değil."

"Oldukça." Neve homurdandı. "Dürüst olmak gerekirse utanç vericiydi. Red'e aşık olduğu o kadar belliydi ki."

"Hmm." Bıçağın tahtaya sürtünme sesi yavaş da olsa tekrar yükseldi. İstemeden öldürdüğü adam hakkında konuşması için ona alan açıyordu.

Ama Neve bunu düşünmedi. Şu anda değil. "Sanırım o zaman bunun ne kadar az önemli olduğunu anladım," dedi sessizce. "Unvan, güç... sen sadece bunların dinlenmesi için bir yerdesin. Tahta sen de otursan, başkası da otursa, krallığın çarkı dönmeye devam ediyor."

Solmir bıçağını ve odun parçasını bırakıp gri ufka baktı. "Ne olursa olsun," dedi, "başka koşullar altında mükemmel bir kraliçe olurdun."

"Dürüst olmak gerekirse bundan şüpheliyim. Gerçi sen nişanlım kılığına girip kız kardeşimi kurtarma arzumu kendi amaçların doğrultusunda çarpıtmısaydın muhtemelen daha kolay olurdu." Zehirli olabilirdi. Bunun yerine Neve'in sesi yorgun çıkmıştı. Öfke, haklı bile olsa, sürdürülmesi zor bir şeydi.

"Bu konuda tartışamayız." Solmir tekrar yara izlerini ovuşturdu.

Dudağını kemirdi, dizlerini daha sıkı çekti, midesindeki endişeli düğümün fiziksel bir yansımasıydı bu. Sonunda soruyu sormayı başardığında sessizdi. "Neden umurundaymış gibi davrandın?"

onu?"

Dondu kaldı. Sanki yabancı şeylermiş gibi ellerine baktı. Solmir'in kaşları çatıldı, sonra gözleri kapandı, ardından ağzının acı çizgisi ince ve sıkı bir şekilde bastırıldı. "İlk başta, oynamam gereken rolün bu olduğunu düşündüğüm içindi."

Bunu bildiği halde duymak içini acıtmıştı. Bir yanı en azından yalan söylemediği için mutluydu. En azından dürüstlüğü yakın bir yere varmışlardı.

"O senin nişanlındı ve ne tür bir ilişkiniz olduğunu bilmiyordum. Kız kardeşini kurtarmak için benimle pazarlık yapmış olsa bile. Ama sonra..." Ağzı bir kez daha gerildi, elleri bilinçsizce yumruk oldu ve sonraki sözcükler sanki onları zorlamak zorunda kalmış gibi geldi. "Sonra umurumdaymış gibi davrandım çünkü umurumdaydı."

Buna nasıl cevap vereceğini bilmiyordu. O yüzden vermedi.

Bir an için Solmir bunu olduğu gibi bırakacak, açıklamayı çıplak ve süssüz bırakacak gibi göründü. Ama sonra gözlerini kapadı ve açtı. İçini çekti. "Ne yazık ki seninle ilgilenmek kolay," dedi. "Güçlüsün. İyisin."

"Ben iyi değilim." Neve neredeyse hırlayacaktı. "Ve güçlü olmak zorundaydım. Bunu sen yaptın, ben de güçlü olmak zorunda kaldım."

"Yaptım," dedi sessizce. "Yani tüm nefretiniz haklı."

Ortasında kesinlikle bir şey yanıyordu, kambur durmak istemesine neden olan bir duygu simyası. Ama bunun haklı ya da haksız bir nefret olup olmadığını anlayamıyordu.

Solmir uzun saçlarını bir omzunun üzerinden çekerek duman rengi bir örgü haline getirmeye başladı. İşi bittiğinde saçlarını göğsünün üzerine bıraktı. "Sonunda Arick'i ben öldürmedim."

"Bunun seni temize çıkarması mı gerekiyor?"

"Hiçbir şey beni temize çıkaramaz. Bunu biliyorum."

Ortasındaki o pek de nefret dolu olmayan şey daha da sıkılaştı.

"Planım işe yarasaydı -diğerlerini getirebilseydim, onları yok edebilseydim- Arick'in gitmesine izin verirdim," diye devam etti Solmir. "Onu öldüren Red'di. Kapıyı kapatmak için

kapı."

O ve Red, ikisinin de elleri kanlı. Bu bir sürpriz olmalıydı, ama bunun yerine trajedilerindeki bir başka konu oldu. Neve'in tek yapabildiği başını sallamaktı.

Bir süre sessizce oturdular, ikisi de birbirlerine bakmıyordu. "Bana Kral olmaktan bahset," dedi Neve sonunda. "İnsan olduğun zamanları." Artık kendisi hakkında, iyi ya da güçlü olup olmadığı hakkında konuşmak istemiyordu. Onun hakkında bir şeyler duymak, Solmir'le birlikte eve dönüş yolu olarak burada kapana kısılmışken öğrenebileceklerini öğrenmek daha iyiydi.

Solmir aceleyle ördüğü örgüsünü çekiştirdi, dudakları düşünceli şekilde birbirine bastırdı. "O zamanlar Alpera fazla değildi. Yüzyıllar önce, kaç kişi olduklarını saymayı bıraktım. Karda hayatta kalmaya çalışan bir avuç insan. Kahin'e karşı direnen."

Sırada Yaşlı Olan'a gideceklerdi. Yılan'ın son itirafını düşündükçe Neve'in ensesindeki tüyler diken diken oldu; toprak boşa gitmiş, su zehirlenmişti. "Ne yaptı?"

"Kahin diğerleri gibi değil." Solmir bir kenara bıraktığı yontulmuş tahtayı aldı, elinde evirip çevirdi. Şekillenmeye başlamıştı ama Neve henüz ne olması gerektiğini tam olarak anlayamıyordu. "Canavarca ama incelikli bir şekilde. Eskiler tapınılacak türden tanrılar değillerdi ama Kahin tapınıyordu - kurban karşılığında gerçeği satıyordu." Yutkundu. "Kahin'e tapınmak her zaman onun sizi yutmasına izin vermekle sonuçlanırdı."

"Ziyaret etmeden hemen önce bunu öğrenmek harika bir şey."

"Sorun olmamalı." Sesi karanlıktı, herhangi bir şaka yapmaya çalışmıyordu. "Aslında, o şeyi öldürmek için sabırsızlanıyorum."

Bununla birlikte ayağa kalktı, oyma bıçağını ve tahta parçasını botunun içine geri itti. Neve ceketini tekrar omuzlarına attı ve tanrı kemiğinin orada olduğundan emin olmak için cebini yokladı. Ona karşı rahatlatıcı bir ağırlıktı.

kalça.

Ödünç aldığı botlarını giyerken "Ne kadar uzakta?" diye sordu.

Solmir gözlerini kısarak elini kaldırdı, işaret parmağını uzaktaki kemik dağlara doğrulttu. Belirli bir şeklin üzerine koymadan önce bir an havada dalgalandı

-Daha yuvarlaktı ve çıkıntılı bir burnu yere kadar uzanıyordu. "İşte," dedi elini bırakarak. "Kahin'i bulmak için gitmemiz gereken yer burası."

"Oldukça uzun bir yürüyüşe benziyor."

"Olduğundan daha uzak görünüyor." Uzun bacakları gri toprağı yiyerek ilerlemeye başladı. "Ve endişelenmen gereken şey yürüyüş değil. Tırmanış."

Bölüm On Dört

Neve

Şaka yapmıyordu.

Dağlara doğru yürümek şaşırtıcı derecede kolaydı. Yer düzdü, bu da mesafenin aynı anda hem olduğundan daha yakın hem de daha uzak görünmesini sağlıyordu ve ilk kez toprak hareketsiz kalmıştı. Gölgeler Diyarı'nda oldukları için yemeğe ya da suya ihtiyaçları yoktu, bu yüzden durmak zorunda kalmadılar ve kilometrelerce yürümelerine rağmen Neve bunu kaslarında neredeyse hiç hissetmedi. Belki de rahatsız edici olmalıydı -burada, en azından alıştığı anlamda, hayatta olmadığını hatırlatan bu şey- ama çoğunlukla rahattı.

Menzilin kenarına gelene kadar.

Bir tepenin düz gibi görünen tarafı, yakından bakıldığında kemikle çıkıntılı ve mahmuzluydu. Eğer bir güneş olsaydı, bu onu engellerdi; büyüklüğüne ve yaşına rağmen bir şekilde tehlikeli görünen yığılmış fildişinden devasa bir raf. Yılan'a giderken gördükleri, kemik tozu bulutu içinde yere yuvarlanan devasa dağ parçasını hatırlamaktan kendini alamadı.

Bir de yüksekliği meselesi vardı.

Görünüşe göre Solmir'in böyle bir endişesi yoktu. Çizmeli ayaklarından biri çıkık bir kaval kemiğine benzeyen bir şeyin üzerinde duruyordu; eli şekilsiz bir kafatasının kubbesinin etrafında kıvrılmıştı. "O kadar da uzak değil. Sadece ilk sırtın tepesine çıkacağız." Başını yukarı ve yana doğru salladı; kemik dağın yanından uzanan bir burun, bir omurun devasa düğümüne benzeyen bir şeyden oluşuyordu. "Ve diğer taraftan aşağı inmek yukarı çıkmaktan daha kolay."

Ama ürperti çoktan omuzlarına yerleşmişti; Neve'in parmakları paltosunun kollarında uyuşmuştu. "Bu

Uzun boylu," dedi küçük bir sesle. "Bu bir sorun mu?"

"Sorun değil, hayır." Ama ses tonunda yalan vardı ve Solmir bunu duydu.

Yukarı baktı, iç çekti. Kemiklere asılı olduğu yerden aşağı atladı ve kaşlarını çatarak ona döndü. "Neverah Valedren, sen bana Gölge Kraliçe, nöbetçilerin hırsız, tanrıların katili olarak yüksekten korktuğunu mu söylüyorsun?"

Kadın cevap olarak kaşlarını çatı.

Solmir güldü. Başını geriye doğru eğdi, alnında koyu gölgeli yara izleri vardı ve ona güldü.

Neve'in kaşları daha da çatıldı. "Seni eğlendirdiğine sevindim."

"eğlendirmekten çok şok ediyor." Başını salladı, dağınık saç örgüsü sallanıyordu. "Pek korkmuşa benzemiyorsunuz Ekselansları ve yükseklik gibi sıradan bir şeyin sonunda sizi duraksatması çok ironik."

Kollarını kavuşturmuş, ceketini sıkıca sarmıştı. "Çocukken bir attan düştüm. Uzun bir attan."

"Evet, eminim çok travmatik olmuştur." Küçümseyici bir el salladı. "Ama burada gerçekten bir seçeneğiniz yok. Kalp Ağacı'na ulaşmak için iki tanrının gücüne ihtiyacımız var. Ve Kahin'i öldürmek Leviathan'ı öldürmekten daha kolay olacaktır."

Seçenekleri olmadığını biliyordu, bu devasa kemik yığınının tırmanmaktan ve tepedeki tanrıyı öldürmekten başka çaresi olmadığını biliyordu. Neve, dağ sanki savaşabileceği bir şeymiş gibi parmaklarını ileri geri esnetti.

Solmir onu izledi, elleri kalçalarında kenetlenmişti, yüzü okunmuyordu. "Düşmene izin vermeyeceğim, Neve."

Ondan gelen güvence hâlâ kulağa çok tuhaf geliyordu. Yüzünü dağdan çevirip Solmir'e baktı.

Bir an, sonra omuz silkti. "Sana ihtiyacım var."

Basit gerçek, duygularla renklendirilmemiş. Başını iki yana sallayarak onayladı.

"Bu bölüm güvenli." Solmir kaval tekmeledi.

bir dayanak olarak kullanıyordu. "Kahin onun tepesinde yaşıyor ve oradan ayrılamıyor. Tanrı orada olduğu sürece dağ düşmeyecek." Başını kemiklere doğru eğerek kenara çekildi. "Önce sen git. Sana ellerini ve ayaklarını nereye koyacağını söyleyeceğim."

İç i aynı anda hem gergin hem de ürperticiydi. Neve onun yaptığını taklit etti; bir ayağı kaval kemiğ indeydi, sonra kafatasını kavradı. Eli hafifçe titredi ama Solmir bundan hiç söz etmedi.

"Kendini yukarı çek," dedi, alçak sesle ve eş it bir şekilde. "O zaman, sağ elinin üstünden çıkan kaburga parçasını görüyor musun? Şimdi onu tut..."

Ve böylece, arkasındaki eski Kral tarafından yönlendirilen Neve, kemik dağ ına tırmandı.

Zirveye ulaştıklar ında, kol ve bacaklarını gevş ek ipler gibi hissetti. Neve tanımlanamayan bir kemik parçasına doğru yürümeyi baş ardı ve oturdu, nefesi ağı rlaşt ı, tırmanırken hissetmesine izin vermediğ i tüm korku bir anda sinir sistemine aktı. ellerinin arasına gömdü ve ürperdi.

Yükseklik korkusu çok saç maydı. Attan düşmesi baş latmış tı bu korkuyu ve büyüdükçe daha da beslenmiş ti - Solmir'in de dediğ i gibi, ne kadar yaya bir korkuydu. Ama İlk Kız ve ardından Kraliçe olmak insana duvarlara tırmanmak için fazla zaman vermiyordu, bu yüzden korku kabarak ve yenilmeden kaldı.

Ve bu kadar basit bir şeyden korkmak neredeyse ferahlatıcıydı. Ormanlar yerine yükseklikler, kay ıplar yerine tırmanış lar.

Bir süre sonra Solmir'in gelip yanına oturduğ unu hissetti. Omuzlarını ç elikleşt irdi, onun kesici bir açıklama yapmasını bekledi ama hiç biri gelmedi.

"Ş una bakar mıs ın?" dedi, bacaklarını uzattı ve kollarını arkasında birleşt irdi. "Baş ard ın."

"Evet," diye cevap verdi.

İç çekti. "Ve şimdi zor kıs m ı."

"Acaba Biz al a dakika İlk mi? Gidiyorum
doğ ru itibaren

Dağ tırmanışından tanrı öldürmeye geçiş biraz zorlayıcı olabilir."

Solmir homurdanarak aşağı uzandı ve çizmesinden oymasını ve küçük hançerini çıkardı. "Hatta beş tane al. Dünyanın sonu bu kadarını kaldırabilir."

Neve gözlerini kapadı, birkaç derin nefes aldı. Kendini biraz daha sakin hissettiğinde göz ucuyla ona baktı. Bıçağı elindeki tahtaya saplanmıştı ama avucunun kıvrımı hâlâ tam olarak ne oyduğunu görmesini engelliyordu.

"Bu da ne?"

Bir irkilme; onun baktığını görmemişti. Solmir'in eli sanki onu gözlerden saklayacakmış gibi tahtanın etrafına dolandı ama sonra iç çekerek parmaklarını açtı. "Henüz bitmedi," diye geçiştirdi. "Ve pek de iyi değil."

"Saçmalık. Bir bakayım."

"Bir kraliçe için ne ağız ama," diye mırıldanarak odunu avucuna bıraktı. Neve onu ters çevirdi.

Bir gece gökyüzü. Bir gece gökyüzünü, bir ayı ve dağınık yıldızları oymuştu.

Tekrar omuz silkti ve ona bakmak yerine gri ufka baktı. "Gökyüzünü tekrar görene kadar onu ne kadar özlediğimi fark etmemiştim."

Başparmağını yıldızların kıvrımları üzerinde, hilalin eğimi boyunca ovuşturdu. "Ben de özlüyorum," diye mırıldandı.

"Sende ."

"Hayır." Ona döndü ve oymayı uzattı. "Bitmediğini söylemiştin." Ağzında bir sırıtma belirdi. "Bitmemiş bir oyma bir kraliçeye uygun bir hediye sayılmaz. Bittiğinde bana ver."

"Gölgeler Diyarı çökmeden önce bitirmek için zamanım olduğunu varsayıyorum."

"Yapacaksın." Bunu bir emir gibi söyledi.

baktılar, yarı endişeli yarı şaşkın ve her iki duyguyu da gizlemeye çalışıyorlardı. Sonra Neve döndü

tırmanışının onu nereye götürdüğünü görmek için ufka geri döndü.

Bir kemik rafının üzerinde oturuyorlardı, inanılmaz büyüklükte bir şeyin omurları, gri tonlu loşlukta çentikli ve beyaz parlıyordu. Arkalarında devasa bir kafatası vardı, göz çukurları bir arabanın geçebileceği kadar büyüktü. Böylesine destansı boyutlara ulaşan şeklini kavraması bir anını aldı ama üzerinde durduğu omurun hemen önünde biten uzun bir burun ve onun altında dişe benzeyen diş kalıntıları vardı.

Bir kurt. Dev bir kurt.

"Bir başka ölü İhtiyar mı?" Sesi çok kibardı ama gözleri yuvalarından fırlayacakmış gibi oluyordu.

"Kurt." Solmir ayağa kalktı, botunun burnunu büyük dişlerden birine vurmaya gitti. "Gerçek olan. Ciaran onun yavrularından birini öldürdü. Çağrışım yapan lakabını böyle aldı."

Ciaran. Wilderwood'un ilk kurdu. Efsane canavarın teknik olarak kız kardeşinin kayınpederi olduğunu bilse de, ondan bir akranı gibi bahsedildiğini duymak düşüncelerinin kekelenmesine neden oldu.

Solmir kurt kafatasına belli belirsiz bir ilgiyle baktı ama gözlerinde, aklının onunkiyle aynı hikâyeye yöneldiğini gösteren bir şey vardı.

"O filmde kötü adam sensin, biliyorsun." Bunu hafifçe söyledi. "Ciaran ve Gaya'nın hikâyesi."

Dev bir dişe bir tekme daha. "Her hikayenin bir hikayeye ihtiyacı vardır."

"Kendim de bir kötü adam olduğum için, bu hikayenin daha fazlası olduğunu varsayıyorum."

Solmir onunla yüzleşmek için döndüğünde bıçak gibi kesilmiş kaşlarından biri kalktı. "Kendini kötü biri olarak mı görüyorsun?"

Bu bir şakaydı, incelemeye davet değildi. Neve rahatsız bir şekilde kıpırdandı, yırtık pırtık kolunun kenarındaki gevşek ipliği çekti. "Eminim Red biliyordur."

"Bence Redarys'in senin hakkındaki hisleri biraz daha

Bundan daha karmaşık." Parmağı başparmağındaki gümüş yüzüğü büktü. "Ne de olsa onu kurtarmaya çalışıyordun."

"Kurtarılmaya ihtiyacı olmadığı zaman," diye mırıldandı Neve. "Bana onu bırakmamı söylediğinde. Eğer sadece dinleseydin..."

Düşüncesini tamamlamaya gerek duymadan sözünü bitirdi. Eğer sadece dinlemiş olsaydı, burada olmazdı. Eğer sadece dinlemiş olsaydı, Krallar ve ruhları, Gölgele Diyarı ve Yaban Ormanı hakkındaki kozmik soru başka birinin ilgilenmesi için bırakılabilirdi.

"Kötü adam olmak için dinlememekten daha fazlası gerekir," dedi Solmir. "Bu konuda uzman olmadığımı, insanlığımın çoğunu uzun zaman önce geride bıraktığımı belirtmekle birlikte, bu çoğunlukla insan doğasına benziyor. Her zaman haklı olduğumuzu düşünmeye oldukça yatkınız."

Neve alaycı bir ses çıkardı. "Peki ya sen? Gerçekten kötü adam sen miydin?"

Kollarını kavuşturmuş, gri gökyüzüne bakıyordu. "Muhtemelen duyduğundan daha karmaşık bir hikâye. Ama evet, Gaya'nın kötü adamı şüphesiz bendim."

Ondan detay vermesini istemedi. Ama ona, açıklama istediğinde yüzünde beliren ifadeye benzer bir ifade ile kaşlarını çatı.

Solmir ipucunu aldı. Dizlerini içeri çekti, kollarını dizlerine dayadı. Daha önce pek çok kez duyduğu hikâyeye başlamadan önce neredeyse bilinçaltında kendini küçültüyordu.

"Gaya ve ben çocukluğumuzdan beri nişanlıydık. Birlikte olmadığımız bir hayatı hiç hayal etmemiştim. Onun da hayal etmediğini sanıyordum." Kederli bir ses. "Yanılmışım."

"Eskiden gizlice dışarı çıkardı," diye devam etti. "Sıradan biriymiş gibi davranırdı. Valchior buna pek aldırmazdı, zaten ailesini pek düşünmezdi ve Tiernan en büyük kızı olarak onun varisiydi. Valleyda o zamanlar tam olarak anasoylu değildi ama en büyük çocuk, cinsiyetine bakılmaksızın miras alırdı." Tırnağını karıştırdı; kibir ve soğukluk için yaratılmış olan Solmir'in üzerinde sinirler her zaman garip dururdu. "Bu

Gaya'nın Ciaran'la köylerden birinde tanıştığı yer. Ve biz Gölge Diyarı'nı yarattıktan sonra onlar Wilderwood'a kaçana kadar aralarında bir şey olduğunu bilmiyordum." Bir duraklama. "Sanırım bu benim hatamdı. Kendisine verilen rolde mutlu olduğunu varsaymak. Daha fazlasını istemediğini varsaymak."

Neve omuz silkti ama onu yalanlamadı. Adam haklıydı. "Ciaran'a aşık olduğunda kızgın mıydın?"

"Heyecanlı değildim," dedi, "ama hikayenin beni resmettiği gibi aşağılanmış, öfkeli bir zavallı da değildim. Gaya'nın mutlu olmasını istiyordum. Ve eğer bu Ciaran'la olacaksa, kendimi buna razı ederdim. Öfkemi Wilderwood'a saklamıştım. Onu tuzağa düşürdükleri için."

"Bu yüzden mi Eammon'u öldürmek istedin?" Kız kardeşinin sevdiği bu canavarın adı dilinde hâlâ tuhaf bir his uyandırıyordu. "Çünkü o... o Wilderwood olduğu için mi?"

"Planımın işe yaraması için Eammon'un ölmesi gerekiyordu," dedi basitçe. "Onun Wilderwood olması - Gaya'nın çocuğu olması- bu planla hiçbir ilgisi yok."

Ama sesinde bu açıklamayı çok basit kılacak kadar keskin bir ton vardı. Neve gözlerini kıstı. "Ama kendini suçlu hissedersin. Eğer işe yaraysaydı, kendini suçlu hissederdin."

Onun bununla alay etmesini bekliyordu ama Solmir sadece küçük bir tırnağı karıştırmaya devam etti. "Belki," dedi sonunda. "Ama zaten kendimi suçlu hissedeceğim o kadar çok şey var ki. Bir şey daha nedir ki?"

"Gerçekten böyle düşündüğüne inanmıyorum."

"Pişman olduğuma inanarak kendini kandırmaya çalışma Neverah." Adını haykırdı, ayağa kalktı, ona doğru yaklaştı ve gri ışığı engelledi. "Bütün bunlar bir amaç için. Bunu unutma. Bunu yaparsan her şey senin için daha iyi olacak."

Neve de ayağa kalkmış, ona bakıyordu. "Anlayışla affetmeyi karıştırma."

"Dediğiniz gibi Gölge Kraliçe."

Orada öylece durdular, gergin bir hava vardı.

Kırılacak, geri dönecek olan oydu. Onun öfkesine değmezdi. Ona sürekli bunu söylemeye çalışıyordu.

Neve dönüp Gölgelel Diyarı'nın boşluğuna, üzerinde durdukları tanrıların kalıntılarına baktı ve bir konu değışikliği aradı. "Kemiklerinden koca bir dağ silsilesi yapmak için çok fazla Kadim olmalı."

"Pek sayılmaz." Solmir konuşmanın gidişatını değıştirdiği için en az onun kadar minnettar görünüyordu. "Bunlar sanırım üç tanesinin kalıntıları, artı daha küçük hayvanlarından bazıları. Kurt, Sıçan, Şahin. Hepsinin buraya yakın bölgeleri vardı."

Üç Kadim, Alperan Sıradağları'nı utandıracak sahte dağlar yapıyordu. Neve onların büyüklüğünü hayal etmeye çalıştı ama şakaklarında bir ağrı başladı. "Yani ölmek için Kralların Mabedi'ne çekilmediler mi?"

Başını iki yana salladı. "Bu üçü erken öldü," dedi. "Krallar hâlâ Kutsal Alanı terk edebilecek durumdayken, kendilerini çok fazla güce bulamadan önce orada sıkışıp kaldılar. Bu Kadimleri güçleri için bıçakladılar ve gücü emdikten sonra kemiklerini burada bıraktılar. Kahin de kısa süre sonra buraya yerleşti." Vahşi bir gülümseme ağzını büktü. "Ve buradan ayrılamamasını sağladım."

"O zaman neden öldürmedin?"

"İster inanın ister inanmayın, tanrı öldürmek sadece son zamanlarda bir şey. Ölen her Eski Kişi bu dünyayı biraz daha dengesiz hale getiriyor."

"O zaman Krallar bunu neden yapıyordu?"

"Çünkü çıkmak istiyorlar," dedi Solmir, ufuktan uzaklaşıp ilerideki kemik yığınlarına doğru dönerek. "Gölgelel Diyarı yok olduğunda, ruhları özgür olacak. Krallar Gölgelel Diyarı'nın çözülmesini memnuniyetle karşılar."

Hoş diyoruz. Valchior'un sesi, karanlıkta fısıldıyor.

Neve'in sağında, gri gökyüzüne karşı, kemik tepelerinden birinin yanından bir şey çıkıntı yapıyordu. Boyutları ilk başta onun bir şey olduğunu anlamasını zorlaştırdı.

Valleydan sarayı kadar büyük başka bir kafatası. GörünüŖe göre Şahin. Belli belirsiz bir kuŖa benziyordu, kısa gagası dışarı doğru çıkıktı ve yere doğru bakıyordu, sanki Yaşlı Olan çatlamış arazide çığlık atıyordu.

Neve ürpererek Solmir'i cesetlerden oluşan dağın içlerine doğru takip etmek için döndü.

On Beşinci Bölüm

Neve

Arkalarındaki kemik parçalarından oluşan küçük bir tepeye tırmandıktan sonra -Neve parçaların kaymasından korkuyordu ama hızlıca tutundular- küçük bir mağara belirdi, mağaraya giden yol birbirine kaynaşmış kemiklerden oluşan başka bir tepecik tarafından işaretlenmişti. Mağara karanlık bir çukurdu, fildişine karşı sertti.

Solmir dev bir leğen kemiğinin kıvrımında durdu ve mağaranın ağzına doğru eliyle işaret etti. "Kahin Krallığı'na hoş geldiniz."

"Ne krallık ama," diye mırıldandı Neve, dağdan fırlayan garip şekilli bir bacak eklemine üzerinde dengede dururken.

"Soğuk, küçük ve çorak, tıpkı seninki gibi."

Sırtına doğru kaba bir hareket yaptı.

Mağaranın girişine ulaşmak için parçalanmış kemiklerin üzerinde dik bir tırmanış gerekiyordu. Yükselişin tepesinde Solmir döndü ve onu yukarı çekmesi için elini uzattı. Kız kabul ettiğinde çok sert çekti ve Neve onun göğsüne çarptı.

Teni kızın kine değdiği yerde üşüyordu, saçları kızın yanağına dökülüyordu ve çam kokuyordu. Alnındaki yara izleri derin delikler halindeydi, kenarları pürüzlüydü ve ortalarında kızgın yaralar vardı. Burada renk olsaydı koyu kırmızı olurlardı ama Gölge Diyarı'nda sadece kömür rengindeydiler. En derini her iki şakakta olmak üzere altı yara izi vardı, boyutları giderek küçülüyor ve en küçüğü alnının ortasında kalıyordu.

"Bunlar neyden?" Neve sessizce sordu, gözleri yara izlerine sabitlenmişti.

"Bazı taşları çıkarmak zordur," diye cevap verdi. Sonra ondan uzaklaşarak aralarına mesafe koydu.

Neve bir an öylece durdu, yumrukları sıkıca kapalıydı.

yanları. Midesinde suçluluk gibi bir şey çalkalandı, utanç gibi bir şey. Ona anlamamanın affetmek olmadığını söylemişti ve bu doğrudu. Ama Neve affetmenin ona vermek istediği bir şey olabileceğini hissetmeye başlamıştı ve bu onu ne tür bir hain yapıyordu?

Zorla düşüncelerini Raffe'ye çevirdi. İyi bir adam, nazik bir adam, her zaman doğru olanı yapmak için çabalayan biri. Hak etmediği halde onu seviyordu ve istediği de bu tür bir bağ olmamalı mıydı? Koşulsuz bir sevgi, elleri bu kadar kanlı olsa bile lekeleyemeyeceği bir sevgi?

Ama hâlâ Solmir'in sesini duyabiliyordu, koridordan aşağıya, mağaraya doğru sesleniyordu. Sadece birbirlerine ihtiyaçları olduğu için bile olsa onu kurtarmaya geliyordu.

Solmir iyi değildi ama iyi bir şeydi. Ve bu şey, onu bir düşman olarak düşünmeye devam etmek için savaşmasına neden oldu. Düşüncelerini doğru ve yanlış, iyi ve kötü gibi basit ikilikler içinde tutmak için savaşmak zorundaydı, çünkü aradaki yerler hainceydi.

Kahin'in mağarasının girişi başka bir kemik çıkıntısının üzerindeydi; bu kemik dev bir uyluk kemiğine benziyordu ve yuvarlak uçları açık alana doğru uzanıyordu. Daha küçük kemikler girişe yığılmış, alçak bir duvar oluşturmuştu. İlk başta kemikler Neve'i şaşırttı, Eskiler'in kalıntılarının genişliği karşısında gülünç derecede küçüktüler. Onlara bakmak için mağaranın ağzına bir adım daha yaklaştı ve açıklıktan yayılan kötü kokuya karşı burnunu kırıştırdı.

Daha küçük canavarların kalıntıları, kanatlar ve pençeler, garip şekilli kafatasları, adlandırabileceği hiçbir şeye benzemeyen pek çok başka kemik. Hepsinin üzerinde diş izleri vardı.

O kadar hızlı geri çekildi ki neredeyse yırtık eteğine takılıp düşüyordu.

Solmir mağaranın yakınında olmak istemiyormuş gibi dev uyluk kemiğinin yuvarlak kenarına yakın durdu. "İzin verme

Görünüş sizi yanıltabilir," diye uyardı, sesi kısıktı. "Kahin, çoğu ölmeden önce bile en tehlikeli Eskilerden biriydi."

"Peki onu nasıl öldüreceğiz?"

Önce cevap vermedi. Neve ona baktığında Solmir gümüş yüzüğü tekrar başparmağının etrafında döndürüyor, çenesini sıkıca tutuyordu. Bu gerginlik alnındaki yara izlerinin kararmasına neden oldu.

"Bu konuda endişelenme," dedi sonunda. "Kahin'den mümkün olduğunca uzak dur."

Sesinde mizah yoktu, sadece bir emrin düz tonuydu. Neve buna karşı çıktı - emir almaktan kesinlikle nefret ederdi - ama şimdi, tanıdığı bir tanrıyla yüzleşmek üzereyken, tartışmanın zamanı gibi görünmüyordu. Bunu daha sonra her zaman bir tartışma konusu olarak gündeme getirebilirdi.

Ve kesinlikle daha sonra olacağını düşünmek destekleyiciydi.

Tanrı kemiğinin parçası ağır bir şekilde kalçasına yaslanmıştı.

Neve sözünü sakınmadan onu çıkardı ve Solmir'e doğru tuttu.

Başını iki yana salladı. "Şimdilik sende kalsın."

"Emin misin?"

"Sadece bana güven."

Gözleri buluştu, çifte farkındalık; hem bu ifade tamamen gülünç olmalıydı hem de bir şekilde artık öyle hissettirmiyordu.

Neve kemiği tekrar cebine koydu. Sonra o ve Solmir mağaraya doğru yürüdüler.

Gözlerinin alışması biraz zaman aldı ama karanlık yüzünden değil; mağaranın derinliklerinden gelen yumuşak bir parıltı olan beklenmedik ışık karşısında göz bebekleri küçüldü. Zeminde daha fazla kemik halkası vardı, tabakalaşmış ve mağaranın hemen girişindekinden daha fazla büyümüştü, sanki bir zamanlar bu yığınları yapan her neyse şimdi olduğundan daha geniş bir hareket alanına sahipmiş gibi.

Solmir ayak parmağıyla kemiklerden birini dürttü ve daha fazla diş izini ortaya çıkarmak için ters çevirdi. "Sürekli gevşeyip duruyordu

bağladılar," dedi sessizce. "Sonunda onu yere bağlamak için tanrı kemiği kullanmak zorunda kaldım."

"Onu hapsettin mi?" Daha önce de aynı şeyi söylemişti ama şimdi Kahin'in şiddetinin somut kanıtlarıyla karşılaşınca bu neredeyse imkânsız görünüyordu. "Nasıl? Ve neden?"

"Çoğunlukla şans." Solmir ilk kemik halkasının üzerinden yavaşça geçti. "Nedenine gelince, bu uzun bir hikâye ve bu zamanlama pek de ideal değil."

Bu konuda tartışamazdı. "Ama sonra bana söyleyeceksin."

Onaylamayan ya da çıkmayan bir ses çıkardı.

Koşullar böyle olduğu için Neve zorlamadı.

Onlar ilerledikçe, mağaranın arka tarafındaki parıltı giderek daha da parlaklaştı. Yumuşak ve dağınıktı, sabah sisinin arasından görünen güneş ışıkları gibiydi. Işığın yumuşaklığı kemirilmiş kafataslarının yarattığı katliama garip bir şekilde uyuyordu.

Kemiklerden oluşan son halka, Neve'in diğer tarafta yatan şeyi görmesini engelleyecek kadar yüksekti, ancak her ne ise o ışıltıyı yaydığını söyleyebilirdi. Solmir yüzüğünü tekrar çevirerek durakladı. Mavi gözler önce ona, sonra da cebine doğru kaydı.

Neve onun ne demek istediğini anladı: Kemiği sakla. Başını salladı.

Solmir önce gitti ve kemik yığınının üzerinden, kayan parçaların izin verdiğinden daha zarif bir şekilde tırmandı. Neve onu takip etti, yırtık geceliği tırmanışı oldukça kolaylaştırıyordu. Gölgeler Diyarı'nın soğuğu bunu ideal olmaktan çıkarabilirdi ama en azından yırtık pırtık eteğiyle koşabilirdi ve bu daha ihtiyatlı görünüyordu.

Sonra yükselişe geçti.

Duvarın ötesinde, üzerinde duran figürün ışıltısıyla rengi beyazlaşan dairesel bir taş kürsü duruyordu.

Güzel, neredeyse insan figürü.

Tanrı narin ve kadınsıydı, incecik kemikleri vardı. Beyaz saçları parıldayarak yere dökülüyordu, neredeyse tanrıyı örten uzun beyaz cübbeden ayırt edilemiyordu.

Boynundan ayak bileğine kadar uzanıyor, kollarını çıplak bırakıyordu. Alnı ve gözleri, çürüyen güllerden oluşan bir taca ilıştırılmış gümüş tel bir maskeyle kapatılmıştı. İnce bileklerini bağlayan zincirler, mürekkep ya da kurumuş kan olabilecek bir şeyle kabuk bağlamış ve önündeki taş zemine fildişi parçalarıyla sabitlenmişti. Belinin etrafında da benzer şekilde bağlanmış başka zincirler vardı; çiğnenmiş kemiklerden oluşan bir sarayda bağlı bir ilah.

Kahin.

Solmir kürsünün dibinde durmuş, gizlemediği bir nefretle Yaşlı Olan'a bakıyordu. Tanrı onu hiç tanımadı, Neve kemik yığınının aşağı kayarken en ufak bir kıpırdanma bile olmadı, gerçi Neve'nin ardından yere bir sürü omur düştü.

Solmir, Neve yanına geldiğinde ona bakmadı ama sanki onunla hapsettiği tanrının arasında kalmak istermiş gibi hafifçe önünde durdu.

Neve ona izin verdi. Bu garip, baş aşağı dünyaya geldiğinden beri gördüğü şeyler arasında, çürümeye yüz tutmuş çiçek tacının içindeki bu hafif, kız gibi figür en tedirgin edici olanıydı.

Bir avuç kalp atışı boyunca sessizlik içinde durdular.

Sonra Kahin: "Gücünü devretmeyecek misin Solmir? Yapılacak en kibar şey bu. Yoksa bütün gün bana bakıp duracak mısın?"

"Sana güç vermektense cam yemeyi tercih ederim." Hırlamadı. Ölçülü ve gerçekçi bir şekilde söyledi ve kelimeler bunun için daha keskin oldu.

Kahin başını eğerek tel maskesinin ardından onlara baktı. Tanrının gözleri çürümüş ve yuvalarından yumurta sarısı gibi damlıyormuş gibi altındaki deri karanlıkla boyanmıştı. Kanlı bir ziyafetin kalıntıları olan daha fazla siyah leke elbisesini lekeliyordu.

Neve tüm o diş izlerini düşündü ve yutkundu.

"Anlıyorum," dedi Kahin yavaşça, yumuşak ve yumuşak bir sesle. "Asırlık acılar yüzünden hâlâ üzgünsün. Şaşırtıcı değil sanırım. Türümüzün uzun hafızaları vardır ve çağlar erir

sonunda birlikte."

"Sen ve ben uzaktan yakından aynı şey değiliz," diye yanıtladı Solmir.

Kahin'in yüzüne yavaşça bir gülümseme yayıldı ve çift sıra minik, sivri dişler ortaya çıktı. "Bu doğru olsaydı senin için daha kolay olurdu, değil mi? Ama seni benden ayıran tek şey bir ruh, Solmir ve seninki son zamanlarda çok yıpranmış görünüyor. Ruh ve inanç. Kendinin bir tanrı olduğuna inanmak tanrısallığın en önemli yönüdür ve sen kendine olan inancını uzun zaman önce kaybettin. Her şekilde."

Solmir'in yüz ifadesi değişmedi ama elleri yanlarında kenetlendi, yüzüklerinin etrafındaki deriyi beyazlatacak kadar sıkıydı.

"Tüm o büyü, seni damardaki bir kene gibi şişiriyor," diye mırıldandı Kahin. "Gerçekten de ruhuna tutunmayı başarmış olman hayret verici." Kahin doğal olmayan bir hız patlamasıyla başını, boynunu kıracak bir açıyla yana eğdi, merakını abarttı. "Büyüyü ondan neden aldığını biliyor mu? Neden onu sakladığını, böylece boş kaldığını?"

"Evet," dedi Solmir ama bir duraksama oldu ve gözleri sanki tepkisini ölçmek istercesine Neve'ye kaydı.

Neve soğuk bir dehşetten başka bir tepki vermekte zorlanıyordu.

Kahin'in parmakları havada seğirdi, kolları zincirlerle iki yana açılmıştı. "Hâlâ çok öfkелisin," dedi Solmir'e, Neve unutulmuş gibiydi. "Tadını alabiliyorum, senden dalgalar halinde geliyor. Öfke ve suçluluk, gerçi suçluluk daha karmaşık. Kadınları kendi yeraltı dünyana çekmekten vazgeçemiyorsun, değil mi? Ya da en azından deniyorsun. Bu diğerinden daha iyi sonuç vermiş gibi görünüyor."

Sonunda bu bir tepki almak için yeterli oldu; Solmir tanrıya saldırıracakmış gibi öne atıldı, ağzı hırıltıya dönüştü. Neve'in eli koluna dolanarak onu geri çekti ama bunu yapmak için topuklarını taş zemine sürmesi gerekti.

Kahin güldü, yüksek, neredeyse çığlık gibi bir ses. "Yoksa öyle mi?" diye sordu tanrı, parmakları hâlâ seçiriyordu. "Sonuncusu için Gölge Diyarı'nı açmak istedin çünkü onu seviyordun ve kaçmak istiyordun ama bunun... bunun bir amacı var. Buna bağlı ipler var, yıldızlardan gelen ipler ve sen onları bir arp gibi çalmak istiyorsun." Narin bir omuz silkme. "Köklerden daha iyi teller."

Kökleri. Gaya. Neve'nin gözleri Solmir'e kaydı, parmakları Solmir'in kolunu sıkıca kavradı.

Elinin altındaki kaslar taş kıvamına geldi ama Solmir tanrıya tekrar hamle yapmadı. "Onun hakkında konuşma," dedi, sesi alçak ve zehirliydi. "Onun hakkında konuşmaya iznin yok."

"Bana uyar," diye yanıtladı Kahin. "Özellikle de çok daha ilginç birini getirmişsen." Başı tekrar eğildi, bu kez diğer tarafa doğru, telle kaplı gözleri Neve'e sabitlenmişti. "Merhaba Gölge Kraliçe. Benden bir şey istiyorsun."

Neve'in gözleri korkunç güzellikteki tanrıdan Solmir'e kaydı, korku omurgasını dikleştirdi ve kaslarını zayıflattı. Biliyordu. Bir şekilde Kahin onu öldürmek için burada olduklarını biliyordu ve o-

"Bu kadar şaşırmış görünme. Kimse buraya bir şey istemekten başka bir nedenle gelmez. Özellikle de benden nefret eden Solmir." Sıra sıra dişlerini gösteren o geniş gülümsemelerinden bir tane daha. "Ama karşılıksız bir şey elde edemezsin. Ben her zaman hakkımı alırım."

Ayaklarının etrafındaki kemirilmiş kemikler kelimelere tedirgin edici bir ağırlık veriyordu. Neve elini Solmir'in koluna doladı ama onun tekrar tanrıya saldırmaya çalışacağını sanmıyordu. En azından onu öldürmeye hazır olana kadar.

Peki bunun ne zaman olması gerekiyordu?

Senin istediğinle onun istediği aynı şey değil Gölge Kraliçe.

Kahin'in sesi Yılan'inkinden daha yumuşaktı, zihnini okşuyordu.

ona karşı. Neve yutkundu ve çenesini sıktı, Kahin'in içeri girmesine, düşüncelerini okumasına izin vermedi.

Kafatasında yankılanan kahkaha, mağarada yankılanan kahkaha kadar cırtlak ve tatsızdı. Arzularınız birbirine dolanır ama en önemli dikiş yerlerinden ayrılır. Düşünceli bir duraklama. Şimdiye kadar önemsedığı insanların sayısı bir elin parmaklarını geçmez. Sence sen de onların arasında mısın Gölge Kraliçe?

Dişlerini birbirine geçirdi ama Neve'in eli Solmir'in kolundan ayrıldı. Adam ona baktı, kaşları düşüktü.

Kahin suratını astı ve alt dudağını dışarı çıkardı. "Gölge Kraliçe benimle konuşmak istemiyor," dedi doğrulurken. Başını savurarak çürüyen gül tacını yeniden yerleştirdi. "Ama biri konuşmak zorunda kalacak. İstedığın şeyin bedeli bu."

"Ne istediğimizi sanıyorsun?" Solmir sordu. Eli Neve'e, cebindeki tanrı kemiği parçasına doğru bükülmeye devam etti.

"Kalp Ağacı'nı açmak için," diye yanıtladı Kahin. "Bunu yapmak için bir tanrının gücüne ihtiyacın var." Bunun üzerine parmakları seğirerek uzun beyaz saçlarını salladı. "Beni eninde sonunda serbest bırakman gerektiğini biliyordum Solmir. Bu ceza sonsuza dek süremezdi."

Ceza mı? Şaşkınlık Neve'in ağzını buruşturdu.

Kahin kıkırdadı. Neve onun düşüncelerini okumasına izin vermemişti ama yüz ifadesindeki soruyu görmüş gibiydi. "Solmir'e eski sevgilisiyle birlikte Kalp Ağacı'nı açmaya çalışmanın onu öldüreceğini söylemedim." Zarif bir omuz silkme. "Bunu pek iyi karşılamadı."

Solmir'in omuzları dikenli yırtık gömleğinin altında gergin çıkıntılar oluşturuyordu ama Kahin'in yemine karşılık vermedi. Neve'e baktı, gözlerinde vahşi ve yarı umutlu bir şey vardı.

O zaman anladı. Kahin, onu öldürmek için burada olduklarını bilmiyordu.

Parçalar çabucak bir araya geldi.

onun zincirlerini kırmak ve kendilerini Kalp Ağacı'na götürmesini sağlamak için buradaydılar. Kahin, Kalp Ağacı'nın sadece bir tanrının gücüyle açılabileceğini biliyordu ve onu kurbanları değil, tutsakları yapmak istediklerini düşündü.

Bu da Solmir'in bağlarını gevşetecek kadar yaklaşmasını bekleyeceği anlamına geliyordu. Çok geç olana kadar bu yakınlığın öldürmek için olduğunu anlayamayacaktı.

Ancak bir sonraki bölümü çok ama çok dikkatli oynarlarsa.

Kasları titreyecek kadar yavaş hareket eden Neve kemiği cebinden çıkardı. Elini Solmir'inkine bastırdı; Solmir'in teninin serinliği korkusunu bastırıyordu.

"Ama beni serbest bırakmadan önce," dedi Kahin, "bir gerçek istiyorum."

Parmakları uyuştu; Neve neredeyse kemiği düşürüyordu. O ve Solmir bir yandan kemiği yakalamaya çalışırken bir yandan da mümkün olduğunca hareketsiz kalmaya çalıştılar; kemik beceriksizce kenetlenmiş ellerinden düşmeden hemen önce parmakları kemiğin etrafına dolandı.

Neve kolunu sıkıca yanına çekerek kemiği eteğinin yırtıkları arasında sakladı. "Bir gerçek mi?" diye sordu, açıklamaktan çok dikkatini dağıtmak için.

"Bakın, konuşuyor." Kahin'in ses tonu tam da tecrübeli bir saray dedikoducusunun küstah alaycılığına benziyordu. "Evet, Gölge Kraliçe, bir gerçek istiyorum. Burada yiyecek ya da içecek olmayama hepimiz bir şeylerle besleniyoruz, tabii Alan'a sürüklenecek kadar zayıflamak istemiyorsak."

Solmir kürsüye çıktı, yumrukları iki yanında sıkılıydı. "Peki. Bir tane alın; bende kendinizi doyuracak kadar gerçek var."

"Ama hiçbirisi şaşırtıcı değil, bir zamanların Kralı ve insan kıtlık içindeyken, bunu kırmak için bir ziyafet ister."

Geriye tek bir çözüm kalıyordu. Neve öne çıktı. "O zaman benden bir tane al."

Bir başka yavaş gülümseme, tüm o sivri dişler. "Evet," diye fısıldadı Kahin. "Derinlere gömülmüş sırların, şarap gibi yıllanmaya bırakılmış şeylerin kokusunu alıyorsun. Senin gerçeklerinin

lezzetli."

Lezzetli kelimesi omurgasında korku titreşimleri yarattı ama Neve dişlerini ve yumruklarını sıktı. Tanrı kemiğinin ucu avucuna battı, ön kolunun çizgisi boyunca aynı hizada durdu.

Solmir'e hızlı bir bakış attı, kaçınılmaz olanı ve onun gözlerindeki parıltıda bundan duyduğu korkuyu okudu - yeterince yakın olan o . Kahin'i bıçaklamak zorunda kalacaktı.

Bıçakla ve bunun yeterli olduğunu um.

Yılan ölmek istemişti; Neve tanrı kemiğini böğrüne sapladığında karşı koymadı. Ama Kahin'in nasıl tepki vereceği, yarısından büyü sızarken ne yapacağı hakkında hiçbir fikri yoktu.

Bunu düşünecek, korkacak zaman yoktu. Neve bir adım öne çıkarak zincire vurulmuş tanrıya temkinli bir şekilde yaklaştı. "Ne tür bir gerçek istiyorsun?"

"Ah, Gölge Kraliçe," dedi Kahin, seçiren parmakları alnını hafifçe okşamak için öne doğru uzanırken. "Seçme şansınız yok."

Parmak hareket etmedi. Neve bir an için bunun düşündüğünden daha kolay olup olmayacağını, bir gerçeği ortaya çıkarmanın basit bir şey olup olmadığını merak etti-

Acı. Kahin'in parmağı hala hareket etmediği halde beynine saplanan bir hançer gibi, kalbine saplanan bir acı -Daha önce Gölgeler Diyarı'ndan büyü çektiğinde ve neredeyse ruhunu onun temellerine gömdüğünde hissettiği acıdan çok daha kötüydü. Neve nefesini tuttu ama bunu sadece ağzının açık olduğunu hissettiği için biliyordu. Hiçbir şey duymadı, kulaklarında bir ceset sineği sürüsü gibi korkunç bir vızıltıdan başka bir şey duymadı. O keskinlik aşağıya, göğsünde sıkı sıkıya tuttuğu duygu düğümüne kadar indi.

Onun ruhu. Soğuk ve küçük, öfke ve suçlulukla ve görmek istemediği, hissetmek istemediği her şeyle sarılmış.

Ama şimdi gözünün önünden geçiyorlardı, görüntü ve ses kesitleri, Kahin'in sesinden anlatılanlar.

Kafasının içinde olduğu kadar tam merkezinde de duyuyor, kaynıyor ve kemiklerine doğru tıslıyordu.

Onu sevdiğinizi düşündünüz, ama gerçekten sevdiniz mi? Bu daha çok onun bir fikri miydi, olduğunu düşündüğün, olabilmeyi dilediğin kişiye tutunmak mıydı? Soğuk yatak odasında yanağını okşayan, koyu renk gözleri sıcak Raffe'nin görüntüsü. Annenizin intikamını almadınız, tek yolun bu olduğunu düşünseydiniz bıçağı kendiniz tutardınız. Isla, kilometrelerce uzunluktaki bir yemek masasının karşısında uzakta. Red' iyi olduğunu biliyordun, onu tekrar gördüğün an anladın, ama hatalarını kabul edemeyecek kadar derindeydin. Onun Kurt'unu kurban edecek ve bulduğu her türlü mutluluğu öldürecektin çünkü aksini yapmak hatalı olduğunu kabul etmek anlamına gelirdi ve bunu yapamazdın, ne o zaman ne de hiçbir zaman. Kırmızı, Tapınak'ta çömelmiş, kadından çok vahşiydi ve Neve her zaman olması gerekenin bu olduğunu biliyordu.

Solmir'in Neve'nin taç giyme töreninden sonra duvara yaslanmış, kolları kavuşturulmuş ve ağzı soğukkanlı bir görüntüsü. Ama o Arick'ti, değil mi? Ya da Solmir Arick'in yüzünü mü takınmıştı? Her şey onun için çözülemeyecek kadar birbirine düğümlenmişti, onun kim olduğu, kim olduğu.

Fark eder mi? diye sordu Kahin'in sesi, sorunun sonunu eğlenceye boğarak. Bir şeylerin yanlış olduğunu biliyordun ve hiçbir şey yapmadın. Arick'in neyin peşinde derinlemesine düşünmenize asla izin vermediniz, çünkü ne olursa olsun onu durduramayacağınızı biliyordunuz. Bu seni nasıl bir kraliçe yapar? Nasıl bir arkadaş? bir insan? İyi biri değil Gölge Kraliçe. Asla iyi biri olmadım.

Dizlerine taş saplanmıştı, elleri göğsündeydi, sanki tüm bunları içine çekip tekrar bağlayabilecekmiş gibi. Ancak bir kez çözüldüğünde, paketlenmiş duyguları gelmeye devam etti, Kahin'in sesi tarafından yükseltildi ve keskinleştirildi, her şeyi kesip bilerek, gerçeğin atardamar pompası.

Hatalı olduğunuzu asla kabul etmiyorsunuz. Hata yaptığınızı kimsenin bilmesine izin vermektense ölmeyi tercih ediyorsunuz.

Red'i dinleyip gitmesine izin verseydin, onu hak etmediğin halde hala Raffé ile birlikte olacaktın-

Neve bayılmak, bilincini kaybetmek istiyordu ama Kahin'in saldırısı onu acımasızca, dehşet verici bir şekilde orada tutuyor, yanlış yaptığı her ana demir atıyor, hayal kırıklığına uğrattığı her insanın yüzünü görüyordu.

Korkunçtu. Hak edilmişti.

Solmir'in dişlerinde bir kükremeye yanından geçip gittiğini ve tanrı kemiğini elinden aldığını hissettiğinde, ruhu göğsünde paramparça olmuş bir halde kemiklerle kaplı zemine çömelmiş olduğunu zar zor fark etti.

Solmir, onu kürsüye bağlayan zincirlerin üzerinden Kahin'e doğru sıçradı ve tanrının boğazındaki kemiği kesti.

Neve'in tüm başarısızlıklarının kafasındaki çarpıntısı, yetersiz kaldığı tüm yolların sonsuz geçit töreni hemen durdu. Yüzen gözlerle yukarı baktı.

Kahin titriyordu. Gerçi titremek fazla nazik bir kelime gibi görünüyordu; tanrının kapladığı alan karmakarışık görünüyor, şeklini bir o yana bir bu yana sallıyor, kenarları sanki Neve onu pencere çıtalarının arasından görüyormuşçasına eşleşmiyordu. Gölgeler ondan akıyor, daha önce hiç duymadığı kadar yüksek ve şiddetli sesleriyle havada kıvranıyorlardı.

Kemik düştü; Solmir ellerini uzattı, Kahin'in boğazındaki açık yaradan süzülürken haydut büyüü kendisine çağırdı. Gölgeler kollarının etrafını sararak onu karanlıkla doldurdu ve Neve onun sıkılı çenesinin çözüldüğü, acı dolu çığlğın artık tutamayacağı bir şeye dönüştüğü anı gördü.

Yer gümbürdedi, tavandan toz yağdı. Arkalarındaki yığın sarsıldı, gevşek kemikler takırdayarak kan lekeli taş zemine kaydı.

Kahin dizlerinin üzerine çöktü ve çürüyen gül tacını devirdi. Ağzı açıldı, yüksek bir kahkaha attı, peşinden daha fazla anlamsız gölge geldi, bir delilik ve çözülme kakofonisi. Havada yankılandı ve

Neve'in kafatası; ellerini kulaklarının üzerine kapattı.

Benim aptallığım, diye fısıldadı Kahin kafasının içinde. Ölüm yerine özgürlük önerdiğini düşünmek aptallıktı ama prangalardan o kadar sıkıldım ki biri neredeyse diğeri kadar hoşuma gidiyor. Gerçi senin kadar aptalca değil Gölge Kraliçe. Onda kurtarılmaya değer bir şey olduğunu düşünmek. İyi bir şey olduğunu düşünmek.

Kaya parçaları şimdi yukarıdan düşüyor, tozu kovalıyordu. Arkalarındaki kemikler eğildi ve kaydı. Bir deprem daha, mağarayı çökertti, belki de tüm dağı çökertti. Ve hâlâ ölmekte olan tanrıdan sızan büyü Solmir'in içine akıyordu. Hâlâ çığlık atıyor, mavi gözleri siyaha dönüyordu.

"Birbirinizi hak ediyorsunuz," dedi Kahin, bu kez yüksek sesle. "İki aptal, kendilerini tekrar tekrar lanetliyorlar."

Kahin'in bedeni büküldü, acı verici açılarla sarsıldı, duman ve gölgeye dönüştü. Büyüsünün tükenişi onu kaslara, kemiklere, garip şekilli iskelete kadar yiyip bitirdi. Sonra bir başka kara duman bulutu içinde yok oldu.

Gölge Solmir'in ellerine hücum etti ve Solmir sarsılan yere düştü. Karanlık tenini kapladı, sanki kollarını mürekkebe batırmış gibiydi. Gözbebekleri maviden siyaha, maviden siyaha titriyordu, ruhu bir devrilme noktasındaydı.

Neve ayağa kalkmak zorundaydı. Mağara etraflarında çökmüş, kemikler kaymış ve kayalar düşmüştü; ama o büyüünün bir kısmını da almak zorundaydı, onu tüketmemek için ondan çekip çıkarmak zorundaydı. Öne doğru hamle yaptı ve dizini keskin bir kaval kemiğinin kırık ucuna çarptı. Derisi delindi, ılık kan sızıntısı bacağından aşağı sızdı ve sendelemesine neden oldu. Yarası ve Kahin'in zihnine yaptığı saldırıdan kalan güçsüzlükle Neve yerde zar zor sendeleyebiliyordu.

Solmir'in yanına vardığında, adam ayakta durmak için kendini zorluyordu, karanlık damarlarından ve gözlerinden sızıyordu. "Yapma." Düşen dağın karşı yüksek sesle ve emrederek. "Almayın, hepsine ihtiyacımız olacak."

"Ama sen-"

"Ben," diye hırladı, tanrı kemiğini çizmesine sokarak, "bu iş için biçilmiş kaftanım."

Bir başka sarsıntı mağarayı sarstı. Tavandan bir taş düştü ve doğrudan Neve'in kafasına doğru savruldu; Solmir onun kolunu tuttu ve kayanın yolundan çekerek kendine doğru çekti, sonra hemen bıraktı, teninde oyalanmak istemiyordu.

"Onu almayacağına söz ver," dedi, yüzüne doğru bağırarak etraflarındaki çarpışma ve çöküşün duyulmasını sağladı. "Zamanı gelene kadar olmaz!"

"Evet, tamam, söz veriyorum!"

"Güzel!" Sonra kızın belini kavradı ve karnını başının arkasına bastıracak şekilde omuzlarının üzerinde salladı, bacakları bir omzunun üzerinde, kolları diğerinin üzerindeydi, gümüş halkalı elleri onu yerinde tutmak için her ikisinin de etrafına sarılmıştı. Bu durum rahatsız ediciydi ve adam ileriye, kayan kemik yığınının doğru koşmaya başladığında bile kız sözsüz bir itirazda bulundu.

Solmir kaba bir elini dizine sildi, kanlı avucunu havaya kaldırdı. "Yürümek mi istiyorsun? O zaman şikayet etmeyi bırak!"

Kemiklerin üzerinde zıplarken bir homurtu son kelimeyi noktaladı; kemikler ayaklarının altından kaydı ama Solmir hızla hareket etti, üzerinde durduğu kemik düşmeden bir sonrakine adım attı. Neve arkasına baktı; kürsü yere batmış, kan lekeli taş parçalanmıştı. Kemikler giderek genişleyen çukura doğru kayıyordu, sanki dağ kendi kendini yiyordu.

Solmir onu mağaradan dışarı, mağaranın dışındaki uçurumu oluşturan dev uyluk kemiği çıkıntısının üzerine taşırken nefesinin sesi kulağına geliyordu. Hâlâ güvende değildi; dağ titriyor, çağlar boyunca kaynaşmış tüm kemikler birbirinden ayrılıyordu.

Geldikleri yönün tersine döndüler, Solmir yaklaştıkça hatta parçalanmış başka bir kısa tepeye doğru koşuyordu. içinden vahşi

Rüzgâr ve terle birbirine düğümlenen, onun ve Solmir'in saçları-Neve dağın aniden bittiği yeri, gri ufku görebiliyordu, ötesi uçurum gibi görünüyordu.

Solmir onu ön tarafına doğru çevirdi; canı yandı ve Solmir onu göğsüne bastırırken Neve bir protesto sesi daha çıkardı. "Özür dilerim, Majesteleri. Dayanın."

Kemik dağı arkalarında parçalanırken, Solmir kenara koştu ve onları devirdi.

On Altıncı Bölüm

Kırmızı

Gölge çukurları, çürüyen ağaçlar ya da kaçan canavarlar için tetikte olmaları gerekmediğinden, Kenar'a olan yürüyüş eskisinden çok daha az zaman alıyordu. Başka koşullar altında keyifli bile olabilirdi.

Ancak, içinde bulundukları koşullar nedeniyle herkes gergin ve sessizdi. Özellikle de Raffe.

Red, Eammon'la birlikte sonsuz sonbaharın yaprakları arasında çıtırdayarak ilerleyen tuhaf alaylarını yönetirken omzunun üzerinden onu izledi. Diğer adamın kaşları dalgın gözlerinin üzerine çökmüştü, bakışları ayaklarının dibinden zar zor kalkıyor, derin düşüncelere dalmış ağzı sımsıkı kapanıyordu. Baktığında görür gibi olduğu tek şey, diğerleri gibi sessiz olsa da ormanı geniş gözlü bir zevkle inceleyen Kayu'ydu. O zaman bile yüzündeki ifade Red'in kolayca okuyabileceği bir şey değildi.

Bu onun için korkunç bir şey olmalıydı. Red'in bildiği kadarıyla Raffe ve Neve hiçbir zaman gerçekten birlikte olmamışlardı ama birbirleri hakkında hissettikleri çok açıktı. En azından öyleydi. Şimdi işler daha karmaşık görünüyordu. Artık ikisini de yorumlayacak kadar iyi tanımıyordu.

Neve'in romantik ilişkileri onu ilgilendirmiyordu. En son biri diğerinin aşk hayatına burnunu sokmaya çalıştığında işler kötü gitmişti.

Onun hakkındaki tüm farkındalığına rağmen, Raffe Kayu'ya karşı dikkatli bir mesafe koyuyordu. Arada sırada onunla konuşmaya çalışıyor ya da ilgisini çeken bir şeyi işaret ediyordu ve o da düşünceli haline geri dönmeden önce hafifçe gülümsüyordu. Lyra ve Fife ona biraz daha müsamaha göstererek, Kayu'nun

Wilderwood bunları dile getirdiğinde onu iyileştirdi. Görünüşe göre Nioh'un üçüncü prensesi orman ve Valleyda hakkında epeyce şey okumuştu ve bunları tartışabileceği birini bulmaya can atıyordu.

"Onun hakkında emin değilim," diye mırıldandı Eammon, Red'in bakışlarını takip etmek için arkasına bakarak.

"Ben de öyle." Red arkasına döndü ve başını Eammon'un omzuna yasladı, yarısı konuşmalarını daha da gizlemek için, yarısı da çok güzel omuzları olduğu için. "Ama Raffie ona güveniyor gibi görünüyor. Ve dilenciler seçici olamaz - eğer Kiri'ye gitmemiz gerekiyorsa, bir gemiye ihtiyacımız olacak."

"Rylt'e yelken açmak için yalvardığımı hatırlamıyorum," diye mırıldandı Eammon.

Endişe, yanağının altındaki kaslara yayıldı.

"Belki de buna gerek kalmayacak," dedi Red. "Eğer o anahtar dallar Kenar'ın duvarına kazınırsa, belki Valdrek Kalp Ağacı'nın nerede olduğunu bilir. Ne olduğunu." İcini çekti. "Bununla ilgili her şey memnuniyetle karşılanacaktır, gerçekten."

Eammon omuz silkti, kızın başını salladı; kız kaşlarını çatarak ona baktığında, alnına bir öpücük kondurdu. "Belki," diye kabul etti, "ama Valdrek bazı soruları cevaplayabilse bile, bir noktada Kiri'yle uğraşmak zorunda kalacağımızı hissediyorum. Buna Wilderwood sezgisi diyebilirsiniz."

"Buna böyle mi diyorsun?" Ayrıntılandırmasına gerek yoktu; zihninin hemen yanında akan bir şeyin hissini, bedenlerinde dolanan ve hem tamamen onlara hem de tamamen diğerlerine ait olan altın ipliği kastediyordu.

Eammon yine omuz silkti, bu sefer bilerek dramatik bir şekilde başını omzundan kaldırdı. Kız ona vurduğunda sırtıttı ama gözleri dalgındı. "Herhangi bir terim kadar iyi görünüyor."

"Wilderwood sezgisi benim için diken." "Her yerinizde dikenler var, Leydi Kurt."

"Ne kadar romantik," diye cevap verdi. Ama sesi de hissettiği kadar meşgul geliyordu ve Eammon ona anlayışlı bir bakış attıktan sonra uzanıp

parmaklarını onunkilere geçirdi.

"O iyi," dedi sessizce. "Dün aynanın paramparça olması bir şey yaptığı anlamına geliyor, değil mi? Sana söylediği bu muydu?"

Red sertçe başını salladı. İçindeki orman -Wilderwood sezgisi- ayna kırıldıktan sonra, rüyalarında duyduğu o sesle ona anlayış göstermişti. Artık aynaya ihtiyacı yoktu çünkü Neve bir şey yapmıştı. Red'in ışığı kabul ettiği gibi karanlığı kabul etmişti.

Bu onun hayatta olduğu anlamına geliyordu. Ama yine de pek rahatlatıcı değildi.

Aynanın kırılması onun da içinde bir şeyleri kırmıştı. -Kulede sızmış ve gece pencerelerden sızana kadar uyanmamıştı. Kenar'a yolculukları bu sabaha, aydınlık ve erkene kadar ertelenmişti. Soluk sarı güneş ışığı yaprakların sonbahar renkleri arasından süzülüyor, her şeyi kıvılcık, koyu sarı ve altın rengine boyuyordu; bu da Wilderwood'un dışında hızla yaklaşan sonbaharın habercisiydi.

"Ormanın dönmesini nasıl engelliyorsunuz?" Kayu hafif nefes nefese koşarak yanlarına geldi. Ağaçları işaret ederken siyah saçları sonbahar ışığında parlıyordu. "Mevsimlerle birlikte dönüyor yani. Fife'a sordum, o da sana sormamı söyledi."

Red bunu bu kadar kibarca söylediğinden şüpheliydi. "Bilinçli değil. Sadece..." Sözüünü yarıda kesti, Eammon'a baktı, o da anlamsız bir omuz silkti. "Sanırım bizi takip ediyor. Bizim yönlerimizi alıyor. Biz... biz yaptığımız şeyi yaptığımızda sonbaharın başlarıydı." Şu anda bile bunu nasıl ifade edeceğini tam olarak bilmiyordu. Olduğu şeyin doğası -kadın, Kurt ve ağaç- kolay bir dille ifade edilmesini engelliyordu. "Yani orada dondu kaldı. Biz değişmeyi bıraktık, o da değişti."

Kayu başını salladı, gözleri ikisinin arasında geziniyordu. "Çünkü sen Wilderwood'sun."

"Kesinlikle." Red kendinden emin görünmeye çalıştı. Eammon rahatsız bir şekilde ayaklarının üzerinde kaydı, bu hareket

Siyah saçları boynuzlarının küçük noktalarına dökölüyordu.

"Ve sen Wilderwood olduğun için," dedi Kayu yavaşça, "artık İkinci Kızları çağırmayacak."

Soruyla ilgili bir şey Red'in derisini diken diken etti, o lanet olası Wilderwood sezgisi onu temkinli yapmaya yetecek kadar kıvılcımlandı, ama ona nedenini verecek kadar değil. Başını sallarken Eammon'a bir bakış attı. "Doğru. Artık İkinci Kızlar yok."

Kayu düşünceli görünüyordu ama başka bir şey sormadı. Raffe ve diğerlerine doğru geri çekildi, yerden düşen bir yaprağı aldı ve parmaklarının arasında döndürdü.

"Bu çok garipti," diye mırıldandı Eammon, kadın uzaklaşırken. "İkimiz de bunun tuhaf olduğu konusunda hemfikiriz, değil mi?"

"Meraklı olması mantıklı." Saçında büyüyen sarmaşık dallarından birini dalgınca çekiştiren Red, ona alaycı bir gülümseme fırlattı. "Ne de olsa biraz muammayız."

"Hâlâ." Başını hafifçe salladı. Eammon ön kollarının derisi üzerinde büyüyen kabuklardan birini ovuşturdu. "Bence tedbirli olmalıyız."

"Ne zaman tedbirli değiliz?" Şakaydı ama bıkkınlık vericiydi. "Ve fazla seçeneğimiz yok gibi. Neve'in gittiğini biliyor. Raffe'nin dediği gibi, onu yakınımızda tutmak daha mantıklı." Kızıl tekrar Raffe'ye baktı. Kayu ona bir hikâye anlatıyor, elleriyle havada şekillendiriyordu. Ona gülümsedi, küçük ama içten.

Eammon meydan okumakla onaylamak arasında bir yerde, hırıltılı bir ses çıkardı. Omzunun üzerinden çifte baktı, sonra meraklı gözlerini Kırmızı'ya çevirdi. Sorusunu dile getirmemişti ama Kızıl bunu okuyabiliyordu.

"Bilmiyorum," dedi usulca. "Neve'le nasıl ayrıldıklarını bilmiyorum."

Onun elini sıktı. "Onu geri getireceğiz," dedi kararlı bir şekilde, "ve sonra kendi lanet aşk hayatını çözebilir."

İleride orman incelmiş, altın sarısı sonbahar ağaçları yerini yeşil yosunlara ve engelsiz güneş ışığına bırakmıştı. Kırmızı, Kenar'ın dış duvarını bir an için görebiliyordu ama gözlerini kısarak baksa bile, oraya oyulmuş arabesklerdeki şekilleri, anahtar korularını ya da başka bir şeyi tam olarak seçemiyordu. Kendi anahtarı tuniğinin cebinde, gelin pelerininin altındaydı. Elini soktu, bir parmağını anahtarın dişlerinden birinin üzerinde gezdirdi.

Eammon ağaç sınırını geçer geçmez hızını artırdı, çok daha uzun adımları yüzünden diğerlerinin de ona ayak uydurmak için koşması gerekecekti. Gerçi bunu yapan tek kişi Red'di -Lyra ve Fife yavaşça yürümeye devam etti, Raffe ve Kayu da onlarla kalmaktan memnun görünüyordu. Eammon hızla kapıya doğru yürüdü, ahşap duvara bir kez vurdu, sonra geri çekilip oymalara kısık gözlerle baktı.

Red ona ulaştı ve duvara yaslandı, yetismeye çalışmaktan nefesi kesilmişti. "Bacakların," diye soludu, "tamamen çok uzun."

"Suçu ormana at." Eammon bir elini onun omzuna koydu ve sırtının gizlediği oymalara bakması için onu yavaşça kenara çekti. İşaretler Red'in seçebildiği herhangi bir deseni takip ediyor gibi görünmüyordu; bazıları kavisli ve akıcı, diğerleri dikenli ve neredeyse runikti. Hiçbiri anahtara benzemiyordu.

Diğerleri, Wilderwood'un gölgesinden sonra parlak güneş ışığına karşı gözlerini kısarak onlara ulaştı. Raffe'nin gözleri izlerin üzerinde gezinirken kaşları çatıldı. "Bahsettiğin bu oyma neredeydi?"

"Hatırlamıyorum." Eammon'un sesinde zar zor dizginlenen bir öfke vardı -hepsi bir kırılma noktasında yaşıyordu. "Valdrek'e sorarız. Eğer tarif edebilirsem, nerede olduğunu bilir. Duvarı okuyabilir."

"Duvarı okumak mı?" Red için yeni bir kavramdı. Kaşları çatıldı.

Eammon elini söz konusu duvara doğru uzattı. "Bu

İşaretler bir çeşit haritadır. Bir tarih. Kaşiflerin kağıtları bittiğinde, kendi kağıtlarını nasıl yapacaklarını bulmadan önce, bunun yerine Edge'in duvarlarına hatırlamak istedikleri şeyleri kazımaya başladılar. Karmaşık bir desen, kendine has bir dil. Bazı kısımlarını anlayabiliyorum ama akıcı konuşamıyorum."

Kırmızı'nın gözleri büyüdü. Tüm o dalgalanan çizgilerde bir anlam bulmaya çalışarak garip oymalara yeniden ilgiyle baktı. Oymaları sadece dekoratif olarak düşünmüştü ama bundan daha fazlası olmaları mantıklıydı - Kenar'dakiler ellerinde olanla yetiniyordu ve kâğıt gibi kaynaklar kıtanın geri kalanında bile çok pahalıydı.

Kayu manikürlü parmağıyla kıvrımlı bir çizginin izini sürdü. "Bana şekilden başka bir şey gibi görünmüyor." Eammon'a omuz silkti. "Ama sen orman tanrısısın, bu yüzden sana güveniyorum. Gerçi tanrılara güvenmek son zamanlarda sıkıntılı bir şey gibi görünüyor."

"Gerçek benliklerini gösteren Tanrılar benim için sorun değil," diye mırıldandı Raffe. "Dikkat etmen gerekenler saklanmaya çalışanlar. Tüm gölgelerin üzerinde, artık bir hikâyeden fırlamış bir şeyle karşılaşmadan iki adım yürüyemiyorum gibi görünüyor."

"Sanırım en az bir metre ," dedi Lyra.

Raffe bembeyaz kesildi, yutkundu. "Yani... tabii ki değil... Ben..."

"Kürek lazım mı?" Lyra öne çıkıp Fife'a kapının yanında katılırken şakacı bir şekilde omzunu itti. "Merak etme, Raffe. Bana dua etmiş olman beni gerçekten bir tanrı yapmaz."

"Birini tanrı yapan nedir?" Kayu sanki entelektüel bir egzersizmiş gibi düşündü.

Lyra düşünceli bir parmağıyla köprücük kemiğine dokundu. "Önce kendinin bir olduğuna inanmalısın," dedi sonunda. "En azından ben böyle düşünüyorum. Kendi tanrısallığınıza karar vermezseniz büyü ve dualar yeterli olmaz."

"Bu iş bittiğinde," diye mırıldandı Raffe, "bir daha asla dini tartışmayacağım."

Fife homurdandı. "Ben de bundan kaçınmayı tercih ederim."

Lyra onun kızıl saçlarını okşayarak, "Özür dilerim canım," dedi.

Kapı açıldı ve ortaya hoş bir şaşkınlık yaşayan Lear çıktı. "Kurtlar! Ve Fife! Ve Plaguebreaker! Ve..." Gözleri tanıdık yüzlerden tanımadıklarına doğru kaydı. "... arkadaşlar?"

"Onlardan bizde de var, yeterince şaşırtıcı." Eammon öne çıktı, Lear'la birlikte dirseklerini kavrayıp sırtlarını . "Bunlar Raffe ve Kayu." Unvan teklif etmedi.

"Hoş geldiniz." Lear başını eğdi, bu basit girişten memnun kalmıştı. Kurtlar birine güveniyorsa, Kenar da güveniyordu Ve Red, Kayu'nun durumunda bu güvenin ne kadar ileri gittiğinden hâlâ emin olmasa da, Neve'i bulmak için onunla uğraşmak zorunda kalacakları açıktı. "Valdrek tavernada, aradığınız kişinin o olduğunu varsayıyorum."

"Bunu hayal edin." Red sırtıttı. " Loreth nasıl?

Tebrik ederim bu arada. Evlilik sana çok yakışıyor." Diğer adam gülümseyerek bir elini saçlarında gezdirdi.

Dövmeli bir yüzüğün ince çizgisi parmağının etrafında dolanıyordu. "Çok teşekkür ederim Leydi Kurt. O harika biri."

"Ayrılma fikrini kabul etti mi?" Fife sessizce sordu.

Lear iç çekti. Wilderwood'un ötesine gitmek, atalarının yüzyıllardır uzak tutulduğu dünyaya yeniden girmek istiyordu. Loreth kalmak istiyordu.

"Hâlâ karar vermedi," diye yanıtladı Lear. "Ama görünüşe göre zamanımız var." Ne söylediğini fark edince yüzü buruştu. "Bu iyi bir şey değil, kız kardeşinle ilgili... Yani..."

"Sorun değil, Lear." Red gülümsemesini sürdürdü ama kenarları soluklaştı.

Kötü bir niyeti yoktu ama yine de bu durum sohbetin tadını kaçırdı. Lear diğerlerine el salladı.

başka bir şey söylemedi, kapıyı arkalarından kapatırken başını eğdi. Eammon Red'in elini kavradı, başparmağını parmak eklemlerinin üzerinde gezdirdi.

"Bir taverna mı dedi?" Kayu canlandı. "Bir şeyler içmeye gidebilirim."

"aldırmadığınız sürece," diye mırıldandı Lyra.

Kenar'ın ana caddesinden geçerken yoldan geçenlere başlarını sallayarak ilerlediler. Arkalarında Fife ve Lyra, Raffe ve Kayu'nun sorularını yanıtladılar; Red'in Eammon onu ilk getirdiğinde sorduğunu hatırladığı sorulara benzer sorulardı bunlar: bu şehrin ne olduğu, neden bu kadar çok insanın burada olduğu, neden bu kadar demode giyindikleri. Kayu cevapları sakın karşılamış gibi görünüyordu ama Raffe biraz şaşırmıştı ve Red ona dönüp baktığında gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

Dünyanın tüm köşelerini bilmek imkansızdı. Her zaman ütülenmemiş bir kırıksıklık, işlerin nasıl yürüdüğüne ve sizin onların içindeki yerinize dair anlayışınıza çelme takan bir şey vardı. Bu, yirminci yaş gününden beri öğrendiği bir şeydi ve hala bunun korkunç mu yoksa rahatlatıcı mı olduğu konusunda gidip geliyordu.

Meyhaneye vardılar, dansçıların arasından geçerek Valdrek'in tahmin edilebileceği gibi modası geçmiş para birimleri için kâğıt oynadığı odanın arka tarafına doğru ilerlediler. Masanın karşısındaki adam biraz tanıdık geliyordu ama elindeki kartları tutuş şekli yüzünün büyük kısmını gizliyordu. Valdrek onları fark etmeden önce Red'in onu tanımaya çalışacak vakti olmadı.

"Kurtlar'a hoş geldiniz!" Valdrek tankardını kaldırdı - belli ki bu onun ilk tankardı. "Ve maiyetlerine. Lyra, sevgilim, çok uzun zaman oldu. Bir şekilde daha da güzelleşmişsin. Sana bir şarkı yazmam gerekecek."

Lyra kaşlarını kaldırdı. "Bunu tüm kızlara söylüyorsun."

"Sadece benim favorilerim." Eammona döndü ve omzuna vurdu. "Senin için ne yapabilirim, Eammon? Herhangi bir

Bu kitapların size hiç yardımı oldu mu?"

"Ne yazık ki hayır." Gürültülü bir barın gürültüsünde bile, Eammon'un sessiz, yapraklarla süslü sesi, o sesini yükseltmeden gürültüyü kesiyordu. "Ama yardımcı olabileceğinizi düşündüğüm bir sorum var."

Her şeyi hızlı ve genel hatlarıyla açıkladı: Anahtar, Tapınak'taki nöbetçi parçalar, Red'in tuhaf rüyası ve Raffe'ninkinin onu nasıl yansıttığı.

"Asıl soru," dedi, "duvarda Kalp Ağacı diye bir şeyden bahsedilip bahsedilmediği. Ya da anahtar korusuna benzeyen bir şey? Bir yerlerde buna benzer bir şey gördüğümü hatırlıyorum."

Valdrek'in hakkını vermek gerekirse, gözlerinin sürekli genişlemesi dışında yüzünü çoğunlukla soğukkanlı tuttu. "Ne hikâye ama," diye mırıldanarak birasının son damlasını da içti. Birasını masaya geri koyarken bir ses çıkardı ve konuşurken sanki duvarı kolayca okuyabiliyormuş gibi gözlerini ondan ayırmadı. "Oymalar esrarengiz," dedi sonunda. "Yoruma açık. Babam bana onları nasıl okuyacağımı öğretti, babasının ona öğrettiğinden sonra. Ama bu kayıtlı bir dil değil, sadece sözlü olarak, tarihimizin bilgisiyle aktarılıyor. Tam olarak kusursuz değil."

"Hayır." Raffe'nin sesi sertti ve buranın varlığından yeni haberdar olmasına rağmen gerginlikten eser yoktu. "Tarihe güvenmek asla kusursuz değildir."

Valdrek sadece başını eğmekle yetindi. "Duvarın anlamını asla tam olarak bilmediğimiz ve denemememiz söylenen parçaları var," dedi. "Atalarımız... başlangıçta orada çaresizdiler. Geldiklerinde Krallar daha yeni ortadan kaybolmuştu, Wilderwood onları burada tuzağa düşürmek için yaklaşıyordu. Bazıları kaçmak için çirkin şeyler denedi."

"Pazarlık gibi mi?" Red sordu.

"O kadar basit değil." Valdrek kalçasını masaya dayayıp kollarını kavuşturarak masal anlatmaya hazırlanırken iç çekti. "Onlar gezgin insanlardı. Her zaman denizde. Ve onlar

Onun tanrısına taptdılar, ona Kadimlerin tapınılmasından hoşlandıkları şekilde, kanla ve acıyla taptdılar."

"Leviathan." Eammon neredeyse başlığı tükürüyordu.

Diğer adam başını salladı, sakalında gümüş yüzükler parlıyordu. "Güvenli geçişi sağlamak için denize kanlarını akıttılar. Ve bir kez buraya geldiklerinde, dünyaya geri dönmelerini engelleyen o şeytani sis yüzünden kıyılara bağlandıklarında, bu adaklar daha... karmaşık hale geldi. Tam kurbanlar. Okyanusa kanları akıtılan ve taşlarla batırılan bedenler."

Red rahatsız bir şekilde ayaklarının üzerinde kaydı. Krallar onları sürgüne göndermeden önce, korkunç eski tanrılara tapınmanın şiddet içerdiğini biliyordu ama Valleydan kütüphanesinde onlar hakkında okuduğu kitaplar bunu belirsiz kılıyordu.

Fife, Valdrek'in boşalttığı sandalyeye oturdu ve yorgun bir şekilde barmene içki getirmesini işaret etti. Kayu da aynısını yaptı ve hizmetçi ona doğru baktığında iki parmağını havaya kaldırdı. Masadaki bir şekilde tanıdık gelen adam kartlarını yere bırakmıştı ama onlara bakmaya devam ediyordu, sarı saçları öne düşerek gözlerini kapatıyordu. Red ona sadece baktı, Valdrek'in hikâyesine kendini kaptırmış, onu daha önce nerede gördüğünü bulmaya çalışmıyordu.

"Tapınma onlara bir çıkış yolu vermedi," diye devam etti Valdrek. "Leviathan diğerleriyle birlikte kilit altına alındığında, iletişim hatları bulanıklaştığında ve Gölgelel Diyarı tarafından kesildiğinde de. Ama onlara tuhaf bilgiler verdi. Rüyalarında gördükleri, görünüşte birbiriyle bağlantısı olmayan şeylerin parçaları. Yine de onları kaydettiler, diğer her şeyle birlikte duvara kazıldılar."

Red, duvardaki akışkan çizgilerin yanındaki çivili, runik oymaları düşündü. Birbirine uymayan şiddetli işaretler.

"Ama bu şeyleri yontmak için kullandıkları steno dili tapınmayla birlikte yok oldu. Ve iyi ki de kurtulmuşlar. Görünüşe göre bunu bilenleri çıldırtmış." Valdrek düşünceli bir şekilde sakalındaki halkalardan birini parmakladı. "Bu sadece

ilk nesil bunu nasıl çözeceğini biliyordu. Geri kalanımız onu kendi haline bıraktı."

Barmaid içeceklerle geldi. Kayu kendininkilerden birini Raffe'ye uzattı. Lyra elini uzattığında Fife onunkini Lyra ile paylaştı.

Red kendisi de bir tane kullanabilirdi ama her neye doğru gidiyorlarsa zihninin tam kapasitede olması gerekecekmiş gibi hissediyordu.

Valdrek uzun bir kadeh içti ve kadehi kaldırdığında sakalında köpük bıraktı. "Yani evet Kurt, bahsettiğin oymayı biliyorum. Ama hayır, ne anlama geldiğini bilmiyorum."

"İstiyorum."

Masanın karşısındaki adam nihayet kartlarından başını kaldırdı. İfadesi netlik ve şaşkınlık arasında bir yerde dalgalanıyordu, sanki konuşmak istememiş gibiydi. Soluk saçları beyaz alnına düşüyordu, gözleri karaydı.

Biraz zaman aldı ama Red sonunda onu daha önce nerede gördüğünü hatırladı. "Bormain."

On Yedinci Bölüm

Kırmızı

Red Bormain'i en son gördüğünde gölge hastalığından çıldırmış ve yarı çürümüş bir halde, meydanın karşısındaki Asheyla'nın dükkânının altında zincirlenmişti. O ve Eammon onu iyileştirdikten sonra bile solgun ve ağdalı, hâlâ yarı ceset gibi görünüyordu.

O zamandan beri iyileşmişti, hem de çok iyi. Bormain şimdi sağlıklı bir genç adam gibi görünüyordu, ölümden çok daha korkunç bir şeyle karşılaştıktan sonra yıpranmamıştı.

"O benim." Neredeyse utanarak başını salladı. "Teşekkür ederim. Bu arada. Ve ben..." Dar boğazında bir yutkunma; acı çekmiş görünüyordu. "Hastayken söylediğim her şey için özür dilerim. Başkalarına göre bazı kaba şeyler söylediğimi biliyorum ve ben-"

"Bunun için endişelenme." Zavallı adam çok utanmış görünüyordu ve Red bunu kelimelere dökmeye çalışmanın nasıl bir şey olduğunu biliyordu. Ona hafif, güven verici bir gülümseme verdi. "Özür dilemene gerek yok."

Eammon, Bormain'in dönüşümüne Red kadar şaşırmış görünmüyordu. Görünüşe göre, gölge hastalığına yakalanmadan önce adamı şimdi tanıyacak kadar iyi tanıyordu. Kurt öne doğru eğildi, iş yapıyordu. "Yani bu oymanın ne anlama geldiğini biliyor musun?"

Bormain omuz silkti, sanki Eammon'un ilgisi onu biraz germiş gibiydi. "Sanırım öyle," dedi iskambil kâğıtlarının kenarlarını karıştırırken. "Gölge hastalığına yakalandığımdan beri, daha iyi bir terim bulamadığım için bazı... yabancı oymaları okuyabiliyorum. Eğer senin anahtar korun da onlardan biriye, benim de okuyabilmem gerekir."

Valdrek hâlâ bir kalçasını masaya dayamış bir şekilde oturuyordu,

Ama vücudunun her çizgisi kaskatı kesilmişti. Bormain'e keder ve ihtiyatın garip bir karışımıyla baktı. "Bunu bana sen söylemedin, evlat."

Bormain'den yapmacık bir omuz silkme daha. "Yeterince yük oldum," diye mırıldandı. "Ve aslında önemli bir şey değil. Bazen başımı ağrıtıyorlar ama çoğunlukla onları görmezden gelebiliyorum."

Sessizlik. Eammon'un gözleri Red'inkilere kaydı, ikisi de bu anın dışında kalmaya birlikte karar verdiler.

Kayu'nun katılmadığı bir karar. "Mantıklı. Tecrübelerime göre, zayıflıklarınızı saklamak hayatta kalmanın tek yolu. Eğer birileri bundan faydalanacaktır." Kadehini boşalttı ve bir tane daha içmek için işaret etti. Yanakları kızarmış, gözleri aşırı parlaktı - alkol zaten iş başındaydı. "Krallar ve gölgeler, iyi bir bira içmeyeli uzun zaman oldu."

Red'in ensesinde bir huzursuzluk dalgası dolaştı. Bu ifade Kayu'nun yapbozundaki bir parça daha gibi gelmişti ama hala onları mantıklı bir resme oturtacak kadar yeterli bilgiye sahip değildi.

Bir sonraki bira geldi. Kayu onu da içti. Masanın karşısında Fife'in kaşları saç çizgisine doğru tırmandı.

Raffe, Kayu'nun içki alışkanlıklarını görmezden gelerek Bormain'e yaklaştı. "Diğer oymalarda ne tür şeyler okudun?"

Yeterince makul bir soruydu -eğer rünik işaretler Gölgele Diyarı'ndaki Kadimler'den gelen mesajları kaydediyorsa, ne kadar belirsiz olurlarsa olsunlar, orada yararlı bilgiler olabilirdi- ama Bormain'in rengi soldu. Sanki kartlara bakmak Raffe'nin yüzüne bakmaktan daha kolaymış gibi tekrar kartlarına baktı.

"Tekrarlamaya geçecek bir şey yok," dedi sonunda. Ağzında alaycı bir gülümseme olmaya çalışan bir şey seğirdi, ama daha çok bir spazm gibi görünüyordu. "Yararlı bir şey değil. En azından benim söyleyebileceğim bir şey değil. Ama çoğunu onları engellemeye çalışarak geçiriyorum." Başını iki yana salladı. "Onlar... onlar

Aklımızın takip etmesi gereken şeyler gibi görünmüyor, eğer bu mantıklı geliyorsa. Onları anlamaya çalışmak acı veriyor ve anlayabilsem bile korkunçlar."

Red tanrısal canavarları, baş aşağı bir hapisane dünyasında insandan uzak şeyleri ve böyle bir şeyin acı ve kanla tapınanlara ne anlatmaya çalışabileceğini düşündü. Yutkundu.

"Korudaki oymaları okumayı denemek istediğine emin misin o zaman?" Bunu söyleyen Eammon'du, yüzü hâlâ sert çizgilerle kaplı olsa da garip bir şekilde nazikti.

Bormain başını salladı. "Sana borçluyum." Sonra kartlarını toplayarak, "Bahsettiğiniz oymayı daha önce görmüştüm. Diğerlerinden daha az... daha az sivri. Sadece can yakmak için yapılmış gibi görünmüyor." Ayağa kalktı. "Nerede olduğunu hatırlıyorum."

Eammon tekrar Red'e baktı, kaşları bir soruya dönüşmüştü.

Başka bir durumda olsa Red endişelenirdi. Bormain iyileşmiş gibi görünebilirdi ama kısa bir süre önce gölge çürüğü tarafından harap edilmişti ve bu deneyimle ilgili bir şey onu geri dönülmez bir şekilde değiştirmişti. Bu, karanlıkta boğulduğu zamanlardan kalma ateşli sayıklamalardan başka bir şey olmayabilirdi. Uzun zaman önce ölmüş Eski Bir'e tapanların işaretlerini gerçekten okuyabilse bile, bunun Kalp Ağacı'yla ilgili bir şey olacağının garantisi yoktu.

Ama, olarak o söyledi Eammon, DİLENCİLER yapamadım seçici olmak. Ve Neve için yalvarması gereken her şeyi yapacaktı. Lyra kilit noktaydı. Bormain'den Red'e baktı, küçük bir baş sallama hareketi yaptı. "Üzerinde herhangi bir gölge hissedemiyorum," dedi, sözlerini Bormain'den saklamaya çalışmayarak. Hafif bir gülümseme. "Ve bir Pazarlıkçı İşareti olmadan bile bu konudaki yeteneğimi tam olarak kaybetmedim."

Red elini Bormain'e doğru uzattı. "Yolu göster o zaman."

Şehirden ayrıldılar, hepsi önde Bormain-Valdrek'in arkasında dikkat çekici bir şekilde ilerliyor, Lyra ve Fife, Kayu ve Raffe ortada, Red ve Eammon da arkada olmak üzere alçak ve dostça tonlarda konuşuyorlardı. Köylüler onları merakla izledi ama kimse ne yaptıklarını sormadı. Kenar, Wilderwood'un tuhaflıklarına alışkındı.

Lear kapıyı onlar için tekrar açtığında, Bormain sola, Wilderwood yerine kuzeydeki inişli çıkışlı tepelere doğru döndü. İşlerin nasıl değiştiğini, ormanın köklerinin onları geri tutmayacağını bilse bile, duvarın arkasına döndüklerinde Red'in eli hâlâ Eammon'un elini sıkıyordu.

Onun dokunuşuyla rahatladı, sanki elinin gerginliği ona artık her şeyin farklı olduğunu hatırlatıyordu. Eammon ona baktı. "Bir şey hissediyor musun?"

Kırmızı başını salladı. İçindeki orman, çırpınan bir yaprağın, açan bir çiçeğin ötesinde kıpırdamadı. "Görünüşe göre gerçekten her yere gidebiliriz."

Düşüncelilik Eammon'un gözlerini kararttı. İkisinin de kafasında aynı şey vardı; ormandan herhangi bir kötü etki olmadan ayrılacaklarına dair somut bir kanıt vardı. Rylt'e seyahat edebilirlerdi.

Red'in midesinde sinirler düğümlendi.

Konuyu değiştirdi ve kocasına kaşlarını şaşkınlıkla kaldırarak baktı. "Peki duvarın kuzey tarafındaysa bu işareti daha önce tam olarak nasıl gördünüz?"

"İşler bu kadar kötüye gitmeden önce, Wilderwood'un sınırlarını test ederdim. Ne kadar ileri gitmeme izin vereceğini görmek için." Yapmacık bir omuz silkme... Red her şeye rağmen sormaması gerekip gerekmediğini merak etti. Tek başına Kurt olduğu onca zaman hakkında konuşmak onun için hâlâ zordu. "Kaldenore ve Sayetha arasındaki bir zamanda, kendimi Kenar'ın etrafındaki tüm yolu yürümeye zorladım. Sadece yapabileceğimi kanıtlamak için. Bir buçuk gün sürdü ve ben

Uyumayı bıraktım, neredeyse hiçbir şey yiyip içmedim." Homurdandı. "Sanırım işim bittiğinde bayılmışım. Her neyse, Valdrek boğazımdan aşağı bira dökerken tavernada kendime geldim. Neredeyse boğuluyordum."

Red hızlı ve ani bir hareketle onun kolunu çekiştirdi ve ağzına sert bir öpücük kondurabilmek için eğilmesini sağladı. Eammon ona karşılık verdi, dudaklarının altında meraklı bir sırıtış kıvrıldı.

"Bu ne içindi?"

"Çünkü ben istedim."

"Yeterince adil."

Önlerinde Bormain durmuş, yüzünde garip, boş bir ifadeyle duvara bakıyordu. Kayu burnunu neredeyse tahtaya dayamıştı, Raffe de hemen arkasındaydı. Ama Lyra en az iki adım ötedeydi, burun delikleri alev alevdi ve eli torununun kabzasını öyle sıkı kavramıştı ki parmak eklemleri beyazlamıştı. Fife onun önünde savunmada duruyordu, yumrukları sıkılı ve çenesi sabitti, yüz ifadesi sanki yaklaşan bir orduyla karşı karşıyaymış gibiydi.

Yaklaştıkça Red nedenini hissetti. Duvarın bu bölümünün etrafındaki hava tuhaftı, fırtına öncesi hava gibi doluydu. Tanıdık bir koku burnunu tırmaladı; soğuk, ozon, boşluk.

İleriye doğru bir adım daha atarken içinden acı fışkırdı; Solmir ve Kiri'nin gölge korusunu yükselttiği gece hissettiği acının sığ bir yansımasıydı bu. Wilderwood omurgasının etrafında titreyerek adımlarının duraksamasına neden oldu.

"Gölge dokunuşu," diye tısladı Lyra. "Öyle görünmüyor ama herhangi bir gedik kadar gölge dokunuşlu."

Eammon dişlerinin arasından, bir elini ortasına bastırarak, "Atlara sıçan krallar," diye küfretti. Diğer Red'e doğru atıldı ve onu tutmak zorunda kalma ihtimaline karşı omzunu sıkıca kavradı.

"Daha önce de böyle hissetmiş miydin?" Kırmızı, Kurt'a dönerek sordu. "Oymanın yanından geçerken, tüm Kenar'ın etrafında yürüdüğün zaman?"

Başını salladı, koyu renk saçları sıkılmış çenesine dökülüyordu. "Bir şeyler değişti."

Kayu arkasındaki tabloda habersiz omzunun üzerinden baktı. "Gelip şuna bakacak mısın, bakmayacak mısın?"

Bir an tereddüt etti, sonra Kızıl yutkundu ve öne doğru adım attı. İçindeki Wilderwood rahatsızlık içinde hışırdadı, ama katlanılabilirdi.

Ve kendi bilincinin yanında yaşayan o parlak bilinç kıvılcımında neredeyse yönlendirici bir şey vardı. Sanki ormanın onun oymaya yaklaşmasına, bir şeyi anlamasına ihtiyacı varmış gibi. Sanki bu gerekli bir adımdı.

Boğazını temizleyen Eammon onu duvara doğru takip etti. Red göz ucuyla onun Fife ve Lyra'ya başını salladığını gördü; gerekenden daha fazla yaklaşımlarına gerek yoktu.

Eammon arkasını döndüğünde Lyra Fife'in elini tuttu ve onu geriye doğru çekerek endişeli parmaklarını alnında gezdirdi. Lyra ormanla olan uzun bağının kalıntılarını hâlâ hissediyordu ama artık bundan kurtulmuştu, içinde hiçbir şey taşımıyordu. Fife, hiçbirinin tam olarak anlayamadığı bir şekilde, bu bağı hâlâ içinde taşıyordu. Yüzü solgundu, ağzı düz bir şekilde bastırılmıştı, alnında bir ter tabakası vardı.

Bormain'in baktığı duvar parçası birden fazla oymaya ev sahipliği yapıyordu. Daha yakından incelediğinde, bunlar Red'e kuledeki takımyıldızları hatırlattı - Kız Kardeşler olduğunu düşündüğü şeyin kaba şeklini seçebiliyordu, yanlarında Uzak Uçan Kraliçe olabilecek daha küçük bir oyma daha vardı. Ama içgüdüsel olarak aradıkları şeyin onların altındaki oyma olduğunu biliyordu.

Basit bir şeydi. Bir grup çizgi, bir güneşten gelen ışınlar benzeyecek şekilde bir kavisle oyulmuş ve bir daire oluşturmuştu. Garip güneşin her bir ışınının üzerinde birkaç küçük işaret vardı, anahtar dişi olabilecek ilkel temsiller. Ortadaki çizgi çember boyunca ilerliyor ve her iki taraftaki diğer çizgilerden daha uzağa uzanıyordu. Bu çizginin uçları

anahtarlar olduğu belliydi, titiz ayrıntılarla oyulmuştu, biri yukarı, diğeri aşağı bakıyordu.

Yavaşça, vücudunda titreşen acının hafif uğultusuna karşı koymaya çalışarak, Red cebinden anahtarını çıkardı ve duvara doğru tuttu. Oymanın tepesindeki uzun çizgiyle, dişlerin her kıvrımına kadar mükemmel bir şekilde eşleşiyordu.

"Bunun ne anlama geldiğini hâlâ anlamış değilim," mırıldandı. Parmakları gerildi; bilinçli bir düşünceyle onları gevşetti, anahtarı ikiye ayır korkuyordu. "Bunun bizi Neve'e nasıl götüreceğini hâlâ anlamış değilim."

"O sana gelmeli."

Bormain'in sesi tuhaf geliyordu. Alçak, titreşimsiz. Red omzunun üzerinden baktı.

Yüzü boştu, tamamen nötrdü. Oymaya sabitlenmiş açık gözleri olmasa uyuyor bile olabilirdi. "Kapıyı kendi başına bulmak zorunda. Ancak geçtikten ve seçimini yaptıktan sonra anahtarı ona gelecek. O zaman yol açılır."

Raffe'nin eli hançerinin etrafına dolandı, Bormain'in tavrındaki değişiklikten rahatsız olduğu belliydi. Eammon diğer adama baktı ve başını hafifçe salladı. Raffe hançeri bırakmadı ama çekmedi de; onun yerine geri çekildi ve Kayu'yu da yanına çekerek Bormain'le aralarına mesafe koydu. Valdrek, damadına yaklaşmak istemekle ondan kaçmak istemek arasında kalmış gibi, kalan boşlukta bocaladı.

"İki anahtar," diye tekrarladı Bormain. "Bir bütünün iki yarısı, güçte eşleşmiş. Aşkta bir eşleşme onu açmak için yeterlidir, ama sonlandırmak için yeterli değildir. Bir kapının açık olması, onu bekleyen bir gölge varken eşliğinden geçileceği anlamına gelmez."

Red kıpırdamadan durdu, nefes almaya bile cesaret edemiyordu, ani bir hareketin onlara bu şifreli cevapları veren büyüü bozmasından korkuyordu. Bunu fark etmişti, Eammon'la geçirdikleri günden hatırlıyordu.

Bormain'i iyileştirdi. Gölgelel Diyarı'ndan gelen mesajları, yarıktan düştüğünde içinde tünemiş olan büyünl dilini kanallze ediyordu. Ama sesi bu kez kötü niyetli değildi. Neredeyse yorgun gibiydi.

"Kapı sensin." Bormain ayaklarının üzerinde hafifçe sallandı, gözleri oymaya sabitlenmişti. "Kapı sensin."

Büyük bir sessizlik içinde hepsi gölge dokunuşlu adama ve gölge dokunuşlu oymaya bakıyordu.

Toprağın altındaki gümbürtü belli belirsizdi. Topraktan gömülü bir kalp atışı gibi fışkırıyor, Red'in topuklarında , bacaklarından yukarı çıkıyor, kemiklerini ve içlerindeki ormanı sarsıyordu.

Küçük bir deprem, orada ve sonra gitti. İz bırakacak kadar bile değil. Ama Red için önemli görünüyordu. Sadece yankısını hissetse de, başka bir yerde gerçekleşen dehşet verici bir şey gibi.

Bormain'i ele geçiren her neyse, geldiği gibi aniden gitmesine izin verdi, gözleri berraklaştı, yüzü o utangaç yarım gülümsemeye dönüştü. Bir elini solgun saçlarının arasından geçirdi. "Özür dilerim, bir an için bulutların arasında kayboldum." Ağzı yavaşça yarım gülümsemeden şaşkın bir çizgiye düştü, kaşları çatıldı ve onların bakışlarını içine çekti. "Bir şey mi oldu?"

"Öyle de denebilir," diye mırıldandı Fife.

Kayu, her gibi, bu tuhaflığı diğerlerinden daha çabuk atlattı. Oymayı ve etrafındaki iki işareti işaret etti. "Bu diğer işaretler... astrolojik mi? Takımyıldızlara benziyorlar."

"Öyleler." Valdrek zoraki bir iyi niyetle konuşuyor, havadaki gerginliği dağıtmaya çalışıyordu. Red, Eammon ve Fife'ı tiksindiren gölge dokunuşlu ahşaba aldırmadan parmağıyla Kız Kardeşler'e benzeyen oymaya dokundu. "Bu Kız Kardeşler. Ve diğer taraftaki de Uzak Uçan Kraliçe."

Kayu, "Nioh'ta ilkin Güneş-Elli ve Ay-Elli diyoruz," dedi. "Ve diğerine de Kan-

Teslim edildi. Hikâyeye göre iki rakip kraliçe güneşin ve ayın gücünü kullanmış, ancak bu iki güç o kadar dengeliymiş ki birbirlerini yok etmişler ve hiçbirini diğerini fethedememiş. Kan Elli, daha küçük bir bölgenin başka bir kraliçesiydi ve her ikisi de ortadan kaybolduktan sonra diğer iki kraliçenin ülkelerini savaşmadan ele geçirdi." Narin omzunu omuz silmek için kaldırırken dudağı kıvrıldı. "Başlığın ironik olması gerektiğini varsayıyorum."

"Atalarımızın benzer bir hikâyesi vardı ama isimleri farklıydı, gerçi doğrudan tercümeleri dilden dile dolaşmıyor ya da pek bir anlam ifade etmiyor." Valdrek işaret parmağını sağdaki oymaya, Red'in her zaman Uzak Uçan Kraliçe olarak bildiği oymaya götürdü. "Bu Üçüncü Kız," dedi Valdrek. Yüzük kabuklu parmağı Kız Kardeşler'e doğru hareket etti. "Ve bu ikisine de Altın-Veined ve Gölge Kraliçe diyorlardı."

On Sekizinci Bölüm

Neve

Karanlık son aylarda alıştığı bir şeydi. Neve zamanının çoğunu bu karanlıkta geçiriyor gibiydi; Tapınak'ın kasvetinde, kız kardeşini eve getirmek için dallarda kan kaybediyordu. Odasında volta atıyor, zihnini uyumak için yeterince sakinleştiremiyordu. Ve şimdi, Gölgeler Diyarı'nda, alışık olduğu gibi karanlık değil, grinin tüm tonlarını barındıran düz, boş bir boşluk.

Karanlığın huzur verici olmasına alışık değildi.

Acı vardı. Dizinde keskin, diğer her yerinde donuk bir ağrı. Neve, uzak bir netlikle, bilincinin sınırında sallanmakta olduğunu biliyordu ve onu oraya getiren koşullar yavaşça kendilerini doldurdu.

Kahin, kemik dolu korkunç bir mağarada korkunç bir tanrı. Solmir, boğazını kesip gücünü alıyor. Dağ çöküyor, tüm o kaynaşmış kemikler sonunda onları bir arada tutacak tanrı olmadan parçalanıyor.

Kahin'in Neve'in duygularını özenle ördüğü düğümü kesip atması ve bir anda çözmesi. Ruhunu yırtık pırtık bir iplik gibi çözmüştü.

Ağzından yumuşak bir inilti kaçtı, sadece fiziksel acıdan değil. Bu onu bilinçsizliğin o dalgalı uçurumundan çekip çıkarmaya yetti, onu yara bere içindeki bedenine tamamen gömdü. Neve onun ortasına doğru kıvrıldı, gözlerini sıkıca kapattı.

"Neve?"

Solmir. Ona dokunmadı ama elinin omzunun hemen üzerinde gezindiğini, soğuk ve boş havada hafif bir rahatsızlık yarattığını hissetti. "Yaralandın mı?"

Gülünç bir soruydu, eğer boğazı düğümlenmemiş olsaydı gülebilirdi. Başını iki yana salladı. Solmir onun duygularını sormuyordu. Sadece hareket edip edemeyeceğini, Kalp Ağacı'na olan yolculuklarına devam edip edemeyeceğini bilmek istiyordu. Ona bu yüzden ihtiyacı vardı; onun duygusal durumu ikinci plandaydı, eğer dikkate alınırsa.

Ama gözlerini açtığında onun endişeyle parladığını görünce bunun doğru olup olmadığını merak etti.

Endişe zaten bıçak gibi keskin olan yüz hatlarını daha da keskinleştirdi, ağzını düzleştirdi, yüksek alnını kırıştırdı. Uzun saçlarına kan bulaşmıştı; saçları omzunun üzerinden düşüyor, uçları kadının yanağına değiyordu.

"Neve," dedi tekrar ve bu kez ses tonu farklıydı. Sanki yaralı olmadığını söylediğinde yalan söylediğini biliyormuş gibi. Sanki onunla konuşmasını istiyordu.

Ve tüm bu soğuk, ölü dünyada konuşacak tek şey oydu.

Neve güçlkle doğruldu ve bunu yaparken yüzünü buruşturdu. Etraflarında moloz yığınları, kırık kemik parçaları vardı. Kaçtıkları şeye bakmak için döndü.

Dağ düzleşmişti ama çatlamış zemine kadar değil. Kemiklerin bir kısmı birbirine kaynaşmış, neredeyse pürüzsüz bir fildişi duvar oluşturarak hâlâ başının üzerinde yükseliyordu. Havada hâlâ çingirak sesleri yankılanıyordu, sanki dağ ağır çekim bir çöküşe yakalanmış gibiydi, hızsızlığın zarifleştirdiği sökölme. Kahin'in mağarasını, kürsünün zemine nasıl düştüğünü ve açtığı deliğe diğer kemikleri nasıl çektiğini düşündü ve ürperdi.

"Biraz dinlenebiliriz ama fazla kalmamalıyız," dedi Solmir. Kemiklere doğru başını salladı. "Dağ sabit değil."

"Canın acıdı mı?" Neve düşüşünü parça parça hatırlıyordu. Yüzündeki rüzgâr ve yıkımın iniltisi, kolları onu morartacak kadar sıkı tutuyordu. En kötüsünü ondan saklamış, onu elinden geldiğince güvende tutmuştu.

ölemezlerdi ama onu acıdan kurtarmak istiyorlardı.

Çünkü sana ihtiyacı var. Bunu kendi kendine şiddetle söyledi, unutmamak için kelimeleri hançer gibi şekillendirdi. Sadece sana ihtiyacı olduğu için.

Cevap olarak omuz silkti, ancak kanıt her yerindeydi - kollarındaki sıyrıklar, dudağının köşesindeki kanlı kesik. Birinin burada kanadığını görmek garipti, kesikte kıpkırmızı bir iz yoktu. Sadece neredeyse her şey olabilecek kömür renginde bir sıvı. "Yaralarım yüzeysel ve konuşulması gereken türden değil."

Eğer bir tane varsa, o da bir girişti. Kahin gerçeği ortaya çıkarırken onun buruşmasını izlemişti. Bunun bir yara açtığını biliyordu.

"Bu tür konularda konuşmayı tercih edeceğin biri olmadığımı anlıyorum," dedi Solmir, dizlerini yukarı çekip kollarını dizlerinin üzerine koyarak yere, onun yanına oturdu. "Ama ben buradayım. Ve seni dinlemeye hazırım."

Sanki tüm bu suçluluk, utanç ve öfke kırıntıları derisinden dışarı çıkmasını engellemesi gereken fiziksel şeylermiş, farklı türden dikenlermiş gibi kollarını koruyucu bir şekilde ortasına doladı. Şimdi hepsi kafasının içinde dönüp duruyordu, her zaman onlarla daha sonra ilgileneceğini söyleyerek onları nasıl bastırdığına aldırmadan. Daha sonra şimdi idi ve Kahin'in kafasının içine girme şekli, tüm bu gömülü duyguları yakalamayı imkansız hale getirdi, bir nehri avuçlarının içine almaya çalışmak gibi, bir mezarın dibinde yatmak ve tüm pisliği yutmaya çalışmak gibi.

Yerden gelen hafif bir gümbürtü kemikleri titretti.

"Keşke senden daha çok nefret etseydim," dedi Neve usulca.

Solmir'den bir tepki gelmedi, ancak parmağındaki yüzüğü tekrar çevirmeye başladı.

"Keşke senden daha çok nefret etseydim," diye devam etti Neve, "çünkü o zaman kendimi seni tamamen suçlamaya ikna edebilirdim. Her şey için." Yerde kıpırdandı ve adamın paltosunu kendine doğru çekti. "Bunun çoğu için seni suçlayabilirim. Belki

Arick'i öldüren bıçağı tutmamış olabilirsin ama onun ölümüne sen sebep oldun. Red ve Eammon'u da öldürürdün."

İnkâr etmedi. O halkayı kendi etrafında döndürmekten başka bir şey yapmadı.

"Ama gitmesine izin verseydim bunların hiçbiri olmazdı," dedi Neve. "Eğer onun istediğini yapsaydım. Arick'e kalmasını söyleseydim, Kiri'yi dinlemeseydim, annem öldüğünde bunu bir son olarak görmek yerine daha fazla önemseseydim. Raff'e'yi dinleseydim." Tuzu tadana kadar ağlamaya başladığını fark etmemişti -Neve ağlamayı seven biri değildi ve bu his tuhaftı. Yanağına sertçe vurdu. "Senden daha fazla nefret etseydim, kendimi yine de her şeyin senin suçun olduğuna ikna edebilirdim, içten içe doğru olmadığını bilsem bile bunu düşünmeme izin veren bir mantık döngüsü bulabilirdim. Ama bulamadım. O yüzden yapamam."

Solmir'den sessizlik. Neve ona bakmadı, onun yerine gri ufka baktı. Çöl sanki orada bir yerde bitiyor, ışığı yiyen kuru toprak yerine ışığı yansıtan gri bir parıltıya dönüşüyordu.

"Benden nefret etmen için sana daha fazla sebep vermemi ister misin?" Solmir sordu.

Bunu yapabileceğini biliyordu. Elinde çağlar boyu yetecek malzeme vardı. Ama bu hiçbir şeyi değiştirmeyecekti.

Neve başını salladı.

Solmir'in ağzı alaycı bir şekilde çarpıldı, ancak gözlerindeki bakış eğlenmekten çok uzaktı. "Biraz zaman ver." Çizmesine uzandı ve parıldayan bir şey çıkardı. Tanrı kemiği. Onu uzattı ama ona bakmadı.

Neve aldı. Ceketinin cebine koydu.

Bir gümbürtü daha. İkisi de bunu fark etti - omuzları gerildi, sırtları sertleşti - ama bundan bahsetmediler ve ikisi de hareket etmek için bir harekette bulunmadı.

"Peki ya sen?" Neve dönüp ona baktı ve gözlerini uzanan gri boşluktan ayırdı. "Kahin kafana girdi. Bir şey

geçmiş hakkında. Gaya hakkında."

Merakının boyutunu ses tonundan uzak tutmaya çalıştı.

Yüzünde bir şey kapandı, kapandı. Yüzüğü başparmağının etrafında döndürmeyi bıraktı ve bunun yerine tamamen hareketsiz ve tamamen sessiz oturdu.

Bir kalp atışı. İki. Neve kızardı, gözlerini kaçırdı. "Eğer yapmazsan-"

"Benim, İkinci Kız'ın ve Kurt'un gerçek hikâyesini bilmek ister misin?" Sesi kırılmıştı, duygudan yoksundu. "Kalp Ağacı'nı ilk kez nasıl bulduğumu mu?"

"Evet," dedi usulca. "Bana gerçek hikâyeyi anlat."

Hareket etmedi. Ama içinden uzun ve hafif titrek bir nefes çıktı. "Diğer Krallar ve ben yüzyıllardır buradayken," dedi, hâlâ o ifadesiz ses tonuyla, "o zamanlar hepimizin hâlâ ruhu olduğu için dışarı çıkmamızın bir yolu olup olmadığını öğrenmek için Kahin'e yaklaştık. Eskiler'e açık olmayan bir yol. Var olduğunu söyledi." Keskin bir ses, kahkaha değil. "Eşleşen sevgiyle açılacak bir kapı."

Neve dizlerini göğsüne doğru çekti, ani bir ürperti kollarındaki tüyleri diken diken etti.

"Aramızda bu konuda şanslı olan tek kişi bendim, her ne zayıf olsa da," diye tükürdü Solmir. "Kahin bana dağların kenarı boyunca yürürsem, iyi bildiğim bir yerde saklı olan Ağacı bulacağımı söyledi. Oraya vardığımda sevdiğim kişinin bana ulaşmaya çalışıyor olacağını söyledi." Yutkundu, sanki sesine sızmak isteyen küçük duyguları bastırmaya çalışıyordu. "Çok sevinmişim. Gaya'nın beni kurtarmaya çalışacağı düşüncesi, Wilderwood'dan büyüü sökmeye geldiklerinde diğerleriyle birlikte gelmeye zorlandığıma inanabileceği düşüncesi, ne tür bağlar olabileceğini sormamı engelledi."

"Ne oldu?" Neve nefes aldı.

Omuz silkti, keskin ve sarsak. "Yürüdüm. Dağların kenarı boyunca, bataklıklarla buluştuğu yere kadar yürüdüm. Haftalar gibi gelen bir süre yürüdüm ve sonra çok iyi bildiğim bir yere vardım." Alaycı bir homurtu. "Bir kale. Baş aşağı. Yüzeyde, Gaya'yla tanıştığımız Valchior'unkine neredeyse tıpatıp benziyordu. Orada yaptığı büyüyle ilgili bir şey Gölge Diyar'da onun bir yansımasının oluşmasına neden oldu."

Çok iyi bildiği bir şeyin bu şekilde tersine çevrilmesi fikri onu tedirgin etti. Neve dizlerini daha sıkı çekti.

"Ve Kahin haklıydı," diye devam etti. "Ağaç oradaydı. Çalkalanan kökler, gölgeler. Ve içinden uzanan bir el. Onun eli." Parmakları kıpırdadı, sanki şimdi bile o hayalet, hatırlanan ele uzanmak istiyorlardı. "Oraya tam zamanında vardım ve ölürken kasılmasını izledim. Ciaran için kendini içine düğümlediği Wilderwood, kendini kurtarmak için onu katlediyordu. Ben geçmeye çalışmadan kapı kapandı." Alnındaki yara izlerini ovuşturdu. "Ondan sonra diğer Krallarla ilişkiyi kestim. Gölge Diyar'dan büyü çekmeyi bıraktım, çoğunlukla hiç kullanmadım. Kenarlara, kulenin olduğu yere, ormana gittim. Valchior ve diğerleri daha da içine battıkça, ruhları çıkarılamayacak hale gelene kadar büyüye gömüldükçe, bu yeraltı dünyasının dengesizleşmesini ve çözülmeye başlamasını izledim. Dünyanın sonunda kaldım ve bekledim."

"Arick'i bekledim," dedi Neve. "Birinin gölge bulaşmış bir ağaçla pazarlık yapmayı deneyecek kadar aptal olmasını bekledim."

"Ne beklediğimi gerçekten bilmiyordum. Sadece alabileceğimi aldım." Sonunda gözleri gri gökyüzüne karşı canlı bir şekilde onunkilere döndü. "Bu konuda bir şeyler biliyorsun."

Neve dişlerini dudağına gömdü.

Solmir yüzünü buruşturarak tek bir hareketle ayağa kalktı. Yerde bir sarsıntı daha oldu ve kemikler çatırdadı. "Gitmemiz gerek."

"Ağacı açabileceğimi sana düşündüren nedir?" Neve

diye sordu, hala oturuyordu. Başını kaldırıp ona baktı, çatık kaşlarında endişe vardı. "Ya Red aynı anda ulaşamazsa?"

"Oraya vardığımızda bunu çözeceğiz. Onunla bunun aracılığıyla iletişim kurmanın bir yolu olabilir."

"Peki ya aynı şey olursa?" Artık endişelerine bir ses verilmişti ve onu rahat bırakmayacaklardı. "Gaya'ya da aynı şey mi oldu? Ya Kırmızı
_"

"Olmayacak," diye hızla araya girerek onun korkunç düşüncesini tamamlamasına engel oldu. Bunun için minnettar olmamalıydı.

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü aşkınız eşleşti." Onun dirseğini kavradı ve ayağ a kalkması için çekti. "Benimki ve Gaya'nınki değildi."

Red'le aralarındaki aşktan, önceden varılmış bir sonuç, sabit ve değışmez bir şeymiş gibi bahsedip duruyordu. Ama Neve, Tapınak'taki nöbetçiler yıkılırken kız kardeşinin gözlerindeki ihanete uğramış bakışı, aralarına koydukları mesafeyi düşündü. Ya bunu mahvetseydi? Ya kız kardeşinin sevgisine layık olmayan bir şeye dönüştüyse ve Red de onu serbest bıraktıysa?

Öyle olsaydı onu suçlamazdı. Neve'in günahları üst üste yığılmıştı.

"Nasıl emin olabiliyorsun?" diye fısıldadı.

Yüzündeki ifade Solmir'in endişelerini gözlerinden okuyabildiğini gösteriyordu. Çenesinin çizgileri sakalının altında yumuşadı, kaşlarındaki çatıklık düzeldi. Elinin yarısı kıza doğru kalktı, gümüş rengi bir parıltıyla parlıyordu, sonra arkasını dönüp yürümeye başlarken elini yanına bıraktı. "İkiniz birbiriniz için dünyaları altüst ettiniz Neverah. Bundan daha fazla eşleşmek zor."

Başka bir kemik yığının a rastlayana kadar yürüdüler.

Dağın çöküşünden kalan birkaç moloz yığını yollarını zaten kapatmıştı ama tırmanmak ya da etrafından dolaşmak yeterince kolaydı. Ancak bu öyle değildi. Daha yakından bakıldığında, bir yığın kemikten ziyade, dağı oluşturan daha büyük parça yığınının ufkun parlayan çizgisine doğru , pürüzsüz ve garip bir şekilde eklemlenmiş devasa bir kemik gibi görünüyordu.

Solmir kemiğe yaklaştı ve elini kemiğin gezdirerek bir dayanak noktası bulmaya çalıştı. Sonra geri çekilip kollarını . "Şey," dedi konuşurcasına, "lanet olsun."

Neve kemiğin tepesine bakabilmek için gözlerini kısmak zorunda kaldı. "Etrafından dolaşabilir miyiz?"

"Bataklığa düşmeden olmaz." "Bu kötü bir şey mi?"

"Bataklıklar Fare'nin bölgesiydi," dedi Solmir. "Ve Roach'un. Onların çocuklarını öldürmek zordur."

Yani muhtemelen hâlâ buralardaydılar. Neve yüzünü buruşturdu.

Solmir, sanki kendisine kişisel bir hakarete bulunmuş gibi kemiğe bir tekme atarak döndü ve aşağı doğru ilerlemeye başladı. "Ama görünüşe göre fazla seçeneğimiz yok. Yakın durun."

On Dokuzuncu Bölüm

Neve

Belki bir saat yürüdükten sonra -hâlâ devasa kemiğin yanında- manzara nihayet değişmeye başladı.

Önce ağaçlar vardı. Gölgeler Diyarı'nın kenarındaki beyaz, ters gövdeli ağaçlara benzemiyordu ama küçük ve iğnemsiydi, yukarı doğru uzanıyordu ve daha çok dikene benzeyen ince yapraklarla doluydu. Sonra zemin değişti, çatlak ve kuruyken neredeyse çamurlu hale geldi, parlak siyah su havuzlarıyla çukurlaştı.

Burası da çöl kadar ıssızdı ve hiçbir şeyin saklanabileceği bir yer yoktu. Yine de Neve'in ensesinde bir tedirginlik vardı.

"Fare ve Hamam Böceği," diye mırıldandı kendi kendine, botunu bataklık zeminden kaldırırken. Çaba sarf etmesi gerekti; koyu renkli çamur tabanlarını emiyordu. "Tabii ki dev bir sıçan ve dev bir hamam böceği olacaktı."

"Burası yeraltı dünyası," dedi Solmir ileriden sessizce. "Ve teknik olarak, geriye kalanlar sadece onların küçük canavar çocukları." Ona doğru döndü, yüzü sertti. "Ama sesini alçalt. Burada olduğumuzu hiçbir şeyin bilmesini istemeyiz."

Sağlam tavsiye. Neve dudaklarını bastırdı.

"Ve şu andan itibaren ayaklarını nereye koyduğuna dikkat et." Topuğunun üzerinde döndü ve botunu çok dikkatli bir şekilde yerleştirdi, tüm ağırlığıyla adım atmadan önce bir test yaptı. "Buradaki zemin kolayca yol verir ve Fare'nin çocukları tünelleri sever."

"Ew."

"Kesinlikle."

Devasa kemiğin sivri ucu nihayet görünmüştü,

başlarının üstünden havaya fırladı. Bu manzara Solmir'in omuzlarında rahatlamış bir çökme yarattı. "Sona geldiğimizde geri döneriz," diye mırıldandı. "Dağların yakınında daha güvende oluruz."

Neve belli belirsiz, minnettar bir iç çekti.

Ama sonra arkalarında bir yerden gelen yüksek bir tıkırtı sesi duydu. Sanki devasa kitinli bacaklar yaklaşıyordu.

Durakladı, botu havadaydı, başı dönerek arkasına baktı. "Bunu duydu mu?"

"Yürümeye devam edin," dedi Solmir, yeterince cevap vererek.

Neve arkasını döndü ve sonunda Solmir'in ayağının bastığı yere gittiğinden emin olmadan ayağını yere bastı. Ve bu onu dengesini kaybederek siyah su havuzunun çamurlu kenarına itmeye yetti.

İlk başta bunun düzeltilmesi kolay, basit bir yanlış adım olduğunu düşündü. Ama havuzun kenarındaki çamur onu yutan bir boğaz gibi içine çekmiş, haykıramadan dizlerine kadar yutmuş, haykırdığında ise Solmir koşarak gelmişti bile.

Küfrederek Neve'nin ellerini tuttu ve onu geriye doğru çekerek çamurdan çıkarmaya çalıştı - şimdi omuzlarında ve hâlâ devam ediyordu, elleri çamurdan kaygandı, tutunması zordu. Neve'in tekrar çığlık atacak enerjisi yoktu, içindeki her şey bir tutamak bulmaya ve ağzına ulaşmadan önce kendini bataklıktan çekmeye odaklanmıştı.

Ama sonra, ayaklarının dibinde, havada.

Dondu kaldı, vahşi gözleri Solmir'inkilere kaydı. "Aşağıda bir şey var. Bir mağara ya da öyle bir şey." Kings, çamurun tadını alabiliyordu; konuşmak için başını yukarı eğmek zorunda kaldı, vücudunun alt yarısı havuzun altındaki her neyse ona doğru kırılıyordu.

"Tüneller," dedi Solmir, saçlarını alnından geriye doğru süpürüp bir kir izi bırakarak. Uzaklara baktı, gözlerinde hesaplama vardı. "Düştüğün zaman sessiz ol. Senin için geleceğim."

"Hâlâ tünellerde mi?" Panik sesini tiz ve pürüzlü bir hale .
O tıkırtı sesi bataklıkta tekrar yankılandı, bu sefer daha hızlı.
"Solmir, eğer tüneldelerse, ben ne-"
Sözünü bitiremeden çamur yüzünü kapladı.

Canlı canlı gömülmüş gibi hissetti. Çamur, mevcut her deliğe -ağına, gözlerine- sızıyordu; nemli, acı ve bataklık bariyerini çoktan aşmış altında yatan her neyse ona doğru kaymış olan bacaklarını özgürce tekmeleyebilmesiyle uyumsuzdu.

Bataklık sonunda iğrenç bir gıcırdama sesiyle onu bıraktığında, düşüş kısa sürdü. Neve yere düştü, toprak yüklü ciğerlerindeki rüzgârı savurdu, ekşi havayı derin, soluk soluğa içine çekti. Çamur saçlarını ve yüzünü kaplamıştı; çamuru gözlerinden uzaklaştırarak loşluğa alışmalarını istedi.

Bir mağara. Köklü duvarları ve nemli zemini olan, toprak ve neredeyse dışkı kokan, hayvani bir şey kokan bir mağara. Yukarıda, Gölgeleler Diyarı'nın garip fiziği, Fare ve Hamamböceği'nin artık büyüğü tarafından askıda tutulan bataklık.

Bu yaşamış olan iki tanrıyı ve onların hâlâ yaşayan çocuklarını hatırlamak nabzını hızlandırdı. Neve ayağa kalktı ve umutsuzca nefes alıp verişini sakinleştirmeye çalıştı.

Ve ciğerlerindeki havayı boşaltmak yerine tutmayı başardığında, başka bir şeyin nefes aldığını duydu.

Neve yavaşça döndü, karanlıkta şekilleri zar zor seçebiliyordu. Köşeye yığılmış tüylü bedenler, birlikte nefes alıp veren bir et yığınıydı. Kuyruklar ve dişler gördü, yaratıkların parçaları birbirine yapışmıştı. Birbirine bağlanmış, birbirine karışmış farelere benziyorlardı.

bir sürü yerine. Kurumuş çamurdan oluşan çıkıntılar, zaten devasa olan hayvanları korkunç boyutlarda bir şeye dönüştürerek tüylerini kabartıyordu.

Neve çamura bulanmış elini ağzına bastırdı. Hızlıca mağaranın geri kalanına baktı, hamamböceği aradı, onları görürse boğazındaki çığlığı tutamayacağından korkuyordu. Ama görünüşe göre bu mağarada yaşayan tek şey o korkunç sıçan yığınıydı.

Yukarıda, çamurun içinden bir şey bastırıyordu. Çömeldi, ellerini başının üzerine koydu ama gözlerini açtığında uzun boylu, çamurlu saçları olan bir figürle karşılaştı, heybetli bir fare tanrısıyla değil.

"Şey," diye fısıldadı Solmir, "iğrenç, değil mi?"

Köşedeki fare karmaşasından gelen bir homurtu, ikisinin de çömelmesine neden olan bir hareket, Solmir'in Neve'i arkasından itmesi. Yaratıklar sakinleştğinde, "Peki nasıl çıkacağız?" diye fısıldadı.

Başını yana doğru salladı; orada, zorlukla görülebilen bir tünel vardı. "Mağara girişi." Neredeyse hiç ses yoktu, çoğunlukla ağzından çıkıyordu ve sadece çok yakın durduğu için görülebiliyordu. "Denizin üstündeki kayalıklara açılıyorlar. Biraz uzun bir yürüyüş olsa da Kalp Ağacı'na bu şekilde de ulaşabiliriz."

"Sanırım biraz yürümek için endişelenmeyi aştık."

"Katılıyorum."

Neve'in gözleri tekrar köşedeki canavarlara kaydı. "Başka var mı? Ya da... diğer türden?"

"Eminim vardır. O yüzden çeneni kapalı tut." Bu pek de güven verici olmayan açıklamayla birlikte Solmir onun elinden tuttu ve tünele doğru götürdü.

Bataklığın altında da yukarıda yürüdükleri kadar dikkatli yürüyorlardı. Solmir'in eli çamurdan kayganlaşmıştı ama onlar hareket ettikçe çamur kuruyup katılaşıyor, mağaradaki fareler gibi avuçlarını birbirine kaynaştırıyordu. Neve bunu düşünmedi. Buradan çıkmaktan başka bir şey düşünmemeye çalıştı, umarım daha küçük canavarlarla karşılaşmazdı.

Karanlıkta saatler gibi gelen bir sürenin ardından, küçük ışık parçaları ilerideki kasveti delip geçti -çıkışlar, yakınlarda bir yer. Her ikisi de tepeden tırnağa çamura bulanmışlardı.

"Neredeyse vardık," diye mırıldandı Solmir. "Belki bir mil, ve
-."

Arkalarında bir hışırtı. Aynı yöne doğru hareket eden birçok ayağın sesi, sessizliğe bu kadar uyum sağlamamış olsaydı işe yarayabilecek bir gizlenme girişimi.

Bir kalp atışı, iki, ikisi de donmuş. Sonra bir sıçrama sesi ve diş gıcirtısı, tüneli sarsan ve tavandan toprak yağmasına neden olan bir gümbürtü.

Solmir tam olarak neyi uyandırdıklarını, yeryüzünde onları neyin takip ettiğini görmek için arkasına bakmadı. Sadece Neve'in tuttuğu eli çekti ve onu çamurda kayarak önüne doğru savurdu. Neve tökezledi; elleri hâlâ birbirine yapışmıştı.

Solmir onun bileğini kavradı ve sabit tuttu, sonra bileğini yana doğru çekti; yüzünü buruşturduğunu, kolunun acı verici bir açıyla büküldüğü o yarım saniyeyi gördü. Kırılacak ya da burkulacak kadar değil ama acıtacak kadar.

Ama sonra serbest kaldı ve adam onu doğru itmeye başladı. "Git!"

Artık gizlenmeye çalışmıyorlardı. Botları tünelin sıkı toprağında kayarken, arkalarında bir şey onları takip etti, çok fazla ağzı, çok fazla gözü ve çok fazla dişi olan bir şey, korkunç bir gıcirtı çıkaran bir şey, sanki bir mezbahada fareler birbirine ezilmiş ve o emici, boğucu çamurla kaynaşmış gibi ses çıkarıyordu.

Neve koşarken kemiği cebinden çıkardı ve bir hançer gibi salladı. Tanrı kemiği sadece bir Kadim'i öldürmek için gerekliydi, daha küçük bir canavarı değil ama ellerindeki tek silahtı ve elinde iyi hissettiriyordu. Bıçaklamak bıçaklamaktı - Terzi'nin keçisinde işe yaramıştı. Alabildiğini alacaktı.

Tünel tekrar sarsıldı, yüksek, cırtlak sesler ellerini kulaklarına bastırmak istemesine neden olan bir şeye dönüştü. Arkasına bakacak cesareti yoktu, onun yerine bakışlarını dosdoğru ileriye dikti, sadece botlarının çamurda çıkardığı gıcırtyı ve arkasında Solmir'in kesik kesik nefesinin çığlığını dinlemeye çalıştı.

Işık önlerinden akıyordu, loştu ama yeraltının karanlığında parlak bir fener gibi görünüyordu. Neve hızlandı, Solmir'in elini sırtında hissederek onu ileri doğru itti ve neredeyse duvara çarpıyordu.

"Kahretsin," diye yemin etti Solmir.

İkisinin de gözleri, tam önlerine gelmeden önce onu görecektik kadar ayarlanmamıştı; açık havayı işaret eden gri ışık, ikisinin de sığamayacağı kadar küçük, yığma bir kaya duvarındaki çatlaklardan geliyordu. Neve'in boğazında bir hıçkırık düğümlendi ve arkalarındaki fare yaratığın korkunç gürültüsüyle boğuldu.

Solmir kemiği ondan kaptı ve bir kılıç gibi tutarak topuğunun üzerinde döndü. "Taşları aşağı çek. Arkanı kollarım."

"Ama eğer çökerse-"

"Bir kaya kaymasında ölmeyi mi yoksa dev bir fare-şey tarafından yenmeyi mi tercih edersiniz?"

Yarışma yok. Neve kayalara tırmandı, onları tutabildiği kadar hızlı bir şekilde aşağı çekti, açıklık yavaşça genişlerken tırnaklarını yırttı.

Takipçileri ışığa çıkarken tünel sarsıldı.

Fareler. Omzunun üzerinden attığı dehşet dolu bir bakışta kaç tane olduğunu söyleyemedi ama en az on ağız, on çift süt gibi kör göz, kir, bok ve kurumuş kanla kaplı on burun vardı. Vücutları kürklerindeki çamurla kaynaşmıştı ve düğümlenmiş kuyrukları onları herhangi bir kemik greftinin yapabileceği kadar iyi bir şekilde bir arada tutuyordu.

Küçük canavar çığlık attı, çok fazla bacağının üzerinde saha kalktı, daha fazlası dikenler gibi yanlarından dışarı çıktı. Şekilsiz bir şey, buradan başka bir yerde yaşayamaz, ileri atılıyor

savunacakları tek şey sivriltilmiş bir kemik parçasıyken.

Ve sihir.

Solmir onun yanında ellerini kaldırdı. Karanlık damarlarından aşağı inerken gözlerinin mavisinde siyah titreşti, sanki tüm o büyüü kalbinin arkasında bir yere paketlemiş gibi merkezinden dışarı süzüldü. Parmaklarının ucundan dikenler fıskırdı, önce yavaşça, sonra hızlanarak, tıpkı yıllar önce, Neve gölgelerden oluşan bir dünyada yeni uyandığında o solucan-şeyin üzerine attığı ağ gibi dikenlerden oluşan bir ip.

"Taşınmak isteyebilirsin." Sesi artık kendi sesi gibi çıkmıyordu. Alçak, çakıllı ve çoğunlukla insan şeklindeki boğazından çıkamayacak kadar derindi.

Neve itaat etti.

Tekrar döndü, bir elini sıçan-yaratığa doğru tutarken diğer eliyle duvarı işaret etti. Dikenlerden oluşan bir ağ farelerin üzerine düştü, bir başka dikenli güç patlaması yığılı kayaları yararken sayısız sesleri taşların çarpışmasıyla uyum içinde çığlık atıyordu. Neve çömeldi, etraflarına taşlar yağarken, ışık karanlığı delip geçerken başını örttü. Düğümlenmiş farelerin çığlıkları yoğunlaştı, sanki ışık gözlerini acıtıyordu.

Neve gözlerini kısarak ileriye doğru koştu; Solmir de onu takip etti. Fazla uzakta değildi; mağara kayalık bir kumsalın üzerindeki gri bir uçuruma açılıyordu. Onun ötesinde, görebildiği kadarıyla düz, siyah bir su uzanıyordu.

Arkalarında, sıçan-şey çığlık attı, yüksek, titrek ve korkunçtu, ışık onu yakarken birçok başını gölgelerin içine doğru eğdi. Solmir'in büyüünün dikenleri yavaşça küçük canavarın çamurlu etine battı ve seğirip büzülmesine neden oldu. Kıl gibi bacaklarından ve keçeleşmiş kürkünden haydut gücünün tüyleri yuvarlandı.

Yüzünü buruşturan Solmir elini tekrar kaldırdı.

Fare-yaratık öldükçe büyü içine sızdı, attığı dikenler büyüdükçe küçüldü.

sıkılaştı. Serbest bıraktığı gölgelerin anlamsız çılgınlıkları sessizdi, Solmir onları içine aldığı anda çabucak sustu. Yine de büyü gelmeye devam ettikçe dizlerinin üzerine çöktü, havadan güç toplamayan elini yere dayadı, göğsü kabardı. Gözlerini kapattı; Neve onların ne renk olduğunu göremiyordu.

Ayrıca, uçurumun kenarlarına yerleştirilmiş taşlar olduğunu düşündüğü şeylerin seğirmesi, chiton'un yavaş tıkırtısı biraz daha dikkat dağıtıcıydı.

Uçurumun kenarındaki son büyü de Solmir'in içine aktı. -Taş değil ama devasa bir kanat çırpı ve Neve'in saçlarını karıştırmak için kötü kokulu bir esinti gönderdi. Eli Solmir'in omzuna düştü ve sıktı.

Daha önceki talebini yineledi. "Hareket etmek isteyebilirsin."

Kokusu bile öğürmesine yetecek bir rüzgâr esti ve Roach'ın çocukları kendilerini mağaranın yanındaki uçurumdan aşağı bıraktı.

Fare-şey, garip bir şekilde, Neve'in zihninin başa çıkması için daha kolay olmuştu. Birbirine kaynaşmış, çok fazla bacak, göz ve ağız, açıkça bir canavar. Ama Hamam Böceği'nin çocukları basitçe dev hamam böceklerine benziyordu ve bu çok daha korkunç bir şeydi.

Solmir hâlâ o çok derin, çok kaba sesiyle, "Bu insanın midesini bulandırmaya yeter," dedi. Neve onun yere çöktüğünü ve Solmir'in bacaklarını vücudunun iki yanına dayayıp ellerini havaya kaldırana kadar ayakta fark etmedi. Bu kadar yakinken adamın içindeki titremeyi, çökmek üzere olan çok fazla ağırlık taşıyan bir şeyin titreşimini hissedebiliyordu.

Neve izlemedi ama Solmir'in dikenleri Roach'un çocuklarını zincirlerken atmosferdeki etkiyi hissetti, kanatları dikenlere çarparken hastalıklı, alçak bir gümbürtü duydu. Yere çarpan devasa bedenlerin gümbürtüsü yoktu; havada eriyip gitmişler, gölgeden başka bir şeye dönüşmemişlerdi.

Bu sırada Solmir'in nefesi sertleştii ve yan tarafına bastırıldığı bacaklarının titrediğini hissetti, gittikçe daha sert, bükölmeye çok yakındı.

Uzanıp elini onun bileğine doladığında -büyü yapmak için değil, sadece bir güvence, bir dayanak sunmak için- bu pratiklik gibi geldi. Ne de olsa ona hâlâ ihtiyacı vardı.

Ama içinden geçen sarsıntı, başını kaldırdığında gözlerindeki bakış, daha çok şok gibi hissettirdi.

Roach'un son çocukları, tüylerini diken diken eden bir çığlık atarak üstlerindeki havada yok olup gittiler. Sonra, nihayet, sessizlik.

Ve eli hâlâ Solmir'in bileğindeydi.

Neve ayağa kalktı, adamın altından beceriksizce sıyrılırken parmaklarını içeri ve dışarı doğru esnetti. Hafif bir gümbürtü yeri titretti. Gölgeler Diyarı yavaşça parçalanıyor, kalan zamanlarını sayıyordu.

Ona elini , hiç konuşmadan, damarları hâlâ karanlıktaydı ve çamur hâlâ avucuna yapışuyordu. Kadın elini tuttu ve adamın kendisini yukarı çekmesine izin verdi. Bir an orada durdular, zor nefes alıyorlardı, gözleri kilitlenmişti.

Arkasını dönüp uçurumdan dışarıya, kara suya bakan ilk kişi o oldu. Hava kötü değildi, mağarada ya da Roach'un çocukları tepelerinde uçarken olduğu gibi değildi, ama tuz gibi de kokmuyordu. Sadece boştu. Hiçlik. "Sanırım burası Sonsuz Deniz?"

"Doğru tahmin ediyorsun." Solmir botlarından birini bir kayaya dayadı ve boş yere bacaklarındaki kurumuş çamuru temizlemeye çalıştı. "Leviathan Krallığı."

Neve çamura bulanmış geceliğine, kirlenmiş kollarına baktı. "Leviathan, Kalp Ağacı'na gitmeden önce krallığını kullanarak bu çamurdan biraz arınmamın sakıncası var mı?"

"Muhtemelen," dedi Solmir. Dikenlerle yırtılmış gömleğinin kenarını kavradı ve yüzünü buruşturarak başının üzerine çekti. "Ama Leviathan bencil, yaşlı bir piç, o yüzden yıkan."

Yirminci Bölüm

Neve

Kayalıkları kaplayan taş çıkıntılarından aşağıya, Neve'in ayak tabanlarını ısıran kayalık kumların bulunduğu kısa kumsal şeridine . Gelgit çizgisine doğru yavaşça ilerledi ama burada gelgitten söz etmek mümkün değildi. Dalga da yoktu - Sonsuz Deniz gri gökyüzünün altında cam gibiydi, dökülmüş bir mürekkep havuzu gibi düz ve dalgasızdı.

Arkasında duran Solmire baktı. Gömleksiz ve çamur içindeydi ama yine de bir şekilde kibirli bir şekilde asil görünmeyi başarıyordu, duruşu mükemmeldi ve çenesini buyurgan bir şekilde tutuyordu. Daha önce edindiği bıçak gibi yapılı olduğu izlenimi, gömleğinin olmamasıyla daha da güçlenmişti; geniş omuzlar ince kalçalara doğru sivriliyordu, hepsi solgun ve hantal olmadan kaslıydı.

Yanakları kızaran Neve tekrar garip okyanusa döndü. "Ona dokunabilirim, değil mi? Beni delirtmez ya da dikenler çıkarmaz değil mi?"

"Hatırladığım kadarıyla dikenlerle iyi görünüyordun." Yanaklarındaki kızarıklık daha da alevlendi.

"Ama hayır, suya dokunmak herhangi bir istenmeyen etkiye neden olmaz." Adamın yaklaştığını duydu, kayalık kumların üzerinde gıcırdıyordu. Yanına ulaştığında bir elini suya daldırdı ve yüzüne sürerek kısa sakalındaki çamuru temizlemeye çalıştı. "Canavarlaşmamış olarak kalacaksın."

"Belki de canavarlaşmalıyım," diye mırıldandı, sözcükler o daha toparlayamadan ağzından çıkmıştı. Kahin'in ruhunu yarıp geçtiği, tüm gerçeklerini ortaya çıkardığı yer yüzünden hâlâ içinin ham olduğunu hissediyordu.

şimdi yüzeye çıktı ve inkar etmesi daha zordu. Kırılğanlık, buradakırılğan olmayı göze alamayacağı bir yerde.

Savunmasız olmayı göze alamayacağı biriyle.

Bir duraklama. Solmir ona döndü, kara kaşları birbirine yaklaşmıştı. Gözlerinin hâlâ mavi olduğunu fark etti ama kenarlarında ince bir siyah halka vardı ve boğazındaki damarlar eskisinden daha koyu görünüyordu. "Ne demek istiyorsun?"

Omuz silkti ve sığ sulara doğru adım attı. Su garip bir şekilde ılıktı, ayaklarına, bileklerine yaklaşıyor, yırtık geceliğinin eteklerini sürüklüyordu. "Yaptığım onca şeyden sonra," dedi, onun yerine dalgalanan yansımasıyla konuşarak, "bu beni bir şekilde işaretlemeli, değil mi? Yaptığın her şey seni işaretledi."

Bunu bir diken gibi söyleyebilirdi, birbirlerine atmaya alıştıkları keskin yumruklardan biri gibi. Ama o şekilde söylemedi. Bu sadece yargılamadan sunulan bir gerçektir.

Alnındaki yara izlerini ovuşturdu, iç çekti. Konuşurken ona bakmadı, kısık gözlerle boş ufka baktı. "Bana inanmayacağını biliyorum -daha önce de inanmamıştın- ve bunu söylememin pek bir anlamı olmadığını da biliyorum. Ama sen iyisin, Neve."

Gözlerini kapattı. Yanılıyordu. Hem ifadesinde hem de ondan gelmesinin bir şey ifade etmeyeceği varsayımında.

"Yaptığın her şeyi kardeşini sevdiğin için yaptın." Sesi dua eder gibiydi. "Kısıtlamadan, hesaplaşmadan seviyorsun. Ve bu iyi bir şey. Kimsenin sana aksini söylemesine izin verme."

Havada kayboldu, suyun üzerinde süzüldü. Kulaklarının arasında uğuldadı.

Sen iyisin.

Hava yakın ve beklenti içindeydi, tenine karşı soğuktu. Adamın gözlerini bir dokunuş gibi üzerinde hissedebiliyordu ve bakışlarını karşılamak için döndü.

Solmir'in kolları çıplak göğsünde kavuşturulmuştu, çenesi sakalının altında kaskatı kesilmişti. Daha önce onda gördüğü kadar sert ve acımasız bir ifadeydi ama gözlerinde bir şeyler değişmişti; daha yumuşak, daha az temkinli. "Sen benden çok daha iyisin," diye mırıldandı. "Bunun bir keşif olmadığını biliyorum. Ama bu yüzden sana ihtiyacım var. Neden sen olmak zorundasın."

Kızın kaşları çatıldı. "Ne demek istiyorsun?"

Yutkundu. Sonra başını salladı ve tekrar ufka doğru döndü. "Yeni bir şey yok," dedi ve sesi farklıydı, her zamanki kibirli tonuna geri dönmüştü. "Bilirsiniz işte. Kehanetler, Birinci ve İkinci Kızlar, kapı geçitleri. Tüm bu saçmalıklar."

"Ah, evet. Tamamen normal şeyler." Hava yeniden dağılmış, atmosferin yükü hafiflemişti. Neve hayal kırıklığı ile rahatlama arasında bir yerde kalmıştı.

Solmir de aynı şekilde hissettiyse bile bunu belli etmedi. Görünüşte yüzünü silmek için elini tekrar suya daldırdı ama sahile doğru dönerken kasıtlı olarak ona doğru biraz su sıçrattı. "Yıkan. Ben bakmayacağım."

Paltosunu çekiştirip çıkarırken ve geceliğini başına geçirirken yanakları yine de yanıyordu. Bir avuç kum aldı ve giysilerini teker teker fırçalamak için kullandı, dokuya işlemiş çamuru gevşetmek için elinden geleni yaptı. Geceliği ve paltosu temizlendiğinde, başını aşağı eğdi ve bir an için tamamen durgun sulara sanki bir rahimde asılı kalmış gibi yüzdü.

Saçlarını, yüzünü fırçaladı ve kirden büyük ölçüde arınmış olarak çıktı, geceliğini ve Solmir'in paltosunu tekrar çekmeden önce sıktı ve silkeledi. "Sıra sende."

Doğasının aksine, Solmir mükemmel bir beyefendi gibi davranmış, onun sesini duyana kadar kayalıklara bakmıştı. Hâlâ çamur içinde olan omzunun üzerinden baktı. "Beni yıkanırken izlemek istediğini mi ima ediyorsun?"

"O kemiği senin üzerinde kullanmamı mı istiyorsun?"

Botundan yukarıda bahsi geçen tanrı kemiğini çıkardı ve suya doğru giderken onunla hafifçe alnına vurdu. "Eğer beni bıçaklayacak olsaydın, Neverah, çoktan bıçaklamış olurdun."

Küstahça, ama yine de kemiği ondan alıp cebine sokarken bir şey göğsünü çekiştirdi. Adam haklıydı. Tanrı-kemiği onların tek silahıydı ve onu taşıması için ona güvenmişti. O da ona, ölü küçük canavarlardan, ölü tanrılardan topladıkları tüm büyüü taşıması için güvenmişti. Hatırlayabildiği kadarıyla başka birine en çok güvendiği kişi oydu ve o da oydu.

Neve dudaklarını birbirine bastırdı.

Solmir sığılğa ulaştığında botlarını çıkardı ve beline kadar suya girdikten sonra giydiği dar pantolonu sıyırıp gömleğiyle birlikte kumsala doğru fırlattı. Gerinirken pazusundaki dövmenin kıvrımı ışığı yakaladı, sonra suyun altına daldı. Bir an sonra yeniden yüzeye çıktı, saçları akıyordu ve sert parmaklarıyla onları geriye doğru taradı.

Neve uçuşumla yüzleşmek için aceleyle arkasını döndü.

"İyi," diye seslendi birkaç dakika sonra. Tam zamanında döndüğünde adamın gömleğini kafasına geçirdiğini, sonra da saçlarını avucunda toplayıp kayalık kumların üzerine döktüğünü gördü. "Kesip atmalıyım," diye mırıldandı yüzünü buruşturarak.

"Yapma."

Kaşları kalktı.

"Sadece arkadan bağla," dedi Neve, umursamaz görüldüğünü umduğu hızlı bir omuz silkmeye. "Güzel görünür."

Bir duraksama oldu, Solmir'in ifadesi değişmedi. Ama gömleğinin kenarından küçük bir kumaş parçası kopardı ve kadının dediğini yaparak yukarı uzandı.

Tekrar cebindeki kemiği düşündü, tanrıları öldürmek için bir alet. Karanlıktaki sırları ve fısıltıları ve güveni düşündü, adamın yüzeyde yavaşça baştan çıkararak ondan elde etmeye çalıştığı şeyi, ısrarla

buraya layık değildi.

Bu doğruydu. Ama yine de kendini ona güvenirken buldu. İster çaresizlikten, ister aptallıktan, isterse de basit bir yalnızlıktan olsun, bunun tam olmasını istiyordu. Artık yarım önlemler yoktu.

Bu da sır saklamayı bırakma zamanının geldiği anlamına geliyordu.

"Valchior'u Yılan'ın mağarasında gördüm," diye mırıldandı. Sessizlik. Sonra, duygusuz: "Gördün mü?"

"Dedi ki... Krallar neden burada olduğumu biliyormuş." Yutkundu, gözleri onun yerine kara denizdeydi. "Bunu memnuniyetle karşıladıklarını. Tüm bu gölgeler içinde bu ne anlama geliyor Solmir?"

O kadar uzun süre sessiz kaldı ki, kadın sonunda bir cevap vermeye zorlamak için tekrar yüzünü ona döndü. Solmir'in kolları sımsıkı kavuşturulmuş, başı kollarının üzerine eğilmiş, arkadan bağladığı saçları bir omzunun üzerinden gevşekçe sarkıyordu. Sonunda başını kaldırdı. "Demek ki işler plana uygun gidiyor."

Neve ona bön bön baktı.

"Bir düşün Neverah. Amacımız Kralları Kalp Ağacından geçirerek gerçek dünyada öldürölmelerini sağlamak ve böylece bedenleriyle birlikte ruhlarının da yok edilmesini sağlamak. Doğru mu?"

Bekledi; bir cevap beklediği anlaşılınca Neve başını salladı.

"Planımızı bir şekilde anladılarsa, muhtemelen bizi alt edebileceklerini düşünüyorlar," diye devam etti Solmir. "Kaçmak için açık kapıyı kullanırlar ve diğer tarafta bizi alt ederler."

Hâlâ nemli olan geceliği soğuktu; Neve onun duruşunu yansıttı, titremesini gizlemek için kollarını kavuşturdu. "Yapabilirler mi?"

Solmir bir an sessiz kaldı, saçlarının uzun telleri omzunda kıpırdandı. "Onlara izin vermeyeceğim," dedi sonunda. "Öldürme işini bana bırak Neverah. Sen sadece kapıdan geçmeye konsantre ol."

Kırılmış, bir emir gibi koparılmış. Gözlerini kısmıştı. "Ben de en az senin kadar öldürme kapasitesine sahibim."

Bakışlarında bir şey parladı, çözülemeyecek kadar hızlıydı. Acı, neredeyse. Pişmanlık. "Ama olmak zorunda değilsin."

Buna söyleyecek bir şeyi yoktu.

Solmir açık kumsala ve yukarıdaki kayalıklara baktı. "Burası muhtemelen bir süre için bulabileceğimiz en güvenli yer," dedi. "Eğer dinlenmek istiyorsan, bunu burada yapmalıyız."

Uzuvları aniden ağırlaştı, sanki dinlenmekten bahsetmesi vücudunun dinlenmeyi arzulamasına neden olmuştu. Neve başını salladı. "Sanırım bu iyi bir fikir. Kalp Ağacı'na gitmeden önce."

"Evet." Ses tonunda aynı acı ve pişmanlık tonu gizliydi; bunu tam olarak maskeleyemiyordu. "Gücüne ihtiyacın olacak."

Neve paltosundan silkindi ve onu derme çatma bir yastık haline getirdi. "Çok uzun süre uyumama izin verme. Ve daha fazla canavar olursa beni uyandırın."

"Söz veriyorum, burada endişelenmeniz gereken tek canavar benim."

Alay etti ve rahat bir açı bulmak için başını ileri geri çevirdi.

"Bunun neresi sana komik geliyor? Benim bir canavar olmam mı?" Şaka yapmıyordu, gerçekten. Sesinde ciddiyet isteyen bir tını vardı.

"O kısmı değil," dedi Neve, zaten yarı uykulu bir halde. "Senin için endişelenmem gerektiği kısmı."

Cevap vermedi. Ama çenesi gerildi ve karanlık suya bakarken kolları göğsünün üzerinde sıkılaştı, bir canavar diğer canavarları izliyordu.

Yirmi Birinci Bölüm

Neve

Uyandığında Solmir'in eli omzundaydı ama Solmir onun açık gözlerindeki yarıkları görür görmez elini çekti. "Hareket etmemiz gerekiyor."

Neve yüzündeki uykuyu silerek doğruldu; adamın acelesinin nedenini hemen hissetti. Yer gümbürdüyor, kayalıklardan kopan kaya parçaları aşağıdaki sahile çarpıyordu. Dalgalar kıyı şeridinden siyah suya yayılıyordu. Tam bir deprem değildi, henüz değil ama yola çıkmak için yeterli bir sebepti ve zamanlarının kısa olduğunu hatırlatıyordu.

Ayrılıyormuş gibi yapmadılar. Solmir kumsal boyunca, kayalıklara ve denizin kenarına paralel olarak aceleyle ilerledi ve Neve de onu takip etti.

"Oraya varmamız ne kadar sürer?"

"Uzun sürmez." Omzunun üzerinden düz siyah suya doğru baktı, ağzı ince bir şekilde bastırılmıştı ve gözlerinde hesapçı bir bakış vardı. "Gemiye alırsak olmaz."

"Gemi mi?"

Ama Solmir yürüyüşündeki kararlılıkla kıyı şeridine doğru ilerlemeye başlamıştı bile. "Çağırarak için büyü gerekir," dedi neredeyse kendi kendine. "Ama yeterince olmalı."

Terzi'nin onlara söylediği, Kalp Ağacı'na ulaşmak için iki tanrının gücüne ihtiyaç duyduklarını hatırladı. Solmir, Fare ve Hamamböceği'nin çocuklarını öldürmek için epeyce büyü kullanmıştı ama birazını da içine almıştı. Ve hâlâ Yılan'ın, Kahin'in tüm gücünü elinde tutuyordu.

Solmir kararlı bir şekilde sığığa doğru yürüdü ve parmak uçlarını suyun yüzeyine hafifçe yerleştirmek için eğildi. Kapalı

Gözler, çatık kaşlar, sonra karanlık damarlarından aşağı sızdı, göğsünden dirseğine ve bileğine yayıldı ve sonunda bir yaradan akan kan gibi şerit halinde suya aktı.

Gölgeler denizden daha koyu bir siyahtı; Neve onların Solmir'in elinden ufka doğru uzandığını görebiliyordu.

"Bu Leviathan'ın burada olduğumuzu anlamasını sağlar mı?" diye sordu sessizce. Geriye kalan en güçlü Kadim Olan'a krallığının yakınında olduklarını söylemek pek de iyi bir fikir gibi görünmüyordu.

"Leviathan güçlü olabilir ama o kadar da güçlü değil." Solmir ellerini sudan çekerek doğruldu. "Derinlerde kalır ve Kemik Gemi her zaman kendini yüzeydeki şeylerden yapar."

"Kendini mi yapıyor?"

Denizi işaret etti.

Solgun bir şey suyun üzerinde ufuk çizgisine doğru hızla ilerliyordu. Neve'in tanımlayamadığı şekiller denizin yüzeyinde süzülürken, uzak kıyılardan siyah okyanusun merkezine doğru çağrılan birçok şey-ipucu çeşitli yönlerden dalgalandı. Uzakta, şekiller bir araya gelerek kendilerini büyük ve pırıl pırıl bir şeye dönüştürdü.

Gemi gibi bir şey.

Suyun üzerinde yavaş ve görkemli bir şekilde onlara doğru süzülüyordu.

Yaklaştıkça daha kolay anlaşılıyordu.

Bir gemi, evet. Ama tamamen kemiklerden yapılmış bir gemi. Kahin'in evini yaptığı dağ silsilesini oluşturan devasa şeylerden daha küçük ve daha narindi, zarif şekillerde bir araya gelerek hem güzel hem de ürkütücü bir şey oluşturmıştı. Tamamen kemikten yapılmamış tek şey yelkenleriydi; onlar da sanki daha uzak bir kıyıdaki sığıklarda bulunmuşlar gibi hâlâ suyla parıldayan devasa, pullu deri parçaları gibi görünüyordu.

Gemi hissedilmeyen bir rüzgârla onlara doğru süzüldü ve sonunda kayalık kumlara vurarak durdu. Bir anda

Gıcırdayarak, birbirine kenetlenmiş omur parçalarından yapılmış derme çatma bir iskele yere indirildi.

Solmir iskeleye çıktı, omuzları mahkûm bir savaşa giren bir asker gibi dikti. "Geliyor musunuz, Majesteleri?"

Gölgeler Diyarı'nda uyandığından beri yaptığı onca tuhaf şey arasında, kemiklerden yapılmış bir gemiyle denize açılmak en tuhafı olabilirdi.

Solmir gemiyi gitmek istedikleri yere yönlendirmişti.

-Parmağını batırıp güverteye kanla bir dizi sembol yazmasını içeren karmaşık bir ritüel ve şimdi tek yapmaları gereken beklemektir. Geminin onları Kalp Ağacı'nın bulunduğu ters çevrilmiş kaleye getirmesini beklemek. Öldürülen tanrılardan çaldıkları gücün onları içeri sokmaya yetip yetmeyeceğini görmek için beklemek.

Red ile aşklarının dünyalar arasında bir kapı açmaya yetip yetmeyeceğini bekleyip göreceğiz.

Kara okyanusun üzerinde yelken açmak tuhaf bir şekilde huzur vericiydi, botlarının altındaki kemiklerin hafif gıcırıtısı ve yelkenleri oluşturan pullu derinin iniltisi tek sestiydi. Solmir gemiye nereye gideceğini söylemeyi bitirir bitirmez pruvaya gitmiş ve dirsekleri incelikle kaynaşmış ulnae ve radiuslardan yapılmış bir küpeşteye dayanmış bir şekilde hâlâ orada duruyordu. O zamandan beri hiç konuşmamıştı.

Neve içini çekti, geminin kenarından yeterince uzağa eğilerek siyah sudaki yansımasını izledi. Belki de ona Valchior'dan bahsetmek bir hataydı. Belki de ona güvenmek -Kesinlikle yapması gerekenden daha fazlası bir hataydı.

Uzun çizgisinde bir tane daha.

Yakında bitecekti. Yabancı bir denizde kayan karanlık yansımasını izlerken kendine sürekli bunu söylüyordu. Kalp Ağacı'na ulaştıklarında, onu açtığında ve

Güç, Kralları Mabetlerinden çıkarıp Solmir'in onları öldürebileceği gerçek dünyaya çektikten sonra her şey bitecekti. Sonra hayatına geri dönecek ve yaptığı tüm şeyleri, incittiği insanları telafi etmeye başlayacaktı. Bir daha asla pruvadaki korkunç adamı görmek zorunda kalmayacak, onun alaycı mizah anlayışına katlanmak zorunda kalmayacak, alnındaki yara izlerini ovuşturduğunu ya da dudaklarını eğlenerek büktüğünü görmek zorunda kalmayacaktı.

Bu düşünce onu rahatlatmadı. Çok yakından bakmak zorunda kalmadan önce onu itti.

Yelken açtılar. Gemi bir yandan kıyı şeridine, diğer yandan da ufka paralel bir şekilde ilerliyor, düşen kemik, Fare ve Roach'un çocukları tarafından yollarından saptırılmamış olsalardı izleyecekleri yörüngeyi takip ediyordu. Saatler bu şekilde akıp gidiyordu, ya da en azından Neve'in saat olduğunu varsaydığı saatler. Saymak için gece ya da gündüzün olmadığı bu yerde zamanın bir daralıp bir genişlemesine ne kadar alıştığı onu endişelendirmeliydi.

"Tekrar uyumalısın."

Solmir, dirseğinde. Kendi düşüncelerine o kadar dalmıştı ki onun yaklaştığını duymamıştı. Onun yanında da pruvada durduğu gibi duruyordu; kollarını küpeşteye dayamış, suyun üzerinden dışarı bakıyordu.

Dikkatini yavaşça dalgalanan yansımasına geri vermeden önce ona bir kez baktı. "Yorgun değilim."

"Kalp Ağacı'nı açmak senden çok şey götürecektir. En azından denemelisin."

"Peki." Tartışacak havada değildi. Aslında pek bir şey yapacak havada da değildi. Denizin sessizliği ve geminin hafif gıcırtısı onu bir tür durağanlığa sürüklemiş, Gölgeler Diyarı'na girdiğinden beri midesini kemiren düşük seviyeli paniği yatıştırmıştı. Neve döndü ve duvardan aşağı kayarak çenesini geriye doğru eğerek oturdu. Bu açıdan Solmir'in yüzünü göremiyordu; sadece omzunun kıvrımını, kolunun kıvrımını, arkadan bağlanmış saçlarının uzunluğunu görebiliyordu.

Bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Oraya vardığımızda ne olacak?" diye sordu.

İç çekerek omuzlarını kaldırdı, sonra indirdi. "Kalp Ağacı ters çevrilmiş kalenin içinde," diye cevap verdi. "Oraya ilk gittiğimde, sadece kapıyı açıp içeri girmek için bile muazzam miktarda büyü gerekiyordu."

İki tanrının gücü, demişti Terzi. İkisi için iki tanrı. Ama o zamanlar, Solmir Kalp Ağacı'na ilk gittiğinde -ilk kez Gaya ile açmaya çalıştığında, aşkta eşi benzeri yoktu- kendisi de bir tanrıydı. Dudaklarını birbirine bastırdı.

"Bu yüzden kapıyı açmak için sakladığımız büyüü kullanacağız," dedi, "ve sonra Ağaca yaklaşıcağız." Başını eğerek ona baktı, gözleri tekrar ufka gitmeden bir an önce. "Ondan sonrası sana kalmış."

"Bana verecek bir tavsiyen yok mu?"

"Ne kadar başarısız olduğumu düşünürsek, benim tavsiyelerimi isteyeceğini sanmıyorum."

Bu onları tekrar sessizliğe sürükledi. Gemi altlarında yavaşça sallanıyor, yorgun olmadığını söylemesine rağmen Neve'in göz kapaklarını aşağıya çekiyordu. Hafifçe eğilip sallanmanın sudan mı yoksa yüzeyin çok altındaki başka bir depremden mi kaynaklandığını, Gölgeler Diyarı'nın yavaşça çözülüp parçalandığını düşünmemeye çalıştı.

Solmir onun üzerinde kıpırdandı, oyulmuş tahta parçasını ve bıçağını çizmesinden çıkardı. Bıçağın tahıl üzerindeki yumuşak sıyrıkları, sallanan gemiye nazik bir kontrpuan oluşturdu.

Mırıldanmaya başladığında -derin ve gürültülü, daha önce ters dönmüş ormanın derinliklerindeki terk bir kulübede mırıldandığı aynı ninni melodisi- Neve çoktan uyumuştı.

Anahtarı zaten onda.

Yine o rüyalardan biri. Sis, kökler ve o tanıdık bedensiz ses. Garip bir şekilde pürüzsüz olan zeminden kalktı, beyaz, kefene benzeyen elbisenin tüllü kumaşı bacaklarının üzerinde kayıyordu.

Ağaç köklerinden oluşan kule önünde yükseliyor, sisin içine doğru uzanıyordu. Beyaz kabuklar boyunca uzanan gölge dalları, beyaz ve griye karşı koyu renkte parlıyordu.

"Ne demek istiyorsun?" Neve sese sordu. "Ne anahtarı?"

Sesin neye işaret ettiğini sormaya gerek yok. Sadece Red olabilirdi. Her zaman o ve Red.

Ağaca ulaşmaya çalıştı bile. Ne yaptığını bilmeden neredeyse kendini kaybediyordu. Her zaman olduğu gibi. Sesi eşit derecede düşkün ve sinirli geliyordu. Ama gereken bu. Eşleşen aşk. Bir başkası için hayatını ortaya koyma isteği.

"O iyi mi?" Panik boğazına kadar tırmandı, daha fazla sisten başka bir şey göremeyeceğini bildiği halde dönüp durmasına neden oldu. "Red iyi mi?"

Red iyi. Sakinleştirici, içinde hafif bir acı olan bu ses sanki Red için de endişelenmiş gibi. Onun parçaları var. Şimdi sen de seninkileri al.

"Ve bu Ağacı açacak mı? Kralları çekecek, böylece onları gerçek dünyada öldürebilecek miyiz?"

Ses, dişlerini birbirine geçirecek kadar uzun süre sessiz kaldı. "Cevap ver bana. Bu yüzden burada değil misin?"

Evet. İstemeyerek. Evet, Ağaç açılacak. Ve sonra seçiminizi yapacaksınız. İkiniz de.

"Ne demek istiyorsun?"

Burada iki yol var ve diğerleri hangisini etkileyecek seçimler yapacak olsa da, sonuçta karar size ait. Her iki yol da sizi eve götürecektir, ancak yalnızca bir tanesi şifa sunacaktır. Kefaret.

"Kefaret mi?" Sesi sessiz ve küçük çıktı.

Bir duraklama. Yaptığımız hataların bedelini birileri ödüyor, Neve.

Ya bunu yaparız ya da bizden sonra gelenlere bırakırız.

Bir sarsıntı onu rüyadan kopardı, gözlerini fildişi gemiye, siyah suya ve gri ufka açtı. Solmir yanında dimdik duruyordu, artık küpeşteye yaslanmıyordu, mavi gözleri kısılmıştı.

"Buradayız," diye mırıldandı.

Neve aceleyle ayağa kalktı, neredeyse eteğine takılıyordu. Gemi onları bir koya götürmüştü, taşlı bir sahile vuran siyah okyanus yarım daire şeklindeydi. Burada, kemikle inşa edilmiş sıradağların son yamaçları denize doğru çökmüş, geriye sadece baş aşağı duran bir kaleyi tutmaya yetecek kadar kıyı şeridi kalmıştı.

Bu bir imkânsızlıktı, zihninin bir kerede tam olarak kavramasına izin vermediği bir mimari bilmeceydi. Bunun yerine, parçalar: kemikten yapılmış bir uçurumun çıkıntısına karşı devasa, yanlışı dönmüş kapılar, yere doğru bakan kuleler, uzatılmış parmaklar üzerinde dengede duran bir vücut gibi tüm yapıyı ayakta tutuyordu. Kalenin temeli olması gereken şey havada, zindanların bal peteği duvarlarıyla çukurlaştırılmış, açıklıkları gri ışık dilimlerine izin veren bir taş raftı.

Ve o ters dönmüş temelin ortasında, kaynayan bir kök kütlesi.

"Geri kalanı nerede?" Neve nefes aldı. Kökler tıpkı rüyasındakilere benziyordu, beyaz kabuk parlayan siyah çizgilerle çizilmişti. Gözlerini ayıramıyordu.

"Bunun Redarys'e ait olduğunu varsayıyorum." İskele iskelesi geminin yan tarafından tekrar yükselirken bir gıcırta duyuldu. Solmir ona doğru yürürken yüzüne bakmadı. "Buraya son geldiğimde köklerden başka bir şey görmemiştim."

"Yani Gaya'nın sandığı yok muydu-"

"Hayır," diye tersledi. "Daha önce de belirttiğimiz gibi, bu sefer yanlış yaptım."

Neve ağzını kapattı.

"Umalım da şansın benden daha yaver gitsin Gölge Kraliçe." Solmir kumsaldan aşağı, ters çevrilmiş kaleye ve içindeki Kalp Ağacı'na doğru yürüdü.

Nabzı bileklerinde atan Neve onu takip etti.

Yirmi İkinci Bölüm

Kırmızı

İkisinin de avuçları kaygandı, birbirlerine o kadar sıkı bastırmışlardı ki Red, Eammon'un nabzının atışını hissedebiliyordu. Terin geldiğini bilmiyordu. de geldiğini düşündü. Ne o ne de Kurt ormanlarını terk etmeye tamamen hazır değildi. Ama Neve için bunu yapacaktı. Rylt'e yelken açacak, Kiri'yle yüzleşecek, onu geri getirmek için ne gerekiyorsa yapacaktı.

Kardeş evi.

Ağaçların ötesindeki açık ovayı görünce nefesi daralsa ve nabızı hızlansa bile. Kayu yolculuklarını ayarlarken buna hazırlanmak için üç günü olmuştu ama hiçbiri sakinleşmesine yetmemişti.

Wilderwood'un sınırı ileride belirdi, sonbahar yaprakları henüz kıvı ve altın renginde doğmamış bir günün ilk ışıklarını süzüyordu. Ormanı iyileştirdiklerinde, her şeyi içlerine aldıklarında, sınır da kendini onarmıştı; artık Solmir ve Kiri o kadar çok nöbetçiyi çekip çıkardıklarında olduğu gibi kırık, pürüzlü bir çizgi değildi, eksik dişleri olan bir gülümseme gibiydi. Şimdi, bir kez daha, sağlam bir sınırdı, onları Valleyda'dan engelleyen ağaçlardan bir duvardı.

O günden beri ikisinin de aşamadığı bir duvar.

İçindeki Wilderwood'un ayrılma düşüncesiyle isyan etmesini bekliyordu. Neve'in Gölgele Diyarı'nda kaybolduğu gün olduğu gibi acının içinden geçmesini, onu sınırdan uzak durması için uyarmasını, geçemeyeceğini söylemesini bekledi.

Ama hiçbir şey yoktu. Sadece yaprakların omurgası üzerindeki nazik salınımı, sarmaşıkların kalça kemikleri boyunca sürünmesi.

Arkalarında Fife ve Lyra bekliyordu. Fife

Valleyda'dan daha uzağa gideceği için gergindi ama bunu belli etmek istemedi, ayakları toprakta kayarken bile olabildiğince hareketsiz durdu. Lyra onun yanında durmuş, bir elini nazikçe kolunun üzerine koymuştu. Görünüşe göre ikisi bir tür çözüme varmışlardı, Red'in onları Kalenin köşelerinde fısıltıyla konuşurken gördüğü kadarıyla. Her halükârda, artık birbirlerine kızgın görünmüyorlardı.

Kale, Lear ve Loreth'in pek de dikkatli olmayan gözleri altındaydı ve bu konuda Red'in düşündüğünden daha hevesliydi. Eammon ona bunu söylediğinde homurdanmış ve onu nefessiz bırakan bir öpücük için çenesini yukarı kaldırmıştı. "Yeni evliler," diye mırıldandı Red'in dudaklarına, "her türlü mahremiyeti edeceklerdir."

Artık içinde o kolay mizahtan eser kalmamıştı. Eammon ağaçlara darağacına bakar gibi bakıyordu.

Red omzunu onun omzuna yasladı. "Wilderwood bana iyi davranıyor. Peki ya sen?"

Omuz silkti, sert ve yapmacıktı. "Hiçbir şey hissetmiyorum."

Sözlerinin altında, dudağını çiğnemesine neden olan bir temkinlilik akımı vardı. Wilderwood onun içinde, onun içinde yaşadığından çok daha uzun süre yaşamıştı. Demir attıkları ormanla kendi ilişkisi çoğunlukla dostane bir ilişkiydi, hatalar affedilmişti. Eammon'un ki daha karmaşıktı ve bunu ona nasıl soracağını hâlâ tam olarak bilmiyordu. Sorsa bile cevap verecek kelimeleri olup olmayacağını da.

Omuzlarını dikleştirdi. Öne doğru adım attı. Eammon'ın eli refleks olarak onunkinin etrafında kasıldı, sanki onu geri çekmeye çalışacaktı ama yapmadı. Red ağaçlara yaklaşırken nefesi kesildi ve bir daha da kesilmedi.

Bir kez daha durakladı. Sonra gövdelerin arasına girdi. Ve hiçbir şey olmadı.

Rüzgâr, sarmaşıklarla örülü saçlarını okşadı.

Uzaktaki duman, çiftlik hayvanlarının ve aynı yerde yaşayan birçok insanın buruk kokusu. İçindeki Wilderwood'da hafif bir aksama, buzlu suya giren birinin derin nefesi gibi

-Ama acı yok, sonuç yok.

Onun yerine, neredeyse bir tatmin duygusu. Doğru yönde atılmış bir adım.

Hâlâ ağaçların gölgesinde duran Eammon'elini uzattı.

Bir kalp atışı ve Eammon avucunu onunkinin içine koydu. Ormandan dışarı adımını attı, yeni doğan günün altın sarısı saçlarını yakıyordu. Gözleri irileşti, sonra başını tekrar gökyüzüne kaldırırken kapandı.

"Dünyaya hoş geldin Kurt," diye mırıldandı Red.

Arkalarında Fife ve Lyra onları takip etti, Fife bir an tereddüt etti. Dördü de uzun zamandır bildikleri dünyanın kıyısında durup sessizliğe gömüldü.

Fife kollarını kavuşturarak sessizliği bozdu. "Wilderwood'da daha iyi kokuyor, bunu kabul ediyorum. Her seferinde bir keşif."

"Bu hayvan kokusuna alışsan iyi olur." Lyra eliyle köye dönen yolu işaret etti. Sıradan atlar tarafından çekilen küçük bir araba yaklaştı, sürücünün uzun siyah saçları dikkat çekiyordu. "Görünüşe göre sahile doğru yolculuğumuz burada."

Eammon'un sırtı kabarmış, geminin kenarından sarkarken koyu renk gömleğinin altında dalgalanıyordu. Genellikle omuzlarının çalışması Red'in izlemekten zevk aldığı bir şeydi ama bugün burnu kırıştı ve eli boynundaydı.

"Sözümü geri alıyorum." Bileğini ağzının üzerine sıyrarak ayağa kalktı. Yüzündeki yeşillik sadece içindeki Wilderwood'dan kaynaklanmıyordu. "Okyanustan nefret ediyorum."

Florya kıyısına yapılan yolculuk son derece tuhaf olsa da olaysız geçti. Araba Wilderwood'un önündeki yolun sonuna yanaştı, Kayu sürücü koltuğundan onlara sırtarak bakıyordu, üzerinde bir tunik ve pantolon vardı, kasketini saçlarının şelalesinin üzerine indirmişti.

Red kaşlarını kaldırdı. "Demek sen de araba kullanıyorsun?" "Ben çok yetenekli bir kadını." "

"Tartışılabilir." Kayu'nun yanındaki koltuğundan biraz titrek bir sesle konuşan Raffe'nin başı arabaya yaslanmıştı. "Pervasızlık bunu karşılamaya yetmez."

"Sus," dedi Kayu. "Biraz antrenmansız olabilirim ama buraya hayvan ya da insan yaralanmadan geldik, bu yüzden bunu bir başarı sayıyorum."

Raffe, "Belki de oraya varana kadar yaralıları saymak için beklemeliyiz," diye mırıldandı.

Wilderwood'un sınırını geçmenin verdiği gerginlik yavaş yavaş kayboldu ve yerini farklı türden bir gerginliğe bıraktı. Kırmızı, koyu renk pelerinine göz kırptı; Eammon'la birlikte ne kadar sıradan görünürlerse o kadar iyi olacağına karar verdiklerinden, kırmızı gelin pelerini çantasındaydı. "Peki ya kiraladığınız ekip? Tedbirli olacaklar mı?"

"Onlara senin ve Eammon'un garip bir kangren türüne yakalanmış kuzenlerim olduğunuzu söyledim," diye yanıtladı Kayu. "Damarları ya da gözleri görece kadar yaklaşmak isteyeceklerini sanmıyorum ama yaklaşırlarsa açıklamamız bu olur."

"Çok hoş," diye mırıldandı Eammon.

Kayu dizginleri oynattı. "Haydi, kalabalıklaşmadan önce limana ulaştığımızdan emin olmak istiyoruz."

İki saatlik zorlu yolculuktan sonra dördü Kayu'nun arabasının arkasına pazar kasasındaki meyveler gibi doluştu. Lyra sadece pencereyi izliyordu, ama Eammon Red'in elini tuttu ve Fife gözlerini sıkıca kapattı.

"Bunu özlemedim," dedi zayıf bir sesle, elini kum kırmızısı buklelerinin arasında gezdirirken. "Kendi ayaklarımın üzerinde seyahat etmeyi tercih ederim."

Ama sonra durdular. Ve sonra deniz vardı.

Gemiden ilk indiklerinde, sabahın ilk ışıklarında gözlerini kırpıştırarak öylece durmuşlardı. Kayu ve Raffe rıhtıma gittiler, küçük bir gemi gelgitte ileri geri sallanıyor, bir avuç kaba görünüşlü adam onu kalkışa hazırlıyordu. Lyra bir süre sonra onu takip etti, Fife da arkasından geliyordu ama gözleri okyanusun büyüklüğünü tam olarak kavrayamamış gibi gezinmeye devam ediyordu.

Red, Eammon'un gözlerini hiç bu kadar geniş görmemişti. Sanki suyun sonunu arıyormuş, ufuk çizgisine kadar izini sürmeye çalışıyormuş gibi bakıyordu. "Bu... çok büyük," diye mırıldandı. "Yani, öyle olduğunu biliyordum ama... daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim..."

Bitirmek zorunda değildi. Kurt olmadan önce, ormandan ayrılabilirdi kısa yıllarda bile Eammon ormanından daha büyük bir yer görmemiş, kıyıya kadar gitme zahmetine katlanmamıştı.

"Tekneye bindiğinde ne kadar hoşuna gideceğini göreceğiz," diyerek onu limana ve Kayu'nun bekleyen mutfağına doğru çekti. İskele iskelesine adım attıklarında, halatların üzerinde çalışan denizciler onlara geniş bir alan bıraktı. Red acı bir gülümsemeyi bastırdı.

Artık kıyı çoktan arkalarında kalmıştı ve güneş öğle vakti pırıl pırıl parlıyor, okyanusu yeşil ve mavinin tonlarına boyuyordu. Geminin sallanması, daha önce sadece orman zemininin sağlamlığını bilen birine pek de iyi gelmemişti.

Kıç tarafta yelkenle uğraşan denizci omzunun üzerinden Eammon'a baktı. "Başarabilecek mi?"

"Hayır," diye mırıldandı Eammon.

"Ona bir şey olmayacak," diye seslendi Red, daha fazla yaklaşmamalarını umarak denizciye doğru bir el salladı. Onun kapüşonu hâlâ kapalıydı ama Eammon'un ki açıldı. "Sadece denizciliğe alışık değil."

"Limon sıkılmış su," dedi denizci, iplere geri dönerek. "Bana her zaman yardımcı olmuştur. Gerçi onun... durumu farklı olabilir."

Eammon bileğini tekrar ağzına götürdü. "Hiçbir fikrin yok."

Red yüzünü buruşturdu ve terli saçlarını gözlerinden uzaklaştırdı. Kısa bir süre onun eline doğru eğildi, sonra el sallayarak onu uzaklaştırdı, Sırtını gemi duvarına dayayıp çenesini yukarı kaldırarak oturdu. "Yaklaştığımızda bana haber ver."

Açık sulara bir göz attı. "Bu üç günlük bir yolculuk, unuttun mu?"

Eammon inledi.

"Aşağı in ve uyumaya çalış. Seni akşam yemeği için uyandıracağım."

"Dürüst olmak gerekirse hareket edebileceğimi sanmıyorum." Tek gözünü kırarak açtı. "Ve lütfen bu lanet gölge şeyden kurtulana kadar yemekten bahsetme."

Red kapüşonunu çekmeden önce saçlarını karıştırdı, sonra pruvaya doğru yürüdü ve dirseklerinin üzerine yaslanarak gemi suyun üzerinden geçerken dışarıya baktı. Teknelerde hiç fazla zaman geçirmemişti ve denize karşı özel bir yakınlık hissetmiyordu ama içinde tuzla ıslanmış ve kaba bir özgürlük vardı. İçindeki Wilderwood sessizdi, topraktan ve büyüyen şeylerden bu kadar uzakta olmasını beklediğinden çok daha yerleşmişti. Deneysel olarak parmaklarını esnetti. Parmaklarındaki damarlar zümrüt renginde kızardı.

Başını arkaya yatırdı ve gözlerini kapatarak tuzlu rüzgârın saçlarını kamçılamasına izin verdi.

"Özür dilerim."

Gözleri açıldı. Fife onun yanında durmuş, yüz ifadesini gizleyerek suya bakıyordu. Yaralı elini ortasına yakın tutuyor, diğer eliyle de korkuluğu kavırıyordu. "Lyra'yı kurtarmak için bunu seçtim," diye devam etti, sanki şimdi durursa tekrar konuşmaya başlayamayacağından korkuyormuş gibiydi. "Wilderwood'a bağlanmayı seçtim. Sana bağlanmayı. Ve bunun acısını senden çıkarmamalıydım."

Kısa süreli şaşkınlık yerini rahatlamaya bıraktı. Fife ve Lyra barışmışlardı ama Fife, Red ya da Eammon'a böyle bir yaklaşımda bulunmamıştı -her ne kadar hepsi çoğunlukla normal davranışlar da, bir bulut, havada bir gerginlik vardı.

yok et. Fife'in sonunda onunla bu konuda konuşmaya karar vermesi, eline aldığı hatırlamadığı ağır bir yükü bırakması gibi hissettirdi.

"Ben de üzgünüm," diye mırıldandı Red. "Seni yeni pazarlığından kurtarmanın bir yolunu bulamadığımız için üzgünüm. Bu konuda pek bir şey anlamadığımız için üzgünüm."

"Senin suçun değil." Fife omuz silkti ama bu yapmacıktı. "Artık her şey değişti. Hiçbirimiz yeni parametrelerin ne olduğunu gerçekten bilmiyoruz. Ve bedeli ne olursa olsun bunu yine de yapacaktım."

Red omzunun üzerinden baktı. Lyra üstlerinde, geminin dümeninin bulunduğu platformda durmuş, Kayu ve kiralık denizcilerden biriyle hararetli bir şekilde konuşuyordu. Rüzgâr onların sözlerini alıp götürüyor, Red ve Fife'ınkilerin duyulmasını engelliyordu.

"Anlıyorum," dedi Red yumuşak bir sesle. "Ben de aynı şeyi yapardım." "Yapacağını biliyorum."

"Çağrıldığınızda, orada, açıklıkta..." Red başını salladı ve denize doğru baktı. "Fife, yemin ederim bir kazaydı. Eammon bunu yapmak istememişti."

"Biliyorum. O sadece seni korumaya çalışıyordu." Gözleri üstlerindeki Lyra'ya kaydı. "Hiçbirimiz sevdiğimiz insanlar konusunda akıllı davranmadık, değil mi?"

Red homurdandı.

Sessizliğe gömüldüler. Kırmızı, tuz serpintisiyle hafifçe buğulanmış parmaklarını düğümledi. "Bu konuyu Eammon'la konuştun mu?"

"Sanırım yapmalıyım, değil mi?"

"Özür turunuzun ilk durağı olmaktan onur duyuyorum, ama evet, muhtemelen." Dudakları yarım bir gülümsemeyle kıvrıldı, sonra birbirine bastırdı. "Üçünüz... anlamaya bile başlayamayacağım şekillerde birbirinize bağlısınız. Seni ve Lyra'yı seviyor, Fife. Hem de çok. Sizi incittiğini düşünmek onu öldürdü ama nasıl yaklaşacağını bilemedi. Seni rahat bırakmak istedi."

Eammon'u itti, önce 'da, Fife'ı bulmak için
ve

Özür dilemek, konuşmasını sağlamak için. Ama Eammon nazıkçe reddetmişti. "Ona üzgün olduğumu söyledim," demişti, "ve beni affetmesini sağlamaya çalışmak benim duygularımla ilgili, onun değil. Hazır olduğunda konuşuruz."

Fife iç çekti. Parmaklıklardan itti. Bir an sonra arkasında Eammon'un sesinin yumuşak gümbürtüsünü duydu, Fife onun yanına yerleşirken bir gıcırtı duydu.

Ellerine bakarak gülümsedi.

"Eammon yaşayacak mı?" Kayu karga yuvasındaki merdivenden zarıfçe indi. Hâlâ yumuşak ve geniş kesimli bir tunik ve pantolon giyiyor, siyah saçlarını yüzünden geriye doğru bağlayan çok renkli bir eşarp takıyordu. Parlak bir şekilde gülümsüyordu, ama yüz ifadesinde uzaklara dalıp gitmiş, dalgın bir şeyler vardı. Sürekli batıya, Rylt'e doğru bakıyordu, neredeyse endişeyle.

"Daha kötülerini de atlattı," diye yanıtladı Red.

"Sanırım bu doğru." Kayu döndü, dirseklerini küpeşteye dayadı, sırtı denize dönüktü ve gözleri Kırmızı'ya dikilmişti. "Yani sen ve Kurt."

Red arkasına yaslandı ve parmakları hâlâ parmaklığın etrafında kıvrılmış halde kollarını uzattı. Bir rahatsızlık hissi omuzlarını sıktı. "Ben ve Kurt."

"Artık onun gibi ölümsüz müsün? Ölemez misin?"

Red'in kaşları çatıldı, dikleşen kollarında ani bir gerginlik oluştu.

Kayu omuz silkti, sorunun kelliğine rağmen rahattı. "O ölemez, değil mi?"

"Hayır." Kırılmış ve kısa ve tamamen doğru değil. "." En azından doğal nedenlerle, öldürülmediği sürece. O sadece Müdür'ken durum böyleydi. Artık tüm Wilderwood o olduğuna göre, ikisi de öyle olduğuna göre, Red bunu gerçekten bilmiyordu.

Ama bunu Kayu'ya söylemeyecekti.

"Oldukça iyi bir anlaşma," dedi diğer kadın. Siyah saçından bir tutam eşarbından kurtulup şakağının yanında sallanıyordu; onu parmağının etrafında boş boş döndürdü.

"Bu kadar düşümlenmek

ölümsüzlük karşılığında orman. Özellikle de pazarlıkta koca bir ağaç kocası elde ederseniz."

Kayu ölümsüzlük meselesinden bahsettiğine göre, Red kahkahasını bastırdı ama zihni bunun peşini bırakmadı. Son birkaç haftadır dikkatini başka şeylere vermişti ama ormanın büyüsunün Eammon'un ki gibi kendi hayatını da uzatması kesinlikle düşündüğü bir şeydi. İçinde bir sevinç vardı -tabii ki vardı, onunla sonsuzluğu geçirmek- ama aynı zamanda endişe de vardı. Sonsuzluğun uzun bir zaman olduğunu herkes bilirdi ama sonsuzluğun çukuruna bakmak, zihninin uzak durduğu huşu ve dehşetin özel bir karışımıydı.

"Ağaç kocası konusunda hiçbir şikâyetim yok," dedi.

"Eminim değildir. Sana her sabah güneşin doğuşundan bizzat sen sorumluymuşsun gibi bakıyor." Kayu kaşlarını çattı. "Ya da genellikle öyle. Şu anda midesinde ne kaldıysa kaybetmek üzereymiş gibi görünüyor."

Red yüzünü buruşturdu. "Umarım buna alışır."

"Hepimizin iyiliği için."

Kayu gözlerini uzaya dikmişti ama Red onun bakışlarını takip ettiğinde uzayda Raffe'yi gördü. Geminin diğer ucunda, tıpkı onların pruvada yaptıkları gibi durmuş, dirseklerine yaslanmış ve uzaklaşan ufka bakıyordu. Valleyda'ya.

Gözleri onlar arasında, çocukluk arkadaşı ve uzaklardaki prenses arasında gidip geldi, dudakları büküldü.

"Kız kardeşini seviyor." Sorudan ziyade bir ifadeydi, sanki Kayu Kırmızı'nın yüzündeki düşünce oyunlarını görmüştü. Parmaklıklara doğru kaydı, yüzü okunmuyordu. "Her zaman sevdi."

Konuşmadan önce bir duraksama oldu; bu bir soru olarak ifade edilmemiş olabilirdi ama yine de bir cevap istiyordu ve Red bu cevabı verecek yeterlilikte hissetmiyordu. "Raffe ve Neve birlikte büyüdüler," dedi dikkatle, gözleri kuru parmak eklemlerinde. "Ve evet, birbirlerini seviyorlar. Ama bu... bu biraz karmaşık."

Kayu homurdandı. "Sizinle hiçbir şeyin basit olmasını beklemiyorum. Hepiniz ormanlara ve tanrılara karışmışsınız." Başını iki yana salladı. "Beni daha çok aptal yerine koyuyorsunuz sanırım."

Red burun kıvrarak onaylar gibi yaptı.

Bir an sonra Kayu korkulukları itti. "Ben aşağıya inip yiyecek bir şeyler bakacağım. Akşam yemeği birazdan hazır olur."

O uzaklaşırken, Red de Eammon'a geri döndü. O ve Fife geminin duvarının yanında rahat bir sessizlik içinde oturuyorlardı, özürler dilenmiş ve kabul edilmişti. Bunu görünce gülümsedi ve kaburgalarında hafif bir yaprak hışırtısı hissetti, sanki Wilderwood onların da barışmasını istemişti.

"Sanırım kendimi daha iyi hissediyorum," dedi Eammon onun önünde dururken. Gözlerini kısarak ona baktı, ağzında yorgun bir gülümseme belirdi. "Hareket etmek zorunda kalmadığım sürece."

Onun yanına yerleşti. "Tüm yolculuk boyunca orada oturmayı mı planlıyorsun?"

"Evet."

"Not edildi."

Lyra dümen platformundan inip yanlarına geldi, belli ki içlerinde deniz bacakları en iyi ayarlanmış olan oydu. "Yemek on dakika içinde," dedi. "Kayu her şeyi ayarlıyor."

Yemekten bahsedilince Eammon'un yüzünde bir buruşukluk belirdi. "Belki de çok erken konuştum."

Fife kaşlarını kaldırdı. "Beni deniz tutmadı, ama yine de sert tack ve şüpheli kurutulmuş sığır eti ihtimali beni heyecanlandırmıyor."

"Hadi ama, nerede senin macera anlayışın?" Lyra, Fife'ın yanına oturarak alay etti, böylece dördü aynı hizaya gelmiş oldu. "Deniz kumanyası da bu deneyimin bir parçası."

Üç inilti koro halinde cevap verdi.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Neve

Kapıya ulaşmak için kemikli yokuşu tırmandılar, Neve yükseklik hakkında neredeyse hiç düşünmezken bunu başardı. Baş aşağı duran bir kale gibi muazzam ve tuhaf bir şeyle karşılaştığında, ev ihtimaliyle yüzleştğinde küçük korkular küçük görünüyor ve kolayca bir kenara itiliyordu.

Ev. Kelimeyi kafasında tekrarlayıp duruyor, daha fazla yankı uyandırmasını sağlamaya çalışıyordu. Bu onu mutlu etmeliydi. Bunun yerine, göğsünde endişe ağırlık kazandı.

Rüyasındaki ses, yaptığımız hataların bedelini birilerinin ödediğini söylemişti. Ve o bunlardan çok fazla yapmıştı.

Kapıya doğru ilerlerken Solmir ona dokunmadı. Bu pek de garip bir şey sayılmazdı, gerçi daha önce bir kemik yığınının kenarından tırmanmak zorunda kaldıklarında yardım etmek için elini uzatmıştı. Şimdi ise neredeyse metodik bir hassasiyetle kızın teninden uzak durmuş, ölçülü bir mesafe bırakmıştı.

Uçuruma vardıklarında Neve'in nefesi kesilmişti, uçurumun keskin tarafı ters çevrilmiş kapıların altından çıkıyordu, yapıyı sağlam tutan bir başka olasılıksız anormallik daha. Buradaki kemikler daha kırılğan görünüyordu, bazı kısımları soğuk ışıktaki neredeyse şeffaftı, aynı anda hem güzel hem de acımasız olan yumuşak bir fildişi parıltısı vardı.

Kale yakından daha da garip, daha da tehlikeli görünüyordu. Normalde kapıların tepelerini belirleyen kavis, uçuruma doğru kavis çiziyordu ve ona uzun süre bakmak Neve'in başını hafifletmeye yetiyordu. Menteşelerdeki tuz ve kemik tozları kapıyı yarı açık bırakıyordu. İçerisi karanlıktı.

"Orada bir düşüş var." Solmir'in sesi alçaktı, kolları

Çapraz. Kapılara sanki menteşelerinden kurtulup saldırmalarını bekliyormuş gibi baktı. "Zemine tırmanmamız gerekecek."

"Tavanı kastediyorsun." Sesi ince çıkmıştı. Bunu bir şaka olarak söyleyip söylemediğinden emin değildi.

Ne olursa olsun gülmedi, gülümsemedi bile. Gemi onları bu yabancı kıyıya getirdiğinden beri Solmir sessiz ve soğukkanlıydı, sanki zihninde ağır bir yük varmış gibi. "Buna ne dersen de. Mesele şu ki, dikkatli olmanız gerekecek. Tuğlalar tırmanmayı kolaylaştıracak kadar dışarıda kalıyor ama dikkat etmek zorundasınız."

Neve başını salladı, yutkundu.

Sonunda ona baktı, ağzı ince bir çizgi halindeydi ve mavi gözleri kısılmıştı. Alnında, yara izlerinin hemen altında hâlâ belli belirsiz bir kir izi vardı; bataklıklardan gelen çamuru tam olarak temizlemeyi başaramamıştı.

Bir gümbürtü. Alçaktı ama bu kırılğan kemiklerin üzerinde ikisini de germeye yetmişti. Neve kapıya doğru yöneldi; Solmir onun kolundan tuttu, paltosunun koluyla örttü ve altlarındaki uçurumdan rahatsız edici bir çatırtı sesi yayılırken onu geri çekti. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

"Depremde en güvenli yerin bir kapı aralığı olduğunu söylemişsiniz!"

"Baş aşağı bir tane değil, Neverah!"

Hırlarken çömeldi, kolu kızın sırtına doğru eğildi ve sanki ikisini de küçültebilecekmiş gibi onu kendi tarafına çekti. Gümbürtüler yavaşça durdu, çatırtı sesleri azaldı. Kemikler sağlamdı, kale hâlâ ayakta idi ve Neve hâlâ Solmir'in kolunun altındaydı.

Yavaşça doğruldu. Kalkmasına yardım etmek için elini uzatmadı. Gücü, bir dokunuşla onu nasıl çalabileceğini düşündü ve onun teninden kaçınmasının nedeninin bu olup olmadığını merak etti.

"Büyüye ne zaman ihtiyacımız olacak?" Neve geri çekildi ve

ayağa kalktı ve adamın kolunun üzerinde ağırlaştığı anının etkisinden kurtuldu. "O zaman onu bana verecek misin?"

"Ne zaman ihtiyacımız olduğunu bileceksin ve ihtiyacın olanı alacaksın." Elleri yumruk oldu, sanki havadan cesaret toplamak zorundaydı. Sonra Solmir paslanmış açık kapıya doğru yürüdü, lentonun kavisli tepesini kavradı ve gölgelerin içine doğru döndü.

Bir an için kalenin hemen dışında durdu ve başını kaldırıp kalenin yanlışığına baktı. Burası Valchior'a aitti, büyüdüğü sarayın şimdi durduğu yerde inşa edilmişti. Bazı kısımları kendi dünyasında hâlâ mevcuttu; zindanlar, temelin parçaları. Bunun bir eve dönüş olması gerekiyordu, evet, ama evinin bu çarpık yansıması bu düşünceyi daha da yabancı kılıyordu.

Solmir'in derin nefesini yansıtan Neve, kapı çerçevesine doğru adım attı. Parçalanmış ahşabı kavradı. Ve onu karanlığa kadar takip etti.

Tırmanmak işin zor kısmı değildi, pek sayılmazdı. Duvarı oluşturan sivri taşlar kaygandı ama Neve ağırlığını koymadan önce tutunacak bir yer bulmak için ayağını uzatarak yavaşça yolunu buldu. Altında Solmir'in nefesini duyabiliyordu, kendini aşağıya indirirken çıkardığı sesi ve onu takip etmek için elinden geleni yaptı. Tek ışık aşağıdaki çatlak pencerelerden geliyordu, grinin farklı tonlarındaki paneller ona bunların vitray olduğunu, tek renkli bir yeraltı dünyasında renkten yoksun bırakıldıklarını söylüyordu.

Ancak tırmanıştan sonra tavan olması gereken yerden geçmeye başladılar ve bu daha zordu.

"Yakınımda kal," diye mırıldandı Solmir, sonunda onun yanına çöktüğünde, şatoya girdiklerinden beri ona söylediği ilk şeydi bu. Pencereden gelen çatlak ışık onu gölgede bırakıyor, gözlerini fener gibi gösteriyordu. "Ve eğer

Sana koşmanı söylüyorum, koşuyorsun."

"Kaçacak bir şey olmasını mı bekliyorsun?" Sesi mağaramsı harabede yankılandı ama yine de fısıltıya yakın bir sesle konuşmaya devam etti. "Hangi bölgedeyiz?"

"Hiçbiri. Burada ne tanrılar ne de daha küçük yaratıklar yuva kurdu." Solmir ileri atıldı, bir kirişten kaçmak için eğildi. "Sadece dediğimi yapacağını söyle, Neverah."

Sesi endişeli geliyordu. Endişeli ve , Kemik Gemi'yi çağırduklarından beri yüzünde aynı isteksiz ifade vardı. "Sorun nedir, Solmir?"

Adını duyunca durakladı. Onun da duraksamasına neden oldu. Bu ismi daha önce de kullanmıştı ama şimdi ses tonunda bir farklılık vardı. Sanki bir arkadaşıyla konuşuyormuş gibiydi. "Hiçbir sorun yok." Başını hafifçe salladı ve hâlâ kanlı olan saçları sırtına döküldü. "Her şey her şey yoluna girecek."

İnandırıcı değıl. Ama Neve ısrar etmedi. Adam gergindi, o da gergindi. Bu mantıklı bir duyguydu.

Ama ona attığı bakış, göz ucuyla yakaladığı bakış... neredeyse ıstıraplı görünüyordu ve bu değıldi.

Zemin-tavan-burada düzdü, dallanan koridorlara açılan kapılar çok yukarıdaydı. Neredeyse Neve'in başının tepesine değıcek kadar alçak olan ahşap kirişler, aralarındaki kırık vitray pencerelerin dikdörtgenleriyle birlikte mekânı boydan boya geçiyordu. Yine de ileride, düz alan sona eriyordu; dik bir iniş, yapının sağı tarafı yukarıda olsaydı daha yüksek bir tavan olacağını gösteriyordu.

"Merdiven şurada." Solmir aşağıya doğıru işaret etti. "Oraya tırmanmamız gerekecek."

"Ya da aşağıya, olduğı gibi."

Onu kabul etmedi. "Ağaç birinci kattaki koridorda -ya da bu lanet şey doğıru tarafa baksaydı birinci kat olacaktı. Kürslü olan."

Neve yutkunarak başını salladı. Birini tanıyordu. Salon

Kırmızı'nın Kurt'a kurban olarak kutsandığı yer. Isla'nın Tealia'yı Baş Rahibe'nin halefi olarak seçtiği ve böylece kaderini mühürlediği salon.

Solmir'e bir bakış attı, suçluluk mu yoksa basit bir tanıma mı aradığından emin değildi. Adamın yüzü boştu.

Aşağıya indiler -Neve bir tırmanış daha bekliyordu ama tavan, çok dikkatli de olsa yürüyebilecekleri kadar hafif eğimliydi. Solmir zarif bir şekilde önce gitti ama Neve yarı yolda kaydı. Küfretti, tutunacak bir yer aradı, onun yerine tırnakları kıymıklarla doldu-

Sonra Solmir'in kolları beline sarıldı. Solmir'in ortası düşüşünün etkisini bir homurtuyla emdi. Dizleri Solmir'in kalçalarını kavradı, elleri Solmir'in göğsüne yayıldı, avuç içleri yarı açık gömleğinin açıkta bıraktığı tene değdi.

Birbirlerine baktılar; kadının kafası karışmıştı, adam ise ilmeğe doğru yürüyen bir adamın soğukkanlı yüz ifadesiyle.

"mısın?" diye sordu. Kızın kaşları

çatıldı. "Neyi kabul edeceğim?"

"Güç," diye alay etti. "Sihir. Yapabilirsin, biliyorsun. Şu anda. Hepsini alabilirsin."

Kaşlarındaki çatık daha da derinleşti. "Ama bu beni-"

"Canavarca mı?" diye alay etti. "Bundan korkmak istiyorsun Neverah, ama ikimiz de korkmadığını biliyoruz."

Gerçektir ve bu, ondan kaçmasına, ayaklarını sağlam bir zemine basmasına ve onu altında hissetmemek için ellerini yumruk yapmasına neden oldu. "Ne yapmaya çalışıyorsun?"

"Sana tüm seçeneklerini sunuyorum." Ayakta dururken gözleri karanlıkta parlıyordu, kollarını iki yana kaldırdı, bir dövüşü teşvik eden bir duruş. "Zaten Ağaç'a ulaşmak için bir tanrının gücünü almalısın. Ve eğer hepsini almaya karar verirsen -Yılan'ın gücünü, Kahin'in gücünü, yol boyunca öldürdüğümüz tüm lanet olası küçük canavarları- seni durdurmayacağım. Her zaman olman gereken canavara dönüşmene izin vereceğim."

Zalimlik artık sürpriz gibi geliyordu. Beklemeyi bırakmıştı.

ondan. Belki de bunu teklif etmesinin nedeni buydu; sanki aralarındaki düşmanlığın geçmişte kaldığını fark etmişti ve bu onu korkutuyordu. Bu yüzden onu vahşi bir yumruk gibi fırlattı, isabet edip etmediğini umursamadan, sadece denemiş olduğunu düşünerek.

Aynı şekilde cevap vermek, kendi keskin sözleriyle saldırmak istemesine neden oldu. Ama Neve hâlâ bir kraliçeydi ve sesi düzgün, çenesi yukarıya doğru eğik, paltosu ve yırtık geceliğiyle muhteşemdi. "Daha önce de söylediğim gibi," dedi soğukkanlılıkla, "ikimizden biri canavarlığa daha yatkın."

Dişleri parlıyordu, gülümsemiyordu ama gözlerindeki pişmanlık dolu parıltı sert ifadesini yumuşatıyordu. "Bundan o kadar emin misin?"

Neve'in dişleri birbirine sertçe kenetlendi, parmakları yumruk haline geldi ve tekrar dışarı çıktı. Batakılıkta, Kemik Gemi'de, sahilde saçlarını yıkarken onu izlediği ve yanaklarının ısınmasına izin verdiği o sıcak düşüncelerin hepsi şimdi birer suçlama gibi geliyordu. Bu adam onu bir arp teli gibi tekrar tekrar çalıyordu ve o da bu uyumsuz notalarda iyilik aramaya devam ediyordu. Sevgiyle düşünmeye değer bir şeyler aramaya devam etti.

Garip ve alçakgönüllü, yalnızlığın yapabilecekleri.

Yanından geçip gitti, omzu koluna değecek kadar yaklaştı. "Haklıymışsın," dedi. "Görünüşe göre bir ruha sahip olmak insanı pek iyi yapmıyor. Belki de çoğunlukla sadece baş belasındırlar."

Adam cevap vermedi. Ama kolları artık bir kavgaya davetiye çıkarmayacak şekilde yanlarına düşerken, ağzının çekildiğini gördü.

Düşen Kral'la o kadar meşguldü ki, onun ötesine geçene kadar önünde uzanan şeye hayret etmek için bir dakikasını bile ayırmamıştı. Tanıdık bir fuaye, diğer hayatında sayısız kez geçtiği, sadece bir kız kardeş, bir kız ve gelecekteki bir kraliçe olduğu bir fuaye. Ama burada her şey olduğu gibi tersine çevrilmişti.

Çok iyi bildiği mermer zemin çok çok yukarıda, o kadar uzakta asılı duruyordu ki, tek tek parçalarını seçemiyordu.

birbirine kenetlenmiş taş. Devasa spiral merdiven tam gözlerinin hizasından başlıyor, midesinin kancalanmasına neden olan bir açıyla yukarı doğru dönüyordu.

Ve orada, en üstte -en altta- karanlık bir parıltı vardı, sanki gölge bir duvarda katılaşmıştı.

"Büyüye ihtiyacımız olan yer orası mı?" diye sordu sessizce. "Evet." Bir anlık tartışmaları gibi nötr bir sesle unutulmuştu. Solmir onun yanına yaklaştı ve merdiveni inceledi. "İlk geldiğimde bunu tırmanmıştım. Pek de hoş değildi."

Neve, "Bunun hiçbir kısmının hoş olmasını beklemiyordum," diye mırıldandı.

"Sanırım bunu biraz daha az tatsız hale getirecek kadarını ayırabilirim." Solmir ellerini kaldırarak ona dikenli bir sırtış fırlattı. "Bütün o cinayetler işe yaradı."

Parmaklarından dikenler filizlendi ve yavaşça merdivenden yukarı doğru büyüyerek korkulukların etrafına dolandı. Bir kafes, tırmanması ters çevrilmiş merdivenlerden daha kolaydı. Solmir, büyü kendisinden çıkarken dimdik ve boyun eğmeden duruyordu, ama alnındaki ter parıltısını, avuçlarında buz kristalleşirken gölge tarafından kovalanan nabzının gümbürtüsünü görecektik kadar yakındı.

"Bu kadar yeter," dedi sessizce.

Ama başını salladı. Parmakları seğirdi ve dikenlerin uçları köreldi -tamamen yok olmadılar ama kesmeyecek kadar törpülendiler.

Solmir yüzünü buruşturarak ellerini indirdi. " gelen bu kadar." Dikenlerden birini kavrayıp kendini yukarı çekerken ona bakmadı. "Aşağıya bakmamanızı tavsiye ederim."

Neve onun tavsiyesine uydu, kendini dikenlerden yukarı çekerken kalbi dilinin yakınında bir yere göç etti. Köretilmiş olsalar bile, etrafta dolaşmak için hâlâ rahatsız edici bir şeydi ve eteği sürekli dolanıyordu. Sonunda, bir lanetle, Neve ağırlığını dikenlere verdi ve ellerini eteğini çekmek için kullandı

ve bacaklarını çoğunlukla serbest bırakarak bir düğümle bağlayın.

Tam zamanında Solmir'e baktı ve onun başını kendisinden uzağa, öne doğru savurduğunu gördü.

Her seferinde bir tutamak, bir hamle. Gözleri aşağıya doğru inmek, ne kadar yükseğe tırmandığını görmek istiyordu ama Neve buna izin vermiyor, kararlılıkla ileriye bakıyor, kirişli tavanın uzaklaşması yerine zeminin yaklaşmasını izliyordu. Başka seçeneğiniz olmadığında korkularınızın üstesinden gelebilmeniz gerçekten inanılmazdı.

Gölge duvarına yaklaştıklarında Neve bunu hissedebiliyordu. Kemiklerinde bir uğultu, dişlerinde ince bir çingirak. Sarsıntılardan biri gibiydi ama daha az sarsıcı ama bir o kadar da tedirgin edici olan küçük bir tuşa ayarlanmıştı. Çenesini buna karşı sıktı ve kendini tekrar yukarı kaldırdı.

Merdivenin yanlarından biri sola, diğeri sağa olmak üzere iki koridor ayrılıyordu. Gölge bariyer sadece sağdakini, yani Ağacın bulunduğu salona giden yolu kapatıyordu. Dikenler, sahanlıkla tavanın başlangıcı arasındaki boş alanda tehlikeli bir köprü oluşturunuyordu. Solmir koridorun başlangıcını belirleyen kavisli dudağın hemen içinde durdu, kollarını kavuşturdu.

"Aşağı bakma," diye tekrarladı sessizce.

Neve küçük ve korku dolu hareketlerle dikenlerin üzerinden kayarak sert zemine doğru ilerledi. Karşıya doğru ilerlerken aşağıda ne olduğunu görmekten kendini alamadı ve bu, ensesindeki tüm sinirlerin gerilmesine neden oldu.

Arkasındaki merdivenleri kaplayan çalı çırpı yavaşça çözüldü, ters çevrilmiş şatonun içinden bir hayalet gibi süzülen gri ve sessiz dumana dönüştü. Aşağıda, kilometrelerce boş hava gibi görünen çatı esniyordu ve nefesi boğazında sığlaştı, tutamadığı boğuk bir soluktu.

Ellerini kollarında hissetti, onu dikenlerden koridorun tavanının sert taş eğimine doğru yönlendiriyordu. "Nefes al, Neve. İyisin."

Solmir onu duvarın yanına oturttu ve Neve

alnını dizlerine bastırdı. Kalbi artık kaburgalarından kurtulmaya çalışıyormuş gibi hissetmeyene kadar derin nefes üstüne derin nefes aldı.

Kadının önünde çömelmiş, yüzü okunmaz halde, gümüş yüzüklü elleri dizlerinin arasında asılı duruyordu. "Devam edebilir misin?"

Çam ve kar kokulu derin bir nefes daha. Başını salladı.

O da başıyla onayladı. Sonra ayağa kalktı ve onları Kalp Ağacı'ndan uzak tutan çalkantılı gölge duvarına doğru döndü.

Neve ve Red on yaşındayken, Florish kıyılarından büyük bir fırtına gelmişti. Böyle şeyler yaz aylarında oldukça sık görülürdü ama Neve ilk ve son kez bir fırtınanın Vadida'dan görülebilecek kadar yaklaştığını hatırlıyordu. Çatıda durmuşlar, boyunlarını yukarı kaldırmışlar, kara bulut yağınının şimşeklerle süslenmiş gökyüzünde yavaşça yayılışını seyreliyorlardı. Kollarındaki tüyleri diken diken etmiş, havayı gergin hissettirmişti.

Böyle görünüyordu. Nasıl hissettirdiği. Bir gölge fırtınası, ama ışıkla dolu değil. Sadece koridoru kaplayan ve geçişi imkansız kılan çalkantılı bir karanlık.

Neve ayağa kalktı, yaklaşmaya çalıştı. Ama sanki kendisi ve gölge aynı kutuptaymış ve birbirlerini itiyormuş gibi kemikleri ona karşı uğuldadı. "Peki ne yapacağız?"

"Sana tanrılardan birinin gücünü veriyorum. Diğeri bende kalsın." Solmir'in ağzında acımasız bir çizgi vardı. "Ve sonra geçmemize izin verecek."

Gücü nasıl aktardıklarını düşündü, bir öpücükle, bir dokunuşla. İçgüdüsel olarak hangisinin olması gerektiğini biliyordu. Zaman kısıydı ve değiş tokuş ettikleri büyü çok güçlüydü.

Solmir ona döndü, kısa sakalının altındaki çenesi ağırlı bir çıkıntıydı, mavi gözleri parlıyordu. Omuzları gerildi, köprücük kemiğinin keskin çizgisi ayın soluk rengi altında öne çıktı.

Cildi, kalbine kadar izleyebildiği dumanlı bir gölge oluşturunuyordu.

Konuşmadılar. Konuşmaya gerek yoktu, şu anda yoktu ve Neve hissettiklerini kelimelere sığdırabileceğini de sanmıyordu zaten. Hak etmediği ve hissetmek istemediği bir sıcaklık, büyüünün gerektirdiği bir yakınlık. Bir eve dönüş, bir son.

Bu pişmanlığı hissetmesi hiç mantıklı değildi. Sanki bir şeyi yarım bırakıyormuş gibi.

Solmir sözsüz bir şekilde elini uzattı. O da kendi elini onunkine koydu. Büyü aralarında kıvılcımlandı, soğuk ve yakıcıydı, damarlarında diken diken olmuştu.

Onu yavaşça öne doğru çekti. Saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı, eli yüzünün yan tarafına yerleşti. Büyünün gerektirdiğinin ötesinde bir yakınlıktı bu ama kadın onu durdurmadı.

Ağzı onunkinden sadece bir nefes uzaklığa indiğinde, çoktan değişmişti, güç öne doğru koşuyor ve kendini belli ediyordu -dişleri keskinleşmiş ve uzamış, gözleri irislerinin mavisinin etrafında siyah, damarları gece karanlığı. Durakladı, ona baktı, canavarlaşmıştı.

"Ne dediğimi unutma," diye mırıldandı. "Eğer onu saklamaya karar , seni durdurmayacağım." Sonra dudakları onunkilerin üzerindeydi.

Cam tabutunda uyandıktan birkaç dakika sonra onu öptüğünde, onu insan olmaktan çıkaracak gücü aldığı anda, öncekinden daha nazikti. Ve zihni buna karşı savaştı, bunun birden fazla amaç için olduğunu biliyordu ama ne anlamı vardı ki? Yalnızlık hafiflemek istiyordu ve işler plana göre giderse, bunu bir daha asla yapmak zorunda kalmayacaktı. Düşman olmaktan bir nefes uzakta olan eski bir tanrıdan teselli aramak zorunda kalmayacaktı.

Neve daha önce de rahatlamak için öpüşmüştü, tamamen fiziksel, arkasında cazibe ve fırsattan daha derin bir duygu olmadan. Adını sürekli yanlış telaffuz eden misafir bir dükün oğlu, güzel gözlü bir markizin kızıydı. Her zaman önemli bir anlamı olması gereken bir hareket değildi.

Ağzını açarken kendi kendine tekrarlayıp durduğu şey buydu.

Solmir'inkine bastırđı, büyü boğazından aşağı dökölürken ve damarlarında dikenler yükselirken. Bunun hiçbir anlamı yoktu. Bu gücün el değıştirmesiydi ve eğer bundan rahatlık duyuyorsa, ne önemi vardı ki?

Neve yalan söylemekte her zaman iyiydi.

Ayrıldıklarında ikisi de zor nefes alıyordu. Kadın, adamdan önce geri çekilerek aralarında boşluk bıraktı. Adamın elleri yanlarına düştü. İkisi de konuşmadı. Hiçbir kelime yoktu.

Birlikte gölgelere doğru döndüler. Önce Neve sesini topladı. "şimdi ne olacak?"

Rahat, kayıtsız. İkisinin de kaçınmak istediğı çalkantılı duygulardan hiçbirisi yoktu.

"şimdi," dedi Solmir, "bırak gitsin."

Aldatıcı derecede basit, cezalandırıcı derecede kolay. Neve ellerini kaldırdı, o ve Solmir tek bir el gibi hareket ediyordu, sanki güç onları birbirine bağlayan ve hareketlerini senkronize eden bir iplik gibiydi. Avuçlar dışarıda, parmaklar bükölmüş, ikisinden de dikenler dökölüyor, iki tanrının gücü fırtınaya yayılıyordu.

Her şey ondan gittiğinde, her şey duman ve dikene dönuştüğünde, Neve ellerini dizlerine dayadı ve zor nefes aldı. Solmir onun yanında kollarını salladı. "Bu bana hep karıncalanma hissi veriyor," diye mırıldandı.

Bir an için hiçbir şey olmadı. Sonra bir inilti, sanki havanın kendisi parçalanıyormuş gibi.

Gölgeli fırtına yavaşça yarıldı, çıkardığı çığlık sesinin yalanladığı bir zarafetle yanlar birbirinden uzaklaştı. Karanlığı yaran bir patika ilerideki salona açılıyordu.

Solmir eliyle gölgeleri işaret etti. "Önden buyurun, Majesteleri."

Ve başını dik tutarak unvana yükseldi, korku bileklerini nabzının gelgitiyle çırpınmaya zorlasa bile.

Fırtınanın içinde yürümek derisinin her santimini karıncalandırıyordu. Neve saçlarının ensesinden havalandığını ve başının etrafında bir taç gibi dalgalandığını hissetti. Tüyleri diken diken oldu.

Kolları omuzlarının üzerinde, ileriye doğru attığı her adımı kalın bir akıntıya doğru itiyordu.

Diğer tarafa ulaşmak dev bir yumruktan kurtulmuş gibi hissettirdi; Neve neredeyse tökezliyordu. Yürüdükleri tavanın kavisli tarafında kendini yakaladı, saçları omuzlarına geri yerleşti, sinirlerini kaşıdıran hoş olmayan kıvılcımlar yavaşça kayboldu. Solmir arkasından fırladı, bir elini kendi saçlarına götürdü ve bir kez daha aşılmaz bir karanlık olarak bir araya gelirken gölgelere kaşlarını çatmak için geri döndü.

Neve titrek bacaklarının üzerinde doğruldu. "Yine kapandı."

"Evet, öyle oldu." Işık ve gölge içinde çizgili, baş aşağı duran vitray pencerelerin yanından geçerek ilerledi.

"Bu senin için bir sorun olacak mı?"

Solmir durakladı, sırtında bir kas seğiriyordu. "Benim için endişelenme. Sadece Kalp Ağacı'nı açmaya odaklan."

"Ve eve gitmek."

"Evet," dedi usulca. "Ve eve dönmek."

Artık yolu biliyordu. Kalenin en alt katı, Valchior'un zamanıyla kendi zamanı arasında genel bakım ve onarımlar dışında pek değişmemişti ve ayakları onu bilinçli olarak düşünmeden salona götürece kadar çok kutsamaya, törene ve mahkeme duruşmasına katılmıştı.

Yine de baş aşağı duran son kemerli geçitten geçtiğinde gördüklerine hazırlıklı değildi.

Ağaç kökleri. Tıpkı rüyasındaki gibi devasa bir kütleydi. Onları gemiden görmüştü, kalenin gökyüzüne bakan temelinden devasa bir yaratığın dokunaçları gibi fişkırıyorlardı. Ama onları yakından görmek, büyüklükleri ağzını açık bırakmaya yetmişti.

Neve, Solmir yumuşak bir acı sesi çıkarana kadar geriye doğru bir adım attığını fark etmedi. Yere baktı - onun ayağına basmıştı. "Özür dilerim."

"Yaşayacağım," diye mırıldanarak ondan uzaklaştı.

Kökler hareket ediyordu. Yavaş, kıvrımlı bir dansla birbirlerinin üzerinde dönüyorlardı, neredeyse yılan gibi, soluk kabukları ve koyu damarları

Uzun süre izlediğinde başını döndüren sürekli bir spiral şeklinde. Kökler, gerçek dünyada yerde olacak olan yukarıdaki kürsüyü yukarı doğru itti. Red'in fedakârlığının pekiştiği yer. Onun, Kiri'nin ve Arick'in -Solmir'in- gerçek planlarının hayata geçirildiği yer.

"Beni saraya götürecek mi?" diye sordu sessizce, kıvrılan köklere takılmıştı. "İçinden geçtiğimde mi?"

Solmir başını salladı. Neve kökleri huşu içinde izlediyse, o da onları zorlukla kontrol edilen bir ihtiyatla izliyordu. "Gerçek dünyanın ve Gölge Diyar'ın coğrafyası tam olarak aynı değil. Büyü yoğunluğu yüksek olan yerler burada kopyalandı ama benzerleriyle aynı yerde değil. Sizi nereye götüreceği konusunda hiçbir fikrim yok." Kederli bir ses çıkardı. "Her yerin bir gelişme olduğunu varsayıyorum."

Neve cevap vermedi. Değişen köklere bir süre daha baktıktan sonra Solmir'e döndü. Mavi gözleri kısılmıştı, sanki her hareketinin bir kavganın başlangıcı olmasını bekliyormuş gibi onu izliyordu. Kollarını kavuşturmuş, kaslarındaki tendonları ortaya kadar sıkılmıştı, saçları arkadan bağladığı yerden yüzüne doğru dökülüyordu. Onun yüz ifadesini okuyamıyordu.

"Ne yapmalıyım?" Neve sordu.

Ama sözcükler ağzından çıkarken bile Ağaç ona cevap verdi.

Bu bir inilti değildi, yolu koruyan gölgeli fırtınanın kendini parçaladığı zamanki gibi değildi. Bu daha yumuşak bir sestti, bir iç çekiş, havadaki bir değişim.

Neve arkasını döndü.

Kökler aşağı doğru kıvrıldı, Neve'in durduğu taşta doğru yavaş ve zarif bir şekilde uzandı. Bunu yaparken, ayrılıp ötesindeki karanlığı ortaya çıkardılar.

Karanlık ve gri sisin soluk parıltısı.

Solmir'e baktı, tam olarak kavrayamayacağı kadar keskin kenarlı bir dizi duyguyla doluydu. "Krallar

onların yolu mu?"

"İçeri adım atana kadar olmaz," diye cevap verdi. "Gerçek açılış budur. İşte o zaman gücü uyanır ve onları ileri çağırır."

Yüzünü devasa köklere, aralarındaki patikaya döndü. "Ve bunu yaptıklarında," dedi, "sen de onları takip edeceksin."

"Evet."

"Peki onları nasıl öldüreceksiniz?"

Gözleri soğuktu, ifadesi donuktu. Ama elleri sanki hızla elinden kayıp giden bir şeye tutunmaya çalışıyormuş gibi iki yanında yumruk olmuştu. "Endişelenme Neve," dedi sonunda. "Düşündüğünden daha kolay olacak."

Bir kez daha başını salladı, bu seferki kısa ve kararlıydı. Ama sessiz bir soru daha boğazını zorladı. "Sence Red şu anda bile beni yeterince seviyor mu?" Ani bir sertlikle yutkundu. "Sence benim için karanlığa uzanır mı?"

Çoktan yaptı bile.

O ses. Rüyadaki ses. Köklerin arasından sızıyordu, sessizliğin ancak bir gölgesi kadar. Solmir'e dönüp baktığında, sanki kelimeler sadece onun içinmiş gibi, hiç duymamış gibi görünüyordu.

Neve Ağaca dönerken ses devam etti: "Anahtarına ulaştı ve onu buldu. Şimdi iş sana ve senin seçimlerine kaldı Neverah. Gölge Kraliçe.

"Elbette öyle düşünüyorum." Solmir, bedensiz sesten bir nefes sonra sorusuna cevap verdi. Arkasına döndü; adam tam arkasında duruyordu, beklediğinden daha yakındı. Saçlarının yanağına değdiğini hissedebileceği ve gözlerindeki kararlılığı, sanki yeni verilmiş bir karar gibi görebileceği kadar yakındı.

"Senin için karanlığa uzanmaya değer." Sonra çenesinden tuttu ve onu öptü.

Gerçektir, gölgenin dışındakinden bile daha gerçektir. Gerçektir ve boğazından aşağı kara büyü döküyordu,

Hâlâ elinde tuttuğu her parçayı, hepsini kendinden çıkarıp ona akıtıyordu. Gerçekte ve geri çekilmek istemeliydi ama yapmadı.

O daha hiçbirini anlayamadan Solmir öpüşmelerini kesip onu ileri, köklerin arasındaki sisli karanlığa doğru itti.

Neve içgüdüsel olarak gözlerini kapattı. Nefesi sık geliyor, kalbi hızla çarpıyordu. Neredeyse kalbinin ritminin başka bir yerde yankılandığını, nabzının atışına başka bir şeyin yanıt verdiğini hissediyordu.

Ve gözlerini açtığında Ağacı gördü.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Kırmızı

Bir gemide uyumak kolay olmalı, diye düşündü Red. Halatların yavaş gıcirtısı, hafif sallanmalar... Haklı olarak, zahmetsizce dinlenebilmeliydi. Eammon kesinlikle öyle yapmıştı. İkisi için fazla küçük olan bir ranzada, onun yanında, büyük, sıcak ve horlayarak yatıyordu, deniz tutması uykuyla bastırılmıştı.

Ama Red için, o gelmeyecekti.

Akşam yemeğinden sonra -erkek ve bir çeşit ekmek, evet, ama iyi baharatlanmış ve beklenenden çok daha iştah açıcı- denizciler güvertede sigara içmeye gitmişlerdi ve Kayu hepsine basit bir ızgaraya pürüzsüz taşlar bırakıp dördün katlarında en çok kimin toplayabileceğini görmeyi içeren bir Niohni masa oyunu öğretmişti. Red sayılarla arası iyi olacak kadar hızlı değildi ama Raffe, Eammon ve Lyra neredeyse Kayu kadar çok tur kazanmıştı. Raffe sinirlenmiş gibi yapmıştı ama Kayu omzunu sertçe dürttüğünde yüzünde beliren gülümseme gerçektir ve ikisi bir süre sonra sanki diğerleri yokmuş gibi birbirlerine baktılar.

Ama Raffe, Red'in baktığını görünce gülümsemesi kayboldu. Masanın diğer tarafına geçti ve Kayu ile bir daha konuşmadı. Birkaç tur daha attıktan sonra, onun dışında herkes yatmaya gitmişti. Raffe'nin bahanesi henüz yorulmamış olmasıydı ama gözlerinin altındaki gölgeler bunun yalan olduğunu gösteriyordu.

Şimdi yatakta Eammon'un yanında yatan Red, üstündeki karanlık kırıslara baktı ve iç çekti. Yavaşça Eammon'un kollarından kurtuldu ve güverteye çıkan merdivene doğru süzüldü.

Karanlık gökyüzünün altında ortaya çıktığında

yalnızdı. Denizcilerden birinin dümende olduğunu, Rylt'e doğru rotada kaldıklarından emin olduğunu biliyordu ama ona aldırış etmiyorlardı.

Red küçük kadırganın arka tarafına doğru ilerledi, çıplak ayaklarının altındaki ahşap tahtalar sertti. Küpeşteye ulaştığında kapüşonunu çıkardı, başını geriye eğdi ve rüzgârın sarmaşık iplikli saçlarını çekmesine izin verdi. Yanında durmadıkları sürece kimsenin göremeyeceği kadar karanlıktı.

"Yani sen de mi uyuyamadın?"

Geri sıçradı, ellerini savunurcasına kaldırdı. "Gölgeler Lanet olsun bana, Raffe!"

Raffe kaşlarını çattı ve elindeki yontulmuş seramik bardaktan bir yudum içti. "Bu kadar ürkek olmana şaşmamalı."

Kaldırdığı ellerinin yörüngesi savunmadan küçümsemeye dönüştü. Red homurdanarak dirseklerini küpeştenin üzerine yerleştirdi. "Sanırım her şeyi göz önünde bulundurursak biraz ürkekliğe hakkım var."

"Benden hiçbir itiraz duymayacaksın." Dönen sıvının sesi - Raffe şaraptan bir yudum aldı, sonra bardağı Red'e uzattı. Red kabul etti, bir yudum aldı. Yüzünü buruşturdu.

"Meducian değil," dedi Raffe fincanı geri alırken.

"Meducian değil," diye onayladı Red.

Rahat bir sessizliğe gömüldüler ve gelgitin tekneye vuran ritmini dinlediler.

"Sence farklı mı dönecek?" Raffe sonunda sordu. "Yani, tüm bunların bir şekilde... değiştirmemesi imkansız olurdu. Ama ..." Sanki sormak istediği şeyi tam olarak ifade edemiyormuş gibi sözünü kesti.

Kırmızı parmaklarını birbirine geçirdi. Renk çalan karanlıkta bile damarlarının yeşil tonu belirgindi, geceleyin denizin grileri ve mavileri içinde uyumsuzdu. "Benim gibi değişmiş olarak geri dönüp dönmeyeceğini merak ediyorsun."

Raffe'den yanıt gelmedi ama bu ona haklı olduğunu gösteriyordu.

Wilderwood omurgasından aşağı hışırdadı, omuzlarına doğru yeni yapraklar yaydı. Neredeyse teklif edilen bir cevap gibi.

"O bir seçim yaptı," dedi sessizce. "Orada, koruda. Sen de gördün. Tüm o gölgeyi içine çekti, onu kendisinin bir parçası yaptı."

"Ama bu bir seçim değildi, gerçekten değil." Raffe'nin sesi sessizlikte sertti. "Seninki gibi değildi. Sen aşık oldun ve köklerini aldın, o... o kapıyı kapatmak zorundaydı ve bunu yapabileceği en açık şekilde yaptı. Aynı şey değildi."

"Hayır, tam olarak aynı değil," diye kabul etti Red. "Ama yine de bu onun kararıydı."

Yine sessizlik, ama onun nasıl gerildiğini, bu sessizliğin artık arkadaşlar arasındaki rahat sessizlik olmadığını hissetti. Parçalanmayı bekleyen bir şeydi.

Red içini çekti ve saçlarını örmeye başladı, elleriyle bir şeyler yapmak için olduğu kadar yüzünden uzak tutmak için de. "Neve benim aynam olmak için ilk adımı attı. Kuledeki ayna bu yüzden paramparça oldu. Benim Wilderwood'u aldığım gibi o da Shadowlands'i alıyor."

Göğüs kafesi boyunca bir çiçek daha açıyor, organlar arasındaki boşluklarda çiçekler genişliyor. Orman kabul ediyor.

"Peki bu onu ne yapacak?" Raffe'nin fısıltısı acı doluydu. "Red, senin Wilderwood için yaptığını o da Gölge Diyar için yapmak zorunda kalırsa, geri döndüğünde ne olacak?"

"O Neve olacak. Her zaman olduğu gibi olacak," diye otomatik olarak cevap verdi Red ve içindeki gerilme ve filizlenmeyi, Wilderwood'un haklı olduğuna dair işaretini bekledi.

Kimse gelmedi.

Dişlerini sıktı, Eammon'u ona geri verdiğinden beri taşıdığı ormana karşı ilk kez düşmanlık. "O her ne olursa olsun, yine de benim kız kardeşim olacak. Ve neye ihtiyacı varsa yapacağım."

Nefesini tuttu. Kalçasının etrafında kıvrılan bir dal seğirmesi.

Raffe onun yanında derin bir nefes aldı. Başını salladı. "Sana güveniyorum."

Red ona arkasını dönüp suya baktı.

yerine. "Güvenmekten bahsetmişken," dedi hafifçe, "Kayu'yu getirmek iyi sonuç vermiş gibi görünüyor."

Hiçbir şey söylemedi ama elleri şarap kadehini sıkıca kavradı. Bir an sonra kalanını geri fırlattı ve yutkunurken yüzünü buruşturdu.

Parmaklarını vurdu. "Bana hiç söylemedin Neve'in gittiğini nasıl anladığını."

"Kiri'den gelen bir mektubu ele geçirmiş," diye yanıtladı Raffé, sanki boşluğu kişisel bir suçmuş gibi fincanına bakarak.

"Bunu nasıl başardı?"

Raffé omuz silkti. "Bir gece geç saatte odama gelen birini görmüş ve beni görmeye geldiğini söylemiş. Onlar da ona vermişler."

"Bu çok tuhaf," diye mırıldandı Red. "Gece gelen bir mektubum hiç olmamıştı. Gerçi çok fazla mektup da almadım." Durakladı, kaşlarını çattı, ensesindeki tüyler huzursuzca diken diken oldu, içinde hafif bir burkulma hissetti. "Muhtemelen-"

"Tavsiyeni benden esirgeme, Redarys." Dişlerini sıktı.

Raffé ona bakmadı, onun yerine suya baktı, çenesi sıkıca kenetlenmiş, parmakları boş fincanın etrafında beyazlaşmıştı. Gözlerini kapadı, nefes aldı. Konuştuğunda sakin ve eşitti, ama hemen altında ateş gizleniyordu. "İnsanların burnunu sokmasını engellemeye çalışmanın, lanet Kraliçe kayıpken her şey yolundaymış gibi davranmaya çalışmanın ne kadar zor olduğunu anlamıyorsun." Başını iki yana salladı. "O yüzden lütfen bana tavsiye vermeye kalkma. Elimden geleni yapıyorum."

"Anlıyorum," dedi sessizce. "Bunun zor olduğunu anlıyorum."

"Öyle mi?" Gözleri karanlıkta ona doğru parlıyordu. "Sen ormanda bir peri masalı yaşıyorsun, bir tür orman tanrısı olmakla meşgulsün, ben ise bana ait olmayan bir ülkede, bana hiç söylemeyen bir kadın için işleri bir arada tutmaya çalışıyorum."

O da beni seviyor ve şimdi ben de onun hakkında ne hissettiğimi tam olarak bilmiyorum."

Gece yarısı itiraflar için her zaman uygun bir zaman olmuştur.

Kırmızı iç çekti. "Haklısın. Anlayamıyorum ve sana olaylarla nasıl başa çıkacağını söylememeliyim." Durakladı. "Üzgünüm, Raffe. Her şey için."

"Ben de." Bir süre sessiz kaldıktan sonra adamın söyleyecek daha çok şeyi olduğunu ama nasıl söyleyeceğinden emin olamadığını anladı. Böyle şeyler için kolay kelimeler yoktu.

"Başka rüyalar da gördün mü?" diye sordu sonunda. "Bana anlattığın gibi bir ağaçla ilgili mi?"

"Bir ya da iki," diye yanıtladı Red. "Neden?"

"Çünkü görmedim." Sesi neredeyse utanmış gibiydi, sanki rüyalarının olmaması kozmik bir suçlamaymış gibi. "Sadece bir tane."

Tırnaklarının etrafındaki deriyi kopardı. "Bu... kötü mü?"

"Öyle gibi geliyor," diye mırıldandı Raffe. Yorgun bir elini yüzünün üzerinde. "Artık... artık ona karşı ne hissettiğimi bilmediğimi fark ettiğimde bunları yaşamayı bıraktım."

Ah. "Raffe," dedi nazikçe, "yok. Gerçekten."

"İyi hissettirmiyor. Sanki onu bir şekilde hayal kırıklığına uğrattıyormuşum gibi geliyor."

"Nasıl hissettiğin konusunda dürüst olmak başarısızlık değildir." Rüyalarındaki ses ona Kalp Ağacı'nın ancak eşleşen bir sevgiyle açılabileceğini söylemişti. Ve Raffe artık Neve'e karşı ne tür bir sevgi beslediğini bilmiyordu. Bunun rüyaları kimin gördüğüyle bir ilgisi olduğunu düşündü.

Wilderwood omurları boyunca çiçek açtı. Haklı olduğuna dair bir güvence daha.

"Sen mükemmel bir arkadaşsın, Raffe," diye devam etti Red sessizce. "Ve geri döndüğünde Neve'in de buna ihtiyacı olacak."

Ne zaman? Eğer değil.

Diğer adam nefes aldı. Başını salladı. Ama çenesi hâlâ bir hapisane kilidi kadar sıkıydı.

"Ne olursa olsun, Kayu'yu gemiye getirdiğimiz için memnunum." Homurdanarak gemiyi işaret etti. "Bize Kiri'ye giden bir yol açtı. Şüphesiz, eğer cevapları olan biri varsa, bu o olacaktır."

"Umalım da öyle olsun," diye mırıldandı Raffe.

Bir an orada durdular, sallanan geminin etkisiyle sarsıldılar. Raffe elinin içine doğru esnedi. "Gerçekten uyumaya çalışacağım."

"Eğer Eammon bunu başarabiliyorsa, herkes başarabilir."

"Kayu'nun bize öğrettiği o oyunun üç raundunda beni yenecek kadar iyileşmiş görünüyordu," diye mırıldandı Raffe parmaklıklardan uzaklaşırken. "Sen de uyumaya çalış."

"Bir noktada," diye onu rahatlattı Red.

Raffe başını sallayarak merdivenden aşağıya, ambara doğru gözden kayboldu.

Anahtarı cebinde, kalçasına ağır geliyordu. Red anahtarı çekip çıkardı ve parmaklarıyla tanıdık hatların izini sürdü.

Ortaya çıktığından beri üzerinde taşımasına rağmen Red, Wilderwood'dan ayrıldıklarından beri ona hiç bakmamıştı. Bir yanı neredeyse değişeceğinden, eğrileceğinden, bir çıkmaz sokak daha olacağından korkuyordu. Ama anahtar tamamen aynı görünüyordu, ay ışığında yaldızlanmış ve altın ipliklerle dokunmuştu.

Elinde daha önce hiç olmadığı kadar sert bir şekilde titreyişinde, Red neredeyse onu düşürüyordu.

Red dişlerinin arasından küfrederek elini anahtarın etrafında sıktı ve onu elinde tutmaya kararlı bir şekilde korkuluktan uzaklaştı. Anahtar atmaya devam etti, sanki ahşabın içinde bir yerlerde gizlenmiş bir kalp varmış gibi, kendi ritmine zıt bir ritimle. Daha önce bunun yarı bir halüsinasyon, kendi nabzının bir hayaleti olduğunu düşünmüştü ama bu görmezden gelinemeyecek ya da mantık yürütülemeyecek kadar güçlüydü.

Eammon. Eammon'a söylemeli, söylemeli-

Ama sonra karanlığa bir hücum, bir ses uğultusu ve düşme hissi oldu.

Ve Red gözlerini açtığı anda, bir gemiye bakmıyordu. Yıldızlarla dolu, ay ışığıyla aydınlanmış bir gökyüzü de değildi.

Sis içindi.
Ve Ağaca.

Yirmi Beşinci Bölüm

Neve

Rüyalarından farklıydı.

Neve orada, Ağacın dibinde, az önce içine girdiği kökleri doğrudan yansıtan devasa kök kulesinin yanındaydı. Bu kez, üzerinde durduğu şey... şey. Neyin üzerinde durduğundan tam olarak emin değildi. Sis, ayaklarının etrafını sararak belirsiz bir dalgalanma ve dökülme yarattı.

Ama her neyse, onu doğrudan Ağacın ortasına yerleştirdi.

Kökler çok aşağıda, beyaz kabuk gölge iplikleriyle çalkalanıyor. Ve yukarıdaki dallar, karanlığın dalları yavaş yavaş altına dönüşüyordu. Daha önce görmüş olmasına rağmen, göğsünde hâlâ huşu gibi bir şey kabarıyordu.

Gerçektir. Efsanevi ve imkânsız ama gerçek.

Bu da eve gidebileceği anlamına geliyordu.

Bu düşünce zorlamaydı, zihninin takip ettiği rahatlama modelinde mantıklı bir sonraki adım olması gerektiğini düşünüyordu. Ama ağır geldi, tam olarak oturmadı.

"Neve?"

Sessiz, sarsılmış. Ama bu sesi nerede olsa tanırdı.

Ellerinde başlayan bir titreme, kız kardeşiyle yüzleşmek için döndüğünde kollarına kadar yayıldı.

Kızıl vahşi görünüyordu. Koyu renk bir pelerinin altında yıpranmış bir tunik ve tozluk giymiş, saçları gevşekçe örülmüş ve sarmaşıklarla örülmüştü. Ellerindeki damarlar soluk bir yeşil renkte kızarmış, hafif bir nabız gibi atıyor ve yukarıdaki dallardaki altın rengini mükemmel bir şekilde yansıtıyordu. İrislerinin sıcak kahverengisini yeşil bir hale çevreliyordu ve bileklerini narin ağaç kabuğu bilezikler sarıyordu.

Kadından çok odun. Daha vahşi, daha kurt. Ama

Neve'in ikizine söylediği ilk şey "Çok güzel görünüyorsun." oldu.

Red çömeldiği yerden doğruldu, yeşil-kahverengi gözleri büyüdü ve "Sen de öyle" diye cevap verdi.

Birdenbire, tüm bu sisin içinde sağlam bir zeminin olmaması, yukarıdaki altın ve aşağıdaki siyah ve yanında durdukları devasa Ağaç tamamen önemsiz göründü. Valleyda'nın Birinci ve İkinci Kızları sisin içinden, zemin yerine geçen şeyin üzerinden koşarak geçtiler ve birbirlerinin kollarına düştüler.

Neve, Red'e doğru koşarken bir şey hissetti. Parmaklarının hayaleti teninde geziniyordu, sanki burada başka biri vardı, onlarla birlikte düşmek isteyen başka biri. Sonsuz sisin içinde yankılanan bir iç çekiş gibi bir ses ve sonra kayboldu.

Ve Neve, kolları ikizini sararken damarlarının kararmış olduğunu, bileklerinin dikenlerle kaplı olduğunu gördü. Solmir'in veda hediyesi. Buna ihtiyacı olduğu için miydi? Tüm bu gücü elinde tutmaktan yorulmuş muydu?

Derisinin altında bir kaşıntı, ortasında ince bir kanca vardı. Terk edilmiş, yarım bırakılmış bir şey gibi hissediyordu.

Red nefesini Neve'in omzuna doğru kazıdı. "Seni kaybettiğimi sandım." Nefesi titredi, hıçkırığa dönüştü. "Gitmene izin verdim, onu sana tercih ettim ve sonra sen gittin.

."

"Ama seni ben yaptım." Neve bir elini kız kardeşinin saçlarına koydu. Sarmaşıkların yaprakları parmaklarına çarparak kıpırdadı. "Sana seçim yaptırdım, çünkü dinlemeyecektim." Kendi gözyaşları gözlerinde yanmaya başladı, gölgeyle kızarmış yanaklarından aşağı süzüldü. "Seçimlerini senin yerine ben yapmak istedim."

"Neve," diye söze başladı Red, ses tonunda güven verici bir ifade vardı ama Neve bir adım geri çekildi ve dikenli elini kaldırdı. Kâhin ona bir armağan vermişti, duygularını bağladığı o düğümü kiraladığında, her ne kadar acımasız olsa da. Söylemesi gereken şeyler vardı.

"Hatalı olduğumu kabul etmek istemedim. Bildiğim halde

" İŖte buradaydı, en lanet itirafı. "Bunun yanlış olduğunu biliyordum ama yine de yaptım, çünkü bir tür kontrol istiyordum." Son kelimedede nefesi kesildi, parmakları titredi. "Bir tür kontrole sahip olduğumu hissetmek için her Ŗeyi yapmaya hazırdım."

Bir kalp atışı, ikisi de gözyaşları içinde orada duruyordu. Sonra Red'in yeşil damarlı eli Neve'in dikenlerinin etrafına dolandı. "Sebeplerin vardı."

Neve titrek bir iç çekti.

Red ellerini bıraktı ama parmaklarını Neve'inkilerle birleştirmeye devam etti. "Neden gitmek zorunda kaldığımı sana söylemeliydim. Çok... çok korkmuştum ve utanmıştım ve düşündüm ki..." Sanki düşündüğü Ŗey kelimelere kolaylıkla dökülmüyormuş gibi sözlerini yarıda kesti. Gözleri kapandı. Tekrar konuştuğunda, sanki zihninde defalarca prova ettiği bir Ŗeyi tekrar ediyormuş gibi ölçülü ve tereddütsüzdü. "Neve, o gece ne olduğunu hatırlıyor musun?"

Bu kadar ağırlıkla andıkları tek bir gece vardı. Dört yıl önce, on altı yaşına girerken, yıldızlarla kaplı sonsuz gökyüzünün altında karanlık ağaçlara doğru koşarken. Wilderwood'a ve altındaki Shadowlands'e, ikisini de yutacak olan yere doğru.

"Bazı kısımları," diye mırıldandı Neve. "Ama değil... gitmen gerektiğini düşündüren Ŗey değil." Kapanan boğazından bu kelimeleri zorla zorunda kalmıştı. Bu onu ne kadar sık kesmiş, neredeyse hissizleşmesine neden olacak kadar derinden yaralamıştı? O gece parçalanmaya başlamıştı ve Neve'in hatırlamadığı o kadar büyük parçalar vardı ki.

Ve en büyük soru, en derine inen soru - Red'in sadece ormana aitmiş gibi hissetmesine neden olan Ŗey yaptığı bir Ŗey miydi? Bu bir Ŗekilde onun hatası mıydı?

Her Ŗey olduklarından çok daha büyüktü, ama sonunda, o ve kız kardeşine ve aralarında büyüyen her Ŗeye, kesinlikle kökler, kesinlikle dikenler gibi daraldı.

Red'in gözleri kapalı kaldı. "Neredeyse seni öldürüyordum."

Neve'in beklediği şey bu değildi. "Ne?"

"Wilderwood'un gücü, büyü... ormanın sınırları içinde kanadığımda kısmen içime girdi. Onu nasıl kontrol edeceğimi bilmiyordum ve hırsızlar geldiğinde ben... onları öldürdüm... ama güç benim kontrolümde değildi, tam olarak değil. Onu nasıl dizginleyeceğimi bilemedim ve neredeyse seni öldürüyordu." Gözleri açıldı, kahverenginin etrafında yeşil parlıyordu. "İşte bu yüzden Wilderwood'a gitmek istedim, Neve. Senden uzaklaşmak için değil. Seni korumak için."

O konuda bile aynaydılar.

"Hepinizi benden, canavarlardan korumanın tek yolunun gitmek olduğunu düşündüm" -Red homurdandı, artık ikisinin de canavarların gerçek olduğunu, onlara dönüştüklerini bildiklerini hızlıca kabul ederek- "gitmekti." İçini çekti, gözlerini Neve'e dikti. "Ama sonra Eammon'la tanıştım."

Kısa bir süre önce, Red'in dudaklarından duyana kadar varlığından bile haberdar olmadığı bu isim onda içgüdüsel bir öfkeye yol açmıştı. Canavarın adının Red'i aydınlatmasına, onu önemsemediğinin kanıtı olmasına öfke duymuştu. Ona, Wilderwood'a ait olduğunu düşünmesini sağlamıştı.

Şimdi sadece bir isim gibi geliyordu. Canavarları tanıyordu ve o canavar değildi.

Ve artık bu konuda dayanacak bir ayağı da yoktu.

"Yani tek yapmak istediğimiz birbirimizi kurtarmaktı," dedi Neve.

Red'in ağzındaki gülümsemenin köşesi de en az geri kalanı kadar sert ve vahşiydi. "Ve biz mükemmel bir iş çıkardık."

Bir anlık sessizlik. Sonra, beklenmedik bir şekilde, ikisi de gülmeye başladı. Birlikte yere yığıldıklarında, gözlerinden yaşlar akarken, sevinç ve hıçkırık arasında bir yerde paroksizme yakalandıklarında, sisin içinden ve yanlarındaki devasa gövdeden çığlıklar yükseldi.

"Krallar." Red akan gözlerini sildi. "Krallar, Neve, biz ne yaptık?"

Neve başını salladı, gözyaşlarını bir fiske ile kovdu.

bileğini. "Gölgeler Diyarı'ndaki tüm Kadimlerin bana söylediği doğruysa, yıldızların bizim için hazırlamadığı hiçbir şey yok."

"Eskiler mi?"

"Canavarlar. Kralların hapsedtiği tanrılar." Neve dikenli bir el salladı. "Uzun hikâye ve önemli kısımlarını zaten biliyorsun."

"Senin sözüne güveniyorum." Kırmızı başını salladı, gözlerinde düşünceli bir bakışla bacak bacak üstüne attı. "Yine de yıldızlar... Anahtar korusunun oymasını görmek için Kenar'a gittiğimizde, takımyıldızların oymaları da vardı."

"The Edge?"

"Başka bir uzun hikaye. Wilderwood'un arkasında bir ülke var. Oradaki insanlar bizim dostlarımız."

Neve'in ağzı kapanırken bir tıkırtı duyuldu. Kız kardeşinin hayatı hakkında bilmediği o kadar çok şey vardı ki. Hiçbir referansı yoktu. Birlikte büyümüş ve öncesinde aynı rahmi paylaşmış olmalarına rağmen, bazen birbirlerini neredeyse hiç tanımıyorlarmış gibi geliyordu.

Red elini cebine soktu, sonra usulca küfretti. "Anahtar. Ben..." Kaşları birbirine çatıldı. "Buraya nasıl geldin?"

Neve'in yanakları kızardı, kaçınmaya çalıştığı isim kaçınılmaz olmaya yaklaşıyordu. Derin bir nefes aldı ve üfledi. "Beni Solmir getirdi."

Sessizlik. Red ona baktı, yüzü ifadesizdi ama yanında asılı duran eli yavaşça yumruk haline geldi. "Sana zarar verdi mi?"

"Hayır." En azından Red'in düşündüğü şekilde, kolay açıklanabilecek bir şekilde değil. "Red, o bizim tarafımızda. Aslında kendi tarafında ama onun tarafı bizim tarafımız. Çoğunlukla. O Krallara karşı. Onları getirmeye çalışırken-"

"Neredeyse kocamı öldürecekken mi demek istiyorsun?"

"Onun için mazeret uydurmuyorum." Bu faydasız bir çaba olurdu. "Ama ortak bir düşmanımız var. "Ama ortak bir düşmanımız var."

onları öldürmek için Kralları getirmeye çalışıyor. Ruhları Gölgeler Diyarı'na saplanmış durumda ve Gölgeler Diyarı parçalanıyor. Krallar hâlâ buradayken çözülürlerse, serbest kalacaklar - bedenleri değil belki ama ruhları. Geri dönmenin bir yolunu bulurlar ve Eskiler'den bile daha kötü olurlar."

Red'in çenesi çalışıyordu, gözleri parlak ve hiddetliydi. Yumruğu hâlâ yanında sıkılıydı ve tutuşunun gücüyle neredeyse titriyordu. Ama konuştuğunda, eşitti. "Tamam." Belirgin bir çabayla parmaklarını gevşetti. "Eğer ona güvenirsen, onu öldürmeyeceğim."

Neve'in bekleyebileceği en iyi şey buydu.

"Ama bir daha Eammon'a zarar verirse," dedi Red, "her bir organını ağzından çıkarırım. Teker teker."

"Not edildi," diye yanıtladı Neve. Solmir'e bunu aynen söyleyecekti.

Eğer onu tekrar görürse. Onu tekrar görecekti miydi?

Kırmızı buradaydı, o da buradaydı ve belli ki Kalp Ağacı'na bir şeyler olmuştu; kapı açılmış, yol temizlenmişti. Artık eve gidebilir, Gölgeler Diyarı'nı geride bırakabilir, Solmir'in yapması gerekeni yapmasına izin verebilir ve her şeyi kendi ellerinden çıkmış sayabilirdi.

Ama bu doğru gelmiyordu. Burada yapması gereken daha fazla şey vardı ve Solmir'in Ağaca girmeden hemen önce ona aktardığı gölgeli büyü neredeyse onunla birlikte mırıldanıyordu.

"Peki buraya nasıl geldin?" Neve büyüünün kaşınıtısını gidermek için dikenlerle kaplı kollarını ovuşturarak sordu.

"Bir anahtarım vardı," dedi Red. "Onu aldım... yani, sana ilk ulaşmaya çalıştığımda." Sanki hatırladıkları hoş şeyler değilmiş gibi rahatsız bir şekilde kıpırdandı. "Bir nöbetçiyi serbest bırakmaya çalıştım. İçimden. Bir ağaç yap, sonra da onu bir kapı yap."

Neve arkalarındaki Kalp Ağacı'nın devasa gövdesine bir bakış attı. "Sanırım o kadar da uzak değilmişsiniz."

Red . "Her neyse, açıkça işe yaramadı. Ama işe yaradı."

Bana altın damarlı beyaz ağaç kabuğundan yapılmış bir anahtar verdi. Onu tutuyordum ve nabzı atmaya başladı ve sonra buradaydım."

Neve'in kaşları birbirine çatıldı. "Benim anahtarım yok. Olmam mı gerekiyor?"

Sadece bunu görmeyi seçerseniz.

O ses. Rüyasındaki ses, Ağaca adım atmadan hemen önce fısıldadığını duyduğu ses. O ve Kırmızı sırt sırta döndüler, tüm sise bakıyorlardı.

"Bunu daha önce duymuş muydun?" diye mırıldandı Red'e. "Evet," diye yanıtladı Red. "Sen mi?"

"Ben de öyle. Rüyalarda ve başka yerlerde."

Kırmızı başını salladı. "Gölge Diyar'da yaptıklarını duyunca heyecanlandım mı yoksa dehşete mi kapıldım bilmiyorum."

Bunu hafifçe söyledi ama Neve dudağını çiğnedi.

Anahtar Ağaç, diye devam etti ses. Bir şekilde daha yakın görünüyordu. Tınısı daha kolay , yine de tanınmanın sınırındaydı. Anahtar Ağaç'tır, ama sen henüz ayna değilsin, her ne kadar yaklaşıp da.

"Anahtara ihtiyacı var mı?" Red'in sesi sisi yarıp geçti, keskin ve talepkârdı. "Yoksa şifreli saçmalıklar mı söylüyorsun? Sadece onu eve getirip getiremeyeceğimi söyle!"

Ağır bir duraklama.

Gidebilir, diye cevap verdi ses sonunda. Eğer bu onun seçimiye. Bir anahtar bulmak ve ayna olmak daha büyük bir hikâyenin parçaları ama Neverah'ın dönüşü için gerekli değiller. Sadece Gölge Kraliçe'nin dönüşü için.

Başlık Neve'in kemiklerinde yankılandı, içindeki tüm büyü'nün şarkı söylemesine neden oldu. Gölge Kraliçe. Gölgeler Diyarı'na girdiğinden beri ona bu isim verilmişti; hem dehşet hem de mihenk taşı olan kelimeler. Bunun kendisinden ayrılabilcek bir şey olduğunu düşünmemişti ama sesin ifadesi bunu açıkça ortaya koyuyordu: Gölge Kraliçe Neve'di ama Neve sadece Gölge Kraliçe değildi. Bu kisve onun seçmesi gereken bir şeydi.

Ve eğer yaptıysa, bu henüz bitmediği anlamına geliyordu. Neve hatalar yapmıştı -hepsi yapmıştı- ve er ya da geç birileri bunun bedelini ödemek zorunda kalacaktı.

Şimdi eve gidebilir, meşaleyi devredebilirdi. Ya da olması gereken kişi olabilirdi. Bu her neyse. Her ne gerektiriyorsa.

Neve yavaşça döndü ve kız kardeşine baktı. En çok sevdiği, uğruna hiç düşünmeden dünyaları yıkabileceği kişiye. Uzandı ve dikenli eliyle yanağını kavradı. "Seni seviyorum, Red."

İkizinin gözleri yavaşça açılmış, genişlemiş ve ağlamaya başlamıştı. "Neve, yapamazsın."

"Yapmak zorundayım."

"Ama bu ne anlama geliyor? Ne yapman gerekiyor?"

"Henüz emin değilim." Sis çoktan yoğunlaşmış, Ağacı kaplamış, çevrelerindeki alanı bulanıklaştırmış, böylece Neve'in görebildiği tek şey kız kardeşi olmuştu. "Ama bu sona ermek zorunda. Solmir bunu bensiz de yapabileceğini düşündü ama bu doğru değil - bana hâlâ ihtiyacı var, Kalp Ağacı'nı açmaktan daha fazlası için."

"Neve, eve gelebilirsin." Red elini Neve'in yüzünün üzerine koydu ve sanki orada tutabilecekmiş gibi bastırdı.

Kız kardeşi dikenlerini, keskinliğini umursamıyordu ve bununla ilgili bir şey Neve'in yeniden ağlamaya başlamasına neden oldu.

"Solmir'i unut," dedi Red. "Lanet Kralları unut. Sadece eve dön."

Neve başını iki yana salladı. "Bunu görmeyi seçiyorum," diye mırıldandı. "Gölge Kraliçe olmayı seçiyorum."

Ve bu sözlerle birlikte sis Red'in yüzünü kaplayarak panikle bağırmasını susturdu. Neve'in gözleri kapandı, verdiği kararlar huzurluydu.

Ama gözleri huzurdan başka bir şeye açıldı.

Odanın yarısı sular altında kalmıştı. Siyah, tuzlu deniz suyu Neve'in ayak bileklerini kaplamış, sanki ters çevrilmiş kalenin tamamı yavaşça okyanusa düşüyormuş gibi giderek yükseliyordu. Yapı sallanıyordu.

Solmir Kalp Ağacı'nın önünde durmuş, kollarını iki yana açmış, bacaklarını sanki bir saldırıyı bekliyormuş gibi germişti. Neve'i gördü, başını çevirdi ve iki kez baktı. "Neverah, burada ne işin var?"

"Ne yapmam gerekiyorsa." Elinde bir şey vardı, pürüzlü kenarları avucunu kesiyordu. Neve yere baktı; siyah damarlarla işlenmiş beyaz ahşaptan bir anahtar.

Buna karşılık hırladı ve sanki onu Kalp Ağacı'na geri atacakmış gibi ona doğru ilerledi. Ama başka bir sarsıntı dengesini bozdu ve yükselen deniz suyuna doğru sıçramasına neden oldu. "Bir şey geliyor," dedi dişlerini sıkarak. "Ama bunun Krallar olduğunu sanmıyorum."

"Değil."

Ses aynı anda hem her yerde hem de hiçbir yerdeydi, neredeyse birbirine özensizce lehimlenmiş iki ses gibiydi. Oda karardı.

Baş aşağı duran pencerelerden birinde, kocaman bir göz çatlak cama dayanmıştı.

Yirmi Altıncı Bölüm

Neve

Göz ona baktı.

Neve kendini hiç bu kadar küçük hissetmemişti. Ne devasa cüssesi bilinmeyen ama karanlıkta hissedilen Yılan'ın huzurunda, ne de insansı bir şekle bürünmüş insanlık dışı bir şey olan Kahin'in önünde. Bu dünya ile gerçek dünya arasındaki bağlantı noktası olan Kalp Ağacı'nın yanında bile.

O kocaman, karanlık göz onun içini tamamen görüyor gibiydi ve Neve Gölgele Diyarı'nda geçirdiği son haftalarda tanrıların yanında oldukça fazla zaman geçirmiş olsa da, ilk kez böyle hissediyordu.

Onu tutan felç Solmir'i kapsamıyordu. Bir küfür savurdu ve yükselen suyun içinden onun yanına doğru sıçradı, hâlâ dikenli olan kolunu yakalayıp yüzünü ona çevirdi, diğer eliyle başının arkasını kavrayarak yüzünü göğsüne bastırdı. "Bakma, Neve."

Sarsılan şatoda bir kahkaha yankılandı, kelimelerden bile daha kötüydü. Neve dikenlerini umursamadan ellerini kulaklarına götürdü ve alçak, acı dolu bir ses çıkardı.

"Özür dilerim," dedi Leviathan. "Onun benim gerçek formumu alabileceğini düşünmüştüm. Ne de olsa yapabiliyorsun ve artık tanrı değilsin."

"Bundan zevk almıyorum," diye homurdandı Solmir.

Bir kahkaha daha, bu seferki gerçekten eğlenmiş gibiydi. "Sen her zaman içlerinde en kabasıydın Solmir."

Su bellerine kadar geliyordu, içini göremeyecekleri kadar karanlık ve buz gibiydi. Neve kendini Solmir'e olabildiğince yaklaştırdı, dişleri takırdamaya başlamıştı. Solmir ona dokunurken gösterdiği mesafeyi şimdi hiç göstermiyordu.

Kalp Ağacı'na doğru yol aldılar. Ona tüm sihri vermişti ve görünüşe göre hiçbirini geri istemiyordu.

Ne değişmişti?

Şimdi bunu düşünmeye vakti yoktu, en güçlü Eskiler'in üzerlerindeyken, bu kadar büyük, bu kadar bilinmez bir şey tarafından dikkatle incelendiği için zihninin kenarlarından sıyrılmaya başladığını hissederken olmazdı.

Solmir'in kolları onun etrafında sıkılaştı. "Her ne yapmayı planlıyorsan," diye hırladı tanrıya, "yap onu."

"Nasıl ," dedi Leviathan.

Bir anda su yükseldi, başlarının üzerine kapandı, onları siyah ve soğukta boğdu. Akıntı koşturuyor, onları birbirlerinden uzaklaştırmaya çalışıyordu; kız Solmir'in sırtına pençelerini geçirdi, saçlarına tutundu. Kolları kaslarının gerginliğinden taş gibi sertleşmişti.

Neve ciğerleri patlayacakmış gibi hissedene kadar nefesini tuttu. Burada ölemezlerdi, oldukları gibi tutsak değillerdi, ama yine de ağzı kaçınılmaz olarak açıldığında, sonunda karanlık, sonsuz denizden boğucu bir boğaz dolusu aldığı anda ölüm gibi hissetti.

Boğuldu ve hiçbir şey bilmiyordu.

Neve başını Solmir'in çıplak omzuna yaslayarak kendine geldi. Teni ıslaktı, kuruyan tuzla yapış yapış olmuştu, Neve kendini onun üzerinden sıyırdığında canını acıtacak kadar. Tişörtünü girdapta kaybetmiş olmasına rağmen geceliğini, koyu renk paltosunu saklamıştı. Elini cebinin derinliklerine daldırdı, kalbi boğazındaydı. Parmakları tanrı kemiği ve dal parçalarından oluşan anahtarın etrafına dolandığında kalbi göğsüne geri indi. Neve şükran dolu bir nefes verdi ve nerede olduklarını görmek için başını geriye eğdi.

Bir mağara. Büyük ve tuzlu, mercanlarla kaplı

zemin ve duvarlarda erozyonun dalgalı çizgileri vardı, ama çoğunlukla kuru ve solunabilir havayla doluydu.

Ancak hissettiği rahatlama, mağaranın önündeki Leviathan'ın görüntüsüyle gölgelendi.

En azından kısmen değişmişti. Kavraması daha kolay, düşünmesi beyninin sınırlarını yırtmayan bir şey haline gelmişti. Önlerinde, tahtta oturan bir figür, bir köpekbالیğının güzel olduğu kadar güzel, solgun ve keskin kenarlı. Siyah, yassı gözleri onları merakla izliyordu ama bu duygu o kadar da insani değildi. Sanki gerçekten anlamadığı ya da önemsemediği şeyleri taklit ederek ilgi göstermeye çalışan bir hayvan gibiydi. Eti solgun olsa da sanki mumyalanmış gibi derimsi görünüyordu.

Leviathan'ın sevgilisi, diye fark etti aceleyle, Terzi'nin Yaşlı Olan'ın cesedi nasıl bir kuklaya dönüştürdüğü hakkında söylediklerini hatırladı. Bu bilgi, dalgaların karaya attığı odundan tahtın üzerindeki yaratığa bakmayı daha da korkunç hale getirdi.

Yine de doğrudan arkasındaki devasa varlığa bakmaktan daha iyiydi; kaleye bakarken gördüğü, o korkunç sesle konuşan şeye. Belli belirsiz köpekbالیğına benziyordu ama Neve'in her seferinde sadece parçalarını görebileceği kadar büyüktü, tül bir perdenin arkasına gizlenmiş bir şey gibi bir görünüp bir kayboluyordu.

Bunun için minnettardı.

Tüm mağara, her iki şekli de bulanıklaştıran soluk bir parıltıyla yıkanıyor ve eğer insan figürüne odaklanırsa, arkasındaki canavar, yüzeyin kulaçlarca altından görülen ara sıra parıltılar, gölge ve ışıktan başka neredeyse hiçbir şeye dönüşmüyordu.

Buradaki her şey gibi rengini kaybetmiş yosun ipleri, insan figürünün ayak bileklerine, bileklerine ve boynuna dolanmış, geriye doğru sisin içine doğru kıvrılıyordu. Devasa, köpekbالیğı benzeri şey, eski tövbekârından yaptığı kuklayı bu tasma ile idare ediyordu.

Neve bir ürpertiye bastırıldı.

Mağaranın taşları nemliydi; midyeler oraya buraya yapışmış, kabuklar dağılmış, parlayan kalkık merkezlerde küçük havuzlar tutuyordu. Zeminden ve tavandan yükselen parıltılı kaya sivri uçları hâlâ su damlalarıyla benek benekti. Neve arkasına baktı; mağaranın arka duvarı açıktı ve ötesinde cam gibi ve sonsuz kara okyanus vardı. Su tam mağaranın ağzında durmuş, görünmez bir güç tarafından geri çekilmişti.

Boğulmayı, soğuk su yutmayı düşündü. Leviathan çok kolay bir şekilde tutunduğu yerden kopabilir, tüm o muazzam denizin üzerlerine hücum etmesine izin verebilirdi.

Solmir onun yanında, titrek bacakları üzerinde doğruldu. Ona bakmadı, mavi gözleri insan-canavar-tanrıya sabitlenmişti, ama elini uzattığında, onu tuttu ve yanında durması için çekmesine izin verdi.

"Hoş geldiniz." Hâlâ o yankılanan, korkunç ses, ama bir şekilde yumuşatılmıştı. Bir zamanlar insan olan bir boğazdan çıkmaya zorlanmış ve böylece zihninin anlaması daha kolay hale gelmişti. "Size eşlik etme şerefine nail olduğum için çok memnunum."

"Reddedebileceğimiz bir davette bulunmadınız," dedi Solmir sert bir sesle.

Yosun telleri ceset kuklanın başını geriye yatırdı, çenesini çözdü. Neve'in kulaklarını tırmalayan bir sesle kahkahalar attı. "Hadi ama, bir zamanların Kralı, haberim olmadan krallığımda yelken açabileceğini düşünmedin değil mi? Azalmış olabilirim ama bu kadar değil." O şey oturduğu yerden kalktı, deniz yosunu eklemlerine rağmen bir akıntı kadar akıcıydı. "Seni çağıracağımı bildiğini varsaymıştım."

"Varsaymak hakkında ne derler bilirsiniz."

"Terbiye, terbiye." Leviathan'ın ses tonu dikkat dağıtıcıydı, keskin siyah gözleri Solmir'den ziyade Neve'e sabitlenmişti. Solmir omzunu hafifçe ikisinin arasına girdi, çenesi yukarı kalkıktı, ıslak saçları

Sırtından aşığı damlıyordu.

Leviathan jilet gibi dişlerini göstererek gülümsedi. "İstediğın kadar onun önüne geç evlat," dedi sessizce, "ama bu tür bir büyüü saklayamazsın."

Ve ona verdiğinden beri ilk kez, Kalp Ağacı'na adım atmadan önce, Neve büyüünün onu ne hale getirdiğine gerçekten baktı.

Daha önce sadece bileklerindeki, boynundaki, derinin ince olduğı ve kan damarlarının görüldüğü yerlerdeki damarları karartmıştı. Ama şimdi, Solmir'in paltosunun kollarını yukarı ittiğinde, kolları dirseklerine kadar koyu renk bağlanmıştı. Paltoyu omzundan silktiğinde, oradaki tüm damarlar da siyahtı ve tam kalbinin üzerinde bir gölge düğümünde birleşiyordu. Dikenler ön kollarının etrafını sarmış, köprücük kemiğinin çıkıntısını süslemişti.

Solmir'e baktı ve onun gözlerinde kendi gözlerinin yansımasını gördü. Siyah, beyazlar yutulmuş, irislerinde sadece hafif bir kahverengi ipucu vardı. Ruhu hâlâ oradaydı.

Solmir'in o kadar çok büyüü içine çektiğı o anlarda gözlerinin nasıl titrediğini düşündü, sanki ruhu büyüünün içine batmak, onun bir parçası olmak istiyordu. Neve böyle bir şey hissetmiyordu, batan bir ruh olabilecek hiçbir şey hissetmiyordu ve bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu.

"Bütün bunları sen mi tuttun?" diye fısıldadı. "Ama sen bakmadın... Ben bakmadım..."

Boğazından aşığı bir yutkunuş geçti. "Gölge tutmaya oldukça alışkınım Neverah."

Dalgaların karaya attığı tahtının önünde duran Leviathan'dan bir kıkırdama daha. "Ve bu bir tanrının gücü bile değil. Sadece iki tanesini öldürdün, doğru mu? Yılan, Kahin? Ve Kalp Ağacı'na ulaşmak için bunları kullanman gerekti. Yani bu sadece yol boyunca katlettiğın daha küçük canavarların büyüü." Başını salladı, kemikleri şakırdıyordu. "Görünüşe göre, bu kadar küçük bir güçle bu kadar değişiyorsa, hepsini elinde tutmak için pratik bir nedenin varmış, bir zamanlar Kral." Siyah gözler kısıldı ve deniz yosunu

Ağzının iki yanına tutturulmuş dallar, lastik gibi dudaklarını uğursuz, fazla geniş bir gülümsemeye dönüştürdü. "Birden fazla pratik nedeni var yani."

Solmir'in çenesi sakalının altında sıkıştı.

"Fikrini değiştirmişsin." Leviathan'ın kemikli eli, kalbinin olması gereken yerde durmak üzere yükseldi. "Yoksa ruhun mu değişti demeliydin?"

Neve'in kaşları birbirine çatıldı. "Ne hakkında konuşuyor bu?" "Evet, Solmir." Leviathan parmaklarını dikleştirdi, gülümsedi

tekrar. Arkasında, kocaman karanlık bir gözün parıltısı, orada ve sonra kayboldu. "Ben neden bahsediyorum?"

Tavandan gelen tuzlu su damlaları dışında mağarada sessizlik vardı.

Solmir'in gözleri kapandı. Nefesini içine çekti. Neve'nin önünde öne doğru kaydı, böylece hiçbir parçası Neve'nin herhangi bir dokunmadı.

"Seni kurban etme konusundaki fikrimi değiştirdim," dedi sonunda.

Neve bir an için hareketsiz, düşüncesiz, tahtın önündeki ceset kadar bir kukla gibi durdu. Sesini bulduğunda, bu ses ne anlaşılır ne de yaralı bir sestti. "Ne?"

Yumruğunu bekliyormuş gibi gerilmişti ama sorusunun kırık sesi onu daha çok yaralamış gibiydi. Solmir gözlerini kapalı tuttu, alnındaki büzüşmüş yara izlerini ovmak için uzandı. "Kralları yüzeye çıkarmanın en kolay yolu bir gemi kullanmaktır," diye mırıldandı, sanki Leviathan'ın duymasını istemiyormuş gibi, sanki bu itirafın sadece ikisinin arasında kalmasını istiyormuş gibi. "Ruhlarını tutacak ve onları öldürülebilecekleri bir yere götürecek bir şey. Büyü ve ruhlar... nasıl olduğunu bilirsin. İkisini birden taşımak zordur."

"Ama sen . Şu anda öyleyim."

"Zor ama imkânsız değil." Elini bıraktı ve sonunda ona baktı. Yüz ifadesi... Solmir'in acı çektiğini görmüştü, ama bu farklıydı. gözleri neredeyse gibiydi.

Yalvarırcasına, ne kadar istese de gizleyemediği derin acıları anlatan bir parıltı vardı yüzlerinde. "Seni bir araç olarak kullanmalarına izin verecektim. Kalp Ağacı açıldığında ve ona çekildiklerinde, aramızdan büyüğü olmayan birini almaları en kolay olacaktı."

Bunu hızlı ve sert bir şekilde söyledi, sanki yüzündeki ifadeyi, elinin ona doğru seğirip düşmesini gizleyebileceğini düşünüyordu.

Neve yutkundu. Korkunç bir haber aldığına nasıl sakin kalacağını, en kötü koşullarda bile nasıl dengede kalacağını biliyordu. Bu yüzden çenesini eğdi, omurgasını çelikleştirdi ve bunun gözlerindeki yanmayı gizlemeye yeteceğini umdu. Aptalca. O kadar aptaldı ki, onun...

Sözünü bitirmesine izin vermedi. "Peki planınızı ne değiştirdi, bir zamanlar Kral?"

Bu terimi kullanması onu çok etkilemişti. Solmir irkildi, sadece hafifçe, sadece onun görebileceği kadar. "Fikrimi değiştiren şey," dedi, "seni öldüremeyeceğimi fark etmem oldu. Lanet olası dünyayı kurtarmak için bile."

İkisi de hareket etmedi. İkisi de konuşmadı. Sadece orada durdular, itiraf bir eldiven gibi atılmıştı.

Mağaranın önündeki Leviathan ellerini çırpı. "Evet," dedi, "bu işleri ilginç hale getiriyor."

Solmir ondan uzaklaştı, hareket ağırdı, sanki bir şey onu olduğu yere mıhlamıştı. "Mutlu musun?" diye tükürdü Yaşlı Olan'a. "Bizi bunun için mi buraya getirdin?"

"Hayır," diye yanıtladı Leviathan, sesi neredeyse baş döndürücüydü. "Sadece ek bir bonus."

"O zaman neden?"

"Merak." Leviathan kemikli bir parmağını çenesine vurdu. "Kalp Ağacı'nın açıldığını hissettim. Birinin girdiğini hissettim. Ama sonra geri çıktıklarını hissettim."

Ses tonunda hesapçı bir şey vardı, Neve'e tanrının gerçeğin tamamını değil, sadece bir kısmını söylediğini anlatan bir şey. Ama belki de tanrılar böyle konuşuyordu.

Leviathan, "Kalp Ağacı'nı bulma arayışının başarılı olması, ancak hemen ardından başarısız olması tuhaf," diye devam etti. Parmakları kıpırdadı. Neve ve Solmir'in ayaklarının etrafında bir mercan halkası yavaş yavaş büyümeye başladı. "Birinin evlerine giden tek yol olan dünyalar arasındaki bağlantı noktasına girip sonra da kalmaya karar vermesi çok tuhaf."

Mercan şimdi daha hızlı büyüyor, neredeyse Neve'in dizlerine kadar geliyordu. Üzerinden geçmeye çalıştı; taşların arasından çıkan bir yosun ipliği ayağına dolandı ve onu yerinde tuttu. Tökezlediğinde Solmir kolunu yakaladı ve Neve onu silkti. Onun kendisine dokunmasına dayanamazdı, şu anda olmazdı.

"İkiniz beni büyölüyorsunuz," diye düşündü Leviathan, mercan Solmir'in boynuna doğru uzarken. "Bir zamanların Kralı ve Gölge Kraliçe, birbirine bağlı ama yine de ayrı, ikiniz de karanlığa gömülmüşken her şeyi yeniden dengeye getirmeye çalışıyorsunuz. Özellikle de Gölge Kraliçe. Mantoyu sen seçtin; şimdi onu nasıl giyeceğini görmek istiyorum."

"Beni burada tutarak mı?" Panik boğazını tıkadı, mercanın inşa ettiği küçük hapishane nefesinin çok hızlı gelmesine neden oldu, sanki ciğerleri yeterince hava bulamıyordu.

"Bir süre için," diye yanıtladı Leviathan. Artık onu göremiyordu; mercan, Solmir'in başının üzerindeki bir ışık çemberi dışında her şeyi engelliyordu. "Ayrıca, ikinizin konuşacak şeyleri var gibi görünüyor. Mahremiyetin tadını çıkarın."

Sonra ışık çemberi kapandı, mercan hapishanesi tamamlandı ve tamamen karanlığa gömüldüler.

Yirmi Yedinci Bölüm

Neve

Bu ona Yılan'ın kayalığını hatırlattı; tenine baskı yapan, onu tüm duyularından yoksun bırakan, Leviathan'ın onları batırdığı kara sudan bile daha derin olan katı bir karanlık.

"Kahretsin." Solmir onun kulağının dibinde hırıliyordu, hapishanelerinin yakın çevresi onları omuz omuza sıkıştırıyordu. "Kahretsin."

Bir şeyin taşa vuruşu - yumruğu, yanağından ısıklık çalarak geçti. O kadar yakındaydı ki, ilk denemesinde kolunu yakaladı ve yumruğunu tekrar duvara çarpmasını engelledi.

"Solmir." Elini tuttuğunda adı bir emirdi, parmakları kanla kayganlaşmıştı. Görmediği halde koku alma duyusu artmıştı, adamın çam kokusu ve denizin tuzu kalın bakırla birleşmişti. Diğer avucu duvara dokunmak için uzandı. Pürüzlü mercan, kan lekeli. Adamın şüphesiz elini ne hale getirdiğini göremediği için memnundu.

Sertleşti, sonra sarktı, hareketi görülmekten ziyade hissedildi. "Kapana kısıldık," dedi gereksiz yere.

"Onu öldürebilir miyiz?" Belki de artık ilk fikrinin öldürmek olması onu endişelendirmeliydi ama Neve şu anda bunu düşünmekle ilgilenmiyordu. "Buradan çıktığımızda, eğer şansımız olursa-"

"Hayır." Solmir kararlı bir şekilde onun sözünü kesti. "Eğer Leviathan ölürse, Gölgeler Diyarı tamamen istikrarsızlaşacak."

Duvar aşağı kaymak için çok sertti -Neve, Solmir'in bacaklarından sadece bir nefes uzakta durarak, karanlıkta ona rehberlik eden Solmir'in şeklini görerek yavaşça oturdu. Solmir'le karşılaştığında

Deniz kabuklarıyla kaplı zeminde başını sivri mercanlara yasladı. "Ne yapacak bu?"

"Biliyorsam ne olayım." İç çekişi o kadar ağırdı ki saçlarını karıştırdı. "Bizi öldürmez, o kadarını biliyoruz. Ve bu size zarar vermez."

"Peki ya sen?" Yaşlı Olan'ın Solmir'i incittiği düşüncesi kalp atışlarını hızlandırmamalıydı. Yeni öğrendiği onca şeyden, hâlâ aralarındaki boşlukta yüzen onca şeyden sonra. Ama yine de.

"Leviathan hiçbir zaman dostum diyebileceğim biri olmadı." Kuru ama alttan alta bir endişe akıntısıyla. "Ve ilginç olan sensin, Gölge Kraliçe."

İçinde bir soru vardı, Leviathan'ın söylediklerine geri dönüyordu - mantoyu seçtiğini, kalmayı seçtiğini. Ama bu tartışma bekleyebilirdi.

İlk olarak, Neve'in kapatması gereken bir hesap vardı.

Gözyaşı yoktu, gözleri yanıyordu ama o görmese bile düşmelerine izin vermeyecekti. "Beni kurban edecektin." Sesinin titremesine engel olamadı - Neve incitmenin ötesinde bir şey olmak istiyordu, ama o tüm zırhını yumuşattı. "Kalp Ağacı açılmadan bir dakika öncesine kadar Krallar için bir araç olmama izin verecektin. Seni piç kurusu." O anda sesi tamamen kesildi ve derin, titrek bir nefes aldı. "Bunu nasıl yapabildin?"

"Ben yapmadım." Zar zor bir fısıltı, kaba ve boğuk. "Ben yapmadım, Neve. Yapamadım."

"Bir madalya daha ister misin?" Neve akan gözlerini ve burnunu sildi. "Bir tane ruhunu koruduğun için, bir tane de son anda beni öldürmemeye karar verdiğin için mi?"

"İkimiz de madalya hak etmediğimi biliyoruz." Solmir onun yanına oturmak için hareket etti, teninde kurumuş tuz Neve'in paltosunun koluna sürtünüyordu. Paltosu. Ani bir dürtü onu yırtıp atmak için içini doldurdu ama yapmadı.

"Üzerinde anlaşılabileceğimiz bir şey var." Bileğinin tersiyle gözlerini sildi ve adamın kanı elmacık kemiğine bulaştı. "Sana güvenmiştim Solmir."

Geçmiş zaman vurgusu kasıtlıydı. Neve ağır havada asılı kalmasına izin verdi.

"Biliyorum," diye mırıldandı Solmir. Durakladı ve bir sonraki soru bir dua gibi yumuşak ve alçak sesle geldi. "Bu geri kazanabileceğim bir şey mi?"

Dudağını dişlerinin arasına sıkıştırdı, dizlerini göğsüne doğru çekti. Evet, boğazında bir nehir gibi kabardı, o yalnızlık onu tekrar çekiştirdi, ona tüm bu yeraltı dünyasında insana yakın olan tek şeyin o olduğunu hatırlattı. Fikrini değiştirmiş olsa bile ona ihanet etmeye niyetlenmişti. Onu kurtaracak büyüü aktarmak için onu öpmüş olsa bile, bu öpücük gerçek gibi gelse bile.

Seni öldüremezdim, lanet dünyayı kurtarmak için bile.

"Onu geri kazanmaya çalışabilirsin." Karanlıkta bir şey görmek imkânsızdı ama yine de başını ona doğru çevirdi. "Kolay olmayacak."

Görölmekten ziyade hissedilen bir baş sallama. "Öyle olmamalı."

Nefes alıp vermelerinin dışında sessizlik içinde oturuyorlardı. Vücutlarının ısısı küçük alanı ısıtıyor, rutubeti yoğun neme dönüştürüyordu. Neve elini paltosunun cebine soktu, kemiğin ve anahtarın etrafına kapattı. Kemiği botunun içine soktu. Anahtarı bir an için elinde tarttı, sonra uzanıp açık ucunu ince tüylerin arasından geçirdi ve yerinde tutmak için düğümlemlerini daha da düğümledi.

Sonra Solmir'in ceketini çıkardı. Yanına koydu. Aralarında bir engel olmaması omuzlarını birbirine bastırdı, ten tene. Merkezinde kıvrılan sihir, sönmüş bir mumdan çıkan duman gibi tembelce dönüyordu. Ama ondan gelen bir çekiş yoktu, geri almaya çalışıyormuş gibi bir çekiş yoktu. Ona gücü vermişti ve bunu korumasına izin vermeye niyetliydi.

En azından bu bir teselliydi.

"Hiç geldiler mi?" diye sordu sessizce. "Krallar mı?"

"Hayır." Solmir kıpırdandı, tuzlu suyla kabalaşmış saçları

kolunu fırçalayarak. "Belki de yoldaydılar. Tüm bunların nasıl işlediğini bilmiyorum, güç nasıl çeker?"

"Ya da bizi anladılar. Bizi alt edemeyeceklerini biliyorlardı."

Solmir homurdandı. "Bu kendimize çok fazla kredi vermek olabilir. Belki de gelmemelerinin, bilerek direnmelerinin bir nedeni vardır."

"Ne tür bir sebep?"

"Hiçbir fikrim yok Neverah." Sesi yorgun geliyordu. Adam başını mercana yaslariken saçlarının fırçalandığını hissetti.

Ama o yuvarlanacak biri değildi. Neve daha önce imkânsız gibi görünen koşulların onu çürümeye terk etmesine asla izin vermemiştir ve burada da buna başlamayacaktı. "Krallara bir araç vermenin onları öldürmenin en kolay yolu olduğunu söylemiştin. Ama başka bir yol var mı?"

Bir duraklama. Solmir sonunda, "Evet," dedi.

Onun detay vermesini bekledi. Açıklamadı. Omzu onunkine karşı gergindi, taş gibi sertti.

Neve, o göremese de kararlı bir şekilde başını salladı. "Öyle yapalım o zaman."

Adamın kaslarındaki sertlik bir nebze olsun azaldı ve kadına karşı gevşedi. Yakın mesafeler dokunmayı kaçınılmaz kılıyordu ve ikisi de bunu kabullenmişti. Karanlığa şekil veren başka bir insanın katı şekli güven veriyordu.

Başparmağının tırnağı geceliğinin ince kumaşında gergin bir şekilde çalıştı. "Ağaçtayken Red'i gördüm."

"Yaptın mı?"

"Bir şekilde oradaydı. Ağaca girdiğimde aradı sanırım. Bir anahtar hakkında bir şeyler söyledi..." Neve ve saçına tutturduğu bir tanesine dokundu. "Kalp Ağacı bana da bir tane verdi."

"Sana bir anahtar mı verdi?" Solmir'in sesi şaşkınlıktaydı. "Dürüst olmak gerekirse bunun ne anlama geldiğinden emin değilim."

"Bu durumda ikimiz varız." Neve omuz silkti. "Bu benim

elimi tuttu."

"Dışarı çıkmayı seçtiğinde," diye mırıldandı.

Yine o soru, düşmeye hazır bir balta gibi başının üzerinde asılı duruyordu. Neve sert, kabuklu zeminde oturuşunu ayarlarken, Ağaç'ın ona verdiği anahtar boynuna doğru kaydı; mercan hücrelerindeki sığağa karşı soğuk bir kontrast oluşturunuyordu. Hiçbir şey söylemedi. Eğer bir cevap istiyorsa, soruyu ses tonu ve beklemek yerine kelimelerle sorması gerekiyordu.

"Bunu neden yaptın?" Sesinde kuşku vardı ama aynı zamanda huşu gibi bir şey de vardı. "Eve gidebilirdin, Neve. Neden gitmedin?"

Ve hala bilmiyordu, gerçekten bilmiyordu, kolay kelimelerle ifade edilebilecek bir şekilde bilmiyordu. Sahip olduğu tek şey, burada hala bir şeyler yapılması gerektiğine dair o his, o silinmez duyguydu. Eğer şimdi eve giderse, bunun sonuçları olacaktı. Belki kendisi için değil, belki kendisinin göreceği sonuçlar değil. Ama birileri görecekti. Hataların bedeli ödenmeliydi ve eninde sonunda ödenecekti.

"Çünkü Krallar gidene kadar benim işim bitmedi," dedi sonunda. "İşimiz bitmedi."

Bu ortak zamir onun yanında dik oturmasına neden oldu. başını salladığında havanın kıpırdadığını hissetti, sonra tekrar hareket ettiğinde bir başkası, kolu onunkine sürtündü. "Neve, ben- Siktir, acıyor."

Eli adamın kolunu bulup parmaklarına inene kadar karanlıkta el yordamıyla ilerledi. Avucu, adamın yumruğunun yarattığı karmaşayla karşılaştığında adamın kaniyle kayganlaştı. Solmir tekrar küfrederek ondan uzaklaştı. "Gölgeler lanet olsun bana kadın, bu acının neresi sana onu tutmanın iyi bir fikir olduğunu düşündürdü?"

"Sızlanmayı kes," diye mırıldandı Neve. Yavaşça Solmir'in parmaklarını yokladı. Bir tanesi mide bulandırıcı bir açıyla bükülmüştü. "Duvarı yumrukladığında bir parmağını kırmışsın."

"Duvar bunu hak etti."

"Eğri büğrü iyileşmesini istemiyorsanız ayarlanması gerekir."

"Eğri bir parmak benim için en nemsiz Şeymiş gibi hissediyorum - Gölgeler beni dünyanın en derin çukurlarına lanetlesin ve orada bıraksın!"

Neve parmağını bıraktı, kemikler artık düzleşmişti. Onun kendinden memnun sırtışını göremedi ama yine de ona bir tane verdi. "Bu ŐiŐecek."

"Oh, yle mi?" diye mırıldandı alaycı bir Şekilde. Ama onun parmaklarını dizine doğru eğip test ettiğini hissetti. "Sanırım o zaman o yüzüğü ıkarmalıyım."

"Muhtemelen."

Elini dizinden kaldırdı. Bir an sonra parmakları onunkileri buldu ve avucuna bir Şey yerleştirdi.

GümüŐten soğuk bir daire.

"Benim için sakla," dedi Solmir.

Neve onu avucunun içinde tarttı. Sonra başparmağının üzerinden geçirdi.

Yirmi Sekizinci Bölüm

Kırmızı

Yemek yiyecek misin?"

Eammon'un sesi kamaranın loşluğunda sessizdi. Red onun duvara vuran gölgesini gördü, kenarları güvertedeki güneş ışığından dağılmıştı.

"Biliyor musun, bu aslında bir soru değildi." Ağırlığını ranzanın üzerine verdiğinde ranzanın kenarı aşağıya doğru çöktü. "Yemek yiyeceksin, mesele sadece bu deneyimin herkes için ne kadar keyifli olacağı."

Zayıfça homurdandı. Yastığı yerine onun dizine kıvrılabilmek için ters döndü. "Bu durumda cevabım evet. Beni tekrar neredeyse et suyuna boğmandansa kendi isteğimle kurutulmuş et yemeyi tercih ederim."

"Aferin kızıma," diye gürlledi Eammon.

Red başındaki ağrıya dayanamayarak kendini doğrulmaya zorladı ve Eammon'un uzattığı peçeteye sarılı akşam yemeği ile bir fincan ılık birayı kabul etti.

Cebindeki anahtar onu garip bir rüya âlemine -Kalp Ağacı'na- çekip kız kardeşini ortaya çıkardıktan sonra onu alıp götürdüğünden beri, önceki geceden beri ilk kez yemek yiyebilmişti. Anahtar hâlâ yastığının altındaydı. Kendisini bu kadar yaklaştırıp başarısızlığa uğrattığı için öfkeyle birden fazla kez kırmayı düşünmüştü. Ama bunu yapamadı.

Dikenlerle bezenmiş, kara gözlü ve kara damarlı kız kardeşi, Gölgele Diyarı tarafından Red'in Wilderwood'daki değişimlerini yansıtan şekillerde değiştirilmişti. Kuledeki ayna kırıldığında sesin kastettiği de bu değil miydi? Birbirlerini yansıtmaları, birbirleriyle eşleşmeleri gerekmiyor muydu? Ama bunu yapmışlardı ve hâlâ burada, zıt dünyalarda sıkışıp kalmışlardı.

Red düzenli bir şekilde çiğnedi, yıkamak için bir yudum bira aldı. Hiçbirinin tadını almamıştı. "Anlamıyorum."

"Biliyorum." Eammon Red'i güvertede yere yığılmış halde bulduğundan beri birbirlerine sürekli tekrarladıkları bir nakarattı bu. "Ama anahtar hâlâ bizde. Belki Kiri bize seni tekrar Neve'e nasıl götürebileceğimizi söyleyebilir."

Kayıtsızca başını salladı. "Eğer gelirse."

İşte en zor kısmı, en derinden yaralayan kısmı buydu. Red yanlış bir şey , Kalp Ağacı Neve'in gitmesine izin vermemişti. Neve kalmayı seçmişti.

Red bunu nasıl karşılayacağını bilmiyordu.

Bir düzeyde, ironiyi fark etti-Kırmızı, Wilderwood'a girmeyi seçmişti ve Neve Gölgele Diyarı'nda kalmayı seçmişti. İkisi de kurtarılmayı reddediyordu. Bir kez daha düşündü.

Solmir'in onların tarafında olduğu ve Kralları öldürmekle ilgili söylediği şeyler de vardı. Belli ki Neve bu işte bir rolü olduğunu düşünüyordu. Ama bunu buradan, Red'in onu güvende tutabileceği bir yerden yapamaz mıydı?

Çünkü orada, gölgelerin içine gömülmüşken, onu güvende tutacak tek kişi Solmir'di. Ve bu düşünce Red'in ellerinin pençelere dönüşmesine, tırnak diplerinden minik sarmaşıkların çıkmasına ve damarlarının bahar yeşili akmasına neden oldu.

Eammon ona her şeyin yoluna gireceğini söylemeye çalışmadı. Anlamsız teselli sözleri söylemedi. Bunun yerine, iri, yaralı bir elini onun kalçasına koydu ve diğer eliyle de sarmaşık iplikli saçlarını kulağının arkasına itti. "Eğer gelirse," diye tekrarladı. Sonra da, "Gelip gelmemesi onun kararı, Red. Ona istemediği bir şeyi yaptıramazsın." Ağzının kenarı yukarı doğru kalktı. "Bu ikiniz için hiç iyi olmadı."

Gönülsüz bir kahkaha attı ve biranın geri kalanını içti. "Hayır, kesinlikle olmadı." Dudakları birbirine yapıştı, kaşları aşağı indi. "Ben sadece... Anlamıyorum. Koruda neden tüm o karanlığı içine çektiğini, neden Gölgele Diyarı'nda kapana kısılmasına izin verdiğini anlamıyorum."

ilk . Elbette başka bir yolu vardı."

Yeşil ve kehribar rengi gözleri loş ııkta parlıyordu, bakışları aynı hizadaydı. "Sen Wilderwood'a gitmek için ısrar ettiğinde muhtemelen o da aynı şeyi düşünmüştür."

"Aynı şey değil."

"Çok yakın." Omuz silkti. "İkiniz de kendinizi aşan bir şeye bulaştınız. Bunu hak etmeyen insanlarla."

"Sakın kendini onunla kıyaslamaya kalkma." Alçak sesle, neredeyse bir hırıltı gibi çıktı. "Seni öldürmeye çalıştı, Eammon. Aileni öldürdü."

"Bunda onun da payı var," diye yumuşak bir sesle kabul etti Eammon, "ama onların ölümü karmaşık bir olaydı. Wilderwood'u da suçlayabiliriz." Durakladı, gözlerini kaçırdı. "Ya da Ciaran ve Gaya'nın kendilerini suçlayabiliriz. Çok nadiren tüm suç tek bir kişiye yüklenebilir."

Red dudağının kenarını kemirdi. Ona ve diğerlerine, Kalp Ağacı'ndayken Neve'in Solmir hakkında söylediklerini anlatmıştı. Aynı tarafta olduklarını. Eammon onun düşündüğü kadar kuşkuu görünmemişti. Wilderwood olduklarında, Eammon'un içindeki gizli öfkenin bir kısmı yatışmıştı. Ormanlar yaşlı, yavaş büyüyen, sabırlı ve dengeli şeylerdi ve bunun bir kısmı Eammon'ın içine de sızmıştı.

Red bu sabır ve sakinliğin bir kısmının onu yumuşatmasını bekliyordu. Şimdiye kadar böyle bir şey olmamıştı.

"Onu affettiğimizi söylemiyorum. Bunu biliyorsun." Ağır bir kaşını kaldırdı. "Eğer ilk yumrukta hak iddia ettiysen, ikincisi bende."

"Raffe üçüncüyü alabilir," dedi Red.

"Solmir'le çalışmak onun yaptıklarını unutacağımız anlamına gelmez." Eammon Kırmızı'nın kulağının arkasına bir sarmaşık teli daha sıkıştırdı. "Tüm bunlar halledildiğinde - Krallar tamamen gittiğinde- o zaman intikam hakkında konuşabiliriz. Hata ve suçlama hakkında."

"Ve onu öldürebiliriz," dedi Red parlak bir sesle.

Eammon homurdandı. "Göreceğiz bakalım."

Dudakları hâlâ dışlerinin arasındayken onu izledi. Loş ışıktaki iri bir gölge gibi duran Kurt'un saçları uzundu, kollarındaki kabuklar bacağına sertçe vuruyordu. "Sen," dedi usulca, "hakkın olandan çok daha merhametlisin."

Öne doğru eğildi, dudakları onunkilerin üzerinde gezindi. "Birisi bana bazen canavarlara sempati duymanın doğru olduğunu öğretti."

Bir öpücük, sıcaklıktan ziyade rahatlık için. Biri kapıyı kararttığında, alınları birbirine eğik bir şekilde ayrılmışlardı.

"Ufukta kara göründü." Kayu'nun sesi bu konuda pek hevesli gelmiyordu. "Yarın bu saatlerde tapınak iskelesinde olacağız."

Rylt, Valleyda'dan çok farklı görünüyordu.

Vadida'daki tüm yeşillikler özenle yetiştirilmişti - soğukta dayanıklı olması için yetiştirilen çiçekler, kısa yazlara ve uzun, sert kışlara dayanacak sert otlardan oluşan banklar. Wilderwood dışında ormanların çoğu çam ve köknar ağaçlarından oluşuyordu ve yeşilden çok mavi ve gri renkteydi.

Ama Rylt'in her tarafı yemyeşildi. Tapınağa hizmet veren küçük rıhtımın ötesindeki kumsal bile dalgalanan çimen yapraklarıyla çevriliydi, kumdan filizlenen tepecikler vardı, sanki buradaki toprak o kadar bereketliydi ki zapt edilemiyordu. Ötedeki kırlarda çiçekler açmış, derin ve yemyeşil bir örtüyle kaplanmıştı.

Red, iskeleden indiklerinde, ayakları bir kez daha sağlam zemine bastığında, özellikle de tüm bu büyüyen şeylerin arasında, içindeki Wilderwood'un memnun olmasını bekliyordu. Ama yolculuk boyunca olduğu gibi, hareketsiz, yakın ve gergin duruyordu.

Eammon'a bir bakış fırlattı. Eammon onun gözlerine baktı ve başıyla küçük bir selam verdi. O da bunu hissetmişti. bereketli olabilirdi ama ev değildi.

Ve onları burada bekleyen şey hiç de hoş değildi.

Kayu yanlarından geçip kum tepelerine doğru ilerledi. "Tapınak hemen ileride." Sesi sessiz ve dalgındı. Vadida'da ve gemide olduğu o eğlenceli, şakacı kadına hiç benzemiyordu. Rylt'e yaklaştıkça daha da sessizleşmiş, kendi içine kapanmıştı. Raffe bile sonunda onu güldürememiş, sadece belli belirsiz bir tebessüm etmişti.

Söz konusu adam Red ve Eammon'a doğru yürüdü, üçü de Kayu'nun rıhtımın ötesindeki kum tepelerine açılan patikadan tırmanışını izliyordu. "Burada olmaktan pek de mutlu görünmüyor," dedi Kırmızı bir süre sessiz kaldıktan sonra.

"Hayır, öyle değil." Raffe, Kayu'nun izlerken kaşlarını çattı. İç çekerek ilerlemeye başladı ve denizden esen rüzgâra karşı kapüşonunu yukarı çekti. "Açıkçası, Kiri'yi ziyaret etmeye hevesli biri olsaydı, akli dengeleri için endişelenirdim."

Fife ve Lyra gemiden en son inenlerdi. Lyra merakla etrafına bakındı, yeni bir yer göreceği için her zaman heyecanlıydı ama Fife da Red ve Eammon gibi endişeli görünüyordu. Kolunun altında sakladığı işareti ovuşturdu. "Pekâlâ. Hadi şu işi bitirelim."

"En azından yiyecekler daha iyi olacak," dedi Red, kumda ilerlemeye başlarken iyi bir yan arıyordu.

"Eğer koyun midesini seviyorsan," diye

Lyra. Red yüzünü buruşturdu.

Kum tepelerini aştıklarında Tapınak hemen görülebiliyordu, yeşilin ortasında parıldayan bir mermerdi. Suyun her daim esen rüzgârıyla yıkanan Tapınak kapılarına giden düz, dalgaların karaya attığı odun çitin ve sık taş basamakların etrafında bol miktarda bitki ve kır çiçeği bahçesi büyümüştü.

Kayu kapının yanında durmuş, bir o yana bir yana gidip geliyor, hiçbirisiyle göz teması kurmuyordu. Raffe yanında duruyordu

Yüzü rahatsız edici çizgilerle çizilmişti.

Diğerleri kapıya ulaştığında, omurgasını dikleştirip omuzlarını geriye çekerek dönüp kapıya bakan tek kişi o oldu. Kapıyı çalmak için elini kaldırdı.

Ama o bunu yapamadan kapı içeri girdi.

Beyaz, çilli bir yüzü ve altın sarısı saçları olan bir rahibe diğer tarafta durmuş gülümsüyordu. "Valleyda'dan gelen parti," dedi parlak bir sesle. "Biz de sizi bekliyorduk."

Hepsi yan gözle baktı, ayak ayak üstüne attı. Kayu hariç hepsi. Rahibenin yanından ona bakmadan geçti. "Gel hadi. Seni Kiri'ye götüreceğim."

Kapıdaki rahibe bir başka gülümsemeyle kenara çekildi. "Evet, içeri buyurun."

Red, Eammon'a hızlı ve endişeli bir bakış daha attı. Eşiği geçerlerken parmakları Eammon'un parmaklarına dolandı ve bu sanki düşman topraklarına geçiyormuş gibi hissettirdi.

Ryltish Tapınağı'nın içi de dışı kadar sadeydi; taş duvarlar, Red'in Valleyda'daki Tapınak'tan tanıdığı, dördü dörtgen, biri ortada olmak üzere beş taçtan oluşan tek bir goblen dışında hiçbir şeyle süslenmemişti. Dairesel fuayeden üç koridor ayrılıyor, bir yandan diğer yana ve kapının tam önüne doğru uzanıyor, içlerinde ne olabileceğine dair hiçbir işaret bulunmuyordu. Aplikler duvarları süslüyor, kasvet içinde dalgalanan bir ışık sağlıyordu.

Tüm mumlar koyu griydi.

Eammon mumlara temkinli bir bakış attı. "Bir kelime söyle ve gidelim," diye mırıldandı, sadece onun duyabileceği kadar alçak sesle. Sesinde yapraklar hışırdıyordu. "Deniz tutmasından şikâyet bile etmeyeceğim."

"Ne bildiğini görmeliyiz," diye fısıldadı Red. Anahtar cebinde yanıyordu. "Neve'e tekrar nasıl ulaşılacağını bilip bilmediğini görmeliyiz."

Dişleri çenesinde öğütüldü ama Eammon başını salladı.

Kayu arkasından gelip gelmediklerini görmek için arkasına bakmadan orta koridora doğru yöneldi. Lyra'nın kaşları çatıldı. "Nereye gideceğini nereden biliyor?"

"Belki buraya daha önce gelmiştir?" Ama Raffe bile ikna olmuş gibi görünmüyordu. Kayu'nun peşinden aceleyle giderken dışlerinin arasından bir lanet tısladı.

Fife gözlerini Red ve Eammon'a kaydırđı. "Bu konuda siz de benim kadar gergin hissediyor musunuz?"

"Kesinlikle," diye mırıldandı Eammon.

Red iç geçirdi ve Kayu ile Raffe'nin peşinden gitmek için Eammon'un kolunu bıraktı. "Siz ikiniz benim eski bakıcılarımdan daha kötüsünüz."

"Yüzyıllardır öyleydiler," dedi Lyra.

Koridor sessizdi, sessizliğı sadece taşların üzerindeki ayak sesleri bozuyordu. Yanlarından birkaç rahibe daha geçti ama çok değillerdi ve hiçbirini konuşmuyor, onları neredeyse hiç tanımıyorlardı. Koridor kapılarla kaplıydı, bazıları açıktı ve çıplak yatakları ve boş dolapları olan boş manastır odalarını ortaya çıkarıyordu.

"Burada pek rahibe yok," dedi Fife. "Kendileriyle aynı fikirde olmayanları dışarı mı attılar, yoksa öldürdüler mi dersin?"

Lyra kaşlarını çatarak ona baktı. "Bunu olduğundan daha ürkütücü hale getirmek zorunda mısın?"

Sinirler Red'in boğazında bir yumak olmuştu, yutkunması zordu. Eammon başparmağını parmak eklemlerine sürttü.

Kayu ileride, koridoru kaplayan diğer kapılardan farklı görünmeyen kapalı bir kapının önünde durdu. "Burası Baş Rahibe'nin odası."

"Bunu biliyorsun?" Red sessizce sordu.

Diğer kadının yüz ifadesi değişmedi ama koyu renk gözleri bir an için genişledi ve sonra onları kaçırdı. "Buraya daha önce de gelmiştim," dedi havalı bir şekilde. "Valleyda'ya gitmeden önce burada okudum."

Red bunu yuttuğundan emin değildi. Eammon'un parmaklarının sıkışması onun da inanmadığını gösteriyordu. Ama şimdi bu konuda ne yapılabilirdi ? Kiri'yle konuşmaları gerekiyordu ve Kayu onları bunun için buraya getirmişti. Gerisini sonra düşünebilirlerdi.

Neve eve geldikten sonra.

Bir an sonra Raffe Kayu'nun yanına geldi ve elini kapının koluna koydu. "İşte gidiyoruz," diye nefes aldı ve kapıyı iterek açtı.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Kırmızı

Red'in ilk fark ettiği şey Kiri'nin ne kadar küçük görüldüğü oldu.

Kadınla ilgili anılarında -hepsi karanlık ve kanlıydı- Baş Rahibe kıpkırmızı, beyaz ve intikamcı bir şekilde yükseliyordu, gözleri kutsal olmayan, çürük bir ışıkla parlıyordu. Ama önündeki yatakta yatan figür kırılğan ve zayıftı. Gözlerinin altındaki ince deride morluklar vardı ve göğsünün inip kalkması sanki üzerini örten çarşafları kaldırmak için bir çaba gibi görünüyordu.

Oda küçüktü. Altı kişi, özellikle de Eammon ve Raffe'nin boyları yüzünden kalabalıktı. Duvarların boş beyazlığını, dairesel fuayedekine benzer, taçlarla işlenmiş bir başka goblenden başka hiçbir şey kesmiyordu.

Lyra sessizliği fısıltıyla da olsa bozdu. "Onun nesi var?"

"Baş Rahibe hasta." Arkalarından yeni bir ses geldi; koyu renk saçlı ve beyaz tenli bir başka rahibe, omzuna attığı bir bez ve elinde bir tas buharlı suyla grubun etrafında koşuşturuyordu. Kayu'ya bir bakış attı ama onun dışında sadece Kiri'ye odaklandı. "Geldiğinden beri öyle. Kralların iradesini bilmek ağır bir iştir ve bir beden için kolay değildir."

Rahibe bezi suya daldırdı ve Kiri'nin alnını nazikçe sıvazladı. Baş Rahibe'nin gözleri kapaklarının altında bir ileri bir geri gidip geliyor, çatlamış dudakları kelimelerin başlangıcını oluşturuyor ama asla bir ses çıkarmayı başaramıyordu.

"Ara sıra uyanır," diye devam etti rahibe, sanki hasta yatağında yatan bir aileymişler gibi. "Kralların ona söylediği şeyleri aktarmak için. İyi haberlerim var." Gülümsedi

Sözlerinin odadaki diğer tüm omurgaları nasıl endişeyle gerdiğini fark etmemiş gibi görünüyordu. "Belki yakında senin için uyanır. Sadık mısın?"

"Pek sayılmaz." Eammon bir adım öne çıktı, sesi çakıllı ve hırlamaya yakındı. Bunu yaparken kapüşonunu indirdi ve yeşil gözlerini, boynuzlarından geriye kalan küçük noktaları ve boynundaki ağaç kabuğu halkasını ortaya çıkardı.

Kızıl, kendi kapüşonunu çıkarıp sarmaşık ve altın rengi saçlarını sallayarak onun yanına geldi. Kıpırmızı pelerini çantasındaydı ama içindeki Wilderwood'un işaretleri onu pelerini olmadan da Leydi Kurt olarak damgalıyordu.

Eammon elini uzattı, gözleri rahibeden ayrılmıyordu. Kızıl onu kavradı ve ağzını keskin, vahşi bir sırtıyla eğdi.

Kurtlar kapıda.

Ama rahibe şaşırmış gibi görünmüyordu. Onun yerine hafif, hoş gülümsemesi genişledi. "Ah," dedi. "Gardiyanlar."

Red'in şaşkınlığının yüzüne yansması için zaman yoktu. Çünkü unvanları rahibenin dudaklarından çıkar çıkmaz Kiri'nin gözleri fal taşı gibi açıldı.

Baş Rahibe'nin delici mavilikteki ateşli bakışları doğrudan Kırmızı'ya yönelirken, geri kalanı olağanüstü bir şekilde hareketsiz kaldı. Uyanan bir ceset gibi tedirgin edici bir izlenim veriyordu.

"Redarys." İsmi törpülenmiş, "s" harfi çok uzun tutulmuş. "Sonunda geldin."

Eammon'un elini tutuşu canını acıtacak kadar sıkıydı. Red elini sıkarak geri çekildi ve endişesini yüz ifadesi yerine orada bıraktı.

"Bekliyor muydun?" diye sordu.

Gülümseme Kiri'nin ağzının bir tarafından başlayıp yavaşça diğer tarafına geçti. "Oh, var."

Eammon onun yanında, ateş etmeye hazır bir yay gibi bekliyordu, tüm hatları gergindi. Fife onun hemen arkasında duruyordu, eli hançerinin kabzasında ve bedeni yataktaki rahibe ile açık kahverengi gözleri kocaman açılmış Lyra'nın arasında duruyordu. Red'in

Diğer tarafta, Raffe Kayu ve Kiri'nin arasına öyle bir manevra yapmıştı ki, bunu yaptığının farkında olup olmadığını merak etti. Sadece Kayu şaşırması görünmüyordu. Sadece endişeli görünüyordu.

Kiri'nin gözleri kısıldı, odaklanamadı. "Onu zaten gördün," diye mırıldandı, sanki bunu havadan okuyormuş gibi. "Aradaki boşluğa gittin. Kalp Ağacı. Onu içine aldın, yanında taşıyorsun."

Red'in cebindeki anahtar yanıyordu, neredeyse dokunulamayacak kadar sıcaktı. Elini uzatıp anahtarı çıkardı; içindeki nabız yine zayıftı ama kabuğun üzerindeki altın çizgiler parlıyor, beyaz ahşabın üzerinde ılık ılık parlıyordu.

"Artık onun da anahtarı var," dedi Kiri, Red'in elindeki yumuşak altın ışığa bakarak. "Dönüş yolu ikinizin arasında, bir pusulanın iki noktası gibi dizili. Artık ikinizden biri girebilir, biliyorsunuz."

Red'in kalp atışları boğazını tekmeledi. "Oraya tekrar gidebileceğimi mi söylüyorsun? Onu dışarı çıkarabilir miyim?"

Kiri'nin ağzı açıldı ve bir kahkaha attı, ancak yüz ifadesindeki başka hiçbir şey değişmedi. Mavi gözleri hâlâ boş bakıyordu. "Aptal kurt-kız," diye kıkırdadı. "Gölge Kraliçe kalmayı seçti. Kaderini gerçekleştirmeyi seçti. Taşıyıcı olmayı."

"Gölge Kraliçe mi?" Bu unvan Red'in kürek kemiklerini kaşındırıyordu. "Ne demek istiyorsun?"

"Sen Altın-Veined'sın, o da Gölge Kraliçe. Bu hep böyle olacaktı." Kiri tekrar tavana döndü, sanki Kızıl'a bakmak onu sıkışmış gibiydi. "Küçüklüğümde beri bana senden bahsettiler, biliyorsun. Ormanın kenarındaki o dalda kanadığımdan beri. Bu onları kafama yerleştirdi ve sonra bütün günlerimi seni bekleyerek geçirdim. Onların fısıltılarını dinleyerek."

Acıma gibi bir şey Red'in kaburgalarının arasındaki yaprakları kıpırdattı. İşte başka bir yansıma, çarpıtılmış ve bükülmüş. "Sen de bir dalda kan kaybettin. Arick'in yaptığı gibi. Seninle bu şekilde konuşabiliyorlardı."

Kiri cevap vermedi. Onun yerine yine güldü ama bu sefer gözlerini kapattı ve ağzının kenarları sanki gülüşü her an hıçkırığa dönüşecekmiş gibi seğirdi.

"Delirmiş," diye fısıldadı Raffae, Red'in diğer yanına yaklaşarak. Karşı tarafta Eammon sessiz ve metanetli duruyordu. "Bunların herhangi biri sana mantıklı geliyor mu?"

"Neredeyse mi?" Eammon mırıldandı. Arkasındaki Fife başını salladı ve işaretini ovuşturdu.

Kızıl bir nefes aldı, kendini sakin ve dengeli kılmaya çalıştı. Baş Rahibe'yle her şey açıkmiş gibi konuşursa, belki de açık olmaya başlayacaktı. "Yani ben Altın-Veined'ım ve Neve de Gölge Kraliçe."

"Az önce söylediğim gibi," diye şarkı söyledi Kiri tavana doğru. "Sen hiçbir zaman akıllı bir kardeş olmadın."

Eammon'un boğazından kısık bir ses çıkmaya başladı ama Red, dilini tutması için sessiz bir ricayla, kenetlenmiş ellerini karnına vurdu. "Pekâlâ," dedi Red yavaşça. "Peki bu Neve'i eve getirmeme nasıl yardımcı olacak?"

"Oh, eve dönecek. Öyle ya da böyle." Kiri'nin gözleri kapalı göz kapaklarının altında, sanki kafasının içinde bir şeylerin oynamasını izliyormuş gibi bir ileri bir geri seğiriyordu. "Solmir onu kurtardığını sanıyor. Hiçbir şey bilmiyor."

Bu isim Red'in tüm kaslarının gerilmesine neden oldu ama deli rahibenin sessizliği dolduracağını umarak sessiz kaldı.

"Bir taşıyıcı olması gerektiğini biliyor ve bunun kendisi olabileceğini düşünüyor. Bir zamanlar olabilirdi ama artık başka bir seçenek olduğunu bildikleri için asla onunla yetinmeyecekler. Aptal. Hepiniz, ilginiz yüzünden tekrar tekrar aptallaştınız." Başını salladı, kızıl saçları yastığın üzerine dökülüyordu. "İki kap var, aynalar, yansımalar. Böyle olmak zorunda. Bu ya bir son ya da bir başlangıç olacak ve bu ona bağlı."

"Bana mı?" Red sordu.

"Gölge Kraliçe'ye."

Yani her şey Neve'e bağlıydı. Neve karanlıkta sadece

düşmüş bir tanrı, Neve'in seçtiği gölgeler.

"Krallar risklerin yüksek olduğunu biliyor." Kiri'nin yüzünde bir gülümseme daha belirdi ama bu neredeyse rüya gibiydi. "Her şeyin onun omuzlarında olduğunu, kurtuluşa mı yoksa yok oluşa mı ulaşacaklarını biliyorlar. Ama kendilerine güveniyorlar. Karanlıkta boğulmak ona çok doğal geldi."

"Bana onu nasıl kurtaracağımı söyle." Yalvarıyor gibiydi. Öyleydi de. Bir hareket telaşıyla Red ileri doğru adım attı ve Eammon'un elini bıraktı. Onun peşinden gittiğini duydu, Fife'in sesinin alçak mırıltısını duydu, ona kendisini bırakmasını söylüyordu. "Bana Neve'i Gölgele Diyarı'ndan nasıl çıkaracağımı söyle. Lütfen, Kiri."

"Hiçbir şey yapamazsın. Anahtarınla, dünyalar arasındaki yolunla bile. Yolunun sonuna gelene kadar gitmeyecek."

Gözyaşları Red'in gözlerini bulanıklaştırdı; elinin vahşi bir hareketiyle onları uzaklaştırdı. "O zaman ne yapmam gerekiyor?"

"Bekle," dedi Baş Rahibe. "Bekleyeceksin." Parmakları battaniyenin üzerinde kıpırdadı, solgun ve inceydi. "Sen de bir taşıyıcısın. Biri ışık için, diğeri karanlık için. Ve çarpıştıklarında ne olur? Entropi. Boşluk." Yumuşak bir kahkaha, yumuşaklığıyla ürpertici. "Sen, Altın Ayaklı, İkinci Kız, Leydi Kurt, beklemekten başka bir şey yapamazsın. Tıpkı onların yüzyıllar boyunca yaptığı gibi."

Son sözler soluklaştı, sessizleşti. Sonunda Kiri'nin göğsü ritmik bir şekilde inip kalktı, sanki kıyamet günü sözleri onu tekrar uyutmuş gibiydi.

Hepsi hareketsiz, sessiz duruyordu. Anahtar Red'in elinde yanıyordu. Yavaşça yumruğunu anahtarın etrafına kapattı, altın ışıltısı parmaklarındaki boşluklardan sızıyordu.

"Pekâlâ," dedi siyah saçlı rahibe parlak bir sesle. "Umarım bu aydınlatıcı olmuştur. Size odalarınızı göstereyim."

"Burada kalamayız."

Fısıltı Fife'tan geliyordu, alçak sesle ve endişeyle çalkalanıyordu, sadece diğerlerinin duyabileceği kadar yüksekti. Adımlar ileride, Kiri'nin alnını yıkayan rahibe koridorda telaşsızca yürüyor, görünüşe bakılırsa onları hazırladıkları odaya götürüyordu.

Red'in akli hâlâ Kiri'yle birlikte hasta odasında takılı kaldığından bir türlü toparlanamıyordu. Neve'i eve getirmenin hiçbir yolu yoktu. Yankılandı, yankılandı, kafasının arkasında sürekli bir tik. Elindeki anahtar onu Kalp Ağacı'na götürebilirdi ama Neve'in dışarı çıkmasını sağlayamazdı.

Küçük, acı dolu bir ses çıkardı. Eammon'un omzuna dolanan kolu onu daha sıkı çekti.

"Hayır, kalamayız," diye sessizce kabul etti. Kayu'ya baktı. "Kadırga hâlâ bekliyor, değil mi?"

Niohni prensesi Kiri'nin odasına vardıklarından beri sessizdi, koyu renk gözleri dümdüz ileriye sabitlenmiş, ağzı ince bir çizgi halindeydi. Eammon'un sözleriyle uykudan uyanır gibi oldu, akli bambaşka bir yerdeymiş gibi başını salladı. "Sanırım öyle," dedi usulca. "Yani, evet, bir haftalığına kiralandı. Hâlâ rıhtımda olmalılar."

"O zaman biz de oraya gidiyoruz," dedi Eammon. "Ne için geldiğimizi bulduk."

Belki, en katı anlamıyla. Kiri'nin söylediklerini duymuşlar, Red'in elindeki anahtarın Kalp Ağacı'nı açacağını öğrenmişler, Neve'in Gölgele Diyarı'nda kalmayı seçtiğini öğrenmişlerdi. Ama buraya gelme sebepleri onu oradan çıkarmanın bir yoluydu ve hâlâ bunu bulamamışlardı.

Red'in gözleri kapandı. Açıldı. Düşmesine izin vermediği gözyaşlarıyla doldu.

Sanki bu düşünce hep birlikte akıllarına gelmiş gibi, altısı birden adımlarını hızlandırarak kendilerini kapıya götürecek olan kapıya doğru koşmaya başladılar.

Tapınaktan ve onun çılgın Baş Rahibesinden uzakta, kırlarda.

Ama hâlâ kapının yanında duran çilli rahibeye yaklaştıklarında tatlı bir sesle, "Nereye gittiğinizi sanıyorsunuz?" dedi.

Bu kadar tehditkâr olmayan bir sesle söylenen tehditkâr sözler Red'in adımlarının teklemesine neden oldu. Gözleri kısıldı, kollarındaki damarlar çoktan yeşil renge bürünmüştü.

Ama konuşan Raffe'ydi; sesi alçak, kibar ve bu yüzden daha korkutucuydu. "Affedersiniz?"

Rahibenin ifadesi hoştu, gözleri boştu. "Sizin için odalarımız var."

Diğer siyah saçlı rahibe geniş, kurnaz olmayan bir gülümsemeyle başını salladı.

"Onları almayacağız." Kayu bir hançer darbesi gibi hızlı ve keskin konuştu. "Biz gidiyoruz."

Çilli rahibe başını meraklı bir kuş gibi eğdi. "Nasıl?"

Bu soru Red'in kürek kemikleri arasındaki derinin tüylerini diken diken etti. Döndü, kapıya doğru koştu, sallanan çiçekleriyle mis kokulu bahçeye çıktı, denizin pırıltılı şeridinin görünür hale geldiği kumulun kenarına kadar gitti.

Rıhtım boştu.

Otuzuncu Bölüm

Neve

Bana bir hikaye anlat," dedi Neve.

Gölgeler Diyarı'nda zaman en iyi ihtimalle kaygan bir şeydi, tutunması zordu, geçişini işaretlemek zordu. Ama mercan hapisanelerinin zifiri karanlığında bu tamamen imkânsızdı. Orada günlerce, saatlerce kalmış olabiliyorlardı ve bunu bilmelerinin hiçbir yolu yoktu. Açlık ya da susuzluk bile yoktu. Değişen tek şey, yeryüzünde ara sıra duyulan gümbürtüler ve başka yerlerdeki daha büyük depremlerin yankılarıydı.

Parçalanan bir dünyanın ürpertileri.

Solmir başını duvara yasladı. Gözleri onun yüz ifadesini seçecek kadar alışmamıştı ama bıçak gibi kesilmiş kaşlarından birinin mavi gözlerinden birinin üzerinde kavis çizdiğini biliyordu. "Ne tür bir hikâye?"

"Herhangi bir şey." Neve yerde kaykıldı. Burada rahat bir açı bulmak imkânsızdı ama bu onu denemekten alıkoymadı.

"Bir peri masalı."

Homurdandı. "Bir peri masalı." Düşünceli bir sessizlik anı. "Müzisyenin sevgilisiyle ilgili olanı hiç duydun mu?"

"Tanıdık gelmiyor."

"Bu eski. Muhtemelen çoktan modası geçmiştir." Bir iç çekiş, bacaklarını uzatabildiği kadar uzatırken botlarının topuklarının taş üzerindeki sürtünmesi. "Ve üzücü. Sadece bir uyarı."

"Yeterince dikkatli bakarsanız çoğu öyledir."

Homurdanarak onayladı. "Ben hikaye anlatıcısı değilim ama hikaye şöyle devam ediyor: Bir zamanlar bir müzisyen varmış -hangi enstrümanı çalması gerektiğini hatırlamıyorum, siz seçin- karısına sırlıslıkla aşık olmuş. Ama karısı hastalanmış ve

öldü."

"Hüzünlü kısımla güçlü bir başlangıç."

"Susun, Majesteleri. Her neyse, kadın öldü ve adam çok üzgündü, köyde üzgün üzgün dolaşıyordu. Ta ki dünyadaki sihri kullanabilen bilge bir kadın ona yaklaşıp kadar."

Neve biraz daha dik oturdu. Büyünün özgür olduğu zamanlarla ilgili hikâyeler -Yabanormanı ve Gölgelel Diyarı'na hapsolmadan önce, onu hissedebilen herkesin onu kendi iradesine göre bükebildiği zamanlar- onu çok etkiliyordu. Gücün herkes için özgür olduğu fikrini tam olarak kavrayamıyordu. Tarikat, o zamanın anlaşmazlıklarla dolu bir zaman olduğunu, insanların büyüü küçük misillemeler ve bencil kazançlar için kullandığını söylüyordu. Ancak hikayeler ve tarihi anlatılar bu şekilde resmetmiyordu. Daha çok, insanlar büyüü iyilik için kullanmış gibi görünüyordu, bir mahsulün güçlenmesini veya bir çocuğun öksürüğünün kesilmesini sağlamak için küçük miktarlarda.

"Her neyse," diye devam etti Solmir, "bu bilge kadın, bir insanın özünün asla gerçekten ölmediğini söyledi. Sevdikleri yerlerde, dünyayı oluşturan elementlerde, havada, toprakta, ateşte ve suda yaşamaya devam edermiş."

"Ruhları mı kaldı, demek istiyorsun?" Neve sordu.

Solmir başını salladı. "Öz eski dillerde ruh anlamına gelmez. Eğer teknik bir çeviri istiyorsanız, en yakın çeviri yansıma olacaktır. Kullanılan kelime, birinin öldükten sonra kalan birden fazla parçasını ima eder - duygularının, düşüncelerinin, en derin kısımlarının zayıf bir izlenimi. En azından bu hikayeye göre, bir ruh geride kalabilecek tek şey değildir."

Dudakları birbirine yapıştı. "Krallardan kurtulma planımız pek de sağlam görünmüyor."

"Bu farklı," dedi Solmir. "Krallar artık bütün insanlar değiller. Kendilerini parça parça kaybettiler." Omuz silkti, omzunu itti. "Ruh gittiğinde onlardan geriye yansıtacak bir şey kalmaz. Diğer her şey zaten içine dahil edilmiştir."

Shadowlands."

"Yani insanlığını korursan," diye mırıldandı Neve, "bir ruhtan daha fazlasısın."

Bir duraklama. Adamın kolunun kendininkine karşı gerildiğini hissetti. "Sen bir ruhtan daha fazlasısın," diye kabul etti.

Bir avuç kalp atışı boyunca sessizlik. Sonra Solmir hikâyenin konusunu tekrar ele aldı. "Sonra müzisyenin aklına bir fikir gelmiş ve bilge kadına, birinin özü bir şekilde hayata döndürmeyi başarıp başaramayacağını sormuş. Kadın ona bunun pek mümkün olmadığını, ancak karısının en sevdiği yere gidip en sevdiği şarkıyı çalarsa - ona hayatta sevdiği her şeyi hatırlatırsa - onu geri çağırabileceğini söylemiş. Yine de bir uyarı vardı. Gün batımında çalmaya başlamalı ve ertesi gün güneş doğana kadar gözlerini kapalı tutmalıydı. Aksi takdirde, kız kaybolurdu."

Çok iyi bir hikâye anlatıcısı olmadığını söylemişti ama sesinin alçak temposu rahatlatıcıydı. Neve dinlerken başını mercana yasladı, pürüzlü kenarların arasında bir tür rahatlık bulana kadar ileri geri kaydırdı.

"Böylece müzisyen elinden geleni yaptı. Karısının en sevdiği yiyecekleri hazırladı, en sevdiği battaniyeye sardı ve yıldızları izlemek için her zaman gittikleri köyün dışındaki tepeye gitti. Çalması gereken enstrüman her neyse onu eline almış ve güneş batar batmaz gözleri kapalı çalmaya başlamış. Saatlerce çaldı, parmakları ağrıyana kadar çaldı. Neredeyse zamanın nasıl geçtiğini anlamadığı bir anda karısını hissetti. Elinin omuzlarına hafifçe dokunuşunu, sesinin kulağına fısıldayışını. Gözlerini kapalı tuttu. Çalmaya devam etti."

Gözleri neden yanıyordu? Neve gözlerini kırıştırdı. Birinin sevdiği insanın peşinden koşması, tekrar görebilmek için imkânsız yapması düşüncesi, kalbinin kaburgalarına sığmayacak kadar büyük hissetmesine neden oldu.

"Saatler geçtiğinde ve şafağın sökmesi gerektiğinden emin olduğunda

yaklaştığında, göz kapaklarının arkasından bir ışık parlaması gördü. Ve müzisyen sonunda gece boyunca çaldığından emin olarak gözlerini açtı, karısını görmeye hazırdı." Solmir durakladı. "Gördü de. Bir an için. Karısı hastalanmadan önce olduğu gibi sapasağlam karşısında duruyordu. Ama sonra kayboldu ve adam hala gece olduğunu gördü. Güneş hâlâ batmamıştı. Şafak sandığı ışık bir meşalenin parıltısıydı; köylüler onu kontrol etmeye gelmişlerdi." Kayaya doğru kayd. "Son."

Birdenbire kapanmak isteyen boğazını geçerek yutkundu. "Bu üzücüydü."

"Sana söylemiştim," diye mırıldandı Solmir.

Gümüş yüzüğü başparmağında ağır bir şekilde asılı duruyordu, sadece çevirebileceği kadar gevşekti. "Peki kıssadan hisse nedir?"

"Tüm hikayelerin ahlaka ihtiyacı var mı?"

"Onlara ihtiyaçları yok, hayır, ama çoğunda var gibi görünüyor." Yüzüğünü çevirerek kaşlarını çattı. "Ve şimdi düşünüyorum da çoğu pek de iyi değil."

Kederli bir kahkaha attı. "O zaman bir tane uydururum." Neve, o düşünürken dizlerine vuran parmaklarının hafif gümbürtüsünü duydu. "Sanırım 'bunun bir meşale değil de güneş olduğundan emin ol' demek çok doğru olur."

Kızgın bir ses çıkarma sırası ondaydı. "Biraz." Ağır halka başparmağının etrafında dönüp durdu. "Kıssadan hisse," dedi sonunda, "sahip olduğun zamanı en iyi şekilde değerlendirmek, çünkü büyük ihtimalle düşündüğünden daha kısa sürecek."

Sadece nefes alış verişlerinin yumuşak sesleriyle bozulan bir sessizlik. "Neve," dedi Solmir sonunda, sessizliği aşan bir nefesle, "ben-"

Söylemek üzere olduğu her şey, taşların yırtılma sesiyle yutuldu. Mercan hapishaneleri çatırdayarak açıldı ve her ikisinin de ellerini gözlerine götürmesine neden olan puslu gri ışık sızdı. Tavanda, bir dokunacın içinden geçebileceği kadar geniş bir yarık belirdi.

Neve'in beline dolandı. Çekiştirdi.

Solmir ayağa kalkmış, dişlerini göstermiş ve gözleri ,

Az önce düzelttiği yumruğuyla dokunaca saldırdı. Hiçbir işe yaramadı; dokunaç onu mercan tavandaki çatlaktan çekip omurgasını sıyrırken, hapishane bir gümbürtüyle kendini tekrar kapatırken, Neve midesinin döndüğünü hissetti.

Gözleri acıdı ve görüşü bulanıklaştı, saatler süren zifiri karanlıktan çabucak kurtulamadı. Dokunaç onu havada çekip yere oturttu, sulanmış gözleri belirsiz gri şekillerden başka bir şey seçemiyordu.

Yavaşça gözleri alıştı, yakın mesafeden dolayı uyuşmuş olan kaslarını yeniden hissetmeye başladı. Sadece hafif nemli, ince döşemeli bir sandalyeye oturdu. Önünde bir masa vardı.

Onun karşısında, Leviathan.

Tanrı, uzun ceset parmaklarını lastik gibi çenesinin altında kavuşturmuş, köpekbalığı siyahı gözlerini kaçırmış oturuyordu. İnce yosun şeritleri karanlığa doğru uzanıyordu.

"Gölge Kraliçe." Geniş bir gülümseme, keskin dişler, siyah gözler. "Konuşmalıyız."

Yavaş yavaş, görüşü loş da olsa tekrar ışığa alıştı. Önünde, bir saray yemeğinden beri görmediği görkemli yiyeceklerle çevrili pırıl pırıl sofra takımları duruyordu. Leviathan -onun ceset kuklası- karşısında oturmuş, boş ve ölü gözlerle onu izliyordu.

Ama onun iplerini elinde tutan devasa tanrıdan aldığı his açlıktı. Açlık ve merak.

Önündeki yiyecekler, şarap, ekmek ve peynir, hepsi mükemmel görünüyordu. Ama hiçbirisi gerçek değildi. Karşısındaki tanrı tarafından yaratılmış, kendilerinin idealize edilmiş versiyonları gibi görünen illüzyonlardı. Neve bunun rahatlatmak için yapıldığını düşündü ama tam tersini yaptı. O mükemmel şarap tam olarak kanın donukluğundaydı ve gri ölçekli kasvet içinde alkol yerine bakır tadı olduğunu hayal etmek kolaydı.

Leviathan'ın ağzının köşelerindeki yosun iplikleri dudaklarını geriye doğru çekerek geniş, keskin dişli bir gülümseme oluşturdu. "Aç olmadığını biliyorum ama şarabı özleyebileceğini düşündüm."

Neve dik oturdu, karmakarışık saçlarına ve dağınık geceliğine rağmen bir kraliçenin duruşunu bir pelerin gibi üzerine çekti. "İyi şarap, evet." Bir parmağını bardağa vurdu. "Değil... bu her neyse."

"Dikenli bir şeysin sen. Hem gerçek anlamda hem de mecazi anlamda." Yumrukları kapandı. Ön kollarından dikenler fişkırdı,

Karanlık damarları izliyor, eteğinin ipliksi kumaşını yakalıyordu. Merkezindeki gölgeli büyüün çalkantısına, zihninin kenarlarına çömelmiş ürpertisine neredeyse alışmıştı, ama onda yarattığı değişiklikler hâlâ her gördüğünde şok etkisi yaratıyordu.

Leviathan'ın köpekbaliğine benzeyen gözlerini okumak zordu ama sanki bir şey fark etmiş gibi başını eline doğru eğdiğini gördü. Solmir'in gümüş yüzüğü başparmağında parlıyordu. "Birbirinize ne kadar bağlısınız," diye mırıldandı.

"Ne demek istediğini anlamıyorum." En güçlü yanıtı bu değildi ama Neve böyle bir şeyin tartışılmadan havada asılı kalmasına izin veremezdi. Bir beden sınırları dışında titreşen bir organ gibi çok savunmasızdı.

"Ama bence sen biliyorsun." Leviathan'ın ellerinden biri masaya düştü, diğeri ise eğik başını destekliyordu. İnsanın bir arkadaşıyla rahatça konuşurken takınacağı bir duruştu bu ve Leviathan'ın bir zamanlar insan olan sevgilisinin cesedinde bunu görmek midesini düğümledi. "Sen oradaydın, Neverah Valedren. Dünyalar arasındaki bağlantı noktasında, seni eve getirmek için her şeyi yapabilecek kız kardeşinle birlikteydin ve sen kalmayı seçtin." Gülümsemesi genişledi. "Tuhaf, sen ve o nasıl rolleri ileri geri savuruyorsunuz. Kurtarıcı ve kurtarılan, kötü adam ve kurban. Gerçi gerçekten kötü adam olan tek kişi sensin, değil mi?"

Çenesi sertleşti. Cevap vermedi.

"Sanırım bir zamanların Kralı ile bu kadar yakın olmanız o kadar da garip değil." Leviathan bir parça ekmeği kaldırdı ve köpekbaliğı dişleriyle ısırıldı. Ekmeğin üzerindeki büyü, tam ağzına girdiğinde dalgalandı; gri, süngerimsi bir yosun kütlesi, Neve'in daha önce

şarabı denedi. "İkiniz de karmaşık hikâyelerde kötü adam olma deneyimine sahipsiniz. Karmaşık mantoları omuzladınız. Gölge Kraliçe'ninki gibi."

Tanrı sessizliğe gömüldü. Bir an için sessizlik, sonra çarpma sesi.
bir şeyin taşla çarpışması gibi.

Neve'in kafası sesi takip etmek için döndü. Tanrının onlar için bir anda inşa ettiği hapishane, mağaranın ortasında aşılmaz ve sağlam, sivri taş ve mercanlardan bir düğümdü. İçeriden bir çarpma sesi daha geldi.

"onu." Dişlerinin arasından sızan bu ses, vermek istemediği bir emirdi. "Onu orada tutmak zalimlik."

"Ona nazik davranılmasını yeterince önemsiyor musun? Yaptığı onca şeyden sonra?" Leviathan'ın sesi çok mutlu geliyordu. Şarap olmayan bir yudum aldı. "Hayır, sanırım bir zamanların kralını şimdilik olduğu yerde bırakacağım. Bırakalım da sakinleşsin."

Kuru boğazından aşağı bir yudum indi. Neve neredeyse refleks olarak şarap kadehine uzanacaktı ama sonra Leviathan onu yediğinde ekmeğin nasıl bir yosun yığınınna dönüştüğünü hatırladı. Eli kendi içine kıvrıldı, boştu.

"Onun için işleri karmaşıklaştırdın," dedi Leviathan sessizce, kötü haber vermekten heyecan duyan biri edasıyla. "Her şeyi çok daha katmanlı hale getirdin. Bu ikiniz için de hiçbir zaman kolay bir şey olmayacaktı ama sen bunu tam anlamıyla trajik bir hale getirdin."

"Beni buraya işe yarar bir şey söylemek için getirdiğinizi sanmıyorum." Omurgası kaskatı, sesi soğuk, kara çarşafli kemiklerine kadar bir kraliçe. "Böbürlenmenin bir tanrıdan daha aşağı olduğunu düşünürdüm."

"Burada geçirdiğin süre içinde tanrılar hakkında yeterince şey öğrendiğini ve hiçbir şeyin bizden aşağıda olmadığını anladığını sanıyordum." Leviathan omuz silkti, omuzlarına bağlı yosun lifleri hareketi sarsıntılı hale getirdi. "İlahiyat insanların düşünmek istediğinden daha az karmaşıktır. Yarı büyü, yarı inanç. Kendini bir tanrı olarak düşünene kadar bir tanrı olmazsın." Bir başka keskin sırtış. "Ve ben kendimi bir tanrı olarak görmediğim, tapınmaya değer bulmadığım bir zamanı hatırlamıyorum."

"Asırlardır sana tapılmadı."

"Şaşıracaksın." Kuklanın gözleri boştu ama yine de neredeyse sinsi görünmeyi başarıyordu. "Ve doğru koşullar altında tapınmanın ne kadar kolay geri alınabildiğine şaşıracaksın."

Neve kuklanın boş ceset gözlerinden uzaklaşıp dikkatini çevresine verdi. Masa mağaranın daha önce görmediği bir yerindeydi; kayalık bir platformun üzerine kurulmuş, yıllarca süren tuzlu su akıntılarının oyduğu küçük bir oyuktu. Başlarının üzerindeki taştaki boşluklar sulu bir ışıkla parlıyordu, okyanus cam bir tavan gibi asılı duruyordu.

"Soruna cevap vermek gerekirse," dedi Leviathan, Neve'in dikkatinin dağılmasından rahatsız olmuş gibi, "hapishanenden herhangi bir bilgelik vermek için almadım, yine de soruların varsa -iyi olanlar, açık olanlar- cevaplamak için harekete geçebilirim." Ellerini masanın üzerinde kavuşturdu, neredeyse alçakgönüllüydü. "Hayır, Neverah, Gölge Kraliçe, seni hapishanenden kendi merakımı gidermek için aldım. Ruhunun ölçüsünü almak ve onun hakkında ne düşündüğümü görmek için."

Cevap onu şaşırttı, öyle ki buz gibi, dengeli bir dış görünüşle bunu gizleyemedi. Neve gözlerini kırıştırdı, sonra da sorularını dişlerinin arasına hapsetti. Leviathan'ın sırf hayır deme zevkini tatmak için soru sormasını istediği açıktı ve Neve'in bu oyunu oynamaya hiç niyeti yoktu.

Mağaranın arkasındaki gerçek tanrının devasa şekli değişti, kocaman gözlerden oluşan gri bir pus ve parlayan bir yüzgeç iması. Kontrol ettiği kukla ayağa kalktı ve onun karşısında bir ileri bir geri kekeleyerek volta atmaya başladı.

"Buraya geldiğinizde," dedi, "Gölgeler Diyarı'ndan doğrudan büyü çekme yeteneğine sahiptir. Doğru mu?"

"Yani sen soru sorabiliyorsun ama ben soramıyorum öyle mi?"

"Hâlâ iyi bir tane bulmanı bekliyorum," diye cevap verdi ceset. "Ve bunu evet olarak kabul ediyorum. Yaptı mı

Yaralandın mı?"

Neve dudaklarını bastırarak kapattı. Huysuz bir çocuk gibi kollarını kavuşturma dürtüsüyle savaşıarak kıpırdamadan oturdu.

Görünüşe göre tanrının ona karşı çok az sabrı vardı. "Ne kadar acı , Neverah?" Sanki

Tüm o dişlerin arasından bir kükreme yükseldi ve Leviathan'ın iskelet elleri önündeki masaya çarptı.

Neve geriye doğru sarsıldı, elini kaldırdı -avucunun içinde bembeyaz parladığını görene kadar cebinden tanrı kemiğini çıkardığını fark etmemişti.

Leviathan kemiğe baktı. Gülümsedi. "Güzel," dedi usulca. "Buna ihtiyacın olabilir."

O daha bunu anlayamadan, Leviathan garip sorularına yeniden başladı. "Acı, canım, ne kadar kötü olduğunu söyle bana."

"Kötü." Neve bunun ötesinde bir cevap vermedi. Elini indirdi ve tanrı çoktan görmüş olsa da kemiği anlamsız bir şekilde Solmir'in paltosunun eteğine sakladı.

Leviathan düşünceli bir şekilde başını salladı. "Peki ya şimdi?" Cesedin kaşları yoktu ama lastiksi yüzündeki deniz yosunu eklemli kaslar hâlâ bir kaşın kalkmasına neden oluyor gibiydi. "Solmir seni büyüünün taşıyıcısı yaptığına göre? Acı var mı?"

"Hayır." Parmakları büküldü, soğuk kan dolaşımına sızdı.

"Anlıyorum." Leviathan ileri geri adım atmaya devam ederken ellerini arkasında kavuşturdu. "Ben geleceği okuyamam," dedi sonunda, hâlâ ona bakmadan. "Kahin ya da Dokumacı'nın sevgilisi gibi değil. Ama akıntılarını, gelgitlerini hissedebiliyorum." Başını geriye eğdi, başlarının üzerinde asılı duran okyanusun siyah, cam gibi genişliğine baktı. "O sen olacaksın."

"Ben ne olacağım?" Bu soruyu yutkunamıyordu ve Leviathan bunu duyunca sırttı, sonunda ondan bir soru koparmış olmaktan memnun olduğu belliydi.

"Gemi," dedi basitçe.

Daireler çizerek konuşuyor, ya hiçbir şeyi açıklığa kavuşturmayan ya da zaten bildiği şeyleri söyleyen cevaplar veriyordu. Tanrılar tam bir baş belasıydı.

"Yani Kralların seni yakalamam karşılığında bana vaat ettikleri şeyler aslında geçersiz." Leviathan başını salladı, sesi Neve'in hissettiği kadar sinirli çıkıyordu. "Dürüst olmak gerekirse başka bir şey beklemiyordum. Bir zamanlar düşman olanlarla pazarlık yaparken her zaman tetikte olmak gerekir."

Zihninde bir şeyler kıpırdadı ve özenle işlenmiş soğukkanlılığı kayboldu. "Eğer seni Krallar gönderdiyse," diye mırıldandı, "demek ki hiç gelmeyeceklerdi."

Leviathan, yavaş bir öğrenciyi cesaretlendiren bir öğretmen gibi başını salladı. "Kalp Ağacı'nın çekimine direnecek kadar güçlüydüler. Uzun süre değil. Ama uzun süreye ihtiyaçları yoktu."

"O zaman biliyorlardı." Hırıltılı bir fısıltı, korku boğazını sertleştiriyor. "Ne planladığınızı biliyorlardı. Peki neden bizi durdurmaya çalışmadılar?"

"Çünkü bunu istemediler. Senin Ağaca ulaşmanı istediler. Ve geri döneceğine . Sen hiçbir zaman bir işi yarım bırakan biri olmadın."

Nemli ter sırtını ürpertti. Neve ellerini geceliğinin eteğinde düğümledi, Solmir'in yüzüğünün iri gümüşü başparmağının üzerinde kayıyordu.

"Sana güvendiler," diye tekrarladı Leviathan, "ama sanırım bu onlara geri tepecek. Gölgeyi bir balığın suya alışması gibi benimsedin, tabirimi mazur gör. Ama boğulacağını sanmıyorum Neverah Valedren."

Neredeyse kederli tonu olmasaydı, rahatlatıcı olabilirdi.

Birdenbire mağara öylesine şiddetli bir şekilde sarsıldı ki Neve neredeyse oturduğu yerden yuvarlanıyordu. Sahte ziyafeti taşıyan tabaklar sarsıldı, bardaklar yere düştü. Yerde yuvarlandılar, şarap tekrar bulanık deniz suyuna dönüştü.

Neve titreme azalana kadar ellerini masaya dayadı. Sarsıntı geçince de telaşlı bir bakışla

Leviathan. "Başka bir deprem mi?"

"Keşke bu kadar basit olsaydı." Tanrı sandalyesini düzeltti, sarsıntılı hareketlerle yosun ipleri arasından geçerek Leviathan'ın gerçek şekline geri döndü. Oturdu, sonra avuç içi yukarı bakacak şekilde masaya bir elini uzattı. "Bu bir deprem değildi. Bu bir spazmdı."

Arkasında, loşta, Leviathan'ın devasa formu, gri yüzgeci ve siyah gözüyle çalkalanıyordu.

"Ölüyorum," dedi Leviathan basitçe. "Ölüm sancılarımın büyüsyyle hepimiz Sanctum'a çekiliyoruz."

Gerçekçi, kesin. Neve'in bütün vücudu uyuşmuştu. Solmir'in mercan hapisanesinde ona söylediklerini, Leviathan'ın ölümünün Gölgeler Diyarı'nın dengesini nasıl tamamen bozacağını, çözülmesini nasıl hızlandıracağını düşündü. Saatin tik taklarında kalan süreyi büyük ölçüde kısaltacaktı.

Ve Solmir'in ne yapmayı planladığını, Neve'i onlara bir araç olarak vermediğine göre Kralları nasıl yok etmeyi planladığını hâlâ bilmiyordu.

Kafasının içinde dönen panik dolu düşünce girdabına aldırmayan Leviathan masanın diğer tarafına uzandı ve Neve'in hâlâ tanrı kemiğini tutan elini tuttu. "Olmasını istediğim şey şu: Öldür beni Neverah. Krallar yapmadan önce gücümü em."

"Neden?" Buz gibi dudaklardan döküldü.

Tanrının ona bakışı neredeyse acır gibiydi. "Çünkü ruhun bunu kaldırabilir."

Bir başka sarsıntı zeminde yankılandı, yere doğru hınzırca bakan sarkıtlardaki suyu salladı, masayı ve üzerine yığılmış bolluk illüzyonlarını salladı. Neve sabit durmak için masanın kenarına tutunarak Solmir'i hâlâ tutan mercan hapisanesine doğru baktı; en tepede, Leviathan'ın dokunaçlarının onu dışarı çıkarmak için kıvrıldığı yerde bir çatlak belirdi ve yavaşça aşağıya doğru yayıldı.

Leviathan kıpırdamadan duruyordu, kızın eli hala elinin içindeydi.

Tanrı kemiği hâlâ avucunun içindeydi. O ölü gözlerle ona baktı ve arkasında, tanrının gerçek şekli titredi, devasa gri cüssesi sisin arasından parladı.

"Yakında orada olacağız, Neverah." Eşit ve sakin, hiç de ölmekte olan bir şey gibi değil. "Kız kardeşini takip etmemeyi seçtiğinde yolunu da oldun. Bunun yerine Kalp Ağacı'nı içine çekmeyi, onu taşıyabileceğin bir şey haline getirmeyi seçtiğinde."

Saçlarına örülü anahtar ensesinde soğuk bir etki yaratıyordu. Neve göz ucuyla, mürekkebe batırılmış bir yıldızın parıltısı gibi garip, karanlık bir parıltı görebiliyordu.

"Yolun belli." İskelet parmakları onunkilerin etrafında sıkıştı. "Şimdi geriye kalan tek şey onu takip etmek."

Solmir'in hapishanesindeki çatlak bir iniltiyle genişledi. Kanlı, gümüş halkalı bir el dışarı fırladı ve kayayı pençeledi. "Neverah!"

"Sana inanıyor," diye mırıldandı tanrı. Mağarayı sarsan bir başka gümbürtü. İlahi bir şeyin ölüm çingirakları, onu yavaşça yıkıma götürüyor, çürümüş büyüünün yerçekimi hepsini kıyamete doğru çekiyordu. "Ve ne olursa olsun, ben de öyle."

Başlarının üzerinde hareketsiz duran okyanus değişiyordu. Neve ona doğrudan bakamıyordu; sanki iki ince resim üst üste konmuş da çizgiler birbirine karışmış gibi bulanıktı. Karanlık denizdi, ama aynı zamanda neredeyse piramit şeklinde, bir dağın içi boş gövdesi gibi devasa bir mağaranın içiydi. Duvarlarda kemikler sıralanmıştı, kocaman kemikler, bükülmüş kemikler.

"Zaman azalıyor Gölge Kraliçe." Leviathan'ın sesi hâlâ sakindi ama parmaklarının derisindeki ısırtığı sıkılaştı. "Ya benim gücümü alırsın ya da onlar."

Daha canavarca ol, yoksa Krallar olur.

Ruhun bunu kaldırabilir.

Zihninde bir tekrar, Leviathan ilk kez sessiz konuşuyordu. Düşüncelerindeki sesi, bedeni kadar büyüktü ve bu, denemek için başını ağrıtmaya neden olan bir şeydi

içermek için.

Bir tanrının size inanmasının güçlendirici bir yanı vardı.

Neve parmaklarını kemiğin etrafına kapattı. Elini Leviathan'inkinden kaldırdı. Ceset-kukla arkasına yaslandı, bekledi. Mağaranın arkasındaki ölmekte olan gerçek tanrının çalkantısı bile durgunlaştı, o kocaman siyah göz ona sabitlendi.

"Nasıl?" diye mırıldandı.

"Boğazına bir bıçak yeterli olacaktır." Kuklanın gülümsemesi genişledi. "Birbirimize deniz yosunundan daha fazlasıyla bağlıyız."

Bunun üzerine Neve masaya doğru hamle yaptı ve tanrı kemiğinin sivri ucunu Leviathan'ın boynuna geçirdi.

Dinginlik. Ayaklarının altında her zaman var olan o gürültüyle, kırılan bir dünyanın hafif titreşimiyle o kadar uzun zaman geçirdikten sonra bu çok derin bir şeydi.

Ceset kuklanın başı yavaşça arkaya düştü, ölü boynundaki kansız yarık genişledi, başının ağırlığı yarayı çektikçe genişledi, lastikleşmiş eti yırttı. Arkasında, gerçek Leviathan'ın devasa şekli ürperdi, o devasa göz hâlâ ona sabitlenmişti, kapaksız ve bakıyordu.

Kafanın ağırlığı süngerimsi deriyi ve kurumuş siniri yırttı, kemikleşmiş kırılğan kemiği kırdı. Yere düştü.

Ve mağara dünyanın sonu gelmiş gibi sallandı.

Güç, daha önce hiç görmediği kadar vahşi, siyah bir akıntıydı. Gerçek Leviathan'ın ölüm sancıları içinde çalkalandığı mağaranın arka tarafından akıyor, gölge ipleri Neve'e doğru, sanki okyanustan nehre doğru akıyordu.

Ellerini kaldırdı.

Bir kasırga gücüyle ona çarptı, Leviathan'ın gücü parmaklarına dolandı ve sanki bariyer yokmuş gibi derisini kesti. Soğuktu, bir ürperti

Mümkün olduğunu düşündüğünden daha derin bir buz dalgası, her uzvuna, her düşüncesine uyumlu bir karanlık damarı gibi, gelmeye devam eden bir dalga halinde başından aşağı döküldü. Ağzından bir çığlık çıktı ama büyünün gürültüsünden duyamadı, onun yerine en güçlü Kadim Olan'ın gücü içinde bir yuva kurmuştu.

İçindeki son sihir de tükendiğinde Neve yere yığıldı. Dizlerini kabuklarla kaplı zemine vurdu, elleri mercan parçalarının üzerinde kesildi. stnde, mağaranın tavanındaki bir delikten açılan pencerede, deniz ve piramit şeklinde yığılmış kemiklerden oluşan duvar, bazen biri bazen diğeri olmak üzere ileri geri gidip geliyordu. Krallar onları Sanctum'a doğru çekerken, mağaranın taşları inceliyor, neredeyse şeffaflaşıyor, g gücü çekiyordu.

Yere kıvrıldı, karanlık bir tanrısallıkla doldu ve nasıl nefes alacağını hatırlamaya çalıştı.

"Neve!"

Solmir, son bir parçalanmayla özgürlüğüne kavuştu; mercan hapisanesi ikiye bölündü ve elleri kan içinde, yüzünde bir hırıldı, gözleri inanılmaz derecede mavi parlayarak içeri daldı. Kırılan zeminde ona doğru koşarken sarkıtlar tavandan kurtuldu, bakışları başsız kukladan mağara kaybolurken kaya ve kemiğin hızlı etkileşimine doğru ilerledi.

Neve'in hemen üzerindeki tavandan sivri bir kaya parçası koptu. İniltiyi duydu ama kendini hareket ettiremedi; uzuvları çok ağır, sihir, karanlık ve soğukla dolu hissediyordu.

nce zerine bir şey düştü, taştan daha yumuşaktı ama çok fazla değildi. Solmir onun üzerine uzandı, kollarını ortasına doladı ve yuvarlandı, düşen sarkıt Neve'in bulunduğu yere çarpmadan saniyeler önce her ikisini de yoldan çıkardı. Solmir Neve'nin tepesinde, elleri Neve'nin omuzlarında, gözlerinde şok, korku ve dehşetle yere indiler.

"Ne yaptın, Neve?" Sessizce sordu. Yüzündeki ifadeden cevabı zaten bildiği anlaşılıyordu.

Tüm dikkati onun üzerindeydi; gözlerinin mavisinde, elmacık kemiklerinin hançer keskinliğinde, alnındaki buruşuk yara izlerinde. Etraflarındaki dünya değişirken, kayalar yok olana kadar kaybolurken, deniz sadece bir anı olarak kalırken, o onun hareketsiz noktasıydı.

Güç gücü çekiyordu ve onlar da bu çözülen yeraltı dünyasında kalan en güçlü şeye çekilmişlerdi.

"Onun ne yaptığını biliyorsun, evlat."

Bu tanıdığı ses değildi, Yılan'la birlikte mağarada duyduğu ses de değildi Daha derinden, daha çakıllı, sanki bir boğaz yerine topraktan çıkıyormuş gibi. Ama tempo aynıydı, kraliyet kibri, fazla dostça bir ton.

Valchior alçak sesle ve yuvarlanarak güldü. "Tam olarak düşündüğümüz şeyi yaptı."

Otuz Birinci Bölüm

Raffe

Eammon günlerdir uyumamış gibi görünüyordu. Manastır odasının gölgeleri arasında Raffe onun kapıya yönelmeden önce Red'in alına bir öpücük kondurduğunu gördü. Kapıyı usulca arkasından kapattı ve bir elini yüzünde gezdirdi. "Neve'i gördüğünden beri ilk kez bu kadar derin uyuyor. Sanırım en azından bunun için minnettar olmalıyım. Karaya bağlı bir yatakta daha iyi dinlenecektir."

Raffe odanın karşısındaki duvara yaslanarak, "Burada sıkışıp listeye eklenecek iyi bir yanı var," dedi.

"Listede kaç şey var?" "Şimdilik bir tane."

Kurt muhtemelen kahkaha olması gereken ses çıkardı. "Kulağa doğru gibi geliyor." Ağır yara izleri olan bir eliyle büyüünün etkisindeki gözlerini ovuşturdu. "Kayu ne zaman başka bir gemi bulabileceğimizi söyledi mi?"

"Şimdi ana limana gidiyoruz," dedi Raffe. "Yarın sabaha kadar bir tane bulmuş oluruz. Belki bu gece bile -Bu noktada, Valleyda'ya bir salla dönmeye hazırım. Ya da birinin yedek yatağıyla."

"Sen de ben de," diye mırıldandı Eammon. Ama Raffe bu düşünceyle yüzünde beliren yeşil tonun sadece orman büyüünden kaynaklanmadığını düşündü.

"Başka bir şey söyledi mi?" Raffe sessizce sordu. "Neve hakkında mı?"

Gemideki o gece, cebindeki anahtar onu... başka bir yere çekmeden hemen önce Red'i terk ettiğinde... en hafif deyimiyse kaotikti. Red ve Neve'i bir araya getiren güç her neyse, Red'i fiziksel olarak alıp götürmüştü.

altın bir parıltıyla yok olup gitti.

Bunun olduğunu gören tek kişi Raff'e'ydi; pruvadaki denizci dikkatini vermemiştir. Ve Raff'e aslında olayın sadece bir kısmını görmüştü. Merdivenden aşağı inerken kıvılcım gibi görünen bir yağmur görmüş, gök gürültüsü gibi bir ses duymuştu, hava kısa süre önce boşalmış bir boşluğu doldurmak için içeri hücum ediyordu. Güverteye geri çıktığında Red gitmişti.

Ve Raff'e'nin şansı çok kötü olduğu için Eammon gelip onu kontrol etmek için o anı seçmişti.

Kurt'un çılgına döndüğünü söylemek hafif kalırdı. Gözleri yeşil renkte parlıyordu, içlerinde hiç beyaz yoktu ve güvertede dolaşırken parmaklarının ucundan sarmaşıklar fışkırıyor, kızın adını sayıklıyordu, kızın bir şekilde düşüp düşmediğini anlamak için kendini denize atmasına yarım saniye kalmıştı.

Neyse ki Red'in yokluğu kısa sürdü. Sersemlemiş ve ağlamaklı gözlerle ayrıldığı aynı altın ve gök gürültüsü kazasında geri döndü ve dizlerinin üzerine çöktü, elleri anahtarının etrafında kıvrıldı. "Onu gördüm," diye fısıldadı kırık bir sesle. "Onu gördüm."

Sadece bir kişi olabilirdi. "O iyi mi?" Raff'e ilerlemeye başladı, kelimeler çıkma telaşıyla dilinde birbirine dolanıyordu. "Onu nasıl ? Ne yapacağız?"

..

Ama sonra Red'in yüzü hıçkırıklara boğuldu ve başını Eammon'un omzuna gömdü. Raff'e hiçbir cevap alamayacağını biliyordu ve zaten sorular sormaya da pek hevesi yoktu.

Şimdi, Rylt'te Red'in kapısının önünde, Eammon sadece içini çekti, elini yüzünden çekti. "Bir ağaç olduğunu söyledi," dedi. "Anahtarın onu devasa bir ağacın olduğu bir yere götürdüğünü ve Neve'in orada olduğunu söyledi. Sanırım Kalp Ağacı."

"Ve geri dönebilir." Raff'e, Kiri'nin sözlerinden bir anlam çıkarmaya çalışırken başını duvara yasladı, deli bir rahibenin saçmalıklarıydı bunlar.

gölgelerin içine doğru takip etmeleri gerekiyordu. "Geri dönebilir ama Neve'i kendisiyle birlikte geri dönmeye zorlayamaz."

Eammon Başını salladı. Onun gözler eğimli Raffe'nin Yeri düşünceli bir şekilde. "Red, Neve'in orada kalmayı seçtiğini söyledi, Raffe."

Omurgası sertleşti. Kiri o dairesel ve yarı deli haliyle bunu söylemişti ama bunu Red'den duymak daha gerçekçi gelmişti. Reddedemeyeceği kadar katı bir şekilde. "Bunu neden yapsın ki?"

Kurt rahatsız bir şekilde omuz silkti. "Yarım kalan bir iş hakkında bir şeyler söyledi. Başladığı işi bitirmeden gidemeyeceğini söyledi." Bir duraklama. "O ve Solmir Kralları öldürmeye çalışıyorlar."

Raffe'nin midelerini bulandırdı ama şaşkınlıktan değil. Tabii ki buydu. Elbette öyleydi. Neve onu ağaçlara bağlayan tüm o karanlık damarları içeri doğru çektikten sonra, ölmekte olan korunun çalkantılı fırtınasına sürüklenirken Solmir'in bağırışını hatırladı. Nasıl anlamadıklarını. Bunun çok daha kötü olacağı hakkında.

Bu her zaman krallarla ilgiliydi. Canavarlar, tanrılar ve onları barındıran ya da hayatta kalmaları için bırakılan dünyalar hakkında.

Gölgeler lanet olsun ona, bir içkiye ihtiyacı vardı.

"Bu neden onun sorumluluğu olsun ki?" İstemedenden de olsa sesi yükseldi. "Sen ve Kızıl orman tanrılarısınız, Neve neden bunun içine çekiliyor?"

Eammon kapalı kapıya anlamlı bir bakış fırlattı ve Raffe sakinleşmeye çalışarak derin bir nefes aldı. "Neden ona yardım etmesi gerektiğini düşündüğünü anlamıyorum."

Bir lanet gibi çıkmıştı ağzından ve Eammon'un tuhaf gözlerindeki ifade de bunu onaylar nitelikteydi. İkisi de Solmir'e karşı sevgilerini kaybetmemişti.

"Neve'i iyi tanımıyorum," diye sözünü kesti Kurt. "Ya da hiç tanımıyorum, gerçekten, senden ve Red'den duyduklarım dışında. Ama işleri kendi sorumluluğu haline getirecek birine benziyor. O ve kız kardeşi bu yönden birbirlerine benziyorlar."

"Lanet olası kurtarıcı kompleksleri," diye mırıldandı Raffe.

Eammon homurdandı. Kollarını kavuşturarak Raffe'nin yanındaki duvara yaslandı. "Sorumluluk alma ihtiyacına aşınayım," dedi sessizce. "Senden önce gelen her şeyi düzeltmek zorundaymışsın gibi hissetmeye. Özellikle de başkalarına zarar veren hatalar yaptığınızda."

Raffe sinirsel enerjisini boşaltmak için ayağını yere vurdu ama cevap vermedi. Ormanda kaybolan İkinci Kızları düşündü. Karanlık bir tapınaktaki kanlı dalları düşündü.

Bir an sonra Eammon döndü ve kapıya doğru baktı. "Ona biraz su getireyim diye düşündüm." Sessizdi, sanki aralarında sağlam bir meşe olmasına rağmen Kızıl'ı uyandırabileceğini düşünüyordu. Belki de uyandırabilirdi -Kurtlar Raffe'nin tam olarak anlayamadığı bir şekilde birbirlerine bağlıydılar. "Uyandığı zaman için."

Raffe'nin onun bir yanıt beklediğini anlaması bir anını aldı. Gitmek için başka birinden eğik bir şekilde izin istiyordu. Aksi takdirde Eammon burada öylece duracak, kapıya bakacak ve içeriden gelecek herhangi bir uyanıklık işareti için kulaklarını dikecekti.

"Bence bu iyi bir fikir." Raffe koridorun aşağısını işaret etti. "Mutfak şu tarafta, sağda. Kısa merdivenin sonunda."

"Ben bulurum." Kurt ona döndü, aynı anda ormanın tüm renklerine bürünmüş gibi görünen gözlerinde düşünceli bir bakış vardı. "Neve'in seçimi onunla ilgili, Raffe. Başkasıyla değil."

Sen değil, söylenmemiş eklentiye astım.

"Biliyorum," diye Raffe. Ama tadı ince ve acıydı.

Eammon başıyla onayladı ve koridordan mutfığa doğru ilerlemeden önce kapıya bir kez daha baktı.

Raffe içini çekti, bir elini kısa saçlarının üzerinde gezdirdi ve başının arkasını duvara vurdu. Bir, iki, üç kez, üzerinde durmak istemediğı her şeyi nazıkçe aklından uzaklaştırmaya çalıştı. Onları düşünmeyi bırakmayı başarmıştı - en azından Red'e anlattığı o geceden beri

Artık Ağaç'ı hayal etmiyordu ama Tapınak' Neve'le ilgili düşünceleri öne çağırması, anılarını birbirine bağlaması gibi, burada onları uzakta tutmak zordu.

Ona değer veriyordu. Hem de derinden. Ve son zamanlarda tüm bunlara karıştığı için kendine lanet etse de, bu pişmanlıktan çok öfkeyle ilgiliydi. Onun için orada olmaktan, Meducia'ya geri dönüp tüm bu durumdan kaçınabilecekken Valleyda'da kalmaktan pişman değildi. Onu geri getirmeye çalıştığı için de pişman değildi.

Ama kahretsin, bir şey basit olsa ne güzel olurdu.

Ryltish Tapınağı, merkezdeki odadan ayrılan üç koridordan ibaret boş bir yapıydı: sağda, keşfetmek istemediği bir Tapınak, ortada manastır odaları, banyo ve mutfak, solda ise tozla kaplı kubbeli bir amfitiyatroya açılan ve görünüşe göre çok az kullanılan bir koridor. Dünyanın Tarikat'tan uzaklaştığının, onlar için hiçbir şey yapmayan Kralların kolektif bilinçten gittikçe uzaklaştığının bir işaretiydi bu.

İyi ki kurtulduk.

Raffe ön kapıya doğru yöneldi. Kayu onunla orada buluşacaktı ve sonra birlikte limana gidip sonsuz gibi görünen para kaynağıyla başka bir gemi kiralayacaklardı.

Kapının hemen dışında bekliyordu, kollarını kavuşturmuş, vücudu gergindi. Buraya geldiklerinden beri Kayu kendini sımsıkı tutuyordu, sanki Tapınağın baskıcı atmosferi onun omuzlarına diğerlerinden daha ağır gelmişti. Raffe kapıyı iter itmez döndü ama gözleri onunkilerle tam olarak buluşmadı. "Hazır mısınız?"

"Sanırım." İkisi de birbirlerine bakmamaya kararlı bir şekilde adım atmaya başladılar. Çiçeklerle dolu kapıyı geçtikten sonra Raffe başparmağını omzunun üzerinden geriye doğru salladı. "Peki en son ne zaman buradaydın? Tapınağa oldukça aşına görünüyorsun."

Adımları tekledi, irkilmiş gözlerini ona çevirirken siyah saçları arkasına savruldu. "Ne demek istiyorsun?"

"Burada okuduğunuzu söylemişsiniz. Valleyda'ya gelmeden önce."

"Ah." Kayu başını salladı, yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim. Geldiğimizden beri dikkatim dağınık. Burası tüylerimi diken diken ediyor."

Homurdandı. "Benimki de öyle."

"Burada bir ay okudum." Düşünüyormuş gibi dudakları yana doğru kıvrıldı. "Diller. Ryltish rahibeleri, ülkenin yüzyıllar önce konuştuğu eski lehçeleri hatırlayan son kişilerden bazıları."

"Öğrenmek istemek garip bir şey gibi görünüyor."

"Öğrenmeyi sevdiğin zaman değil." Ama bunu sessizce söyledi, sanki bahsettiği dikkat dağıtıcı şey hâlâ etkisini sürdürüyormuş gibi.

Tapınaktan uzaklaştıkça Kayu gevşedi. Yelken açtıkları rıhtım, onlar yaklaştıkça daha da kalabalıklaşan ana limanın kıyısındaydı. Özellikle bu liman ticaretten çok seyahat içindi, bu yüzden gemilerin çoğu onları buraya getiren gibi kadırgalardı, ancak birkaç büyük gemi de suda boşta duruyordu.

Düşüncelere dalmış olan Raffe, Kayu'nun önden gitmesine izin verdi. Şimdi ne yapacağından emin değildi -artık her şey Neve'e bağlıydı, artık onu geri getirmenin kendi kararı olması gerektiğini biliyorlardı. Sadece beklemek bir seçenek gibi görünmüyordu ama başka ne yapabilirdi ki? Herhangi biri başka ne yapabilirdi?

Kiri ve diğer rahibeler bile Gölgeler Diyarı'nda neler olduğunu ve burada nasıl yankılandığını görmek için durgunluktan memnun görünüyorlardı. Neve ve Solmir'in başarısızlığa uğramasını, Kralların daha önce yaptıkları gibi dünyayı ele geçirip yönetmesini bekliyor olmalı; aksi takdirde bu konuda bir şeyler yapıyor olmazlar mıydı? Kiri Krallarla konuşabilirdi - en azından Raffe'nin onun revirdeki saçmalıklarından, Kızıl'la seçimler ve Gölge Kraliçeler hakkında konuşmasından anladığı buydu

-Ama o sadece orada yatıyordu. Bekliyorum. , sadece

Bekliyorum.

Avuçlarını kaşındırdı. Böylesine büyük bir risk, mutlak bir çaresizlikle bastırılmıştı.

"Görünüşe göre tanrılar böyledir," diye mırıldandı nefesinin altında. Bir kadeh şarap için gerçekten adam öldürebilirdi.

Kayu hedefini çabucak buldu; yelken açtıklarından daha küçük bir kadirgasi olan, yaşlı ve kır saçlı bir kaptan. O anlaşmayı yaparken Raffe geride durdu, kas gücü rolüne büründü ve onun beyin olmasına izin verdi. Bir eli hançerinin kabzasındaydı -Tor'unu Valleyda'da bırakmıştı; Lyra etraftayken bu şeyle ilgili ilkel becerisi utanç vericiydi- ve bir Meducian Konsey Üyesi'nin oğlundan ziyade kiralık bir muhafız gibi görünmeye çalışarak Kayu'nun arkasından ilerledi. Güzel ceketi ona şimdiden bazı bakışlar kazandırmıştı ve muhtemelen kimsenin dikkatini çekmemenin daha ihtiyatlı olacağını düşündü.

"Altı kişiyiz," dedi Kayu ısrarla. "Yarın sabah olabildiğince erken saatte."

"Sadece altı tanesi size ekstra ücrete mal olacak," dedi kaptan. Eksik dişlerle dolu bir sırıtışla parladı. "Floriane'a kadar gitmek için limandan on kişiden aزیyla ayrılmam. Yolculuğa değmeli."

Bu bir yalandı; arkasında suda sallanan kadirga, ambarda üst üste uyumadıkları sürece on yolcu taşıyamazdı. Kayu bunu biliyordu, Raffe de ağzının aşağı doğru çekilmesinden anlamıştı ama itiraz etmedi. Onun yerine belinden bir çanta çıkardı ve paraları saymaya başladı.

"Güneş doğduğunda hazır ol," dedi son parayı kaptanın budaklı eline bırakırken. "Ve yolcu sayısını unutma."

"Evet." Kaptan, her ne kadar fiyatı söylemiş olsa da, eline tutuşturulan para miktarı karşısında şaşırılmış görünüyordu. Kalabalık limana kaçamak bir bakış atarak paraları paltosunun cebine soktu. "Güneş gökyüzünü ilk yaladığında, bekliyor olacağım. Altı yolcu için." O

Elini sıkmak için uzattı.

Kayu onu kavradı. Kayu elini çektiğinde kaptan küçük bir şaşkınlık homurtusu çıkarmış, Kayu'nun herhangi bir gücünden çok yaşadığı şok nedeniyle öne doğru çekilmişti.

"Yüzlerden anlarım," dedi sesi alçak perdeden. "Ve eğer anlaşılmamıza sadık kalmamaya karar verirsiniz, hayatınızı çok rahatsız edebilecek yerlerdeki arkadaşlar. Sadece bilmeni istedim."

Raffe'nin gözleri irileşti, ama kaptan ona doğru şaşkın bir bakış fırlattığında, yüz ifadesini soğukkanlı hale getirmeye çalıştı.

"Sana söz veriyorum," dedi kaptan, parmakları Kayu'nun elinden kurtulmak için kıvranırken. "Gün doğumu, altı yolcu, Tapınak rıhtımında."

"Görüşürüz o zaman." Kayu topuklarının üzerinde döndü. Raffe de onu takip etti. Omzunun üzerinden baktığında kaptan elini sallıyordu, sanki Kayu'nun tutuşu kan dolaşımını durdurmuş gibiydi.

Limanı geride bıraktıklarında, Raffe hızla yürüyene kadar hızlandı. "Sıkı pazarlık yapıyorsun."

"Mecburdum." Kayu gülümsemeye çalıştıysa da başaramadı. "Dikkatli olmazsan denizciler seni şaşı yapar. Bizi buraya getirenlere ödemek zorunda kaldığım parayı görmeliydin."

Yeterince sağlam bir cevaptı; yine de Raffe tekrar hızlandı, onu solladı ve sonra yüz yüze gelecek şekilde dönerek ileri adımlarını durdurdu. "Kayu."

Dolgun dudakları birbirine yapıştı, koyu renk gözleri sonunda onunkilerle buluştu. "Raffe."

"Bana ne olduğunu söyle."

"Hiçbir sorun yok." Kalp şeklindeki yüzünde bir şey kırmızılaştı. "Neden, ruh halim bozulursa yemek biletini geri çevireceğimden mi korkuyorsun? Benim hakkımda pek iyi düşünmediğini biliyorum ama ben bundan daha güvenilirim."

"Kayu," dedi tekrar, çünkü onun adı, bu duygu her neyse onu tutmak için gerçekten bildiği tek . Kızgınlık,

Evet, ama aynı zamanda endişeliydi ve sadece kendisi için değil.

Hiçbir şey söylemedi, gözlerini onunkilere dikmişti. Avucunun altında kaslarının titrediğini hissedene kadar elini omzuna koyduğunu fark etmemiştir.

Raffe yutkundu. Sonra elini bıraktı. "Para için endişelenmiyorum," dedi. "Senin için endişeleniyorum."

Ağzı buruştu; buna hangi duygunun neden olduğunu anlayamadı. Kayu bir nefes aldı, gözlerini ondan kaçırdı. Düşünceler gözlerinin arkasında yarıştı.

"Sorun burası," dedi sonunda, yumuşak bir sesle. "Burada hiç hoş anılarım yok."

"Tapınakta mı?"

Başını salladı, şelale gibi siyah saçları okyanustan esen rüzgârda dalgalanıyordu. "İyi şartlar altında gelmedim." Neredeyse bir fısıltıydı, sanki kabul etmek istemediği bir şeymiş gibi. "Babam... beni evlendirmek istedi. Zaten dört karısı olan ve her biri evlendikten altı ay sonra gizemli bir şekilde ölen vahşi bir adamla. Ben üçüncü kızıyım. Benim tek değerim evliliğim, İmparator'a ne kadar para, güç ya da stratejik nüfuz getirebileceğim."

Başını salladı, anlatılanları bir araya getirdi. "Yani kaçmak için buraya geldin -seyahate başladın, başka bir yerde okudun."

Yüksek, sert bir kahkaha. "Aşağı yukarı." Kayu omuz silkti. "Evliliği reddettiğim gece bir gemiye kaçak bindim. Nereye gittiği umurumda değildi. Beni buraya getirdi ve olaylar..." Durdu, yutkundu. Gözlerinin arkasında bir başka hızlı düşünce parıltısı, hesaplama, açıklamak istediklerini hesaplama. "Yapmam gerekeni yaptım. Tapınağa sığındım. Burada geçirdiğim zamana dair anılarım pek iyi değil."

Ablası Amethya, ailesinin seçtiği bir adamla evlenmişti. Ama adam son derece zengin olmasının yanı sıra kibar, komik ve yakışıklıydı ve Raffe ailesinin başka türlü bu evliliğe razı olmayacağını biliyordu. Sevdiği birini bir başkasıyla evlenmeye göndermeyi hayal bile edemezdi.

tehlikeli olduğunu biliyordu. "Ve baban... hala nerede olduğunu bilmiyor mu?"

Çenesini eğdi; saçlarını endişeyle kulağının arkasına sıkıştırdı. "Yapsa bile," diye mırıldandı, "fark etmez. Bana dokunamaz."

Sözcükler kabadayılıkla dolu olabilirdi, ama onları söyleme şekli neredeyse pişmanlık doluydu. Raffe kollarını kavuşturarak başını salladı. "Kötü anılar barındıran bir yerde olmak zor," dedi. "Anlıyorum."

"Öyle mi?" Hâlâ çok yumuşak, çok sessiz. Ama Kayu arkasına bile bakmadan yanından geçip gitti.

Kum tepelerini tekrar aştıklarında, Fife ve Lyra çitin yanında durmuş, sessizce konuşuyorlardı. Bir tür oyun oynuyor gibiydiler -Lyra bir bitkiyi işaret ediyor, Fife da ona bir isim veriyordu.

"İplikçi yosunu." Fife elindeki dumanı tüten çaydan bir yudum aldı, anlaşılan mutfağı bulmuştu. Lyra'nın parmağı hareket ederek çitlere yapışmış başka bir yosun türünü işaret etti. "Queenscarpet." Bir diğeri, bu seferki yerdeydi ve çiçeklerle bezeliydi. "Denizkızı saçı."

"Gerçek şeylere hayali şeylerin isimlerini vermelerinden nefret ediyorum." Kayu'nun yüzündeki güneşli gülümseme ve rahat kahkaha maskesi, limanla kum tepeleri arasında bir noktada tekrar düşmüştü; Rylt'in kıyısına ayak bastıklarından beri eksikliğini hissettiği maske. Kollarını çitin üzerine dayadı ve söz konusu bitkiyi görmek için eğildi. "Tutarsız görünüyor."

"Deniz kızları gerçek değilse tabii?" Raffe, Kayu'nun duruşunu taklit etti, ancak aralarındaki mesafeyi dikkatli bir şekilde korudu. "Dürüst olmak gerekirse, bu noktada şaşırmazdım."

"Eğer öyleyse, bundan haberim yok." Lyra eğildi ve işaret çiçeklerden birini kopardı; küçük, soluk mavi yapraklar yeşil bir saptan sarkıyordu. "Belki de denizden ayıramayacak kadar akıllıdırlar. Karada işler çok daha karmaşık görünüyor."

"Kurtarılması gereken bakireler ve

kırılması gerekiyor," diye mırıldandı Fife yanında. Kalçasıyla ona çarptı ve minik çiçeği kulağının arkasına sıkıştırdı.

Kayu'nun gözleri aralarında gidip geldi, parlak ve sorularla doluydu. "Siz ikiniz..."

Raffe'nin kaşları kalktı, bakışları ona doğru kaydı, sonra tekrar Fife ve Lyra'ya döndü. İki Wilderwood sakini birbirlerine baktı, konuşmadan anlaşıyorlardı.

"Şey," dedi Fife, çayını bırakıp Lyra'ya kaşlarını çatarak. "Seni seviyorum. Ama bunu biliyorsun."

"Ben de seni seviyorum," diye yanıtladı Lyra. Uzandı, denizkızı saçı çiçeğini şakağına değecek şekilde ayarladı. Kayu'ya baktı ve omuz silkti. "Ben romantizmden hoşlanan biri değilim. Ya da çoğunlukla seks. Ama biz birbirimizi seviyoruz. Hep sevdik." Fife'a alaycı bir gülümseme verdi. "Bu noktadan sonra hep seveceğiz."

"Büyük bir üzüntüyle," dedi Fife. Ama uzanıp parmaklarını Lyra'nın parmaklarının arasından geçirdi, yumuşak ve kolay bir şekilde.

Aralarındaki tek bağ buydu, sağlam bir dostluk ve kenetlenmiş eller. Öpücük yoktu, Raffe'nin bildiği anlamda romantik bir aşk belirtisi de yoktu. Ama Lyra ve Fife'ın aşkı bundan daha derinmiş gibi görünüyordu. Farklı türde bir aşk, onlara mükemmel bir şekilde uyarlanmış bir aşk.

Raffe son zamanlarda aşk kavramı konusunda kendini çok yetersiz hissediyordu.

Dördü sessizlik içinde durdu. Kumsalın aşāğısında bir martı öttü.

Kayu doğruldu, koyu parlak gözlerini yosunlardan Raffe'ye çevirdi. Yüzünde umut, kırılğanlık ve çelik arasında bir yerde, okunamayan bir ifade belirdi. "Geliyor musun?"

Aşk ve anlamadığı şeyler hakkındaki düşüncelerinin sisinde kaybolmuş olsa bile Raffe onun ne demek istediğini, sorduğu sorunun ardındaki soruyu yakaladı. Rahatlık, sıcak bir şey, bir anlığına düşünmemek için bir yer ihtiyacı.

Kayu tapınağa doğru yürümeye başladığında, yürüyüşünde özel bir kararlılık vardı, Raffe onu takip etti ve bunun ne anlama geldiğini biliyordu.

Arkasında, Fife ve Lyra'nın seslerinin mırıltısı, rüzgâra, martılara ve dalgaların kıyıya vuruşuna karşı nazik, sadece ikisinin paylaştığı gizli bir dildi.

Raffe, Kayu'yu tapınağın kapısından geçip koridordan aşağıya, küçük manastır yataklarının bulunduğu küçük manastır odalarına, en azından bir gece kalacakları belli olduğunda kendisi için talep ettiği odaya doğru takip etti. Vücudu bunu bilse de bir sonraki adımın ne olacağını düşünmedi. Düşünmesine hiç izin vermedi.

Zihninin sakinleşmesine izin vermek güzeldi. Bir süreliğine geri kalanının kontrolü ele almasına izin vermek.

Kapı arkalarından kapandığında Kayu döndü. Ufak tefekti, burnu neredeyse adamın göğüs kafesiyle aynı hizadaydı ve gözleri adamın yüzüne bakmak için eğildiğinde göz bebekleri çoktan büyümüştü. Kız kabarık gömleğini, pantolonunu ve çizmelerini çıkarıp solgun ve çıplak bir halde karşısında durduğunda Kayu'nun nefesi göğsünde düğümlendi.

" zaman oldu," diye fısıldadı. "Ben de öyle," diye yanıtladı Raffe.

Kayu onu öptü ve kızın tadı baharat ve çiçek gibiydi. Elleri, siyah bir perde gibi teninin üzerinde dolaşan, inanılmaz derecede ipeksi saçlarında gezindi.

"Bir şey ifade etmek zorunda değil." Uzaklaştı, gömleğini başından çekti, ellerini göğsünün maun düzlemlerinde gezdirdi. "İstemediğin hiçbir anlama gelmek zorunda değil."

Rahatlık. İkisi de bunun peşindeydi. Onu tekrar öperken, elleri kalçalarına ve daha aşağılara inerken kendine söylediği şey buydu. Rahatlık hiçbir şey ifade etmiyordu, değil mi? Bunu daha önce de yapmıştı, teselliden daha derin bir şey olmadığını bilen, kalbinin başka yerde olduğunu bilen ve aldırmayan başka insanlarla. Bu, biraz soluklanmaya ihtiyaç duymanın ötesinde bir anlam taşımıyordu. Raffe'nin aşk hakkında bildiği çok az şey vardı ama bunu biliyordu.

Peki ya daha fazla bir şey ifade ediyorsa? Eğer bu bedenlerin yaptıklarının ötesinde bir şeyse, ne

Bu onun için ne anlama gelirdi? Neve için mi?

Şu anda, Kayu o küçük manastır yatağına, sıcaklığa ve ipeğe sırtını dayamışken, martılar ötüp dalgalar dışarıya vururken, Raffe pek de umursamadığını fark etti.

Sonra uyuyakaldı. Bir dairenin iki yarısı gibi birbirlerine doğru kıvrıldılar, aralarında boşluk vardı, tek temas noktası Raffe'nin belinin kıvrımındaki avuç içiydi. Saçları alnına dökülüyor, nefesinin akımına kapılıyordu. Elini itmek için kaldırdı ve Kayu başını yastığına daha fazla gömmek dışında kıpırdamadı.

Raffe doğrulup elini yüzünde gezdirdi. Kendini daha iyi hissediyordu - gerçekten de bir süredir böyleydi - ve şimdi akli başına gelmeye başlamıştı, o bitmek bilmeyen endişe çalkantısı. Bunu bir saatliğine bir kenara bırakmak iyi gelmişti. Onunla birlikte bunu bir kenara bırakmak güzeldi.

Ancak ertelemeler uzun sürmedi.

Bir an hareketsiz kaldı, suçluluk duygusunu bekledi, Neve'in yüzünün göz kapaklarının arkasına resmedilmesini bekledi. Ama gelmedi. Kendini sıcak ve durgun hissediyordu ve evet, hâlâ endişeliydi ama hiçbir parçası suçluluk duymuyordu.

Bu bir rahatlama olmalıydı. Neve'le aralarındaki aşkın arkadaşlıktan öte bir şey olup olmadığı sorusuna nihayet bir cevap. Bunun yerine, yanındaki kadının şeklinin acımasızca farkında olan Raffe, bu farkındalığın tüm durumu daha da karmaşık hale getireceğinden korkuyordu.

Bir şey ifade etmek zorunda olmadığını söylemişti. Keşke olmasaydı.

Kayu uykusunda kıpırdandı, dolgun dudaklarında hafif bir gülümseme kıvrıldı. Krallar, o çok güzeldi. Çileden çıkarıcı, işgüzar ve kendi iyiliği için fazla zeki ama güzeldi.

Avucunun içinde bir iniltiyi bastırdı.

Köşede bir çanta duruyordu. Kayu'nun. Cömertçe işlenmiş kumaş üstünden taşa doğru dökülüyordu. Raffe onu çantaya geri sokmak isteyerek ayağa kalktı; elbise pahalı görünüyordu, tozla kaplı bu zeminde yatarken mahvolabilirdi. Rahibeler temizliğe pek vakit ayırıyor gibi görünmüyordu.

Ve ona tekrar uzanmadan önce Kayu'nun sıcaklığından uzaklaşması gerekiyordu.

Elbiseyi çantadan sonuna kadar çıkardı ve katlayıp yerine koymaya niyetlendi. Ama bunu yaparken yere bir şey düştü. Kaşlarını çatarak onu yerden aldı.

Kağıtlar. Sicimle birbirine bağlanmış. En üstte yazan bir satırı yakalayabildi: Baş Rahibe Hazretleri için.

Nabızı kulaklarında hızlandı.

Raffe, Kayu'nun mahremiyet hakkını merak etmekle vakit kaybetmedi. İpleri dişleriyle kopardı ve notları okumak için çıplak bir şekilde yere oturdu.

Her şeyin üzerine notlar. Hepsi Beş Gölge Tarikatı'na yeni katılan Rahibe Okada Kayu tarafından imzalandı.

Her şeyin kafasında korkunç bir şekilde bir araya gelişi, her şeyin yerli yerine oturmasının verdiği o yırtık pırtık acı, sanki bir kemiğin yerine oturması gibiydi. Kayu'nun diğer rahibeler gittikten hemen sonra aniden Vadida'ya gelişi. Kiri'den gelen mektuba el koyması... Ama aslında mektuba el koymamıştı, değil mi? Muhtemelen en başta onun için yazılmıştı, onun güven çemberine girmek için uygun bir şeydi. Yatağına girmek için.

Krallar. Bu acıttı.

"Bunu ona vermeyeceğim."

İnce çarşafklar Kayu'nun beline dolanmıştı. Adam kitap okurken oturmuş, muhtemelen onu izlemişti. Yine de şimdi bile korkmuş görünmüyordu. Adamın ona zarar vermeyeceğini biliyordu.

Krallar ve tüm gölgeler, o bir aptaldı.

"Buraya sadece babamdan uzaklaşmak için geldim." Sanki bekliyorlarmış gibi, sonunda itirafta bulunduğu için kelimeler hızlıca geldi. "Eğer rahibe olursam, beni eve dönmeye zorlayamazdı. Rylt'in kıtadan yeterince uzakta olduğunu ve politikalarından uzak durabileceğimi düşünmüştüm ama ben geldiğimde buradaki rahibeler çoktan Kiri'nin tarikatına bağlılıklarını bildirmişlerdi, sonra Kiri benden hemen sonra geldi ve benim uzaktan da olsa Vadi tahtı için sırada olduğumu öğrenince-"

"Seni bizi gözetlemen için gönderdi." Raffe yavaşça ayağa kalktı, not sayfaları avucunun içinde sıkılmıştı. "Neve'i bulmak için kaydettiğimiz ilerlemeyi rapor etmen için."

"Hiçbirini göndermedim." Başını salladı, siyah saçları hâlâ çıplak olan omuzlarına dökülüyordu. "Raffe, o notların hiçbirini göndermedim. Yatak odana gizlice girdiğim gün onları almayı bıraktım. Bunların hiçbirini yapmak istemedim. Ben senin tarafındayım."

"Sadece kendi tarafındasın Kayu. Ben aptal değilim."

"Onu tanımıyorsun." Sesinde, çarşafı göğsüne bastırışında neredeyse panik vardı. "Onun ne kadar korkunç biri olduğunu bilmiyorsun, Raffe. Bir yıl daha yaşayamazdım. Bir şeyler yapmak zorundaydım."

"Evet, kesinlikle yaptın." Raffe kâğıtları yere fırlattı, atılmış kaptı ve ters olmadıklarından emin olmak için kontrol etmeden üzerlerine geçirdi. Burada kalırsa, onu dinlerse, onu affedebilirdi. Ve bir gün için yeterince aptalca şey yapmıştı.

"Sana yardım etmek istiyorum, Raffe. I..." Yüzünü siyah saçlarının ardında daha da gizlemek için başını daha da aşağıya eğdi. Konuştuğunda fısıltıyla konuşuyordu. "Krallara karşı sevgi beslemiyorum. Onların ölmesini istiyorum. Neve'e elimden geldiğince yardım etmek istiyorum ve onun geri dönmesini istiyorum. Çünkü onu geri istiyorsun ve mutlu olmayı hak ediyorsun."

Göğsüne uzanıp kalbini çıkarabilirdi, atıyor ve hayat doluydu, ve ellerinde sıkabilirdi. Bu

daha az acıtırdı.

"Yapamam..." Cümleyi nasıl bitireceğini bilmiyordu. Orada otururken, pencereden batan güneşin ışığında çıplak ve yaldızlı, altın teni beyaz bir çarşafı kaplı ve siyah bir nehir gibi saçları varken değil.

O yüzden sözünü bitirmedi. Raffe kapıyı açtı ve koridorda amaçsızca yürümeye başladı, aşık olabileceği hainden başka bir yerde olmak istiyordu.

Otuz İkinci Bölüm

Neve

Aptal küçük kraliçe.

Bedeninin fiziksel bir şey olduğunun sadece belli belirsiz farkındaydı ama yine de irkildi, onu her yönden aynı anda hırpalayan bu sestten uzaklaşmaya çalıştı. Yılan'ın mağarasında duyduğu, onu Solmir'in hilekârlığı konusunda uyaran, başına gelecek her şey için onu uyaran sesin aynısıydı bu.

O zaman dinlememişti. Ve onu buraya getiren her kararı vermiş olmasına rağmen -Kırmızı'nın onu Kalp Ağacı'ndan çıkarmasına izin vermediğinde, yolun onu buraya getirebileceğini bilmesine rağmen-Neve hala cenin topuna kıvrılmak, Valchior'un sesinden ve onun ifade ettiği her şeyden saklanmak istiyordu.

Bunun için çok geç, Neverah. Kafatasının içinden bir kıkırdama geçti, dostça ve sıcak ve bunun için daha da ürpertici. Artık gerçekten işin içindesin.

İrkildi.

Cesur ol, Gölge Kraliçe. Adamın sesinin bu kadar içten olmasından nefret ediyordu. Oyun öyle ya da böyle sona eriyor.

Leviathan'dan aldığı güç, dokunaçlar gibi gölgeler halinde damarlarında kıvrılıp bükülüyordu. Daha önce hissettiği her şeyden, Kalp Ağacı'na giden yolu açmak için kullandığı güçten bile daha fazlaydı. Ezici bir gücün tam sınırındaydı, ya kendine tutunabileceği -ruhuna tutunabileceği- ya da tamamen büyüünün içine düşebileceği devrilme noktasında dengelenmişti.

Daha önce hiç böyle olmamıştı. Solmir'in gölgeli büyü onu alt tehdit ettiğinde dayanmaya çalıştığını görmüştü, ama hiç böyle hissedecek kadar

uzaklaştığını, pençeli parmaklarla kendine tutunmak zorunda olduğunu hissetmek. İlk uyandığında ve korku onu Gölgeler Diyarı'ndan büyü getirmeye zorladığında bile, sadece acı vardı. Bu değil... bu kaybolmuşluk hissi. Bağlarından kurtulma hissi.

İlahiyat elde tutulması zor bir şeydir, diye mırıldandı Valchior kafasının içinde.

"Kapa çeneni," diye cevap verdi Neve ve dudaklarındaki kurumuş kanın çatladığını hissedene kadar bunu yüksek sesle söylediğini fark etmedi.

Farkındalık yavaş yavaş geldi. Önce bacakları, karıncalanma ve iğneler, ortası, kolları. Neve gözlerini kapalı tuttu, katı hissetmeyi, vücudunun tamamen birbirine örülmüş bir şey olduğunu hissetmeyi bekledi. Gözlerini kapalı tuttu, çünkü onları açtığında ne göreceğini biliyordu. Kemikler ve krallar.

Sanctum, tanrıların ölmek için çekildiği yer.

Neve derin bir nefes aldı. Sonra gözlerini açtı.

Zihni çevresini sadece parçalar halinde algılayabiliyordu. Önce üzerinde yattığı zemin -temiz gri taş, mükemmel dairesel. Sonra duvarlar; kemiklerden yapılmıştı, devasa ve şekilsizdi, sanki içi boş bir dağa sarılmış gibi kıvrılmışlardı. Biraz daha yaklaşıncı kemiklerin bir tür kuyruktan geldiği anlaşıyordu; küçükten başlayıp yukarı doğru çıktıkça büyüyor, keskin sivri uçlarla saçaklanıyordu.

Neve'in başı eğildi, korkunç kemik kıvrımını takip etti.

Orada, Sanctum'un tepesinde, bir kulenin zirvesindeki çan gibi kocaman bir kafatası, bir burun ve sürüngen gözleri için boş delikler, hala dişlerle kaplı araba büyüklüğünde bir çene.

Ölü yüzündeki ifade, ölü tanrıların sahip olabileceği kadarıyla, bir alay ya da çılgılık olabilirdi. "Ejderha." Valchior

değil, Calryes değil, başka bir tanımadığı bir ses. Kafasının içinde değil de yüksek sesle geliyordu, alçak ve çakıllı, birbirine sürtünen taşlar gibi. "Düşen ilk Eskiler. Gücünü içerken ateş gibi hissettim ve duman gibi tattım."

Neve yavaşça kafatasından uzaklaştı ve yüzünü

Krallar ete kemiğe büründü.

Ya da taş, olduğu gibi.

İlk başta halüsinasyon görüp görmediğini merak etti. Ne bir gölge vardı, ne de göz açıp kapayıncaya kadar yanıp sönen yakışıklı adamlar, Yılan'ın mağarasına gönderdikleri Calryes ve Valchior'un projeksiyonlarını görmek gibi bir şey. Bunun yerine, dört devasa taht üzerinde dört devasa şekil ve boş duran beşinci bir şekil vardı.

Tahtlardaki figürler Solmir'in üçü kadar uzun boyluydu ve gölgelerinin yarattığı illüzyondan tamamen farklıydı. Hepsi tepeden tırnağa beyaz tüllere bürünmüş, uzuvları ve yüzleri örtülmüştü. Her biri, kumaşın içinden geçen çivili bir taç takıyordu; öyle ki, bu taç parçaları sanki doğrudan altlarındaki kafalardan çıkmış gibi görünüyordu. Hiçbiri ayırt edilemiyordu, hepsi aynı kayadan işlenmişti.

Onları insan yapan her şey yok olmuştu. Geriye kalan tek şey Gölgeler Diyarı'nın temellerine bağlanmış, karanlık gücün sürekli çağrısıyla oraya gömülmüş ruhlardı. Ve şimdi onlara gerçekte oldukları gibi bakınca, Neve onların bir zamanlar etten kemikten olduklarını hayal bile edemiyor, Solmir'in onların arasında olduğunu hayal bile edemiyordu.

Solmir.

Dönerek onu aradı - Krallar çemberinin ortasında duruyordu, ölü gibi görünen ama korkunç derecede canlı olan bu heykeller tarafından her taraftan kuşatılmıştı. Ama Solmir'den hiçbir iz yoktu, tüm bu grinin içinde mavi bir parıltı yoktu.

"Nerede o?" Ses tonundaki çelik onu şaşırtmıştı. Neve'in sesi neredeyse Krallarınki gibi yankılanıyor ve yankılanıyor gibiydi.

"Burada bile senin asi oğlunu soruyor, Calryes." Tanımadığı başka bir ses, diğer krallardan biri. "Her zaman baş döndürmeyi başarırdı, değil mi? Yararlı bir beceri." Heykellerden biri öne doğru eğildi ve alçak bir gıcırta duyuldu,

Yavaşça, acı içinde, sesi kulaklarını tırmalıyordu. "Niyetinin ne olduğunu biliyorsun ama yine de onu önemsiyor musun? Bu bir ölüm dileğinden daha fazlası, Gölge Kraliçe. Bu acı için bir dilek."

"Onu rahat bırak, Malchrosite." Calryes. Sesi arkasından geliyor gibiydi ama Neve tekrar döndüğünde taş monolitlerden hangisinin o olduğunu anlayamadı. Hepsi tamamen aynı görünüyordu. "Neverah, hayal kırıklığı yaratan oğluma karşı beslediği aptalca duygulardan bağımsız olarak saygınızı hak ediyor. Ne de olsa eve dönmektense bize dönmeyi etti. Ne olacağını bile bile."

"Bilmiyordum." Neve bunu yüksek sesle söylemek istememişti. Başını iki yana salladı. "Ne olacağını bilmiyordum."

"Ama seni buraya getireceğini biliyordun." Bu sefer yeni bir ses. Yaşlı, içinde yaşlılıktan ya da delilikten, belki de her ikisinden de bahseden bir titreme vardı. Byriand olmalı, Kralların en yaşlısı, Gölgeler Diyarı'na girip gücü geri çalmaya çalıştıklarında yaşlı bir adamdı. "Bunun seni bize getireceğini biliyordun. Hem seni hem de onu."

"Kimse soruma cevap vermedi." Neve Krallar çemberinin ortasında döndü ve hangisinin hangisi olduğundan emin olamadığı için hepsine birden hitap etti. Dikenlerle süslü elleri kıvrılmış, büyü avuçlarında hazır bekliyordu. Bununla ne yapabileceğini bilmiyordu - hepsinin karşısında muhtemelen işe yaramazdı. Ama duruşundaki ve dudaklarındaki hırıltıdaki tehdidi saklıyordu. "Solmir nerede?"

Alçak, gümbür gümbür bir ses, onu öylesine kuşatmıştı ki, kefenlenmiş figürlerden hangisinin başlattığını bilmiyordu. Bir kahkaha, hepsi birlikte, bir kaya kaymasının sesi.

"Hain, tüm hainlerin gittiği yerdedir," dedi Valchior. "Burada bile krallıkların zindanları vardır."

Yumruklarını sıktı, büyü damarlarından aşağı aktı, onları siyaha boyadı ve sivri uçlar çıkardı. "Eğer ona zarar verirsen, seni öldürürüm."

Arkasında bir inilti - bir başka monolit, aşağı eğilmiş, Kral'ın yüzü aynı hizada. Gözleri yoktu, ama olsaydı

O kadar kayanın arasında kaybolmuş olsalardı, doğrudan ona olurlardı.

"Asla," diye mırıldandı Valchior. "Buraya tam olarak bunu yapmak için gelmedin mi?" Taş kafa bir iniltiyle yana eğildi, müstehcen bir şekilde yavaştı. "Ya da, en azından, buraya yapmaya geldiğini düşündüğün şey?"

Kralların hareketlerinden çıkan tozlar havaya karıştı ve Neve'in boğazını öksürükle tırmaladı. Hareket etmelerinin üzerinden ne kadar zaman geçmişti? Yüzyıllardır hareketsiz oturduklarını, gölgeleri yuttuklarını ve çürümüş bir dünyanın derinliklerine gömüldüklerini hayal etti ve bir ürperti bastırdı.

Tanrı kemiği parçasını hâlâ elinde tutuyordu. Leviathan'ın cesedinde onu lekeleyecek kan yoktu, bu yüzden Sanctum'un grisinde, yukarıdaki devasa kafatasının boşluklarından süzülen ışıktaki beyaz parlıyordu. Hepsi onu görebiliyordu, hepsi onda olduğunu biliyordu. Ve bu onları hiç rahatsız etmemiş gibi görünüyordu.

Bu, her şeyden çok, kürek kemikleri arasında uyuşturan bir dehşet yarattı.

"Gemiler," diye nefes aldı Valchior. "Onlar hakkında biraz bilgin var. Kalp Ağacı'nda işler değiştiğinde -Solmir sana büyüü verdiğinde- bunun gerçekleştiğini hissettik. Seni alması için Leviathan'ı gönderdik." Taş heykelin yüz ifadesi yoktu ama Neve kızgınlık gibi bir şey hissetti. "Elbette bu planladığımız gibi gitmedi."

Leviathan, Krallar yerine ona inanmaya karar vermişti. Neve'in elleri kıvrıldı, avuç içleri karanlığa boyandı.

"Şimdi başka bir seçimle karşı karşıyasın Neverah." Valchior'un insanlık dışı sesi rahatlatmak için ayarlanmıştı ama yine de soğuk geliyordu. "Leviathan'ın sana verdiklerinden vazgeç ve onun yerine bize katıl. Olman gereken beden ol ve sonunda umutsuzca istediğin o kontrolün bir kısmını bul."

gemisi o olması gerekiyordu. Ne Solmir vardı

onun için planlamıştı, daha önce... her ne sebeple olursa olsun onu öldüremeyeceğine karar vermeden önce. Şu anda aklına gelmeyen nedenlere bakacak zamanı yoktu, çünkü bu kendi nedenlerine bakmasını gerektirecekti.

Valchior ondan Kralların ruhları için bir taşıyıcı olmasını istiyordu. Onları yüzeye çıkaracak bir araç olmasını.

Planladıkları terör saltanatının bir parçası olmak için.

Kalp Ağacı'nın ona verdiği anahtar ensesinde soğuk soğuk yanıyordu. "Peki ya yapmazsam?"

"Eğer yapmazsan," dedi Calryes, sesi Valchior'unkinden daha keskin ve daha az sıcaktı, "Solmir senin yerini alacak. Ve hepimiz onun kendi ruhuyla ne kadar kötü başa çıktığını biliyoruz - dört ruhla daha iyi başa çıkacağını düşünemiyorum."

Daha fazla korkunç kahkaha gümbürtüsü, uçurumların çöküşünün ve kıtaların yarılmasının derin sesleri.

Her şeyi bir araya getirmesi, bunun nasıl iki soruya cevap olduğunu anlaması bir anını aldı. Taşıyıcı olmayı reddederse ne olacağı ve Solmir'in mercan hapisanesinde başka bir yol olduğunu söylerken neyi kastettiği.

İşte bu yüzden farklı bir plan yapmak için bu kadar uğraşmıştı. Neden yüzeye gelip Arick'e bağlanmış, neden onları gölge korusuna götürmüştü. Kendine tutunmak, kurtarılabilceği farklı bir kader yazmak için umutsuz bir girişim.

Kralların ruhlarını taşıyan Neve olmasaydı, Solmir olacaktı.

Peki sonra ne olacaktı?

Tanrı kemiğinin yere düştüğünü duyana kadar onu bıraktığını fark etmemişti.

Bir başka taş inleme sesi, öne doğru eğilen bir Kral. "Belki de yüz yüze olsaydık bu daha kolay olurdu," diye mırıldandı Valchior çakıl ve şeyl sesiyle.

Elini uzattı, bir dağın kayması kadar yavaş hareket ediyordu. Kaçabilirdi ama nereye gidebilirdi ki?

Dev taş el Neve'in alnına dokundu. Sıktı

Çenesi beklenen acıya karşı koyuyordu ama acı yoktu. Bir an kaba yontulmuş parmaklar, sonra alnındaki el sadece et gibi hissettirdi, doğrudan zihnine dönen bir yanılsama.

Neve gözlerini mağarada gördüğü parlak gözlü ve yakışıklı adama açtı. Adamın görüntüsü bu kez daha güçlüydü, daha az dalgalanıyordu ve yarattığı görüntü görebildiği her şeyi kaplıyordu. Dalgalanan gölgeler yerine, ikisi dışında herkesten arınmış Kutsal Alan vardı sadece.

Valchior ona küçük, hüzünlü bir gülümseme verdi, mükemmel dişlerin şekillendirdiği acı-tatlılık. "Ah, Neverah," diye mırıldandı. "Bizim asi kardeşimiz sana ne yaptı?"

Keşke bir cevabı olsaydı. Solmir'le aralarında tam olarak neyin örülü olduğunu bilmek isterdi; ne tam olarak arkadaşlık ne de daha fazlası olan, ama her ikisinin de dışında bir yerde yaşayan, hararetli, tuhaf ve değişken, karmaşık bir ilgi.

Dudakları kapalı kaldı. Valchior bu açıklamayı hak etmemiştir.

Kral sıcak gözlerle onu izledi, bekledi. Kızın konuşmayacağı belli olunca ellerini arkasında kavuşturdu ve sahte bir şekilde boş olan odanın içinde yavaşça dolaşmaya başladı. Bir yırtıcı hayvan gibi onun etrafında dönüyordu ama koruma gibi konuşuyordu. "Solmir her zaman insanlığıyla hepimizden daha fazla temas halinde olmuştur, kabul ediyorum. Kızım ile ilgili o fiyaskodan önce bile, bu duruma bizim kadar kolay alışmadı."

Kızıyla ilgili tüm o fiyasko. Valchior, Gaya'nın ölümünden öyle kayıtsızca bahsetti ki.

"Gölgeler Diyarı'nın çözülmeye başladığını hissettiğimizde - Gaya'nın yavrusu Kurt olmadan çok önce, kız kardeşinizi bulmadan çok önce - kendi dünyamıza yeniden girmek için bir araca ihtiyacımız olacağını biliyorduk. Eğer yarattığımız hapishanenin yıkımından kaçabilirsek." Gülümsedi, çarpık ve sevecen. "İşte bu yüzden Solmir bu kadar

Kalp Ağacı'nın kendisiyle ve Gaya ile çalışması için çaresizdi, bu başarısız olduğunda neden bizi gölge korusuyla getirmeye çalıştı. İkisinin de işe yaramasından mutluluk duyardık ama tabii ki işe yaramadılar. O her zaman bir çıkış yolu arıyordu, Neve."

Adam ona doğru uzandığında kısaltılmış adı bir mırıltıya dönüştü, parmakları -sertti ve bunun da bir yanılsama olduğunu bilmesine rağmen yine de ürperdi- saçlarına doğru kayıyordu. Parmaklar şakağına, ensesine değdi, orada sakladığı anahtarın soğuk şekline dayandı, nabızı hâlâ belli belirsiz atıyordu ama onunki değildi.

Neve'in omurgası kilitlendi. Nefes almadı.

Ama Kral anahtarı kızın düğümlerinden çekip çıkarmadı. Onun yerine, elini çekerken sırtışı genişledi. "Aramızda kalsın," dedi yavaşça daireler çizmeye devam ederek, "bence en çok korktuğu şey benliğini kaybetmek değil. Bence daha çok kendisine benzemekten korkuyor, hepimizin ruhu onunkine karışacak. Solmir canavarca bir tanrılıktan o kadar da uzak değil ve bunu biliyor."

Bir keresinde ona iyi olduğunu söylemişti. Kara suyun kenarında durup çamurdan ve kandan arınmak için yıkanırken. Sen iyisin, demişti. Bu yüzden sen olmalısın.

Çünkü o olursa ne olacağından korkuyordu. Karanlıktan bir kez kurtulmuştu ve bunu tekrar yapıp yapamayacağını bilmiyordu.

"Yine de senin için bu korkuyla yüzleşmeye hazırды." Valchior kıkırdadı. "Malchrosite, Solmir'in her zaman başları kolayca döndürebildiğini söyledi, ama bu onun başının da kolayca döndüğü anlamına geliyor. Senin için kendini bir canavara dönüştürebilir Neverah, ama sen bunu ister misin?"

Karanlık ve dikenlere bürünmüş, o çatlak çöl düzlüğünde kendisine doğru yürüyen adamı düşündü. Korku içinde kıvılcımlanmıştı, evet, ama aynı zamanda tanıma. Onun içindeki dikenleri görüyor ve aynı olduklarını biliyordu.

Kararını Kalp Ağacı'nda, onu öptüğünde ve gücü ona devrettiğinde vermişti. Olmaya karar verdi

onun hayatını kurtaracaksa korkunç bir şey yapardı. Ancak Neve, yanlış olduğunu düşündüğü durumlarda başkalarının kararlarına izin verme konusunda hiçbir zaman iyi olmamıştı.

Neve neredeyse bilinçsizce ellerine, siyah damarlara ve dikenlere baktı. Onların orada olduğunu, Solmir'in ona verdiği büyü'nün ve Leviathan'dan aldığı gücün onu nasıl karanlık ve insanlık dışı, vahşi ve güzel bir şeye dönüştürdüğünü unutup duruyordu.

Valchior nazikçe onun elini tuttu. "Bundan çok da farklı görünmezdi," diye . "Bizi içine alırsan korkunç bir şeye dönüşmezsin, onun dönüşeceği gibi değil. Bu gücü iyilik için kullanabilirsin. Sevdiğin herkesi güvende tutabilirsin." Ağzının köşesi seğirdi. "Onu bile."

Elini adamın elinden çekti ama konuşmadı. Ne diyeceğini bilemedi.

"Sen bizden çok farklısın Neve, Solmir'in asla olamayacağı kadar farklısın." Ona tekrar dokunmadı, ama gözleri yüzünün açılarını öyle bir odaklanmayla takip etti ki, sanki dokunmuş gibi hissetti. "Çelişkilerle dolu, eşit güçte sevgi ve öfke dolu, ikisi birbirine o kadar karışmış ki bazen birini diğerinden ayırt edemiyorsun. O senin hikayenin bir parçası olmadan çok önce gölgeler içindeydin, sonsuz kontrol ihtiyacın yüzünden karanlığa gömülmüştün."

Gözlerinden sıcak yaşlar akıyordu ama Neve onların düşmesine izin vermeyi reddetti. Bir tanrının önünde ağlamayı reddetti.

"Bunu şimdiye kadar istediğin tüm kontrolü elde etmenin bir yolu olarak düşün," diye mırıldandı Valchior. Başparmağı onun çene çizgisini sıyırdı, çenesini yukarı kaldırdı. "Kıyameti yutuyorsun ve onun gücünü dünyayı yeniden şekillendirmek için kullanıyorsun. Tek yapmak istediğin bu değil miydi Neve? Dünyayı olması gerektiğini düşündüğün hale getirmek?"

Kız hareket etmedi. Çenesinin altındaki başparmağı onu hareketsiz tuttu, bakışlarını onunkine kilitledi.

"Sen ondan daha güçlüsün," diye mırıldandı Valchior. "Ruhun bunu kaldırabilir."

Sen iyisin.

"Bırakın onu göreyim." Bir fısıltı, Kral'ın istediği cevaptan kaçmanın bir yolu.

Dudakları yine o çarpık gülümsemeye dönüştü. "Sonuna kadar bir trajedi."

Eli yavaşça çenesinden alnına doğru hareket etti. Parmakları alnına dokunduğunda, eski benliğinin yanılsaması paramparça oldu. Tenindeki baskı sıcak etten sert, soğuk taşa dönüştü.

Neve gözlerini açtığında Valchior'un yekpare gerçek formu arkasına yaslanmış, bir kez daha kefene bürünmüş bir devdi. Tacının sivri ucu, bıçak gibi bilenmiş keskin kenarlarını görebileceğı kadar yakındaydı.

"Sana Solmir'i göstereceğim," diye gürledi. "Ve sonra kararını bize söyleyebilirsin." Yer yarılmış da içine girmiş gibi kısık bir kahkaha. "Sen ve kız kardeşin çok trajik bir zevke sahipsiniz."

Diğer Krallar da kahkahaya eşlik etti, ta ki Kutsal Alan yankılanana kadar; kırılan kayaların, öğütülen taşların ve yavaş yavaş çözülen bir dünyanın sesi.

Otuz Üçüncü Bölüm

Kırmızı

Uyandığında Eammon oradaydı, elinde bir bardak suyu endişeyle tutarak manastır odasının içinde tozun içinde bir ileri bir geri yürüyordu. Sürekli volta atmaktan bardağın bir kısmı kenara dökülmüş, yaralı parmak eklemlerinden taş zemine damlamıştı.

"Şurada gayet kullanışlı bir masa var, biliyorsun."

Zorlukla duyulabilen bir vıraklamaydı, ama bir anda onun yanındaydı ve bardağı ona uzatmadan önce alnını öpmekte ısrar edince daha fazla su döktü. "Dürüst olmak gerekirse masayı fark etmemiştim."

"Manzaranın geri kalanını seyretmekle çok mu meşgulsün?" Parmaklarını odaya doğru salladı -beyaz ve gri, her şey tozluymuş- dudakları alaycı bir gülümsemeyle büküldü. Eammon'un endişesi her zaman her şeyi tüketen bir şey olmuştu, özellikle de onun söz konusu olduğu durumlarda.

Ağzının kenarını kıvırdı, ama çabucak düştü, düşünceleri herhangi bir mizah bulamayacak kadar çalkalanıyordu. Başını sallarken gözleri parladı ve yatakta onun yanına çöktü. "Nasıl hissediyorsun?"

Red kayıtsız bir ses çıkardı. "Bu şartlar altında bir insan ne kadar iyi olabilirse o kadar iyi."

Artık uyandığına göre, üzerine yeniden bir ağırlık çökmüştü, çaresizlik omuzlarında bir ağırlıktı. Elinde yeraltı dünyasının anahtarı vardı, Neve'i geri getirecek bir anahtar ve ikizi gitmeye karar vermediği sürece hiçbir işe yaramayacaktı.

Anahtar şimdi yan tarafında duruyordu, uyku sersemliğiyle cebinden çıkarılmıştı ve çarşafın üzerinde altın renginde parlıyordu. Red parmaklarını anahtarın gezdirdi.

Varlığından emin olmak için. Artık tam olarak ne olduğunu bildiği için neredeyse ona dokunmak istemiyordu. Ne kadar güçlü bir şeydi ama yine de ona istediğini getiremiyor. Dişlerini sıkarak onu yavaşça aldı ve yatağının başucundaki masanın üzerine koydu.

Eammon'un yeşil gözlerinde endişe hâlâ parlıyordu ve ona sabitlenmişti. Red içini çekti ve ellerini onun omuzlarına koydu. "Sana söz veriyorum, ben iyiyim."

"Değilsin," diye gürledi. "Ama bu konuda yapabileceğim bir şey yok."

"En azından bu sefer doğru." Ona yorgun bir gülümseme verdi. "Sadece şehit olmak istediğim için sana söylediğim bir şey değil. Bahsedebileceğim birinin aksine."

Kurt, parmağıyla kızın çenesini yukarı kaldırırken bile gözlerini devirdi. "Sanırım kullandığın terim kendi kendine ağlayan bir piçti."

Onu hızlı ve iffetli bir şekilde öptü ve Red alnını onunkine yasladı. "Raffe ve Kayu başka bir gemi mi aldı?"

"Son duyduğuma göre limana doğru gidiyorlarmış." Eammon saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Umarım sabah yola çıkabiliriz."

En azından sabah olmak üzereydi; gece çoktan çökmüş, pencereleri karartmıştı. "Muhtemelen ben uyanık kalıp sizi uyutacağım," diye mırıldandı Red. "Hepimizin burada Kiri'yle birlikte savunmasız olması fikri pek hoşuma gitmiyor. Bir saat ayarlamalıyız."

"Kötü bir fikir olmayabilir." Eammon yatağa doğru kayarak onun yanına oturdu ve sırtını yedek yatak başlığına yasladı. "Gerçi benim de uyuyabileceğimi sanmıyorum. Gemide bunun için bolca zamanımız var, deli rahibelerle aramızda kilometrelerce su var." Yüzünü buruşturdu. "Belki üç gün boyunca uyuyabilirim. Bu önceki denizcilik tecrübelerime göre bir gelişme olur."

"Bundan sonra başka tekne yok."

Başını salladı. "Artık tekne yok."

Red başını onun omzuna koydu ve Kiri'nin saçmalıklarını düşünürken kaşlarını çatı. "Kiri Neve'ye Gölge Kraliçe, bana da Altın-Veined dedi. Valdrek eski dillerde Kızkardeşler takımıyıldızının adının bu olduğunu söylememiş miydi?"

"Sanırım öyle," diye mırıldandı Eammon. "Ama bu ne anlama geliyor?"

"Belki de hiçbir şey." Son birkaç saatini uyuyarak geçirmiş olmasına rağmen aniden bitkin düşerek adamın omzuna daha da gömüldü. "En azından, bunun bizden daha büyük olduğu anlamına geliyor. Bu her zaman olacak bir şeydi."

Sessizleşti, düşünceliydi. "Benim hatam o zaman."

"Hayır." Doğrulup döndü ve adamın belini kollarıyla kavrayarak üzerine çömeldi. "Sakin yine o martyring saçmalığına başlama. Seni uyarmıştım zaten."

Hafif bir gülümseme ama gözlerinde endişe vardı. "Benim olduğumdan çok daha fazla kurda benziyorsun."

"Ve bunu sakın unutma." Topuklarının üzerinde geriye doğru oturdu, hâlâ onun beline sarılıyordu. Bir süre sonra onun elini tuttu ve konuşurken hafif bir parmakla yaralarının izini sürdü. "Sanırım Wilderwood olmayı seçtiğimde, bu... bir şey başlattı. Bir şeyleri harekete geçirdi. Roller hazır, taşlar çoktan yerleştirilmişti ve biz sadece oyunun başlamasını sağladık. Bu durumda, bu senin olduğu kadar benim de hatam. Ve Neve'in de." İçini çekti. "Bizi buraya getiren seçimleri hepimiz yaptık. Sadece bildiğimizden daha kapsamlı sonuçları oldu."

Sessizlik, her ikisi de bu fikrin ağırlığıyla oturuyordu. "Şey," dedi Eammon sonunda, "muhtemelen üzgün olmalıyım. Ama değilim."

"Ne için üzgünsün?"

"Seni bana aşık ettim ve böylece tüm bunları harekete geçirdim." Yaramaz bir gülümseme ağzını büktü, gözlerini yaprakların arasından süzülen sonbahar güneşi gibi parlattı. "Ham çekiciliğimi yumuşatmaya çalışmalıydım."

Onun saçlarını çekiştirdi. "Seni kendime aşık etmek zorunda olan benmişim gibi hissediyorum. Her konuda çileden çıkaracak kadar asil davrandın."

"Kütüphaneme girdiğın anda sana aşık olmaya başladım," dedi Eammon, gerçekçi bir ifadeyle. "Sadece bunu saklamakta çok iyiydim."

Çalınmış gibi gelen birkaç dakika boyunca sessizce oturdular. Kızıl öne doğru eğildi ve yanağını onun göğsüne yasladı, Eammon'un kalp atışlarını dinledi, kalp atışlarının gümbürtüsü yaprak ve dallarla yumuşatılmıştı. Kollarını gevşekçe onun beline doladı, nefesi boynunu ısıtıyordu.

Anahtar masanın üzerinde, yarı sarhoş su bardağının yanında duruyordu; uzanıp onu aldı, arkasına yaslandı ve avucunun içinde iki elinin arasında tuttu. Hâlâ parlıyordu, dokunulduğunda hâlâ sıcaktı. Hâlâ kalp atışlarının belli belirsiz gümbürtüsünü hissedebiliyordu.

Eammon ona ihtiyatla baktı. "Başından beri haklıydın. Açıklıkta Neve'e ulaşmaya çalışırken yaptığın şey. Sana anahtarı veren, Neve geldiğinde Kalp Ağacı'nın seni ona çekmesini sağlayan şey buydu."

"Onun için bir şeylerden vazgeçmek zorunda kaldım," diye mırıldandı Red, anahtarı elinde evirip çevirirken. "O benim için yeraltı dünyasına gitti. Ben de onun için aynı şeyi yapmaya istekli olduğumu kanıtlamak zorundaydım. Sanırım bu işler böyle yürüyor. Aynı tür aşklar, güzel olsunlar ya da olmasınlar."

İçinin derinliklerinde, Wilderwood çiçek açtı, iliklerine doğru yeni filizler itti. Anlaşma, haklı olduğunun kabulü.

Kurt'un elleri kalçalarında sıkılaştı, anahtara dikkatli bakışı neredeyse bir parıltıya dönüştü. "Senden başka bir şey istemediği sürece," dedi alçak sesle ve sertçe.

Red dudağını dişlerinin arasına aldı. Cevap vermedi.

Sonunda onun üzerinden atlayarak gerindi. "Yüzümü yıkamalı ve bu odadan çıkmalıyım."

Uzun bacaklarını yatağın kenarına doğru salladı ve ayağa kalktı.

"Fife mutfağı ararken bir kütüphane buldu, iyi stoklanmış olduğunu ve Keep'te ya da Valleydan başkentinde olmayan bazı ciltlere sahip olduğunu söyledi. Araştırmaya değer olabilir."

"Nasıl oluyorsa hep kitapları buluyorsun." Red, alnına, yeni çıkan boynuzlarının tam arasına bir öpücük bırakabilmesi için yeterince öne eğilene kadar saçlarının uçlarını nazikçe çekti. "Beni okumaya bırak, ben iyi olacağım."

"Emin misin?"

"Eğer ihtiyaç duyulursa bir rahibeyi yumruklamaktan çekinmem."

Eammon başıyla onayladı ve kapıya yönelmeden önce onu bir kez daha öptü. "Bana ihtiyacın olursa kütüphane amfi tiyatronun diğer tarafında."

Kadın başını salladı ve kapı adamın arkasından kapandı.

Kırmızı köşedeki ibrikten yüzüne biraz su sıçrattı ve gözlerindeki uykuyu sildi. Bir yanı Eammon'u kütüphaneye kadar takip etmeyi, Gölge Kraliçe ya da Altın-Veined'dan bahseden bir şey bulup bulamayacaklarına bakmayı düşündü. Ama bu düşünce midesinin kendi üzerine kıvrılmasına neden oldu, vücudu anlık bir dinlenmeye ihtiyaç duyduğunun sinyalini verdi, bu yüzden önce koridorlarda biraz dolaşmaya, gergin enerjisinin bir kısmını boşaltmaya karar verdi.

Koridora süzülürken kapı Red'in arkasından sessizce kapandı. Kendini bulduğu manastır odası, tüm Tapınağın bağlantı noktası olan ana fuayeden çok uzakta değildi. Koridorun ağzından çıktığında, amfitiyatronun kapısı sağında açıktı ve tozlu ve az kullanılmış kıvrımlı taş koltuklardan oluşan bir şeridi ortaya çıkarıyordu. Görünüşe göre Ryltish Tapınağı'nda pek fazla ibadet eden olmuyordu.

Amfi tiyatroya doğru döndü. Fuayenin karşı tarafında, kısa bir taş koridor sade bir ahşap kapıyla son buluyordu.

"Nereye gidiyorsun?"

Red dönerken ellerini yumruk , Eammon'a bir rahibeye yumruk atma konusunda söylediklerinin bir sözüydü bu. Ama bu

sadece Kayu'ydu.

Saçları dağınıktı, her zamanki gibi düz tutamlar başının arkasında birbirine karışmış ve kabarmıştı. Daha önce giydiği kıyafetlerin aynısını giymişti, ama sanki çıkarılmış ve sonra değiştirilmişler gibi sarkma şekilleri belli belirsiz farklı görünüyordu. Yorgun görünüyordu ve gözleri ya ağlıyormuş ya da ağlamaya başlamak üzereymiş gibi cam gibiydi.

"Sadece geziniyordum." Kayu'nun yüzündeki açık kırılğanlık Red'in diğer kadına uzanmak, ona güvenmek istemesine neden oldu. Ama yine de Kırmızı'nın küçük bir parçası herkese temkinli, keskin, vahşi ve güvenli çevresini yeni insanlara açmak istemeyen bir gözle bakıyordu.

Kayu bir ileri bir geri gidip geldi, gözlerini koridorda gezdirdikten sonra tekrar Kırmızı'ya döndü. "Seninle gelebilir miyim? Yalnız kalmak istemiyorum. Ve muhtemelen sen de yalnız kalmamalısın."

Bu onun kaşlarının düşmesine neden oldu ama bir süre sonra Kızıl başını salladı. Belli ki Kayu bir şeylerle uğraşıyordu - yalnız kalmama arzusunu anlıyordu. Ve haklıydı; bir arada kalmak hepsi için daha güvenli olabilirdi.

"Ben de tam bunun ne olduğuna bakacaktım," dedi Red, küçük kapılı koridoru işaret ederek. "Benimle gelebilirsin."

Kayu başını salladı, ağzı hâlâ ince bir çizgi halindeydi, gözleri hâlâ parlıyordu.

Red ne olduğunu sorup sormayacağını düşündü ama sormamaya karar verdi; Kayu'nun yerinde olsaydı bunu paylaşmak istemezdi. Bunun yerine koridorda ilerledi ve kapının kolunu kavradı. Önce kilitli olabileceğini düşündü, ama sonra kol döndü, pürüzsüz ve sessizdi, Tapınağın geri kalanının bariz bakımsızlığıyla karşılaştırıldığında garip görünen bir şekilde halledilmişti.

Kapı, sadece titrek mumların aydınlattığı küçük bir odaya açıldı, hepsi koyu gri renkteydi ve mum damlatıyordu. Ortada, üzerinde kalın beyaz bir dal bulunan taş bir kaide, duvara çubuklu bir gölge düşürüyordu.

Bir tapınak.

Kızıl'ın daha önce olduğu kadından kaçma içgüdüğü alevlendi, aç bir ormanda kanlı bir yanakla ilerleyen, Valleydan Tapınağı'nda dal parçaları arasında diz çökmüş ve canavarlar için dindarlık dolu rahibeler tarafından dua edilen aynı kadın. Kayıp, öfkeli ve anlamadığı güçlere karşı çaresiz.

"İyi misin?"

Kayu'nun sesi anıları paramparça etti, onu kim ve ne olduğuna geri döndürdü. Artık o kadın değildi. Belki korkmuş, belki boyundan büyük işlere kalkışmış ama kim olduğunu bilmeyen, kendine çizdiği yeri anlamayan biri değildi.

"Ben iyiyim," dedi Red.

Eşikten adımını attı.

Bu Tapınak çok küçüktü, Kayu'yla birlikte köşedeki dua mumlarıyla dolu masaya çarpmadan omuz omuza durabilecekleri kadar büyük değildi. Duvarlar aynı koyu renk taştandı ama titreyen alevler dışında ışık olmadığı için daha karanlık görünüyorlardı. Fitillerin zar zor duyulan tıslaması tek sestti.

Kırmızı temkinli bir şekilde odanın ortasındaki dala yaklaştı. Dalın kabuğunda hafif bir karanlık izi vardı, gerçek gölge çürüğü kadar kalın değildi ama tedirginlik yaratmaya yetiyordu.

Arkasındaki mandalın tıkırtısı onu sıçrattı, sırtı dala dönüktü ve dizleri çömelmiş, elleri pençe gibi açılmıştı. Kapının yanında, Kayu heykel gibi hareketsiz duruyordu, gözleri kocaman açılmış ve çenesi sıkılmıştı.

Kapıyı iterek açan rahibe soluk soluğa kaldı, parmakları bandajlı soluk bir eli geniş göğsüne bastırıyordu. "Kralın merhameti," diye mırıldandı, sesi her şeyi müzikal kılan bir Ryltish aksanıyla dokunmuştu. Ama gözlerindeki parıltıda şaşkınlıktan çok hevesli bir şey vardı. Dönüp arkasına baktı, görüş alanının hemen dışındaki birine küçük bir selam verdi. Sonra kapı kapandı.

Kızıl savaşı hazır duruşundan doğru oldu, yüzündeki vahşi ifade yerini endişeye bıraktı. Bir Tarikat rahibesine bu yakın olmak onu hâlâ tedirgin ediyordu, Wilderwood derisinin altında, ona zarar veremeyecekleri bir yerde olsa bile. "Özür dilerim," diye mırıldandı ve kendini olabildiğince küçülterek rahibenin yanından kapıya doğru ilerlemeye çalıştı.

"Sizi rahatsız etmeme izin vermeyin." Rahibe onun kaçma teşebbüsünden habersiz, yüzünde nazik bir gülümsemeyle kapıya doğru ilerlemeye devam etti. Şaşkınlıkla göğsüne bastırmadığı eli, yanmayan gri bir konik tutuyordu. "Tapınağımız küçüktür ama burada birden fazla kişi dua edebilir. Hoş geldin, İkinci Kız."

"Bayan Kurt." Hırlama değil ama ona yakın.

"Evet, evet, elbette." Rahibe, fitili tutuşana kadar yanmayan mumunu diğerinin alevine doğru indirdi. Yine de kapıdan uzaklaşmadı, tam önünde bir nöbetçi gibi durdu. "Ben Maera."

Maera. Merra'nın Ryltçe karşılığı. Red her zaman çocuklara İkinci Kızların isimlerini verme uygulamasının ürkütücü olduğunu düşünmüştü ama bu pek de nadir görülen bir şey değildi. Kollarını göğsünün üzerinde , aniden kendi ismine karşı korumacı hissetti, bu ismin gerçek mirası hakkında hiçbir fikri olmayan başka birine verilme olasılığı vardı.

Dalgalanan mum ışığı Maera'nın göğsündeki bir kolyenin şeklini yakaladı. İnce bir kordon üzerinde soluk bir ağaç kabuğu.

"Güzel, değil mi?" Maera kolyeye hafifçe dokundu. "Krallarla konuşmamıza izin vermiyor, Baş Rahibenin yapabildiği gibi değil. Ama doğru telkinle, onların iradesini daha keskin bir şekilde hissetmemizi sağlıyor."

Parmaklarındaki bandajlar, doğru kandırmanın ne olacağına dair küçük bir gizem bırakıyordu. Red'in midesi kendi içine kıvrıldı; içindeki Wilderwood ürperdi.

"Bunu giymek bir ayrıcalık," dedi Maera usulca. Gözleri Kayu'nun gölgeler arasında durduğu yere doğru kaydı. "Bir

kolyeyi almaya layık olduklarını kanıtlamalıdır. Kardeşliğimiz içinde kalmaya ve onun sağladığı korumalardan yararlanmaya layık olduklarını kanıtlamalıdır."

Kapının yanında, Kayu'nun yüzü kemik gibi solgundu.

Red burada neler olduğunu bilmiyordu ama hem içindeki orman hem de normal insan sezgilerinden geriye kalanlar ona bu odadan çıkma zamanının geldiğini söylüyordu.

"Teşekkür ederim," dedi, Maera'ya tam olarak ne için teşekkür etmesi gerektiğinden emin olmasa da, "ama gitmem gerek."

Parmaklarını oynatarak Wilderwood'un dikkatini çekmeye çalıştı. Bu odada kökleri olan hiçbir şey yoktu, onun etkisi altında olan hiçbir şey yoktu, ama kesinlikle bir şeyler bulabilirdi-

Damarları yeşerdi ama zayıftı. Evinden çok uzakta, gölgeler ve kayalardan oluşan bu yerde orman denebilecek çok az şey vardı.

"Gitmenize gerek yok," diye mırıldandı Maera. "Olduğunuz yerde kalmalısınız Leydi Kurt."

Ve arkasındaki kapı çarparak açıldı.

Kiri. Tabii ki Kiri'ydi. Baş Rahibe hâlâ zayıf ve hastalıklı görünüyordu ama kapıda dimdik duruyordu ve gözleri ıslı ıslıydı.

"İkinci Kız." Bu bir alaydı, vurgulanmıştı, gerçek unvanı değil de bu unvanı kullanmak için açık bir seçimdi. "Bunu bitirmenin zamanı geldi, sence de öyle değil mi?"

Gölge korusu gitmişti, Kiri'nin çağırabileceği bir soğuk büyü yoktu. Ama ellerini uzatarak Kızıl'a doğru uçtu ve birinde bir hançer vardı.

Kırmızı geri çekildi, omurgası odanın ortasındaki kaideye çarptı, dal parçası yere düştü. Ellerini kaldırdı, parmakları çarpıktı ve içindeki Wilderwood bir şey, herhangi bir şey ararken yemyeşil kızardı-

Taş zeminin altındaki kökler, otlar ve bitkiler toprağın içinden yılan gibi kıvrılıyordu. Kırmızı onlara tutundu,

onları yönlendirdi, emrine uymak için yukarı fırladıklarında zemin kırılan kayaların çatırtısıyla paramparça oldu. Ama Kiri hızlıydı ve bıçağı keskindi; kökler altından bir şist yağmuru halinde patlarken bile bıçağın parlaklığı Red'in boynunu öptü.

Sonra Kiri'nin boğazına dolanan bir şey onun deli mavi gözlerinin açılmasına neden oldu. Bir kemer, Red'in tanıdık olduğunu işaret ettiği ince bir deri şerit. Kiri hâlâ öne doğru geriniyor, damarları derme çatma boğma ipinin etrafında kabarıyordu.

Arkasında Kayu, kemerini Baş Rahibe'nin boynuna dolamış dişlerini sıkıyordu. "Git Kızıl," diye nefes nefese kaldı. "Git."

"Hayır!" Maera, daha önce hoş olan yüzü öfkeyle parlıyordu. Elinde gri dua mumu dışında bir silah yoktu ve Red onun niyetini karar verdiği anda anlamış, alevi Kayu'nun gevşek saçlarına doğru süpürmek için harekete geçmişti.

Red'in parmaklarını esnetmesi.

Yerden çağırdığı kökler kırık taşların arasından yukarı fırladı, Maera'nın kollarına, bacaklarına, boynuna dolandı. Sadece onu hareketsiz tutmaya yetecek kadar, canını yakmayacak kadar.

Maera'nın gözleri parladı, yüzü kıpkırmızı oldu ve ağzı yüzünü buruşturdu. "Kirli şey," diye tükürdü Kızıl'a. "İğrenç şey. Kız kardeşini kaybettin, İkinci Kız. Kralların isteklerine boyun eğecek ve senin yapabileceğin hiçbir şey yok."

Karar o an verilmişti, Neve'den bahsedilmesi, tüm bu güce rağmen çaresiz olduğunu hatırlatmıştı.

Kökler sıkılaştı. Maera'nın gözleri şişti. Ve Red, gözlerindeki yaşam sönene kadar sıkılaşmaya devam etmelerine izin verdi.

"Onu öldürmek bunu daha az doğru yapmaz." Kiri'nin sesi boştu. Hâlâ ilerliyordu, inanılmaz derecede güçlüydü; arkasında Kayu kemerle boğuşuyordu ama Kiri'nin Kralları duymasını sağlayan büyü bir şekilde ona doğal olmayan bir güç veriyordu. "Bunu durdurmak için hiçbir şey yapamazsın. Artık her şey Neverah'a bağlı ve ben onun karanlığını gördüm. Onun kendine tutunmasını sağlayabilecek tek şey sensin ve sen gittiğinde,

O da öyle. Her şey bitti."

"Evet, öyle," diye homurdandı kapıdan bir ses.

Eammon. Damarları yeşil, gözleri alev alev, kırık zeminde adım atıyor. Eammon, bir elini Kiri'nin çenesine, diğerini de boynunun arkasına doladı. Eammon, Baş Rahibe'nin boynu kırılırken bir çatırtı duydu.

Yeşil gözleri Kızıl'ı kontrol etti, zarar görmediğinden emin sonra Kayu'ya döndü. "Az önce Raffe'yle konuştum," dedi Kurt, Baş Rahibe'nin bedeni yere yığılırken sesi sonbaharın kışa dönüşürken çıkardığı ürpertiye benziyordu. "Yapman gereken bazı açıklamalar var."

Otuz Dördüncü Bölüm

Raffe

Bunu sadece nişanımdan kaçmak için yaptım."

Altısı bir taverna masasının etrafında toplanmış, pelerinlerine bürünmüş, bulabildikleri en karanlık köşeye oturmuşlardı. Fazla dikkat çekmiyorlardı. Buradaki herkes ya çok sarhoştu ya da sarhoş olmak üzereydi.

Kayu bir tankard'a baktı. Onun üçüncü birasıydı. Raffe bira sevmezdi ama burada şarap yoktu ve bir içki bir içkiydi, bu yüzden kendi içkisinden iki tane içti. Yine de orada durdu - Kurt'un yüzündeki ifade öldürücüydü ve Raffe onunla Kayu'nun arasında kalmaya özen göstermişti.

Neden diye kendini sorgulamadı.

Tapınaktan çılgınca kaçışları sırasında, kansız ölüm sahnesi olan Tapınak kapalı ve kilitliydi ve umarım hâlâ keşfedilmemişti, tartışmaya zaman ayırmamışlardı. Tavernaya vardıklarında, şafağa kalan iki saati beklemek için bir yere ihtiyaç duyduklarında, sorular -ve öfke- kendilerini göstermeye zaman buldu.

"Demek Tarikat'a katıldın." Lyra kendini Kurtlar ve Kayu arasında tampon görevi gören bir arabulucu, soğukkanlı bir kişi olarak kabul ettirmişti. "Çünkü o zaman evlendirilemezdin."

"Bundan kaçınmanın tek yolu buydu," dedi Kayu. "Babamdan sonsuza dek kaçamazdım. Rylt'i seçtim çünkü çok uzaktı, ücra bir yerdi. Tarikat'ın bir kargaşa içinde olduğunu duymuştum... ama Rylt Tapınağı'nın da bu kargaşanın içinde olacağını tahmin etmemiştim."

Raffe yüzünü buruşturdu. Neve'in de aynı sebeplerden dolayı

Kiri'yi Rylt'e kadar takip etmeyen rahibeler - Raffe'nin gölge korusundan sonra Kiri'nin kendisini ve takipçilerinden geriye kalanları onlara katılmaları için göndermesiyle aynı sebepler. Ama görünüşe göre, ölmekte olan bir dinin taraftarları onu canlı tutmaya çalışmak için hemen hemen her şeye tutunmaya istekliydiler. Üç günlük yolculuk, kaçan rahibelerin neyin kabul edilebilir olduğu konusundaki fikirlerini değiştirmiş ve zehri denize yayarak Kiri'nin karaya çıkması için mükemmel bir yer haline getirmişti. Hazır bir tarikat, sadece liderlerini bekliyordu.

Kahretsin. Gerçekten de kadere, kaçamayacağın şeylere inanmaya başlamıştı. Ve kader bir piç gibi görünüyordu.

"Buraya geldiğimde, Tapınak'ta kalan tek rahibeler Kiri'ye sadıktı. Ve hikayemi duyduklarında, onun işine yarayacağımı anladılar. Kiri gelir gelmez ve kim olduğumu öğrenir öğrenmez bana bir ültimatom verdi." Kayu birasına doğru konuştu, kelimeler masalarından daha uzağa taşınmasın diye alçak sesle söyleniyordu. "Ya Vadida'ya gidecektim ya da beni babama geri gönderecekti."

"Sadece Valleyda'ya mı gideceksin?" Red, Eammon kadar öfkeli görünmüyordu -neredeyse öldürülen kişi o olmasına rağmen- ama yüzünde Raffe'nin kesinlikle karşılaşmak istemeyeceği bir sertlik vardı. "Başka bir şey yok mu?"

Soruyu soruş şekli, cevabı zaten biliyormuş gibi geldi.

"Kayu yavaşça, "Vadida'ya gidecek ve Kızıl'ı Rylt'e getirmenin bir yolunu bulacaktım," diye cevap verdi.

Eammon ağır bir pelerinin içinde neredeyse tamamen gizlenmişti ama tankardına sarılmış yaralı eli görünüyordu. Her damarı parlak, alev alev yanan bir yeşile bürünmüştü, Raffe onu kırabileceğini düşünene kadar sıkıca kavradı.

Red'in eli onun elinin üzerine düştü ve Lyra masanın öbür ucundan Kurt'a tam olarak sitemkâr olmayan ama uyaran bir bakış attı.

"Neden?" Lyra'nın sesi değişmemişti ama fincanı tutuşu gerginleşmişti, ellerinin ince çizgileri kazınmıştı

tendonlarda. Karşısında duran Fife, Kayu'ya ters ters baktı ve avucuyla mührünü ovuşturdu. "Yani Kiri onu öldürebilir mi?"

Kayu'dan kısa bir baş sallama. Eammon'un duruşunda bir değişiklik yoktu ama Raffe, Red'in onu tutmak zorunda kalacakmış gibi elini sıkıca kavradığını gördü.

Kayu'nun cevap vermesi biraz zaman aldı; Kurtların ve onları aileden sayanların öfkesiyle karşı karşıya kalınca bu makul görünüyordu. "Evet." İcini çekti ve sorulmadan gerisini anlattı. "Kiri, Kızıl'ı öldürmenin iki sorunu çözeceğini düşündü: Neve'in Krallara karşı direnmek için bir nedeni kalmayacaktı ve Eammon'un yardımını elinden alacaktı, böylece Wilderwood'u tekrar tek başına demirlemek zorunda kalacaktı."

"Krallara karşı direnmek de ne demek?" Sinirler Red'in sesini keskinleştirdi. "Neve'den ne yapmasını istiyorlar?"

Kayu çaresizce omuz silkti. "Bilmiyorum. Kiri'nin yapıp yapmadığını da bilmiyorum. Anlattığına göre, emirleri Kralların kendisinden alıyormuş."

Masada sessizlik. Raffe, tadı ısınmış sidik gibi olsa da birasından uzun bir yudum aldı.

Red'in yüzü gök gürültüsü gibiydi, gözleri kapüşonunun gölgeleri arasından kahverengi ve yeşil parlıyordu. Bir eli hâlâ Eammon'unkinin üzerindeyken bileğindeki bağlantı noktası zümrüt rengiyle kızarmıştı. "Demek Kiri Kralların Gölge Diyar'dan kurtulmasının kaçınılmaz olduğunu düşünüyordu."

Kayu başını eğdi. "Daha önce olacağı şekilde değil. Kiri bu konuda netti. Her şey farklı olacaktı." Bir elini yüzünde gezdirerek siyah saç tellerini geriye doğru itti. Uykusuz bir gece gözlerinin altında koyu halkalar oluşturmuştu. "Ne kadar farklı, hiçbir zaman net bir cevap alamadım."

Fife masanın aşağısında, bir eli kupasında, diğeri Mark'ında, dudağını kemiriyordu. Kum kırmızısı kaşları birbirine yaklaşmıştı, sanki çok düşünüyormuş gibiydi. Ya da çok dinliyordu. Belki ikisi de -orman onun içinde yaşıyordu, Red ve Eammon'da yaşadığı gibi değil ama benzer şekilde. Muhtemelen

Rylt'ten defolup gitmesini söyledi.

Raffe dinlemekten mutluluk duyacaktır.

Lyra ağzını bükerek Red'e bir bakış fırlattı. "Bunun ille de bir anlamı olması gerekmiyor," dedi yatıştırıcı bir şekilde. "Kiri'nin deli olduğunu çok iyi biliyoruz."

"Öyleydi," diye homurdandı Eammon. Geçmiş zaman kipinde Raffe'nin kürek kemikleri arasındaki derinin tüylerini diken diken eden bir memnuniyet notası vardı.

"Öyleydi," diye düzeltti Lyra. Omuz silkti, hareketi zarıftı ve tankardından bir yudum aldı. "Belki de tanrıların başarısızlığa uğradığını anlayamadı."

"Onlarla konuştu." Red koltuğuna yığıldı. "Eğer başarısız olmalarını anlayamadıysa, bunun nedeni başarısız olmalarıdır. Bilmediğimiz şey ise bunun Neve için ne anlama geldiği."

İyi bir şey değil. Hiçbiri bunu söylemedi ama henüz yağmura dönüşmemiş fırtına bulutları başlarının üzerinde asılı duruyordu.

"Wilderwood'a geri dönmeliyiz." Bu sözler Fife'a aitti, Tapınak'tan uçup rahibelerin cesetlerinin Tapınak'ta bulunmasından kaçmaya çalıştıklarından beri söylediği ilk sözlerdi. "Mümkün olan en kısa sürede."

"Şafak söküyor." Lyra pencereleri işaret etti. Pembe ışığın ilk parmakları okyanusun üzerindeki gökyüzüne yavaşça sızıyordu. "Ama yolculuğu daha fazla hızlandıramayız."

Sanki sözlerini noktalamak istercesine yer gümbürdedi.

Çatal bıçaklar şangırdadı, köpüklü biranın yüzeyi bozuldu ve masaların üzerine döküldü. Bu saatte meyhaneyi dolduran sessiz sarhoşlar, uykusuz yüzlerindeki şaşkınlık ve donuk gözlerle başlarını kaldırıp baktılar.

Sarsıntı herhangi bir hasara yol açacak kadar şiddetli değildi ve sadece birkaç kalp atımlık bir sarsıntıyla çabucak yatıştı. Sakinleştğinde, meyhane müdavimleri sanki toplu bir halüsinasyonmuş gibi kadehlerine geri döndüler.

Ama Raffe öyle olmadığını biliyordu. Ve bir şekilde, bunun Neve'le bir ilgisi olduğunu biliyordu.

"Neydi o?" Soruyu Lyra dile getirdi, ancak hepsinin yüzünde aynı noktaya geldikleri açıktı

Raffe'nin vardığı sonuç.

"Neve bana Gölge Diyar'ın parçalandığını söyledi," dedi Red sessizce. "Sanırım depremler bu yüzden oluyor. Eve döndüğümde bir tane daha hissettim ama bu kadar güçlü değildi."

Bunun anlamı Raffe'nin birasının geri kalanını boşaltmasına ve bir tane daha sipariş etmeyi düşünmesine neden oldu. Burada depremi hissedebiliyorlarsa, Wilderwood'da durum ne kadar kötüydü?

"Fazla zamanımız yok." Fife'ın eli kolunun altındaki işaret canını acıtıyormuş gibi ön koluna kenetlendi. "Geri dönmek zorundayız."

"Ve ne yapacaksın?"

Red neredeyse tükürüyordu, birkaç kafanın onlara doğru dönmesine neden olacak kadar yüksek bir sesle. Ses tonu öfke doluydu ama dudakları titriyordu ve gözlerinde içkiden kaynaklanmayan bir parlaklık vardı. Eammon'un eli masadan ayrılıp kucağına uzandı ve kadın duvardaki bir sarmaşık gibi ona yapıştı. "Yapabileceğim bir şey yok, Fife," dedi, şimdi daha sessiz bir şekilde. "Her şey Neve'in elinde. Kalp Ağacı'na geri dönsem bile, onu benimle gelmeye zorlayamam."

"Bu Neve'den daha fazlası hakkında." Fife'ın gözleri loş ışıktaki parlıyordu, sanki fısıldanan kelimeleri dinliyormuş gibi uzak bir şeyler gözlerinde. "Red, bu Neve'den daha fazlası ve sen de bunu biliyorsun. Siz Wilderwood'sunuz, ikiniz de." Bakışları Eammon'a kaydı. "Gölgeler Diyarı parçalandığında, tüm o büyü geri geldiğinde, onu kontrol altına almak için orada olmalısın. Ortaya ne çıkarsa çıksın bir şeyler yapmak için."

Raffe, Fife'ı tanıdığı süre boyunca ondan bir kerede duyduğu en fazla kelimenin bu olduğunu düşündü.

Fife'ın gözlerindeki mesafeli bakış yavaşça kayboldu. Gözlerini kırptırdı ve yüzünde şaşkın bir ifadeyle onu izleyen Lyra'ya baktı.

"Bunu sana Wilderwood mu söyledi?" Eammon, şaşkın ve alçak sesle.

Bir duraksama oldu, sonra Fife neredeyse isteksizce başını salladı. Red kaşlarını çattı.

"Ben hiçbir şey hissetmedim."

Fife'in eli Mark'ının üzerinde sıkılaştı, gözlerini kaçırdı.

"Belki de dinlemeyeceğinizi biliyordur," dedi sessizce.

"Sanırım bana sizin duymak istemediğiniz şeyleri söylüyor."

Eammon Kırmızı'ya baktı, yüzü okunmuyordu. Red'in alt dudağı dişlerinin arasında kenetlenmiş, neredeyse bembeyaz kesilmişti.

Raffe hararetle bir bira daha içmeyi diledi.

"Ne demek 'ne çıkarsa çıksın'?" Red yutkundu, sanki içindeki ormana kendini açıkatabilecekmiş gibi eli kendi Mark'ının üzerindeydi. "Neve dışarı çıkıyor."

"Ben sadece bana ne söylediğini anlatıyorum," dedi Fife yorgun bir sesle. "Neve'e zarar vermiyoruz."

Raffe kendi sesini duyunca neredeyse şaşıracaktı; herkesin ona attığı şaşkın bakışlara bakılırsa onlar da şaşırmıştı. Meyhaneye vardıklarından beri hiç konuşmamıştı.

Doğruldu ve Fife'in gözlerinin içine baktı. "Ormanın sana ne söylediğinin önemi yok, Neve'e zarar vermiyoruz."

Onun yanında Kayu'nun omuzları yumuşadı. Yenilgi ya da rahatlama ya da ikisinin garip bir karışımı, emin değildi.

"Hayır," diye yumuşak bir sesle onayladı Red. "Biz değiliz."

Eammon hiçbir şey söylemedi, dudakları kapüşonunun altında düz bir çizgi halindeydi.

Lyra gerginliği bozdu, bir eli Fife'in kolundaydı ve diğeri hâlâ fincanına sarılmıştı. "Eve dönelim," dedi, "sonra hazırlıklı olmak için tam olarak ne yapmamız gerektiğine karar verebiliriz."

Pek güven verici bir duygu sayılmazdı ama ellerindeki tek şey buydu.

Neve'le ilgili gerginlik dağıldı, yerini daha baskıcı bir gerginlik aldı. Red, Kayu'ya dar gözlerle baktı. "Beni kurtardın."

"Teknik olarak Eammon yaptı," dedi Kayu yumuşak bir sesle. "Ama ben denedim."

"Bizi en tuzağa düşüren sen olduğun halde, bunun ne kadar anlamlı olduğunu bilmiyorum," dedi Eammon.

homurdandı.

"Tuzak değil." Kırmızı'nın kapüşonundan bir sarmaşık filizi çıktı; onu kulağının arkasına sıkıştırdı. "Bu şekilde tasarlanmış olsa bile, değerli bilgiler öğrendik. Neyle karşı karşıya olduğumuz hakkında daha iyi bir fikrimiz var."

"Hâlâ." Kayu bir omzunu kaldırdı, sonra . Yüzü solgundu, yorgunluktan oyulmuştu. "Beni burada bırakmak istersen anlarım."

"Hayır." Raffe yine kendi sesine şaşırdı, sesinin bu kadar güçlü çıkmasına iki kat şaşırdı. Bakışlarını Red'e dikti. "Onu bırakmayacağız. Bu güvenli değil."

Meyhanenin kapısı açıldı. Yarı sarhoş olduğu her halinden belli olan bir adam tökezleyerek içeri girdi ve bara oturdu. "Tapınakta kopan gürültüyü duyuyor musun?" diye sordu barmene. "Çılgılık duruyorlar. Sanırsın biri ölmüş."

"Elbette Kayu'yu terk etmiyoruz." Red omzunun üzerinden barın üstündeki pencereye baktı. Gün doğumu gökyüzünü boyamıştı. "Hepimiz gidiyoruz. Şimdi."

Aç karnına bira içmek kötü bir fikirdi.

Raffe başını ahşap gövdeye yasladı, loş ışık için minnettardı. Gemiyle ilgili ilk değerlendirmesi doğrudu; kargo ambarı ve Kaptan Neils'in "yolcu yatakları" olarak adlandırdığı yer bir ve aynıydı; bir araya getirilmiş sandıklar ve topak topak şiltelerden yapılmış birkaç karyola, aceleyle asılmış bir perdeyle üçü bir tarafa, üçü diğer tarafa bölünmüştü.

Meyhanenin arka kapısından çıktıklarında, kır saçlı kaptan, küçük kadırgası rıhtımdaki gelgitte sallanırken bekliyordu. Hepsi de hâlâ kukuletalara bürünmüş halde yaklaşırlarken gözleri kararmış görünüyordu ve güneşten yıpranmış yüzünü bir esneme kırıştırdı. Bu durum onu şaşırttıysa da etmedi.

Kayu ona çok para vermişti.

"Gemiye hoş geldiniz." İri, küt bir el arkasına geçerek mutfağı işaret etti. "Geminin bir adı yok ama benimki Neils. Yıpratma onu."

Hiçbiri buna meyilli değildi. Tapınaktan esen rüzgârla uzaklardan gelen bağırış sesleri, arkalarındaki tavernadan yükselen seslerle yankılandı. Altısı koşmadan hareket edebildikleri kadar hızlı bir şekilde iskeleye doğru ilerledi.

"Gidelim," dedi Eammon, arkadan gelerek.

Bu bir emirdi ve yerine getirildi. Neils, görünüşe göre, altının sorularından daha ağır basmasına izin veren bir tipti.

Şimdi Eammon ve Red perdenin diğer tarafındaydılar ve Raffe'nin kelimeleri seçemeyeceği kadar alçak sesle mırıldanıyorlardı. Lyra yukarıdaydı, Neils ile konuşuyordu ve Fife da onunla birlikteydi.

Belki Kayu da öyleydi. Raffe Kayu'nun nerede olduğunu umursamamak için çok çaba sarf ediyordu.

Manastır odasındaki o kısa zamanın anıları, söndüremediği bir ateşin közleri gibi beyninde canlanmaya devam ediyordu. Hiç de basit değildi, ama daha basitti. En azından onun kim olduğunu bildiği yanılsamasına kapılmıştı, ama bu çok zayıftı.

Hayal kırıklığının tadı acıydı, hayal kırıklığı ve utanç. Bir şeylerin yanlış gittiğini anlamalıydı. Geriye dönüp baktığında, Kayu'nun sözüne inandığına, Neve'in yokluğu gibi büyük bir konuda ona güvendiğine inanamıyordu. Evet, mektubu bulduktan sonra pek bir seçeneği kalmamıştı -ki mektubun tüm amacının bu olduğunu artık biliyordu- ama onun kurduğu tuzağa mükemmel bir şekilde düşmek nasıl bir bağışlanmaydı? Tarikat bir senaryo yazmıştı ve o da rolünü kusursuz bir şekilde oynamıştı.

Kiri ile konuşmaları gerektiği, Rylt'e gitmeleri gerektiği fikrini ortaya atmıştı. Ve değerli bilgiler elde etmiş olsalar da, hala tüm

Bu yolculuğun amacı, özünde Red'i öldürmektir.

Evet, Kayu sonunda onu kurtarmıştı. Ve evet, Kiri'nin dümen suyunda dans etmekten başka çaresi yokmuş gibi hissetmişti. Ama Raffe'nin tek düşünebildiği, plan işe yarasaydı ve Red ölseydi Neve'in ne diyeceğiydi.

En kötüsü gerçekleşseydi, Neve onu asla ama asla affetmezdi. Kendisini de asla affetmezdi. Bıçağı Kiri tutmuş olsa da, suç Raffe'nin olacaktı ve böyle bir şey olmamış olsa bile, eğer olsaydı nasıl bir şey olacağını hissedebiliyordu - hemen yanı başında, neredeyse bir nefes uzakta, hayali yankılarını hissedebileceği kadar yakınında duran bir olasılık.

Yine de meyhanede Kayu için konuşmuştu.

Kendisiyle hesaplaşamadı, uçları eşleştiremedi. O yüzden denemedi. Başını duvara yasladı ve hiçbir şey düşünmedi.

"Raffe?"

Kahretsi

n.

Kayu çıkarmıştı ama üzerinde hâlâ ilk yolculuklarında giydiklerine benzer giysiler vardı

-Bol pantolon, bol gömlek, renkli bir eşarpla arkadan bağlanmış saçlar. Kısa bir an için kadının beyazlar içinde nasıl görüldüğünü merak etti, sonra bu düşünceyi şiddetle aklından uzaklaştırdı.

Dudakları çatlamıştı. Gölgeler hâlâ gözlerinin altındaki deriyi morartıyordu. Sanki kalmakla kaçmak arasında kalmış gibi bir o yana bir bu yana gidip geliyordu.

"Özür dilemenin zayıf bir şey olduğunu biliyorum," diye mırıldandı sonunda, gömleğinin eteklerini tırnaklarının arasında sinirli bir şekilde işlediği yere bakarak. "Ve sana başka seçeneğim olmadığını söylemenin korkakça olduğunu biliyorum, doğru olsa bile. Ya da doğru hissettiriyor." Omuz silkti. "Her zaman bir seçeneğin vardır, sanırım. Ama senin için ölüm ya da tanımadığın biri için ölüm söz konusu olduğunda, bu çok basit görünüyor."

"Ne zaman basit görünmeyi bıraktı?" Sesi boğuk çıkıyordu.

Zayıf bir çıkardı. "Hemen hemen gelir gelmez

Valleyda'da. Seni görmek... Neve'e ne kadar değer verdiğini, onu ne kadar geri istediğini... bu bir bakıma ona değer vermemi sağladı. Bu kadar derinden değer verdiğin biri iyi biri olmalı."

Raffe kanlı dalları, gölgeli damarları ve ölü kraliçeleri düşündü. Cevap vermedi. Ama biraz yana kayd, bu bir davetti.

Kayu aldı ve onun yanına oturdu. "Ve sonra gerçekten Kırmızı'yla tanıştım ve onu da önemsemeye başladım," dedi açıklamasının ritmini bozmadan. Bir iç çekiş omuzlarını . "Onun öldürülmesine izin vermeye hiç niyetim yoktu, ne Kenar'a gidip o oymaları gördükten sonra, ne de onu ve Eammon'u tanıma fırsatı bulduktan sonra. Ama zaten harekete geçmiş olan şeyleri nasıl durduracağımı bilemedim. Buraya yelken açtığımız süre boyunca, Rylt'te bulunduğumuz süre boyunca tek yaptığım buydu; hepimizi oradan canlı çıkarmanın bir yolunu bulmaya çalıştım."

Neils'e kadirgayı kiraladıklarında altı yolcu olduğunu söylemişti. Nasıl olacağını bilmese de hepsinin gitmesini istemişti.

"Sonunda, zarif ya da akıllıca bir şey olmadı." Kayu saçlarını gözlerinden uzak tutarak hayıflanan bir ses çıkardı. "Sadece çaresizlik ve elimdekini kullanmaktı. Ve neredeyse çok geç kalmıştım." İçinden hafif bir ürperti geçti. "Çok geç kalsaydım ya da Eammon ben gelemediğimde işi bitirmek için gelmeseydi neler olabileceğini zihnimde tekrar tekrar canlandırıyorum."

"Bunu düşünmemize gerek yok." İkisi için de bir can simidi, onları yaşanmamış ama çok yakın olan şeylerin yankılarından çekip çıkaracak bir şey. "Sen çok geç kalmadın, Eammon da öyle, bu yüzden bunu düşünmek zorunda değiliz."

Kayu derin bir nefes aldı ve başını salladı. Bir süre sessizlik içinde oturdular, ikisi de bu tavsiyeye uymak için çok çaba sarf ediyordu.

"Bilmeni isterim ki," diye mırıldandı Kayu, "şu andan itibaren senin tarafındayım. Açıkça. Ben hak etmiyorum

Güveninizi anlıyorum ama şunu bilin ki Neve'i geri almak ve Kralların sonunu getirmek için ne yapmamız gerekiyorsa ben varım."

"Sana inanıyorum." Ve inandı da, bu onu iki kat daha aptal yapsa bile. "Diğerlerini ikna etmek daha zor olabilir."

"Bu adil."

Raffe duvara doğru kaydı. Bu hareket omuzlarını birbirine yaklaştırdı. Bu ona başka şeylerin de bir araya geldiğini düşündürdü ama uzaklaşmadı. "Ne yapmamız gerektiğini bilseydik daha kolay olurdu."

"Wilderwood'a dönüp beklemekten başka yapabileceğimiz pek bir şey yok gibi görünüyor." Kayu'nun gözleri karanlığın içinde parladı. "Kimsenin bunu iyi karşılayacağını sanmıyorum."

Raffe, "Kıpırdamadan oturup canavar hapishanesinin patlamasını beklemek benim için iyi bir zaman değil," diye mırıldandı.

Tekne aniden önce bir tarafa, sonra da diğer tarafa sallanmaya başladı. Raffe, Red'in ciyaklamasını, Eammon'un karışık bağırışını duydu. Yukarıdan bir şeylerin takırdayarak düştüğünü, daha fazla şaşkın bağırış çağırış duydu.

Merdivene ilk çıkan Raffe'ydi, Eammon da hemen arkasındaydı ama gözlerinde deniz tutmuş gibi bir ifade vardı. Neils kaba bir kahkaha atıyor, bir yelkeni ayarlamak için ipi çekiyordu. Fife ve Lyra küpeştenin yanında duruyordu, ikisi de deniz suyuyla ıslanmıştı ve yüzlerinde benzer bir endişe ifadesi vardı.

"Haydut dalgası!" Neils elini dik bir engelden atlamış bir at gibi denize doğru salladı. "Sanki yüzeyin altında bir deprem olmuş gibi! Hiç böyle geldiklerini görmemiştim!" Suyun üzerinde bir başka haykırış daha çınladı. "Kralların diz kapakları, yüzlerinizdeki ifade! Başka bir tanesine rastlayacağımızı sanmıyorum, merak etmeyin çocuklar."

Raffe alaycı bir tavırla, "Çok endişelisiniz çocuklar," diye düşündü.

Canavar hapishanesinin patlamasını beklemek her geçen dakika daha da kısalıyor gibiydi.

Otuz Beşinci Bölüm

Neve

Krallar gülerken Neve gözlerini kapalı tuttu. Gözlerini kapalı tuttu ve kız kardeşini, evini, Raff'e'yi ve Solmir'i düşündü. Etrafına bir zırh gibi çekebileceği tüm o küçük şeyleri.

Valchior ona doğru uzandığında havanın yer değiştirdiğini, yaklaştığında kayanın kaya üzerindeki iniltisini hissetti. Parmağı alnına dokundu ve gerçek dünyayı bir kez daha kemik ve etten oluşan bir yanılsamaya dönüştürdü. "Hâlâ hainini görmek istiyor musun?" Şaka gibi Merry. Ona göre öyle olmalıydı.

Neve başını salladı, çenesini olabildiğince kraliçe edasıyla dik tuttu.

Valchior gülümsedi, çenesinin derisi titreşerek iskelet dişlerini ortaya çıkardı. "Hadi o zaman."

Kral'ın izdüşümü, Mabet'in duvarını oluşturan sarmal kemiklere doğru döndü ve ölü Ejderha'nın kuyruğundaki bir boşluğa yöneldi. Aradan eğildi ve fildişi kafesin içine kolayca girdi. Bıçaklı bir yutkunmayla Neve de onu takip etti.

Duvarların sadece Ejderha'nın iskeletinden yapıldığını sanıyordu ama görünüşe göre bu varsayım yanlıştı. Eğer Yaşlı Olan'ın sarmal kuyruğunun merkezi Mabet'i oluşturuyorsa, geri kalan sivri kemikleri ve diğer canavarların kemikleri koridorları, çılgın salonları ve eğik kaburga kemiklerinden, devasa kafataslarının kırık plakalarından inşa edilmiş odaları oluşturuyordu. Neve'in fark edebileceği bir düzen yoktu ama Valchior kendinden emin bir şekilde, eskiden olduğu adamın yanılsamasıyla, kırık kemiklerin üzerinden kaldırım taşıymış gibi geçerek ilerliyordu.

Öldürdükleri şeylerden yapılmış bir sarayda yaşıyorlardı.

Kral omzunun üzerinden geriye baktı, gözünün etrafındaki boşluk kurumuş bir deri ve boş bir göz çukuruna dönüşmüştü. Sinsi bir gülümseme ağzını büktü.

"Ne kadar çok kemik var," dedi sessizce. Düşünceli bir şekilde dilini şaklatarak ayaklarının dibindeki toprağı inceledi. Sonra eğildi, en sivri uçlu kemiğı aldı.

"Sanctum'un dışında, bu haldeyken hiçbir şeye dokunamayız. Yansıtma, kendimizi olduğumuz gibi değil de eskiden olduğumuz gibi gösterme." Kemiğı eline aldı. "Ama burada, gücümüzün en yüksek olduğu yerde, bazı avantajlar var. Projeksiyonlarımız fiziksel bedenlerimize daha yakından bağlı. Birine zarar vermek diğerine zarar vermek demektir."

Neve'in tepki veremeyeceğı kadar hızlı oldu. Valchior kemiğı kaldırdı ve boynuna sapladı.

Bundan ne anlam çıkaracağını bilmiyordu, ilk içgüdüğü geri adım atmak, soğuk bir kaş kaldırmaktı. Şüphesiz, merhametli, iyi biri, zihni yetişip ona bunun bir fark yaratmayacağını söylemeden önce yardım etme niyetiyle bedenini harekete geçirerek öne atılırdı.

Ama Neve yapmadı.

Ve Valchior bunu fark ettiğinde, acayip geniş gözleri sahte bir endişe ifadesiyle onunkileri buldu ve kıkırdadı.

Kemiğı kavradı ve boynundan çekti. Açık deri ve fildişi omurilik, yüzeysel yara kapanırken ileri geri titredi. "Dersini iyi almışsın," diye kıkırdadı, kemiğın ucunu tekrar test ettikten sonra yere düşmesine izin verdi. "Herhangi bir fikre kapılmadan önce bunun anlamsız olduğunu bilmeni istedim. Bizi çözmek için herhangi bir tanrının kemiğinden daha fazlası gerekir, Neve. Ve bu çözülmeyi başlatmayı başarsan bile, yapacağın tek şey büyümüzü serbest bırakmak olur. Ruhlarımızı serbest bırakmak. Ve sonra gidecek bir yere ihtiyaçları olur, ya sana ya da Solmir'e."

"O zaman bana nasıl yapacağımı söylemen gerekmez mi?" Bu çok kolay bir açılıştı, kasıtlı olarak onu cevap vermeyeceğini hissettiğı bir soruya yönlendiriyordu ama sormaktan kendini alıkoyamadı. "İstediğın bu değil mi?"

"Zeki Gölge Kraliçe." Elini uzatıp Neve'in yanağını kavradı. Elinde yırtık bir deri ve parıldayan bir kemik vardı ve Neve irkilerek uzaklaştı. Valchior çenesini demirden bir kavrayışla yakaladı ve onu yüzüne yaklaştırdı. Gözlerden biri bütün ve yeşildi, kumral kirpiklerle saçaklanmıştı; diğeri ise çıplak kafatasında boş bir delikti. "Sadece bir tanrının kemikleri bir tanrıyı öldürebilir, ama aynı şekilde yapılmış bir tanrı olmalı. Ve biz kendimizi tanrı yaptık."

Son kelime bir alaydı, ağzı onunkinden sadece bir nefes uzaktaydı, yemyeşil dudaklar aşırı büyümüş iskelet dişlerine göz kırpıyordu.

Neve, adamın ağzı kendi ağzına ulaşmadan hemen önce hırladı ve kolunu kaldırarak adamın elini öyle bir güçle kavradı ki, Neve bir kemik gürültüsü içinde geriye doğru tökezledi.

Valchior tekrar güldü, parlak ve neşeli. "Gördüğüm kadarıyla öpücükler sadece Solmir için," dedi. "Not edildi, not edildi."

Kral'ın projeksiyonu ondan uzaklaştı ve kemik labirentine doğru ilerledi. Neve, Terzi'nin ona verdiği tanrı kemiğini, ne kadar işe yaramaz olduğu kanıtlanmış olsa da hâlâ elinde tutarak onu takip etti.

Molozların arasında biraz daha ilerlediler -Neve ne kadar sürdüğünü söyleyemiyordu; vücudu geçen zamanı sayma yeteneğini kaybetmişti- ta ki Valchior durana kadar, önündeki karanlık boşluk kavernöz ve ayrıntılar için çok kötü.

"İşte burada," dedi, küçümseyici bir el sallayarak. "Haininiz."

Ve Neve ileri atıldı, bunda çekingen ya da kraliçe gibi bir şey yoktu.

Bir göğüs kafesi. En azından Neve bunun bir göğüs kafesi olduğunu sanıyordu. Kavisli kemikler başlarının üzerinde yükseliyor, bölümlere ayrılmış gibi görünen merkezi bir parçaya bağlanıyordu. Daha büyük kaburgaların arasındaki boşlukları daha fazla kemik doldurmuş, Kahin'in yaşadığı dağ gibi zamanla birbirine kaynaşmıştı. Taş zeminin ortasında küçük bir ateş yanıyor, gri alevler ve keskin dumanlar saçıyordu.

Ve tüm kemiklerin arasında, Solmir, kanlı ve çürük.

Oturuyordu ama kız yaklaşınca ayağa kalktı, uzun zinciri şıngırdıyordu. Bileklerinden biri pırıl pırıl parlayan fildişi bir kelepçeyle sarılmıştı; o da kemikten yapılmıştı. Onu yere sabitleyen zincir bile birbirine kenetlenmiş kúçük parçalardan oluşmuş gibiydi; odanın içinde dolaşmasına izin verecek ama eşiğin ötesine gećmesine izin vermeyecek kadar esnek, yanlış şekilli omurlar. Ayaklarının etrafında tozlar dónüyordu, sanki zinciri zeminden kurtarmaya çalışmış ve başaramamış gibi kayma ve çizme izleri vardı.

"Düřünmek için biraz zaman ayır," dedi Valchior. "Yine de fazla bir şeyiniz olmadığını unutmayın. Gölgeler Diyarı her gećen dakika daha da istikrarsızlaşıyor." Sırıttı, gözleri parlıyordu. "Kimin şehit olacağına karar verirken iyi eğlenceler. Size biraz mahremiyet bile sağlayacağız."

Bir ağırlığın kafasını terk ettiğini hissetti, bir varlık kalktı ve illüzyonu da beraberinde çekti. Valchior'un şekli göz kırparak kayboldu ve geriye sadece o, Solmir ve bir leşten yapılmış bir hapishanede zayıf bir ateş kaldı.

Kadın adama baktı. Adam da ona baktı. Ateş ışığı kanlı göğsünün düzlemlerinde, kıvrak, ince bilenmiş kasların çukur ve çukurlarında parlıyordu. Bir keresinde onun bir hançer gibi yapılı olduğunu düşünmüştü ve bu benzetme daha da uygun hale gelmişti. Uzun, ince ve keskin, zarar vermek için yapılmış, dikkatsizce tutmak için tehlikeli.

Yutkundu, boğazından aşağı indiği belliydi. Ona yakından bakma fırsatı olmamıştı, ona tüm sihri verdiğinden, bir erkekten başka bir şey olmadığından beri. Gözleri daha parlak maviydi, yüzünün ağıları daha az acımasızdı, bir şekilde yumuşamıştı.

"Neve..." Adı boğuk bir şekilde çıktı. Eli ona doğru seğirdi, sonra parmaklarını bilinçli bir şekilde bükerek ve zincirini şıngırdatarak uzaklaştı. Başka bir şey söylemeye çalışmadı.

"Diğer yolun ne olduğunu biliyorum." Gerginlik bir hareket patlamasıyla kırıldı-Neve döndü ve elindeki tanrı kemiğini olabildiğince sert bir şekilde fırlattı. Kemik duvarı oluşturan devasa kaburgalardan birine çarparak yere düştü.

Neve dönüp ona baktığında Solmir'in yüz ifadesi değişmemişti, hâlâ donuk ve okunaksızdı. "Beni kendi katilin yapacaktın, Solmir."

Bir şehit ya da bir katil. Bu ancak birinin sunağa tırmanması ve diğerinin bıçağı tutmasıyla sona erebilirdi.

Solmir alçak sesle ve neredeyse yalvarırcasına, "O kadar basit değil," dedi.

"Elbette öyle. Kralların aracı olmayayım diye bana büyüü sen verdin. Böylece sen olmak zorunda kalacaktın, yüzyıllardır bundan kaçıyor olsan bile." Yıllar boyunca kendini kurtarmaya çalışmış ve onun için bundan vazgeçmişti. Neve'in zihni bundan uzak durdu. Örümcek ağlarıyla kaplı bir kulübede, basit olması gereken başka bir şey hakkında yapılan bir konuşmanın anılarından . "Ve eğer bunu yaparsan, seni öldürmek zorunda kalırım."

"Ya da Redarys ve Kurdu'nun bunu senin için yapmasına izin verebilirsin," diye mırıldandı Solmir.

"Hayır," dedi Neve, keskin ve ani bir sesle. "Ben kendi canavarlarımı öldürürüm."

Gözleri onunkilere kaydı. Ona pek çok kez canavar demişti ama ilk kez kendi canavarı olduğunu söylüyordu.

Solmir kendini yere bıraktı, başını bir kaburgaya yasladı ve yanık mavi gözlerini kapattı. "Ve bu seni bu kadar kızdırıyor mu? Benim öleceğim düşüncesi mi?"

Kızgın. İncinmiş. Dehşete düşmüş. Ama Neve sadece başını salladı.

Başını sallarken kulak memesindeki gümüş halka parlıyordu, dudakları yarım bir alay şeklinde kalkmıştı. "Ben de benden kurtulmak için fırsat kolluyorsun sanmıştım."

Ona tokat atacakmış gibi yerde yürüyor, parmakları hazır bir şekilde düzleşiyordu. Ama ona dokunmak bir şeyi serbest bırakmak anlamına gelecekti, teni onunkinin üzerinde alev alev yanan bir kora dönüşecekti ve bu onu elini tutmayacak kadar korkutmuştu. Bunun yerine, dişleri kenetlenmiş, vücudundaki her kas gergin ve sıkı bir şekilde onun üzerinde durdu.

Bir şey için hazırlanmış bir andı.

İntikamcı bir tanrı gibi, onun gazabı karşısında bir tövbekâr gibi diz çöküyordu. Ama ikisi de o anın sunduğu her türlü uçucu şeyi kabul etmedi. Bu sadece işi daha da zorlaştıracaktı.

"Sen bir pisliksin." Zayıf kelimeler, Neve'in söylemesi gereken her şeyi kaldıramayacak kadar kırılğandı.

Ateş ışığını yansıtan gözlerini açtı. "Ben bundan çok daha kötüyüm."

Ondan uzak durmak çok zordu. Bunun için çok yorgundu. Bu yüzden Neve onun yanına oturdu, başı onunki gibi kemiklere yaslandı.

"Gözlerin hâlâ kahverengi."

Dönüp ona baktı, kaşları çatılmıştı.

Solmir omuz silkti. "Taşıdığın onca büyü, onca güç ve gözlerin hâlâ kahverengi. Ruhun hâlâ bozulmamış." Durakladı. "Bunun bir anlamı var, Neve. Hepsini taşıyabilecek kadar iyi olduğun anlamına geliyor."

Valchior'un sözlerine çok yakındı. Neve çatlamış dudaklarını birbirine bastırdı. "Değilim," diye mırıldandı. "Değilim, Solmir."

"Neden böyle düşündüğünü söyle bana."

Sesi neredeyse kızgın geliyordu. Neve homurdandı, zihninde ona söyleyebileceği bir sürü şey, bir günah listesi dönüp duruyordu. Ama tek bir kelimeye indirgedi.

"Arick," diye nefes aldı Neve.

Bu isim düşüncelerine takıldı, seçemediği bir çapaktı. Yanındaki adam -bir zamanların Kralı, düşmüş tanrı, eserin kötü adamı- en iyi arkadaşlarından birinin ölümüne neden olmuştu. Ve hâlâ burada oturup onu kurtarmanın yollarını düşünmeye çalışıyordu. Yine de vücutları arasındaki mesafeyi santimine kadar biliyordu.

Solmir'in gözleri şaşkınlıkla ona doğru kaydı. "Peki ya o?"

Gölgeler lanet olsun ona, bunu ona söyletecekti. Neve dizlerini yukarı çekti ve büktüğü kollarını dizlerinin üzerine koyarak ağzını kapattı. "Bıçak Red'in elinde olsa bile, onun ölümüne sen sebep oldun. Ve ben hâlâ buradayım, seni kurtarmaya çalışıyorum."

Bir an için hareket etmedi, konuşmadı. da sessizdi. "Bu iyiliğin işareti değil mi? Bunu hak etmeyen insanlara yardım etmek istemek?" Bir duraklama. "Canavarlara karşı merhamet?"

Keşke her şeyi sade, siyah-beyaz terimlerle düşünebilseydi. Kendini kötü olarak gösterebilmek, adaletin hak etmeyen bir adamı kurtarmak mı yoksa haksız bir ölümün intikamını almak mı olduğunu bilmediği bu bulanık gri alandan daha kolay olurdu. Kahramanlar ve kötüler ve aradaki boşluklar, çevirdiğiniz açıya göre yansımaları değişen bir prizma.

Eğer gerçekten iyiye, belki de tüm Kralların ruhlarını ele geçirilmeden elinde tutabilirdi. Güçlerini kontrol edebilir, onları zapt edebilirdi. Eğer gerçekten kötüye, tüm bunlar zaten boşunaydı.

Ama Neve ikisinin arasında bir yerdeydi. İnsani bir yerde. Ve hiçbir kesinlik taşımıyordu.

"Bilmiyorum," dedi gözlerini kapatarak. "Bilmiyorum." Bir süre sonra elini avuç içi yukarı bakacak şekilde aralarındaki yere koydu. Neve parmaklarını onunkilerin arasına kaydırды.

Tenlerinin birleştiği yerde büyü vızıldadı ama Neve onu bırakmadı.

içeri girmesine izin vermedi. Henüz hiçbir karar verilmemişti.

Kaburga ve kaya kafeslerinin duvarlarını sarsan alçak bir gümbürtü. Yerdeki minik kemikler sıçradı ve sekti.

"Neve," diye mırıldandı Solmir son titreme de geçince, "bırak ben olayım."

Elini sıkıca kavramıştı. "Dayanabilir misin?"

İkisi de onun ne demek istediğini, kenarlarda neyin gizlendiğini biliyordu. Kendini onlara kaptırmadan Kralların tüm ruhlarını içine alabilir miydi? Korkunç bir şeye, onların kontrolündeki bir şeye dönüşmeden ve tüm bunları bir hiç uğruna yapmadan?

Solmir'in parmakları onunkilerin içinde kıpırdandı. "Deneyebilirim," dedi sonunda. "Senin için deneyebilirim."

Onun için.

Bu rahatlatıcı olmalıydı. Ama Neve'in boğazı ağrıyordu. "Bu kadar kolay ölümünün bir parçası olabileceğimi mi sanıyorsun?"

Sessizlik. Sonra Solmir uzun ve sert bir küfür etti. Kadının elini bıraktı ve ayağa kalktı, volta atarak uzaklaştı, bir elini uzun saçlarında gezdirdi. Kan şakağına sıçradı ve onu kararttı.

"Senin için zor olacağını umuyordum." Dişlerini göstererek döndü, gözleri soğuk mavi bir parıltıyla parlıyordu. "Lanet olsun Neverah, kolay olmayacağını ummuştum ve bu, yaptığım diğer her şeyden daha fazla, burada kesinlikle kötü olanın ben olduğum anlamına geliyor. Taşıyıcı olmayı hak ediyorum ve beni öldürmeni hak ediyorum."

Hiçbir şey söylemedi. Söyleyecek bir şey yoktu. Neve orada öylece oturdu, dizlerini göğsünde kenetlemişti, kalbi ağzı açık kalmıştı.

Sonra en az onunki kadar etkileyici bir küfürle ayağa kalktı ve ona doğru uzandı. Adam onun tuttu, ceketinin kolu tenleri arasında bir bariyer oluşturuyordu, sanki kadının ne düşündüğünü biliyordu. "Gücü bana vermiyorsun Neverah, bunu aklından bile geçirme."

"Değilim, seni piç kurusu." Bunu itiraf etmek çok yakıcıydı ve neredeyse bir hırıltı gibi çıkmıştı. "Her öpücük sihirle ilgili olmak zorunda değil."

Ve Neve'inkiler ağzına çarptığında ağzı şaşkınlıktan açık kaldı.

Aynı yolda ilerleyen yıldızların bir güneşe ya da yanmış bir boşluğa dönüşmesi gibi kaderde yazılı olan bu çarpışma ne nazik ne de yumuşaktı. İhtiyaçtı, açgözlü, damıtılmış bir istekti ve bunun sahip olacağı tek an olduğunu biliyordu.

Şaşkınlığı sadece bir an sürdü. "Lanet olsun bana," diye mırıldandı ağzına karşı, sonra elleri saçlarındaydı, onu olabildiğince kendine çekiyordu.

Dişlerini adamın dudaklarına sürttü, bakırın tadını aldı; adam boğazının derinliklerinde hırladı ve sırtı duvarı oluşturan kaburga kemiklerine çarpma kadar daha da yaklaştı, dizi bacaklarının arasındaydı, sıcak şimşekleri kadının kalbine akıtıyordu.

Solmir'in tadı soğuk gibiydi. Neve bunun nasıl olduğundan emin değildi.

Mümkündü ama tadı soğuktu, kışın çam ağaçlarının arasındaki boşluk gibi. Bu temiz havaydı; yutmak istedi. Adamın ellerinden biri kalçasının kavradı, göğüslerini birbirine bastıracak şekilde kalçasından yukarı doğru tırmıkladı; diğeri paltosunu omuzlarından itti. Bunu yaparken dişlerini gösterdi, sert öpüşmeleri sırasında bile, elleri kızın saçlarına dolanmak ve başını geriye eğmek için yükseldi, ağzı boynunda, dili köprücük kemiğindeydi. Aralarındaki her şey keskin açılardan oluşuyordu, bu bile.

Kıyafetleri atmak kolaydı, yırtık pırtık ve kanlıydılar. Solmir onu sırt üstü yatırmadan önce kemiklerini tekmeledi, dudakları boğazında, köprücük kemiğinde, daha aşağıda. Her ne kadar hızlı ve çaresiz olsa da başının altındaki kolu nazikti, kasları onu rahat ettirmek için gerilmişti.

Başını kaldırıp ona bakacak kadar uzun süre ara verdi, mavi gözleri gri bir boşlukta kahverenginin üzerindeydi. Ruhların işaretleri. Neve'in dua edecek bir şeyi yoktu ama yine de sonuna kadar hakkını koruyacak kadar güçlü olacağına dair acı dolu bir umut gönderdi. Hâlâ düşünemediği bir son.

"Seni seviyorum." Solmir bunu sanki onu kızdırmış, boğazına sert bir yumruk indirmiş gibi söylemişti. "Sakın karşılık vermeye kalkma."

O da yapmadı.

Otuz Altıncı Bölüm

Kırmızı

Yolculuğun üç gün sürmesi gerekiyordu. Ama garip dalgalar ve esen rüzgâr yüzünden ancak iki günde varabildiler.

Neils, gemiyi itecek kadar güçlü gelen ama asla alabora etme tehdidinde bulunmayan serseri dalgalara ne anlam vereceğini bilmiyordu. Halatları çekerken başını sallayarak, "Hiç böyle bir şey görmemiştim," dedi. "Ve bir kez bile bizi rotamızdan saptırmadı."

"Neyse ki," diye mırıldandı Eammon. Eammon'un deniz tutması -o kadar güçlü olmasa da hâlâ mevcuttu- onu çoğu zaman güvertede tuttuğundan, o ve kır saçlı kaptan hızlı ve beklenmedik bir dostluk kurmuşlardı. Red, kadirga limandan ayrılırken Kayu'nun aceleyle anlattığı tuhaf bir kangren türüyle ilgili hikâyeye Neils'in inanıp inanmadığını bilemiyordu ama Eammon'un kabuk bağlamış ön kollarını ya da damarlarındaki yeşili sorgulamadı, ikisi de eskisinden daha canlıydı.

Değişimler Kızıl'da da belirgindi; saçlarındaki sarmaşıklar gürleşiyor, gözlerinin etrafındaki zümrüt halkası Valleyda'ya yaklaştıkça beyazları neredeyse gölgede bırakıyordu. Yabani Ağaç eve yaklaştıkça yeşeriyor, diye düşünecekti, eğer içindeki sızı, ona bir şeyler olduğunu, kendisinininkinin yanındaki altın bilinç ipliğinin ona nasıl söyleyeceğini bilemediği bir şeyler olduğunu söyleyen o derin çekim olmasaydı.

Hissettikleri dalgalar, sarsıntılar... Hepsi Wilderwood ve Shadowlands'e bağlıydı. Red ve Neve'e.

Florish kıyısına vardıklarında gece olmuş, çivit mavisi gökyüzünde dolunay yüzüyordu. Liman biraz

Çok geç saatlerde çok erken saatlerden daha yoğundu ama yine de rıhtımda birkaç uykulu balıkçıdan başka pek kimse yoktu. Sonbaharın soğuğu kıyı şeridini daha da donduruyordu ve rüzgâr suyun üzerinde kırbaç gibi şaklarken kimse denize açılmaya hevesli değildi.

Neils onları boş bir rıhtıma yönlendirdi ve demir atmadan önce nasırlı bir elini dümene vurdu. Bir sürü sorusu olan ama bunları sorup sormayacağından emin olmayan birinin bakışıyla Red'e döndü.

Sonunda bunu yapmamaya karar verdi. "Rylt'te karşılaştığın sorun her neyse," dedi, "umarım şimdi ondan yeterince uzaksındır."

"Ne yazık ki," diye mırıldandı Red, "bu gerçekten kaçamayacağınız türden bir bela."

Homurdandı. "Ben de yaşadım." Bir an tereddüt ettikten sonra hızla omzuna vurdu. "Bu durumda, umarım çözülecek bir sorun olur."

Olurdu. Öyle ya da böyle. Red Neils'e belli belirsiz bir gülümseme verdi ve küpeşteden uzaklaşarak aşağıdan çantasını almaya gitti. Yolda Eammon'un yanından geçti ve kaptana doğru ilerlemeden önce alnına bir öpücük kondurdu. Kaptan onun anlayamayacağı kadar alçak sesle bir şeyler söyledi ve Neils de ona içten bir kahkahayla karşılık verdi.

Kayu ambardan çıktığında, Rylt'ten ayrıldıklarında olduğundan biraz daha iyi görünüyordu. Saçlarını yeniden siyah, düz şelalesine doğru taramıştı ve gözlerinin altındaki koyu halkalar bütün bir gece uykunun ardından yumuşamıştı.

Dün, Raffe gittikten ve Kayu başını duvara yaslayıp gözlerini kapattıktan sonra, Red ona teşekkür etmeye gitmişti. Orada öylece durmuş, konuşmaya nasıl başlayacağından emin olamamıştı, geminin hafifçe sallanması bacaklarını kararsız hale getirmişti.

"Bana bir sarmaşıkla ya da başka bir şeyle vurabilirsin." Kayu gözlerini sadece Kırmızı olduğunu doğrulayacak kadar açtı ve tekrar kapattı. "Kızgın orman tanrıları ne yaparsa yapsın

onları geçenler."

"Seni bir sarmaşıyla tokatlamayacağım." Bu fikir o kadar gülünçtü ki gerginliği bozdu. Kızıl, Kayu'nun yanına çöktü, kollarını dizlerine dayadı. Her şeyi yeniden anlatabilirdi - komplo, Kayu'nun bunu engellemesi, teşekkür edilmesi ve edilmemesi- ama bu düşünce çok yorucuydu.

"Yapman gerektiğini düşündüğün şeyi yaptın." Red omuz silkti. "Sanırım hepimiz buna aşinayız."

Bir duraklama. Sonra Kayu dönüp ona baktı, ağzında tuhaf bir bükölme vardı. "Beni çok kolay bırakıyorsun."

"Bu konuyu Eammon ile konuşmayı mı tercih edersiniz?"

"Hayır, ben iyiyim, teşekkür ." Kayu doğrulup bir elini yüzüne götürdü. "Kardeşini bulmak için neye ihtiyacın olursa olsun, yardım etmek için buradayım. En azından bunu yapabilirim."

"Keşke senden yapmanı isteyebileceğim bir şey olsaydı," diye mırıldandı Red. "Tek düşünebildiğim Keep'e geri dönmek ve... ve beklemek, sanırım."

Neve'in geri dönmeye karar verip vermeyeceğini görmek için bekleyin. Gölge Diyar parçalandığında ne olacağını görmek için bekleyin. Parçalandığında kız kardeşinden geriye ne kaldığını görmek için bekleyin.

"O zaman ben de seninle bekleyeceğim," dedi Kayu.

Yani şimdi, hepsi bunu yapmaya gidiyordu. Bekle.

Red ambarın karanlığına inip çantasını alırken, Neve'i düşünmeden edemiyordu; Red'in Wilderwood'da kaybolmasından sonra haftalar ve aylar süren o uzun günleri. Fedakârlıklarının Red'i geri getirip getirmeyeceğini görmek için bekliyordu. Nöbetçi dallarındaki kanının ona ne kazandıracağını görmek için bekliyordu.

Merdivenden yukarı çıkmadan önce durakladı. Kırmızı pelerini çantasına tıkılmıştı; Red onu çıkardı, giydiğı gri pelerini çıkardı, onun yerine gelin pelerinini omuzlarında döndürdü. Altın işlemeler karanlığın içinde parlıyordu.

Daha iyi.

Kıç tarafta Raffe halat bağılıyordu, Red'in hiç anlam veremediğı hayati bir gemi faaliyeti yapıyordu - bir seferde iki yolculuk

Bir hafta olmuştu ve hâlâ teknelerin nasıl çalıştığına dair hiçbir fikri yoktu. Adam sessizdi. En fazla Kayu'yla konuşmasına kulak misafiri olduğunda bir şeyler söylediğini duymuştu; Kayu'nun sesi ayrıntıların anlaşılamayacağı kadar mufllaktı.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" diye sordu. "Ben hallederim."

Kayu ve Lyra, Neils'in iskeleden inmesine yardım ederek karaya çıkmaya hazırlandılar. Kayu önce gitti, kıyıdan yukarı, kumun çimenlere dönüştüğü yerin ötesinde atların ahırlandığı ve arabanın park edildiği yere doğru yürüdü. Raffe onu izledi.

Red dudağını çiğnedi. "Beni ilgilendirmediyi biliyorum-
" "İşte başlıyoruz," diye mırıldandı Raffe.

"-ama bilmelisin ki kendini suçlu hissetmene gerek yok, Raffe."

Sonsuz ip döngüsünde durdu, nefesi gökyüzüne doğru yükselecek şekilde başını geriye eğdi. İlk başta onun kendisini görmezden geleceğini ya da başından savacağını düşündü. Ama sonra başını salladı ve ipine geri döndü. "biliyorum. Yine de."

Red itmedi. Parmaklıklara yaslandı.

Raffe, sanki bu beklediği bir şeymiş gibi, ona konuştu. Onu tanıyorsam, öyleydi. "Her şeyi bıraktığımız gibi, Neve ve ben... şey. Sanırım mesele de bu. Bırakacak bir şey yoktu. Ona onu sevdiğimi söyledim, o da bunu göstermesine ya da en azından önemsemesine rağmen hiç karşılık vermedi ve ben..." Elini başının üzerinde gezdirdi. "Şimdi onun kim olduğunu bilmiyormuşum gibi hissediyorum. Sadece kim olduğunu biliyorum."

"Biz değişiriz," diye mırıldandı Red. Bu bir suçlama ya da günah çıkarma değil, sadece bir gerçeğin ifadesiydi. "Bazen farklı yönlere doğru büyürüz."

Raffe, "Onu hâlâ önemsiyorum," dedi.

. Sevmiyorum. "Biliyorum."

"Ve o geri döndüğünde, ben..." Kelimeleri kaybetti ve uygun başka bir kelime bulamadı. Raffe başını salladı.

"O geri döndüğünde," dedi Red kararlı bir şekilde, "sen

Onun için mükemmel bir arkadaş. İkiniz konuşacaksınız. Ne tür bir ilişki istediğinize karar vereceksiniz." Ona küçük, güven verici bir yarım gülümseme verdi. "Bütün bunlar karmaşık, Raffe. Her zaman öyle olmuştur. Her zaman ne yaptığını tam olarak bilmek zorunda değilsin."

Kederli bir kahkaha attı. "Zamanın yarısı bile hoş olurdu."

Kayu'nun kullandığı araba rıhtıma giden yolda takırdayarak ilerliyordu. Atlar durduğunda, bir gümbürtü toprağın üzerinde hareket etti, rıhtımları, seyrek ağaçları salladı, okyanustaki dalgaların büyümesine neden oldu.

Direksiyon başındaki Neils bir kahkaha daha patlattı. "Böyle giderse bir haftadan kısa bir süre içinde Karsecka'ya varmış olacağım!"

Red ona sıkı bir gülümseme verdi, korku omurgasını kemiriyordu. Kızılağaç, kaburgalarına dikenlerden oluşan bir sıçrama gönderdi, bir dal köprücük kemiğinin üzerinden uzandı, keskin ve kısıtıcıydı.

Kayu hızlı sürüyordu ama depremler daha hızlıydı. Florish sahilinden Wilderwood'un kenarına kadar geçen iki saat içinde en az üç deprem hissettiler ve Valleyda'ya yaklaştıkça şiddetleri arttı. Sınırı geçtiklerinde, Yabanormanı'na sadece birkaç dakika kala, Kayu her bir sarsıntıda arabayı durdurmak zorunda kalmış, yer sarsıldıkça atlar yerlerinde sinirli sinirli zıplamıştı. Onlar yokken kar yağmış, beyaz kar yığınları yolu kaplamış, toprak altlarında titreşirken taneler havada dönmeye başlamıştı. Kar bu kadar kuzeyde her zaman erken başlar, yaz mevsiminin solup sonbahara dönüşmesine ancak zaman tanırdı.

"Depremler birbirine çok yakın." Lyra başını salladı, açık kahverengi gözleri endişeyle parlıyordu. "Gölge Diyar'ın çoktan dağılmadığını nereden bileceğiz?"

"Öğreneceğiz." Kızıl'ın içindeki orman hışırdadı, kürek kemikleri boyunca bir sarmaşık çiçek açtı, bir kök aşağı doğru kıvrıldı

omurgası. İlk kez değil, Wilderwood'un kendisiyle tekrar kelimelerle konuşmasını, konuşmanın bedeli olarak bir parçasını soldurmasını diledi. "Çözöldükleri zaman anlayacağız."

Arabanın diğér tarafında, Fife'in yüzü solgundu, eli kolunun etrafında sıkıca kenetlenmişti. Red dudaklarını ince bir çizgiye bastırarak onu izledi, Wilderwood'un onunla konuşmadığı bir şekilde konuşup konuşmadığını görmek için bekledi.

Bana duymak istemediğın şeyleri söylüyor.

Ama Fife sessiz kaldı.

Red'in göğüs kafesinde bir başka acı verici kök bükölmesi. Eammon'un eli dizinde sıkılaştı, o da hissetmişti. Nöbetçilerin yerinden sökölmesinin derin, delici acısını değil, gölge korusunda Neve'in kaybolduğú gece hissettiklerine hiç benzemiyordu ama ormanın... bir şeyler yapmasının acısını.

Henüz hiçbirinin emin olmadığı bir şey.

"Sonra ne olacak?" Lyra sordu. "Bir gedik gibi mi olacak? Bir anda patlayan milyonlarca gölge yaratık mı?" Elini torununun kabzasına götürdü, kını ayaklarının dibinde yerdeydi. "Onlara yine kan mı fırlatacağız?"

"Hayır."

Bütün başlar Fife'a döndü, hepsi de cevabın ondan gelmesine şaşırmişti. Bakışlarını yerde tuttu, çenesi rahatsızlıkla çıkıntı yaptı, İşaretli kolunu vücuduna yakın tuttu. "Kan yok. Kan her zaman bir bandajdı, hiçbir şeyi gerçekten düzeltmedi."

Red elini Eammon'un yaralı elinin üzerine koydu ve sıkıca tuttu.

Bir sarsıntı daha arabayı salladı, yolun kenarındaki tepelerden karlar kaymaya başladı. Atlar gıcırdadı, Kayu'nun sakinleştirici sesi dizginlere asılırken bir bağırışa doğru yükseldi. Araba ileri geri yalpaladı ve iki tekerleğın üzerine devrildi.

"Kaçın!" Raffe'nin sesi atların sesini yarıp geçti. "Bu şey takla atmak üzere!"

Fife ayağa fırladı ve kapıyı kaldırarak açtı; Lyra'yı dışarı itti ve arkasından atladı.

Eammon Red'i kendisiyle birlikte kapıdan dışarı çekerek karların içine yuvarladı. Tekerleklerden biri kırıldı ve tüm yapı onlara doğru eğildi; dişlerini göstererek onu göğsüne doğru çekti ve tüm araba tam bulundukları yere düşerken yoldan yuvarlandı.

Atlas dört nala uzaklaşırken yer sarsıntısını durdurdu, Raffe sürücü koltuğundan aşağı atlarken serbest kaldı. O ve Kayu yolun kenarında durmuş, zor nefes alıyorlardı; Kayu'nun avuç içleri dizginleri tutmaya çalışmaktan kızarmış ve yara olmuştu.

"Pekala," dedi Kayu, sesi şaşırtıcı derecede , "sanırım yürüyoruz."

Neyse ki yaklaşmışlardı. Wilderwood'un ağaçları yarım saat sonra önlerinde gökyüzüne doğru yükselmiş, dalların arasında havada daha fazla kar dönmeye başlamıştı. Yerde bir başka hafif sarsıntı gümbürdedi, arabayı çökerten sarsıntıdan daha sakindi ama hepsinin durup yola dayanmasına yetti.

Raffe on beş dakika içindeki üçüncü sarsıntıdan sonra dönüp Kızıl'a baktı, ileride Vahşi Orman'ın sınırı görünüyordu. "Ya Neve oradayken Gölge Diyar çözülürse?" Gözleri parladı. "Ya Solmir onu orada tutarsa ve istese bile kaçamazsa?"

Başını salladı. Sesi boğuk çıkıyordu. "Sana ne söyleyeceğimi bilmiyorum, Raffe. Gitmesini sağlayamam."

Bir an ona baktı, gözleri parlıyordu. Neve Gölge Diyarı'nda ilk kaybolduğunda Red'e onu nasıl kurtaracaklarını sormuştu. O zaman da bilmiyordu. Ve ona bunun yeterince iyi olmadığını söylemişti.

Yine de değildi.

Red Neve'i kurtaramazdı, Neve'in onu kurtarabileceğinden daha fazla. Gerçekten kurtarabilecek biri var mı diye merak ediyordu. Başka birini kurtarmak, size bir ip atmadıkları sürece aşamayacağınız bir duvardı.

Ağaç sınırına ulaştıklarında Red istemsiz bir rahatlama iç çekişi yaptı. Taşıdığını bilmediği bir gerginlik omuzlarında yumuşadı, derisinin altındaki orman daha geniş çiçekler açtı, daha uzun dallar uzattı. Yanında, Eammon derin bir nefes verdi, sesi yaprak hışırtısına benziyordu.

Fife kolundaki izi ovuşturarak kızıl kaşlarının altından onlara kaçamak bir bakış fırlattı.

"Yani sadece Keep'e mi gidiyoruz?" Lyra sordu. Kardan yayılan parlak ışık buklelerini gümüş rengine boyuyordu. Artık Wilderwood'a bağlı olmasa da, ona yakın olmak onu hâlâ rahatlatıyor gibiydi. "Gölgelerin bizi bulmasını mı bekleyelim?"

Bir sarsıntı daha, bu seferki Red'in dengesini bozmaya yetti. Karda kaydı, Eammon onu kolundan yakaladı. Köyün aşağısında, tüm beyazlığın altında gizlenmiş, korkmuş hayvanların seslerini, uzaktan gelen alarm çağrılarını duydu.

Elindeki anahtar daha hızlı atıyor, kalp atışları hızlanıyordu. Ve bununla ilgili bir şey, ortasındaki korkuyu daha da artırdı, bir kez kurulduğunda apaçık görünen bir bağlantı.

Neve'in kalbiydi. Neve'in kalbini anahtarında hissedebiliyordu.

Bu da onun hâlâ hayatta olduğu anlamına geliyordu. Hâlâ hayattaydı ve hâlâ Gölgele Diyarı'nda kalmayı, Solmir'le birlikte Kralların işini bitirmeyi seçmişti.

Red cebinden anahtarı çıkardı. Kabuktaki altın iplikler büyümüşü, hâlâ da büyüyordu, neredeyse beyazı gölgede bırakıyordu. Avucunun içinde minyatür bir güneş gibi parlıyor, karda parlıyordu. kalp atışı-Neve'in

Kalp atışları hızlandı, hızlandı, neredeyse gözle görülebiliyordu, kreşendoya doğru çarpıyordu.

"Bunun bir anlamı olmalı," diye mırıldandı Raffe.

"Sanırım öyle." Kızılağaç genişledi, yeni yapraklar açtı, çiçekler açtı. "Sanırım o-"

Bir çılgınlıkla kesildi, anahtarın sıcaklığı aniden alevlenerek şenlik ateşine dönüştü. Red anahtarı düşürdü ve elini göğsüne götürerek geriye, Eammon'a doğru tökezledi.

Anahtarın düştüğü yerdeki kar eridi, sürüklenerek düşerken tısladı ve sonunda toprağa düştü.

Sonra bir patlama hepsini kör edici bir ışık patlamasıyla geriye fırlattı, beyaz ve altın rengi bir gövde yerden fırladı ve parlayan dalları gökyüzüne doğru uzandı.

Otuz Yedinci Bölüm

Neve

Ölü tanrının göğüs kafesinin içindeki taş zeminin rahat olduğu asla söylenemezdi ama Solmir ve onun yırtık pırtık paltosuyla yastıklanan zemin gayet iyiydi. Doymuş bir bedenin durgun etkileri Neve'i yıllardır hissetmediği kadar derin bir uykuya daldırdı, bir kez olsun devasa beyaz ağaçlardan ve mekanlar arası geçişlerden kurtulmuştu. Sadece uyku, karanlık ve sessiz.

Ama uyandığında hâlâ tam olarak nerede olduğunu biliyordu, genellikle derin uykuya eşlik eden o bilinç bulanıklığının hiçbiri yoktu. Başının üzerinde kemikler gıcırıyor, ateş çukurundaki gri korlar tükürüyordu. Solmir sırtına yaslanmıştı, göğsü hâlâ çıplaktı, dövme kolu belinin üzerinde, diğeri başının altındaydı. Kolunu garip bir açıyla tutuyordu; bileği hâlâ bir kelepçeyle çevriliydi ve uzun zincir onu hâlâ taş zemine bağlıyordu.

Uzandı ve parmaklarını onunkilere geçirdi, soluk griye karşı siyah damarlı parmakları.

Valchior büyük ihtimalle yakında dönecekti. Umursayacak enerjiyi kendinde bulamıyordu. O ve Solmir bir karara varmışlardı ama Neve bunu düşünmek istemiyordu. Kesinlikle mecbur kalana kadar gözlerinin içine bakmak istemiyordu.

Önce Red, sonra Arick ve Isla, sonra Raffe gölgelere girdiğinde ve şimdi de o. Neve hep birilerini kaybediyordu.

Cildindeki tüyler diken diken oldu, sadece Solmir'e bastırıldığı yer sıcaktı. Solmir kulağına alçak sesle ve eşit bir şekilde nefes alıyordu ama onun da en az kendisi kadar uykuda olmadığını biliyordu. Adam her hareket ettiğinde, Neve soğuk çam kokusu alıyordu. Dikenler Neve'in bileğine, parmak boğumlarına batıyordu. Başparmağını hafifçe gezdirdi. "Pürüzlü

şey," diye mırıldandı boynuna karşı.

Döndü, konuşmadı, adamın omzunun çukuruna saklandı. Adam onu kendine doğru çekti, yüzü kanlı ve taş tozlu saçlarına gömüldü.

Önceleri sert, keskin kenarlı ve çaresizdiler, ama şimdi aralarındaki şey yumuşamış gibi görünüyordu. Bu onu biraz korkutmuştu. Yumuşaklığı yaralamak kolaydı.

"Sen..." Kelimeleri kulağına doğru üfledi, belli ki onun kadar doğru duyguyu bulamamıştı.

Onun çenesini öptü. Bu, ikisinin de nasıl sorulacağını bilmediği bir sorunun cevabı olsun.

Tekrar konuştuğunda Solmir'in yanağının altındaki kalp atışlarının tınısı onu neredeyse uykuya geri döndürmüştü. "Eve gittiğinde ikimize ne olduğunu sorduklarında," diye mırıldandı saçlarına, "onlara anlatmak zorundaymışsın gibi hissetme."

Dikenlerle süslü elleri kıvrıldı ve adamın derisine battı. Onları tanımlamaya gerek yok. Red, onun kurdu ve Raffe. "Ya istersem?"

Kollarını sıktı. "Kendini açıklamak zorunda değilsin," dedi. "Beni affetmek zorunda değilsin."

Sessizce yattılar, birbirlerine sarıldılar, ikisinin de bulabildiği tek dayanak noktası buydu. Neve'in ensesinde hâlâ saçlarına dolanmış olan dal parçasından anahtar, ensesine soğuk soğuk vuruyor, tüylerini diken diken ediyordu. Uzaktan, ne kadar zamandır burada olduklarını merak etti. Güneş ve ay olmadığı, yemek ya da uykuya ihtiyaç duymadıkları için zaman garip bir şekilde akıp gidiyordu.

Ne kadar zaman geçmiş olursa olsun, daha fazlasını diledi.

Solmir onu dürterek ayağa kaldırdı ve yırtık pırtık geceliğini yerden aldı. Başından geçirmeden önce silkeledi, uzunluğundaki gevşek taş ve kemikleri fırçaladı, kolundaki zincir zeminde nazıkçe tıkırdadı. Sonra ceketini omuzlarına yerleştirdi. Elini cebine attı ve bir tahta parçası çıkardı.

Gece gökyüzü oyması.

"Olacağı kadar oldu," dedi ve ona uzattı. "Eğer hâlâ istiyorsan."

Neve elini uzattı. Avucunun içine bıraktı. Parmakları bir söz verir gibi kıvrıldı.

"Bunu yapacak kişi ben olacağım," dedi, eli hâlâ aralarında havada asılı duruyordu. "Biz... biz yüzeye çıktığımızda. Red ya da Eammon değil."

"Kendi canavarlarını öldürüyorsun." Solmir'in ağzının kenarında alaycı bir gülümseme belirdi.

Oymayı ceketinin cebine attı. Parmaklarını adamın saçlarına dolayıp onu kendine doğru çektiğinde adam itiraz etmedi.

Kıkırdamayı duyduğunda hâlâ öpüşüyorlardı, yavaş ve durgun ve başka bir şeye yol açmıyordu.

Valchior'un elini alnına koyup eskiden olduğu adamla ilgili bir yalan uydurması için Neve orada olmadığından, onları izleyecek hayali bir Kral yoktu. Ama görünüşe göre Krallar bu olmadan da onları görebiliyordu. Farkındalıkları Kutsal Alanlarının her kemiğine sızmıştı.

"Endişelenme, Gölge Kraliçe." Ses yerde, kulaklarında . "Biz izlemedik."

Solmir hırladı, parmakları pençe gibi kıvrıldı. "Siktir git," fısıldadı kısık sesle boş havaya.

Kıkırdamalar yoğunlaştı.

Neve elini Solmir'in yanağına koydu ve onun korku dolu gözlerini kendi gözlerine çevirdi. Artık utanmanın ötesindeydi. Canavarların onun arzudan yaratılmış karanlık bir şey olduğunu bilmeleri kimin umurundaydı? "Bana bunu söylemememi söylediğini biliyorum," diye başladı.

"Yapma," diye mırıldandı ve itirafı yutmak yerine onu öptü.

Birlikte göğüs kafesindeki açıklığa, giriş görevi gören kemik kemerine döndüler. Solmir'in bileğindeki uzun zincir koptu ve bir toz bulutu içinde yere düştü. Krallar, bir düşünceyle onu serbest bıraktılar.

Neve ve Solmir el ele tutuşarak

Kemikler, yörüngelerinin kıvrımındaki gezegenler gibi Sanctum'un merkezine geri çekildi.

Krallar tahtlarında oturuyordu. Ejderha'nın kafatası tavanın tepesinden aşağıya bakıyor, muazzam ağzı sonsuz, sessiz bir çığlıkla sonsuza dek açık duruyordu. Neve, çenesi sert, gözleri kısık, zarif ve görkemli bir şekilde çemberin ortasına doğru yürüdü. Solmir'in eli titriyordu ama korkusunun yüzüne yansımaya izin vermedi.

Solmir'in yüz ifadesi dehşeti gizleyen bir maskeydi. Alaycı, mavi gözleri kesik, dudakları her bir taş heykelciği lime lime etmek istercesine bükülmüştü.

"Pekâlâ." Neve'in sesi tanınması bir an aldı; Malchrosite, dörtlünün en çekingeni. "Veda edecek vaktin oldu mu?"

"Oh, öyle." Byriand titredi, bu taş ve şist sesleri arasında garip bir sestti. "Eksiksiz bir veda etti."

Valchior hiçbir şey söylemedi. Kral ona baktı, kaya gibi hareketsizdi, yüzü gazlı bezle örtülmüş ve taş parmakları dikilmişti. Bekliyordu.

Lanet olsun ona. Sormayacaktı. Onlara söyletecekti.

"Kaçmaktan bıktım," dedi Solmir, alçak sesle ve öfkeyle. "Senin lanet olası taşıyıcın olacağım. Ama onu bırakmalısın."

Bir anlık sessizlik, gök gürültüsünden önceki sakinlik. Sonra her yerden aynı anda gelen alçak bir kahkaha.

"Valchior, elinden geleni yaptın." Calryes'in sesi bir şekilde alaycıydı, hatta kaya katmanlıydı. "Ama sonuçta ikinci sınıf bir gemiyle baş başa kalacağız gibi görünüyor. Sen her zaman bir hayal kırıklığıydın evlat. Yüzyıllar boyunca kaçtın ama sonunda başladığın yere geri döndün. Kötü adam olmamak için çok çabaladın ve şu haline bir bak."

"O senden daha iyi," diye hırladı Neve. "Senin olmayı umabileceğinden bile daha iyi."

"Sanırım göreceğiz, değil mi?" Calryes'in yüz ifadesi yoktu ve üzerine örtülen örtü yüzünün olması gereken yeri gizliyordu. Ama Neve'e sırtıyormuş gibi geldi.

Ortasında bir huzursuzluk kıvılcımı, bir kıymık

Şüphe.

Önlerindeki Kral, sürtünen bir kayanın gıcırtyyla yerinden oynadı. Valchior eğildi, korkunç tacının sivri uçları parlıyordu. Solmir, Kral'ı engelleyebilecekmiş gibi aralarına girdi ama Neve omzuna nazik bir el koydu. "Bekle," diye mırıldandı. Merkezindeki büyü dönmeye başladı ve kıvrandı.

İstemiyordu. Bunu ağzının ince çizgisinden, mavi gözlerinin dehşet içindeki parıltısından anlayabiliyordu. Ama Neve onun etrafından dolanıp bekleyen taş parmağa doğru adım attığında Solmir onu durdurmadı.

Taş parmak alnına dokundu, simyalanarak ete dönüştü. Gözlerini açtı ve Valchior'la birlikte bir mahremiyet yanılması olan Sanctum'da tek başlarına durdular.

İllüzyon tamamlandığında Kral elini ondan çekmedi. Bunun yerine elini kızın alnından yanağına doğru kaydırđı ve gözlerinde endişeli bir ışıkla yüzünü kavradı.

"Açık konuşacağım," dedi. "Bir hata yapıyorsun Neverah."

Kaşları çatıldı. Midesindeki huzursuz kıvrım omurgasına kadar kıvrıldı.

"Onun içinde iyilik olduğunu düşünmek istiyorsun," diye mırıldandı Valchior. "Bunun için seni suçlamıyorum; değer verdiğimiz kişiler hakkında en iyisini düşünmek isteriz. Bunun kanıtı olmasa bile."

"Kanıt var." Ağzı zar zor kıpırdadı, bir cesetten yapılmış bu geniş mağarada bir fısıltı. "Senin sonunu getirmek için kendini feda etmeye hazır. Bir daha geri gelmeni engellemek için."

"Emin misin?" Kaşlarını kaldırdı. "Sonunda kendisinin öldürölmesine izin vereceğinden emin misin? Bence yaşamak için elinden geleni yapması daha muhtemel. Özellikle de tüm bu yeni güçle. Bir kenara attığın güç."

Elbette emin olduğunu söylemek için ağzını açtı. Ama midesine batan o şüphe kancası, o iğneleyici huzursuzluk.

Valchior çürüğü hissedip sertçe bastırarak devam etti. "Biz ağır bir yüküz Neverah. Karanlığımızı taşımak çok zordur ve bir ruha ağırlık verir. Onu değiştirir. Saf ve lekesiz başlayan bir ruhu bile, ki ikimiz de biliyoruz ki onunki öyle değil."

"Kimsenin değil." Ama bu, olmasını istediği gibi güçlü bir karşı çıkış gibi gelmedi. Bir bahane gibi geldi.

"Doğru." Kral eğlenen bir gülümsemeyle başını eğdi. "Ama bazıları diğerlerinden daha iyi durumdadır ve sizinkinin onunkinden daha iyi durumda olduğunu kimse inkâr edemez. Onun bizim aracımız olması senden çok daha tehlikeli. Sen bunun için yaratıldın. Kız kardeşinin ışığına karşı karanlık olmak için."

Neve tuz dudaklarına değene kadar ağladığını fark etmemişti, gözlerinden yaşlar sessizce süzülüyordu. Gözyaşlarını silmek istedi ama Valchior ondan önce davranıp yanağını hafifçe okşadı.

"Bu hiç adil değil." Valchior'un başını salladığını görene kadar bunu yüksek sesle söylediğini bilmiyordu ve gözlerini kapattı. "Bu hiç adil değil."

"Öyle değil," diye kabul etti. "Ama hepimiz hatalarımızın bedelini ödemek zorundayız, Neve. Gölge Korusu'ndaki karanlığı sen çektin. Tüm bunları Red'in gitmesine izin vermeyerek sen başlattın."

Kilit noktası, eksen. O ve Red, tekrar tekrar. Kiri ile komplo kurmuş, Arick'in teminat olmasına izin vermiş, sonuçlarını hiç düşünmeden her şeyi değiştirmişti. Red'i kurtarmak için, evet, ama aynı zamanda kendisi için. Ona çok az izin veren bir hayatta bir nebze de olsa kontrol sahibi olduğunu hissetmek, yanlış olanı değiştirebilmek için.

"Ama kefaretinı ödeyebilirsin." Valchior başparmağıyla onun çenesini kaldırdı. "İçindeki gücümüzle yapabileceklerini bir düşün. Bizim sihrimizi kullanarak başarabileceğin her şeyi."

Titrek bir nefes aldı. Düzeltilmesi gereken yanlışları düşündü. Kontrolü düşündü.

"Beklediğimiz şeyin sen olduğunu biliyordum," dedi Valchior sessizce. "Seni ilk gördüğümde, içimde bir his

Yaptığın korudan geçeceksin. Bu senin olman gereken şey."

"Yapamam." Çenesini onun dokunuşundan uzaklaştırdı. "Taşıyıcı olarak kim geçerse geçsin-"

"Kurtlar seni öldürmeyecek." Ses tonunda bir şey vardı, sinirlenmeye doğru giden bir şey. "Redarys bunu Eammon'un yapmasına izin vermez ve sadece Eammon olsa bile karısının ikizini öldürmez. Kenara çekilirdi."

Sadece Eammon olsa bile, dedi, sanki Valchior'un düşündüğü bir olasılıkmış gibi. Midesinde panik baş gösterdi. "Kırmızı-"

"Gayet iyi." Sesindeki yatıştırıcı nota geri dönmüştü, yüzü bir kez daha yakışıklı ve içe dönüktü, güvenilmek için yapılmış bir maskeydi. "Anahtarını hissedemiyor musun?"

Onun anahtarı. Saçlarının arasında saklı olan. Ensesinde hafifçe titreşiyordu, soğuk ve rahatlatıcıydı. Neredeyse bir kalp atışı gibi.

Red'in kalp atışları. Kız kardeşinin hayatta olduğuna dair güvence.

"Bilmelerine bile gerek yok," dedi Valchior, saçlarını yüzünden geriye doğru düzelterek. "Bizi saklayabilirsin, Neve. Ruhunun içine sıkışmış, seni hiç bilmediğin bir güçle besliyoruz. Uğruna kanını akıttığın şeyi parti numaraları gibi gösterecek bir sihir. Ruhlarımızı alırsın, yükselirsin. Hayatını yaşarsın ve zengin bir miras bırakırsın. Kıtlıklar hafifler, denizler sakinleşir, hastalıklar iyileşir. Kendi başına bir tanrı olacaksın. Sana tapacaklar."

"Peki ya ben öldüğümde?"

Kral gülümsedi, gözlerinde bir şey parlıyordu. "Yapmak zorunda olduğunuzu kim söyledi?"

Karar vermesini sağlayan, onu bocalamalarından ve kafa karışıklığından, gurur ve suçluluk duygularından şey buydu. O anlık gülümseme, o kötü niyetli parıltı.

"Hayır," dedi Neve.

İfadesi çarpıtılmıştı. O nazik elleri ve

Yumuşak sözler; omuzlarını kavradı ve etleri çürümüş, kemik ve kaslardan oluşan parmaklarıyla onu öne doğru çekti. Yüzünün bir tarafı içbükeyleşti, elmacık kemiği yanlış yöne doğru yaylandı, dudaklarında kuruma ve dişlerinin arasında çürüme vardı.

"Başka seçeneğin yok," diye tısladı, leş gibi nefesi kadının öğürmesine yetecekti. Valchior kendini yakışıklı ve bütün bir hale getirmek için büyü harcamadı, artık harcamıyordu; sadece neredeyse insan şeklinde kalmaya yetecek kadarını kullandı, böylece onu daha iyi dövebilecekti. "Atılmış tanrı kemikleriyle öldürülemeziz Neverah, duvardan bir uyluk kemiği söküp onunla bizi bıçaklayamazsın. Eğer ruhlarımızdan vazgeçeceksek, bunu kendi şartlarımızla yaparız. Bizi zorlayamazsınız."

Zihni onu kemik labirentinden Solmir'e götürdüğü zamana geri döndü - saatler ya da günler önce, yeraltı dünyasında geçerli olmayan bir zaman bulanıklığı. Sadece tanrı kemikleri tanrıları öldürebilirdi ve aynı şekilde yapılmış, aynı ateşte dövülmüş bir tanrı olmalıydı. Biz kendimizi tanrı yaptık, diye hırlamıştı.

Deniz yosunu ve şarap kadehlerinde tuzlu su dolu bir masada, ölü sevgilisinin cesedi aracılığıyla konuşan Leviathan'ı düşündü. Ona tanrısallığın basit, yarı sihir yarı inanç olduğunu söylüyordu. O sana inanıyor. Ve ne olursa olsun, ben de inanıyorum.

Krallar kendilerini nasıl tanrı yapmışlardı? Yüzeyde büyü, herkesin yapabileceğinden daha fazlasını kullanmak, bunun onları güçlü kılmasına izin vermek. Burada da büyü, farklı ve daha karanlık bir türden - tanrıların güçlerini emerek, onları öldürerek ve kurutarak.

Tıpkı Neve'in yaptığı
gibi. Yarı sihir, yarı
inanç.

Neve gözlerini kapadı ve kendini geriye doğru fırlattı, fiziksel olarak ama zihinsel olarak da - Valchior'un illüzyonunun pençesinden kendini öyle sert çekti ki, illüzyon kırılıp onu bir kez daha taşın çemberinde bıraktığında tökezledi

Krallar. Solmir onu yakaladı ve sabit tuttu. Elleri kızın omuzlarında titriyordu ama yüzünde hâlâ o kibirli alaycı ifade vardı ve Neve bunca zamandır bunun bir rol olup olmadığını, korkak bir çocuğun zalim olmaya çalışıp çalışmadığını merak etti.

Ondan uzaklaştı. Yakında .

"Oh, Neverah." Valchior tam da onun istediği gibi öne doğru eğildi. "Bir tanrı olabilirdin."

Tacını oluşturan sivri uçların kenarları hançer keskinliğindeydi ve üzerlerindeki kafatasının fildişini yansıtan hınzır bir parıltıya sahipti. Deriyi, kasları ve tendonları kesecek kadar keskindi.

Kemiği kesecek kadar keskin.

Neve, fikrini değiştirmesine fırsat vermeden uzanarak sağ elinin kenarını Valchior'un tacının jilet gibi keskin kenarına dayadı. Gözlerinin arkasında keskin, kör edici bir acı patladı ve durduramadan ağzından bir çığlık döküldü. Ama yine de kemiğin kırıldığını, en küçük parmağının elinden ayrıldığını hissedene kadar itti.

Gölgeler Diyarı'nın tek renkli ışığında gri renkte fişkıran kanla kayganlaşarak onu yakaladı.

"Zaten öyleyim," diye hırladı.

Sonra Neve kopan parmağını Valchior'un gözünün olması gereken yere soktu, tanrı kemiği taşı kolayca kesiyordu.

Otuz Sekizinci Bölüm

Neve

Bir an için, durgunluk.

Solmir onun arkasında duruyordu, elleri hâlâ ona dokunmak istiyormuş ama kendini kıpırdatamıyormuş gibi kıvrıktı. Etraflarında, Kralların taştan kuklaları, formları donmuş olsa da düşüncelerinin çalkantısı neredeyse havada hissediliyordu.

"İşler böyle gitmeyecekti." Byriand, sesi yaşlı ve titriyordu. "Bu değildi."

Gölge, tıslayarak Valchior'un kefenindeki delikten sızıyor. Gücü, ruhu, boş göz çukuruna sıkışmış kanlı tanrı kemiği parçası tarafından dışarı çekildi.

Neve'in kemiği.

Valchior'un taştan eli neredeyse inanmayarak kalktı. Tacının jilet gibi keskin sivri ucundan Neve'in kanı damlıyordu.

Sonra kayadan oyulmuş devasa el ona doğru fırladı, kayan şeyllerin fırtına gıcırtısı çöken bir dağı andırıyordu.

Neve hareketleri okudu, neyin gelmekte olduğunu biliyordu. Kendisinin bir tanrı olduğuna inanmıştı ve bu onu doğru yapıyordu ve merkezindeki güç buna heyecan duydu, karanlık damarları boyunca parladı, dikenlerini daha uzun, daha keskin hale getirdi. Bir perde kalkmış gibi hissediyordu, yeni tanrısallığı her şeyi mükemmel bir berraklığın parlaklığına parlatıyordu.

Daha önce hiç olmadığı kadar hızlı hareket ederek uzandı ve kopan parmağını Valchior'un yüzünden çekti. Kanla kayganlaşmıştı ama tutmaya devam etti. "Solmir!"

Ona fırlattığı korkunç silahı yakalayıp yakalamadığını görmek için arkasına bakmadı. Ne yapması gerektiğini bildiğinden emin olmak için göz teması kurmadı. Ona güveniyordu.

Şimdi hak etmiş bile olabilir.

Valchior'un elinin topuğu alnına öyle güçlü bir şekilde çarptı ki, yeni dövülmüş bir tanrı olmasaydı onu bayıltabilirdi. Yine de canı yandı ve Kral'ın dokunuşu onu gerçeklikten koparıp illüzyona sürüklerken dengesini korumak için mücadele etmek zorunda kaldı.

En azından yarı bir yanılsama. Valchior, ruhu gözünden dışarı akarken, eskiden olduğu adamla dönüştüğü canavar arasında bir yerde sıkışıp kalmıştı. Bıçakladığı yüzünün yarısı muazzamdı, canavar gibiydi, kemik, taş ve yırtık pırtık bir örtü, orantılar uyumsuzdu ve birbirine uymuyordu. Diğer yarısı ise eskiden olduğu adamdı, ona daha önce gösterdiği fizikselliğin aynısıydı ama bir şekilde çarpıtılmıştı. Öfke ellerini düğümlü yumruklar haline getirmiş ve ağzını insanlık dışı bir hırıltıya dönüştürmüştü.

Parmak eklemlerinin arkası Neve'in elmacık kemiğinin üzerinde kırıldı. Titreşen illüzyona rağmen et yerine taş olan derisini aşındırdı. Geriye doğru tökezledi, dört parmaklı elinden kan akıyordu.

"Orospu." Ağzının canavarca tarafından kükredi, diğer tarafından tısladı, dolgun dudakları ve çatlamış dişleri bir öfke armonisi içindeydi. "Sana yardım etmeye çalışıyordum Neverah."

"Artık rol yapmana gerek yok." Bu illüzyonun derinliklerinde bile bağırışları, gümbürtüleri, kemik ve taş şakırtılarını duyabiliyordu. Solmir'in çılgılığının boğuk sesini.

İllüzyon tekledi ve yarım kalp atışı boyunca ona Sanctum'u gösterdi. Solmir'i gördü, kesikler ve çürüklerle doluydu, kopmuş parmağını elinde tutuyordu. Arkasında, çivili taşların kalıntıları olan iki parçalanmış taş monolit. Titreyen gölge damarlarında aşağı yukarı dolaşıyor, tırnaklarını pençelere, dişlerini azı dişlerine dönüştürüyordu. Gözlerinde mavi titreşip duruyor, derin, boşluğa benzeyen siyahla savaşıyordu.

Ne yapacağını biliyordu; kemiğini Kralları bıçaklamak, ruhlarını serbest bırakmak ve böylece onları kendi ruhuna çekebilmek için kullanmıştı. Diğerleri Valchior kadar güçlü değildi, o kadar mücadele etmiyorlardı. Doğruca

Solmir ikinci bir deri gibi, vücudunun büyüye verdiği tepkinin aynısını vermesini sağlıyordu ama büyütülmüştü. Keskin, acımasız ve can yakıcı.

Valchior ona tekrar ters bir yumruk attığında illüzyon tekrar yerine oturdu ve bu sefer daha zayıf olmasına rağmen yine de onu neredeyse dizlerinin üzerine çökertmeye yetti.

"Numara yapmıyorum," diye alay etti Valchior, dili iskelet çenesinde dişlerinin arkasına kıvrılmış halde görünüyordu. Canavar ve insan olarak onun üzerinde yükseliyordu. "Onu elinde tutman için sana bir yol göstermeye çalışıyordum, Neve. Değer verdiğin insanları elinde tutma konusunda hiçbir zaman iyi olmadın ama hepsini öldürecek bir yola bu kadar inatla sarılmanı beklemiyordum."

Kalbi göğsünde düzensiz, çok hızlı bir gümbürtüydü, saçlarına dolanmış anahtarın sabit ritmine karşı hızlanan bir kontrpuan. "Sadece o," dedi, çünkü bütün bu düşünce konuşmak için çok ağırdı. Ölecek olan sadece Solmir'di. Önemsediği tek kişi oydu ve bu kez sonsuza dek feda etmek zorunda kalacaktı, onu geri getirmeye çalışmak için kanlı dallardan ve değiştirilmiş dinden medet ummayacaktı.

Valchior'un kefeninin ardıl görüntüsü yüzünün üzerinde gidip geliyordu. İllüzyonunda, ruhunun havaya karışan siyah dumanını göremiyordu ama yavaş yavaş insan kılığından nasıl sıyrıldığını, geriye daha az et ve daha çok taş bıraktığını görebiliyordu.

"Solmir hepimizi içeri aldığında ne olacağını düşünüyorsun, Neve? Sen aptal değilsin."

Bir göz kırpma, illüzyon tekrar titreşiyor. Solmir, bir zamanlar kendisine ait olan boş tahtın önünde elleri ve dizleri üzerindeydi, damarları simsiyahtı, parmakları uzamıştı, çok fazla eklemi ve çok keskin uçları vardı. Nefes nefese kalmış ağzından dişleri çıkmıştı. Gözlerindeki mavi sadece bir hayaletti, kırılğan bir renk soluğu.

"Gel bakalım oğlum." Son Kral Calryes, sivri taçlı devasa başını oğlununkinin yanına koymak için eğilirken gıcırdıyordu. "Bir kez olsun işe yarar ol."

Valchior yine önünde duruyordu, Solmir ve Calryes gitmişti. "Bizi tutamaz," dedi. "Kendini tamamen kaybetmeden olmaz. Ve eğer kız kardeşinin, Kurt'unun ya da senin onun gücünü -bizim gücümüzü- durdurmaya yeteceğini düşünüyorsan yanılıyorsun. Dünyayı yeniden ele geçireceğiz. Onu istediğimiz şekle sokacağız. Ve önümüze çıkan herkesi yeryüzünden sileceğiz."

Bu kelime, elinin Neve'in yüzüne bir kez daha çarpmasına neden oldu. Yeni tanrı kemikleri gıcırdadı ama kırılmadı, Neve nefes nefese kaldı, acı görüşünü tüylendirdi.

"Sen olsaydın," diye mırıldandı Valchior, "dünyayı istediğimiz hale getirmek için zamanımız olurdu. Nazikçe, kolayca, herkesin kabul edeceği bir şekilde, çünkü küçük hayatlarından başlarını kaldırıp her şeyin nasıl değiştiğini görmek istemiyorlar." Başını eğdi, yüzünün insan olan tarafından canavar olan tarafına doğru jilet gibi bir gülümseme yayıldı. "Bu çok daha zarif olurdu. Ama yıkım, harap etme, bu da işe yarar."

Taşın ondan uzaklaştığını hissetti, tanrının ağır eli sonunda alnından düştü ve yarı yapılmış illüzyonu da beraberinde götürdü. Valchior'un heykeli tahtından düşerken Neve yere yığıldı ve kendi üzerine kıvrıldı.

Kırılmamış, henüz değil. Göz çukurundan sızan duman hâlâ yavaştı. Sanki bir şey bekliyormuş gibiydi.

Dişlerini takırdatmaya yetecek bir gümbürtü yeri sarstı. Kemik tozları havayı kapladı, küçük fildişi parçaları duvarlardan kurtulup yerde parıldamaya başladı. Yukarıda, Ejderha'nın kafatası titriyordu, devasa çene kemiği neredeyse yerinden çıkacaktı.

En küçük parmağının olduğu yerdeki kütük hâlâ renksiz ışıktaki mürekkep gibi, durgun kan pompalıyordu. Bu onu zayıflatmalı, ama Neve'in tek hissettiği hafif bir acı nabızıydı. O artık bir tanrıydı ve tanrılar kan kaybından ölmezdi.

Sadece ruhları tükendiğinde, söndüğünde öldüler.

Dışarı.

"Korkuyor musun?" Calryes'in kahkahası tektonik bir kayma gibi inledi, bu ses başını ağrıttı. "Gerçekten de tam burada, sonda bocalayacak mısın Solmir? Sırf ruhumu taşımaktan korktuğun için bir işi yarım mı bırakacaksın?" Yüzünü görmek imkânsızdı ama Neve onun alay ettiğini anlayabiliyordu. "Her düşüncene sızmalarına izin vermek yerine senden nefret ettiğim tüm yolları anlatayım mı? Bir kez kafana girdiğimde, sahip olduğun tek düşünce bunlar olacak. Senden ne kadar nefret ediyoruz. Benim için, annen için, Gaya için, küçük Gölge Kraliçen için ne kadar hayal kırıklığı yaratıyorsun-"

Solmir bir hırıltıyla yerden fırladı, Neve'in kopan parmağı elindeydi ve kanı dirseğine kadar onu kaplamıştı. Kemiği Calryes'in taşla örtülü uyluğuna sapladı.

Heykel, Kral'ın ruhunun serbest bıraktığı inanılmaz yaradan siyah dumanlar çıkmaya başladığında kıpırdamadı. Ama kahkahası odada yankılandı, çılgın ve tırtıklı.

Ruhunun dumanı Solmir'e doğru koştu, ağzına, gözlerine, burun deliklerine aktı. Kükremesi acı vericiydi; gölge içine akarken dizlerinin üzerine çöktü, damarları koyu renkte yanıp sönüyor, gözlerinin mavisini kararıyordu. Dudakları aşırı uzun dişlerinin etrafında gerildi, dikenler derisini daha uzun süre kesti, çiçek açtıkları yerlerden kömür renginde kan sızdı.

Calryes'in son ruhu da kayadan dışarı fırladı ve heykel görünmez bir çekiçe vurulmuş gibi parçalanarak taş ve toz püskürttü. Yer sarsıldı, artık neredeyse sürekli bir sarsıntıydı, üzerlerindeki kafatasını ve duvarları oluşturan kemikleri salladı. Solmir boğulur gibi bir ses çıkardı, sanki Kralların ruhları boğazına takılmış bir şeydi.

"Neve." Adı boğuktu ve sanki hatırlamak için çaba sarf etmesi gereken bir şeymiş gibi söylüyordu. "Neve, yapamam-"

Başı yana doğru savruldu, sadece bir insan olsaydı boynunu kırabilecek doğal olmayan bir hareketti bu. Onun

Gözleri açıldı, artık tamamen siyahtı, yüzü acı ya da korkunç bir neşe olabilecek bir ifadeyle çarpıtılmıştı. "Aptal çocuk." Ses ona ait değildi. Çok yüksekti, neredeyse titriyordu. Byriand. "Ruhuna çok değer veriyordu, onu ayrı tutabileceğini düşünüyordu, ama o sefil, pörsümüş bir şey-"

Solmir homurdandı, belli bir çabayla başını tekrar çevirdi. Elleri taşın üzerinde kıvrılmıştı, tırnakları kayanın üzerinde gıcırdayan pençelere dönüşmüştü. Kafasını kaldırdığında, gözbebeklerini yine mavi bir parıltı çevreliyordu. "Çok gürültü yapıyorlar." Sesi şimdi, o kibirli, kırılmış tonlar korku sisi içinde körelmişti. "Neve, o kadar gürültülüler ki tek duyabildiğim onlar, düşünemiyorum."

Ona doğru koştu, ellerini omuzlarına, keskin yüzüne koydu. İçindeki büyü kıvrılıp kıvrılıyor, kendi damarlarında yanıp sönen bir gölge oluşturunuyordu. Daha önce, Solmir'e dokunduğunda, güç ona da ulaşmıştı, ileri geri geçmesi kolay bir şeydi. Ama şimdi sanki onun içinde saklanabilecekmiş gibi, kendini tekrar ele vermesine izin vermeyecekmiş gibi ellerinden kaçıyor.

Çünkü artık o bir tanrıydı ve sadece ölüm onun gücünden vazgeçebilirdi.

"İstiyorlar..." Gözleri titredi, önce siyah sonra mavi oldu. "Korkunç şeyler istiyorlar, dünyanın yanmasını istiyorlar ve çok gürültü yapıyorlar."

"Dinleme." Tuz tadı almıştı; yanakları ıslaktı. "Solmir, dinleme, sen iyisin, yapabilirsin-"

Boynunu bir kez kırdı ve tekrar gözleri karardı. Zalim bir sırtışıla Neve'in ellerini ileri doğru itti ve dengesini bozarak sırt üstü yere yığılmasına neden oldu. Onun üzerine çömeldi, yüzünü pençeli ellerinin arasına aldı, dişli ağzı öpecek kadar yakındı.

"O iyi mi?" Calryes'in gür sesi o kadar yüksek ve o kadar yakındı ki irkildi. "Yoksa yatağına düştüğün için kendini bir fahişe gibi hissetmemek için kendine bunu mu söylüyorsun?"

İçgüdüsel olarak kanayan eliyle ona tokat attı, yarı

Kelimelerin yarısı yüzünden, yarısı da Calryes'in Solmir'in ağzından çıktığını duymak nefret uyandırdığı için. Kızın eli Solmir'in jilet gibi dişlerinden birine çarparak sığ bir kesik açıp yeniden kanamasına oldu ve Solmir sırttı. Bu kadar yakından, alnındaki büzülmüş yara izlerini görebiliyordu. İçlerinde metalik bir şey parlıyordu. Acı veren, jiletlenmiş tacı yeniden büyüyordu.

Gözleri değişti, hafifçe mavileşti. Dehşet içinde ona baktı, ağzı çalışıyordu ama sesi çıkmıyordu. "Neve," dedi sonunda, geriye doğru çabalayarak ve kendi pençeleriyle kendini keserek. "Neve..."

"Şimdi anladın mı?"

Valchior. Kral'ın heykeli hâlâ yan yatıyordu, hâlâ kırılmamıştı, hâlâ ruhu gözündeki yaradan süzülüyordu, diğerleri gibi Solmir'e doğru koşmak yerine duraklayıp havada toplanan narin bir duman filiziydi. Sesi zayıftı ama içinde bir zafer notası vardı.

Dehşet Neve'in midesinde soğuk bir şekilde kıvrıldı. Saçlarına dolanan anahtarın nabzı, sanki kendi çarpan kalbiyle uyum içindeymiş gibi hafifçe hızlandı. "O alabilir." Solmir'in gözlerinin önünde canavara dönüşmesiyle kanıtlanan bir yalandı bu, ama yine de söyledi, sanki bunu gerçeğe dönüştürebilirmiş gibi.

"Soluyor," diye devam etti Valchior, yumuşak ve memnun bir sesle ve onu tamamen görmezden gelerek. "O çok gurur duyduğu ruh kırıntısı bizimkilere dayanamıyor. Bu ağırlık onun taşıyamayacağı kadar fazla. Çok uzun zaman önce bizim düşündüğümüz kadar açık bir kötü değildi."

"O kadar da uzun değil," diye onayladı Solmir. Gözlerinde mavi vardı ama çok silikti ve dişlek sırtışının sevinçli mi yoksa kederli mi ya da bir şekilde ikisi birden mi olduğunu anlayamadı. Sesin kendisine mi yoksa kafese kapattığı krallardan birine mi ait olduğunu anlayamadı.

"Ortalığı yakıp yıkacak." Şimdi daha soluk, Valchior'un ruhu taş bedeninden daha fazla bükülerek havada birleşiyor, bekleyen bir fırtına gibi. "Kurtlarının onu durdurabileceğini mi sanıyorsun? Yapabileceğini mi sanıyorsun? O, biz, dünyanın en korkunç şeyi olacağız.

dünyanın şimdiye kadar gördüğü. Öldürdüğünüz tüm tanrıları evcil hayvan gibi göstereceğiz."

"Hayır." Solmir başını salladı, gözleri sımsıkı kapalı, kafasının içindeki sesleri bastırmaya çalışıyordu. Ellerini şakaklarına bastırdı, pençeleri yüzünde kanayan delikler açtı. "Hayır, hayır, hayır, yapmayacağım, lütfen dur-"

"Soluyor," diye fısıldadı Valchior. "Tek ihtiyacı olan bir itme daha."

Ve kelime bir telaştı, son Kral'ın ruhunun fırtınası Solmir'i bir gölge seline boğdu. Heykel parçalara ayrıldı. Valchior'un içine akmasıyla Solmir'in boğazından bir çığlık koptu ve siyah duman burun deliğinden, gözünden ve açık ağzından aktı.

Tapınak sallandı. Duvarlardan daha fazla kemik koptu ve yere çarptı. Neve, Solmir'in yerde seğiren ve parçalanmış formuna bakarak, tanrısal bir güçle ve onun için hiçbir şey yapamayacak işe yaramaz bir güçle dolu olarak ağzı açık bir şekilde durdu.

Ama ayağa kalktığında durum daha da kötüydü.

Çok uzundu. Bacaklarında çok fazla eklem vardı. Parmaklarının ucundaki pençeler iğne uçluydu; dişleri de öyle. Saçları daha da keskinleştirilmiş, düzlemleri bıçak gibi hassas bir şekilde oyulmuş bir yüzün etrafından sarkıyordu.

Gözlerinde hiç mavi kalmamıştı.

"Güzel küçük Neverah Valedren." Artık hepsinin sesi aynı ağızdan çıkan bir krallar korosuydu. "Sevdiği birini kurtarmak için asla yeterli olamayan."

Sonra Solmir -Solmir olan şey- akciğerlere gömüldü.

Neve derin bir içgüdüyle onun anahtarını çalıştığını biliyordu. Pençeleri saçlarına uzandı; Neve yana doğru kaçtı ve koşmak için döndü, kırık kaya ve kemiklere takılarak tökezledi. Adam güldü, beş ses tek bir korkunç kakofonide birleşti ve o doğal olmayan eklemli bacaklardan biri uzanıp bileğini yakaladı. Neve yere yığıldı, çenesi taşa çarpıp nefesi ciğerlerinden sökülürken dudağını kanlı bir şekilde ısırıldı.

Sonra onun üzerine çıktı, sırtına çömeldi, başının iki yanında hapishane parmaklıkları gibi duran pençeleri üzerinde dengede durdu. Ters dönmeye çalıştı, uzun zaman önce yaptığı gibi boynuna dikenler fırlatmaya çalıştı, ama güç katılaşmadı; adam onun yetersiz girişiminin dallarını uzaklaştırdı.

"Neverah, Neverah," diye fısıldadı sesler. "Şimdi seni hayatta tutmak isteyip istemediğimize karar vermeliyiz, yoksa-"

Bir şeyler değişti. Adamın yüzünü göremiyordu ama atmosferde hissetti; havaya damgasını vuracak kadar yoğun, elle tutulamayan bir mücadele.

"Neve, beni öldürmek zorundasın." Solmir'in sesi kulağına doğru hırıltılı ve boğuk geliyordu. "Kapıyı açmalı ve beni hemen öldürmelisin."

Gözlerini kapattı. Boynunun arkasına uzandı.

Ve Ejderha'nın kafatası sonunda serbest kaldı.

Düşündüğünden çok daha büyük olan kafatası onlara doğru düştü ve Neve gerçekten ölemediği Gölgeler Diyarı'nda bir kafatası tarafından ezilirse ona ne olacağını merak etti. Solmir onları yuvarlayarak uzaklaştırdı, gözleri hâlâ maviydi, pençeleri kan getiren bir kucaklamayla onu sarmıştı.

Kafatası taş zeminin bir kısmını çökertecek kadar sert indi. Kırıldığı yerlerde, bir yıldızın tersi gibi dönen ve parıldayan, kaynayan karanlıktan başka bir şey yoktu.

Gölgeler Diyarı, çözülüyor.

Açtığı deliğin yanında Neve ve Solmir pozisyon değiştirdi. Neve, kaburgadan yapılmış hapishanedeki hallerinin bir parodisi gibi Solmir'in kalçalarına sarıldı. Gözlerindeki son mavilik de sönerken ona baktı.

Solmir, Kralların sesiyle, "Her şeyi kaybedeceksiniz," hırladı.

Zaten dönmemiş miydi? Yüzeydeki hayatına geri dönemezdi. Kendini çoktan kötü bir kraliçe olarak kanıtlamıştı; Valleyda kendilerine hiçbir şey bahşedilmeden verilen siyasi gücü çarpıtacak birinden daha fazlasını hak etmiyor muydu?

ama onların doğumunu kendi amaçları için mi kullandı? Kırmızı, Kurt'unun yanında güvendeydi ama dokunulmazdı, bilinemezdi. Ve Raffe...

Raffe'nin gitmesine çoktan izin vermişti.

Peki ona ne kalmıştı? Bundan başka bir şey. Kralların öldüğünden ve ölü kaldığından emin olmak. Yaşadığı hayattan yara almış olanların iyileşebilecekleri bir yer olduğundan emin olmak.

Kız kardeşi için dünyayı mahvetmeye hazırды. Bu çok mu farklıydı?

"Önce ben vazgeçersem olmaz," diye mırıldandı Neve. Ve eğilip onu öptü.

Dişlerini dudaklarına batırdı. Pençeli elleri beline kadar geldi ve bunun onu uzaklaştırmak için mi yoksa yaklaştırmak için mi olduğunu anlayamadı, ama onu öptü, gerçek bir öpücük, Solmir'in söylemesine izin vermediği ve nasıl söyleyeceğini bilmediği her şeyi içeren bir öpücük, asla çözemeyecekleri şeyi içeren bir öpücük.

Onların içine aktığını hissetti. Kralların ruhları boğazından aşağı dökülen kokuşmuş yağ gibi hissettiriyordu, kendini kaptığını hissedebildiği bir hastalıktı bu. Kafasının içinde gülen sürungen sesler, kalbinin etrafını saran yabancı şeyler.

Acıdı. Gözyaşları yanaklarından aşağı aktı. Yine de, tüm o karanlığın, ona ait olmayan canavar ruhunun her zerresinin boşaldığını ve onun yerine içine girdiğini hissedene kadar ağzını Solmir'inkine bastırdı.

O zaman Solmir'in sahip olduğu tek ruh kendi ruhuydu. Küçük ve solmuş belki ama uğruna çok savaşılmış. Beş Kral'ın kötülüğüne karşı koymak için yeterli değildi, henüz değil. Ama bir gün olacaktı.

Ve şimdi bir şansı olacaktı.

Bu, Neve'in aklına gelen son tutarlı düşünceydi.

Çınlamalar, bağırışlar ve kahkahalar, kafatasının içinde kaçamadığı korkunç bir ses fırtınası. Neve çığlık attı ve dikenlerle kaplı ellerini kulaklarına kapattı, Solmir'in altından çıkmaya çalıştığının, Solmir'in ellerinin omuzlarında olduğunun zar zor farkındaydı.

"Neve!" Sesini duyurmaya çalışarak yüzüne doğru bağırdı.

Kafasının içindeki Kralların korkunç gürültüsünü ve düşen Sanctum'u, etraflarında çöken dünyayı. "Neve, bunu yapamazsın, onları geri vermelisin-"

"Hayır!" Bu ses ondan ve onun içinde hapsolmuş tüm ruhlardan geliyordu, adamın geriye doğru tökezlemesine neden olan beş farklı ret.

Neve gözlerini kapattı. Kendi konuşmasını duyamıyordu, sadece kelimelerin ağzından çıktığını biliyordu çünkü hareket ettiğini hissedebiliyordu. "O ben olmalıyım. Eğer seni ele geçirirlerse, dünyayı da ele geçirirler. Onları tutabilirim."

Yapabilir misin? Valchior'un yumuşak sesi kafasının içinde sordu. Kafatasının içinde ilerleyen bir solucan gibi hissetti, tutamadığı bir istila. Yoksa sen de en az onun kadar korkunç, sadece bu konuda daha kurnaz mı olacaksın?

Orada bir memnuniyeti için kelimeler, bir şey vardı

Memnun oldu. Dinlememeye çalıştı ama kendi düşüncelerini bastırmak imkânsızdı. Neve uzandı ve nabızı atan anahtarı pençeli elleriyle saçlarından çekip çıkardı. Saç telleri bileklerinden çıkan dikenlerin etrafına dolandı ve siyah bir güneşin ışınları gibi anahtardan yayıldı.

Beyaz kabuktaki gölge dalları büyümüştü; artık anahtarın neredeyse tamamını kaplıyorlardı ve bakarken acı veren garip bir ışıkla parlıyorlardı. Solmir anahtarı ondan almaya çalıştı ama kadın bir elini kaldırdı ve dikenler Solmir'in etrafını sararak onu geri çekti.

Kafasında tüm krallar varken yürümek zordu, sanki ruhları dengesini bozmuş gibiydi. Ama Neve yine de içgüdülerini ve Ejderha'nın düşen kafatasının zeminde açtığı deliğin, ortaya çıkardığı kaynayan karanlığın anahtarını takip ederek bunu yaptı.

Kız kardeşinin seni öldürebileceğini mi düşünüyorsun?

Valchior. Bu onu durdurdu, adımları titreyen zeminde tekledi.

Sen onu kurtarmaya çalıştın, o da seni kurtarmaya çalıştı. Sesi çok memnun, çok hoşnut geliyordu. Zihninin küçük parçalarını

hala kendi geri tepmesiydi, midesinin çukurunda dondurucu bir taş korkutuyordu. Ne kadar korkunç olduğun önemli değil. Eşleşen aşk, Neverah. Tek istediği senin hayatta olman.

Krallar kafatasında uğulduyordu, Gölgeler Diyarı'nın tüm büyüsü bedenine sığmıştı. Kırılan zeminden kıvrılan dallar, o abalamadan içine aktı, yerçekimi onu içeri çekmeye yetti. Bir kadın bir canavar yarattı, gölgeler için bir yuva yaptı.

Ama yapması gereken bir iş vardı. İşi yarım kalmasın diye burada kalmayı seçmişti. Bu onun kefaretiydi ve sonuna kadar gitmeliydi.

Neve soğuk anahtarı eline aldı, nabzı artık tavşan ritmindeydi ve kendi nabzıyla eşleşiyordu. Anahtarı yerdeki deliğe, Gölgeler Diyarı'nın gök kubbesini oluşturan o tıslayan karanlığa bıraktı.

Ve Kalp Ağacı büyümeye başladığında -Kızıl'la eşleşen aşklarının gücüyle, diğerini kurtarmak için ne gerekiyorsa yapmaya istekli olmalarıyla anahtarlara sıkıştırdıkları kapı-Valchior'un güldüğünü, güldüğünü ve güldüğünü duydu.

Rolünü harfiyen oynadın, Gölge Kraliçe.

Anahtarı düşürdüğü yerden kökler fışkırdı, beyaz bir gövde Sanctum'un kırık kemikli tavanına doğru uzandı. Gri sisli gökyüzünde bir açıklık, bir kapı aralığı gibi bir renk yarığı açıldı.

Neve, Solmir'in elini tutarak arkasından sürükledi. İtiraz edip etmediğini, geri çekilmeye çalışıp çalışmadığını anlayamadı.

Sesi duymazdan gelmeye çalışarak, tüm bu kıvranan gölgenin ortasında kendine tutunmaya çalışarak Ağaca doğru adım attı. Gövde açıldı, içindeki karanlık bir tekerlek ve yıldızlara benzeyen bir parıltıyla doldu, dünyalar arasında bir yer gibi, birinden diğerine yürümek için bir koridor gibi.

İçeri girdiğinde Valchior fısıldadı, kemikleri boyunca şarkı söyledi:

Hoş karşıladığımızı söylemiştim.

Otuz Dokuzuncu Bölüm

Kırmızı

Wilderwood altındı.

Kalp Ağacı'nın ormanın ön tarafında büyüdüğü yerden geri akıyor, dal şeklindeki bir güneş gibi parlıyor, her yaprağın damarlarından yayılan bir ışık yanığı, her gövdeye doğru yol alıyordu. Tersine bir gölge çukuru, ormanı çürütmüyor ama... onları uyandırıyor. Orman büyüünün her bir parçasına dokunarak, onu çevreleyen düzlemin alacakaranlık gibi görünmesini sağlayan ışığa dikti.

Kırmızı eliyle gözlerini gölgeleyerek kardan kalktı. Neve'den hâlâ bir iz yoktu.

Kalp atışları hızlandı, neredeyse tadını alabildiği bir korku yumağı.

"Kırmızı." Eammon'un sesi boğuktu. Adam onun yanındaydı, otururken yüzünü buruşturuyordu, kar saçlarını ıslatıyordu. Ama gözleri sadece onun elini görüyordu ve merakla korkunun karışımı bir duyguyla elini tuttu.

Onun bakışlarını takip etti ve kalbinin gümbürtüsü daha sert çarptı. Red damarlarını maviden başka bir renkte görmeye alışmıştı ama bu sefer yeşil değillerdi, altın rengindeydiler, sanki damar sistemini yaldızla çizmiş gibiydi. Gözleri Eammon'a kaydı, benzer bir şey bekliyordu, ikisi de ormanlarına uyacak şekilde parlıyordu.

Ama Eammon onun gibi değişmemişti. Bileklerinde, parmak eklemlerinde belli belirsiz parıltılar parlıyordu ama bunlar Kırmızı'nın içinden geçen ışık çizgileriyle kıyaslanamazdı.

Golden-Veined. Her şey yerli yerine oturdu. Gölge Kraliçe, Altın-Veined. Yıldızlarda yazılı şeyler, onun ve Neve'in düzgünce içine adım attığı çoktan yapılmış roller.

Sanki değişimi görmek onu harekete geçirmiş gibi, Kızıl'ın merkezinin derinliklerinde bir çekim başladı; Yabanağacı'nın gücünü, onu sahiplenip bir parçası haline getirmeden çok önce hissettiği yerde. Kalp Ağacı'na doğru bir çekim, sadece Eammon'un onun yanındaki varlığıyla hafifledi. İki farklı yöne doğru çekildiğini, Eammon ve Kalp Ağacı arasında sanki ruhunun iki yarısına sahiplermiş gibi asılı kaldığını hissetti.

Eammon'un gözleri onunkilere dikildi. Neve'in kaybolduğu günden beri böyle bir korku görmemişti.

Diğerleri, Kalp Ağacı'nın yerden koptuğunda onları fırlattığı her yerde kendilerini kardan dışarı ittiler. Kayu titriyordu, siyah saçları kar erimesiyle nemlenmişti. Raffe ayağa kalkmasına yardım etti, sonra bir kolunu omzuna doladı.

"Bir şey yapmamız gerekiyor mu?" Bacaklarındaki karı temizlemek için ayağa kalkan Lyra'dan geldi bu. Bakışları nce Kırmızı'ya, sonra da Eammon'a kaydı; damarlarındaki altın rengine ve Kırmızı'nınkinin daha parlak bir şekilde parlamasına dikkat etti. "Kendi başına bir şey yapmıyor."

Eammon yüzündeki korkuyu kovdu, ağzını sıkılaştırdı ve Red'in ellerini daha sıkı kavradı. İkisinin içinde Wilderwood kıpırdandı ve kıpırdandı, rahatsızdı ama acı çekmiyordu. Huzursuz, bekliyor, bekliyordu.

Hala konuşmuyor.

Fife'a baktı. Eli Mark'ının üzerinde sıkıca duruyordu, gözleri uzaklara dalmıştı. Ensesinde bir tedirginlik belirdi.

Red'in omurgası burkuldu, etrafındaki köklerin sıkılaşması ona Wilderwood'un yeni filizlendiği ve Valleydan sarayının altındaki o zindanda büyüdüğü zamanları hatırlattı. Onu Neve'den uzaklaştırıp sınırlarına geri çektiği zamanı.

şimdi onu Kalp Ağacı'na doğru çekiyordu. Uzaklaşmak yerine kız kardeşine doğru.

Ama Eammon aynı çekimi hissetmiyordu. Bunu onun gözlerinde, kendisinden arkasındaki Ağaca doğru gidip gelmelerinde, ağzının yarım hırıltısında görebiliyordu. Onu hissedebiliyordu.

çekiliyordu ama aynı çekilmeyi kendisi hissetmiyordu. Kırmızı Ağaca doğru, Eammon da Kırmızıya doğru savruldu. Kalbi her zaman ortadan ikiye ayrılmıştı, iki evi paylaşmaktan asla memnun değildi.

Kendi içine ördüğü bu büyü bencil bir türdü. Acı çektiği tüm farklı aşk tellerine izin vermiyordu.

Fife'in ağzı gergin, acı dolu bir çizgiye dönüştü. Gözleri Red'den Eammon'a kaydı, az önce kendisine nasıl tamamlayacağını bilmediği bir emir verilmişti. Kolundaki izi tekrar ovuşturdu.

Red'in zihninde, tuttuğu ormanın çiçek açan dalları boyunca anlayışa benzer bir şey açılmaya başladı.

Yer tekrar gümbürdedi, karı rahatsız edecek kadar sert sallandı, hepsinin düşmeye karşı hazırlıklı olmasını sağladı. Köyün aşağısından sesler yükseldi. Red yarı yarıya onların tepeye meşaleler ve dirgenlerle gelmesini bekliyordu ama görünüşe göre onları gölge korusunu görmekten alıkoyan büyü her neyse, Kalp Ağacı'nı da koruyordu. Wilderwood kendi işine bakıyordu ve seyirci istemiyordu.

İçinde yanıyor, kemikleri boyunca kıvrılıyordu, ormanın büyüğü güneş gibi parlak ve ışıltılıydı. Kızıl sanki içinde kor barındırıyormuş, ağzını açsa ışık saçacakmış gibi hissediyordu. Eammon'un eli bileğini yakalayana kadar Ağaca yaklaştığını fark etmedi, yara izlerinin deseni teninde ev gibi duruyordu.

"Kırmızı," diye mırıldandı, endişe, korku ve ihtiyat boğazında düğümlenmişti. "Bekle-"

Bir başka patlama, diş gıcirtısı, yer sarsıntısı. Ağacın etrafındaki hava titreşti, gücü neredeyse görünür hale geldi.

Ağacın merkezi açıldı, gövdesi içindeki boşluğu ortaya çıkarmak için zarif bir şekilde kendisinden uzaklaştı. Parıldayan, sonsuz ışık, sadece güneşe odaklanmak üzere ayarlanmış bir teleskop gibi alanı dolduruyordu. Güzel ve korkunçtu; gözlerini acıtıyor ve aynı anda onu kendine çekiyordu,

Ağacın ışığı onun içindeki ışığa şarkı söylüyordu.

Oyuk yavaşça karardı, sanki derinlerden, dev Ağacın köklerinden bir şey yükselmiş gibi. Kocaman, korkunç bir şey.

Ama o muazzam gölge yükselirken Red'in düşünebildiği tek şey Neve'in eve dönüyor olduğuydu.

Karanlığın ince izleri Kalp Ağacı'na tırmanıyor, oyuk karardıkça gölgenin kıvrımlı çizgileri altının damarlarını takip ediyordu. Ama karanlık altının önüne geçmedi; bunun yerine ikisi birbirine dolandı, biri diğerinin tersi oldu, ışık ve gölge, gövdeyi arabesklerle boyayan, Kenar'ın duvarlarındaki oymaları taklit eden bir dönme dansı yaptı. Kalp Ağacı, altın ve siyah desenleriyle, Yaban Ormanı ile Gölgeler Diyarı'nın ve aradaki boşluğun mükemmel bir bağlantı noktası olarak, bir işaret ışığı parlaklığında bir an için dimdik durdu. Kırmızı da kendini bir işaret feneri gibi hissetti; kıyı şeridinin kenarında, kız kardeşini eve çağırmak için parlayan bir deniz feneri.

Altındaki toprak titredi ve kabardı, bir şey patlamak üzereydi. Gölge, Ağacın gövdesindeki boşluğu tamamen doldurdu, tüm altını boğana kadar içeri sızdı-

Sonra bir patlama daha oldu ve Ağacın ortasındaki tüm o karanlık dışarı fırladı.

Kızıl geriye doğru uçarak sırt üstü yere düştü, nefesi ciğerlerinden kesilmişti. Vücudundaki Wilderwood'un yanığı beyaz-sıcak bir hal aldı, acı verici olmasa da hareket için yalvarıyordu, vahşi, kinetik bir enerji kalbinin etrafında çiçekler açtırdı ve kaburgalarının etrafında sarmaşıklar yetiştirdi, sadece solup gitmeleri ve döngüyü yeniden başlatmaları için, sonsuz bir yaşam ve ölüm döngüsü.

Tersler ve aynalar, keder ve kaybın yürüyen girdapları. Onun Neve'yi kaybetmesi, Eammon'u kaybetmesi ve şimdi de onların onu kaybetmesi.

Bunun kesinliği çiçeklerle birlikte açtı ve bir dal onaylayarak kürek kemikleri boyunca uzandı. Konuşmuyordu ama sonunda ona söylemediği şeyi söylüyordu.

duymak istedi, sonunda bunun neye mal olacağını anlamasına izin verdi.

Neve'i kurtarmak kendini bir şekilde kaybetmek demekti. Belki ölüm. Belki de farklı bir şey, daha garip bir şey, evi haline getirdiği ormanın yarattığı bir öbür dünya, köklerin toprağa karıştığı gibi büyüünün içine işlemesi.

Kulaklarında çınlayan bu farkındalıkla Red doğrulup Ağaca baktı.

Onu göremiyordu. Kalp Ağacı, kıvranan bir duman duvarıyla kapatılmıştı. Red ilk başta bunların gölge yaratıklar olduğunu, Neve'i ondan uzak tutmak için bir araya geldiklerini düşündü ama bu gölgeler siyah değildi; sönmüş bir mumun kömürü gibiydiler ve sessizdiler. Sanki güçleri tükenmiş gibi zayıflardı.

Onun yanında Eammon çömelmiş, ağzında bir hırıltı ve yeşil-kehribar gözlerini gölgelere dikmişti. Homurdanarak duvara doğru koştu ve hemen geriye savruldu, bükülen duman tarafından püskürtüldü.

Ama Red ona doğru çekildiğini hissetti. Çağrıldı.

Lyra'nın gözleri fal taşı gibi açılmıştı, Eammon'un bir kez daha yerden yükseldiği yerden Ağacın olduğu karanlık, kıvranan duvara doğru bakıyordu. Bakışları Red'inkilere kaydı, endişeden neredeyse alarma geçti. "Kırmızı..."

Ellerine baktı.

Damarları giderek daha parlak hale geldi, güçlenen bir parıltı. Aynı anda, gölgelerin ardındaki orman parlaklığını kaybetti, altın ışığın parıltısı büyüyle dokunulan ağaçlardan sızarak Kırmızı'ya aktı. Sanki altın tüm başıboş büyüü toplamaya gitmiş ve şimdi onu uygun kabına geri gönderiyordu.

Eammon ormandan ona baktı, çenesi gergindi, elleri yumruk şeklinde sıkılmıştı. Kızıl ile arasında durmak için hareket etti, sanki onu son bir kez daha ondan koruyabilirmiş gibi.

Bunun için çok geç.

"Seni almayacak." Eammon bunu geçmişten gelen bir yankı gibi mırıldandı, çoktan verilmiş bir savaş yeniden kapılarına dayanmıştı. "Bütün bunları o lanet orman seni alsın diye yapmadık Red."

Ama bunun onu kemiklerinin arasına, Wilderwood'un sızdığı ve onu başka bir şey yaptığı her yere götüreceği bilgisini hissetti - gerçek bir tanrı değil, gerçek bir canavar değil, gerçek bir insan değil. Red, Eammon'un hissettiğini bildiği gibi, olası bir sonsuzluk kuyusuna bakmanın ağırlığını hiç hissetmemişti. Bunun zamanla geleceğini, sonsuzluğun göbeğine doğru el ele yürürken sayısız yılın tıpkı Kurt'unun üzerinde olduğu gibi onun üzerinde de dinleneceğini varsaymıştı.

Sonsuzlukları çok kısa sürmüştü.

Krallar, acıdı. Eammon'u terk etme, onu yalnızlığa geri gönderme fikri gözlerini yaşarttı. Göğsünde bir delik açılmış hissetti, karanlıkta bir bağ olmadan yüzmek gibi.

Böyle mi olurdu? Sonsuz karanlık ve yalnız kalacağın kimse yok mu?

"Red, dur!"

Beline dolanan kollar, güçlü ve tanıdık, onu yere sabitliyordu-Red, Eammon onu yakalayana kadar gölge duvarına doğru ilerlediğini fark etmemişti bile.

"Benimle kal," diye mırıldandı, alçak sesle, boğuk ve yalvaran bir sesle. "Red, benimle kal."

Artık anlıyordu. Biliyordu. Kızılağaç Red'in göğsünde hışırdadı, bir başka tanıma çiçeği daha - hepsine ihtiyacı vardı. Tüm ormana, tüm büyüye. Neve'i kurtarmak, Eammon'un onu kurtarmak için dönüştüğü şeye dönüşmeyi gerektirecekti, başladığı noktaya geri dönen bir çember.

Wilderwood'un tamamı. Kız tanrı oldu.

Görüş alanının kenarında, karın karşısında Fife kaskatı kesildi.

Bu sefer farklı olacaktı, birisi Wilderwood'un tamamına dönüşecek, büyüünün her parçasını içine çekecekti.

Her şeyi toparlamalı, sonra onun zıttı olan gölgeye doğru yürümeli ve karanlıkta Neve her neye dönüştüyse onunla yüzleşmeliydi.

Eammon büyüyü umursamıyordu, onu geri çağırabileceğini biliyordu, tıpkı onun kendisini çağırdığı gibi, her zaman birbirlerine geri dönebilecekleri bir çizgiyi seviyordu.

Ama o karanlık. O gölge. Neve değişti, Neve bekliyor.

Gitmesini istemediği yer orasıydı. Gitmesi gereken yer orasıydı.

Ve ikisi de onun geri dönüp dönmeyeceğini bilmiyordu.

"Bunu sormam bencillik olur." Eammon'un eli kızın yüzünü sımsıcak ve sert bir şekilde kavradı; yeşil gözlerinden bir damla yaş süzüldü ve yanağından aşağı süzülerek, kahve ve yaprak kokan bir kütüphanede kızıdan aldığı yara izini ikiye böldü. Red, Eammon'un ağladığını hiç görmemişti. Onun yakınlaştığını görmüştü ama hiç bu kadar yakın olmamıştı ve bu her şeyden çok kalbinin derinliklerinde bir ıstırap yaratmıştı. "Kahretsin Red, bunun çok bencilce olduğunu biliyorum ama..." Durdu ve alnını onunkine yasladı. "Lütfen kal," diye fısıldadı. "Onu kurtarmak istediğini biliyorum, ben de istiyorum ama yapamam... başka bir yolu olmalı."

Onu ormansız, insansız ve yalnız bırakarak o çalkantılı karanlığa doğru yürümesine neden olmayan bir yol. Dünyanın Valedren kızlarının her ikisine de sahip olmasına izin veren bir yol, biri taht için diğeri Kurt için.

Böyle bir yol yoktu. Gaya öldüğünden beri, Krallar Wilderwood'u kırdığından beri yoktu. Dünya hiçbir zaman Birinci ve İkinci Kızları bağısız ve özgür tutacak kadar büyük olmamıştı.

Değişmesi gerekiyordu. Tek yolu buydu.

"Seni seviyorum," dedi, dudaklarına karşı mırıldanarak. Dudakların tadı tuz gibiydi ve hangisinden geldiğini bilmiyordu. "Seni seviyorum."

O da karşılık vermedi. Söylemesine gerek yoktu. Boğazındaki acı dolu yeterince şey anlatıyordu.

Red onu öptü. Hararetli değildi, pek çok öpüşmelerinde olduğu gibi ihtiyaç dolu değildi. Bunu bir veda olarak düşünmeyi reddetti, ama bu bir hayır duasıydı, bir şeyin sona ermesiydi. Kızın eli adamın saçlarında kıvrıldı ve adamın başını kendi başına doğru eğdi, adam da hırıltılı bir sesle iki kolunu birden kıza doladı ve onu öyle bir kendine bastırdı ki kız neredeyse nefessiz .

Sonra Eammon kaskatı kesildi. Omurgası sertleşti, çenesi karla dolu gökyüzüne doğru eğildi.

Arkasında Fife, eli Eammon'un sırtında, yüzü konsantrasyon içinde iki büklümdü. Kolundaki işaret yeşil ve altın renginde parlıyordu; gözlerini kaçırmamasına neden olacak kadar parlak, ağzını diken diken edecek kadar acı vericiydi.

Birkaç dakika öncesine kadar hiçbirinin anlamadığı yeni pazarlığı. Ta ki Kızılağaç büyüüp tomurcuklanarak neyin gerekli olduğunu anlamasına yardım edene kadar.

Fife'in yeni pazarlığı bir kanal olmaktı. Geçici de olsa bir araç.

Fife'in ona bakışında öfkeyle karışık bir keder vardı ama konuştuğu kişi Kurt'tu. "Özür dilerim. Eammon, çok üzgünüm ama bunu ona vermeyeceğini biliyordum ve bunu almak zorunda."

Wilderwood Eammon'un içinden yavaşça çekildi, yılların düğümünü çözmek zaman aldı. Saçlarından sarmaşıklar döküldü, küçük boynuzlarının uçları alnına doğru battı, gözlerini çevreleyen yeşil beyaza dönüştü.

Orman akıp gitmiş ve ardında sadece bir insan bırakmıştı ve gölgeler ona lanet olsun, bu adam hayatında gördüğü en güzel şeydi.

Fife yüzünü buruşturdu, Wilderwood Eammon'dan ona doğru giderken kolundaki Pazarlıkçı İşareti büyüyordu. Tam dirseğinde durdu, altın ve yeşil renkte parlıyordu, büyü için bir kaptı. Birinden alıp diğerine vermenin bir yolu.

Sanki orman, kurtlarının paylaştığı aşkı biliyormuş gibi

dünyaları mahvedebilir.

Seni incitmeden önce dünyanın yanmasına izin verirdim. Eammon bunu söylemişti, daha kelimeleri kullanmaya cesaret edemedi onu sevdiğini itiraf etmişti. Wilderwood onu duymuştu, Wilderwood bunun doğru olduğunu biliyordu. Ve bir arıza emniyeti inşa etmişti.

Eammon gözleri kapalı bir şekilde karın üzerine yığıldı. Yüzü huzurlu görünüyordu, göğsü sabit bir ritimle inip kalkıyordu. Onu ilk kez ormandan bağımsız, çarpık burunlu, siyah saçlı ve gizemli yara izleri olan genç bir adam olarak görmüştü ve bu manzara karşısında ağlayabilirdi.

Kıpkırmızı ve altın rengi pelerinini çıkardı. Etrafına sardı. Onun çok üşümesini istemiyordu.

Lyra, Raffe ve Kayu uzakta duruyordu, sanki hiçbiri Kurtlar ve ormanlarıyla pazarlık yapan adam arasında olanlara fazla yaklaşmak istemiyordu. Kayu telaşlı, Raffe şaşkın görünüyordu. Ama Lyra'nın gözleri kocaman ve ıslaktı, elini sanki bir çığlğın kaçmasını istemiyormuş gibi ağzına bastırmıştı.

"Sence bizi affedecek mi?" Kırmızı fısıldadı.

Fife onun yerine Kurt'un -eski Kurt'un- çökmüş figürüne baktı. "Seni her zaman affedecektir."

Hepsi aşkın bazen korkunç şeyleri gerekli kıldığını biliyordu. Hepsi de dünyaları yakıp yıkma kapasitelerinin farkındaydı.

Sonunda Lyra bir adım daha yaklaştı, kar koyu renk buklelerini aydınlatarak bir hale oluşturdu. Açıklama istemedi, onları soru yağmuruna tutmadı. Satır aralarını okumuştı, hem Red'in yaldızlı damarlarını hem de Fife'ın Mührü'nün kabında dönen büyüü. Yutkundu, sonra elini uzattı, elindeki titreme sadece etrafındaki karın ışıltısında görülebiliyordu.

Red onu kavradı. Lyra kucaklaşmayı seven biri değildi, bu yüzden Red kollarını diğer kadına sımsıkı sarmak ve onu kendine çekmek istemesine rağmen öylece kaldı. "Teşekkür ederim," dedi. "İkinize de."

"Sanki veda ediyormuş gibi davranma." Lyra başını salladı,

Gözlerindeki nemi bastırmak için ifadesini sertleştirdi. "Yapma."

Dudakları birbirine yapıştı. Kırmızı yutkundu.

Fife'ın avucu yeşil ve altından oluşan bir kütleye dönüşmüştü, Eammon'ın Wilderwood'un büyüsünden aldığı pay hapsolmuş ve Kızıl'ın onu almasını bekliyordu.

Kendini sorgulamasına fırsat vermeden Red avucunu Fife'inkine çarptı.

Bir duraklama. Sonra Wilderwood aktı, içine sızdı, kemiklerinin arasında çiçek açtı. Kökleri ilk kez aldığından daha hızlıydı ve daha az acıtıyordu - bedeni artık buna alışmıştı, insanlık dışı bir şeyi barındırmaya alışmıştı. Altın, görüşünü kapladı, onu kör etti ve kaybolduğunda, o ormandı, bütün ve eksiksiz.

Kendisinininkinin yanındaki uyumlu bilinç çizgisi gürültülüydü, çatırdayan dalların ve yaprakların arasından geçen rüzgârın sesi. Bir an için neredeyse onu boğuyordu ama sonra sessizleşti ve Red'in zihninin kendi zihni olarak kalması için yeterli alan bıraktı.

Eammon bunu yaptığında, Wilderwood'un böyle bir şeyle ilgili hiçbir deneyimi yoktu, hepsini boğmadan bir konukçuyu nasıl alacağına dair hiçbir bilgisi yoktu. Şimdi kendini katladı, taşınabilecek bir şey haline getirdi.

Dalların gerginliği ve yaprakların suskunluğu kısa ve sessiz sözcüklere dönüştü. Wilderwood nihayet onunla konuşuyordu. Bunun son kez olacağını biliyordu.

Merhaba, Leydi Kurt. Biz hazırız.

Kırmızı gözlerini açtı. Saçlarındaki sarmaşık dalları kendilerini bir taç şeklinde sarmıştı. Alnında boynuzlar, derisini düzgünce saran beyaz ağaç kabuklarından büyümüştü. Bileklerinin etrafındaki damarlar sonbahar yapraklarını filizlendirmişti, sanki yapraklardan yapılmış altın bilezikler takıyordu.

Yanında, Eammon yerde yatıyordu, kar ve kızıl pelerinine sarılmıştı. Kızıl yavaşça eğildi ve dudaklarını onun alnına bastırdı.

Sonra Redarys Valedren -İkinci Kız, Dişi Kurt, Yabanağacı-Kalp Ağacı'na doğru döndü.

Kırmızı ileri doğru adım attı, karda adımları alıştığından ağırdı, elleri o gölge duvarını yırtmaya hazırlanmak için çoktan uzanmıştı. Eğer Kalp Ağacı ona Neve'i vermezse, onu sürükleyerek çıkaracaktı. Kız kardeşi için yeraltı dünyasına gidecekti.

Dumanlı bariyerden birkaç adım ötede, ayaklarının altından bir gümbürtü geçti ve neredeyse dengesini bozacaktı. Arkasında, diğerleri karda kayarak dik durmak için çabalarken bir çığlık duyuldu.

Bir büyük kabarma daha, sanki yeryüzü doğum yapmak üzereymiş gibi.

Gölge bir anda dağıldı, duman havaya karıştı, sanki onu hazırda tutan her neyse tutuşunu gevşetmiş . Arkasında, hâlâ altın ve siyahla kaplı Kalp Ağacı, ışık ve gölgeyi büküyordu.

Bir anlık rahatlama, Red'in kalbindeki ağır yükün kalkması. Eğer gölge gittiye, belki de Neve yakınlardaydı-

Sonra Kalp Ağacı tamamen parçalandı.

Kabuklar sanki yukarıdan devasa bir el inmiş gibi paramparça oldu. Dallar düştü, karlı zemine çarptı; yanmış odun parçaları Red'in başının yanından, sarmaşık tacının ve ağır boynuzlarının yanından hızla geçti.

Kalp Ağacı gitmişti.

Ve harabenin ortasında karanlık bir şekil duruyordu.

Kırkınıc Bölüm

Neve

Gözlerini kapattığında Kalp Ağacı'nın parėalandıėını hissetti, emdiği tüm o yeni gücü tek bir birleştirici düşünceye yönlendirdi: yzeyeye. Kağış. Kendi dünyasına.

Valchior'un sert kahkahası zihninde takırdadı, tamamen görmezden gelinemeyecek kadar yüksek ve keskindi. Dünyayı bana teslim ediyorsun.

Etraflarındaki derin ve yıldızlarla kaplı karanlık, Gölgeler Diyarı'nı bir arada tutan son iplerin kopmasıyla aynı anda yanan altına dönüştü. Çok uzun zaman önce yaratılan hapishane dünyasının kalıntıları hiğliğe dönüştü, büyüden arındı, tanrılardan arındı. Neve artık tüm tanrılardı, tüm Gölgeler Diyarı'ydı, tüm gct ve sona eren dünya ile gerėek dünya arasındaki sonsuz genişlikte ilerlerken hem kendisi hem de hiçbir şey ve her şeydi.

Neve bunu hissetti, çarpışmayı ve çöküşü, sanki kendi kemikleri kırılıyormuş gibi hissetti. Haykırdı ama sesi etrafını saran siyah boşlukta kayboldu, hiçlik artık var olmayan yeraltı dünyasının yerini almak için acele ediyordu.

şimdi tüm gücü onun içindeydi. O bir dünya yaratmış bir kadındı ve bu dünya karanlık ve kaynıyordu.

Solmir'i göremiyordu, onu duyamıyordu ama tırnaklarının onu yakın tutmaya çalıştığını hissetti. Anlamsızdı; bu garip yeni atmosfer sadece nasıl yalnız kalınacağını biliyordu ve onu kendisinden koparmıştı. Tanrılık yalnızlıktı, yalnızlık, yalnızlık.

Yuttuğu tüm sihir, kafasındaki Kralların sesleriyle karışıyordu: yeni dünya bizim olsun karanlık olsun

ve gölgeler istila etti onu ölüm ve kan ve soğuk-

Neve tüm bu boşluğun dışında bir yere düştüğünü ancak sonunda kendi çılgınlığını duyabildiği için fark etti.

Karın, yırtık geceliğinden ve terzinin ona verdiği eski botlardan sızdığını hissetti. Soğumuş havanın ve yaprakların kokusu.

Yıkık bir ağaç gövdesinin ortasında durdu, etrafında neredeyse bir taht gibi şekillendi, kömürleşmiş kenarları soğukta kıvrılan dumanlar gönderiyordu. Orada kaldı. Garip bir şekilde rahatlatıcıydı ve ellerini yanan odunların etrafında kenetlemek kafasındaki kralları engellemeye yardımcı oldu.

Bizim dünyamız artık o yaşayacak ve biz de onun içinde yaşayacağız Kurtlar onu öldürmeyecek, hepsi bizim, uzun süre dayanamaz

Solmir ondan birkaç adım ötede yatıyordu. Kıpırdamıyordu ama göğsünün inip kalkışını görebiliyordu. Onu renkli görmek çok garipti; uzun saçlarının ve sık kesilmiş sakalının kahverengi-altını, alnındaki büzülmüş yara izlerinin hafif pembesi. Çenesi alacalı bir morluk içindeydi, gümüş halkalar kızarmış parmak eklemlerinde parlıyordu.

Onun canavarı, sadece bir adam.

Gri bir gölge duvarı, camın içine hapsolmuş duman gibi etraflarında kıvranıyordu. Büyüden arındırılmış, karanlıktan arındırılmış, sadece onlarla dünyanın geri kalanı arasında bir bariyer görevi görüyordu. Parmakları içgüdüsel olarak büküldü, uçlarındaki pençeler havayı oyuyordu.

Kırmızı buradaydı. Bunu hissedebiliyordu. Ve bunu sona erdirmek için Red'e ihtiyacı vardı.

Duman onun emriyle dağıldı. Üç kişi göremeyeceği kadar uzakta, karın üzerinde lekeler halinde duruyordu. Ama içlerinden biri daha yakındaydı ve hem onun hem de içinde hapsettiği Kralların dikkatini çekti.

Gevşek yatan, uyuyan bir adam. Solmir'inkinin düz olduğu yerde kıvrılan siyah saçlar, uzun ama o kadar da uzun değil. Yanağında, kaşında, ellerinde yara izleri var. Neve

ona baktı. Adamı daha önce hiç görmemişti ama onda tanıdık gelen bir şeyler vardı, sanki kim olduğunu biliyor olmalıydı.

Karanlıkta başka sesler yankılanıyordu, başka sesler ve çok uzaklardan gelen bağırışları duyabiliyordu. Ama Neve'in tüm farkındalığı kendi bedeninde, artık neredeyse kendisine ait olmayan bir geminin içinde sıkışıp kalmıştı.

Gözlerinden akan kana kızıl damlıyordu. Neve elini dikenlerle kaplı ve siyah damarlı alnına doğru uzattı. Demir bir tacın minik sivri uçları derisine saplanmıştı.

Tıpkı bizim gibi. Valchior'un sesi, Neve'in sahip olduğu büyü'nün kakofonisine karşı sessiz ve tıslıyordu. Tüm o daha iyi olma muhabbetine neredeyse , değil mi Neverah? Sen daha iyi değilsin. Sen iyi değilsin. Sadece güce aç ve istediğini elde etmek için ne gerekiyorsa yapmaya istekli bir hükümdarsın. Sana göstereceğim.

"Kapa çeneni!" Ağzını, ses tellerini kontrol edemiyordu; mırıldanmak isterken çığlık gibi çıkıyordu. Neve dikenli elini alnına vurdu, onu boğmaktan başka bir şey düşünmüyordu. Elinin ucu kestiği parmak yüzünden hâlâ kan içindeydi ve büyüyen tacının sivri uçlarına vurduğunda yara yeniden açıldı. "Kapa çeneni!"

Bir kahkaha kafasının içinde gürledi, dişlerini takırdattı. O da mı gülüyordu, ağzı Valchior'un sesini duyurmak için mi açılmıştı? Bedeni, üzerinde çok az kontrol sahibi bir kuklaydı; dışı yirmi yıldır yaşadığı boyutlarda, içi ise büyü ve gölgelerle şişmişti. Dikişlerinden ayrılacakmış gibi hissediyordu.

Şimdiden, yıkım parmaklarını kaşındırıyor, damarlarında yavaşça dolaşıyordu. Dünyayı boynundan tutup gevşeyene kadar sarsma arzusu. Karın içindeki insanların uzaktan gelen sesleri kulaklarını tırmaladı, göğsünde çığlık atma isteği uyandırana kadar kabaran bir rahatsızlık ve pençeli elleri beklentiyle kıvrıldı, yapabileceğini biliyordu

dikenli büyüyle uzanır ve rahatsız edici boğazı koparır-

"Hayır." Uzattığı dişlerinin arasından bir inilti. Neve ellerini göğsüne doğru çekti, sanki onları kafesleyebilirdi. Bu bitmek zorundaydı. Dayanamadı.

Uyuşmuş ayaklarının üzerinde tökezleyerek ilerledi. "Neve!"

Tanıdığı bir ses, sisin içinden panikle yükseliyordu.

Neve döndü, peşinde dönen gölgeler vardı. Ona doğru koşan figür Kızıl'dı ama Kızıl değişmişti; alnında beyaz ağaç kabuğundan yapılmış antenler, gözlerinin beyazını tamamen kaplayan yeşil, koyu altın rengi saçlarını taçlandıran sarmaşık. Daha önce vahşi ve güzel bir şeydi ama şimdikiyle kıyaslanamazdı. Kırmızı, Neve'in sonsuz karanlığına karşı altın sarısı bir ışıktı.

Ne sormak üzere olduğunu bilen Neve'in boğazına bir hıçkırık düğümlendi. Kız kardeşinin ne yapmasına ihtiyacı olduğunu.

Red, uhrevi zarafetine rağmen ona ulaşmak için acele ederken neredeyse tökezliyor, neredeyse çamura dönüşmüş kar yığınlarının üzerinden geçiyordu. Birbirlerinin kollarına düştüler, aydınlık ve karanlık.

Neve bir an için kendini kız kardeşinin kollarına bıraktı ve bunun sadece bir eve dönüş olduğunu düşünmeye başladı.

"Buradasın," diye mırıldandı Red onun saçlarına. "Geri dönmeyi sen seçtin."

Neve yutkunamadığı sert bir hıçkırık dışında yanıt vermedi. Red'in kolları onun etrafında sıkılaştı, bileklerini saran yapraklar Neve'in dikenlerine karşı hışırdadı.

Kralların uluması Neve'in kulaklarında daha da yükseldi, neredeyse sağır edecekti ve Red'in dudaklarından dökülen rahatlatıcı sözleri bastırdı. Ev hakkında, iyileşme hakkında, bunu düzeltebilirim, bunu düzeltebilirim, düzeltebilirim.

Tek bir çözüm vardı.

Kendini tutuşu titriyordu, cam kırılma noktasında titreşiyordu. Valchior ve diğerleri ona vuruyordu.

Zihnine karşı, kemiklerine karşı, onları tutan ruhuna karşı. Parmakları donmuş gibi kararmıştı, bükölmek istiyordu, bu dünyayı gölgelerinin gücüne boyun eğmeye zorlamak istiyordu.

Benim dünyam, diye tısladı Valchior kulağına, kafatasının etrafında sürünerek. Çok eğleneceğiz, Neverah. Birlikte daha iyi olacağımızı anladığında, başaracağımız inanılmaz şeyleri gördüğünde beni içine koyabileceğın başka kaplar da var. İstedüğın gibi bir beden bulabilirsin, içinde kalabileceğım başka bir beden. Solmir bile-

"Dur." Gıcırdayan dişlerinin arasından gelen bu ses, Red'in vermeye çalıştığı teselliği kesip atmıştı. Bu hem Kral'ın ruhuna hem de kız kardeşine bir direktifti. Artık teselli bulamazdı. Artık çok geçti.

Red ağzını kapattı, Neve'i kol uzunluğunda tuttu, elleri omuzlarında sıkıydı. Yeşil-kahverengi gözleri yaşlarla dolmuştu. "Benden ne yapmamı istediğini söyle, Neve."

Siyah saçlı adamın yattığı yerin ötesindeki kardan yumuşak bir ses geldi. Kıpırdandı, kehribar rengi gözleri açıldı. "Kızıl..." Kurt. Öyle olmalıydı.

Kırmızı'nın gözleri sıkıca kapandı, yanağından aşağı tek bir damla yaş süzöldü. "Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle," diye mırıldandı kız kardeşi, karların üzerindeki Kurt'a dönmemek için gösterdiği çabayla boynundaki tendonlar diken diken olmuştu. "Ne yapmam gerekiyorsa yapacağım."

"Söz veriyor musun?" Neve fısıldadı.

Ve kız kardeşinin gözleri kocaman açıldı, dehşet, anlayış ve kesecek kadar keskin bir keder.

Neve'in kafasının içinde, çukur yerlerinde, Kralların ruhları hapisane parmaklıkları gibi kemiklerini çınlatıyordu. Öldürdükleri Kadimlerin gücü, diğer her şeyi gölgede bırakan bir karanlığa dönüşüp dönüyordu. Gölgelel Diyarı'nın tüm gücüne sahipti, kız kardeşinin Wilderwood ışığının mükemmel bir karanlık aynasıydı.

Sen bizimsin Neverah, dedi Valchior. Farklı bir şey olabileceğini nasıl düşündün? Sen bizim oldun.

Tapınaktaki dallara kanını akıttığından beri. Her zaman haklı olduğuna karar verdiğinden beri bizimkiler.

Neve gözlerini kapadı, kilometrelerce koşmuş gibi nefes nefese kalmıştı, alnındaki demir taç büyüdüğüce alnından hala kan damlıyordu. Kırmızı'nın içine çökmek istedi, kız kardeşine üzgün olduğunu söylemek istedi ama kontrolü çok zayıftı. Kırılmaya çok yakındı.

Ve Red uzanıp altın damarlı elini yanağına götürdüğünde, Neve de uzandı.

Çenesi çılgılık atmak için açıldı ama onun yerine bir gölge hücumuna dönüştü, sanki bir ağız dolusu siyah dumanı tutmuş gibi ondan fırladı. Gölgeler bir kasırga gibi etraflarında dönüyordu, sanki kederinin, pişmanlığının ve öfkesinin gücü onları mükemmel bir yörüngede tutuyordu, saçlarını kırbaçlayacak ve kıyafetlerini yırtacak kadar hızlıydı.

"Kırmızı!" Kurt artık tamamen uyanmıştı; siyah mürekkep gözyaşları akan gözleri ve gölgelerin bulanıklığı arasından Neve onun sendeleyerek kendilerine doğru geldiğini görebiliyordu, yüzü dehşet içinde iki büklüm olmuştu. "Redarys!"

Bağırışları Solmir'i uyandırdı, gölgeli duvarının bariyerinin dışında. Eski Kral yerden kalktı, saçları eriyen karla ıslanmıştı, mavi gözleri önce karardı sonra korku ve öfkeyle parladı. Ağzında bir hırıltıyla onlara doğru koştu, sanki karanlığın onun için ayrılmasını bekliyordu.

Olmadı. Ne onun için, ne de Kurt için... İkisini de engelledi ve tekrar ileri koşmaya çalıştıklarında onları yere serdi. Karanlığın tanıdığı tek hükümdar Neve'di ve şu anda kimsenin onları durdurmasına izin veremeyeceğini biliyordu.

Red'in anlayıp anlamadığını ya da sadece Wilderwood'un emriyle mi hareket ettiğini bilmiyordu. Her iki durumda da gereken buydu. Wilderwood ve Gölge Diyar, bir bütünün iki yarısı, oldukları gibi.

Ve eğer Neve bunu doğru yaptıysa, sonunda geriye sadece bir tane kalacaktı. Sadece Wilderwood, altın ve parlayan, hepsi

karanlık söndü.

Kırmızı ellerini Neve'in ellerinin etrafına kapattı, altın damarlar gölgelere karşı. Dişlerini sıktı, sıkıca tuttu ve sihrini bıraktı.

İlk başta bir baraj gibi davrandı. Her iki gücün de koşturması durdu, altın ve karanlık, her biri diğerinin saldırısı karşısında dondu kaldı. Etraflarında dönen gölgeler bile durakladı, hareketlerinin ortasında tutuklandı.

Sonra büyü bozuldu.

Kıyı şeridiyle buluşan bir dalgaydı, yere çarpan bir şimşekti. İki zıt kutup, durmaksızın birbirini besliyor, aralarında ikisinin de dolduramayacağı bir boşluk yaratıyordu. Birbirlerini iptal ediyorlardı.

Ve her ikisi de aynı anda dizlerinin üzerine çöktüğünde, her biri sadece diğerinin ellerini ölümüne kavramasıyla ayakta durduğunda, Neve bunun gerçek olduğunu anladı.

Biri diğeri olmadan yaşayamazdı. Her ikisi de bu büyüün bir parçasıydı, aynı okun iki ucuydu. Ruhları bu büyüyle o kadar iç içeydi ki ikisi de karşıt güçte boğulmaya dayanamazdı.

Bu ikisini de öldürebilir.

Neve'nin kafasında Valchior öfkeliydi, hesaplamaları yanlış çıkmıştı, planı tüm değişkenleri hesaba katmıyordu. Red'in kız kardeşini öldürmeye dayanamayacağını düşünmüştü. Belki de bu doğrudu -Neve öyle olmasını umuyordu- ama Kızıl artık bütünüyle Wilderwood'du ve Wilderwood ne yapılması gerektiğini biliyordu.

Neve uzaklaşmaya çalıştı, hayvani içgüdüğü kendini korumayı tercih ediyordu ama artık çok geçti. Elleri sanki zincirlenmiş gibi Red'in ellerinde kaldı, bu büyü patlaması her ikisinin de karşı koyamayacağı kadar eziciydi. Etraflarındaki atmosfer, altın ışığın ve en koyu karanlığın girdaplı çizgileriyle kükrüyordu, de kendi kasırgalarının gözüydü.

Red'in yeşil bakışları anladığını söylüyordu. Kızgın olmadığını söyledi. Alnını Neve'inkine dayadı, sarmaşık-

kırbaçlanan saçlar. "Seni seviyorum." Çok sessizdi, kaosun içinde kaybolmuştu ama Neve bunu net bir şekilde duydu.

Yutkundu. Vücudu kırılğan ve zayıf hissediyor, büyüü kız kardeşine, hayatı da rüzgâra akıtıyordu. "Seni seviyorum."

Görüşü bulanıktı. Kalbi göğsünde gümbür gümbür atıyor, yavaşlıyor, yavaşlıyordu. Kafasının içindeki Kralların uluması fısıltılara dönüştü, hepsi bunun farkındaydı, işleri bitmişti, ev sahiplerinin ruhu soluyor ve kendilerinininkini de beraberinde götürüyordu, burada, ölümün kandırılamayacağı gerçek dünyada.

O zaman hiçbir şey bilmiyordu.

Kırk Birinci Bölüm

Eammon

Hayır hayır hayır hayır hayır hayır hayır hayır hayır hayır
hayır hayır hayır hayır hayır hayır hayır hayır hayır hayır
hayır hayır hayır hayır hayır hayır

Her şey acıyordu, vücudu kataloglayamayacağı kadar farklıydı. Daha hafifti, sanki daha az şey taşıyordu ama bunun tek anlamı ona doğru daha hızlı koşabileceğiydi.

Nerede olduğunu tam olarak bilmeden uyandı. Sadece Red'in orada olmadığını biliyordu. Onun yokluğunu kayıp bir kemiği tanır gibi tanıyordu.

Gölgeler, fırtına. Eammon karanlığın telleri arasında kızın bakışlarını yakaladı, kızı bir tanrıya dönüşmüştü - boynuzlu ve sarmaşıklarla taçlandırılmış.

Çok güzeldi. Dehşete düşmüştü.

Gölgeler geçmesine izin vermiyordu. Red'in ne bilmiyordu, sadece bunu onsuz yaptığını biliyordu ve Red'in yakaladığı her ışıltısı onun yığılmasına, solmasına neden oluyordu.

Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır, hayır.

Burada başka biri daha vardı, gölge duvarının içinden kendine yol açmaya çalışan başka biri. Uzun saçlı, her parmağında gümüş yüzükler olan, neredeyse onun kadar uzun boylu.

Ama daha iyice bakamadan gölgeler onu geriye savurdu ve ayaklarının üzerine yayılarak burkulmuş bir yığın halinde yere düşmesine neden oldu. Eammon yere iner inmez elini girdaba doğru uzattı ve fırtınayı durdurabilecek orman büyüsünü çağırmaya çalıştı. Ama hiçbir şey yoktu.

Sadece hiçbir şey değil, büyüsünün işe yaramayacağı gibi. Hiçbir şey, orada olmadığı gibi.

Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır, hayır.

Fırtına dondu. Bir gümbürtü ve gölgeler dağıldı,

Kar üzerinde ay ışığından başka bir şey bırakmadan.
Yerde iki cesetten başka bir şey yok.

Kırk İkinci Bölüm

Solmir

Bilmeliydi.

Korudaki o gün, onu Gölgeleler Diyarı'na çektiği gün, bunun bir habercisiydi, henüz gerçekleşmemiş bir şeyin hayaletiydi. Büyüyü dışarı atmak yerine kendi içine çekmişti ve neden bunun değişmesini beklemişti ki? Kralların ruhlarını taşımaya çalışmıştı ama yeterince güçlü değildi, bu yüzden Neve onun yerine yükü omuzlamıştı.

Şimdi bile, bir gölge duvarı tarafından geriye savrulduktan sonra kendini toparlamaya çalışırken, kendi ruhunu bir ceza gibi hissediyordu.

O zaman korkunç bir düşünce, gerçi ondan gelen korkunçluk sürpriz olmamalıydı - en azından ona kendisini öldürtmemişti. En azından kız kardeşiydi, biri diğerini tüketiyordu, aynalı aşk ve aynalı hayatlar ve aynalı ölüm.

Onu öldüremezdi. İstese bile, yalvarsa bile, dünyanın cehenneme dönmesi anlamına gelse bile. Neve'e zarar vermeden önce buna izin verirdi.

O her zaman zayıftı.

Gölgelelerin fırtınası dindiğinde, Red ve Neve kafa kafaya yatıyordu, sarı saçları siyaha karışıyordu. Büyünün tüm onları ölüme terk etmişti. Karda sadece iki genç kadın.

Kurt uludu. Solmir'den önce onlara ulaşmıştı, dizleri yerdeydi, yaralı ellerinden biri Redarys'in alnındaydı ve diğeri yüzünün üzerinde kıvrılmıştı, omuzları öne doğru eğilmişti, sanki içindeki yaşamı çıkarıp Redarys'e verebilirdi. Tek bir hıçkırık, boğazını kana bulayacak kadar sert.

Solmir asırlardır ağlamamıştı. Nasıl ağladığını hatırlayıp hatırlamadığını bile bilmiyordu. Ama boğazı sıkıştı, elleri açılıp kapanarak işe yaramaz yumruklar haline geldi. Bir şeye vurmak istiyordu. Bir şeyle dövüşmek istiyordu. Yığılıp kalana ve hiçbir şey hissetmemeye geri dönene kadar koşmak ve koşmak istedi, ona hissettirdiği için ona lanet olsun.

Ona yüzyıllardır ilk kez öfke, keder ya da suçluluktan başka bir şey hissettirip sonra da ölmeye nasıl cüret eder?

Bu yüzden Eammon hırlayarak ve vahşi gözlerle yerden kalkıp yaralı parmaklarını Solmir'in çenesine doğru fırlattığında neredeyse rahatlamıştı.

Bölüm Kırk Üç

Neve

Ölürken nasıl hissetmeyi beklediğini bilmiyordu ama böyle değildi.

Neve'in vücudunun farkına varması bir an aldı -bacakları, gövdesi, başı, hepsi mevcuttu ve hesaba katılmıştı. Acı yoktu, yokluğuyla irkilene kadar bunu beklediğini fark etmemişti. Her şey... çoğunlukla normal hissediyordu.

Neve gözlerini kapalı tuttu, çünkü tüm bunlar ne kadar normal gelse de ölümün neye benzediğini görecektir kadar cesur değildi. Geçici olarak bir elini göğsüne bastırdı.

Evet. Bir fark vardı. Kalp atışı yok.

Kullanıldığı için şaşkınlık hisseden ciğerlerine derin, titrek bir nefes verdi. Sonra Neve gözlerini açtı.

Görünüşe göre ölüm bir tarlaydı.

Yuvarlanan ve yeşil, her iki yönde de görebildiği kadar uzanıyordu. Minik beyaz çiçekler çimenlerin arasından yukarı doğru uzanıyordu ama kokuları sonbahar yapraklarınıninkine benziyordu, ısırtıcı ve tarçınımsı. Onu ürkütmemesi gerektiğini düşündüğü bir mevsim uyumsuzluğu.

Omurgası sert bir şeye çarpma kadar geri geri gittiğini fark etmedi. Neve arkasını döndü.

Kalp Ağacı.

Devasa bir ağaçtı, gövdesi o kadar kalındı ki etrafını tamamen sarmak için en az beş yetişkin adamın ellerini uzatması gerekirdi. Beyaz kabuğu girdaplar ve arabesklerle oyulmuştu, altın rengi siyahla çizilmişti, ışık ve gölge tüm yüzey boyunca uyum içindeydi. Eğer Neve gözlerini odaklamadan bakarsa, şekiller neredeyse... harflere değil, tam olarak değil, ama yine de okuyabileceği bir şeye benziyordu. Sahneler belki. Kendi hayatından, Red'in hayatından sahneler. Aç bir

orman ve batan bir mezar ve her ikisine de uzanan eller.

Neve geri adım attı ve Red ormanda kaybolmadan hemen önce kütüphanede bulduğu kitaptaki şiir bir anda aklına geldi. Biri kap olacaktı, ikisi de kapıyı açacaktı. Kitabı öfkeyle yakmıştı, ona hiçbir şey anlatmadığını düşünüyordu. Ama kitap ona her şeyi anlatıyordu. Sadece henüz nasıl okuyacağını bilmiyordu.

Hikâyeleri çoktan yazılmıştı ve işte buradaydı, aralara oyulmuştu. O ve Red, aşkları, aptallıkları ve vahşilikleri sayesinde bu rollere adım atmışlardı.

Ve işte hikayenin sonu.

Bakışları Kalp Ağacı'nın dallarında gezindi. Yaprakları yoktu ama uçlarında yuvalanmış, uzanırsa dokunabileceği kadar ağırlaşmış elmalar vardı. Biri siyah ve şişmiş, biri altın rengi ve parlayan, diğeri de kıpkırmızı.

"Neve?"

Kızıl'ın sesi, Ağacın diğer tarafında sessiz ve çekingendi. Kız kardeşi köprü gibi büyümüş köklerin üzerinden tırmanıyordu, üzerinde şeffaf beyaz bir elbise vardı ve Wilderwood'a girdiğinden beri ilk kez Neve'in hatırladığı Kırmızı'ya benziyordu; kıvrılmayı reddeden uzun, koyu bal rengi saçlar, koyu kahverengi gözler, yuvarlak bir yüz ormanın izlerini taşımayan yumuşak kıvrımlı bir vücut. Damarları sadece maviydi; alnında sarmaşık bir taç yoktu.

Neve kendi ellerine, Red'inkiyle aynı beyaz kefene bürünmüş kendi bedenine baktı. İnce ve soluk, damarlar mavimsi, siyah değil. Diken yoktu. Canavarlık yok, büyü yok. Her ne yapmışlarsa -güçlerini birbirlerine akıtmışlar, her şey tersine dönene kadar karşıtlarını beslemişler- bir zamanlar oldukları insanlardan başka bir şey bırakmamışlardı.

Bunun için minnettar olması mı gerekiyordu? Öyle olduğuna karar verdi.

"Ne... İkimiz de..." Red'in cümleleri yarım yamalak kurulup , hiçbir kelime yeterli gelmiyordu.

en azından cevabını biliyordu. Kendine baktı, bir eli alnında boynuzlarının olduğu yerde hafifçe geziniyordu. Yüzü buruştu.

İnsan öldüğünde ne hissetmeliydi? Dinlenme mi, rahatlama mı, öfke mi? Neve bilmiyordu ve göğsü boştu, asla tam olarak gelmeyen duygulara hazırdı. Bunu çözmeye çalışmak yerine kollarını kız kardeşine doladı ve kendini ağlamaya bıraktı.

Hıçkırıklara boğulmuyordu, onu ikiye bölmüyor ya da boğazını yırtmıyordu. Bu yavaş bir tuz sızıntısıydı, uzun zamandır taşıdığı her şeyi nazikçe bırakmasıydı. Saçlarında sıcaklık vardı; Red de ağlıyordu. İkisinin de bunu hak ettiğini düşündü. Döktükleri gözyaşları her zaman onlardan koparılmıştı, sert ve kaçılamayacak kadar hızlı gelen fırtınalar. Bu, nazikçe ve bilinçli olarak izin verilen, farklıydı. Gerekliydi.

Dakikalar ya da saatler sonra -ölüyken zamanı saymaya çalışmak saçma geliyordu ve çiçeklerle kaplı tarlada hiçbir şey değişmemişti- Kalp Ağacı'nın dallarının altında, elleri birbirlerinin omuzlarında durarak ayrıldılar. Kırmızı, kolunu burnuna sürdü ve yukarı doğru bakarak kokladı. "Elma mı?"

"Bunların aslında elma olduğunu sanmıyorum," dedi Neve, yüklü dalın altından dönmek için uzaklaşarak. Dalların arasından görünen gökyüzü açık griydi, maviye yaklaşıyordu, sonsuza dek kapalı bir yaz günüydü. "O ses -ikimizin de duyduğu ses-"

"Benim."

İkisi de dönüp baktı. Ses hemen yanlarındaymış gibi geliyordu ama sesin geldiği figür, Neve'in düşüncelerinin gerisinde acı verici bir şekilde tanıdık gelen bir yürüyüşle uzaktaki tepelere doğru ilerliyordu.

Figür, Kalp Ağacı'nın dallarının oluşturduğu halkanın hemen dışında durdu; yaz göğünden gelen ışık sadece yüz hatlarını aydınlatıyordu. İnce burun, güçlü çene. "Haydi, Valedren ikizleri," dedi ses, şakacı olmaya çabalıyor ama daha hüzünlü bir yere varıyordu. "Siz

benden bu kadar kolay kurtulabileceğini düşünmemiştim."

Red'in gözleri büyüdü, elleri elbisesinin eteğinde açılıp kapandı. Boğuk bir kelime boğazından çıkmadan önce ağzı bir an çalıştı. "Arick."

Sanki bu isim ışığı daha da parlaklaştırmış gibi, Neve sonunda onun yüzünü görebildi. Her zamanki gibi yakışıklıydı, beyaz bir tunik ve pantolon giymişti, siyah saçları yeşil gözlerinin üzerinde kıvrılıyordu. "Kırmızı."

Kucaklaşmaları bir dostluk kucaklaşmasıydı, aralarındaki diğer sorunlar çoktan silinip gitmişti. Arick Kırmızı'nın içine gömüldü, gözleri sıkıca kapandı, sonra Neve için bir kolunu uzattı ve yeşil bakışlarını ona doğru kaldırdı. Ağzının kenarında küçük, kederli bir gülümseme belirdi. "Solmir ikimize de gerçekten çok zarar verdi, değil mi?"

Hıçkırıklı bir kahkaha ve Neve kollarına yığıldı, üçü de ölümün onlar için yarattığı sonsuz alanda birbirlerine sıkıca sarıldılar.

Bu sefer sıyrılan Arick oldu. Her ikisinin de omuzlarında birer el tuttuktan sonra başıyla Ağacın işaret etti. "Bunların hepsinin olması gerekiyordu, biliyorsun. Yüzyıllardır kehanet ediliyordu, Altın-Veined ve Gölge Kraliçe. Gölge Diyar yaratıldığından beri. Tiernan bu konuda bir şeyler bile yazmıştı ama hiçbir zaman geniş çapta yayılmamıştı." Kaşları çatıldı. "Şu İkinci Kız meselesi yüzünden gölgede kaldı."

Neve yaktığı kitabı, alevler içinde kıvrılırken kapağında gördüğü harfleri düşündü. T, N, Y. Tiernan Niryea Andraline. Gaya'nın kız kardeşinin günlüğünü yakmıştı.

İç çekti. Bunu da günah listesine ekledi.

Red kaşlarını çatı. "Rüyalarımızdaki ses," dedi, bir şeyleri dikkatle bir araya getirirken yüzünde ifadeler dönüyordu, sonra hepsi birden. "O sen miydin?"

"O bendim." Ama Arick'in bunu söyleme şekli gerçekten emin değilmiş gibi geliyordu. "Ama değil... kelimeler benim değildi, her zaman değil. Sanırım benim aracılığım ile konuşan sihirdi."

"The Wilderwood?" Red'in yüzü aydınlandı, sadece bir

tanıdık bir şeyin beklentisiyle.

"Büyü," diye tekrarladı Arick. "Wilderwood, evet, ama Shadowlands de öyle. Hepsi." Omuz silkti. "Aslında hepsi aynı şey, biliyorsun. Bir bütünün iki yarısı." Ellerini indirip bir buklesini kulağının arkasına sıkıştırdı. "Yine de bazen söylemek zor. Büyü mü yoksa ben mi? Birlikte kanıyor."

"Bunun nasıl olduğunu biliyoruz," dedi Neve. Üçü de alınmış ve değişmişti.

Arick başını salladı. "Bu asla uzun sürmeyecekti," diye sessizce devam etti. "Wilderwood, Shadowlands, büyü'nün altında tutulması için düğümlere bağlanması. Sürdürülebilir değildi

-Özellikle de Krallar Eskileri öldürmeye başlayıp Gölgeler Diyarı'nın çözülmesini hızlandırdıktan sonra. Her zaman bir son olacaktı ama bu eşit bir son olmalıydı. Dengeli."

"Yani bizi kullandı," diye mırıldandı Red. Dalgınca avucunun içinde bir çizgi çizmeye devam etti, soluk teninde belli belirsiz beyaz bir yara izi vardı. "Kendini sona erdiremedi, bu yüzden bunu yapmak için bizi kullandı."

Sesi daha sert olsaydı, kelimeler suçlayıcı olabilirdi. Bunun yerine, sadece bir açıklamaydı.

"Büyü ikiye bölünmüştü, bu yüzden aynı olan kaplara ihtiyacı vardı." Arick'in yeşil bakışları Kırmızı'dan Neve'e kaydı. "Her iki yarıyı da içine alıp askıda tutabilecek aynalı ruhlar. Onu kilit altında tutacak."

"Neden?" Red başını salladı. "Neden tüm sihrin kilit altında tutulması gerekiyor? Sadece... sadece özgür olamaz mı, Wilderwood Gölgeler Diyarı'nı yaratmadan önce olduğu gibi?"

"Olabilir," dedi Arick sabırla. "Ama zaten buraya gelmemizin sebebi de bu değil mi? Artık yeryüzünde dolaşan ve büyü'yü boyun eğdirmek için kullanan Kadimler olmayabilir, ama her zaman diğerlerinden daha fazla güce erişebilen insanlar vardır ve bu insanlar her zaman bunu kötü amaçlar için kullanmaya çalışacaktır. Büyü yozlaşır; çürür gider. Bunu siz de gördünüz."

Red dudaklarını birbirine bastırdı. Başka tarafa baktı.

"Ama yaptıklarımızdan sonra, belki artık olmazdı. Çürümüş ya da yozlaşmış olmazdı," diye mırıldandı Neve. "Hiçbir şey olmazdı. Sadece özgür."

"Kötüye kullanılmakta serbest," dedi Arick. "Ya da değil."

Omuz silkti.

Kollarını göğsünde kavuşturan Kızıl'ın gözleri yaşlarla doldu. "O zaman Wilderwood öleceğini başından beri biliyorsa neden Eammon'u hayatta tutmak için aldı?" Sonra bir yutkunduk, kırılmayı gizlemeye çalışacak kadar sessizce: "Neden beni aldın?"

"Wilderwood bu ana kadar dayanmak zorundaydı." Arick'i bu kadar sakin görmek, bu kadar düzgün konuşmak tuhaftı. Neve onu hâlâ o çardağın altında, sevdiği kadını kurtarmanın bir yolunu bulmaya çalışan, buruşuk adam olarak düşünüyordu. Ölüm onu yumuşatmıştı, ölüm ve içinde dolaşırken öğrendiği tüm bu şeyler. "Gölgeler Diyarı yok olana kadar onu tutman, karşı ağırlık olman için sana ihtiyacı vardı. Ve şimdi de buna ihtiyacı var, sadece farklı bir şekilde." Durakladı. "Yapmamız gerekeni yaparız."

Başka birinin Arick'in yüzünü takıp aynı şeyi söylediği bir zamandan yankılanan bir yankı.

Red'in dişlerinin arasından korkunç bir kahkaha patladı. "Yani sadece oyalanıyorduk. Eammon ve ben Wilderwood'u aramızda bölüşerek bir arada tutuyorduk - sonunda her zaman sadece birimiz kalacaktık. Wilderwood'un onu tutmak için yüzeyde iki kişiye ihtiyacı vardı ama Gölge Diyarı çöktüğünde, büyüünü kilitlemek için sadece bir ruha ihtiyacı vardı." Parmakları göğüs kafesine doğru kıvrıldı, sanki kemiklerinin arasındaki kökleri hâlâ hissedebiliyordu. "Her zaman içimizden biri olacaktı."

"İçinizden biri değil," dedi Arick nazikçe. "Her zaman sen olacaktın, Red. Wilderwood'un ihtiyacı olan ruh sendin, Neve'i yansıtabilecek kişi. Her zaman ikiniz olacaktınız."

Red'in nefesi boğazında keskin ve sert bir ses çıkarıyordu.

Neve gözlerini kapatarak hafifçe arkasını döndü.

Ruhlar çapa gibi, terazi dengede. Biri diğerini yerinde tutar.

Bu senden ve kardeşinden daha büyük bir şey. Bunu defalarca duymuştu. Büyük ve kozmik bir şeyin ikisinin üzerine çökeceğine dair bir uyarı, birbirlerini ruhları dünyaları dengeleyebilecek kadar şiddetle seven bir Birinci ve bir İkinci Kız.

"Ruhlarınız burada kalmalı," dedi Arick sessizce. "Gölgeler Diyarı, Kadimler ve Krallar gittiğine göre, bu büyü'nün yapılaş amacı artık sona erdi. Ruhlarınız onu durağanlıkta tutmalı ki bir daha dünyaya sızmasın. Böylece döngünün tekrarlanma ihtimali ortadan kalkacak."

Neve'in eli neredeyse dalgın bir şekilde göğsüne bastırdı. Hâlâ kalp atışı yoktu ama bu, artık ölü olan bedeninde eksik olan daha büyük, daha önemli bir şeyin belirtisi gibi görünüyordu.

Yavaşça yukarı baktı.

Kalp Ağacı'nın çorak dallarından sarkan o üç elma. Siyah olanı ona parlıyordu, derisi içeriden çıkan diken uçlarıyla büzülmüştü, gövdesinden çıkan tek siyah yaprak garip ışıktaydı.

"Ruhlar," dedi basitçe. "Onlar bu işte. Elma değiller. Ruhlar, Red'in ve benim." Gözleri siyah elmadan - kendisinininkinden- Kırmızı'nınki olduğunu varsaydığı altın elmaya kaydı. Sonra biraz daha küçük olan sade kırmızı elmaya.

Ağaçta asılı duran ruhlardan Arick'e baktı. "Ve seninkilere."

Tek bir baş sallama. "Ve benimkini."

Red'in kaşları çatıldı ve dönüp ağaçta asılı duran elma ruhlarına baktı. "Neden buradasınız? Dinlenmelisin... dinlenmeyi hak ediyorsun, Arick. Senin sonun böyle olmamalıydı."

"Belki daha önce değil." Bir elini salladı. "Burası

siz ikiniz buraya gelene kadar gerçekten var olmamıştı. Ben..." Dudaklarını büzdü, kelimeleri arıyordu. "Başka bir yerdeydim, arada kalmıştım. Ama şimdi ruhum burada, siz ikinizle birlikte. Ben de en az kadar bu işe bulaştım." İçinde öfke yoktu, basit bir gerçeği ifade ediyordu. "Diğer Kurtlar, diğer İkinci Kızlar da öyleydi. Ama onlar gerçekten öldüler, hayatları tükendi, bu yüzden ruhları devam etti. Ben farklıydım. Ben..." Durdu, başına gelenleri çerçevelemeye çalışırken bocaladı - Solmir'in gölgesi olmak, onu sadece kısmen hayatta bırakan bir pazarlık. "Hiç ölü olduğumu sanmıyorum. Tam olarak değil. Sadece... gittim."

Neve'in atmayan kalbi kaburgalarının arkasında kasıldı. "Çok üzgünüm," diye mırıldandı, Arick'e yapılanlar ve bunu yapan adam için hissettiği suçluluk duygusuyla boğulmuştu. "Arick, çok üzgünüm."

Yeşil gözleri onunkilere kaydı, gözlerinde anlayış vardı -Biliyordu, tabii ki biliyordu. "O kadar da kötü değildi. Her şeyi anlamak güzel." Yine o hafif gülümseme, kenarından çekiştirilen hüznle daha tatlı hale gelen gülümseme. "Büyü, ormanlar ve gölgeli yeraltı dünyalarına kadar her şeyi. Her şey her şey değil."

İlk kez gerçekten kendisi gibi konuşuyordu ve bu onda hem gülme hem de ağlama isteği uyandırdı.

Üçü de beyazlara bürünmüş ve kalp atışları durmuş bir halde sessizlik içinde duruyordu. Neve tekrar ruhlarına baktı.

Ruhsuz olmanın kötü hissettirmesi gerekmiyor muydu? Bir ruh, sahip olduğun her şeyin doruk noktası değil miydi? Ama Neve hâlâ kendisi gibi hissediyordu. Hâlâ kız kardeşini seviyordu, Arick'i seviyordu. Kendine rağmen Solmir'i seviyordu - bu kelimeyi ilk kez düşünmüştü ve burada, ne iyi ne de kötü olan bir sınırda olmak doğru hissettiriyordu.

Ölmeye hazırdı. Kralları kendi içine almayı, Gölgeler Diyarı'nın aracı olmayı seçtiğinde, bunun sona ermesinin tek yolunun kendi sonu olduğunu biliyordu. Tanrısallık taşıyabileceği bir şey değildi, taşımak istediği bir şey de değildi.

Ama bu seçimi kendisi için yapabilse de Red için yapamazdı.

Neve kendini huzurlu hissediyordu. Bu tarlalarda dolaşıp kendini kaybedebilir ve iyi olabilirmiş gibi hissediyordu. Ama Kırmızı... gözlerinden süzülen yaşlar durmamıştı ve avucundaki yara izini takip etmeye devam ediyordu. Neve onun Kurt'u düşündüğünü biliyordu.

Neve'in yaptığı bir seçim yüzünden Red'in ölmesi adil değildi. Kız kardeşi için karar vermeyi bırakmıştı.

Arick'e döndü. "Bir insan ruhu olmadan yaşayabilir mi?"

Gözleri irileşti, birlikte geçirdiğimiz bu tuhaf zaman boyunca gösterdiği ilk gerçek şaşkınlıktı bu. "Daha önce kimsenin denediğini sanmıyorum."

Bu onu daha önce hiç durdurmamıştı.

Neve kolun üzerindeki siyah, kırmızı ve altın renkli ruhları işaret etti. "Bizi burada tutan şey onlar, değil mi? Ruhlarımız. Yani eğer biz..."

Kendini bundan vazgeçiremeden hareket etti, ruhunun karanlık küresini daldan koparmak için uzandı. Elinde ağırlaştı, bir meyve bahçesinden yeni koparılmış gibi sıcaktı, avucunda hafifçe vızıldıyordu.

Neve, Arick'in elmayı ondan geri almaya çalışmasını bekleyerek elmayı kaldırdı. "Bunu yok edersem," dedi, ruhumu yok etmek sözcüklerini tam olarak söyleyemediği için yer tutucu sözcüğü kullanarak, "içindeki her şey de yok olur. Sadece... sadece burada tutulmak, kilit altında tutulmak yerine, yok olur." Yutkundu. "Ve ben de gitmiş olacağım. Burada değil. Hiçbir yere."

Kulağa bu kadar rahatlatıcı gelmemeliydi. Çok yorgundu.

"Neve." Red öne çıktı, eli Neve'in kolunda sıkıca duruyordu. "Hayır."

"Eğer ruhum gittiyse," dedi Neve, "o zaman tüm Gölgele Diyarı büyüsünü de beraberinde götürür. Seninki de bu yüzden burada, değil mi? Benimkini dengede tutmak için mi? Yani ruhum gittiğinde

geri dönebilir." Bunun doğru olduğunu nasıl bildiğini bilmiyordu ama derinden biliyordu; bilgi yokuş aşağı su gibi akıyor, ölüm Arick'e olduğu gibi ona da sırlarını fısıldıyordu. "Yaşayabilirsin Kızıl."

"Sensiz mi?" Kız kardeşi başını salladı. "Hayır, yaşamayacağım. Bütün bunları seni kurtarmak için yaptım, artık sensiz yaşayamam."

"Bu senin seçimin değildi. Benim seçimimdi."

"Belki değil... özellikle bu değil. Ölmeyi ben seçmedim. Gölgeler Diyarı için bir denge unsuru olsun ve dünyadaki tüm büyüü kontrol altında tutsun diye Wilderwood'u ruhuma hapsedmeyi seçmedim." Kızıl dimdik ayağa kalktı, saçlarını geriye savurdu ve orman bedenini terk etmiş olsa da, ormanın muhteşem gücü hâlâ duruşundaydı. "Ama ben kökleri almayı seçtim. Eammon'u seçtim. Ben de seni bulup kurtarmayı seçtim. Ve eğer bu da onun bir parçasıysa..." Neve'in yaptığı gibi kolayca ve daldan altın elmayı kopardı "Eğer bu da onun bir parçasıysa, ben de onu seçiyorum."

Neve kız kardeşinin de kendisiyle aynı çelişkili şeyleri hissedip hissetmediğini merak ediyordu -ruhsuz olmanın boşluğu, boşluğun aslında o kadar da kötü olmadığını farkına varmak. O ve Red kim olduklarını biliyorlardı. Tüm bunlardan sonra kendilerini anlamışlardı.

Ruhları onlar için ne yapmıştı ki zaten?

"Eğer ikisini de yok edersek," dedi Red yavaşça, Neve'in hissettiği aynı bilgi ürpertisiyle, "o zaman işler yeniden dengelenir. Büyü serbest kalır - her iki tarafı da. Ama artık gerçekten taraflar olmayacak. Hepsi aynı." Yutkundu. "Hepsi aynı ve hepsi özgür."

"Kullanılmakta özgürsünüz," dedi Neve sessizce. "İyilik ya da kötülük için."

Elindeki siyah elmayı sıkıca kavradı. Solmir'i, Kralların ruhlarını ondan alırken hissettiklerini düşündü; iyi olmak için umutsuzca çabalayan, daha iyi olmak isteyen birini.

Sen iyisin. Bunu ona bir kez söylemişti. Neredeyse

İnan buna.

Hiç kimse tamamen biri ya da diğeri değildi. İyilik günlük bir seçim, sonsuz bir olasılık, her kavşakta bir karardı.

Ama eski bir karanlık tanrının kefarecini ödemeye çalıştığını görmüştü ve bu herkesin yapabileceği anlamına geliyordu.

"Yaşamak için bir şans daha elde etmek için dünyayı riske mi atacaksın?" Arick'in sesi ilk kez sitemkâr çıkmıştı. Ondan mı, büyüden mi, yoksa ikisinin bir bileşiminden mi kaynaklandığını bilmiyordu.

"Kız kardeşim için dünyayı riske atarım," diye yanıtladı Neve. "Bunu zaten bir kez yaptım."

Red'in parmakları avucundaki altın elmanın kabuğuna gömüldü. "Ve ben onsuz gitmiyorum."

Arick düşünceli bir şekilde onlara baktı, ruhları ellerinde olan iki kadına. Bir süre sonra uzanıp kıpkırmızı elmayı kopardı. Ağzının kenarından hafif, hınzır bir gülümseme yükseldi, hayattayken olduğu adamın bir başka parıltısı. Elmayı havaya fırlattı ve yakaladı. "Burayı sizin ruhlarınız yarattı," dedi. "Yani eğer ikiniz ruhlarınızı parçalayacak olursanız, tüm bunlar yok olacak."

"Bu senin için ne anlama gelecek?" Neve nefes aldı.

"Sanırım öğreneceğiz." Elmayı beyaz gömleğine vurarak kayıtsızca parlattı. "Ama ne olursa olsun bunu saklamam gerektiğini düşünüyorum."

Bir nefes, üç set ölü ciğere çekildi.

Sonra Red ve Neve ruhlarını çiçeklerle kaplı yere fırlattılar, orada cam gibi paramparça oldular ve her şey karardı.

Kırk Dördüncü Bölüm

Neve

Hayata dönmek, ölmekten daha çok acı .

Sahada uyandığında hissettiklerinin yavaşça tersine dönmesi gibi oldu; önce kafası, sonra gövdesi, sonra da uzuvları, hepsi ölümden titreyerek kurtulurken karıncalanıyordu. Kalbi bir kez çarptı, göğüs kafesini sarsacak kadar, sonra düzenli bir ritme oturmadan önce daha küçük atışlar yaptı.

Gözlerini açtığında kar yağıyordu. Kadife gibi bir gökyüzünden süzülen hafif beyaz damlalar dünyayı kaplıyor ve onu yeni kılıyordu. Başka biri için bu manzara siyah beyaz görünebilirdi ama Neve'in gözleri monotona alışıktı ve gecenin içindeki çivit mavisinin ince tonlarını seçebiliyordu.

Bağırışları duyması bir an sürdü.

Bağırmaktan çok homurdanıyordu aslında ve hepsi sağ tarafından geliyordu. Neve başını çevirdi, hareket yavaş ve şurup gibiydi.

Bir meyhane avlusunda görülebilecek en vahşi ve sıradan kavga. İki uzun adam birbirleriyle boğuşuyor, ter ve kan uçuşuyor, ikisi de kaybedecek hiçbir şeyleri kalmamış gibi dövüşüyordu.

"Elbette," dedi Red'in sesi, Neve'in hissettiği kadar yavaş ve yorgundu. Kız kardeşinin başı onunkinin yanındaydı, ikisi de karda kaş kaşaydı, bacakları zıt yönleri gösteriyordu. "Biz ölürüz ve onlar yumruk yumruğa dövüşürler."

Yerin solgun genişliğine karşı üç figür daha kavgayı izliyordu. Neve içlerinden birinin Raffe olduğunu fark edince geri çekildi; suçluluk, utanç ve rahatlamanın garip simyası vücudunu tek bir acı verici hareketle yeniden kendi vücudu gibi hissettirdi.

Ama hâlâ eksik olan bir şey vardı. Bir tür... boşluk, ölümden bıraktığı bir parçası. Neve o boşluğun ne olduğunu fark edene kadar eli kalbinin yarısına kadar gelmiş, tekrar atıp atmadığını kontrol etmeye hazırlanıyordu.

Onun ruhu. Büyü için bir hapishane, yok edildi.

Yutkundu. Gözleri hâlâ yanında yatan Kızıl'a döndü, bakışları ölümün içine düştükleri için aynı hizadaydı. Uzun saçları her iki yanlarına yayılmıştı, koyu altın ve siyah, bir dairenin iki yanı.

"Ben de hissediyorum," diye mırıldandı kız kardeşi. Koyu renk gözleri bulutlu ve düşünceliydi - ve sadece kahverengiydi, irislerinin etrafında yeşil bir hale yoktu.

Neve başını salladı. "Ben..." Yer değiştirdi, yağın kara baktı. "Daha kötü hissetmeyi bekliyordum."

Kırmızı omuz silkti. "Ruh dediğin şey senin en yoğun parçandan başka nedir ki?" Küçük, yorgun bir gülümseme ağzının kenarını kaldırdı. "Kim olduğumuzu biliyoruz. Belki de bu onlara ihtiyacımız olmadığı anlamına geliyor."

"Sanırım bunu öğreneceğiz," dedi Neve.

Red gerinirken kolları karda kanat şekilleri oluşturdu ve iğneleri silkeledi. "Şey, o kadar da -"

Sanki bir duvara çarpmış gibi aniden durdu. Red'in kafası Neve'in yüzünü göremeyeceği şekilde karşı tarafa döndü ve gerildiğinde elinin çarptığı şeye baktı.

Neve yüzünü buruşturarak kız kardeşinin üzerinden bakmak için dirseklerinin üzerinde doğruldu.

Arick.

Vücudu sanki kar kuş tüyü bir yatakmış gibi yan yatmış, göğsü kolay bir ritimle inip kalkıyordu. Koyu renk bukleler alnını okşuyordu ve sanki endişe hiç bilmediği bir şeymiş gibi ağzını hafif bir gülümseme kapladı.

"Bizimle birlikte geri geldi." Neve'in sesi ince ve çatlaktı, uzun bir uykudan uyanan biri gibiydi. "Biz... yaptığımız şeyi yaptığımızda, bu onu geri getirmiş olmalı."

Red'in gözleri geniş ve cam gibiydi. "Gerçekten ölmemişti, normal şekilde değil," diye mırıldandı. "Sadece... arada kalmıştı. Bizim gibi. Nedeni bu olmalı."

Yaptıkları şeyin büyüklüğü yavaş yavaş yerleşiyordu, bir yaprağın nehre doğru ağırlaşarak inmesi gibi. Ruhsuz ama yine de kendileri. İkisi de büyüye yuva olmuşken büyüden yoksun. Ölüyken yaşıyorlardı.

Sonra Red başını hafifçe salladı ve gözlerini hâlâ dişlerini gösterip yumruklarını savurarak yerde yuvarlanan Eammon ve Solmir'e çevirdi. "Arick'i kocamla tanıştırmak için ne güzel bir yol."

Neve onun bakışlarını takip etti ve kaşlarını kaldırdı. "Sence bunu çözmelerine izin vermeli miyiz?"

"Hayır." Kızıl saçlarındaki karı silkeleyerek doğrulmaya çalıştı. Yüzü taş kesilmişti. "Eammon onu öldürebilir ve önce ona en az bir yumruk atmak isterim."

Neve'in ortasında sinirler gerilmişti, birkaç dakika öncesine kadar ölü olduğu gerçeğinden dolayı bu gerginlik daha belirgindi. Bir sorunu çözmüşlerdi - kozmik, tanrısal boyutta bir sorunu - ama ufuktaki kişisel sorunlardan nedense çok daha fazla endişe duyuyordu. Red ve Eammon'un Solmir'i hak etmesine rağmen öldürmediğinden emin olmak gibi.

Neden istemediğini açıklamak gibi.

Red ayağa kalktı ve karın üzerinden seslendi: "Eğer bizim için kavga ediyorsanız, şu anda her şey yolunda! Eğer başka bir şey içinse, devam edin!"

Gökyüzünden daha fazlası yağarken ovadaki herkes dondu, çalkalanan karda bir tablo oluşturdu. Sonra Eammon yıpranmış bir halde yerde sendeleyerek onlara doğru yürüdü. Kızıl'ı kollarıyla sardı ve Kızıl, burnunu kaplayan kana aldırmadan yüzünü onun göğsüne gömdü.

"Ölmüştün," diye mırıldandı saçlarına, sesi hâlâ kelimenin üzerinde kırılıyordu. "Hissettim, ölmüştün."

Red'in elleri onun etrafında sıkılaştı, boğazı düğümlendi. "Başımıza gelen onca şeyden sonra, benim

ölü en büyük sürpriz mi?"

Kurt -ama o artık Kurt muydu? Bir erkeğe benziyordu, sadece bir erkeğe... Tırtıklı bir kahkaha attı ve onu kendine çekti.

Neve dudaklarını birbirine bastırdı, kollarını kendine doladı. Uzakta Solmir duruyordu, göğsü hâlâ kabarıyordu. Daha fazla yaklaşmadı. Neve de öyle.

Eammon başını kaldırdı, gözleri Neve'inkilerle buluştu. Orada bir öfke parıltısı vardı ve bunu hak ettiğini düşünüyordu. Ama öfke bir an sonra yerini temkinliliğe bıraktı ve o da bunu anladı. Aşk en hak edilmemiş merhameti bile içinizden söküp atabilirdi.

"Ben Eammon," dedi başını sallayarak. "Tanıştığımıza memnun oldum, Neve."

Titrek de olsa gülümsemeyi başardı. Ama konuşmak için kendine güvenmiyordu, henüz değil.

Gözleri Arick'in omzunun üstündeki bedenine takıldı ve sonra genişledi. "Bu..."

"Bırak uyusun," dedi Red sessizce. "Hazır olduğunda uyanacaktır."

Yavaşça yağan kar Arick'in etrafında topaklanmış, neredeyse onu gözden gizlemişti. Neve üşüyeceğinden korkarak elini alnına götürdü; Arick hoş bir sıcaklık hissetti ve kaşlarını çatarak uykusunda kaydı. Elini ondan çekti ve uzaklaştı.

Eammon'un alnında hâlâ şaşkınlık vardı ama karısına boyun eğdi. Başını sallayarak iç çekti. "Bize ne oldu? Hissediyorum... Hissetmiyorum..."

Kız kardeşi bir parmağını onun dudaklarına bastırdı. "Sen insansın," diye mırıldandı. "Ben de öyleyim. Gerisini biz çözeriz."

Eski Kurt'un içinden bir ürperti geçti, korku ve rahatlama birbirine karışmıştı, uzun süredir taşıdığı bir yük nihayet hafiflemişti. Eammon alnını Kızıl'inkine yasladı ve gözlerini kapattı.

Arkalarında, Solmir'in loş figürü, Neve'in ona ne yapması gerektiğini söylemesini bekliyormuş gibi karda hareketsiz duruyordu.

Bilmiyordu. Bilmiyordu.

Gölge-Red'in arkadaşlarıyla kısa süreliğine gördüğü diğer yırtık pırtık figürler sürüklendi. Kızıl, kıvrıkcık saçlı beyaz bir adam, altın-kahverengi tenli ve koyu buklelerden bir halesi olan güzel bir kadının koluna girmişti, ikisi de ona... yani, ölümden dirilmiş biri gibi bakıyordu. Kadının yüzü sadece merak ediyordu, ama adamın sanki onun dirilmesinin iyi bir şey olup olmadığına karar verememiş gibiydi.

Bunun adil olduğunu tahmin etti.

Onların biraz gerisinde, daha önce hiç görmediği başka bir kadın duruyordu. Kısa boylu, güzel, kalp şeklinde bir yüzün içinde koyu renk gözleri ve dökülen düz siyah saçları vardı. Yüz ifadesi suçluluk, hayranlık ve neredeyse kıskançlık gibi görünen bir şey arasında gidip geliyordu. Koyu renk gözleri önce Neve', sonra da karların üzerinden onlara doğru yürüyen son kişiye kaydı.

Raffe.

Neve gözlerini nereye dikeceğini, elleriyle ne yapacağını bilemiyordu. Ona doğru koşmak, kollarını ona dolamak ve onu kendine yakın tutmak istiyordu. O kendisini görmeden, neye dönüştüğünü anlamadan kaçmak istedi.

Tanrı olan ruhsuz bir kadın. Kraliçe olmuş. Bir daha asla bunların hiçbirini olmak istemeyen biri.

Etraflarındaki hava bir an için kıvılcım saçıyor gibiydi. Karda ışık filizleri parlıyordu ve parmak uçlarında küçük, karıncalı bir his vardı. Ama gözünü kırptığında kaybolmuştu, o kadar hızlıydı ki hayal görmüş olabilirdi.

Raffe ondan birkaç adım ötede durdu, gökyüzüne karşı uzun, heybetli bir gölgeydi. Yüzündeki ifadeyi okuyamıyordu, koyu renk gözleri onunkilere yapışmış, ağzı hafifçe ayrılmıştı.

Uzun siyah saçlı kadın bakışlarını aralarında dolaştırdı, sonra uzaklaştı.

"Neve." Raffe'nin ağzı onun adını söylemeden önce çalıştı, sanki başka hangi kelimeleri kullanabileceğine karar verememiş gibiydi.

sessizlikle beslenir.

"Raffe." Parmakları geceliğinin parçalarını sıktı. Ölüken giydiği o şeffaf şey gitmiş, üzerinde sadece geceliği, botları ve Solmir'in yırtık paltosu kalmıştı ve dondurucu soğuk yeni insan bedenine dişlerini geçiriyordu.

Bu Raffe'yi hareketsizlikten kurtarmışa benziyordu. Bir adım öne çıktı, kendi paltosundan sıyrıldı ve onun zaten giymekte olduğu paltoyu fark etti. Bir an durakladı, kolları beceriksizce kollarından çıktı. Dalgın bir ifadeyle tekrar omuz silkti.

Neve göz ucuyla uzun boylu, uzun saçlı bir figürün geriye, kendisinden uzağa, karın içine doğru adım attığını gördü.

"İyi misin?" Ama bunu söyler söylemez Raffe başını salladı. "Hayır, tabii ki iyi değilsin, Gölgeler Diyarında haftalar geçirdin-"

"Ben ," dedi Neve sessizce. "Ben iyiyim."

Raffe'nin dudakları birbirine , bu konuşmanın düğümünü nasıl takip edeceğinden emin değildi ama denemeye fırsat bulamadan Red yüzünü Eammon'un göğsünden çevirdi. "Biz hallettik . " o dedi kararlı bir şekilde.

"The Krallar, Shadowlands, Wilderwood. . Hepsi yok oldu." Arkalarından baktı, orman hâlâ ayakta idi ama bomboştı, barındırdığı tüm sihir tükenmişti. Dudağı dişlerinin arasına kaçtı, sanki gülmek mi yoksa ağlamak mı istediğinden emin değildi.

Kızın arkasında Eammon'un gözleri büyüdü, kolları Red'in etrafında sarılı kalsa da omuzları hafifçe sarktı. Sanki daha önce hiç görmemiş gibi belindeki eline baktı.

"Gitti mi?" Bunu söyleyen kızıl saçlı adamın yanındaki güzel kadındı, narin kaşları şaşkınlıkla birbirine yaklaşmıştı. Açık kahverengi gözleri Red'den yanındaki adama, onun koluna kaydı, sanki bir şey arıyordu. "Fife, aldığın şey... hepsini mi kastediyorsun..."

"Hepsi." Neve'in sesi hâlâ sessiz ve fısıltılıydı. Hepsi

Ölümün ardından gelen çığlık boğazını çiğ bırakmıştı. "Biz..." Ama yaptıklarını açıklamanın kolay bir yolu yoktu, ruhlar elmaya dönüşüp yere saçıldı, insanlar emanet haline geldi. "Biz icabına baktık," dedi basitçe, kız kardeşini yankılayarak.

Kadının kaşları çatıldı, dudakları büzüldü. "Hala hissediyorum..." Parmakları yanı başında seğirirken, sözlerini yarıda kesti. Yine havadaki o pırıltı, sanki bir perdenin hemen arkasından geçen ışık akımları gibi.

Yanındaki adam ağzını bastırarak ona baktı. Neve onun ışığı görüp görmediğini anlayamadı. "Ne hissediyorsun Lyra?"

Ama kadın -Lyra- sadece başını salladı. Yine de elini indirdiğinde kaşları çatıktı.

Raffe dimdik ayağa kalktı, artık çözülmesi gereken bir sorun olduğu için kendini toparlıyordu; kendisi, Neve ve aralarındaki geçilmez boşluk dışında konsantre olabileceği bir şey vardı. "Peki bu bizim için ne anlama geliyor? Her şey için mi?"

Ne kadar büyük bir şey, ne kadar geniş kapsamlı bir soru. Red başını eğerek Neve'e baktı. Sen en yaşlısısın, gibiydi. Sorulara sen cevap ver.

Neve bunu nasıl yapacağını gerçekten bilmiyordu. Ama derin bir nefes aldı ve denedi. "Bilmiyoruz," diye başladı. "Ama bence... bence büyü yeniden burada. Dünyada, daha önce olduğu gibi."

Atmosfer parıldıyordu, bir anlaşma. Diğer herkes de bunu hissedebiliyor muydu? Yoksa çok uzun zaman önce olduğu gibi sadece birkaçı mı?

Her zaman daha fazla güce erişebilecek insanlar olacak ve bunu her zaman kötü amaçlar için kullanacaklardır.

Dişlerini sıktı. Bunun ne kadarı yaşadığı hayattan dolayı suçluluk hisseden Arick'e aitti ve ne kadarı onun aracılığıyla konuşan büyüye aitti? Neve doğru şeyi yaptıklarına inanmak istiyordu. İnsanların iyi olabileceğine, kefaretin mümkün olduğuna inanmak istiyordu.

Sen iyisin.

Gözlerini kaldırdı. Solmir hâlâ oradaydı, karın üzerinde bir leke gibi duruyordu. Şimdilik görmezden geliyordu, her şeyin şoku onun gelişini yumuşatıyordu. Bunun ne kadar süreceğini bilmiyordu ve etkisi geçtiğinde, muhtemelen burada olması onun için güvenli olmayacaktı. Bunu biliyordu, Eammon'la olan kavgası bunu açıkça gösteriyordu.

Ve yine de kaldı. Onun iyi olduğundan emin olmak için.

Sen iyisin.

"Gölgeler Diyarı kurulmadan önceki gibi olacak," diye devam etti Neve, gözlerini Solmir'den ayırmadan. "Özgür olduğu yerde. Onu hissedebilen herkesin onu kullanmayı öğrenebileceği bir yer."

Lyra başını salladı. Neredeyse bilinçaltında, parmakları yine yanı başında kıpırdadı.

Uzun siyah saçlı diğer kadın bir adım öne çıktı, yüzü bir şeye karar vermiş gibiydi. "Ben Okada Kayu." Sonra elini uzattı, dudakları sanki reddedilmeyi bekliyormuş gibi sert bir çizgideydi.

Okada. Neve soyadını hatırladı. Kayu'nun uzattığı eli tuttu ve bir kraliyet mensubunun diğerine yaptığı gibi başını öne eğdi. "sen varsın," dedi basitçe. Bir şeyler yerine oturmaya, son boşluklar da cevaplarını bulmaya başlamıştı.

Kayu sarsakça başını salladı, sonra durdu, sanki anlaşma erken yapılmış gibiydi. "Ya da olabilirdim. Ama ben İmparator'un Üçüncü Kızıyım ve bir Tarikat rahibesiyim, yani acemiyim." Kaşları birbirine yaklaştı. "Gerçi artık öyle olduğumu da sanmıyorum. Baş Rahibe'nin öldürülmesine yardım ettiğimden beri."

Neve'in gözleri fal taşı gibi açıldı. Kiri. Ölmüştü. Göğsünde hem rahatlamış hem de kederli bir şey vardı. "Anlıyorum."

Daha fazla parça yerine oturuyordu. Neredeyse bulmuştu, bu son eylemin ne olacağını neredeyse biliyordu. Tiernan'ın yaktığı kitabındaki şiir, eğer hatırlayabilirse, cevabı içinde barındırıyordu.

Kar ışıklı içinde Kayu'nun koyu saçları gibi o değişti

rahatsız bir şekilde. Raffe'nin gözleri ondan Neve'ye kaydı, sonra uzanıp Kayu'nun elini sıktı. Diğer kadın yutkundu, sonra tekrar Neve'ye baktı, yüzünde yeni bir kararlılık vardı. "Kiri'nin ölümü için uygun gördüğünüz her türlü sonuca katlanmaya hazırım Majesteleri. Gerçi ikimiz de onun bunu hak ettiği konusunda hemfikiriz."

Neve homurdandı. "Ben olsam tartışmazdım."

Kayu'nun kaşları kalktı, endişesinin bir kısmı serbest kaldı.

Kutsal Hain. Neve şimdi hatırlıyordu, şiirin üçüncü bölümünü. Baş Rahibeyi öldüren bir acemi kesinlikle sayılırdı. Ama başka bir şey daha vardı, Kayu'nun doldurması gerektiğini düşündüğü başka bir rol.

Majesteleri onun omuzlarına garip bir şekilde oturmuştu.

"Üçüncü Kız olduğunu söylemiştin," dedi Neve yavaşça. "Ablaların evli mi?"

Kayu başını sallarken Raffe'nin eli Kayu'nun elinin üzerinde sıkılaştı, endişe yine yüzünü kapladı.

Ve , son parça da yerine oturmuştu. Neve'e, artık altında kalkamayacağını bildiği bir yükten, uymayan bir şeyden daha kurtulma özgürlüğü veriliyordu.

Karda dizlerinin üzerine çöktü, hızlı ve zarifti. Kayu şaşkın bir sesle geri çekildi, Raffe yanında kaskatı kesilmişti.

Neve kelimeleri aceleyle söyleyerek, "Vadi kraliçelerinin bana verdiği yetkiye dayanarak," dedi, "unvanımı, mülklerimi ve kraliçeliğimi halefime devrediyorum." Bir sonraki satır bu görevi Krallar adına üstlenmekti ama Neve bunu söylemeyi reddetti. Efsanelerinin ne kadar süreceğini, insanların bir yalana tutunarak daha kaç yıl geçirdikten sonra bu efsanenin yok olup gideceğini merak ediyordu. "Bu görevi üstlenecek misin, Okada Kayu?"

Diğer kadının ağzı sessizce açılıp kapandı. Eammon şaşırmış görünüyordu, hâlâ Kırmızı'yı tutuyordu.

Fife ve Lyra çoğunlukla şaşkın görünüyordu. Ama Red'in yüzünde küçük bir gülümseme vardı.

Kalp atışları süren bir sessizlikten sonra Raffe Kayu'ya döndü. "Bu güvenlik anlamına gelecek," dedi sessizce. "Baban seni evlendiremeyecek."

Güvenlik kelimesi Kayu'nun omuzlarının çökmesine ve ağzından derin bir nefes çıkmasına neden oldu. Neve'ye döndü ve başını salladı. "Bu görevi ben üstleneceğim," dedi sessizce. "Ama... neden?"

Ve Neve gözlerinin Solmir'in karda durduğu yere doğru kaymasına engel olamadı. "Açıkçası bundan bıktım."

"Ve Valleyda Kraliçesi olmaktansa ayağımı kaşıkla kesmeyi tercih ederim," dedi Red neşeyle.

"Bu da iyi bir sebep," diye kabul etti Kayu.

"İyi olacaksın," dedi Neve ayağa kalkarken. Kraliçelik bir pelerin gibi üzerinden düşmüş gibiydi, atması tanrılıktan çok daha kolaydı. Görünüşe göre farklı türde bir tahta sahip olmak istiyordu ama artık öyle bir tahtı yoktu.

Bir ağırlık kalktı.

Kayu başını sallarken gözlerinde endişe titreşti ve Neve'e hafif bir ihtiyatla baktı. Yırtık bir gecelik ve yeraltı dünyasından çalınmış botlarla, yırtık pırtık ve yakın zamanda ölmüş diğer kadına nasıl görüldüğünü merak etti.

Yerde yatan Arick kıpırdandı.

Raffe'nin gözleri hemen beyaz tuniği ve pantolonuyla karda gizlenmiş olan ona kaydı. Bakışları şaşkınlıktan sevince ve dehşete doğru gidip gelirken Raffe öne doğru koştu ve arkadaşının yanında dizlerinin üzerine çöktü. "Arick?" Red ve Neve'in arasına baktı. "Nasıl-"

"Size söylesek bile bize inanmazsınız," dedi Red.

Bir an sonra Arick ayağa kalktı, karla ıslanmış saçlarını gözlerinden uzaklaştırdı. Önce Raffe'ye, sonra baktı, kaşları şaşkınlıkla daha da çatıldı. Bakışları Kırmızı'ya indiğinde, şaşkın bakışları değişecekmiş gibi dalgalandı. Ama değişmedi.

"Merhaba," dedi Arick dikkatlice, kendini yerden kaldırarak

yere. Neşesiz bir şekilde kıkırdadı. "Beni bağışlayın ama burada ne yaptığımdan pek emin değilim."

Neve dudaklarını birbirine bastırdı. Bir damla gözyaşı Red'in yanağından aşağı kaydı. İkisi de konuşmadı, içgüdüsel olarak ne olduğunu biliyorlardı.

İkisi ruhlarını feda ederek bir şekilde Arick'i, onu kendilerine, Kalp Ağacı'na bağlayan garip yarı ölümden geri getirmişlerdi. Ama bunun bir bedeli vardı.

Yine de Neve, Arick'in bütün kâbusu unutulmasının, onları unutulmasının aslında daha çok bir lütuf olup olmadığını merak etti.

"Hatırladığın son şey ne?" diye sordu sessizce. Arick dudaklarını büzerek düşündü. "Floriane," dedi sonunda.

"Floriane'da yaşıyorum, sanırım."

Raffe arkadaşına bakarken korku yerini hüzne bıraktı. Ne yapacağını, Arick'in hafızasındaki boşlukları doldurmaya çalışıp çalışmayacağını sorar gibi Neve'ye baktı.

Neve başını hafifçe salladı. "Bırak dinlensin," diye mırıldandı. Red'e baktı; kız kardeşinin de söz hakkı olması gerektiğini düşündü.

Red başını salladı, ağzını sıkı bir çizgiye bastırdı.

Raffe bir kez yutkundu, sonra tekrar yutkundu ve sesi kalındı. "Haklısın," dedi karlar içindeki adama dönerek. "Senin adın Arick. Floriane'da yaşıyorsun. Eğer istediğin buysa, oraya geri dönmene yardım edebilirim."

"Bu hoşuma giderdi." Nereli olduğundan başka bir şey hatırlamamasına rağmen Arick rahatsız olmuş görünmüyordu. Ellerini pantolonunun ceplerine soktu, giydiği beyaz elbiseye baktı, bir şekilde artık var olmayan bir yerden buraya getirilmişti. "Soğuk için giyinmedim, değil mi?"

"İşte." Eammon öne çıktı ve paltosunu silkti. Arick onu kurnaz bir gülümsemeyle kabul etti. Eski Kurt bir an onu izledi, karanlık gözleri okunmuyordu. Sonra da

diğer adamın omzuna vurdu ve tekrar Red'e doğru geri adım attı.

Raffe'den boğuk bir ses geldi. Kayu ona doğru yaklaştı, koluna çekingen bir el koydu. Raffe onu kendi eliyle örttü, farkında olmadan.

Neve'in bakışları bir kez daha karların üzerindeki figüre kaydı, onu izliyordu. Bu kez Raffe'nin gözleri de onu takip etti.

"O," dedi ve sahada yürümeye başladı. "Ben gidiyorum-"

"Ben yapmadan olmaz." Kızıl elleri pençeye dönüşmüş bir halde ilerledi, sihirli bir şey yerine sıradan bir şiddete hazırды. Eammon da onunla birlikte döndü, yumrukları sıkılıydı ve yarıda kestikleri kavgaya tekrar dalmaya hazırды.

Ama Solmir'le buluşmak zorunda değillerdi. Bir zamanların Kralı yanlarına geldi, Neve'in yüzünü görebileceğı kadar yakınına gelene kadar yerde kararlı adımlarla ilerledi.

Düz burnu ve yüksek elmacık kemikleri kadar yüz hatlarının da bir parçası olan, Neve'in onun içine işlemiş olduğunu varsaydığı kibir gitmişti. Solmir neredeyse Neve'in hissettiğı kadar yorgun görünüyordu, yüzü çürüklerle benek benekti, bir gözü şişmiş ve morarmıştı.

Ellerini iki yana açarak şehitlik duruşu sergiledi. Ama gözleri Neve'inkilere sabitlenmişti. "Devam et." Sesi boğuk çıkıyordu, boğazında bir morluk daha oluşmuştu. "Seni durdurmayacağım."

Belki de Raffe'yi oyalayan yüzündeki yenilmiş ifadeydi ve Eammon, morarmış gözünden ve çürüklerinden de anlaşılacağı üzere, hayal kırıklığını çoktan gidermişti.

Ama Red daveti kabul etti. Yürüdü ve Solmir'in çenesine sert bir yumruk attı.

Bölüm Kırk Beş

Neve

Kırmızı!"

Neve'in bağırışı tahmin edilebileceği gibi duymazdan gelindi. Solmir homurdanarak çenesine hafifçe dokunurken kız kardeşi yumruğunu salladı. Derisi yarılmıştı ve parmakları kanlı çıktı.

"Şuna bak," diye mırıldandı. "Renkli kan akıtmayalı uzun zaman olmuştu."

"Bunun geldiği yerde daha fazlası var," diye homurdandı Red, tekrar sallamaya hazırdı.

Neve elini uzattı ama ikizinin elini tutacak kişi o değildi.

Raffe öyleydi.

Parmakları Red'in yumruğunun etrafında kıvrıldı ve onu nazikçe tuttu. Red dönerek onunla yüzleşti. "Ona vurmamı istemiyorsan, bunu yapsan iyi edersin, hem de hemen."

Solmir dişlerini sıktı. Mavi gözleri bıçak gibi alçalmış kaşlarının altında yanıyor, yaklaşan bir yırtıcıya bakar gibi Raffe'ye bakıyordu.

Ama Raffe aynı ateşle karşılık vermedi, yüzü düşünceli ve çizgiliydi. Solmir'den Neve'e, Neve'in giydiği yırtık paltoya baktı.

Neve hareket etmedi. Konuşmadı. Prensi ve canavarının bu kadar yakın durduğu ve tüm korkusunun yanlış kişi için olduğu burada ne yapması gerektiğinden emin değildi.

Red yavaşça yumruğunu indirdi ve geri adım atarak Eammon'un hizasına geldi. Fife onun yanında duruyordu, yüzünde öfkeli bir ifade vardı ama Solmir'e doğru herhangi bir hareket yapmamıştı. Lyra kızgın olmaktan çok kararlı görünüyordu, parmakları sürekli olarak kavisli kılıcın kabzasına doğru seğiriyordu

sırtında taşıyordu. Kayu çoğunlukla şaşkın görünüyordu ama gergin duruşu ve neredeyse uzanan eli, Raffe'nin bir zamanların Kralı'na bu kadar yakın durmasından duyduğu endişeyi ele veriyordu.

Raffe ve Neve birbirlerine öylece baktılar, ikisinin de olanları açıklayacak kelimeleri yoktu.

Yine de birkaç kalp atışından sonra Raffe anlamış gibi görünüyordu.

Hâlâ düşünceli bir ifadeyle Solmir'e döndü. "Onu korudun." Bir mırıltı, ama karın sessizliğinde hepsinin duyabileceği kadar yüksekti.

Neve, Solmir'in çenesini kaldırıp keskin, özlü bir yanıt vermesini bekliyordu. Ama sözcükler geldiğinde alçak sesle ve neredeyse acı içindeydi, gergin bir yutkunmayla kovalandılar. "İlk başta değil."

Baş aşağı duran kalede, Gölgele Diyarı'nın Kalp Ağacı'nın yarısını ilk haliyle buldukları o anı düşündü, kalmayı seçmeden ve onu bir anahtar yapmadan önce. Onu öptüğünde, gerçek bir öpücük ve tüm o büyüü aktardığında, Kralların gelişini beklemek için kendini daha uygun bir araç haline getirdiğinde.

Ona, onu sevdiğini söylemişti. Sanırım o zaman farkına varmıştı.

"Ama sonra yaptım." Solmir'in bakışları Raffe'den Neve'e kaydı. "Elimden geldiğince."

Raffe başını salladı. Parmakları yan tarafına doğru büküldü. "Sadece bir yumruk o zaman."

Sözcükler ağzından çıkar çıkmaz onu teslim etti. Solmir geri çekildi ama doğrulurken yüzünde alaycı bir gülümseme vardı. "Oh, hadi ama, buna değmesini istemiyor musun? Sen ve Kurt ikiniz de bir atış yapabilirsiniz, benim zamandan başka kaybedecek bir şeyim yok."

"Dur, Solmir."

Neredeyse bir fısıltı; yine de cınladı. Bütün gözler Neve'e döndü.

Bunca zamandır, durumu nasıl açıklayacağını düşünüyordu.

Raffe'ye, Red'e, onu önemseyen ve Solmir'den nefret eden herkese, sanki bu ikisi birbirinin parçasıymış, otomatik olarak bir araya gelen bir şeymiş gibi. Ama o iki kelime -belki de onları söyleme şekli- tüm açıklamayı onun yerine yapıyor gibiydi.

Bir canavarla evlenip kendisi de bir canavara dönüşen kız kardeşinin onu anlayacağını umarak Red'e baktı. Yolları bu konuda bile aynıydı; ikisi de insanlık dışı birine aşık olmuş ve onun ayak izlerini takip etmiş, ancak sonra tekrar kaba insanlığa itilmişlerdi.

Kırmızı yutkundu. Titrek bir nefes aldı, sonra Solmir'e baktı, gözleri dar ve sertti. "Bilmeni isterim ki," dedi, "seni kurtaran tek şey o."

"Her zaman olduğu gibi," diye mırıldandı Solmir.

Raffe geri adım attı, bunun için bilinçli bir çaba sarf ediyordu. "Yaptığın şey için minnettarım," dedi. "Ama seni bir daha asla görmek istemiyorum."

"İnan bana, yapmayacaksın." Solmir çenesindeki kanı sildi. "Yeni keşfettiğim insanlığımın ne yapacağımdan tam olarak emin değilim ama buradan çok uzakta bir şey olacak."

Bu Neve'in içini burktu. Red'in gözleri ona doğru kaydı, sanki bunu anlayabilirmiş gibiydi.

Solmir ona bakmadı ama bakmak istediği belliydi. Onun yerine Kızıl'ın arkasında duran Eammon'a kaşlarını kaldırarak baktı. "Ne diyorsun Kurt? Ben gitmeden önce bir tur daha ister misin?"

İçinde umutlu bir şeyler vardı, sanki Solmir Eammon'un ona vurmasını istiyordu. Eammon bunu duyduysa bile, onu etkilemesine izin vermedi. Red'in kocası başını salladı. "Ben Raffe'ye katılıyorum. İşimiz bitti."

"İşimiz bitti," diye tekrarladı Solmir, ellerini kaldırmış, ağzında acı dolu bir sırıtışla geriye doğru yürüyordu. Sonra ellerini indirdi ve dönüp karın içine doğru ilerledi.

"Solmir..." Lanet olsun ona, Neve onun adı dışında tek bir kelime bile söyleyemiyordu.

Omzunun üzerinden mavi bir parıltıyla baktı. "Bitti, Neve," diye mırıldandı. "Bırak olsun bitsin."

Sonra ağır adımlarla uzaklaştı. Kadın da ona izin verdi.

Hepsi bir an orada durdu, hâlâ karlar içindeydiler.

Neve derin bir nefes aldı. Gözlerini kapattı.

Omurgasını çelikleştirerek Raffe'ye döndü. "Seni sevmiştim."

Geçmiş zamanı kaçırmamıştı ve bundan rahatsız olmuş gibi de görünmüyordu. Raffe başını salladı, eli Kayu'nun elinin üzerindeydi, bu hareket doğaldı. "Ben de seni sevdim."

Kararlı bir baş hareketiyle konu kapandı. Raffe'yle paylaştıkları aşk gerçektir ama artık farklıydı, daha sıcak ve sakın bir şeye dönüşmüştü. Kayu'nun yanında Valleydan sarayını tanıyan, yeni rolünde ona yardımcı olabilecek birine ihtiyacı olacaktı.

Dudağı acı tatlı bir gülümsemeyle kalktı. Her zaman Raffe'nin mükemmel bir eş olacağını düşünmüştü.

"Hadi kaleye gidelim." Bunu söyleyen Kızıl'dı ve zoraki bir neşeyle söylediği bu söz, şu anda hiçbirinin ne yapacağına dair bir fikri olmadığını açıkça ortaya koyuyordu. "Burada soğukta durmaktan iyidir."

Diğerleri duraksayarak ormanın sınırına doğru ilerlemeye başladılar, birinin onlara orada durmaktan başka yapacak bir şey vermiş olmasından memnundular. Neve bir an kıpırdamadan durdu ve karda küçülen figürü izledi.

Sonra döndü ve kız kardeşini takip etti.

Yürürken mırıldanan alçak sesler -Fife, Neve'in anlamadığı ama Eammon'un şaşkın kahkahalar atmasına neden olan bir şey söylüyordu. Kayu gülümseyerek eğilip Raffe'ye bir şeyler fısıldadı. Lyra ve Red birlikte yürüyorlardı ve Neve Lyra'nın havanın garipliğinden, parmaklarındaki karıncalanmalardan bahsettiğini duydu.

İyi şeyler yapan iyi insanlar. Belki her zaman değil - belki yoldaki o çatallar bazen farklı yollar seçmelerine, aradaki gride bir yerlerde yürümelerine neden olabilir - ama yine de iyi insanlar.

Solmir'i düşündü. İyilik için çabalamayı.

Düşüncelerine o kadar dalmıştı ki, neredeyse ona çarpana kadar Red'in ormanın kenarında onu beklediğini fark etmedi.

Red onu omuzlarından tutup sabit tuttu. Gözleri ıslaktı ve yüzünde küçük, hüzünlü bir gülümseme vardı. "Git ve sana veda etmesini söyle."

Neve'in kaşları çatıldı. "Ne?"

"Düzgün bir vedayı hak ediyorsun, lanet olsun." Gözleri kızardı. "Soluduğu havadan utansam bile, kız kardeşimin vedasız gitmesine izin vermeyeceğim."

Neve daha çok gibi gelen bir kahkaha attı.

"O zaman git ve sana veda etmesini söyle," dedi Red, "yoksa ben söylerim."

Neve'in dönüp kaçması için gereken tek motivasyon buydu.

"Bekle!" Ödünç aldığı botlarıyla kar yığınları arasında debelenirken, sesinin olması gerekenden daha güçlü çıktığını hissetti. "Orada kal!"

Onu şaşırttı, adam yaptı.

Karlar içindeki eski tanrı hareketsiz durarak onun kendi hızıyla yaklaşmasına izin verdi. Rüzgâr uzun saçlarını dalgalandırıyor, neredeyse yüzüne değecek kadar dalgalandırıyordu. Gözleri göl buzu rengindeydi, mavi ve yakıcıydı.

Bir dakika öylece durdular, bir zamanların Kraliçesi ve bir zamanların Kralı. İkisi de nasıl hareket edeceklerinden emin değildi. Yaptıkları onca şeyden sonra nasıl bir adım atacaklarından.

"Ne istiyorsun, Neve?" Sesinde endişe vardı, sanki verebileceğinden daha fazlasını istemesini bekliyordu. Bunun da bir son olduğunu biliyordu.

Yutkundu. "Gerçek bir veda."

Yüzünde rahatlama ve diken gibi keskin bir keder.

Uzanıp elini tuttuğunda yüzükleri tenine soğuk geliyordu. Hâlâ başparmağında takılı olan yüzük, onun en küçük parmağındakiyle tıkırdadı. Onu asla geri istememişti. "Sana da bana hissettirdiği kadar garip geliyor mu?"

"Elimi tutuyorsun," diye mırıldandı, "ya da aniden

insanlığın başlangıcı mı?"

"İkisi de," diye yanıtladı. Avuçlarını çevirip parmaklarını birbirine bağladılar.

"İlki doğal hissettiriyor," dedi Solmir, yüzü yerine birbirine bağlı ellerine bakarak. "İkincisi... Henüz bilmiyorum." Derin bir nefes aldı, mavi gözleri kapandı. "Kendimi... ağır hissediyorum."

Göğsündeki boşluğu, bir ruhun olduğu yerdeki boşluğu düşündü. Ve onun ruhunu, Gölgeler Diyarı büyüünden özenle ayırdığı şeyi düşündü. "Ruhların çoğunlukla baş belası olduğu hakkında ne dediğini biliyor musun?"

Kafası karışmış bir kaşını kaldırarak başını salladı.

"Yakında kabul edip etmediğimi sana söyleyebileceğim." Gülümsemeye çalıştı ama gülümsemesi dağıldı. "Ben benimkini kaybettim."

Şaşırmış görünmüyordu. Solmir onun yanağını kavradı, o gümüş halkalar buzdan noktalar oluşturunuyordu, yüzünü kaldırdı, böylece gözyaşlarıyla dolu gözlerini görebildi. Çekingen bir tavırla, sanki şimdi bile onu itebileceğini düşünüyormuş gibi, alnını onunkine yasladı. "Öğrendiğim bir şey varsa, o da ruhların şekillendirilebilir şeyler olduğudur," diye mırıldandı aralarındaki boşluğa. "Her zaman kaybolur ve bulunur."

Güldü, ama sonunda paramparça oldu, neredeyse bir hıçkırığa dönüştü. Eski tanrı ona sıkıca sarıldı, donmuş çam her nefesini dolduruyordu.

"Ruhum olmadan insan olabilir miyim ki?" diye sordu, soğukta ruhunun tüyleri aralarından yükselirken. "Ruhsuzluk, Kadimleri bizden farklı kılan şeydi. Onları canavarlaştıran şey. Ruhum olmadan nasıl bir canavar olabilirim ki?"

"Çünkü değilsin." O kadar basit, o kadar emin söyledi ki. "Bir canavar olmayacaksın, çünkü sen bir canavar değilsin." Solmir onu nazikçe yanından uzaklaştırdı, ellerini omuzlarına koydu. "Sen iyisin, Neve. İnanman için bunu sana daha ne kadar söylemem gerekiyor?"

"Zaman çok daha fazlası," diye fısıldadı. "Değil mi?"

Onunla gidebilirdi. Karda ona doğru koşarken bunu düşünmüştü ama sadece kısa bir süreliğine. İkisinin de zamana ihtiyacı vardı. Uzaya. Neve'in daha önce hiç keşfetmediği koca bir dünya vardı ve umutsuzca keşfetmek istiyordu. Ve Solmir... onun da boğuşması gereken kendi karanlığı vardı. Daha fazla kefareti.

Yine de bilmek istiyordu, o yüzden sordu.

"Seninle gelmeme izin verir misin?" diye mırıldandı.

"Soracak mısın?"

"Hayır."

Başını salladı. "En iyisi bu."

Birbirlerine doğru eğildiler ve bir an için adamın onu öpeceğini sandı. Ama öpmedi ve garip bir şekilde bu onu rahatlattı. Bu zaten kalbini ikiye bölecekmiş gibi hissettiriyordu ve şimdi ruhsuz olduğuna göre, kalbi sahip olduğu tek şeydi.

İkisi de birbirlerine bakarak bir an daha geçirdiler. Sonra Solmir derin bir şekilde eğildi. "Kraliçem."

"Artık Kraliçe değilim."

"Benim için her zaman öyle olacak." Sonra döndü, karların üzerinde uzaklaştı. Kadın, adam sürüklenen beyazlığın içinde kaybolana kadar onu izledi.

Neve elini göğsüne bastırdı, kalbinin gümbürtüsü, ciğerlerine girip çıkan nefesinin tıkırtısı. Zihni, ruhunu kaybettiğinden beri değişmemiş, hâlâ kırılğan, baş döndürücü ve kafa düşünce ve duygularla dönüyordu. Onu insan yapan her şey.

Yavaşça ormana, geri kalanların beklediği yere döndü. Kim olduğunu bilerek ve değer verdiği insanların derin sevgisiyle bir arada tutulan aynı derecede ruhsuz kız kardeşi, dünyanın kurdu olmadan yaşayabilen yeni insan eniştesi. Raffe, Kayu, Fife ve Lyra, hepsi de büyü parmaklarının ucundayken, tanrı, canavar ya da insan olabilirken ve sevdikleri için her şeyi yakıp yıkmaya hazırlanırken nasıl yaşayacaklarını bulmaya çalışıyorlardı.

Kırmızı bekledi at ve sınır . ne
vardı olmuştur Wilderwood. Neve yaklaştığında
elini uzattı.
Neve onu kavradı.

Sonsöz

Raffe

Kayu'nun kadehini sormadan doldurdu. Masayı dolduran kâğıtlardan başını kaldırıp bakmadı - Raffe'nin gördüğü her dilde yazılmış, hepsi de farklı süsleme seviyelerinde kaligrafi ile yazılmış selamlar - ama takdirle içini çekti ve uzun bir yudum aldı, neredeyse bir kısmını okumakta olduğu mektubun üzerine döküyordu.

Raffe onun omzunun üzerinden baktı ve şişenin ağzından kendi yudumunu aldı. "Bu kimden?"

"Alpera'nın Birinci Dükü." Kayu mektubu itti ve arkasına yaslandı. Elinin yanında bir yığın boş kâğıt, yeni bir kalem ve hokka duruyordu ama onlara uzanmadı. "Kaybımız için en derin taziyelerini iletiyor, hükümdarlığım için en büyük umutları beslediğini ve tahıl fiyatlarını yeniden müzakere etme konusunda samimi bir şekilde konuşmayı dört gözle beklediğini söylüyor."

Yüzünü buruşturarak bir içki daha aldı. "Şahsen bunu dört gözle beklemezdim, ama herkes kendi yoluna."

"İyi bir haberim var." Kayu aradığı mektubu bulana kadar mektupları karıştırdı -kâğıt daha az ince, yazı daha ekonomik ve daha az gösterişliydi. "Valdrek cevap yazmış. Resmi egemenliğin, Wilderwood'un eskiden olduğu yerde kalan herkes için en iyi fikir olduğunu düşünüyor, çünkü zaten çok uzun zamandır kendi kendilerini yönetiyorlar. Valdrek gemi inşa malzemeleri karşılığında benim elçim olmayı kabul , artık sis kalktı ve oradan yelken açabilirler." Yüzünde bir gülümseme belirdi, ardından mektubu işlerin bittiğini gösteren gelişigüzel yığınlardan birine koydu. "Bir şey eksildi! Yaklaşık on dört bin kaldı!"

Neve geri döndüğünden ve sonra tekrar gittiğinden beri geçen bir ay içinde

-Kayu, Valleyda'nın kraliçesi olarak rolüne neredeyse sorunsuz bir şekilde adım atmıştı. Çoğunlukla bir sonraki kraliçelerinin dışarıdan biri olması fikrinden hoşlanmayan soylulardan gelen küçük bir geri tepme olmuştu, ancak konsey toplantısından sonra herkes veraset sırasının açık olduğu konusunda hemfikir . Neve varis bırakmadan öldüğü için taht Kayu'ya geçmişti.

Cenaze töreni Raffe'nin yaşadığı en tuhaf şeylerden biriydi ve bu gerçekten de bir başarıydı. Valleydan kraliçelerinin cenaze törenleri garip bir şekilde özel olaylardı; aile cenazeyi hazırlar ve ateşin başında tek başına nöbet tutardı. Soylular ve tebaa küller sunulana kadar hiçbir şey görmezdi. Kayu ve Arick'in de katılımıyla dikenli bir dalı ve Neve'nin eski elbiselerinden birini yakmıştı.

Genellikle yakma törenine bir rahibe de katılırdı ama Vadida'da hiç rahibe yoktu. Baş Rahibe'nin ölüm haberi yayılmıştı ama görünüşe göre Tarikat tarafından kendi kendini öldürdüğü şeklinde lanse ediliyordu. Raffe'nin duyduğu birkaç söylentiye göre Tarikat tüm güvenini Kiri'ye bağlamış, ölmekte olan dinlerini ona doğru yönlendirmişti. Şimdi o gittiğine göre, inanç sessizce azalıyordu. Tarikat ve Krallar uzun zamandır çoğu kişinin en ufak bir saygı göstermediği şeylerdi ve Raffe bunun bile er ya da geç yok olacağını düşünüyordu. Dünya yoluna devam ediyor, yeni tanrılar buluyordu.

Kayu dua vergilerini önceden iptal etmişti ve bu Belvedere'yi inanamayacağı kadar sinirlendiren bir hareketti. Ama Kayu'ya göre vergileri şimdi iptal etmek, diğer hükümdarların vergilerden kaçmaya çalışmasını beklemek yerine onların lehine olacaktı. Ayrıca Belvedere'ye hiçbir zaman sahte bahanelerle para almak gibi bir niyeti olmadığını ve hepsinin dua vergilerinin anlamsız olduğunu bildiğini söylemeyi de ihmal etmedi.

Artık tahıl fiyatları gibi konularda pazarlık yapmak zorundaydı. Açıkçası, Alpera Dükü'nün mektubuna inanmak gerekirse. Ama Raffe bunu yapabileceğini düşünüyordu.

Ve onun Eşi olarak yardım edebilirdi.

İhtiyatlı davranmıştı. Konseye bu fikri sunduğunda kendi kendine böyle söylemişti. Buna izin verip vermeyeceklerini merak etmişti -genelde yabancı doğumlu bir kraliçe varisinin bir Valleydan vatandaşıyla evlenmesi gerekirdi- ama konsey Raffe'nin bu rolü gayet iyi yerine getirebileceğini kabul etmişti. Hayatının çoğunu Valleyda'da geçirmişti ve en büyük müttefikleri olan Meducia ile uygun bir bağı vardı. Onunla Kayu arasındaki evlilik mantıklıydı, özellikle de Floriane'ı ilhaktan kurtardıkları için.

Alnına bir öpücük bıraktı. O da gülümsedi.

"İşte bir tane daha, Elkyrath'tan." Mektubu masanın üzerine bıraktı. "Gönderdikleri tek şey Neve'nin ölümü için başsağlığı dilemekti."

Yüksek sesle söylemek hâlâ çok tuhaf geliyordu. Yine de sonunda, söylemesi en kolay yalan bu olmuştu. Ne de olsa Neve ölmüştü. Ve hayata döndükten günler sonra Keep'ten ayrılırken, soylulara da bunu söylemesini istemişti.

Raffe o sabah erkenden uyanmıştı. Her şeyin üzerinden iki gün geçmişti ve hepsi hâlâ Keep'teydi.

-Bazıları başka nereye gideceklerini bilmedikleri için, bazıları da başkalarına yakın kalmak istedikleri için.

Bu yüzden kalmıştı. Neve'e yakın olmak için. Artık aralarında farklı şeyler vardı ama yine de onun güvende olduğundan emin olmak istiyordu. Olabildiğince iyi olduğundan.

Bu yüzden mutfağa doğru yürürken antrede Red ile onun sessizce konuştuklarını duyunca seslerini takip etmişti.

Neve seyahat için giyinmişti. Uzun bir pelerin, tozluklar ve şüphesiz Red'den ödünç aldığı çok büyük bir tunik, omzuna asılı bir çanta.

"İhtiyacım var," dedi, sanki kimseyi uyandırmak istemiyormuş gibi mırıldanarak.

"Anlıyorum, gerçekten anlıyorum." Red'in ses tonu ve yüzündeki ifade bu ifadenin yalan olduğunu gösteriyordu.

"Ama neden burada kalamıyorsun?"

burada, sadece birazcık? Ya da birinin seninle gelmesine izin ver-" "Hayır." Neve başını salladı. "Yalnız gitmem gerek Red. I

Sadece... Sadece biraz boşluğa ihtiyacım var. Buradan uzakta. Uzakta..."

"Her şey mi?" Red'in sesi hafifçe kesildi.

O sırada Raffe bir adım öne çıktı, böldüğünü umursamadan, uyandıktan sonraki acil kahve ihtiyacını unutarak. "Gidiyor musun?"

Neve iç çekti. Başını salladı, dudaklarını ince bir çizgiye bastırdı.

Açıkça, Raffe'nin Red'le birleşik bir cephe oluşturmaları için direniş bekliyordu. Ama bunun yerine Raffe başını salladı. Eğer onun yaşadıklarını yaşasaydı, muhtemelen o da aynı şeyi yapardı. Hayatının böylesine kesin bir kapanış noktasına ulaştığı yerle arasına mesafe koyma arzusu ona çok mantıklı geliyordu.

Red'in buna öfkeleneneceğini düşünmüştü ama onun yerine neredeyse kız kardeşinin duruşunu yansıtıyordu, kollarını kavuşturmuş, ağzını sıkıca kapatmıştı. Gözleri parlıyordu ve Raffe son iki günde Valedren kardeşleri en çok ağlarken gördüğünü düşündü. "Lütfen dikkatli ol," dedi sessizce. "Ve lütfen geri dön."

"Hep öyle yapacağım," diye fısıldadı Neve. "Günaydın!"

Arick. Merdivenlerin yarısında durdu, siyah saçları dağınıktı, yüzünde güneşli bir sırıtış vardı ve hâlâ kim olduklarını bilmiyormuş gibi hepsine bakıyordu. Kırmızı'yı gördüğünde yeşil gözleri parlaktan endişeliye döndü. "Yoksa iyi değil mi?" "Her şey yolunda, Arick." Elini salladı, yüzünü sildi.

gözleri.

İkna olmuş görünmüyordu -hatıraları olmasa bile Arick hâlâ Red'in duygusal durumuna eşsiz bir şekilde uyum sağlamış görünüyordu, bu da Eammon'un canını sıkıyordu- ama başını salladı. "Ben kahvaltı almaya gidiyorum. Pek bir şey hatırlayamıyorum ama bir krep tarifi hatırlıyor gibiyim." Neve'e daha yakından baktı. "Oh. Gidiyorsun."

Dudağını ısırdı. Başını salladı.

Arick onları merdivenlerin dibinde karşıladı ve Raffe bir an için bunun eşzamanlılığından etkilendi - dördü tekrar bir aradaydı, aralarındaki bağlar o kadar değişmişti ki neredeyse tanınmaz hale gelmişlerdi.

"Onlara ne söylemeliyim?" Raffe sordu. "Yani, hasta olduğun yalanını."

"Onlara öldüğümü söyle o zaman." Neve homurdandı. "Yalan bile olmayacak, gerçekten değil."

"En azından bir şey var." Raffe bir elini kısacık kesilmiş saçlarında gezdirdi. "Yalan söylemekte kendi rahatım için fazla iyi olmaya başlamıştım."

Arick'in dudakları büküldü. "Anılarımı geri kazanmak için sabırsızlanıyorum. Görünüşe göre hepiniz epey macera yaşamışsınız."

"Öyle de denebilir," diye mırıldandı Red.

Bir sessizlik daha. Sonra Arick mutfak kapısına doğru ilerledi. "Güle güle o zaman."

"Hoşça kalın," diye fısıldadı Neve.

Sonra kapıdan çıkıp ormana gitti. Kurtardığı dünyaya. Red ve Raffe uzun süre orada durmuş, sessizce bakıyorlardı.

"Eğer paylaşmaya istekliysen, biraz şarap alacağım. Şişeden içmiş olman bile umurumda değil."

Kraliçenin süitine sanki oranın sahibiymiş gibi adım atan Arick'in sesi Raffe'yi daldığı hayalden uyandırdı. Artık eskisi gibi giyinmişti, ölümden döndüğünde giydiği beyaz, dökümlü giysiler yerine bir çiftetelli ve pantolon giymişti. Ya da neredeyse ölümden. Red bunu Raffe'ye açıklamaya çalışmıştı ama o hiçbir zaman tam olarak anlayamamıştı. Kesinlikle Arick'e anlatacak kadar değil.

Her halükarda Arick buradaydı. Ailesinin malikânesi Floriane'da onun için hazır -saraydaki herkesin bildiği gibi, hiç ayrılmamıştı ve küçük ülkenin yönetimini er ya da geç devralacaktı- ama Raffe'nin yakınında, Valleyda'da kalmak istiyor gibiydi.

Raffe, Arick'e eski hayatını anlatmak konusunda en iyi hareket tarzının ne olduğundan hâlâ emin değildi. Şimdiye kadar

Ona bunu kapış kapış vermişti - yeni ölmüş olan kraliçenin nişanlısıydı ve hafıza kaybına neden olan bir kaza geçirmişti. Ona söz konusu kraliçenin Neve olduğunu söylememiş, eski kraliçenin kız kardeşi dışında Kızıl'dan bahsetmemişti. Eninde sonunda Arick'e söyleyecekti. Her nasılsa.

Boş bir sayfadan daha kötü şeyler de vardı.

Şimdilik eski dostuna bir kadeh şarap doldurdu.

Kırmızı

Eammon'un bir kez daha denize gitme girişiminde bulunacağını hiç düşünmemişti.

Küçük ev, garip bir şekilde Kayu'ya aitti. Su kenarındaki kazıklar üzerine inşa edilmiş, tek odalı, küçük bir yapıydı; her iki yönde de kilometrelerce uzanan tek şeydi; suyun üzerinde geniş bir güvertesi ve içerideki alanın çoğunu kaplayan dev bir yatağı vardı. Söz konusu yatağı iyice kullandıktan sonra Red verandada durmuş, parmaklıklara yaslanmış ve deniz esintisinin saçlarındaki teri kurutmasına izin veriyordu.

"Aklında ne var?" Hâlâ gömleksiz olan Eammon elinde bir şişe şarapla -Raffe'nin Meducian- ve iki yontulmuş kupayla kapıdan girdi. İkisine de sağlıklı porsiyonlar doldurdu, birini Red'e uzattı.

Gözlerini gelgitten ayırmadan aldı. "Her zamanki gibi aynı şey."

Daha fazla kurcalamadı. Eammon başını salladı, saçlarını karıştırdı ve bir içki aldı.

Kırmızı gözlerini kapattı. Neve'le birlikte Wilderwood'u ve Gölgele Diyarı'nı yok ettiklerinden beri geçen bir ay boyunca göğsündeki boşluk hissine alışmıştı, o kadar ki artık bakmadığı sürece bunu fark etmiyordu. Ama bu boşluk dışında, ruhsuz olmak pek de farklı görünmüyordu.

Eammon'a Neve'le ne yaptıklarını ve bunun neye mal olduğunu tam olarak açıklaması bir haftasını almıştı. Eammon'a anlatmaktan ne kadar korktuğunu fark etmemişti, gözyaşlarının gerçeği söylemesini engellemeye çalışıyordu, artık bir ruhu olmadığını öğrendiğinde onu artık sevmeyeceğinden korkuyordu. İnsanların aşık olduğu şey buydu, değil mi? Ruhlara mı?

Ama onu kollarının arasına almış ve alnını bastırmıştı. "Seni seviyorum," dedi basitçe, bir dua şiddetiyle. "Başka hiçbir şey umurumda değil."

Sonra da bunu kanıtlamıştı ki bu hiç de umurunda değildi. Red, Neve'in ihtiyaç duyması halinde onu aynı şekilde rahatlatabilecek biri olduğunu umuyordu.

Ama bunu yapabilecek tek kişinin şimdiye kadar çoktan gitmiş olduğunu düşünüyordu.

"Sence kalmasını sağlamalı mıydım?" diye mırıldandı fincanının dudağına doğru.

Yanında oturan Eammon iç geçirdi ama bu hayal kırıklığından çok sempatiden kaynaklanıyordu. Bu soruyu defalarca sormuş, hiçbir cevaptan tatmin olmamıştı.

"Bence," dedi Eammon dikkatle, "Neve'in doğru olduğunu düşündüğü şeyi yapmasına izin vermelisin." Şarabından uzun bir yudum daha aldı, rüzgâr karışık siyah saçlarını yaralı omuzlarına doladı. "Ve eğer bu bilinmeyen nedenlerle kıtanın dört bir yanında dolaşmaksa, bunun senin için sorun olmamasına izin vermelisin."

Yine de nedenleri tam olarak bilinmiyordu. Belki Neve sadece içindeki kaşıntıyı dindirmek için seyahate çıktığını düşünüyordu ama Red kardeşini tanıyordu ve Neve'in ruhsuz derinliklerinde Solmir'i bulmak istediğini biliyordu.

Red'in hâlâ bilmediği şey ise onun bu konuda ne hissettiğiydi.

Döndü, Eammon'un kolunu kaldırıp omuzlarına attı ve onun yanına sokuldu. Adam şaşkın ve memnun bir ses çıkardı ve biraz daha şarap içmeden önce kızın saçlarına bir öpücük kondurdu.

Etraflarındaki hava parıldadı, Red'in parmak uçlarındaki hafif karıncalanma olmasaydı ışığın bir oyunu olabilecek hızlı bir efervesan. "O zaman hissettin mi?"

"Hiç de değil," diye cevap verdi Eammon ve bu durumdan hiç de rahatsız olmuşa benzemiyordu.

Hareket etme şekli artık çok farklıydı. Önceleri Eammon ağır adımlarla yürürdü, Kızıl'la birlikte Yaban Ormanı'nı aralarında paylaştıktan sonra bile her hareketi yüklüymüş gibi görünürdü. Şimdi, onca yüzyıl boyunca orman için açtığı yaraları hâlâ taşıyor olsa da, Eammon büyüünün ağırlığını geride bırakmıştı. Görünüşe göre hepsini. Red atmosferdeki küçük kırıntıları, dizginlenmeyi bekleyen vahşi gücü hissedebiliyordu. Eammon bunların hiçbirini hissetmiyordu ve gayet iyi görünüyordu. Engelsiz insanlık.

Bunu ona çok görmedi. Uzun zamandır çok yorgundu ve hayatları hâlâ bir belirsizlik içindeydi; büyüyle bu kadar içli dışlı olduktan sonra doğal olmayan bir şekilde uzun yaşayacaklarından şüphesi yoktu ama ölümsüzlük artık kaçınılmaz bir sonuç değildi.

Ve öldüğünde nereye gidecekti, olduğu gibi ruhsuz mu? Gerçek bir öbür dünya kavramı yoktu, ama bir ruha sahip olmak böyle bir şey için bir gereklilik gibi görünüyordu.

Kırmızı, Eammon'un yanına daha sıkı bastırdı. Bu korkularını onunla da paylaşmıştı, tüm gerçekleri Kurt'la her zaman olduğu gibi ortaya dökülmüştü. O da saçlarını okşamış ve onu nazikçe öpmüştü. "Nereye gidersen git," diye mırıldandı, "seni bulacağım."

Kendini Eammon'un göğsüyle küpeştenin arasına yerleştirdi, sırtını Eammon'un karnına dayamak için hâlâ okyanusa bakıyordu ve şarabının kalanını içti. "Bir daha büyü kullanacağımı sanmıyorum," dedi sessizce. "Hissedebildiğim halde. Sence Lyra kullanacak mı?"

"Bence Lyra istese bile bunu tamamen görmezden gelemeyecek kadar güçlü hissediyor." Omuz silkerken kasları onun arkasında hareket etti. "Ama büyüye layık biri varsa, o da odur.

Fife da yardım edecek."

Fife da havadaki büyüyü hissetti ama çoğunlukla görmezden gelmeye çalıştı. İkisi birlikte seyahat etmeye başladılar, Lyra uzun zamandır görmedikleri yerleri keşfederken Fife'ı da peşinden sürüklüyordu.

Hepsi dağılmış, yarattıkları dünyayı anlamlandırmaya çalışıyorlardı. Valleyda'da Raffe ve Kayu veraset karmaşası içindeydi, resmi hikaye Neve'in hastalıktan öldüğü yönündeydi. Arick ise hâlâ anılarından yoksundu ve yepyeni bir hayat kuruyordu. Solmir, Kiri ve Krallar tarafından hiç mahvedilmediği, onu hiç sevmediği ve bu yüzden mahvolmadığı bir hayat.

Çok fazla belirsizlik, çok fazla değişim. Ama arkasındaki Kurt onun değişmeziydi.

İç çekti ve başını Eammon'un omzuna yasladı. "Benimle suya gel."

Uzun uzun iç geçirdi - Floriane'a kiralık bir faytonla giderken bu yolculuğun sadece Red için olduğunu açıkça belirtmişti ve hâlâ okyanusla arası iyi değildi - ama verandadan kuma inen dolambaçlı merdivenlerden aşağıya kadar onu takip etti.

Su ılıktı. Günbatımı kenarlarında oynaşıyor, onları pembe ve altın rengine boyuyordu. Red çaldığı gömleğini çıkardı, sığ sulara doğru koştu, Eammon'a su sıçrattı ve tükürdüğünde onunla alay etti. Eammon da onu takip etti, onu kaldırdı ve suya batırmakla tehdit etti.

İkisi de nefes nefese, kadının bacakları adamın kalçalarına dolanmış, adamın çenesi kadının başına yaslanmış halde denizin ılık tuzunda yüzerlerken yerleştiler. "Tuhaftı," diye mırıldandı Red, kaygan tenlerinin arasındaki boşluğa doğru. "Ama bunu değiştirmezdim."

"Hiçbir şey," diye onayladı Eammon ve ağzını onunkine bastırdı.

Neve
Bir yıl sonra

Tavernaları ne kadar çok sevdiğini keşfettiğinde şaşırmıştı.

Daha önce onların içinde vakit geçirmesi için pek fırsat olmamıştı. Birinci Kız olarak her zaman korunurdu; Kraliçe olarak ise çok meşguldü, çok tanınırdı. Artık bunların hiçbiri olmadığına göre - sadece Neve, tamamen insan Neve - bir bira içmek için gizlice girebileceği pek çok fırsatı vardı.

Bir başka sürpriz de, birayı şaraba tercih etmesiydi. Şarap başını ağrıtıyordu, bira ise zihnini hoş bir şekilde bulanıklaştırıyordu. Özellikle bu bira son derece iyiydi. Alperanlar bira fıçısını nasıl kullanacaklarını biliyorlardı.

Tezgâhın arkasındaki güzel kadın fincanını tekrar doldurdu ve ona davetkâr bir göz kırptı. Neve ona ilgisiz bir gülümsemeyle karşılık verdi.

Gezintiye çıktığı ilk aylarda kendine ara sıra yoldaşlar edinmişti. Onu sıcak tutacak geçici insanlardı, kalıcı değillerdi. Gözlerini kapattığında gördüğü tek şey Solmir'di zaten. Ama şimdi kendini yalnız tutmaya başlamıştı. Yalnız olmayı seviyordu, bu da kendisiyle ilgili şaşırtıcı bir keşifti. Önceki hayatında yalnızlık için çok az fırsatı olmuştu.

Neve hafifçe gülümseyerek birasından bir yudum aldı. Yavaş yavaş, metodik bir şekilde kim olduğunu bulmaya çalışıyordu. Her geçen gün, kaybolan ruhunun bıraktığı boş acı azalıyordu ve bazı günler bunu hissetmek için gerçekten çabalaması gerekiyordu.

Ruhlar çoğunlukla baş belasıdır, dedi kendi kendine.
Tekrar.

Bunu kafasında her duyduğunda, onun sesinden duyuyordu. Neve sadece Solmir'i bulmak için seyahat ettiğini düşünmek istemiyordu ama bunun bir parçası değilmiş gibi davranmak da aptallık olurdu. Neye sahip olabileceklerini bilmiyordu -eğer bir şeye sahip olabileceklerse- ama onu görmek istiyordu. Olabildiğince iyi olduğunu bilmek istiyordu.

Gümüş yüzüğü başparmağının etrafında döndürdü. "Freia'ya olanları duydun mu?"

Yanında oturan adam yeni gelen bir arkadaşına seslendi, barda yerini alırken botlarındaki karları yere vuruyordu. Başını salladı, yanakları rüzgârdan kızarmıştı. "En küçük çocuğunun hasta olması dışında, hayır. Umarım daha kötüye gitmemiştir?"

İlk konuşmacı gülümsedi. "Tam tersi. O daha iyi. Bu sabah sanki hiç hasta olmamış gibi uyandı." Arkadaşına doğru eğildi. "Ama Freia'nın söylediğine göre, iyileşmesi sadece şans eseri değilmiş. Diyor ki... bir şey yapmış."

"Bir şey mi yaptın?"

Başını salla. "Sihir." Birasını boşalttı. "Ziyarete gittiğimde hayalet görmüş gibiydi. Orada öylece oturmuş, sanki daha önce hiç görmemiş gibi ellerine bakıyordu. Dün gece avucunu çocuğun alnına koyduğunu, bir mucize dilediğini ve parmaklarının etrafında bir sürü altın gördüğünü söyledi. Bir şeyler olduğunu hissetmiş." Omuz silkti. "Rüya görüyor olabilir ama çocuk bugün sapasağlam uyandı. Bunun sihir olduğuna inanıyor, uzun zaman önce olduğu gibi. Havada süzülüyor ve kullanılmayı bekliyordu."

"Bu yüzyıllar önceydi."

İlk adam omuz silkti. "Daha garip şeyler de oldu."

Neve bunu bilmiyordu. Kendi tankardına doğru küçük bir sırtış attı. Dünyada yeniden büyü vardı ve er ya da geç birileri bunun nedenine dair bir hikâye uyduracaktı. Efsanenin gerçeğe ne kadar yaklaşacağını merak ediyordu. Bir gün birilerinin Wilderwood'un ve son İkinci Kız'ın ortadan kayboluşunu büyü'nün yeniden doğuşuna bağlayıp bağlamayacağını merak etti.

Hikayenin bir parçası olup olmayacağını merak ediyordu. Neve olmak isteyip istemediğine karar veremiyordu. Bir efsane olmak çok yorucu görünüyordu.

Kapı açıldığında omuzlarından bir ürperti geçti.

tekrar açıldı. Alpera da Vadida kadar soğuktu, özellikle de kuzey ucunda, kaya ve buzdan başka bir şey olmayan Wastes'a geçmeden hemen önce. Ama tavernanın içinde ılık, hava sıcaktı; ana salonun arka tarafında bir yaylı çalgılar grubunun sesleri eşliğinde coşkuyla dönen dansçılar tarafından ısıtılıyordu. Neve şarkı söyledikleri dili anlamıyordu ama şarkıdaki nağmeler ona Solmir'i hatırlatıyordu. Kendine rağmen ayağını yere vurdu.

"Dans , tatlım?"

Teklif sahibi iri bir adamdı, omuzları Neve'in boyunun yarısı kadar genişti ve kırmızı, iyi huylu bir yüzü vardı. Neve'in dilinin ucunda reddetmek vardı ama adamın gözleri kibar, gülümsemesi samimiydi ve Neve'in gözüne, dansı kabul ederse daha fazlası için baskı yapacak biri gibi görünmüyordu. Bunları ortaya çıkarmakta ustalaşmıştı.

Neve gülerek rahatladı, birasının geri kalanını içti ve elini uzattı. "Yolu göster."

Halk dansının adımları ona şarkının söylendiği dil kadar yabancıydı, ama partneri -Lieve, diye bilgilendirdi onu, elini dramatik bir şekilde çırparak dönüşler arasında giriş yaptı-onu cesurca yönlendirdi, bileğine ya da kalçasına hafifçe dokunarak onu doğru yöne yönlendirdi. Neve sonunda durumu kavradı, kendine bir yan dikiş attıracak kadar güldü ve dans herkesin iki elini başının üstünde çırpması ve bir ayağını yere vurmasıyla sona erdiğinde o da ritme ayak uydurdu.

Ardından grup, melodisi belli belirsiz tanıdık daha yavaş bir ezgiye geçti. Neve'in kaşları hafifçe çatıldı ve enstrümancılara dönerek bu melodiyi daha önce nerede duyduğunu düşünmeye çalıştı.

Lieve gülümsedi, şimdi daha çekingen bir gülümsemeydi bu ve bir kez daha biraz çekingen bir el uzattı. "Yavaş dansları öğrenmek çok daha kolaydır."

Adamın yüzünde onunla dans etmeye devam etmek istediğini görebiliyordu.

vermek istemiyordu ama yine de sormak istiyordu. Yapılacak en nazik şey, onu şimdi serbest bırakmak, nazikçe aşağı indirmek olurdu.

Neve gülümsedi ve elini okşadı. "Korkarım ben-"

Ama sonra melodiye eşlik eden yalnız bir ses yükseldi ve Neve hatırladı.

Bu ninniydi, Solmir'in tersine çevrilmiş ormanın kenarındaki yıkık dökük kulübede ona söylediği ninninin aynısıydı. Hâlâ cebinde sakladığı gece gökyüzünü oyarken söylediği ninni, parmaklarını üzerinde gezdirdiği bir endişe taşıydı.

Lieve'in yüzü utançtan endişeye dönene kadar öylece kalakaldı. "Tatlım, sen
-"

"Araya girebilir miyim?"

Aylardır kafasının içinde duyduğu ses arkasından yankılandı. Neve etrafında döndü.

Aynı ve tamamen farklı görünüyordu. Solmir'in saçları hâlâ uzundu, önden arkaya doğru toplanmıştı ve güneşte geçirdiği zamanın etkisiyle açık bir renk almış, kara kaşlarını daha da belirginleştirmişti. Alnındaki yara izleri o kadar belirgin değildi, renkleri soluk tenine karışıyordu. Mavi gözleri sadece onun üzerindeydi.

"Sen," diye mırıldandı.

"Ben," diye yanıtladı.

Arkasından, Lieve olabildiğince ağırbaşlı bir şekilde kendini dışarı attı. Neve zar zor fark etti. O ve Solmir dansçılardan oluşan bir denizin ortasında duruyorlardı ve ikisi de hareket edemiyordu.

Aralarında çok fazla kelime vardı. Söylemeye çalışacak çok fazla şey. Bu yüzden söylemediler. Solmir elini uzattı, Neve elini tuttu ve Solmir onu kendine çekti. İkisi de dansın adımlarını takip etmeye çalışmadı, sadece birbirlerine karşı sallandılar, birbirlerinin kalp atışlarını dinlediler.

Ona kalıp kalmadığını sormak istedi. Onun zamanını nasıl geçirdiğini, kendisi gibi gezip dolaşıp dolaşmadığını, yavaş yavaş değişerek kendi yarattıkları şeye dönüşen bir dünyaya sürüklenip sürüklenmediğini sormak istedi. Büyüyü hissedebiliyordu

Bazen parmak uçları kaşınıyordu; kaşınabilir miydi? O da onun kadar şiddetle görmezden gelmeye çalıştı mı, güç düşüncesini bir daha hazmedip hazmedemeyeceğinden emin miydi? Yanından geçtiği insanların yüzlerine bakıp onların da bunu hissedip hissetmediğini merak ediyor muydu?

İyi olup olmadıklarını mı merak ediyorsunuz?

"Bana inanmaya karar verdin mi?" Dudakları kulağının kabuğuna değdi, sanki kalp atışlarının düzenindeki düşünceleri okumuş gibiydi.

Neve ona daha fazla bastırdı. "Tekrar söyle."

Derin bir nefes, sanki onu ciğerlerinde köklendirebilirmiş gibi. "Çok iyisin."

Gözleri kapandı. "Sen de öylesin."

"Henüz değil," dedi, kızın kulağına sırtışını hissedebileceği kadar yaklaşarak. "Ama yaklaşıyorum, sanırım."

Ve ona sabah, ertesi gün bunu söylemek için orada olup olmayacağını, yaşadıkları garip hayatların geri kalanında buna inandığından emin olmak için kalıp kalmayacağını sormak istedi. Ama sormadı, çünkü cevaptan emin olamazdı ve eğer gözlerini kapatıp onu içine çekerse, ona verebileceği her şeyi kurutana kadar bu anı yaşarsa, bu yeterli olabilirdi. Şu an için, bu yeterli olabilirdi.

Bu da kendisi hakkında öğrendiği başka bir şeydi.

Ama şarkı bittiğinde, Solmir ondan uzaklaştığında, odasına çıkan merdivene başını bir soru sorar gibi eğdiğinde - neredeyse merdivenlerden koşarak çıktı, giderken elini tuttu ve onu arkasından çekti.

Teşekkür

İkinci kitaplar tuhaf yaratıklardır; hem dikkatli bir planlama hem de olması gerektiğini düşündüğünüz şeyden vazgeçmeyi gerektirir. Ve eğer benim gibi inanılmaz bir yayın ekibine sahipseniz, aynı zamanda çok da eğlencelidirler.

İlk teşekkürüm kocam Caleb'e. Şu andan itibaren ebediyete kadar komik kısımları sana yüksek sesle okumayı planlıyorum. Mayday Parade'den gerçekten nefret etmene rağmen arabada kitap listelerimi çalmama her zaman izin verdiğin için teşekkür ederim. Yanılıyorsun ama yine de seni seviyorum.

Neve'in kendi kitabını hak ettiğini bana söyleyen ilk kişi olan menajerim ve suç ortağım Whitney Ross'a her zaman teşekkür ederim. Diğer her şeyde olduğu gibi bunda da haklıydı.

Ve muhteşem editörüm Brit Hvide'a - seninle çalışmak tam bir rüyaydı ve bunu yapmaya devam edeceğim için çok heyecanlıyım. Her kitabı bir öncekinden daha iyi yapmam için beni zorladığın ve her zaman saçmalıklarımı yüzüme vurduğun için teşekkürler. Sen en iyilerin en iyisisin.

Orbit'teki tüm ekip, özellikle de Ellen Wright, Angela Man, Angeline Rodriguez ve Emily Byron bir rüyanın gerçekleşmesini sağladı. Bu kitapları onları sevecek okurlara ulaştırmak için yaptığınız tüm sıkı çalışmalar için minnettarım. İnanılmazsınız.

Erin Craig'e. Buraya Blair ve Serena gifini ekleyin. Senin için her zaman minnettarım.

Pod'a, Laura'ya, Steph'e, Anna'ya, Jen'e ve Joanna'ya... Benim için ne kadar değerli olduğunuzu anlatamam. Zamanın sonuna kadar birbirimize Buzzfeed testleri gönderelim.

Saint, Kit, Bibi, Suzie, Emma, Rosie, MK ve Jenny'ye-desteğiniz ve dostluğunuz her şey demek.

Ve Sarah, Ashley, Chelsea, Stephanie, Nicole, Jensie, Liz ve Leah'ya - hepiniz YILLARDIR benim yoldaşılarımsınız ve benden asla kurtulamayacaksınız. Size çılgın TikTok'lar göndermeme izin verdiğiniz için teşekkür ederim. Orada olduğunuz için teşekkür ederim.

Ve okuyuculara, uzun zamandır kalbimde yaşayan bu hikayenin sizinde de yaşamasına izin verdiğiniz için ne kadar heyecanlandığımı asla ifade edemeyeceğim. Bunların hiçbiri siz olmadan olmaz.

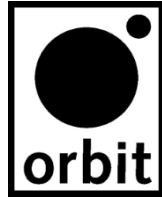
Bir Sonraki Harika Okumanızı Keşfedin

En sevdiğiniz yazarlar hakkında ön gösterimler, kitap önerileri ve haberler alın.

[Daha fazlasını öğrenmek için buraya dokununuz.](#)

ekstralar

yazarla tanışın

Fotoğraf Kredisi: Caleb Whitten

HANNAH WHITTEN eli kalem tutmaya başladığından beri kendini eğlendirmek için yazıyor ve lise yıllarında kendisini eğlendiren şeylerin başkalarını da eğlendirebileceğini fark etti. Yazmadığı zamanlarda kitap okuyor, müzik yapıyor ya da yemek pişirmeye çalışıyor. Tennessee'de bir çiftlik evinde kocası, çocukları, bir köpeği, iki kedisi ve muhtemelen birkaç hayaletle birlikte yaşıyor. Onu çevrimiçi olarak hannahfwhitten.com adresinde ve Twitter ve Instagram'da @hwhittenwrites hesabında bulabilirsiniz.

Hannah Whitten ve diğer Orbit_orbitbooks.net yazarları hakkında daha fazla bilgi edinmek için adresinden ücretsiz aylık bültene kayıt olabilirsiniz.

**eğer TAHT İÇİN'i
beğendiyseniz
dikkat et
YÜKSÜKOTU KRALI
Nightshade Tacı'nın Birinci Kitabı
tarafından
Hannah Whitten**

**Kurt İçin'in New York Times çoksatan
yazarından yepyeni bir kitap geliyor
Karanlık sırlar, çarpık büyü, ısıltılı saraylar ve yasak
aşkla dolumacera.**

Lore on üç yaşındayken Dellaire şehrinin altındaki yeraltı mezarlarında bir tarikattan kaçtı. Ve o zamandan beri geçen on yılda, tek bir kurala göre yaşadı: Onlara izin verme

Seni bulmak. Ölüm büyüsu onu şehre bağladığında söylemesi yapmaktan daha kolay.

Mortem, yani ölümden doğan büyü, Dellaire'de yüksek fiyatlı ve yasadışı bir metadır ve Lore'un işi Zehir peşinde koşmak onu yiyecek, barınak ve görece güvenlik içinde tutuyor. Ama bir koşu ters gittiğinde ve Lore'un gücü ortaya çıktığında, Lore tamamen bir ateş yakılmasını beklemektedir, ancak Kral August'un farklı bir planı vardır. Ülkenin dış mahallelerindeki tüm köyler ölüyordu.

bir gecede, görünüşe göre rastgele. Lore ya sihrini kullanarak neler olduğunu ve Kral'ın sarayında kimin sorumlu olduğunu bulacak ya da ölecektir.

Lore, Aziz Kral'ın kimsenin inanamayacağı ve daha da azının güvenebileceği ısıtılı sarayına itilir.

İçlerinden herhangi biri kira ödemeyeli üç yıl olmuştu ama Nicolas yine de her ayın sonunda en talihsiz oğlunu istemeye göndermeyi düşünüyordu. Lore, kura çektiklerini ve birinin hile yaptığını varsayıyordu, çünkü bu her zaman grubun en genci ve en lekeli olanıydı. Adı Pierre'di ve babasının zaten aşırı dolu olan cüzdanını taşıdığı kadar kötü taşıyordu.

Lore umursamaz görünmek için dikkatlice hesaplanmış bir açıyla kapının pervazına yaslanırken, daha iyi günler görmüş bir sabahlık bir omzundan aşağı damlıyordu. Pierre'in gözleri sürekli oraya kayıyordu ve Lore gülmek için dudaklarını birbirine bastırmak zorunda kalıyordu. Görünüşe göre, arka sokaklardaki bıçak kavgalarından kalma gümüşü yara izleri, çıplak tenle karşılaştığında adamı caydırmıyordu.

Başka, daha ilginç yaraları da vardı. Ama avucunu sıkıca kapalı tuttu.

Limandan serin bir esinti esiyordu ve Lore ürpermesini bastırdı. Pierre, onun sonbaharın hemen başında, neden zar zor giyinerek evden çıktığını merak etmek için hiç düşünmemiş gibiydi. Birden fazla açıdan kolay bir hedefti.

"Pierre!" Lore ona göz kamaştırıcı bir sırtış fırlattı, Michal'in gözlerinin ne istediğini sormadan önce kızışıp sonra daralmasına neden olan sırtışın aynısıydı bu. Kapının pervazına doğru bir kez daha döndü, görünüşte rahat bir poz daha verdi, dişlerinin arkasında bir küfür kabarcığı oluşturan bir rüzgar ısırığı daha. "Bu

ayın sonu geldi mi?"

"I-um-evet." Pierre belli ki bilinçli bir çabayla gözlerini onun yüzüne dikmeyi başardı. "Babam... bu sefer ciddi olduğunu söyledi ve..."

Lore yüzünün dikkatli bir şekilde önce şaşkınlığa, sonra şoka, sonra da üzüntüye dönüşmesine izin verdi. "Ah," diye mırıldandı, kollarını kendine doladı ve soluk beyaz boynunu göstermek için yüzünü çevirdi. "Bu ay, tüm ayların arasında."

Ayrıntıya girmede. Buna ihtiyacı da yoktu. Lore'un on yılı Dellaire sokaklarında geçen yirmi üç yıl boyunca öğrendiği bir şey varsa, o da erkeklerin genellikle kendi uydurdukları hikâyeyi anlatmaya çalışmaktansa, hikâyenin bir parçası olmanızı tercih ettikleriydi.

Pierre bu konuda hayal kırıklığına uğratmadı. Göz ucuyla onun soluk kaşlarının birbirine yaklaştığını, çillerinin altındaki deriyi aydınlatan allığın derinleştiğini gördü. Nicolas'ın çocuklarının hepsi ay gibi solgundu. Bu da allıklarının viral bir şeymiş gibi görünmesine neden oluyordu.

Gözleri onun yanından geçip, ilerideki harap sıra evin derinliklerine gitti. Henüz sabah olmuştu ve gölgeler, güneş parçalarının içinde kıvrılan toz zerrecikleri dışında her şeyi gizliyordu. Zaten arka tarafta görülecek pek bir şey de yoktu. Michal hâlâ üst katta uyuyordu ve Elle kanepeye yayılmıştı, elinde bir şarap şişesi ve dudaklarında hafif müzikal bir horlama vardı.

"Bir hastalık mı var?" Pierre sesini kısık ve alçak tuttu. Yüzü sempatik görünmeye çalışıyordu ama daha çok kahvesine bozuk süt koymuş gibi görünüyordu. "Bir çocuk mu?"

Lore'un kaşları havaya kalktı. Erkeklerin kendisi hakkında uydurmasına izin verdiği onca hikâye arasında bu bir ilkti. Ama dilenciler seçici olamazdı. Elini nazikçe karnının üzerine koydu ve bunun yeterli bir cevap olmasına izin verdi. Adamın kendi sonuçlarını çıkarmasına izin verirse teknik olarak yalan sayılmazdı.

Yalan söylemek umurunda bile değildi. Kanayan Tanrı'nın gözünde, Lore yalan söylese de söylemese de lanetliydi.

ruhani sicilini lekesiz tuttu. Biraz daha eğilebilirdi. "Ah, zavallı kız." Pierre muhtemelen

O bir anne tavuk gibi gıdaklıyordu. Lore gözlerinin dolmasını engellemeyi başardı ama sadece birazcık. "Babasının kim olduğunu biliyor musun?" Elini kaldırdı ve kızın çıplak omzuna koydu.

Ve Lore'un vücudundaki tüm sinirler gerildi.

Ani ve beklenmedik bir hareketti ve ürpermesine, bu lanet olası kapıyı açtığından beri kurduğu yumuşak, savunmasız anlatıya uymayan bir hareketle adamın elini sıkmasına yetti. Taş, metal, kumaş gibi ölü şeylere karşı bu tepkiyi vermeye alışmıştı. Cesetler, onlardan kaçamadığı zamanlar. Ne kadar nahoş olursa olsun, ölü bir şeyde Mortem'i hissetmek doğaldı ve bu noktada tepkisini gizleyebilir, kontrol altında tutabilirdi.

Mortem'i yaşayan bir adamda hissetmemeliydi, ölümün kapısında olmayan birinde bile. Şoku hızlı ve keskindi ve başka bir şeyle, yüksükotu kokusuyla kovalandı.

Parmakları bileğini kavradı, büktü ve onu kapının kenarında dizlerinin üzerine çökmeye zorladı. Her şey çok hızlı oldu; ayağı bir çakıl taşına takılıp düşecek ve bir bacağını garip bir açıyla dışarı fırlatacak kadar, Dellaire'in Liman Bölgesi'nin sessiz sabah sokaklarında boğuk bir "Kahretsın!" sesi yankılanacak kadar hızlı.

Lore çömeldi, böylece aynı seviyedeydiler. Artık neye bakması gerektiğini biliyordu, bu onun gözlerinde açıkça görülüyordu. Tüm zehirler farklı etki gösterirdi ve yüksükotu en riskli olanlardan biriydi. Pierre'in bakışları kan çanağı ve cam gibiydi; elinin altındaki kalp atışları yavaş ve düzensizdi. O zaman ucuz ölüm tacirlerinden birine gitmişti. Müşterilerine doğru dürüst ilaç vermeyi bilmeyen, onları ölümün eşiğine getirecek kadar değil, sadece hasta edecek kadar ilaç veren birine. Aptalca.

Pierre'in derisinin altındaki Mortem onun tutuşuna karşı zonkluyordu, gümbür gümbür ve etli, ikinci, hastalıklı bir nabız. Mortem herkesin içindeydi - ölümün özü

Entropiden doğan karanlık... Ama onu kullanmanın, iradenize boyun eğdirmenin tek yolu neredeyse ölmektir. Unutulmaya dokunmak ve unutulmanın da size dokunup gitmenize izin vermesi.

Çoğu oraya varamadan öldü. Daha fazlası ise asla yeterince yaklaşmadı, çabalarının karşılığında sadece ekşi bir mide, körlük ya da dağınık bir zihin kazandı. Bazıları da aslında gücü hiç istemiyordu, sadece coşku, insanı ölüme yaklaştıran ama onu kullanacak kadar yaklaştırmayan zehirli bir kafa. Mortem'i kullanmak için çoğu kişinin denemek istemeyeceği kadar sonsuzluğa yaklaşmak gerekiyordu.

Kanayan Tanrı ve Gömülü Tanrıça, Lore'un seçme şansı olsaydı bunu yapmayacağını biliyordu.

"Şimdi şöyle olacak," diye mırıldandı Pierre'e. "Nicolas'a önümüzdeki altı ay için ödeme yaptığımızı söyleyeceksin, yoksa ona ölüm tacirlerini ziyaret ettiğini söyleyeceğim."

Bu, cam gibi ve zehirli olsun ya da olmasın, gözlerinin açılması için yeterliydi. "Nasıl-"

"Yüksükotu kokuyorsun ve gözlerin daha çok pencereye benziyor." Tam olarak doğru değildi, çünkü Mortem'i hissedene kadar fark etmemişti, ama kendini muayene edene kadar zaten etkisi geçecekti. "Herkes sana bir kez baktığında bunu anlayabilir Pierre, ölüm tacirin sana ancak karıncalanmana yetecek kadarını vermiş olsa bile." Başını eğdi. "Umarım kullanmak için peşine düşmemişsindir ya da tamamen dolandırılmışsındır. Sadece kafayı bulmak istemiş olsan bile, paranın karşılığını alamadın."

Çocuk ağzını açmış, pencere camı gözlerinin altındaki açık ağzı yüzünü balık gibi gösteriyordu. Aldığı bir tutam yüksükotu için şüphesiz yüklü bir meblağ ödemişti. Eğer gizlenmesi bu kadar zorunlu, Lore bir ölüm taciri olabilirdi. Bir sürü boktan iş yaparak bir sürü para kazanıyorlardı.

Pierre'in talihsiz kızarıklığı boynundan aşağı yayıldı.

"Yapamam.

-"Paranın nerede olduğunu soracak."

"Senin gibi çalışkan bir gencin

bir yerden bulabilirim." Parmaklarının bir hareketiyle Lore onu bıraktı. Pierre titrek bacakları üzerinde tökezleyerek ayağa kalktı -Tanrıça'yı ve onun buğulu gözlerini düşününce bir şeylerin peşinde olduğunu anlaması gerekirdi; bir tay gibi duruyordu- ve karmakarışık gömleğini düzeltti. "Deneyeceğim," dedi, sesi de en az geri kalanı kadar titrekti. "Bana inanacağına söz veremem."

Lore ona kazanan bir gülümseme verdi. Ayağa kalkarak sabahlığının omzunu yukarı çekti. "Daha iyi."

Gözlerini kocaman açarak sokağa döndü. Liman Bölgesi yavaş yavaş uyanıyordu; karanlık köşelerde kumaş yığınları kıpırdanıyor, güneş ve soğuk deniz meltemi sarhoşları uyandırıyordu. Lore sokağın karşısındaki sıra evlerde Madam Brochfort'un kızlarının leğeni ilk kimin alacağı konusunda günlük kavgalarına başladıklarını ve her an en az iki müşterinin kibarca ama sert bir şekilde dışarı çıkarılacağını belli eden iç çekişlerini duydu.

Sakinleştirici, tanıdık. Dellaire'de geçirdiği onca yıl boyunca kendini gerçekten evindeymiş gibi hissettiği tek yer burasıydı.

"Pierre?" diye seslendi, adam sokağın yarısına geldiğinde. Döndü, dudaklarını birbirine bastırmış, belli ki ona başka nelerle şantaj yapabileceğini düşünüyordu.

"Sana bir tavsiye." Yırtık pırtık sabahlığıyla Michal'in sıra evine doğru döndü. "Gerçek ölüm tacirlerinin arka tarafta morgları vardır."

Elle uyanıktı, ama sadece uyanıktı. Bir yığın altın buklenin altından ışık yüklü tozun arasından gözlerini kısarak baktı, dudaklarına hâlâ boya bulaşmıştı. "Ne oldu?"

"Sanki bilmiyorsun." Yontulmuş seramik cezvede ancak bir fincana yetecek kadar kahve vardı. Lore hepsini süzgeç olarak kullandığı lekeli beze döktü ve çaydanlığı ateşin üzerine koyarken elinde top yaptı. Bu evde sadece bir fincan kahve içilecekse, onu da kendisi içecekti. "Ay sonu, Elle-Flower."

"Bana öyle deme." Elle oturmak için kayarken inledi. Dansçı taytının içinde uyuyakalmıştı ve her baldırında uzun bir koşu izi vardı. Fark ettiğinde çok kızacaktı ama sokağın aşağısındaki Foghorn and Fiddle'ın müşterilerinin umurunda olmayacaktı. Boş olduğundan emin olmak için şarap şişesine gözlerini kısarak bir kez baktı ve Elle ayağa kalkmak için kanepeyi itti. "Michal uyanık değil, birbirimizden hoşlanıyormuş gibi davranmak zorunda değiliz."

İkisiyle aynı odada bulunma talihsizliğine sahip olan herkes için Lore ve Elle'in birbirlerinden hoşlanmadıkları son derece açıktı ve Elle'in ağabeyi bunu herkesten daha iyi biliyordu. Ama Lore sadece omuz silkti.

Elle onu iterek mutfığa girdi, pencerelerdeki örümcek ağı çatlakları tül eteğinin yırtık kenarlarındaki damarlı ışığı kırıyordu. Tencerenin içine baktı. "Kahve yok mu?"

Lore elini yumruğunda düğümlenmiş kumaşın etrafında sıktı. "Korkarım hayır."

"Kanayan Tanrı." Elle, çukurlu mutfak masasının yanındaki sandalyelerden birine çöktü. Bir dansçıya göre, ayıkken şaşırtıcı derecede beceriksizdi. "Ben çay alayım o zaman."

"Herhalde onu senin için almamı beklemiyorsundur."

Elle homurdanıp parlak mavi gözlerini devirerek dolaba doğru ilerledi. Onun arkası dönükken Lore süzülen bezi bardağın ağzına sıkıştırdı ve üzerine sıcak su döktü.

Hala homurdanan Elle, tozdan biraz daha fazlası olan çayı başka bir bardağa doldurdu. "Eee?" Ona bakmadan çaydanlığı Lore'dan aldı. "Nasıl gitti?"

Lore arkası dönük bir şekilde fincanından süzülen bezi ve kahve telvesinin küçük düğümünü çıkarıp sabahlığının cebine tikiştirdi. "Altı aylık ödememiz var."

"Bu yüzden mi bu kadar dağınık görünüyorsun?" Elle'in ağzı kendinden memnun bir ifadeye büründü. "Caddenin karşısında daha ucuza bulabilirdi."

"Dağınıklık kardeşinin suçu aslında." Lore döndü ve bir kedi gülümsemesiyle tezgâha yaslandı. "Madam'ın kızları hakkında atıp tutmak sana yakışmıyor Elle- Flower. Bu da diğerleri gibi bir iş. Aksini düşünmek sadece senin sıkıcı olduğunu kanıtlar."

Bir göz devirme daha. Elle zayıf çayını yudumlarken yüzünü buruşturdu ve keskin bir memnuniyet Lore'un gülümsemesini daha da yükseltti. Kahvesinden uzun, lüks bir yudum aldı.

Sabahın sessizliğinde titreyerek ve neredeyse sıra evin ince tahtalarını sallayarak bir kapı daha çalındı.

Elle parmak uçlarında yükselip lavabonun üstündeki küçük pencereden dışarı baktı, başını kapıya doğru eğdi. Kaşlarını kaldırdı. "Patronun burada."

Lore, nefesinin altında küfrederek elindeki fincanı tehlikeli bir porselen şingirtisiyle tezgâhın üzerine bıraktı ve kapıya doğru yürüdü.

"Hey," diye sızlandı Elle mutfaktan. "Orada çok Kahve!"

Lore o sabah ikinci kez kapıyı kırarak açtı, gıcırdayan menteşeler evin içinde yankılandı. "Val."

Yeşil gözleri soluk bir eşarbin altında parlıyordu, beyaz-sarı saçları güneşten yanmış soluk yanaklarının etrafında bir korona oluştuyordu. Val her zaman aynı atkıyı takar ve aynı örgüyü örerd ve asla hoşbeşle vakit kaybetmezdi. "Sen ve Michal'in on beş dakika içinde Koğuş'a gitmeniz gerekiyor."

"Size de günaydın."

"Oyun oynamıyorum, fare." Val, Lore'un sabahlığına ve dağınık saçlarına dikkatle baktı. "Bu zor bir iş olabilir. Hazır olman gerek."

"Her zaman öyleyimdir." Lore'un Val için zehir ürettiği on yıl boyunca, kadının kendisi hiç bu şekilde, tam da bir damladan önce ortaya çıkmamıştı. Kaşlarının arasında şaşkın bir çizgi belirdi. "Bir sorun mu var Val?"

Yaşlı kadın ayaklarının üzerinde kıpırdandı, gözleri yarım kalp atışı kadar uzaklaştıktan sonra tekrar Lore'unakilere kayd,

sabit ve emin. "Sorun yok," dedi. "Bu sadece yeni bir müşteri. Her şeyin aksamadan gittiğinden emin olmak istiyorum."

"Öyle olacak." Lore tam olarak hissetmediği bir güvenle başını salladı. "Merak etme."

Val bir süre daha orada durdu, ağzı iki büklümdü. Sonra hızla öne doğru eğildi ve kuru dudaklarını Lore'un alnına bastırdı. Lore'un dişleri kapanmadan ve yüzündeki şoku atlatamadan, Val merdivenlerden inip yola koyuldu. Yaşlı zehir taciri Lore'un annesine en yakın şey olabilirdi ama yine de şefkat gösterecek biri değildi.

Lore mutfağa dönüp kahvesini tekrar alırken kaşları çatıktı - gerçi Elle'in yüzündeki ifadeye bakılırsa içine tükürmüş olma ihtimali yüksekti - sonra merdivenlere doğru sürüklendi.

Sadece sinirden olabilir. Val yeni bir müşteri almayalı uzun zaman olmuştu. Zehir ticareti yaptıkları ölüm tacirlerinin çoğu köklü kişilerdi ve şehrin altını diş çürüğü gibi kazmışlardı. Val'in ortağı Mari, ekibin kimi alacağı konusunda tarihsel olarak seçiciydi. İkisi de Lore'u sert sevgi ve zor seçimler üzerine yetiştirmişlerdi ve kimi içeri aldığınız konusunda dikkatli olmak ders listelerinin en üstünde yer alıyordu.

Lore nedenini hayal edemese de, belki de kolektif kasalar azalmıştı. Ona her geçen gün daha fazla insan zehir yutuyormuş, güç, ölüm ya da birkaç saatlik kaleydoskopik kafa için ağızlarını yapraklarla dolduruyormuş gibi geliyordu.

Her neyse. İşlerin iş tarafına hiç kafası basmamıştı. Sadece koşmak. Lore koşmakta iyiydi.

Sıra evin merdivenleri de hemen her şey gibi çürüktü ve dördüncüsü korkunç bir şekilde gıcırdıyordu. Lore topuğunu gıcırdatmaya dikkat etti. On beş dakika fazla değildi ve Michal'in Val'in ekibindeki işe ihtiyacı vardı. Kirayı halletmiş olsalar bile, bulabildikleri tüm parayı kullanabilirlerdi. Michal'in bu işe girmesini istemiyordu.

Tekrar boks ringine.

Michal belli ki gıcırtıyı duymuştu. Lore odalarını kapatan eski püskü perdeyi kenara ittiğinde ayağa , çarşafı beline dolanmış ve yatağın kenarından damlayarak yerde birikmişti. Çatlak pencerelerden süzülen ışık, kız kardeşininkine çok benzeyen altın sarısı saçlarını yakaladı. Bir elini saçlarında gezdirdi ve gözlerini kısarak ona baktı. "Kahve?"

Lore kapının pervazına yaslandı. "Son fincan, ama gelip alırsan paylaşırım."

"İhtiyacın olduğunu varsaydığım için bu çok cömertçe." Yere serili şilteden kalkıp çarşafı çıplak kalçalarının etrafında tutarken homurdandı. "Dün gece yine kâbus gördün."

Yanakları renklendi ama Lore sadece omuz silkti. Kâbuslar yakın zamanda ortaya çıkmıştı ve rastlantısaldı; onlarla ilgili hiçbir şey hatırlamıyordu, karanlık ve kapana kısılmışlık hissinden başka bir şey hatırlamıyordu. Genelde rüyalarını bir kaynağa kadar izleyebilir, bir parçasını seçebilir ve o gün düşündüğü bir şeyin uyurken nasıl simyaya dönüştüğünü görebilirdi ama kâbuslar çok belirsiz olduğu için onları çözemiyordu. Bu da onları daha tedirgin edici kılıyordu. "Seni uyutmadıysam özür dilerim."

"En azından bu sefer çılgılık atmadın. Sadece dönüp durdun." Michal onun uzattığı kupadan uzun bir yudum aldı ama yutkunurken yüzü buruştu. "Kahretsin, bu çok acı."

Ona tadının muhtemelen kız kardeşinin tükürüğüyle düzelmediğini söylemedi. "Val geldi. On beş dakika içinde çıkmamız gerekiyor."

Gözlerini bir kez daha kısarak baktı. Gözleri maviydi, Elle'inkiler gibi ama daha derin ve sıcaktı. Elle'in gözleri sabah gökyüzüyse, onunkiler alacakaranlıktı. "Sanırım geç kalacağım." Eğildi ve onu öptü, ağzı aç ve gözleri kadar sıcaktı.

Onu itmeden önce bir onu öptü. "Eğer buluşma noktasına zamanında varamazsak

zaman, sürünüyor olacak."

Michal kaşlarını çattı, endişe sıcağın ve uykunun sisini dağıtıyordu. "Keşke Val sana iniş noktasını izletmeseydi," dedi sessizce. "Güvenli değil."

Sesindeki ciddiyet, birden fazla nedenden ötürü midesinin bulanmasına neden oldu. Lore onun omzunu dürttü ve dudakları bir gülümsemenin köşesini büktü. "Kendi başımın çaresine bakabilirim."

"Buna olduğun anlamına gelmiyor."

Alaycı gülümsemesi titredi.

Ama Michal bunu fark etmedi, yerdeki yığınlardan giysilerini almak için eğilirken bir elini saçlarında gezdirerek onları evcilleştirmeye çalıştı. Çarşaf düştü ve Lore kendine bir göz atma izni verdi.

"Neden hep en tehlikeli işleri sana veriyor anlamıyorum," dedi, gömleğini başına geçirirken sesi ince pamukla karışmıştı. "Seni o ve Mari büyütmedi mi? Anneniz gibi davranıyorlar, sonra da sizi gözcü olarak gönderiyorlar. Bu hiç mantıklı değil."

Lore sadece omuz silkti. Michal'e geçmişini sadece genel hatlarıyla anlatmıştı, içini doldurmaya hiç niyeti yoktu. Michal de bunu biliyordu ama bazen dürtüyordu. "Evet, beni onlar yetiştirdi ama bu sadece işimi bildiğim anlamına geliyor," dedi ve ayaklarını yıpranmış botlarının içine sokmak için döndü. "Ve acele etmemiz gerekiyor. Val geç kalmayı hoş görmez, suçlu benim..."

Cümlesini bitirmedi. Nasıl yapacağından pek emin değildi.

Michal'in ağzındaki muzip kıvrım fark ettiğini gösteriyordu. Artık giyinik olan adam odanın karşısına geçti ve ellerini yavaşça Michal'in kalçalarına koydu, Michal da cevap olarak gülümsemesini gizlemek için arkasını döndü. Öne doğru eğildi, göğsünü Michal'in sırtına dayadı ve dudaklarını kulağının kabuğunda gezdirdi. "Neyini?"

Lore döndü, köprücük kemiğine hafifçe dokundu ve kalkmasını engellemek için dudağını ısırды. "Benim," diye kararlı bir şekilde bitirdi ve onun kendisini tekrar öpmesine izin verdi.

Yine de soğuk göğsünü tırmalıyordu. Mortem'i artık her yerde hissedebiliyordu, sanki olmaması gereken bir yerde olduğunu fark , olması gereken tüm yerleri algılamasını keskinleştirmişti -ellerinin altındaki Michal'in pantolonunun kumaşı, dışarıdaki sokaktaki taşlar, pencere kenarındaki fincanın yontulmuş seramiği. Burada, Dellaire'in eteklerinde, yeraltı mezarlarının, Hisar'ın yakınlarında hissettiği kadar yoğun hissetmiyordu ama yine de tüylerini diken diken etmeye yetiyordu.

Dellaire'in güney ucundaki Liman Bölgesi, Mortem'in gitmesine izin vereceği en uzak yerdı. Bir gemiye atlayıp Auverrainine'in geri kalanına giden dolambaçlı yollardan gitmeyi deneyebilirdi ama bu anlamsız olurdu. Ölümün hayata bağlı olduğu kadar, avucuna kazınmış hilal kadar bir şekilde bu lanet şehre bağlıydı.

Hepsi, hatırlatmalar - çok fazla oyalanmamalıydı. Çok yaklaşmamalıydı. Güvenli değildi.

Michal'in ağzı onun boğazını buldu ve ona doğru eğildi, göğsündeki soğuğu ve onca ölümün kaşıntısını bastıracakmış gibi gözlerini kapattı. Parmakları Michal'in saçlarını kavradı ve Michal'in kolu Michal'in beline dolandı; sanki Michal onu kaldırıp yerdeki yatağa taşıyabilir ve Val için zehir akıtmayı unutabilirdi. Deride bulunan güvenlik dışında her şeyi unutacaktı.

Ona izin vermek istiyordu ve sonuçta karar verici olan da buydu. Lore insanları çit gibi, hendek gibi, kendine duvar örmek için kullanmayı bırakmalıydı.

Bunu şakacı bir tavırla gizleyerek Michal'ı itti. "Git. Val beklemez."

Mavi gözleri puslu Michal geri çekildi. "Yapacak mısın?"

Her gün sordu. İkisi de bunun bir şaka olup olmadığını bilmiyordu. Ama bugün yüzünde yeni bir endişe vardı, sanki ilk kez cevabın hayır olduğunu biliyordu.

Bu yüzden Lore konuşmak yerine onu tekrar öptü.

Geri çekilmeden önce bir süre onun dudaklarında oyalandı. "Kuzeybatı Koğuşu'nda görüşürüz, tamam mı?" Değiştirdi

Ona daha fazla bir şey sormak yerine bırakma planlarını anlatmaya başladı. Akıllı adam, zorlamamak. "Tam zil çaldığında, nöbetçi değişirken. Arabayı eski vitrine bırak. Yeraltı mezarlarının girişinden alınıncaya kadar arabanın yanında kalacaksın."

Yeraltı mezarlarından bahsedilince Lore'un teninde küçük bir ürperti belirdi. "Uzun sürmez," dedi, güven verici görünmeye çalışarak. Yeraltı mezarlarının dış kolları o kadar da kötü değildi, şehir merkezinin dışında tünellerden biraz daha fazlasıydılar, ölülerin hepsi Citadel'in altında tutuluyordu ama yine de onlara yakın olmak onu ürpertiyordu.

Lore yeraltı mezarlarını biliyordu. Sadece bir yerin kıvrımlarını ve dönüşlerini hatırlayan biri anlamında değil - Lore onları hissediyordu, onun bir parçasıydı, sanki derisini ters çevirseniz ıslak, kanlı alt tarafına bir harita basılacakmış gibi. Ve bu esrarengiz bilgi sayesinde, birisinin oradan geçip geçmediğini anlayabiliyordu.

Karanlık, tuhaf bir çocukluğun bir başka kullanışlı yan etkisi.

Mari onu ilk kez boş gözlerle sokaklarda dolaşırken bulup Val'in rıhtımdaki karargâhına getirdiğinde, on üç yaşından beri ekibin bekçi köpeği idi. Val, neyse ki, Lore'un böylesine tuhaf bir beceriyi neden ya da nasıl edindiğini sormadı. Sadece onu kullanmaya başladı.

Ve eğer Lore, tehlikeli pozisyonuna itirazını giderek daha yüksek sesle dile getiren Michal'le kalırsa, işler onun için tehlikeli bir hal alabilirdi.

Gözlerini kapattı.

Yanağına dokunan nasırlı bir el onları tekrar açtı. Michal onu öptü, bu kez tatlı bir şekilde, sıcak olmadan. "Dikkatli ol," diye mırıldandı. Sonra da sıvışıp gitti.

Yalnız kalan Lore derin bir nefes aldı. Dışarıdaki soğuğa rağmen, çatlak pencereden giren güneş tenini ısıtıyordu. Alnını cama dayadı ve nefeslerini saydı; kalbini sakinleştirmek, sinirlerini yatıştırmak için çocukluğundan kalma eski bir numaraydı bu.

Hâlâ onu arıyor olacaktı. Lore bunu biliyordu. Ve bir yerde ne kadar uzun süre kalırsa, bulunması o kadar kolay olacaktı.

İsterse yine Val ve Mari'nin yanına taşınabilirdi. Bu kapı her zaman açıktı. Ancak geliş gidişlerini kontrol etmeye çalışan birinin olması, daha önceki hayatından sonra ona hiç iyi gelmemiştir.

O zaman Val ile değil. Ama burada kalmak bir seçenek değildi.

Hem o hem de Michal Val'in ekibindeyken bu ilişkiyi bitirmek garip olurdu. Val durumu öğrendiğinde elinden geldiğince araya girecekti ama birbirlerini hiç görmemeleri imkânsızdı. Lore Michal'le ilk kez birlikte olduğunda Val onu bu konuda uyarmıştı. Lore, Val ve Mari'nin bu ilişkiyi yürütebildiklerini, kendisinin neden yürütemeyeceğini söyleyerek ona karşı çıkmıştı. Ama ikisi de bunun aynı şey olmadığını, sırf tartışmak için yapılan bir tartışma olduğunu biliyordu. Lore durulmak istemiyordu. Lore hep koşuyor, hep hareket ediyordu. Sadece bazen dinlenmeyi severdi.

Alnını hâlâ cama dayayarak iç çekti. Michal'in kendisinden nefret etmesini sağlayabilirse muhtemelen en kolayı bu olacaktı. Bu düşünce buz kıracağı gibi gelse de, bunu yapabileceğini biliyordu. Michal'i gitmeye karar verdiğine memnun edebilir, onu bir daha asla yakınlaşmaya çalışmayacağı kadar kötü yaralayabilirdi.

En kolayı bu olurdu.

Lore gözlerini açtı, doğruldu. Kapı görevi gören perdeyi kenara itti ve merdivenlerden aşağı indi.

Kanepenin üzerinde uçuşan bir tül, Elle'in kahvaltı öncesi pozisyonuna geri döndüğünü gösteriyordu. Lore bir kahkaha attı. "Hoşça kal, Elle-Flower."

Elle yanıt olarak inledi.

Lore eşikte durakladı ve elini lentonun hava koşullarından yıpranmış ahşabına koydu. Burada önceki yerlerin hepsinden daha uzun süre kalmıştı; Michal'le, Elle'le. İyi bir adamdı, ilk karşılaştıklarından biriydi. Ona değer veriyordu.

Onu evden daha çok özleyecekti.

Güvenlik. Bu yeniydi.

Kapının pervazına bir kez daha vurdu. "Hoşça kalın," diye mırıldandı Lore, sonra kendini yeniden Dellaire'in sokaklarında kaybetmek için dışarı çıktı.

**eğer TAHT İÇİN'i
beğendiyseniz
dikkat et
BİR KARANLIK PENCERE
tarafından
Rachel Gillig**

Elspeth Spindle'in ürkütücü, sislerle kaplı Blunder krallığında güvende kalmak için şanstın daha fazlasına ihtiyacı vardır; bir canavara ihtiyacı vardır. Ona Kabus diyor, kafasının içinde hapsolmuş kadim, değişken bir ruh. Onu koruyor.
Onun sırlarını saklıyor.

Ama hiçbir şey bedavaya gelmez, özellikle de sihir.

Elspeth orman yolunda gizemli bir haydutla karşılaştığında hayatı ciddi bir değişim geçirir. Gölgeler ve aldatmacalarla dolu bir dünyaya sürüklenen Elspeth, Blunder'a bulaşan kara büyüyü iyileştirmek için tehlikeli bir göreve katılır.

Ancak eşkıyanın kralın öz yeğeni, Blunder'daki en tehlikeli adamların kaptanı ve vatana ihanetten suçlu olması dışında.

O ve Elspeth'in, tedavinin anahtarı olan on iki Providence Kartını toplamak için Gündönümü'ne kadar zamanları vardır. Ama riskler arttıkça ve aralarındaki inkar edilemez çekim Elspeth en karanlık sırrıyla yüzleşmek zorunda kalır.

Henüz: Kabus yavaşça, karanlık bir şekilde zihnini ele geçiriyor. Ve onu durduramayabilir.

Hiçbir şey
özgür değildir.

Hiçbir şey
güvenli
değildir.

Büyü sevgidir, ama aynı zamanda nefrettir.

Bunun bir bedeli var.

Bulundunuz ve kayboldunuz.

Büyü sevgidir, ama aynı zamanda nefrettir.

Her şey büyük fırtınanın olduğu gece başladı. Rüzgâr penceremin panjurlarını açtı, keskin şimşek çakmaları yatak odamın zeminine acayip gölgeler düşürdü. Babam parmak uçlarında tırmanırken merdivenler gıcırdadı, hizmetçimin kaçarken attığı çığlıklar hala koridorları yırtıyordu. Kapıma geldiğinde kıpırdayamıyordum, sayıklıyordum, damarlarım ağaç kökleri kadar karanlıktı. Beni çocukluk yatağımın dar çerçevesinden çekip çıkardı ve bir arabaya attı.

İki gün sonra bir ormanda, Opal teyzemin gözetiminde uyandım.

Ateşim düştüğünde, her gün şafak vakti uyanıp vücudumda yeni bir büyü belirtisi olup olmadığını kontrol ettim. Ama büyü geldi. Her gece tüm bunların büyük bir hata olduğunu ve yakında babamın beni eve getireceğini düşünerek uyudum.

Gözlerini üzerimde hissettim, hizmetkârlar hemen başladı, amcam ise bakışlarını kısmış bekliyordu. Atlar bile benden uzaklaştı, bir şekilde enfeksiyonumu hissedebiliyorlardı - genç kanımdaki büyü'nün filizlenen ikna gücü.

Ormandaki dördüncü ayımda, amcam ve altı adam

Atları terden kayganlaşmış, amcamın kılıcı kanlı bir şekilde kapıdan içeri girdiler. Kambur bedenimi ahırın gölgesine attım ve onları izledim, ağzında muzaffer bir gülümsemeyle çekingen amcamı görmeyi merak ediyordum. Silah ustası Jedha'yı çağırdı ve eve dönmeden önce alçak, hızlı seslerle konuştular.

Gölgelerde kaldım ve onları koridordan maun kütüphaneye kadar takip ettim, ahşap kapılar hafif aralık bırakılmıştı. Birbirleriyle ne konuştuklarını hatırlamıyorum -amcamın Providence Kart'ı haydutların elinden nasıl aldığını- sadece heyecan içinde olduklarını hatırlıyorum.

Gitmelerini bekledim, amcam Kartı kilitlemeyecek kadar aptaldı ve ben odanın kalbine girdim.

Kartın üstünde iki kelime yazıyordu: Kabus. Ağzım açıldı, çocuksu gözlerim yuvarlandı. Alders'in Eski Kitabı'nı, bu özel Providence Kartı'nın türünün sadece iki örneğinden biri olduğunu, büyüsünün müthiş ve korkutucu olduğunu bilecek kadar biliyordum. Onu kullanan kişi başkalarının zihnine seslenebilme gücüne sahip oluyordu. Çok uzun süre kullanıldığında ise Kart kişinin en karanlık korkularını açığa çıkarırdı.

Ama beni tuzağa düşüren Kart'ın ünü değil, canavarıydı. Masanın üzerinde durdum, gözlerimi Kart'ın yüzünde tasvir edilen korkunç yaratıktan ayıramıyordum. Kürkü kabaydı, bacakları boyunca ve kambur omurgasından aşağıya, kıllarla kaplı kuyruğunun tepesine kadar uzanıyordu. Parmakları ürkütücü derecede uzun, tüysüz ve griydi; uçlarında büyük, vahşi pençeler vardı. Yüzü ne insana ne de hayvana benziyordu, ikisinin arasında bir şeydi. Yaratığın hırıltısı, kıvrılmış dudağının altındaki sivri dişleri beni Kart'a yaklaştırdı.

Gözleri beni yakaladı. Sarı, bir meşale kadar parlak, kedi gibi uzun gözbebekleriyle yarılmıştı. Yaratık kıpırdamadan, gözlerini kırpmadan bana bakıyordu ve mürekkep ve kağıttan yapılmış olmasına rağmen, benim onu izlediğim kadar dikkatle beni izlediği hissinden kurtulamıyordum.

Bundan sonra ne olduğunu anlamaya çalışmak, bir yarayı onarmak gibiydi.

paramparça ayna. Parçaları yeniden hizalayabilsem bile hafızamda çatlaklar kalmaya devam etti. Emin olduğum tek şey bordo kadifenin verdiği histi; parmağım kayarken Kâbus Kartı'nın çıkıntılarındaki inanılmaz yumuşaklık.

Tuz kokusunu ve ardından gelen beyaz sıcak acıyı hatırlıyorum. Düşmüş ya da bayılmış olmalıyım, çünkü kütüphanenin zemininde uyandığımda dışarısı karanlıktı. Ensemdeki tüyler diken diken olmuştu ve doğrulduğumda bir şekilde artık kütüphanede yalnız olmadığının farkındaydım.

İlk kez o zaman duydum, o uzun, vahşi pençelerin birbirine vuruş sesini.

Tıkla. Tıkla. Tıkla.

Ayağa fırladım ve kütüphanede davetsiz misafir aramaya başladım. Ama yalnızdım. Bu olay tekrarlanana kadar

-Tık, tık, tık derken kütüphanenin boş olduğunu fark ettim.

Davetsiz misafir zihnimdeydi.

"Alo?" Sesim kesilerek aradım.

Sesi erkekti, bir tıslama ve bir mırıltı -yağ ve safraya uğursuz ve tatlı, zihnimin karanlığında yankılanıyordu. Merhaba.

Çılgılık attım ve kütüphaneden kaçtım. Ama yaptığım şeyden kaçmak mümkün değildi.

Birdenbire acı bir şekilde netleşti: Enfeksiyon beni bağışlamamıştı. Sihrim vardı. Garip, korkunç bir büyü. Tek gereken bir dokunuştu. Parmağımın kadifeye bir dokunuşu ve amcamın Kâbus Kartı'nın içindeki bir şeyi emmiştim. Sadece tek bir dokunuş ve onun gücü zihnimin köşelerinde hapsolmuştu.

İlk başta Kart'ın kendisini, büyüsunü özümsemişimi düşündüm. Ama tüm çabalarımın rağmen, başkalarının zihinleriyle konuşamıyordum. Sadece sesle konuşabiliyordum; canavarla, Kabus'la. Alders'in Eski Kitabı'nı ezbere bilene kadar okudum ve cevaplar aradım. Çoban Kral, Kâbus Kartı'nı tanımlarken, kişinin en derin korkularının gün ışığına çıktığını yazmıştı - musallatlar

ve dehşet. Korkmayı, rüyalar görmeyi, kâbuslar görmeyi bekledim. Ama gelmediler. Karanlık bir odaya her girdiğimde çılgılık atmamak için çenemi sıktım, sessizliği korkunç bir çılgılıkla yırtacağından emindim, ama o sessiz kaldı. Beni rahatsız etmedi.

Doktorların gelip hayatımı kurtardığı güne kadar hiçbir şey söylemedi.

Ondan sonra, geliş gidişlerinin sesleri tanıdık gelmeye başladı. Esrarengizdi, sırları çok büyüktü. Daha da garibi, Kâbus kendi büyüsunü taşıyordu. Onun gözünde, Providence Kartları bir meşale kadar parlaktı, renkleri taşıdıkları kadife süslemelere özgü idi. O zihnimde kapana kısılmışken, ben de Kartları gördüm. Ve ondan yardım istediğimde daha da güçlendim; daha hızlı, daha uzun koşabiliyordum, duyularım daha keskindi.

Bazen, sanki uyuyormuş gibi hareketsiz kalıyordu. Diğer zamanlarda ise düşüncelerimi tamamen ele geçirmiş gibiydi. Konuştuğunda, pürüzsüz, ürkütücü sesi ritmik bilmecelerle sesleniyordu, bazen Alders'in Eski Kitabı'ndan alıntı yapmak için, bazen de sadece benimle alay etmek için.

Ama ne kadar sık sorarsam sorayım, bana kim olduğunu ya da Kabus Kartı'nda nasıl var olduğunu söylemedi.

On bir yıldır birlikteyiz.

On bir yıl oldu ve hiç kimseye söylemedim.

Geceleri orman yolunda pek sık yürümezdim ve asla yalnız yürümezdim. Bir kez daha Ione'un arkamdan gelmesini umarak bakışlarımı omzumun üzerinden attım, böylece karanlığa birlikte, kol kola göğüs gerebilirdik.

Ama ormanın kenarında kıpırdayan tek şey beyaz bir baykuştı. Çalılıktan süzülüşünü izledim, hızlı inişiyle irkildim. Gece ağaçların üzerine çöktü ve onunla birlikte hayvan sesleri de geldi - karanlıktan cesaret alan yaratıklar. Kâbus bilincimin arkasında yer değiştirdi,

Ilık havaya rağmen tüylerim diken diken oldu.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve adımlarımı hızlandırdım. Yolda birkaç viraj daha aldıktan sonra amcamın kapısından beni eve çağıran meşaleleri görebilecektim.

Ama eşkıyalar peşime düşmeden önce ikinci virajı alamamıştım.

Sisin içinden yırtıcı hayvanlar gibi çıktılar, ikisi de uzun, karanlık pelerinler giymiş ve gözleri hariç her yerlerini kapatan maskeler takmışlardı. İlki beni kapüşonumdan yakaladı ve diğer eliyle ağzımı kapatarak dudaklarımdan kaçan çığlığı bastırdı. İkincisi kemerinden soluk fildişi kabzalı bir hançer çıkardı ve ucunu göğsüme dayadı.

"Sessiz ol ve bunu kullanmayayım," dedi, sesi derindi. "Anladın mı?"

Hiçbir şey söylemedim, korkudan boğuluyordum. Hayatımın yarısında bu ormanda yürümüştüm. En ufak bir köpek bile beni korkutmamıştı, hele de eşkıyalar, amcamın malikânesine bu kadar yaklaşmışken. Ya yüz­süz ya da çaresizdiler.

Zihnimin karanlığına uzandım, Kabus'u yakalamaya çalıştım. Tıslayarak ilerledi, korkumla kıpırdandı, uyanıktı ve gözlerimin arkasında hazırды.

Hançerini karıştırmamaya dikkat ederek eşkıyaya başımı salladım.

Bir adım geri çekildi. "Adın ne senin?"

Yalan söyle, diye fısıldadı Kabus.

Kesik kesik bir nefes aldım, saçlarım hâlâ ilk eşkıyanın pençesindeydi. "J-J-Jayne. Jayne Yarrow."

"Nereye gidiyorsun, Jayne?"

Ona değerli bir şeyin olmadığını söyle.

Yani kazançlarını ete kemiğe büründürebilirler mi? sanmıyorum.

Korkumun ardında öfke kaynamaya başladı, Kâbus'un gazabı dilimde metalik bir tat bıraktı. "Ben Sör Hawthorn'un hizmetinde çalışıyorum," demeyi başardım, amcamın adının ağırlığının onları korkutması için dua ediyordum.

Ama arkamdaki eşkıya kısık bir kahkaha attığında, yanlış bir şey söylediğimi anladım.

"O zaman onun kartlarını biliyorsun," dedi. "Bize onları nerede sakladığını söyle, biz de gitmene izin verelim."

Omurgam dikleşti ve parmaklarım yumruk şeklinde kıvrıldı. Providence Kartlarını çalmanın cezası yavaş, tüyler rpterci ve aleni bir lmd.

Bu da onların sıradan eşkıyalar olmadığı anlamına geliyordu.

"Ben sadece bir hizmetiyim," diye yalan söyledim. "Hiçbir şey bilmiyorum."

"Elbette biliyorsun," dedi ve toka boğazıma dayanana kadar kapşonumu çekti. "Anlat bize."

Bırakın beni, dedi Kâbus tekrar, sesi sivri dişlerinin arasından kayarak çıkıyordu.

Kapa eneni ve bırak da düşüneyim, diye tersledim, gözlerim hâlâ haerdeydi.

"Alo?" dedi arkamdaki eşkıya, kapşonumu tekrar çekiştirerek. "Beni duyabiliyor musun? Salak mısın sen?"

"Bekle," diye uyardı haerli olan. Maskenin ardındaki yüzünü göremiyordum ama bakışları beni sabitlemişti. Yaklaştığında, pelerinine sinmiş sedir dumanı ve karanfil kokusuyla irkildim.

"Ceplerini arayın," dedi.

İzinsiz giren parmaklar yanlarımda, belimde ve eteğimin altında dolaştı. Çenemi sıktım ve burnumu dik tuttum. Kâbus sessiz kaldı, pençeleri keskin bir ritimle vuruyordu.

Tıkla. Tıkla. Tıkla.

"Hiçbir şey," dedi haydut.

Ama diğeri ikna olmamıştı. Gözlerimde gördüğü şey - şphelendiğ-i şey- haerini kalbimin hemen üzerinde sabit tutmaya yetmişti. "Kollarını kontrol et," dedi.

Yardım edin, diye bağırdım zihnime. şimdi yardım et!

Kâbus güldü; zalimce, yılan gibi bir tıslama.

Beyaz sıcaklık kollarımı kesti. Kamburlaştım, damarlarım yanıyordu ve Kabus'un gücü kanıma karışırken bir çığlık attım.

Arkamdaki adam bir adım geri çekildi. "Onun nesi var?"

Hançerli haydut beni geniş gözlerle izledi ve bıçağını indirdi. Sadece bir an indirdi - ama ihtiyacım olan tek zaman bir andı.

Kaslarım Kabus'un gücüyle yandı. Otoyolcunun göğsüne acımasız bir güçle vurdum, hançeri elinden düşürdüm ve onu geriye, yola doğru ittim. Tam arkamdaki eşkıya kılıcına uzanırken kafası ağır bir şekilde toprağa çarptı.

Ama Kâbus'un refleksleri daha hızlıydı. Eşkıya kılıcını kınından çıkaramadan onu bileğinden yakaladım, öyle sıkı tutuyordum ki tırnaklarım derisine batıyordu. "Bir daha buraya gelme," dedim, sesim tamamen bana ait değildi.

Sonra Kâbus'un tüm gücüyle onu yolun dışına, sisin içine doğru ittim.

Ormanın zeminine çarptığında dallar kırıldı, nemli yaz havasında bir lanet yankılandı. Tekrar ayağa kalkmasını beklemedim. Çoktan koşmaya başlamıştım, amcamın evine doğru son sürat koşuyordum.

Daha hızlı, kendi kalbimin davul sesiyle seslendim.

Bacaklarım zorlanıyordu, adımlarım o kadar hızlı ve emindi ki topuklarım yere neredeyse hiç değmiyordu. Sarı meşale ışığına ulaştığımda kendimi amcamın kapısının yanındaki tuğla duvara attım ve kendimi uzun, yakıcı nefesler almaya zorladım.

Omzumun üzerinden yola baktım, yarı yarıya beni kovaladıklarını görmeyi bekliyordum. Ama karanlık sadece ağaçlar ve sis tarafından delinmişti.

Kabus ve ben bir kez daha yalnızdık.

Ciğerlerim daha istikrarlı hale geldiğinde bile kollarım yanmaya devam etti. Kollarımı sıvadım ve dirseğimin kıvrımından bileğime doğru akan, damarlarımdan aşağıya doğru akan mürekkep siyahı büyü koluna baktım. Tıpkı on bir yıl önce ateşin beni ele geçirdiği o gece olduğu gibi görünüyordu.

Kabus'tan her yardım istediğimde aynı şekilde görünüyordu.

Mürekkebin yanmasını bekledim, acı veren sıcaklığa karşı dişlerimi sıktım. Sence enfeksiyon kaptığımı fark etmişler midir?

Onlar kart hırsız. Sizi ihbar ederseniz, onlar da kendilerini ihbar ederler.

Birkaç dakika sonra sıcaklık gitmiş, hayaleti kollarımda bir aşağı bir yukarı seğirmeye başlamıştı. Tuğla duvara yaslandım ve tıkırtılı bir iç geçirdim. Neden her seferinde yanıyor? diye sordum.

Ama Kâbus çoktan zihnimin karanlık uçurumunda kaybolmaya başlamıştı. Büyüm hareket ediyor, dedi. Büyüm ısırır. Sihrim yatıştırır. Sihrim korkutur. Sen gençsin ve o kadar da cesur değilsin. Ben korkusuzum, beş yüz yaşındayım.

Hannah Whitten tarafından

WILDERWOOD

Kurt İçin Taht
İçin

Övgü için Kurt için

"Whitten bu ilk romanında büyüleyici bir masal örüyor... Görev, aşk ve kaybın sınırlarını çizen, vazgeçilmesi imkânsız bir peri masalı. Fantastik edebiyatın mutlaka okunması gereken yeni sesinden ustaca bir çıkış."

-Kirkus (yıldızlı eleştiri)

"Kırmızı Başlıklı Kız'ın bu unutulmaz güzellikteki, parçalanmış yeniden anlatımı karanlık, duygusal ve gerilimli bir aksiyonla dolu. Whitten'ın ilk romanı epik ve büyüleyici."

-Library Journal (yıldızlı)

"Whitten, 'Kırmızı Başlıklı Kız'ın karanlık ve göz kamaştırıcı bir yeniden uyarlamasıyla çıkış yapıyor... Zekice, sürükleyici bir düzyazı ve ince bir korku dokunuşuyla, bu kitabın büyüleyeceği kesin."

-Publishers Weekly (yıldızlı inceleme)

"Atmosfere boğulmuş, keskin ve ısırgan bir düzyazıya sahip Whitten'ın Kurt İçin'i, derin ve çok karanlık ormanlarda muhteşem bir yolculuk. Çarpıcı bir ilk roman."

-Erin A. Craig, New York Times çok satan yazarı
Tuz ve Acılar Evi

"Muhteşem bir karanlık fantezi başlangıcı. Bayıldım! Dünya kurgusu, karakterler ve yazının narin muhteşemliği beni tamamen etkisi altına aldı."

-Jodi Picoult, New York Times çoksatan yazarı

"Atmosferik, folklorik ve yarı tanıdık. Eğer 'Güzel ve Çirkin'de daha fazla cadı ormanı canavarı ve politik entrikalar olmasını dilediyseniz, bu romantizm tam size göre."

-Alix E. Harrow, The Ten Thousand Doors of
Ocak

"Ürkütücü, iliklerine kadar toprak ve yaşlı büyüsüyle dolu. Hannah Whitten izlenmesi gereken biri."

-Anna Bright, The Beholder kitabının
yazarı

"'Güzel ve Çirkin' bu muhteşem ve karanlık anaerkil fantezide yeniden hayal edilmiş.... Naomi Novik'in peri masalı fantezisinden hoşlanan okurlar buna da bayılacaklar."

-BuzzFeed

"Hannah Whitten'ın Kurt İçin'i kısmen folklor, kısmen masal ve kısmen de korku hikâyesi... tanıdık olanı alıp tamamen yeni bir şeymiş gibi hissettirmeyi başarıyor."

-Culturess

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.